

Шарҳи маъони
Қуръони карим ба
забони тоҷикӣ

Мутарҷим:

МАРКАЗИ РУВОД-УТ-ТАРҶАМА

موسسة القرآن الكريم
QuranEnc.com

يَانُ مَعَانِي

باللغة الطاجيكية

ترجمة

مركز رواد الترجمة

موسوعة القرآن الكريم
QuranEnc.com

٢ المكتبة التعاونية للدعوة والارشاد وتوعية الجاليات بالربوة، ١٤٤٢ هـ

فهرسة مكتبة الملك فهد الوطنية أثناء النشر

مؤسسة رواد الترجمة للاتصالات وتقنية المعلومات

بيان معاني القرآن الكريم باللغة الطاجيكية. / مؤسسة رواد

الترجمة للاتصالات وتقنية المعلومات. - الرياض، ١٤٤٢ هـ

١٣٤٠ ص .. سم

ردمك: ٧-٨٢-٨٢٩٧-٦٠٣-٩٧٨

١- القرآن - ترجمة ٢- القرآن - التفسير الحديث أ.العنوان

٩٣٤ / ١٤٤٢

ديوى ٤٩١٥٧، ٢٢١

رقم الإيداع: ٩٣٤ / ١٤٤٢

ردمك: ٧-٨٢-٨٢٩٧-٦٠٣-٩٧٨

الطبعة الأولى

١٤٤٤ هـ

للتحقق من التحديثات

29-09-2018 (v1.0.0-pdf.1)

للتواصل: info@quranenc.com

مُحَوِّفِرِ تَقَاسِيرِ وَتَرَاجِمِ مَوْثُوقَةِ لِمَعَانِي الْقُرْآنِ الْكَرِيمِ بِلُغَاتِ الْعَالَمِ

مقدمة

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على نبينا محمد وعلى آله وصحبه أجمعين أما بعد .

فالقرآن الكريم كلام الله، المعجزة الباقية والحجة القائمة على الإنس والجن أجمعين، وهو المصدر الأول للإسلام، وفيه غاية الكمال والعظمة والإعجاز والبيان، وبه تقوم الحججة على المكلفين. وقد أمرنا الله سبحانه بإبلاغه للناس، قال تعالى (....) وَأَوْحِيَ إِلَيَّ هَذَا الْقُرْآنَ لِأُنذِرَكُمْ بِهِ وَمَنْ بَلَغَ (....)، ويقول تعالى (هَذَا بَلَاغٌ لِلنَّاسِ وَلِيُنذِرُوا بِهِ (....)، ويقول تعالى (يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَغْتَ رِسَالَتَهُ (....)، وقال تعالى: (وَجَاهِدْهُمْ بِهِ جِهَادًا كَبِيرًا)، وقال رسول الله صلى الله عليه وسلم: (بلغوا عني ولو آية) رواه البخاري، وقال صلى الله عليه وسلم (خيركم من تعلم القرآن وعلمه) رواه البخاري.

وحيث أن الناطقين بغير اللغة العربية في هذا الزمان يندون على تسعين في المئة من البشرية، فلن يحصل البلاغ ويتحقق إيصال نور القرآن الكريم ومعانيه وحججه وبراهينه وإعجازه للناطقين بغير العربية، إلا بإيجاد ترجمات متقنة بلغاتهم.

ونظراً لأن العمل على ترجمات معاني القرآن الكريم فيه ضعف وقصور كبير، ولم يعط حقه من العناية في كثير من اللغات، وللقيام بشيء من الواجب، فقد بادر مركز رواد الترجمة بالشراكة مع موقع دار الإسلام (www.islamhouse.com) التابع للمكتب التعاوني للدعوة وتوعية الجاليات بالربوة بتفنيذ مبادرة للعناية بالقرآن الكريم وبيان معانيه ونشرها، من خلال مجموعة من المشاريع باللغات التي تهدف إلى توفير ترجمات متقنة وموثوقة ومتطورة لمعاني القرآن الكريم بلغات العالم، ثم طباعتها وإتاحتها مجاناً، ونشرها على موقع موسوعة القرآن الكريم (www.quranenc.com)

ويطيب لنا أن تقدم هذه الترجمة الجديدة لمعاني القرآن الكريم باللغة الطاجيكية، خدمة للناطقين بهذه اللغة، ونحمد الله سبحانه أن يسر ووفق لإنجاز هذا العمل الذي نرجو أن يكون خالصاً لوجهه الكريم وأن يتفجع به، ونشكر كل من قام بأي جهد لإنجاز هذا المشروع الكبير.

وقبل الختام فإننا نندرك أن ترجمة معاني القرآن الكريم - مهما بلغت دقتها - ستكون قاصرة عن أداء المعاني العظيمة التي يدل عليها النص القرآني المعجز، وأن المعاني التي تؤديها الترجمة إنما هي حصيلة ما بلغه علم فريق العمل في فهم كتاب الله الكريم، ومعلوم أنه يعتريها ما يعتري كل عمل بشري .

وحيث نسعى دائماً إلى التطوير المستمر للترجمات، فنأمل حال وجود أي ملاحظات إرسالها من خلال نافذة الملاحظات الموجودة أمام كل آية ضمن هذه الترجمة في موقع موسوعة القرآن الكريم (www.quranenc.com)، ولأي مقترحات أو استفسارات أخرى يمكن مراسلتنا عبر البريد الإلكتروني info@quranenc.com :

ونسأل الله العون والتوفيق والسداد، وصلاح النية والعمل، وصلى الله على نبينا محمد .

Муқаддима

Ситоиш Аллохро, Парвардигори оламиёнро, Ва дуруду салом бар Паёмбарамон Муҳаммад ва бар хонадон ва саҳобагони эшон бод. Аммо баъд:

Қуръони карим каломи Аллоҳ аст, муъҷизаи боқӣ ва ҳуҷҷати асоснок бар тамоми одамиён ва чиниён аст. Он сарчашма ва манбаи якуми Ислому аст, ва Қуръони карим дар ниҳояти камол, азамат, муъҷиза ва фасеҳу хушбаён аст. Қуръони карим далели асоснок бар шахсони муқаллаф (ба камол расида) мебошад. Худованд амр кардааст, ки онро ба мардум бирасонем ва таълим диҳем.

Худованд мефармояд: "(Эй Паёмбар! Бигӯ:) ... Аллоҳ таоло [ки] миёни ману шумо гувоҳ аст ва ин Қуръон [аз ҷониби Ӯ] бар ман ваҳӣ шудааст, то ба василаи он ба шумо ва ҳар ки [ин паём ба ӯ] мерасад, хушдор диҳам ..." (Анъом 19), Дар ҷои дигар Худованд мефармояд: "Ин [Қуръон] паёме расо барои мардум аст [то ба василаи он ҳидоят шаванд] ва бо он хушдор ёбанд..." (Иброҳим 52), Ва дар ҷои дигар Худованд мефармояд: "... Эй паёмбар, он чиро аз тарафи Парвардигорат бар ту нозил шудааст, [ба таври комил ба мардум] иблаг кун ва агар [чунин] накуни, рисолати Ӯро [ба анҷом] нарасондай..." (Моид 67), Дар ҷои дигар Худованд мефармояд: "... Ва ба василаи Қуръон бо онон ба чиҳоди бузурге бархез [ва дар ин роҳ шикобо бош]" (Фурқон 52), Паёмбари Худо (Дуруду салом Аллоҳ бар Ӯ бод) мефармояд: "Аз номи ман, агарчанде ки як оят ҳам бошад, ба мардум бирасонед", (Ривояти Бухорӣ). Дар ҳадиси дигар Паёмбари Худо (Дуруду салом Аллоҳ бар Ӯ бод) мефармояд: "Беҳтарини шумо касе аст, ки Қуръонро биомӯзад ва ба дигарон биёмӯзонад" (Ривояти Бухорӣ).

Азбаски суҳанварони ғайриарабӣ дар ҳоли ҳозир зиёда аз навад дар сади башарият ҳастанд, хело мушқил аст, ки маъонӣ, далелу бурҳон ва эъҷозу баёни Қуръони карим ба забонҳои онҳо расонида ва таблиғ карда шавад, магар инки тарҷумаҳои комил ва дақиқ ба забонҳои ҳадашон табъу нашр гардад.

Азбаски қор дар тарҷумаҳои маъонии Қуръони карим заъиф ва камбудихоӣ зиёд дорад ва ба бисёре аз забонҳо аҳамияти ҷидди дода настуфтааст, Маркази Рувводут-тарҷума бо ҳамкори бо сомонии Дорулислом, (www.islamhouse.com), ки ба Дафтари таъовуни барои даъват ва роҳнамоии муҳочирони қорӣ хориҷӣ, Рабава вобастагӣ дорад, барои равшанӣ андохтани маъонии Қуръони карим ва табъу нашри он ташаббусро тавассути як силсила лоиҳаҳо бо забонҳои, ки ҳадафи онҳо

тарчумаҳои дақиқ, боэътимод ва пешрафтаи маъонии Қуръони карим аст, амали намуда, сипас онро ба таври ройгон чоп ва ба воситаи сомонаи Донишномаи Қуръони карим (www.quranenc.com) дар дастраси мардум қарор медиҳад.

Боиси хушнудии мост, ки ин тарчумаи нави маъонии Қуръони Каримро ба забони тоҷикӣ ҳамчун хидмат барои касоне, ки бо ин забон ҳарф мезананд, муаррифӣ менамоем ва Худованди покро барои муваффақ гардонидани мо дар анҷоми ин кор шукргузори менамоем.

Умедворем Парвардигори меҳрубон ин амали моро барои ризои худаш холис гардонад ва онро боиси манфиъати мардумон қарор диҳад.

Мо ба ҳама касонеки дар иҷро ва анҷоми ин лоиҳаи бузург саҳми худро гузоштаанд, самимона ташаккур меғӯем.

Пеш аз хотима, албатта мо хуб дарк мекунем, ки тарчумаи маъонии Қуръони карим ҳарчанд дақиқ ҳам бошад дар анҷоми маъонии бузурге, ки бо матни муъҷизасои Қуръони карим нишон додааст, ноқис хоҳад буд, Зеро маъонӣ ва мафҳоми, ки тарчума анҷом медиҳад, натиҷаи дониш, фаҳмиш ва бардошти гуруҳи кори дар тарчумаи маъонии Қуръони карим аст, Мушаххас аст, ки ин амали башари аст ва амали башари эмин аз камбуди ва нуқсон намебошад.

Азбаски мо пайваста дар пайи такмил ва беҳбуди тарчумаҳо ҳастем, умедворем, ба хотири такмил ва беҳбуди тарчума мулоҳизот ва ёддоштҳои худро ба воситаи равзанаи тафсирҳо, ки дар назди ҳар як оят дар доираи ин тарчума дар Донишномаи Қуръони карим (www.quranenc.com) аст, ирсол намоед.

Ва барои дигар пешниҳодҳо ва дархостҳо, шумо метавонед онҳоро ба воситаи почтаи электронӣ info@quranenc.com ба мо ирсол намоед.

Аз Худованд мадад, муваффақият, подош, ният ва амали солеҳ хоҳонем,
Ва дуруду саломи Аллоҳ бар Паёмбарамон Муҳаммад бод.

Сураи Фотиҳа الفاتحة

1. Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿١﴾

2. Сипос махсуси Аллоҳ таоло– Парвардигори ҷаҳониён аст.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٢﴾

3. Бахшандаи меҳрубон аст.

الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿٣﴾

4. Молики рӯзи ҷазост.

مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ ﴿٤﴾

5. [Парвардигоро] Танҳо Туро мепарастем ва танҳо аз Ту ёри меҷӯем.

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ﴿٥﴾

6. Моро ба роҳи рост ҳидоят фармо [ва ҳамвора собитқадам бигардон].

أَهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿٦﴾

7. Роҳи касоне [ҳамчун паёмбарон, шаҳидон, ростгӯён ва накукорон], ки ба онон неъмат додай ва дар зумраи ғазабшудагон [яҳудиён] ва гумроҳон [масеҳиён] нестанд.

صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ

الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا

الضَّالِّينَ ﴿٧﴾

Сураи Бақара البقرة

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Алиф, лом, мим.

2. Ин китобест, ки ҳеч тардиде [шакку гумоне] дар [китоби илоҳӣ будани] он нест ва мояи ҳидояти парҳезгорон аст.

3. Он касоне, ки [дар ниҳону ошкор] ба ғайб имон доранд ва намоз барпо медоранд ва аз он чи ба эшон рӯзӣ додаем, инфоқ [сарфу харч ва хайр] мекунанд.

4. Ва онҳое, ки ба он чи бар ту ва [бар паёмбарони] пеш аз ту нозил шудааст, имон меоваранд ва бар рӯзи растохез яқин доранд.

5. Онҳо аз ҷониби Парвардигорашон аз ҳидоят бархӯрдоранд ва онад, ки растагоранд.

6. Бар касоне, ки кофир шудаанд, баробар аст, ки оё бимашон додаи, ё надодаи, имон нахоҳанд овард.

الم ﴿١﴾

ذَٰلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى

لِلْمُتَّقِينَ ﴿٢﴾

الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ

الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ﴿٣﴾

وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا

أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ وَبِالْآخِرَةِ هُمْ

يُوقِنُونَ ﴿٤﴾

أُولَٰئِكَ عَلَىٰ هُدًى مِنْ رَبِّهِمْ

وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٥﴾

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ

عَٰذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا

يُؤْمِنُونَ ﴿٦﴾

7. Аллоҳ таоло бар дилҳо ва гӯшҳояшон муҳр [-и ғафлат] задааст ва бар чашмҳояшон пардаест ва барояшон азоби бузурге [дар пеш] аст

حَتَمَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَعَلَى سَمْعِهِمْ
وَعَلَى أَبْصَارِهِمْ غِشَاوَةٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ
عَظِيمٌ ﴿٧﴾

8. Бархе аз мардум мегӯянд: "Ба Аллоҳ таоло ва рӯзи қиёмат имон овардаем", дар ҳоле ки имон надоранд

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ
وَبِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾

9. Онон [гумон мекунанд] Аллоҳ таоло ва муъминонро фиреб медиҳанд, дар ҳоле ки фақат худро фиреб медиҳанд, вале намефаҳманд.

يُخَدِّعُونَ اللَّهَ وَالدِّينَ آمَنُوا وَمَا
يَخْدَعُونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا
يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾

10. Дар дилҳояшон беморӣ аст ва Аллоҳ таоло бар бемории онон афзудааст ва ба хотири дурӯғҳое, ки мегуфтанд, азоби дардноке [дар пеш] хоҳанд дошт

فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا
وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا
يَكْذِبُونَ ﴿١٠﴾

11. Ҳар гоҳ ба онон гуфта шавад: "Дар замин фасод накунед", [ба дурӯғ] мегӯянд: "Мо албатта худ ислоҳгарем"

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ
قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ ﴿١١﴾

12. Огоҳ бошед! Онон [табаҳқор ва] муфсиданд, вале намефаҳманд

أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْمُفْسِدُونَ وَلَكِن لَّا
يَشْعُرُونَ ﴿١٢﴾

13. Ва вақте ба онон гуфта шавад: "Шумо низ ҳамчун мардум [-и мунсиф ва воқеъбин] имон оваред", мегӯянд: "Оё [интизор доред] ҳамчун камхирадон имон оварем"? Огоҳ бошед! [Маҳз худи] Ононанд, ки камхирад ҳастанд, вале намедонанд

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ آمِنُوا كَمَا آمَنَ
النَّاسُ قَالُوا أَنُؤْمِنُ كَمَا آمَنَ
السُّفَهَاءُ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ السُّفَهَاءُ
وَلَكِن لَّا يَعْلَمُونَ ﴿١٣﴾

14. Ва ҳангоме ки муъминонро мулоқот мекунад, мегӯянд: "Мо [низ ҳамчун шумо] имон овардаем" ва ҳангоме ки бо бузургони шайтонсифати худ хилват мекунад [дар танҳой якҷо мешаванд], мегӯянд: "Мо бо шумо ҳастем ва фақат [онҳоро] масхара мекунем"

15. Аллоҳ таоло тамасхурашон мекунад ва дар тугёнашон саргашта ниғаҳ медорад

16. Онон касоне ҳастанд, ки гумроҳиро ба [баҳои] ҳидоят хариданд, пас, тичораташон суде надорад ва ҳидоятёфта набуданд.

17. Достони инон [мунофиқон] ҳаммонанди достони касест, ки оташе афрӯхт, пас, чун оташ перомунашро равшан сохт, Аллоҳ таоло нурашонро бигирифт ва дар торикиҳое, ки намебинанд, раҳояшон кард

18. Кару лолу кӯранд ва [аз гумроҳии худ] бознамегарданд

19. Ё [мисолашон] ҳамчун [гирифторони] борони сахт (сел) аст, ки аз осмон [фуру мерезад] ва дар он торикиҳо ва раъду барқ бошад ва онон аз тарси марг ангуштони худро дар гӯшҳояшон фуру мебаранд, то садои соиқа [оташак]-ро нашнаванд ва Аллоҳ таоло ба кофирон ихота дорад

وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ آمَنُوا قَالُوا آمَنَّا وَإِذَا خَلَوْا إِلَىٰ شَيَاطِينِهِمْ قَالُوا إِنَّا مَعَكُمْ إِنَّمَا نَحْنُ مُسْتَهْزِءُونَ ﴿١٤﴾

اللَّهُ يَسْتَهْزِئُ بِهِمْ وَيَمُدُّهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١٥﴾

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالَةَ بِالْهَدَىٰ فَمَا رَبِحَت تِّجْرَتُهُمْ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿١٦﴾

مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ الَّذِي اسْتَوْقَدَ نَارًا فَلَمَّا أَضَاءَتْ مَا حَوْلَهُ ذَهَبَ اللَّهُ بِنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ فِي ظُلُمَاتٍ لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٧﴾

صُمٌّ بُكْمٌ عُمَىٰ فَهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿١٨﴾

أَوْ كَصَيْبٍ مِّنَ السَّمَاءِ فِيهِ ظُلُمَاتٌ وَرَعْدٌ وَبَرْقٌ يَّجْعَلُونَ أَصْبِعَهُمْ فِي آذَانِهِمْ مِنَ الصَّوَاعِقِ حَذَرَ الْمَوْتِ وَاللَّهُ مُحِيطٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿١٩﴾

20. Наздик аст, ки барқ чашмонашонро бирабояд, ҳар гоҳ ки [барқ мезанад ва роҳро] бар онон равшан месозад, гоме дар [партави] он бармедоранд ва чун торикӣ ононро фаро гирад, [ҳайратзада] бозмеистанд; ва агар Аллоҳ таоло бихоҳад, шунавоӣ ва биноиашонро аз байн мебарад, зеро Аллоҳ таоло бар ҳар коре тавоност

21. Эй мардум, Парвардигори худро парастид; он касе, ки шумо ва пешиниёни шуморо офарид. Бошад, ки парҳезгор шавед.

22. Он, ки заминро барои шумо бигустурд ва осмонро [ҳамчун сақфе] болои саратон қарор дод ва аз осмон обе фуруи фиристод ва ба василаи он анвои меваҳоро ба вучуд овард, то рӯзии шумо бошад. Бинобар ин барои Аллоҳ таоло ҳамтоёне қарор надихед, дар ҳоле ки [ҳақиқатро] медонед.

23. Ва агар дар бораи он чи бар бандаи худ [Муҳаммад] нозил кардаем, дар шаққи тардид ҳастед, агар рост мегӯед, сурае ҳаммонанди он биёваред ва гувоҳони худро – ғайр аз Аллоҳ таоло – фаро хонед.

24. Пас, агар чунин накардед – ва ҳаргиз натавонед кард – аз оташе битарсед, ки ҳезуми он мардуми санғо ҳастанд ва барои кофирон омода шудааст.

يَكَادُ الْبَرُّ يُخْطَفُ أَبْصَرَهُمْ كُلَّمَا أَضَاءَ لَهُمْ مَنشُورًا فِيهِ وَإِذَا أَظْلَمَ عَلَيْهِمْ قَامُوا وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَذَهَبَ بِسَمْعِهِمْ وَأَنْبَصَرَهُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾

يَأْتِيهَا النَّاسُ أَعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٢١﴾

الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٢﴾

وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِثْلِهِ وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٣﴾

فَإِنْ لَمْ تَفْعَلُوا وَلَنْ تَفْعَلُوا فَأْزَنُوا النَّارَ الَّتِي وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿٢٤﴾

25. [Эй паёмбар] Ба касоне, ки имон оварда ва корҳои шоиста анҷом додаанд, мужда бидех, ки боғҳое [аз биҳишт] барояшон [дар пеш] аст, ки аз зери [драхтони] он ҷӯйборҳо ҷорӣ аст. Ҳар замон, ки мевае аз он ба эшон дода шавад, мегӯянд: "Ин ҳамон аст, ки пеш аз ин [дар дунё] рӯзии мо шуда буд; дар ҳоле ки шабеҳи он ба эшон дода шуда буд [на худи он] ва [дар он ҷо] ҳамсарони поке доранд ва ҷовидона дар он хоҳанд буд"

26. Аллоҳ таоло аз ин, ки ба пашшае-ё болотар аз он-масал бизанад, шарм намекунад. Онон, ки имон овардаанд, медонанд, ки он [масал] ҳақ аст аз тарафи Парвардигорашон [ва аз он панд мегиранд] ва аммо онҳое, ки кофиранд, мегӯянд: "Аллоҳ таоло аз ин масал чӣ хостааст?" Аллоҳ таоло [бо баёни ин амсол] гурӯҳи бисереро [ки муставҷиби онанд ҳайрон ва] гумроҳ ва гурӯҳи бисереро ҳидоят мекунад; ва танҳо [мунофиқон ва] фосиқонро бо он гумроҳ месозад

27. [Ҳамон] касоне, ки паймони Аллоҳро – пас аз маҳкам сохтанаш – мешикананд ва равобити [накуи хешовандӣ]-ро, ки Аллоҳ таоло ба барқарорӣ он фармон додааст, қатъ ва дар замин фасод мекунанд. Инон [дар дунё ва охира] зиёндагонанд.

وَبَشِّرِ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ كُلَّمَا رُزِقُوا مِنْهَا مِنْ ثَمَرَةٍ رِزْقًا قَالُوا هَذَا الَّذِي رُزِقْنَا مِنْ قَبْلُ وَأَنُوبُوا بِهِ مُتَشَابِهًا وَلَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَهُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٥﴾

*إِنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَحْيِي أَنْ يَضْرِبَ مَثَلًا مَّا بَعْضُهُ فَمَا فَوْقَهَا فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا فَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَيَقُولُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا يُضِلُّ بِهِ كَثِيرًا وَيَهْدِي بِهِ كَثِيرًا وَمَا يُضِلُّ بِهِ إِلَّا الْفَاسِقِينَ ﴿٢٦﴾

الَّذِينَ يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ أُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٢٧﴾

28. Чи гуна [яктоии] Аллохро инкор мекунед, дар ҳоле ки моддаи бечон будед ва Ё шуморо ҳаёт бахшид. Боз шуморо мемиронад ва баъд аз он зинда хоҳад кард, баъд аз он [барои бозпурсӣ] ба пешгоҳаш боз гардонда мешавед.

29. Ёст, ки ҳамаи он чиро, ки дар замин аст, бароятон офарид, Пас аз он ба сӯи осмон рӯй ва онҳоро ба сурати ҳафт осмон сомон дод ва Ё ба ҳар чиз доност.

30. Ва [ёд кун] ҳангоме ки Парвардигорат ба фариштагон гуфт: "Ман дар замин [барои башари номасъулу беихтиёр] чонишине хоҳам гумошт [ки масъулу мукаллаф аст]. Онон гуфтанд: Оё касеро дар он чо мегуморӣ, ки табаҳкорӣ ва хунрезӣ кунад, дар ҳоле ки мо Туро бо сипос ба покӣ меситоем ва тақдис мекунем? Аллоҳ таоло гуфт: "Ман [дар бораи ҳадафу маслиҳати офариниши Ё] чизҳое медонам, ки шумо намедонед"

31. Он гоҳ ҳамаи номҳо [-и ашё ва мавҷудот]-ро ба Одам омӯхт. Сипас онҳоро ба фариштагон арза дошт ва фармуд: "Агар рост мегӯед, аз номҳои инҳо ба ман хабар диҳед"

32. [Фариштагон] Гуфтанд: "Муназзаҳӣ [поки], Ту! Мо чизе ҷуз он чи ба мо омӯхтаӣ намедонем. Ту доноӣ ҳақимӣ"

كَيْفَ تَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَكُنْتُمْ أَمْوَاتًا
فَأَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمَيِّتُكُمْ ثُمَّ
يُحْيِيكُمْ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٨﴾

هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَّا فِي الْأَرْضِ
جَمِيعًا ثُمَّ أَسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ
فَسَوَّاهُنَّ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ وَهُوَ بِكُلِّ
شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٩﴾

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلٰٓئِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ
فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً ۗ قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا
مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَآءَ
وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ
قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾

وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ
عَلَى الْمَلٰٓئِكَةِ فَقَالَ أَقْبِلُونِي بِأَسْمَاءِ
هٰٓؤُلَآءِ إِن كُنْتُمْ صٰٓدِقِينَ ﴿٣١﴾

قَالُوا سُبْحٰنَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا
عَلَّمْتَنَا ۗ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٣٢﴾

33. Фармуд: "Эй Одам, ононро аз номхояшон огоҳ кун". Ҳангоме ки вай ононро огоҳ кард, [Аллоҳ таоло] фармуд: "Оё ба шумо нагуфтам, ки ман асрори осмонҳову заминро медонам ва аз он чи, ки ошкор мекунад ва пинҳон медоштед, огоҳам"?

34. [Ёд кун] Ҳангоме ки ба фариштагон гуфтем: "Барои [бузургдошту эҳтиром бар] Одам сачда кунед"! Пас, [ҳамагӣ] сачда карданд, ба чуз иблис, ки худдорӣ кард ва такаббур варзид ва аз кофирон шуд.

35. Гуфтем: "Эй Одам, ту ва ҳамсарат [Ҳаво] дар биҳишт сукунат кунед ва аз [неъматҳои] он – аз ҳар ҷо, ки мехоҳед – гуворо бихӯред, аммо ба ин дарахт наздик нашавед, ки [ба хотири сарпечии фармони илоҳӣ] дар зумраи ситамгорон хоҳед буд"

36. Пас, шайтон мучиби лағжиш [ва сарпечии] он ду шуд. Сипас Аллоҳ таоло онҳоро аз он чи дар он буданд [биҳишт] берун кард ва [ба он ду ва шайтон] гуфтем: "Ҳамагӣ [ба замин] фуруд оед, дар ҳоле ки душмани яқдигар хоҳед буд ва бароятон дар замин то муддати муайян қароргоҳ ва василаи баҳрабардорӣ вучуд хоҳад дошт"

قَالَ يَتَّادِمُ أَنْبِيَهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ فَلَمَّا
أَنْبَأَهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ
إِنِّي أَعْلَمُ غَيْبَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَأَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا كُنْتُمْ
تَكْتُمُونَ ﴿٣٣﴾

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ
فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَى وَاسْتَكْبَرَ
وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿٣٤﴾

وَقُلْنَا يَتَّادِمُ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ
الْجَنَّةَ وَكُلَا مِنْهَا رَغَدًا حَيْثُ شِئْتُمَا
وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ
الظَّالِمِينَ ﴿٣٥﴾

فَأَزَلَّهُمَا الشَّيْطَانُ عَنْهَا فَأَخْرَجَهُمَا
مِمَّا كَانَا فِيهِ وَقُلْنَا اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ
لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ
مُسْتَقَرٌّ وَمَتَعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٣٦﴾

37. Он гоҳ Одам аз Парвардигораш калимоте фаро гирифт [ва дархости бахшоиш намуд] ва Аллоҳ таоло тавбаи ӯро пазируфт, чаро ки Аллоҳ таоло тавбапазиру меҳрубон аст

فَتَلَقَىٰ آدَمَ مِنْ رَبِّهِ ۖ كَلِمَاتٍ فَتَابَ عَلَيْهِ ۗ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿٣٧﴾

38. Гуфтем: "Ҳамагӣ аз он [биҳишт] фуруд оед ва ҳар гоҳ аз ҷониби Ман раҳнамуде бароятон омад, касоне, ки аз он [ҳидоят] пайравӣ кунанд, на тарсе хоҳанд дошт ва на андӯхгин мешаванд"

فَلَنَّا أَهْبِطُوا مِنْهَا جَمِيعًا ۗ فَمَا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى فَمَن تَبِعَ هُدَايَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٣٨﴾

39. Ва касоне, ки кофир шуданд ва нишонаҳои [қудрату яқтоии] моро дурӯғ пиндоштанд, онон аҳли дӯзаханд ва ҳамеша дар он хоҳанд буд

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٣٩﴾

40. Эй Бани Исроил [фарзандони Яъқуб], неъматҳоеро, ки ба шумо арзонӣ доштам, ба ёд оваред ва ба паймоне, ки бо ман бастаед, вафо кунед, то Ман низ ба паймони [худ бо] шумо [дар бораи неъматҳои дунё ва охира]т] вафо кунам ва танҳо аз ман битарсед

يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَوْفُوا بِعَهْدِي أُوفِ بِعَهْدِكُمْ وَإِيَّيَ فَآرْهَبُونَ ﴿٤٠﴾

41. Ва ба он чи нозил кардаам [Қуръон] имон биёваред, ки тасдиқкунандаи чизест, ки бо шумо ва нахустин кофир ба он набошед ва оёти маро ба баҳои ночиз нафурӯшед ва танҳо аз Ман битарсед

وَأَمِينُوا بِمَا أَنْزَلْتُ مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُمْ وَلَا تَكُونُوا أُولَٰ كَافِرٍ بِهِ ۗ وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا وَإِيَّيَ فَاتَّقُونَ ﴿٤١﴾

42. Ва, дар ҳоле ки [ҳақиқатро] медонед, ҳақро бо ботил наёмезед ва онро китмон [пинҳон] накунад

وَلَا تَلْبِسُوا الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْفُرُوا بِالْحَقِّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤٢﴾

43. Ва намоз барпо доред ва закот бипардозед ва бо намозгузoron намоз бихонед

وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَارْكَعُوا
مَعَ الرَّكْعِينَ ﴿٤٣﴾

44. Оё, дар ҳоле ки китоби [Таврот] – ро мехонед, мардумро ба некӣ фармон медиҳеду худро фаромӯш мекунад? Оё намеандешед?

﴿أَتَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ
أَنْفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ تَتْلُونَ الْكِتَابَ أَفَلَا
تَعْقِلُونَ﴾ ﴿٤٤﴾

45. Ва аз шикебоиву намоз ёри чӯед; ва ба ростӣ, ки он [намоз] чуз ба фурӯтанон душвору гарон аст

وَأَسْتَعِينُوا بِالصَّبرِ وَالصَّلَاةِ وَإِنَّهَا
لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ ﴿٤٥﴾

46. Ҳамон касоне, ки яқин доранд, ки ба дидори Парвардигори хеш ноил хоҳанд шуд ва ба пешгоҳи ӯ бозмегарданд

الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلْقُوا رَبِّهِمْ
وَأَنَّهُمْ إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿٤٦﴾

47. Эй Бани Исроил, неъматҳоеро, ки ба шумо арзонӣ доштам, ба ёд оваред ва [низ] ин ки шуморо [ба далели бархӯрдорӣ аз ҳидоят] ба ҷаҳониён бартарӣ додам

يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي
أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ
عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٤٧﴾

48. Ва аз рӯзе битарсед, ки касе чизе [аз азоби Аллоҳ таоло] – ро аз касе дафъ намекунад ва аз ӯ шафоат пазируфта намешавад ва на фаромату фидяе гирифта мешавад ва на ёри мешаванд

وَأْتَقُوا يَوْمًا لَا تَجْرِي نَفْسٌ عَنْ
نَفْسٍ شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا شَفَعَةٌ
وَلَا يُؤْخَذُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا هُمْ
يُنصَرُونَ ﴿٤٨﴾

49. Ва [ба ёд оваред] ҳангоме ки шуморо аз ҷанголи фиръавниён наҷот додем. [Онон] Бадтарин азобро бар саратон меоварданд: Писаронатонро мекуштанд ва занонатонро [барои канизӣ] зинда ниғаҳ медоштанд ва дар инҳа

وَإِذْ نَجَّيْنَكُمْ مِنَ آلِ فِرْعَوْنَ
يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ يُدَبِّحُونَ
أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ

озмоиши бузурге аз ҷониби
Парвардигоратон барои шумо буд

50. Ва [ба ёд оваред] ҳангоме ки
дарёро бароятон шикофтем ва
шуморо наҷот додем ва
фиръавниёнро, дар ҳоле ки [ба
азоби онҳо бо чашми худ]
менигаристед, фарқ сохтем

51. Ва [ба ёд оваред] ҳангомеро ки
[барои нузули Таврот] чиҳил шаб бо
Мӯсо ваъда гузоридем, он гоҳ шумо
баъд аз ӯ гӯсоларо [ба парастии]
гирифтед, дар ҳоле ки [нисбат ба
хештан] ситамгор будед

52. Сипас шуморо баъд аз он [гуноҳ]
бахшидем; бошад, ки сипосгузори
кунед

53. Ва [низ ба ёд оваред] ҳангоме ки
ба Мӯсо китоби [Таврот] – ро, ки
ҷудоқунанда [-и ҳақ аз ботил] аст,
ато кардем; бошад, ки ҳидоят шавед

54. Ва [ба ёд оваред] замонеро, ки
Мӯсо ба қавми худ гуфт: "Эй қавми
ман, шумо бо интиҳоби гӯсола
[барои парастии] ба худ ситам
кардаед, пас, ба сӯи Офаридгори
худ бозгардед ва тавба кунед ва
[хатокорони] худро бикушед. Ин кор
барои шумо дар пешгоҳи
Парвардигоратон беҳтар аст". Он гоҳ
Аллоҳ таоло тавбаи шуморо
пазируфт. Ба ростӣ, ки ӯ
тавбапазиру меҳрубон аст

وَفِي ذَٰلِكُمْ بَلَاءٌ مِّن رَّبِّكُمْ

عَظِيمٌ ﴿١٩﴾

وَإِذْ فَرَقْنَا بِكُمْ الْبَحْرَ فَأَنجَيْنَاكُمْ

وَأَعْرَفْنَا ءَالَ فِرْعَوْنَ وَأَنْتُمْ

تَنْظُرُونَ ﴿٢٠﴾

وَإِذْ وَعَدْنَا مُوسَىٰ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً ثُمَّ

اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِن بَعْدِهِ وَأَنْتُمْ

ظَالِمُونَ ﴿٢١﴾

ثُمَّ عَفَوْنَا عَنْكُمْ مِّن بَعْدِ ذَٰلِكَ

لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٢٢﴾

وَإِذْ آتَيْنَا مُوسَىٰ الْكِتَابَ وَالْفُرْقَانَ

لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿٢٣﴾

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ يَتَقَوْمِ إِيَّكُمْ

ظَلَمْتُمْ أَنفُسَكُمْ بِاتِّخَاذِكُمُ الْعِجْلَ

فَتَوْبُوا إِلَىٰ بَارِيكُمْ فَاقْتُلُوا

أَنفُسَكُمْ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ عِنْدَ

بَارِيكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ إِنَّهُ هُوَ

الْوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿٢٤﴾

55. Ва [ба ёд оваред] ҳангомеро ки гуфтед: "Эй Мӯсо, мо ҳаргиз ба ту имон намеоварем, магар ин ки Аллоҳро ошкоро бубинем". Пас, соиқа [оташак] шуморо дар ҳоле гирифт, ки [азоби худро бо чашми хеш] менигаристед

56. Сипас шуморо пас аз маргатон барангехтем, бошад, ки сипосгузори кунед

57. Ва абрро бар шумо соябон қарор додем ва манну салво [шаҳду бедона] бароятон фуру фиристодем [ва гуфтем]: "Аз неъматҳои покизае, ки ба шумо рӯзи додаем, бихӯред" [вале куфр варзидед]. Онон [бо носипосиву нофармонӣ] ба мо ситам накарданд, балки ба худ ситам раво дошанд

58. Ва [ба ёд оваред] ҳангомеро, ки гуфтем: "Ба ин шаҳр [Байт-ул-муқаддас] ворид шавед ва аз [неъматҳои] он, аз ҳар чӣ [ва ҳар вақт], ки хостед, бихӯред ва бо фурутанӣ аз дарвоза ворид шавед ва бигӯед: "[Парвардигоро, гуноҳонамонро] фуру рез". [Чунин бигӯед] То гуноҳонатонро биёмурзем ва [яқинан] бар [подоши] накукорон хоҳем афзуд

59. Он гоҳ ситамгарон ин суҳанро, ки ба онҳо гуфта шуда буд, тағйир доданд [ва ба ҷояш калимоти масҳараомезе гуфтанд]. Аз ин рӯ, бар ситамгарон, ба сазои ин

وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَىٰ لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ تَرَىٰ اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْكُمُ الصَّعِقَةُ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿٥٥﴾

ثُمَّ بَعَثْنَاكُم مِّن بَعْدِ مَوْتِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٥٦﴾

وَوَهَبْنَا لَكُمْ أَلْعَمَامَ وَأَنْزَلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّاءَ وَالسَّلْوَىٰ كُلُّوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَكِن كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٥٧﴾

وَإِذْ قُلْنَا ادْخُلُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ فَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ رَغَدًا وَاَدْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُولُوا حِطَّةٌ نَّغْفِرْ لَكُمْ خَطَايَاكُمْ وَسَارِعِدْ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾

فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَنْزَلْنَا عَلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا

нофармониашон, азобе аз осмон
нозил кардем

60. Ва [ба ёд оваред] ҳангомеро, ки
Мӯсо барои қавми хеш об хост, пас,
гуфтем: "Асои худро бар санг бизан".
Он гоҳ дувоздаҳ чашма аз он ҷӯшид
ва ҳар гуруҳе обнӯшгоҳи худро
донист [ва гуфтем]: "Аз рӯзии Аллоҳ
таоло бихӯред ва биёшомед ва дар
замин ба фасод [ва табоҳӣ]
накӯшед"

61. Ва [ба ёд оваред] замонеро, ки
гуфтед: "Эй Мӯсо, мо ҳаргиз тоби
таҳаммули як навъ ғизоро надорем,
пас, Парвардигори хешро бихон, то
аз рӯиданиҳои замин, аз сабзиву
бодиринг ва гандуму наск ва пиёз
бароямон бирӯёнад". [Мӯсо] Гуфт:
"Оё чизеро, ки пасттар аст, бо чизи
беҳтар ҷойгузин мекунед? Ба шаҳре
фуруд оед; зеро он чи ки хостед, дар
он ҷо бароятон вучуд дорад" ва
[чунин шуд, ки муҳри] зиллату
бенавой бар онон зада шуд ва
сазовори хашми Аллоҳ таоло
гардиданд, чаро ки онон ба оёти
Аллоҳ таоло куфр меварзиданд ва
паёмбаронро ба ноҳақ мекуштанд.
Инҳо ба хотири он буд, ки гунаҳгору
мутаҷовиз буданд

62. Дар ҳақиқат касоне, ки [ҳолисона
ба ислом] имон овардаанд ва онон,
ки яҳудӣ шуданд ва масеҳиёну
собеон [фитратгароён], ҳар, ки ба
Аллоҳ таоло ва рӯзи қиёмат имон

رَجْرًا مِّنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا

يَفْسُقُونَ ﴿٥٩﴾

*وَإِذِ اسْتَسْقَىٰ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ فَقُلْنَا
أَضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ فَانْفَجَرَتْ
مِنْهُ أَيْنَمَا عَشَرَةٌ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ
أُنَاسٍ مَّشْرَهُمْ كَلُومًا وَاشْرَبُوا مِنْ
رِزْقِ اللَّهِ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ
مُفْسِدِينَ ﴿٦٠﴾

وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَىٰ لَنْ نَصْبِرَ عَلَىٰ
طَعَامٍ وَاحِدٍ فَادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُخْرِجْ لَنَا
مِمَّا تُثْمِتُ الْأَرْضُ مِنْ بَقْلِهَا وَقِثَّائِهَا
وُفُومَهَا وَعَدْسِهَا وَبَصَلَهَا قَالَ
أَتَسْتَبِدُّونَ النَّاسَ هُوَ أَذَىٰ بِالَّذِي هُوَ
خَيْرٌ أَمْ يَظُنُّوْنَ مِصْرًا فَإِنَّ لَكُمْ مَّا
سَأَلْتُمْ وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الذَّلِيلَةُ
وَالْمَسْكَنَةُ وَبَاءَ وَبَعْضٌ مِّنَ اللَّهِ
ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ
اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيِّنَ بِغَيْرِ الْحَقِّ
ذَٰلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٦١﴾

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا
وَالنَّصَارَىٰ وَالصَّبِيَّةَ مَن ءَامَنَ بِاللَّهِ
وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُمْ

биёварад ва кори шоистае анҷом
диҳад, подошашон назди
Парвардигорашон аст; на тарсе
хоҳанд дошт ва на андӯҳгин
мешаванд

63. Ва [ба ёд оваред] замонеро, ки аз
шумо паймон гирифтм ва [кӯҳи]
Турро болои саратон барафроштем
[ва гуфтем]: "Он чи [аз аҳкоми
Таврот] ба шумо додаем, бо чиддият
бигиред ва ончиро, ки дар он аст, ёд
кунед, бошад, ки парҳезкор шавед"

64. Вале баъд [аз он ҳама аҳду
паймон] аз ин [фармон] рӯй
бартофтед ва агар фазлу бахшиши
Аллоҳ таоло бар шумо намебуд,
яқинан дар зумраи зиёнкорон будед

65. Мусалламан аз [шарҳи ҳоли]
касоне аз худатон огоҳ шудаед, ки
дар [мавриди ҳукми хурмати сайди
моҳӣ дар рӯзҳои] шанбе тачовуз
карданд. Пас, ба онҳо гуфтем:
"Бӯзинаҳои хору рондашуда бошед!"

66. Пас, он [кайфар] – ро ибрате
барои мардуми он замон ва наслҳои
пас аз эшон ва [ҳамчунин] панду
андарзе барои парҳезгорон қарор
додем

67. Ва [ба ёд оваред] ҳангоме ки
Мӯсо ба қавми худ гуфт: "Аллоҳ
таоло ба шумо дастур медиҳад, ки
модагоvero забҳ кунед". Онон
гуфтанд: "Оё моро масҳара мекуни?"
[Мӯсо] гуфт: "[Тамасхур кори
чоҳилон аст ва] Ба Аллоҳ таоло

أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ
وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٣﴾

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا
قَوْقُوسَ الطُّورِ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ
بِقُوَّةٍ وَادْكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ
تَتَّقُونَ ﴿٦٤﴾

ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ مِّنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَلَوْلَا فَضْلُ
اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَكُنْتُمْ مِنَ
الْخَاسِرِينَ ﴿٦٥﴾

وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ الَّذِينَ اعْتَدَوْا مِنكُمْ
فِي السَّبْتِ فَقُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً
خَاسِيَةً ﴿٦٦﴾

فَجَعَلْنَاهَا نَكَالًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهَا وَمَا
خَلَفَهَا وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٦٧﴾

وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ إِنَّ اللَّهَ
يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَذْبَحُوا بَقَرَةً قَالُوا
أَتَنْتَحِدُنَا هَٰؤُلَاءِ قَالَ أَعُوذُ بِاللَّهِ أَنْ
أَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٦٨﴾

паноҳ мебарам, аз ин ки дар зумраи
чоҳилон бошам"

68. Гуфтанд: "Аз Парвардигорат
бихоҳ, то барои мо равшан кунад, ки
он чи гуна [гове] аст"? [Мӯсо] Гуфт:
[Аллоҳ таоло] Мефармояд: "Он гове
аст на пир ва на ҷавон, балки
миёнасоли байни ин ду бошад. Пас,
[акнун] он чиро, ки дастур ёфтаед,
анҷом диҳед"

69. Гуфтанд: "Аз Парвардигорат
бихоҳ, то барои мо равшан созад, ки
рангаш чи гуна аст"? [Мӯсо] Гуфт:
[Аллоҳ таоло] Мефармояд: "Он гов
зарди пуррангест, ки [рангаш]
бинандагонро шод мекунад"

70. Гуфтанд: "Аз Парвардигорат [боз
ҳам] бихоҳ, то чигунагии он говро [аз
ҳар ҷиҳат] барои мо равшан созад,
зеро [вижагиҳои] ин гов ҳанӯз
бароямон мубҳам аст ва иншоаллоҳ
[бо тавзеҳоти ту] ҳидоят хоҳем шуд"

71. [Мӯсо] гуфт: "Вай мефармояд:
"Он гове аст на чунон ром, ки
замирро ҷуфт кунад ва ё киштзорро
об диҳад, [аммо] беайб асту якранг
ва дар он ҳеҷ ранги дигаре нест".
Онон гуфтанд: "Инак сухани дуруст
овардӣ". Сипас [чунон говро пайдо
карданд ва] онро сар буриданду
[албатта] наздик буд, ки ин корро
накунад"

72. Ва [ба ёд оваред] ҳангоме ки
фардери куштед ва дар бораи
[қотили] ӯ ба низоъ пардохтед ва

قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ
قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا فَارِصٌ
وَلَا بِكِرٌّ حَوَانٌ بَيْنَ ذَلِكَ فَأَفْعَلُوا
مَا تَوَمَّرُونَ ﴿٦٨﴾

قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا لَوْنُهَا
قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ صَفْرَاءٌ
فَاعِجٌ لَوْنُهَا تُسَمَّى النَّظِيرِينَ ﴿٦٩﴾

قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ إِنَّ
الْبَقَرَ تَشْبَهَ عَلَيْنَا وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ
لَمُهْتَدُونَ ﴿٧٠﴾

قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا ذَلُولَ
تُثِيرُ الْأَرْضَ وَلَا تَسْقِي الْحَرْثَ
مُسَلَّمَةٌ لَا شِيَةَ فِيهَا قَالُوا آلَيْنَ
حِثَّتْ بِالْحَقِّ فَنَدَّبُوهَا وَمَا كَادُوا
يَفْعَلُونَ ﴿٧١﴾

وَإِذْ قَتَلْتُمْ نَفْسًا فَادَّارْتُمْ فِيهَا وَاللَّهُ
مُخْرِجٌ مَّا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٧٢﴾

Аллоҳ таоло чизеро, ки пинҳон мекардед, ошкор намуд

73. Пас гуфтем: "Порае аз [бадани] говро ба мақтул бизанед [то зинда шавад ва қотили хешро муаррифӣ кунад]. Аллоҳ таоло мурдагонро ҳамин гуна зинда мекунад ва нишонаҳои [ошқори қудрати] хешро ба шумо нишон медиҳад, бошад, ки бияндешед"

74. Пас аз он [бо вучуди ин муъҷизаи бузург] дилҳои шумо сахт шуд, ҳамчун санг, ё сахттар, зеро [ҳоли дилҳоятон ҳаргиз тағйир намекунад, аммо сангҳо дучори тағйири таҳаввул мешаванд, чунон ки] бархе аз сангҳо мешикофанд ва аз онҳо чӯйборхое чорӣ мешаванд ва бархе мешикофанду [чашмаҳои] об аз онҳо мечӯшад ва бархе аз тарси Аллоҳ таоло [аз фарози кӯҳҳо] фурӯ меафтанд. Ва Аллоҳ таоло аз он чи мекунад, ғофил нест

75. [Эй муъминон, ҳоло ки ҳақиқати душмании яҳудиён бароятон ошкор гардид] Оё умед доред, ки ба [оини] шумо имон биёваранд, бо ин ки гурӯҳе аз [уламои] онон суханони Аллоҳро [дар Таврот] мешуниданд ва пас аз фаҳмиданаш [алфозу маонии] онро таҳриф мекарданд, ҳол он ки [аз бузургии гуноҳи хеш] иттилоъ доштанд

76. Ва [яке аз фиребкориҳояшон ин аст, ки] вақте бо муъминон рӯбарӯ мешаванд мегӯянд: "[Мо ҳам] имон

فَقُلْنَا أَضْرِبُوهُ بَعْضُهَا كَذَلِكَ يُحْيِي
اللَّهُ الْمَوْتَىٰ وَيُرِيكُمْ ءَايَاتِهِ ۗ
لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٧٣﴾

ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُمْ مِّنْ بَعْدِ ذَلِكَ
فَهِيَ كَالْحِجَارَةِ أَوْ أَشَدُّ قَسْوَةً وَإِنَّ
مِنَ الْحِجَارَةِ لَمَا يَتَفَجَّرُ مِنْهُ الْأَنْهَارُ
وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَشَّقَّقُ فَيَخْرُجُ مِنْهُ
الْمَاءُ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَهْبِطُ مِنْ خَشْيَةِ
اللَّهِ ۗ وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ ؕ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٧٤﴾

﴿فَأَنْتَظِمُونَ أَنْ يُؤْمِنُوا لَكُمْ وَقَدْ
كَانَ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ يَسْمَعُونَ كَلِمَ اللَّهِ
ثُمَّ يَحْرِفُونَهَا مِنْ بَعْدِ مَا عَقَلُوا وَهُمْ
يَعْلَمُونَ﴾ ﴿٧٥﴾

وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ ءَامَنُوا قَالُوا ءَامَنَّا
وَإِذَا خَلَا بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ قَالُوا

овардаем", вале ҳангоме ки бо якдигар хилват мекунад, мегӯянд: "Чаро матолиберо, ки [дар бораи вижагиҳои паёмбар ва ҳаққонияти ислом дар Таврот омадааст ва] Аллоҳ таоло барои шумо баён кардааст, барои муслмонон бозгӯ мекунад, то [рӯзи қиёмат] дар пешгоҳи Парвардигоратон алайҳи [бар зидди] шумо ба он истидлол кунанд? Оё намефаҳмед"?

77. Оё намедонанд, ки Аллоҳ таоло он чиро, ки пинҳон медоранд ва ошкор месозанд, [ҳамаро] медонад?!

78. Ва бархе аз онон бесаводоне ҳастанд, ки [фақат ба тиловати содаи Таврот дилхушанд] ва китоби Аллоҳро ҷуз мушти хаёлотӣ хом намедонанд ва танҳо ба пиндорҳои хеш [ки аз бузургонашон фаро гирифтаанд] дил бастанд

79. Пас, вой бар касоне, ки бо дасти худ менависанд, сипас мегӯянд: "Ин аз ҷониби Аллоҳ таоло аст", то онро ба баҳои андак бифурушанд! Пас, вой бар онҳо аз он чи дастхояшон навиштааст ва вой бар онон аз он чи [аз ин роҳ] ба даст меоваранд!

80. Ва [яҳудиён] гуфтанд: "Оташи дӯзах ҷуз чанд рӯзи маҳдуде ҳаргиз ба мо нахоҳад расид". Бигӯ: "Оё аз назди Аллоҳ таоло паймоне гирифтаед, ки Аллоҳ таоло ҳаргиз хилофи паймонаш накунад? Ё

أَتُخَذُونَهِمْ بِمَا فَتَحَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ
لِيُحَاجُّوكُمْ بِهِ عِنْدَ رَبِّكُمْ أَفَلَا
تَعْقِلُونَ ﴿٧٦﴾

أَوَلَا يَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا
يُسرُونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٧﴾

وَمِنْهُمْ أُمِّيُونَ لَا يَعْلَمُونَ الْكِتَابَ
إِلَّا الْأَمَانِي وَإِنَّ هُمْ إِلَّا يظنون ﴿٧٨﴾

فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ يَكْتُبُونَ الْكِتَابَ
بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ يَقُولُونَ هَذَا مِنْ عِنْدِ
اللَّهِ لِيَشْتَرُوا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَوَيْلٌ
لَهُمْ مِمَّا كَتَبَتْ أَيْدِيهِمْ وَوَيْلٌ لَهُمْ
مِمَّا يَكْسِبُونَ ﴿٧٩﴾

وَقَالُوا لَنْ نَمَسَّنَا النَّارُ إِلَّا أَيَّامًا
مَعْدُودَةً قُلْ أَتُخَذُكُمْ عِنْدَ اللَّهِ عَهْدًا

чизеро, ки намедонед, ба Аллоҳ таоло нисбат медиҳед"?!

81. Оре, ҳар ки муртакиби гуноҳе шавад ва гуноҳонаш ўро ихота кунад, онон аҳли оташанд ва ҷовидона дар он хоҳанд буд

82. Ва касоне, ки имон оваранд ва корҳои шоиста анҷом диҳанд, онон аҳли биҳиштанд ва ҷовидона дар он хоҳанд монд

83. Ва [ба ёд оваред] ҳангоме ки аз Бани Исроил паймон гирифтём, ки: "Ҷуз Аллоҳи ягонаро парастиш накунед ва ба падару модару наздикону ятимон ва бенавоён неки кунед ва ба мардум [сухани] неки бигӯеду намоз барпо доред ва закот бипардозед", вале ҳамаи шумо, ҷуз иддаи каме пушт гардонидед ва рӯйгардон шудед

84. Ва [ба ёд оваред] ҳангоме ки аз шумо паймон гирифтём, ки хуни якдигарро нарезед ва ҳамдигарро аз сарзаминатон берун накунед; сипас шумо иқрор кардед ва худ [бар он паймон] гувоҳӣ медиҳед

85. Пас аз он, ҳамин шумо ҳастед, ки якдигарро мекушед ва гурӯҳе аз худатонро аз сарзаминашон берун мекунед ва ба гуноҳу ситам алайҳи онон ба якдигар кумак мекунед ва

فَلَنْ يُخْلِفَ اللَّهُ عَهْدَهُ ۗ أَمْ تَقُولُونَ

عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨١﴾

بَلَىٰ مَنْ كَسَبَ سَيِّئَةً وَأَحَظَّتْ بِهِ

حَظِيئَتُهُ فَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ

هُم فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٨٢﴾

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ

أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ ۖ هُمْ فِيهَا

خَالِدُونَ ﴿٨٣﴾

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ لَا

تَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ ۖ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا

وَذَى الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ

وَقُولُوا لِلنَّاسِ حُسْنًا ۚ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ

وَأَتُوا الزَّكَاةَ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا

مِّنْكُمْ وَأَنْتُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٨٤﴾

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ لَا تَسْفِكُونَ

دِمَاءَكُمْ وَلَا تُخْرِجُونَ أَنْفُسَكُمْ

مِّن دِيَارِكُمْ ثُمَّ أَقْرَرْتُمْ وَأَنْتُمْ

تَسْهَوْنَ ﴿٨٥﴾

ثُمَّ أَنْتُمْ هَٰؤُلَاءِ تَقْتُلُونَ أَنْفُسَكُمْ

وَتُخْرِجُونَ قَرِيبًا مِّنْكُمْ مِّن دِيَارِهِمْ

تَقْظَهُرُونَ عَلَيْهِم بِأَلْيَامٍ وَالْعَدْوَانِ

агар [баъзе аз онон дар ҷанг бо ҳампаймонони араби шумо гирифтор шаванд ва ба сурати] асир наздатон биёянд [бо он ки ҳамдини шумо ҳастанд, дар баробари озодиашон] фидя мегиред, ҳол он ки ихроҷи онон [аз ҳамон оғоз] бар шумо ҳаром буд. Оё ба бахше аз [дастуроти] китоб [-и осмонӣ дар мавриди фидя гирифтан] имон меоваред ва ба бахше [ки шуморо дар бораи ҳамдинонатон супориш мекунад] кофир мешавед? Пас, қазои ҳар касе аз шумо, ки чунин кунад, ҷуз расвой ва хорӣ дар ин ҷаҳон нахоҳад буд ва дар рӯзи қиёмат ба шадидтарин азоб гирифтор мешаванд; ва [яқин бидонед, ки] Аллоҳ таоло аз он чи анҷом медиҳед, ғофил нест

86. Инон касоне ҳастанд, ки зиндагонии дунёро ба баҳои охират хариданд, пас, азоби онҳо тахфиф дода намешавад ва касе ёриашон нахоҳад кард

87. Ҳамоно ба Мӯсо китоби [Таврот] додем ва пас аз ӯ паёмбарони пайдарпай фиристодем; ва ба Исо писари Марям муъҷизоту далоили равшан додем ва ӯро ба василаи Рӯҳулқудус [Ҷабраил] тақвият кардем. Оё чунин нест, ки ҳар гоҳ паёмбаре чизе бархилофи ҳавои нафсатон оварад, дар баробараш такаббур намудед ва гурӯҳеро тақзиб кардед ва гурӯҳеро куштед

وَأِنْ يَأْتُوكُمْ فَتُؤْتُوهُمْ وَهُوَ مُحَرَّمٌ عَلَيْكُمْ إِخْرَاجُهُمْ أَفَتُؤْمِنُونَ بِبَعْضِ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ فَمَا جَزَاءُ مَنْ يَفْعَلُ ذَلِكَ مِنْكُمْ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَىٰ أَشَدِّ الْعَذَابِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٨٥﴾

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ فَلَا يَخْفُفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٨٦﴾

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ الْكِتَابَ وَقَفَّيْنَا مِنْ بَعْدِهِ بِالرُّسُلِ وَآتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ أَفَكُلَّمَا جَاءَكُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَىٰ أَنفُسُكُمْ اسْتَكْبَرْتُمْ فَفَرِّقُوا كَذِبْتُمْ وَفَرِّقًا تَقْتُلُونَ ﴿٨٧﴾

88. Ва [яхудиён барои пайравӣ накардан аз Муҳаммад (с) аз рӯи тамасхур] гуфтанд: "Дилҳои мо пӯшида ва дар ғилоф аст", [чунин нест] балки Аллоҳ таоло онро ба сазои куфрашон лаънат кардааст, пас, [ба ҳамин далел аст, ки] бисёр кам имон меоваранд

وَقَالُوا قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ لَعَنَهُمُ اللَّهُ
بِكُفْرِهِمْ فَكَفِيلًا مَّا يُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾

89. Ва ҳангоме ки аз тарафи Аллоҳ таоло китобе [Қуръон] барои онон омад, ки тасдиқунандаи матолибе буд, ки бо худ доштанд [Таврот] ва [ба интизор расидани ин китоб] аз қабл ба худ навиди пирӯзӣ бар кофиронро медоданд, бо ин ҳама вақте он касеро, ки аз пеш шинохта буданд [Муҳаммад], наздашон омад, инкораш карданд. Лаънати Аллоҳ таоло бар кофирон бод!

وَلَمَّا جَاءَهُمْ كِتَابٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ
مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ وَكَانُوا مِنْ قَبْلُ
يَسْتَفْتِحُونَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَمَّا
جَاءَهُمْ مَّا عَرَفُوا كَفَرُوا بِهِ فَلَعْنَهُ
اللَّهُ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٨٩﴾

90. Ба чи баҳои баде худро фурӯхтанд, ки аз рӯи ҳасад [ва бартарихоҳӣ] ба он чи Аллоҳ таоло фиристода буд, кофир шуданд, ки чаро Аллоҳ таоло аз фазли хеш бар ҳар кас аз бандагонаш, ки мехоҳад [ваҳӣ] нозил мекунад. Пас, [ба хоҳири ин ҳасодат] беш аз пеш ба хашми [илоҳӣ] гирифтोर шуданд ва барои кофирон азоби хоркунандае [дар пеш] аст

بِئْسَمَا اشْتَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ أَن
يَكْفُرُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ بَعْدَ مَا أَنْزَلَ
اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ
عِبَادِهِ ۖ فَبَاءُوا بِغَضَبٍ عَلَىٰ غَضَبٍ
وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٩٠﴾

91. Ва чун ба онон гуфта шавад: "Ба он чи Аллоҳ таоло нозил кардааст, имон биёваред", мегӯянд: "Мо ба чизе имон меоварем, ки бар худӣ мо нозил шудааст" ва ба ғайри он кофир мешаванд, дар ҳоле ки он [Қуръон сухани] ҳақ ва

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ءَامِنُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ
قَالُوا نُوْمِنُ بِمَا أَنْزَلَ عَلَيْنَا
وَيَكْفُرُونَ بِمَا وَرَاءَهُ وَهُوَ الْحَقُّ
مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَهُمْ قُلْ فَلِمَ تَقْتُلُونَ

тасдиқунандаи матолибе аст, ки бо худ доранд. [Эй паёмбар, ба онон] Бигӯ: "Агар [рост мегӯед ва] муъминед, пас, чаро паёмбарони Аллоҳро пеш аз ин мекуштед"?!"

92. Ва ба ростӣ, Мӯсо муъҷизаҳову нишонаҳои равшане бароятон овард, он гоҳ шумо пас аз вай дар ҳоле ғӯсоларо [барои парастииш] баргузидед, ки [ба хотири ин ширкварзӣ нисбат ба худ] ситамгор будед

93. Ва [ба ёд оваред] ҳангомери, ки аз шумо паймон гирифтанд [ки аз фармудаҳои илоҳӣ ва раҳнамудҳои Мӯсо пайравӣ кунед] ва [кӯҳи] Турро болои саратон барафроштем [ва гуфтем]: "Он чи [аз аҳкоми Таврот] ба шумо додаем, маҳкам бигиред ва [ба каломии Аллоҳ таоло] гӯш фаро диҳед". Гуфтанд: "[Бо гӯшҳоямон] Шунидем, [вале бо рафторамон] нофармонӣ кардем"; ва ба сабаби куфрашон бо [муҳаббати] ғӯсола дар дилҳояшон ҷой гирифт. [Эй паёмбар, ба онон] Бигӯ: "Агар [воқеан] муъмин ҳастед, имонатон чи фармони баде ба шумо медиҳад"

94. Бигӯ: "[Эй қавми яҳуд] Агар назди Аллоҳ таоло сарои охират вижаи шумост на барои дигар мардум, пас, агар рост мегӯед, орзуи марг кунед [то ҳар чи зудтар ба ин ҷойгоҳ даст ёбед]"

أَتَيْبَاءَ اللَّهِ مِنْ قَبْلِ إِنْ كُنْتُمْ

مُؤْمِنِينَ ﴿٩١﴾

*وَلَقَدْ جَاءَكُمْ مُوسَىٰ بِالْبَيِّنَاتِ

ثُمَّ اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَنْتُمْ

ظَالِمُونَ ﴿٩٢﴾

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا

فَوْقَكُمْ الطُّورَ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ

بِقُوَّةٍ وَأَسْمِعُوا قَالُوا سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا

وَأَشْرَبُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْعِجْلَ بِكُفْرِهِمْ

قُلْ بِئْسَمَا يَأْمُرُكُمْ بِهِ إِيمَانُكُمْ إِنْ

كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٩٣﴾

قُلْ إِنْ كَانَتْ لَكُمُ الدَّارُ الآخِرَةُ

عِنْدَ اللَّهِ خَالِصَةً مِنْ دُونِ النَّاسِ

فَتَمَتُّوا الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٩٤﴾

95. Вале онон ба хотири он чи [аз куфру тақиб ва таҳриф] пеш фиристодаанд, ҳаргиз орзуи марг нахоҳанд кард ва Аллоҳ таоло ба [аҳволи] ситамгорон доност

96. [Эй паёмбар] Ҳатман, эшон [яхудиён]-ро ҳаристарини мардум бар зиндагӣ хоҳӣ ёфт, [ҳатто] ҳаристар аз мушрикон. Ҳар як аз онон дӯст дорад, ки ҳазор сол умр бинад, дар ҳоле ки [ҳатто] агар ин умр [-и дароз] ба ӯ дода шавад, [боз ҳам тӯли умраш] ӯро аз азоб дур намекунад ва Аллоҳ таоло ба он чи мекунад, биност

97. Бигӯ: "Касе, ки душмани Ҷабраил бошад, [дар ҳақиқат душмани Аллоҳ таоло аст, зеро] ӯ ба фармони Аллоҳ таоло Қуръонро бар қалби ту нозил кардааст, ки китобҳои осмонии пеш аз худро тасдиқ мекунад ва барои муъминон ҳидоят ба шорат аст"

98. Ҳар ки душмани Аллоҳ таоло ва фариштагони ӯ ва паёмбаронаш ва Ҷабраилу Микоил бошад, [бидонад, ки] Аллоҳ таоло душмани кофирон аст

99. [Эй паёмбар] Ба ростӣ, ки мо нишонаҳои равшане бар ту нозил кардем ва чуз мунҳарифон [аз дин] касе ба онҳо куфр намеварзад

100. Оё чунин нест, ки ҳар гоҳ онон паймоне [бо Аллоҳ таоло ва Расул] бастанд, гурӯҳе аз эшон онро дур

وَلَنْ يَتَمَنَّوْهُ أَبَدًا بِمَا قَدَّمْتُمْ عَلَيْهِمْ
وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٩٥﴾

وَلَتَجِدَنَّهُمْ أَحْرَصَ النَّاسِ عَلَى حَيَاتِهِ
وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا يَوَدُّ أَحَدُهُمْ لَوْ
يُعَمَّرَ أَلْفَ سَنَةٍ وَمَا هُوَ بِمُرَجِّحِهِ
مِنَ الْعَذَابِ أَنْ يُعَمَّرَ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا
يَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾

قُلْ مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِجِبْرِيلَ فَإِنَّهُ
نَزَّلَهُ عَلَى قَلْبِكَ بِإِذْنِ اللَّهِ مُصَدِّقًا
لِمَا نَبَّأَ يَدِيهِ وَهُدًى وَبُشْرَى
لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٩٧﴾

مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِلَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ
وَرُسُلِهِ وَجِبْرِيلَ وَمِيكَالَ فَإِنَّ اللَّهَ
عَدُوٌّ لِلْكَافِرِينَ ﴿٩٨﴾

وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَمَا
يَكْفُرُ بِهَا إِلَّا الْفَاسِقُونَ ﴿٩٩﴾

أَوَلَمَّْا عَاهَدُوا عَهْدًا بَيْنَهُمْ قَرِيبٌ
مِنْهُمْ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠٠﴾

афканданд [ва паймон шикастанд]?!
Оре бештарашон имон намеоваранд

101. Ва ҳангоме ки фиристодае аз сӯйи Аллоҳ таоло ба суроғашон омад, ки бо нишонаҳое, ки [дар Таврот] назди онон буд мутобиқат дошт, гурӯҳе аз эшон, ки ба онҳо китоби [Таврот] дода шуда буд, китоби Аллоҳро пушти сар афканданд, гӯй [аз он нишонаҳо] ҳеч намедонанд

102. Ва аз он чи шаётин дар [аҳди] фармонравоии Сулаймон [бар мардум] меҳонданд, пайравӣ карданд [ва муддаӣ шуданд, ки Сулаймон подшоҳии хешро бо сеҳр устувор кардааст] ва [ҳол он ки] Сулаймон [ҳаргиз даст ба сеҳр наолуд] ва кофир нашуд, вале шаётин [ки] куфр варзиданд ба мардум сеҳр меомӯхтанд ва [низ] аз он чи бар ду фаришта: Ҳорут ва Морут дар Бобул нозил шуда буд, [пайравӣ карданд, вале он ду фаришта] ба ҳеч кас чизе ёд намедоданд, магар ин ки [қаблан аз рӯйи хайрхоҳӣ ба ӯ] мегуфтанд: "Мо василаи озмоиш ҳастем, пас, [бо истифода бурдани сеҳр] кофир нашав". Онон [яҳудиён] аз он ду [фаришта] чизҳое меомӯхтанд, ки [битавонанд] тавассути он миёни марду ҳамсараш чудой афканданд, ҳол он ки бидуни иҷозати Аллоҳ таоло наметавонистанд ба василаи он ба касе зиёне бирасонанд ва чизе меомӯхтанд, ки [фақат] ба онон зиён мерасонад ва суде намедод ва

وَلَمَّا جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ نَبَذَ فَرِيقٌ مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ كِتَابَ اللَّهِ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ كَأَنَّهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٠١﴾

وَاتَّبَعُوا مَا تَتْلُوا الشَّيْطَانُ عَلَىٰ مَلِكٍ سُلَيْمَانَ ۖ وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَانُ وَلَٰكِنَّ الشَّيْطَانَ كَفَرُوا يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ ۖ وَمَا أَنزَلَ عَلَى الْمَلَائِكَةِ يُبَايِعُ هَرُوتَ وَمَرْوَةَ ۗ وَمَا يَعْلمَانِ مِن أَحَدٍ حَتَّىٰ يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ ۖ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ ۗ وَمَا هُمْ بِضَارِّينَ بِهِ ۖ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ ۗ وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ ۗ وَلَقَدْ عَلَّمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ ۗ وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْا بِهِ ۖ أَنفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿١٠٢﴾

ҳатман медонистанд, ки ҳар кас [муштоқу] харидори он [чодуҳо] бошад, дар охираат баҳрае нахоҳад дошт. Агар [ҳақиқатро] медонистанд [мутаваҷҷеҳ мешуданд, ки] чи баду зишт буд он чи худро ба он фуруҳтанд!

103. Ва агар онҳо имон меоварданд ва парҳезгорӣ мекарданд, агар оғаҳӣ доштанд [дармеёфтанд, ки] подоше, ки назди Аллоҳ хайрро ба онҳо баён карданд, ба онҳо бахтар буд

104. Эй касоне, ки имон овардаед, [ҳангоме ки аз паёмбар барои дарки оёти Қуръон дархости муҳлат мекунед] нагӯед: "Роъино" [Зеро таъбири мазкур илова бар маънои асли мафҳуми тавҳинномазе ҳамгуни "нодонӣ"-ро ба зеҳн мерасонад], балки бигӯед: "Унзурно" [каме ба мо фурсат бидеҳ] ва [он гоҳ ба оёти Қуръон] гӯш кунед ва [яқин бидонед, ки] кофирон [ва тамасхуркунандагони паёмбар] азоби дарднок [дар пеш] доранд

105. Кофирон – аз аҳли китоб ва мушрикони – дӯст намендоранд, ки аз ҷониби Парвардигоратон хайру баракате бар шумо нозил гардад, дар ҳоле ки Аллоҳ таоло раҳмати худро ба ҳар кас, ки бихоҳад, ихтисос медиҳад ва Аллоҳ таоло дорои фазли бузург аст

وَلَوْ أَنَّهُمْ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا لَمَثُوبَةٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ خَيْرٌ لَّوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿١٠٣﴾

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقُولُوا رَاعِنَا وَتَقُولُوا نَنْظُرْنَا وَاسْمَعُوا وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٠٤﴾

مَا يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَلَا الْمُشْرِكِينَ أَنْ يُنَزَّلَ عَلَيْكُمْ مِّنْ خَيْرٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَاللَّهُ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿١٠٥﴾

106. Ҳар оятеро насх кунем ё [аз дили мардум бизудоем ва] фаромӯшаш гардонем, беҳтар аз он ё ҳаммонандашро меоварем. [Эй паёмбар] Оё намедонӣ, ки Аллоҳ таоло бар ҳар чиз тавоност

107. Оё намедонӣ, ки фармонравоии осмонҳо ва замин аз они Аллоҳ таоло аст ва шумо ба ҷуз Аллоҳ таоло [ҳеч] дӯсту ёваре надоред [ки корсозатон бошад]

108. [Эй муъминон] Оё мехоҳед аз паёмбари худ [мавориди номаъкуле ҳамчун дидори Аллоҳро] дархост кунед, ки пеш аз ин аз Мӯсо хоста шуда буд? Касе, ки куфрро ба [ҷойи] имон баргузинад, мусалламан роҳи ростро гум кардааст

109. Бисёре аз аҳли китоб пас аз ин, ки ҳақ барояшон ошкор гардид, ба хоҳири ҳасодате, ки дар вучудашон аст, орзу доранд, ки шуморо баъд аз имонатон ба ҳоли куфр бозгардонанд. Пас, шумо авф кунед ва [аз эшон] даргузаред, то Аллоҳ таоло фармони хешро [барои чиҳод бо онон] содир намояд. Ҳамоно Аллоҳ таоло бар ҳар чизе тавоност

110. Ва намоз барпо доред ва закот бипардозед ва [бидонед, ки] ҳар кори неке, ки барои худ пеш мефиристед, [подоши] онро назди Аллоҳ таоло хоҳед ёфт. Яқинан Аллоҳ таоло ба он чи мекунад, биност

*مَا نَسَخَ مِنْ آيَةٍ أَوْ نُنسِهَا نَأْتِ بِخَيْرٍ مِنْهَا أَوْ مِثْلَهَا أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٠٦﴾

أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٠٧﴾

أَمْ تُرِيدُونَ أَنْ تَسْأَلُوا رَسُولَكُمْ كَمَا سَأَلَ مُوسَىٰ مِنْ قَبْلُ وَمَنْ يَتَّبِعِ الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿١٠٨﴾

وَدَّ كَثِيرٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ يَرُدُّونَكُمْ مِن بَعْدِ إِيمَانِكُمْ كَفَارًا حَسَدًا مِّنْ عِنْدِ أَنفُسِهِمْ مِّن بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْحَقُّ فَاعْتَصُوا وَأَصْحَابُ حَتَّىٰ يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٠٩﴾

وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَمَا تُقَدِّمُوا لِأَنفُسِكُمْ مِنْ خَيْرٍ تَجِدُوهُ عِنْدَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١٠﴾

111. [Аҳли китоб] Гуфтанд: "Чуз яхудӣ ё масеҳӣ [ҳеч кас] ҳаргиз дохили биҳишт нахоҳад шуд. Ин орзуҳои [ботили] онҳост." [Эй паёмбар ба онон] Бигӯ: "Агар рост мегӯед, далели худро биёваред"

صَدِيقِينَ ﴿١١١﴾

112. Оре, касе, ки мухлисона рӯи худро таслими Аллоҳ таоло кунад ва накукор бошад, подошаш назди Парвардигораш [маҳфуз] аст ва [чунин касоне] на тарсе хоҳанд дошт ва на андӯхгин мешаванд

يَلَىٰ مَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ
فَلَهُ أَجْرُهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَلَا خَوْفٌ
عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١١٢﴾

113. Яхудиён гуфтанд: "Масеҳиён барҳақ [ва оини саҳеҳе] нестанд" ва масеҳиён [низ] гуфтанд: "Яхудиён барҳақ [ва оини саҳеҳе] нестанд", дар ҳоле ки [ҳар ду гурӯҳи] онон китоб [-и осмонӣ]—ро мехонанд. Ҳамчунин, касоне [монанди мушрикони], ки [аз паёми илоҳӣ ҳеч] намедонанд [сухане] ҳаммонанди онон гуфтанд. Пас, Аллоҳ таоло рӯзи қиёмат дар мавриди он чи бо ҳам ихтилоф дошанд, миёнашон доварӣ хоҳад кард

وَقَالَتِ الْيَهُودُ لَيْسَتِ الْتَّصْرَىٰ عَلَىٰ
شَيْءٍ وَقَالَتِ النَّصْرَىٰ لَيْسَتِ
الْيَهُودُ عَلَىٰ شَيْءٍ وَهُمْ يَتَّبِعُونَ
الْكِتَابَ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ لَا
يَعْلَمُونَ مِثْلَ قَوْلِهِمْ فَاللَّهُ يَحْكُمُ
بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ
يَخْتَلِفُونَ ﴿١١٣﴾

114. Кист ситамгортар аз он, ки аз бурдани номи Аллоҳ таоло дар масочид ҷилавгирӣ кунад ва дар вайронии онҳо бикӯшад?! Шоиста нест, ки онон чуз бо ҳоли ваҳшату тарс ворида ин масочид шаванд. Баҳраи онон дар дунё хорӣ ва расвой аст ва дар охират [низ] азоби бузурге [дар пеш] доранд

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ مَنَعَ مَسْجِدَ اللَّهِ أَنْ
يَذْكَرَ فِيهَا اسْمُهُ وَسَعَىٰ فِي خَرَابِهَا
أُولَٰئِكَ مَا كَانَ لَهُمْ أَنْ يَدْخُلُوهَا إِلَّا
خَافِينَ ۗ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا حِزْبٌ وَلَهُمْ فِي
الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١١٤﴾

115. Машриқу мағриб аз они Аллоҳ таоло аст, пас, ба ҳар сӯе рӯ кунед, рӯ [ба] Аллоҳ таоло аст. Ҳамоно Аллоҳ таоло кушоишгари доност

116. [Аҳли китоб ва мушрикон] Гуфтанд: "Аллоҳ таоло [барои худ] фарзанде баргузидааст". Ў [аз чунин нисбатҳое] муназаҳа [-у пок] аст. [Аллоҳ таоло на танҳо ниёзе ба фарзанд надорад, балки] Он чи дар осмонҳо ва замин аст, мутааллиқ ба Ўст, [ва] ҳама фармондardорӣ Ў ҳастанд

117. [Ў] падидоварандаи осмонҳо ва замин аст ва чун ба коре ирода фармояд, танҳо ба он мегӯяд: "Бош", пас, мешавад

118. Онон, ки [аз аҳли китоб ва мушрикон ҳастанд ва аз оини илоҳи чизе] намедонанд гуфтанд: "Чаро Аллоҳ таоло бо мо суҳан намегӯяд? Ё [чаро] муъҷиза ва нишонае барои мо намеояд"? Касоне, ки пеш аз эшон буданд, ҳамин гуна суҳан мегуфтанд. [Афкор ва] Дилҳояшон ҳаммонанди якдигар аст. Бе тардид мо нишонаҳо [-и яктоӣ ва қудрати хеш]-ро барои гурӯҳе, ки яқин доранд, ошкор ва равшан сохтаем

119. [Эй паёмбар] Мо туро ба ҳақ фиристодем, то башоратбахшу бимдиҳанда бошӣ ва [ту ҳаргиз дар охират] дар бораи [куфру бединии] дузахиён бозхост нахоҳӣ шуд

وَلِلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ فَأَيْنَمَا تُولَّوْا۟
فَتَمَّ وَجْهُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ وَسِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١١٥﴾

وَقَالُوا أَخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحٰنَهُۥٓ بَلْ
لَهُۥ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ كُلُّ لَهٗ
شَيْۡءٍ ؕ قٰنِیۡنُوۡنٌ ﴿١١٦﴾

بَدِیۡعُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِؕ وَاِذَا قَضٰی
اَمْرًا فَاِنَّمَا یَقُوۡلُ لَهُۥ كُنْ
فَیَكُوۡنُ ﴿١١٧﴾

وَقَالَ الَّذِیۡنَ لَا یَعْلَمُوۡنَ لَوْلَا یُكَلِّمُنَا
اللَّهُ اَوْ تَاۡتِیۡنَاۤءَاٰیةًؕ كَذٰلِكَ قَالَ الَّذِیۡنَ
مِنۡ قَبْلِہِمۡ مِّثْلَ قَوْلِہِمۡ تَشَابَہٗتْ
قُلُوۡبُہُمۡؕ قَدْ بَدَاۡنَا الْاٰیٰتِ لِقَوْمِ
یُوقِنُوۡنَ ﴿١١٨﴾

اِنَّاۤ اَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِیۡرًا وَّنَذِیۡرًا
وَلَا تُسۡئَلُ عَنۡ اَصْحٰبِ الْجَحِیۡمِ ﴿١١٩﴾

120. Яҳудиён ва масеҳиён ҳаргиз аз ту хушнуд нахоҳанд шуд, магар ин ки аз оини онон пайравӣ кунӣ. Бигӯ: "Бе тардид ҳидоят [-и ростин] ҳидояти Аллоҳ таоло аст" ва [яқин бидон] агар пас аз донише, ки ба ту расидааст, аз ҳавасҳои онон пайравӣ кунӣ, дар баробари Аллоҳ таоло ҳеч дӯсту ёваре нахоҳӣ дошт

121. Касоне, ки китоби осмонӣ [Таврот ва Инҷил] ба онҳо додаем [ва] онро чунон, ки шоистааст мехонанд, ба [матוליби] он [ки дар бораи ҳаққонияти Муҳаммад ва рисолаташ мебошад] имон меоваранд; ва касоне, ки ба ӯ [ва оинаш] кофир шаванд, онон зиёндадагонанд

122. Эй Бани Исроил, неъматҳоеро, ки ба шумо арзонӣ доштам, ба ёд оваред ва [низ] ин ки шуморо [ба далели бархӯрдорӣ аз ҳидоят] ба ҷаҳонӣ бартарӣ додам

123. Аз рӯзе битарсед, ки ҳеч кас аз дигаре дифоъ намекунад ва ҳеч товону фидяе аз ӯ пазируфта намешавад ва шафоат барояш суде надорад ва [инсонҳо] ёрӣ намешаванд

124. Ва [эй паёмбар, ёд кун аз] ҳангоме ки Аллоҳ таоло Иброҳимро бо суханон [-и фарогир бар аҳқому таколифи шаръӣ] озмуд ва ӯ ҳамаро ба хубӣ ба анҷом расонд. [Аллоҳ таоло ба вай] Фармуд: "Ман туро

وَلَنْ تَرْضَىٰ عَنْكَ الْيَهُودَ وَلَا
النَّصَارَىٰ حَتَّىٰ تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ ۗ قُلْ إِنَّ
هُدَىٰ اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ ۗ وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ
أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ الَّذِي جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ
مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا
نَصِيرٍ ﴿١٢٠﴾

الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَتْلُونَهُ
حَقًّا تِلَاوَةً ۗ أُولَٰئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ ۗ
وَمَنْ يَكْفُرْ بِهِ ۗ فَأُولَٰئِكَ هُمُ
الْخٰسِرُونَ ﴿١٢١﴾

يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي
أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ
عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿١٢٢﴾

وَاتَّقُوا يَوْمًا لَا تَجْرِي نَفْسٌ عَنْ
نَفْسٍ شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا
تَنْفَعُهَا شَفَاعَةٌ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿١٢٣﴾

*وَإِذِ ابْتَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ رَبُّهُ بِكَلِمَاتٍ
فَأَتَمَّهُنَّ ۗ قَالَ إِنِّي جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ

пешвои мардум қарор медиҳам".
[Иброҳим] гуфт: "[Парвардигоро] Аз фарзандонам [низ пешвоёне қарор бидех, то мардум ба онон иқтидо кунанд]". [Аллоҳ таоло] Фармуд: "Аҳду паймони Ман [бо ту дар мавриди пешвои дин] ба ситамгорон намерасад"

125. Ва [ёд кун аз] ҳангоме ки хонаи [Каъба] – ро маҳалли бозгашт [-и ҳочиёни муштоқ] ва [ҷойи] амне барои мардум қарор додем ва [муқаррар кардем, ки] мақоми Иброҳимро намозгоҳе барои хеш интихоб кунед ва мо ба Иброҳим ва Исмоил ваҳй кардем, ки: "Хонаи маро барои тавофкунандагону муътакифон ва рукуъу сучудкунандагон [намозгузорон] поку покиза кунед"

126. Ва [ёд кун аз] ҳангоме ки Иброҳим гуфт: "Парвардигоро, ин [сарзамини Макка]-ро шаҳри амн бигардон ва аҳли онро – [яъне] касоне аз эшонро, ки ба Аллоҳ таоло ва рӯзи қиёмат имон овардаанд – аз меваҳои [гуногун] рӯзӣ бидех". [Аллоҳ таоло] фармуд: "Ҳар ки кофир шавад, андаке баҳрамандаш месозам, сипас ўро ба азоби оташ мекашонам ва чи бад саранҷома аст!"

127. Ва [ёд кун аз] ҳангоме ки Иброҳим ва Исмоил пояҳои хонаи [Каъба] – ро боло мебурданд [ва мегуфтанд]: "Парвардигоро, [аъмоли неки мо, аз ҷумла бинои ин хонаи

إِمَامًا قَالَتْ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي قَالَ لَا يَنَالُ
عَهْدِي الظَّالِمِينَ ﴿١٢١﴾

وَإِذْ جَعَلْنَا الْبَيْتَ مَثَابَةً لِّلنَّاسِ
وَأَمْنَا وَأَلْتَمِدُوا مِن مَّقَامِ إِبْرَاهِيمَ
مُصَلِّيًّا وَعَهْدِنَا إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ
أَن طَهِّرَا بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ وَالْعَاكِفِينَ
وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ ﴿١٢٥﴾

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا بَلَدًا
ءَامِنًا وَارْزُقْ أَهْلَهُ مِنَ الثَّمَرَاتِ مَنْ
ءَامَنَ مِنْهُمْ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ قَالَ
وَمَنْ كَفَرَ فَأُمَتِّعُهُ قَلِيلًا ثُمَّ
أَضْطَرُّهُ إِلَىٰ عَذَابِ النَّارِ وَبِئْسَ
الْمَصِيرُ ﴿١٢٦﴾

وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ
وَإِسْمَاعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ
السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١٢٧﴾

муқаддасро] аз мо бипазир, ки бе тардид Ту шунавову доноӣ"

128. Парвардигоро, моро [таслим ва] фармонбардори худ қарор бидеҳ ва аз фарзандонамон [низ] уммате фармонбардори худ [падид овар] ва одоби ибодатамонро ба мо нишон бидеҳ ва тавбаи моро бипазир. Ҳаққо, ки Ту тавбапазиру меҳрубонӣ

129. Парвардигоро, дар миёни онон [мардуми Макка] паёмбаре аз худашон [аз насли Исмоил] барангез, то оёти Туро бар онон бихонад ва ба эшон китобу ҳикмате биёмузаду [аз ширку нодонӣ] покиза гардонад. Ҳамоно ки Ту пирӯзманду ҳақимӣ

130. Ва чи касе ҷуз он ки худро ба [сабуксариву] нодонӣ меандозад аз оини Иброҳим рӯйгардон мегардад? Ва ба ростӣ, ки мо ӯро дар дунё баргузидем ва бе тардид дар охират [низ] аз шоистагон хоҳад буд

131. Он гоҳ, ки Парвардигораш ба ӯ фармуд: "[Ҳолисона] Таслим шав" [ва ӯ дар посух] гуфт: "Таслими Парвардигори ҷаҳониён шудам"

132. Ва Иброҳиму Яқуб фарзандони худро ба ин оин супориш карданд [ва ҳар як ба онон мегуфтанд]: "Эй фарзандони ман, Аллоҳ таоло ин оинро барои шумо баргузида аст [пас, ба он бигаравед] ва аз дунё

رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمِينَ لَكَ وَمِن
دُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُّسْلِمَةً لَّكَ وَأَرِنَا
مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ
التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١٢٨﴾

رَبَّنَا وَأَبْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْهُمْ يَتْلُوا
عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ
وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ
الْحَكِيمُ ﴿١٢٩﴾

وَمَنْ يَّرْعَبْ عَن مِّلَّةِ إِبْرَاهِيمَ إِلَّا مَن
سَفِهَ نَفْسَهُ وَلَقَدِ اصْطَفَيْنَاهُ فِي
الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ
الصَّالِحِينَ ﴿١٣٠﴾

إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمْ قَالَ أَسْلَمْتُ
لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٣١﴾

وَوَصَّى بِهَا إِبْرَاهِيمُ بَنِيهِ وَيَعْقُوبُ
يَا بَنِيَّ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَى لَكُمُ الدِّينَ
فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٢﴾

наравед, магар ин ки таслими
[фармони Ҳақ] бошед"

133. Оё Ҳангоме ки марги Якуб фаро расид, шумо ҳозир будед? Он гоҳ, ки ба фарзандони худ гуфт: "Баъд аз ман чи чизро мепарастед"? Гуфтанд: "Маъбудӣ ту ва маъбудӣ падаронат – Иброҳим ва Исмоилу Исҳоқ – Аллоҳи яқторо мепарастем ва мо таслими Ӯ ҳастем"

134. Онон уммате буданд, ки даргузаштанд, он чи ки [аз натиҷаи аъмолашон] касб кардаанд, барои онҳост ва он чи шумо касб кардаед, барои шумост ва шумо дар бораи он чи [онон] мекарданд, бозхост нахоҳед шуд

135. Ва [аҳли китоб] гуфтанд: "Яҳудӣ ё масеҳӣ шавед, то ҳидоят ёбед". [Ӯй паёмбар ба онон] Бигӯ: "[На аз оини шумо] Балки аз оини Иброҳим [пайравӣ мекунем], ки ҳақгаро буд ва ҳаргиз дар зумраи мушрикони набуд"

136. [Ӯй муъминон ба аҳли китоб] бигӯед: "Мо ба Аллоҳ таоло имон овардаем ва ба он чи бар мо нозил шудааст ва ба он чи, ки бар Иброҳиму Исмоил ва Исҳоқу Яъқуб ва наводагон [-и Яъқуб] нозил гардид ва [ҳамчунин] ба он чи, ки ба Мӯсо ва Исо дода шудааст ва ба он чи, ки ба паёмбарони [дигар] аз тарафи Парвардигорашон дода шудааст [оре, ба ҳамаи онон имон меоварем] ва миёни ҳеҷ як аз эшон

أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ حَضَرَ يَعْقُوبَ
الْمَوْتُ إِذْ قَالَ لِبَنِيهِ مَا تَعْبُدُونَ مِن
بَعْدِي قَالُوا نَعْبُدُ إِلَهَكَ وَإِلَهَ آبَائِكَ
إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِلَهًا
وَاحِدًا وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٣﴾

تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ
وَلَكُمْ مَا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا
كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٤﴾

وَقَالُوا كُونُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى تَهْتَدُوا
قُلْ بَلْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ
مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٣٥﴾

قُولُوا ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَا
أُنزِلَ إِلَيْنَا مِن قَبْلِهِ مِن سَبِيلٍ
وَيَعْقُوبَ وَالْإِسْحَاقَ وَإِسْمَاعِيلَ
وَمُوسَى وَعِيسَى وَمَا أُوتِيَ مُوسَى
لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ
مُسْلِمُونَ ﴿١٣٦﴾

тафовут намегузорем ва мо [ҳамагӣ] таслими Аллоҳ таоло ҳастем"

137. Пас, агар онон [низ] ба он чи шумо имон овардаед, имон оваранд, ҳатман, ҳидоят ёфтаанд ва агар пушт гардонанд, пас, чуз ин нест, ки ҳатман сари ситез [ва ҷудой] доранд, пас, [эй паёмбар, Парвардигори якто барои ҳимояти ту кофӣ аст ва] ба зудӣ Аллоҳ таоло [шарри] онҳоро аз ту дафъ хоҳад намуд ва Ё шунавову доност

138. Ранги илоҳӣ [ва дини Ёро бипазиред ва ба он пойбанд бошед] ва чи касе хушнигортар аз Аллоҳ таоло аст! Ва мо танҳо Ёро мепарастем

139. [Эй паёмбар ба аҳли китоб] Бигӯ: "Оё дар бораи Аллоҳ таоло бо мо мучодала мекунед, дар ҳоле ки Ё парвардигори мо ва шумост ва кирдори мо аз они мо ва кирдори шумо аз они шумост ва мо Ёро бо ихлос парастим"

140. [Оё] Меғӯед: "Иброҳиму Исмоил ва Исҳоқу Яъқуб ва наводагон [-и ў] яҳудӣ ё масеҳӣ буданд [дар ҳоле ки Таврот ва Инҷил пас аз ин паёмбарон нозил шудааст]"? Бигӯ: "Шумо донотаред ё Аллоҳ таоло"? Ва кист ситагортар аз он, ки шаҳодатеро, ки аз [ҷониби] Аллоҳ таоло [дар китобҳои осмонӣ дар бораи ин паёмбарон омада ва] назди Ёст, китмон мекунад? Ва [яқин

فَإِنْ آمَنُوا بِمِثْلِ مَا آمَنْتُمْ بِهِ فَقَدِ
أَهْتَدُوا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا هُمْ فِي شِقَاقٍ
فَسَبِّحْهُمْ اللَّهُ وَهُوَ السَّمِيعُ
الْعَلِيمُ ﴿١٣٧﴾

صِبْغَةَ اللَّهِ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ
صِبْغَةً وَنَحْنُ لَهُ عَابِدُونَ ﴿١٣٨﴾

قُلْ أَتَحَاجُّونَنَا فِي اللَّهِ وَهُوَ رَبُّنَا
وَرَبُّكُمْ وَلِنَا أَعْمَلْنَا وَلَكُمْ
أَعْمَلْنَا وَنَحْنُ لَهُ مُخْلِصُونَ ﴿١٣٩﴾

أَمْ تَقُولُونَ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ
وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطَ كَانُوا
هُودًا أَوْ نَصْرَىٰ قُلْ أَنْتُمْ أَعْلَمُ أَمْ
اللَّهُ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَتَمَ شَهَادَةً
عِنْدَهُ مِنَ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا
تَعْمَلُونَ ﴿١٤٠﴾

бидонед, ки] Аллоҳ таоло аз он чи мекунад, ғофил нест

141. Онон уммате буданд, ки даргузаштанд, он чи ки [аз натиҷаи аъмолашон] касб кардаанд, барои онҳост ва он чи шумо касб кардаед, барои шумост ва шумо дар бораи он чи [онон] мекарданд, бозхост нахоҳед шуд

142. Ба зудӣ гурӯҳе аз мардуми камхирад [яхудӣ] хоҳанд гуфт: "Чӣ чизе онҳо [мусулмонон]-ро аз қиблашон [Байт-ул-муқаддас], ки бар он буданд, [ба сӯи Каъба] бозгардонд"? [Эй паёмбар] Бигӯ: "Машриқу мағриб аз он Аллоҳ таоло аст, ҳар касро бихоҳад ба роҳи рост ҳидоят мекунад"

143. Ҳамон гуна [ки қиблаи шумо як қиблаи миёна аст] шуморо низ уммати миёна [ва аҳли эътидол] қарор додем то [дар рӯзи қиёмат] бар мардум гувоҳ бошед [ки паёмбарони илоҳӣ паёмашонро ба дурустӣ расонидаанд] ва паёмбар бар шумо гувоҳ бошад [ки каломи Аллоҳро ба шумо расонидааст] ва мо қиблаеро, ки бештар бар он будӣ [Байт-ул-муқаддас], қарор надодем, магар барои ин ки касеро, ки аз паёмбар пайравӣ мекунад, аз касе, ки ба ақиб бозмегардад [ва аз итоати Аллоҳ таоло ва расулаш рӯйгардон мешавад], бозшиносем. Мусалламан ин [ҳукм] чуз бар касоне, ки Аллоҳ таоло ҳидоятшон карда бошад, сангину душвор аст. Аллоҳ таоло

تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ
وَلَكُمْ مَا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا
كُنْتُمْ يَعْمَلُونَ ﴿١٤١﴾

*سَيَقُولُ السُّفَهَاءُ مِنَ النَّاسِ مَا
وَلَهُمْ عَن قِبَلِهِمُ الَّذِي كَانُوا عَلَيْهِمْ
قُلْ لِلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ يَهْدِي مَنْ
يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٤٢﴾

وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا
لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ
الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا وَمَا جَعَلْنَا
الْقِبْلَةَ الَّتِي كُنْتَ عَلَيْهَا إِلَّا لِنَعْلَمَ
مَنْ يَتَّبِعِ الرَّسُولَ مِمَّنْ يَنْقَلِبُ عَلَيَّ
عَقِبِيٍّ وَإِنْ كَانَتْ لَكَبِيرَةً إِلَّا عَلَى
الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ وَمَا كَانَ اللَّهُ
لِيُضِيعَ إِيمَانَكُمْ إِنَّ اللَّهَ بِالنَّاسِ
لَرءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿١٤٣﴾

ҳаргиз имон [ва намоз]-и шуморо зоеъ намегардонад. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло нисбат ба мардум дилсӯзу меҳрубон аст

144. [Эй паёмбар] Ба ростӣ, ки мо гардондани рӯятро ба [сӯйи] осмон [ки дар интизори ваҳии илоҳӣ барои тағйири қибла ҳастӣ] мебинем. Акнун туро ба [сӯйи] қиблае бозмегардонем, ки ба он хушнуд мешавӣ, пас, рӯйи худро ба сӯйи Масҷид-ул-ҳаром кун ва [шумо низ, эй муъминон, барои адои намоз] ҳар ҷо будед, рӯйи худро ба сӯйи он бигардонед. Касоне, ки китоби [осмонӣ] ба онҳо дода шуд, ба хубӣ медонанд, ки ин [тағйири қибла фармони] ҳақ аст [ва] аз ҷониби Парвардигорашон мебошад ва Аллоҳ таоло аз он чи мекунад, ғофил нест

145. Агар барои онон, ки китоби [осмонӣ] ба эшон дода шудааст, ҳар нишона [ва далеле барои ҳаққонияти тағйири қибла] биёварӣ, [боз ҳам] аз қиблаи ту пайравӣ намекунад ва ту [низ] аз қиблаи онон пайравӣ нахоҳӣ кард ва бархе аз онон низ аз қиблаи бархе дигар пайравӣ намекунад ва агар пас аз он ки илму дониш ба ту расидааст, аз хостаҳои [нафсонии] онон [дар мавриди қибла ва дигар аҳком] пайравӣ кунӣ, дар ин сурат мусалламан аз ситамгорон хоҳӣ буд

146. Касоне, ки ба онон китоби [осмонӣ] додаем, [Муҳаммад]-ро чунон мешиносанд, ки фарзандони

قَدْ نَرَى تَقَلُّبَ وَجْهِكَ فِي السَّمَاءِ
فَلَنُؤَيِّنَنَّكَ قِبْلَةً تَرْضَاهَا فَوَلِّ وَجْهَكَ
شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا
كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ وَإِنَّ
الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ
الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا
يَعْمَلُونَ ﴿١٤٤﴾

وَلَيَنْ أُنْتِيتَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ
بِكُلِّ آيَةٍ مَا تَبِعُوا قِبْلَتَكَ وَمَا أَنْتَ
بِتَابِعِ قِبْلَتَهُمْ وَمَا بَعْضُهُمْ بِتَابِعِ قِبْلَةَ
بَعْضٍ وَلَيَنْ أَتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ مِنْ
بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ إِنَّكَ إِذَا
لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٤٥﴾

الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ
كَمَا يَعْرِفُونَ آبَاءَهُمْ وَإِنَّ فَرِيقًا

худро мешиносанд [ва медонанд, ки суханаш барҳақ аст], вале гурӯҳе аз онон, дар ҳоле ки худ низ медонанд, ҳақро китмон мекунанд

147. [Эй паёмбар он чи бар ту нозил мегардад, ҳукми] Ҳақ аз ҷониби Парвардигори туст, пас, ҳаргиз аз тардидкунандагон мабош

148. Ҳар яке [аз умматҳо] чиҳате доранд, ки [ҳангоми намоз] бад-он рӯ мекунанд, пас, [шумо эй муъминон] дар некиҳо [бар якдигар] сабқат бигиред. Ҳар ҷо ки бошед, Аллоҳ таоло [дар рӯзи қиёмат] ҳамаи шуморо ҳозир мекунад. Ҳамоно Аллоҳ таоло бар ҳар чизе тавоност

149. [Эй паёмбар] Аз ҳар ҷо ки [ба қасди сафар] хорич шудӣ, пас, [ба ҳангоми намоз] рӯи худро ба сӯи Масҷид-ул-ҳаром кун ва ба дурустӣ, ки ин [рӯ карданат] ҳаққе аз ҷониби Парвардигорат аст ва Аллоҳ таоло аз он чи мекунад, ғофил нест

150. Ва аз ҳар ҷо, ки берун шудӣ, пас, [дар ҳангоми намоз] рӯи худро ба сӯи Масҷид-ул-ҳаром кун ва [шумо, эй муъминон] ҳар ҷо ки бошед, рӯи худро ба сӯи он [масҷид] кунед, то мардум алайҳи шумо ҳуҷҷате надошта бошанд [то бо истинод ба онҳо баҳонатарошӣ кунанд], магар касоне аз эшон, ки ситам карданд [ва ҳамвора душманатон хоҳанд буд]. Пас, аз онҳо натарсед ва аз ман битарсед [ин тағйири қибла барои он буд], ки

مِنْهُمْ لَيَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَهُمْ

يَعْلَمُونَ ﴿١٤٦﴾

الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ

الْمُمْتَرِينَ ﴿١٤٧﴾

وَلِكُلِّ وُجْهَةٌ هُوَ مُوَلِّيَهَا فَاسْتَبِقُوا

الْخَيْرَاتِ أَيْنَ مَا تَكُونُوا يَأْتِ بِكُمْ

اللَّهُ جَمِيعًا إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ

قَدِيرٌ ﴿١٤٨﴾

وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ

شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَإِنَّهُ لَلْحَقُّ

مِن رَّبِّكَ وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا

تَعْمَلُونَ ﴿١٤٩﴾

وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ

شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا

كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ لِئَلَّا

يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَيْكُمْ حُجَّةٌ إِلَّا

الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ

وَأَحْسِنِي وَلِأَتِمَّ نِعْمَتِي عَلَيْكُمْ

وَلَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥٠﴾

неъматамро бар шумо тамои кунам
[ва шуморо мутамоиз созам], бошад,
ки ҳидоят шавед

151. Ҳамчунон ки [неъматидигаре
низ ба шумо арзонӣ доштем ва]
паёмбаре аз худатон ба миённатон
фиристодем, ки оёти моро бар шумо
меҳонад ва шуморо [бо амри
маъруф ва наҳӣи мункар аз
палидиҳо] пок мегардонад ва ба
шумо китоби [Қуръон] ва ҳикмате
меомӯзад ва он чиро [ки аз умури
дину дунёятон] намендонистед, ба
шумо омӯзиш медиҳад

152. Пас, Маро ёд кунед, то шуморо
ёд кунам ва Маро сипос гӯед ва ба
Ман носипосӣ накунад

153. Эӣ касоне, ки имон овардаед, аз
шикебоиву намоз ёри бичӯед [ки] бе
тардид Аллоҳ таоло бо
сабркунандагон аст

154. Ва ба онҳо, ки дар роҳи Аллоҳ
таоло кушта мешаванд, мурда
нагӯед, балки онон [назди
Парвардигорашон] зиндаанд, вале
шумо намефаҳмед

155. Ва ҳатман шуморо бо чизе аз
[қабилӣ] тарсу гуруснагӣ [қаҳтӣ] ва
зиёни молӣ [нобудӣ ё душвории
касби он] ва ҷонӣ [маргу мир ё
шаҳодат] ва зиёни маҳсулот [-и
кишоварзӣ] меозмоем ва [эӣ
паёмбар] сабркунандагонро [ба он
чи дар дунё ва охират барояшон
фароҳам меояд] башорат бидеҳ

كَمَا أَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولًا مِّنكُمْ
يَتْلُوا عَلَيْكُمْ آيَاتِنَا وَيُزَكِّيكُمْ
وَيُعَلِّمُكُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ
وَيُعَلِّمُكُم مَّا لَمْ تَكُونُوا
تَعْلَمُونَ ﴿١٥١﴾

فَأَذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ وَاشْكُرُوا لِي وَلَا
تَكْفُرُونِ ﴿١٥٢﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ
وَالصَّلَاةِ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿١٥٣﴾

وَلَا تَقُولُوا لِمَن يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
أَمْوَاتٌ بَلْ أَحْيَاءٌ وَلَكِن لَّا
تَشْعُرُونَ ﴿١٥٤﴾

وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ مِّنَ الْخَوْفِ
وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِّنَ الْأَمْوَالِ
وَالْأَنفُسِ وَالْأَمْوَالِ وَالنِّسَاءِ
وَالصَّبْرِينَ ﴿١٥٥﴾

156. Онон, ки ҳар гоҳ мусибате ба эшон мерасад, [аз рӯи ризоият ва таслим] мегӯянд: "Ба ростӣ, ки мо аз они Аллоҳ таоло ҳастем ва ба сӯи ӯ Бозмегардем"

157. Инҳо ҳастанд, ки дурудҳо ва раҳмате аз Парвардигорашон бар эшон аст ва маҳз инҳо ҳидоятёфтагонанд

158. "Сафо" ва "Марва" аз нишонаҳои [зоҳири шариати] Аллоҳ таоло аст. Пас, ҳар ки ҳаҷчи хона [-и Каъба] ё умра ба ҷой меоварад, бар ӯ гуноҳе нест, ки тавофи [саъй] байни он дуру [низ] анҷом диҳад [ва ин кор аз рафторҳои ҷоҳилият шуморида намешавад] ва касе, ки ба майли худ кори неке анҷом диҳад, пас, [бидонад, ки] бе тардид Аллоҳ таоло сипосгузори доност

159. Касоне, ки он чиро аз далоили равшан ва ҳидоят нозил кардаем – пас аз он, ки дар китоби [Таврот ва Инҷил] барои мардум баёнаш намудем – пинҳон медоранд, Аллоҳ таоло ононро лаънат мекунад ва лаънаткунандагон [аз фариштагонӣ муъминон] лаънаташон мекунад

160. Магар касоне, ки тавба кунанд ва [корҳои ношоистаи худро] ислоҳ намоянд ва [ҳақиқатро] ошкор созанд. Инон ҳастанд, ки тавбаашонро мепазирам ва Ман тавбапазиро меҳрубонам

الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿١٥٦﴾

أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُهْتَدُونَ ﴿١٥٧﴾

*إِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ مِن شَعَائِرِ اللَّهِ فَمَنْ حَجَّ الْبَيْتَ أَوْ اعْتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِ أَن يَطَّوَّفَ بِهِمَا وَمَن تَطَوَّعَ خَيْرًا فَإِنَّ اللَّهَ شَاكِرٌ عَلِيمٌ ﴿١٥٨﴾

إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَىٰ مِن بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ أُولَئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللَّاعِنُونَ ﴿١٥٩﴾

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَبَيَّنَّا فَأُولَئِكَ أَتُوبُ عَلَيْهِمْ وَأَنَا التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١٦٠﴾

161. Касоне, ки куфр варзиданд [ва ба инкори ҳақ кӯшиданд] ва дар ҳоли куфр мурданд, лаънати Аллоҳ таоло ва фариштагон ва ҳамаи мардум бар онҳо хоҳад буд

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا وَهُمْ كُفَّارٌ
أُولَٰئِكَ عَلَيْهِمْ عَنَاءُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ
وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١٦١﴾

162. Дар он [лаънат ва азоби онон] ҷовидона боқӣ мемонанд ва на аз азобашон коста мешавад ва на муҳлат [-и узрхоҳӣ] меёбанд

خَالِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ
الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿١٦٢﴾

163. [Эй мардум] маъбуди шумо маъбуди ягона аст [ки] ба ҷуз Ӯ [ҳеч] маъбуде [ба ҳақ] нест; бахшандаву меҳрубон аст

وَاللَّهُمَّ إِلَهٌ وَحِدٌ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿١٦٣﴾

164. Ба ростӣ дар офариниши осмонҳо ва замину гузари шабу рӯз ва киштиҳое, ки барои баҳрабардории мардум дар дарё равонанд ва обе, ки Аллоҳ таоло аз осмон нозил намудааст, ки бо он заминро пас аз хушкӣ ва хазонаш зинда карда ва анвои ҷунбандагонро дар он пароканда аст ва [ҳамчунин] дар тағйири масири бодҳо ва абрҳое, ки дар миёни осмон ва замин ба хидмат [-и инсон] гумошта шудаанд, барои касоне, ки меандешанд, нишонаҳое [аз қудрати Парвардигор] аст

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَأَخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفُلْكِ الَّتِي
تَجْرَى فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا
أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَّاءٍ فَأَحْيَا
بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ
كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ الرِّيْحِ وَالسَّحَابِ
الْمُسْحَرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ
لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿١٦٤﴾

165. [Бо вучуди ин оёти равшан] бархе аз мардум ҳамтоёни ғайр аз Аллоҳро [барои парастииш] бармегузинанд ва онҳоро ҳамчун Аллоҳ таоло дӯст медоранд, вале касоне, ки имон овардаанд, Аллоҳро бештар дӯст доранд ва онон, ки [бо ширку иртиқоби гуноҳон] ситам

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَتَّخِذُ مِنْ دُونِ اللَّهِ
أَنْدَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ وَالَّذِينَ
ءَامَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ وَلَوْ يَرَى الَّذِينَ

карданд, ҳангоме ки азоби [қиёмат] – ро бубинанд, [хоҳанд донист], ки тамоми қудрат аз они Аллоҳ таоло аст ва ин ки Аллоҳ таоло сахткайфар аст

166. Он гоҳ, ки раҳбарон [-и гумроҳгар] аз пайравони худ безорӣ меҷӯянд ва азобро мебинанд ва асбоб [-у равобите, ки мучиби начоташон мешуд, ҳамагӣ] густа мегардад

167. Ва [дар ин ҳангом] касоне, ки [дар дунё аз раҳбарони гумроҳгар] пайравӣ карда буданд, мегӯянд: "Кош барои мо бозгаште [ба дунё] буд, то ҳамон гуна, ки онон аз мо безорӣ чустанд, [мо низ] аз онҳо безорӣ чӯем. Аллоҳ таоло чунин рафтори эшонро, ки мояи ҳасраташон аст, ба онҳо нишон медиҳад ва ҳаргиз аз оташи [дӯзах] берун нахоҳанд омад

168. Эй мардум, аз он чи дар замин аст ҳалолу покиза бихӯред ва аз [роҳҳо ва] гомҳои шайтон [ки ба василаи онҳо ба тадриҷ шуморо ба сӯи азоб мекашад], пайравӣ накунед, ки ба ростӣ ӯ душмани ошкори шумост

169. [Ҷ] Шуморо фақат ба бадӣ ва зишти фармон медиҳад ва [бар он медорад, то] он чиро, ки намедонед, ба Аллоҳ таоло нисбат диҳед

ظَلَمُوا إِذْ يَرَوْنَ الْعَذَابَ أَنَّ الْقُوَّةَ لِلَّهِ

جَمِيعًا وَأَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعَذَابِ ﴿١٦٥﴾

إِذْ تَبَرَّأَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا مِنَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا

وَرَأَوْا الْعَذَابَ وَتَقَطَّعَتْ بِهِمْ

الْأَسْبَابُ ﴿١٦٦﴾

وَقَالَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا لَوْ أَنَّ لَنَا كَرَّةً

فَنَنْتَبِرَ مِنْهُمْ كَمَا تَبَرَّأُوا مِنَّا كَذَلِكَ

يُرِيهِمُ اللَّهُ أَعْمَلَهُمْ حَسْرَتٍ عَلَيْهِمْ

وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنَ النَّارِ ﴿١٦٧﴾

يَأْتِيهَا النَّاسُ كُلُّهُمْ مِمَّا فِي الْأَرْضِ

حَلَلًا طَيِّبًا وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ

الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿١٦٨﴾

إِنَّمَا يَأْمُرُكُمْ بِالسُّوءِ وَالْفَحْشَاءِ وَإِن

تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿١٦٩﴾

170. Ва ҳангоме ки ба онон [кофирон] гуфта шавад: "Аз он чи Аллоҳ таоло нозил кардааст, пайравӣ кунед", мегӯянд: [На] Балки мо аз чизе пайравӣ мекунем, ки падарони худро бар он ёфтаем. Оё агар падаронашон [аз ҳақиқат] чизе нафаҳмидаву ҳидоят наёфта бошанд [боз ҳам кӯр – кӯрона аз онон пайравӣ мекунанд]!?

171. Масали [даъвати ту – эй Муҳаммад – барои ҳидояти ин] кофирон ҳамчун касест, ки чаҳорпоеро садо мезанад, ки чуз садо ва овозе намешунавад. [Ин кофирон дар рӯёруй бо ҳақ] кару лолу кӯр ҳастанд, аз ин рӯ, намеандешанд

172. Эй касоне, ки имон овардаед, аз чизҳои покизае, ки рӯзии шумо кардаем, бихӯред ва шукри Аллоҳро ба ҷо оваред, агар танҳо ӯро мепарастед

173. [Аллоҳ таоло] Танҳо мурдор ва хуну гӯшти ҳук ва он чиро, ки [ҳангоми забҳ] номи ғайри Аллоҳ таоло бар он бурда шавад, бар шумо ҳаром кардааст. Пас, ҳар ки [барои ҳифзи ҷони худ ба хӯрдани онҳо] ночор шавад [ва] саркашу зиёдаҳоқ набошад, бар ӯ гуноҳе нест. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло омузрандаву меҳрубон аст

174. Касоне, ки он чиро Аллоҳ таоло дар китоби [Таврот дар бораи нубуввати Муҳаммад] нозил

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا أَلْفَيْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوَلَوْ كَانَ آبَاؤُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿١٧٠﴾

وَمَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا كَمَثَلِ الَّذِي يَنْعِقُ بِمَا لَا يَسْمَعُ إِلَّا دُعَاءً وَنِدَاءً صُمُّ بُعْتُ عَمًى فَهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٧١﴾

يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كَلِمًا مِنْ طَيِّبَاتٍ مَا رَزَقْنَكُمْ وَأَشْكُرُوا لِلَّهِ إِنْ كُنْتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿١٧٢﴾

إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالدَّمَ وَحَلَامَ الْخَنِزِيرِ وَمَا أَهْلَ بِهِ لِعِغْرِ اللَّهِ فَمَنْ أَضْطَرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٧٣﴾

إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنْ الْكِتَابِ وَيَشْتُرُونَ بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا

кардааст, китмон мекунад ва онро [барои касби молу мақоми дунё] ба баҳои андаке мефурӯшанд [дар ҳақиқат] чуз оташ дар шикамҳояшон фурӯ намебаранд ва Аллоҳ таоло рӯзи қиёмат бо онон сухан намегӯяд ва [аз палидии гуноҳ] покашон намекунад ва азоби дардноке хоҳанд дошт

175. Инон касоне ҳастанд, ки гумроҳиро ба [баҳои] ҳидоят ва азобро ба [баҳои] омуриши хариданд, пас, бар оташи [дӯзах] чи шикебо ҳастанд!

176. Ин [мучозот бар китмони ҳақ] ба хотири он аст, ки Аллоҳ таоло китоб [-ҳои осмонӣ]-ро ба ҳақ нозил кардааст ва касоне, ки дар он ихтилоф карданд, [аз ҳақиқат] бисёр дуранд

177. Некӣ [фақат] ин нест, ки [барои намоз] рӯйи худро ба сӯйи машриқ ва [ё] мағриб кунед, балки некӣ [рафтори] он касе аст, ки ба Аллоҳ таоло ва рӯзи қиёмат ва фариштагону китоби [осмонӣ] ва паёмбарон имон оварда бошад ва моли [худ]-ро, бо вучуди дӯст доштаниш, ба хешовандону ятимон ва мустамандон ва дар роҳмондагону дархосткунандагон [гадоён] ва дар [роҳи озодии] бардагон бибахшад ва намоз бар пой дорад ва закот бипардозад ва [низ] онон, ки чун аҳд мебаранд, ба паймонашон вафо мекунад ва [касоне, ки] дар фақру сахтӣ ва

أُولَئِكَ مَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ إِلَّا
النَّارَ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ
وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٥﴾

أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالَةَ
بِأَهْلِهِمْ وَالْعَدَابَ بِالْمَغْفِرَةِ فَمَا
أَصْبَرَهُمْ عَلَى النَّارِ ﴿٧٥﴾

ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ نَزَلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ
وَإِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِي الْكِتَابِ لَفِي
شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿٧٦﴾

*لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُولُوا وُجُوهَكُمْ قِبَلَ
الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ
ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ
وَالْكِتَابِ وَالرَّسُولِ وَعَاقَى أَمَالٍ عَلَى
حَبِيهٖ ذَوَى الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ
وَالْمَسْكِينِ وَابْنَ السَّبِيلِ وَالسَّائِلِينَ
وَفِي الرِّقَابِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَعَاقَى
الزَّكَاةَ وَالْمُؤْمُونَ بِعَهْدِهِمْ إِذَا عَاهَدُوا
وَالصَّادِقِينَ فِي الْبُؤْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ

зиёну беморӣ ва ба хангоми [шиддат гирифтани] набард, [пойдорӣ ва] шикебой мекунад, онон [ки ба ин вижагиҳо орастаанд], касоне ҳастанд, ки рост гуфтанд ва онон парҳезгоронанд

178. Эй касоне, ки имон овардаед, дар [мавриди] куштагон [ки барқасдона ба қатл расидаанд, ҳукми] қасос бар шумо муқаррар гаштааст: Озод дар баробари озод ва барда дар баробари барда ва зан дар баробари зан. Пас, агар касе [валии дам] дар ҳаққи бародар [-и дини]-аш [қотил] бахшиш намояд, бояд [аз азобу озораш бипарҳезад ва бо ӯ] хушрафторӣ намояд ва [қотил низ бояд мутақобилан дия-хунбаҳоро] ба неки ба ӯ бипардозад. Ин [ҳукм] таҳфифу раҳмате аст аз сӯйи Парвардигоратон. Пас, агар касе баъд аз он [гузашту қабули дия] таҷовуз кунад, азоби дарднок [дар интизор] дорад

179. Эй хирадмандон, дар [ин] қасос барои шумо [тадовуми] зиндагӣ аст, бошад, ки тақво пеша кунед

180. Бар шумо муқаррар шудааст, ки ҳар гоҳ замони марғи яке аз шумо фаро расад, агар моле аз худ ба ҷой гузоштааст, барои падару модар ва хешовандон ба шеваи шоиста васият кунад. Ин [кор] ҳаққе аст бар парҳезкорон [ки бояд анҷом диҳанд]

وَحِينَ الْبَأْسِ أُولَئِكَ الَّذِينَ صَدَقُوا
وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿١٧٨﴾

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ
الْقِصَاصُ فِي الْقَتْلِ الْحَرْبِ بِالْحَرْبِ
وَالْعَبْدُ بِالْعَبْدِ وَالْأَنْثَىٰ بِالْأُنْثَىٰ فَمَنْ
عَفَىٰ لَهُ مِنْ أَخِيهِ شَيْءٌ فَاتَّبِعْ
بِالْمَعْرُوفِ وَأَدَّاءُ إِلَيْهِ بِإِحْسَانٍ ذَلِكَ
تَخْفِيفٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَرَحْمَةٌ فَمَنْ
أَعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَلِكَ فَلَهُ عَذَابٌ
أَلِيمٌ ﴿١٧٩﴾

وَلَكُمْ فِي الْقِصَاصِ حَيٰوةٌ يٰٓأُولِ
الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٨٠﴾

كُتِبَ عَلَيْكُمُ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ
الْمَوْتُ إِن تَرَكَ خَيْرًا الْوَصِيَّةَ لِلْوَالِدَيْنِ
وَالْأَقْرَبِينَ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى
الْمُتَّقِينَ ﴿١٨١﴾

181. Пас, ҳар ки он [васият]-ро пас аз шуниданаш тағйир диҳад, гуноҳаш танҳо бар [ухдаи] касонест, ки онро тағйир медиҳанд. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло шунавову доност

فَمَنْ بَدَّلَهُ بَعْدَ مَا سَمِعَهُ فَإِنَّمَا إِثْمُهُ عَلَى الَّذِينَ يُبَدِّلُونَهُ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٧٨﴾

182. Пас, касе, ки аз беадолатӣ [ва майли бечойи] васияткунанда [нисбат ба ворисон] ё аз гуноҳи ӯ [дар васият ба кори хилоф] битарсад ва [бо ислоҳи васият] миёни онон [ворисон]-ро созиш диҳад, бар ӯ гуноҳе нест, [ки] ҳамоно Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

فَمَنْ خَافَ مِنْ مَوْصٍ جَنَفًا أَوْ إِثْمًا فَأَصْلَحَ بَيْنَهُمْ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٧٩﴾

183. Эй касоне, ки имон овардаед, рӯза бар шумо воҷиб шудааст, ҳамоно гуна ки бар касоне, ки пеш аз шумо буданд, низ воҷиб шуда буд; бошад, ки парҳезкор шавед

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٨٠﴾

184. Рӯзҳои муайян [-ро рӯзадорӣ кунед], пас, ҳар кас аз шумо, ки бемор ё мусофир бошад, [ба андозаи он рӯзҳое, ки натавонистааст рӯза бигирад] теъдоде аз рӯзҳои дигар [-ро рӯза бигирад] ва бар касоне, ки тавоноии онро надоранд, лозим аст каффора бидиҳанд [ва он ба баробари ҳар рӯз] хӯрок додан ба як тиҳидаст аст ва ҳар ки ба майли худ [бештар] накуй кунад, он [афзунбахшӣ ба суди ӯст ва] барояш беҳтар аст ва агар [фазилати рӯзадориро] бидонед, рӯза бароятон беҳтар [аз ифтор ва пардохти каффора] аст

أَيَّامًا مَّعْدُودَاتٍ فَمَن كَانَ مِنكُم مَّرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامُ مِسْكِينٍ فَمَن تَطَوَّعَ خَيْرًا فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ وَأَن تَصُومُوا خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨١﴾

185. Моҳи рамазон [моҳе] аст, ки Қуръон дар он нозил шудааст; [китебе,] ки роҳнамои мардум аст ва далоили ошкоре аз ҳидоят [бо худ дорад] ва ҷудокунанда [-и ҳақ аз ботил] аст. Пас, ҳар яке аз шумо [ки муқиму солим аст] ин моҳро дарёбад, бояд онро рӯза бидорад ва ҳар ки бемор ё дар сафар бошад, [бояд ба теъдоди рӯзхое, ки рӯза нагирифтааст] рӯзҳои дигаре [-ро рӯза бигирад]. Аллоҳ таоло [бо баёни ин аҳком] бароятон осони меҳоҳад ва душворӣ намехоҳад, то [битавонед рӯзадорӣ дар моҳи рамазон]-ро комил кунед ва Аллоҳро барои он ки ҳидоятатон кардааст, ба бузургӣ ёд кунед; бошад, ки шукр гузored

186. Ва [эй паёмбар] чун бандагонам дар бораи Ман аз ту бипурсанд, [ба онон] бигӯ: Ман наздикам ва дуои дуокунандаро – ҳангоме ки маро бихонад – иҷобат мекунам, пас, [онон фақат] бояд даъвати Маро бипазаранд ва ба Ман имон биеваранд; бошад, ки роҳ ёбанд

187. [Эй муъминон] Омезиш бо ҳамсаронатон дар шаб [-ҳои] рӯза бар шумо ҳалол гардидааст. Онон либоси шумо ҳастанд ва шумо либоси эшон. Аллоҳ таоло медонист, ки шумо бар худ хиёнат мекардед [ва бо он ки дар авоили ислом омезиш дар моҳи рамазон ҳаром буд, шумо бар он бетаваҷҷуҳ будед], пас, тавбаатонро пазируфту аз шумо даргузашт. Пас, акнун [дар шабҳои]

شَهْرَ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ
الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ
الهُدَى وَالْفُرْقَانِ فَمَن شَهِدَ مِنْكُمُ
الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ وَمَن كَانَ مَرِيضًا أَوْ
عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ يُرِيدُ
اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ
الْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا
اللَّهَ عَلَى مَا هَدَيْكُمُ وَلَعَلَّكُمْ
تَشْكُرُونَ ﴿١٨٥﴾

وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ
أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ
فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ
يَرْشُدُونَ ﴿١٨٦﴾

أَحَلَّ لَكُمُ لَيْلَةَ الصَّيَامِ الرَّفَثِ إِلَى
نِسَائِكُمْ هُنَّ لِبَاسٌ لَّكُمْ وَأَنْتُمْ
لِبَاسٌ لَهُنَّ عَلِمَ اللَّهُ أَنَّكُمْ كُنْتُمْ
تَخْتَانُونَ أَنْفُسَكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ
وَعَفَا عَنْكُمُ فَلَئِنَ بَشِرْتُمْوهُنَّ
وَأَبْتَعْتُمْوهَا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَكُلُوا

рамазон метавонед] бо онон омезиш кунед ва он чиро, ки Аллоҳ таоло бароятон муқаррар доштааст [аз эшон] талаб кунед. Бихӯред ва бишомеред, то риштаи сапеди субҳ [фачри содиқ] аз риштаи сиёҳ [шаб] бароятон ошкор гардад, он гоҳ рӯзаро то шаб ба поён бирасонед ва, дар ҳоле ки дар масоҷид муътакиф ҳастед, бо занон омезиш накунад. Ин марзҳо [-и аҳком]-и илоҳӣ аст, пас, ба онҳо наздик нашавед. Аллоҳ таоло чунин оёт [ва аҳком]-и худро барои мардум равшан месозад, бошад, ки парҳезкор шаванд

188. Ва амволатонро байни худ ба ботил [ва ноҳақ] нахӯред ва барои он, ки бахше аз моли мардумро ба гуноҳ бихӯред, қазияро ба ҳокимон нақашонед, дар ҳоле ки медонед [ки ин кор гуноҳ аст]

189. [Эй паёмбар] Аз ту дар бораи ҳилолҳо [-и моҳ] мепурсанд, бигӯ: "Онҳо баёни авқот [ва гоҳшумории табиӣ] барои мардум ва [василаи таъйини вақти] ҳақ ҳастанд". Накукорӣ он нест, ки [монанди даврони ҷоҳилият дар ҳоли эҳром] аз пушти хонаҳо ворид шавед, балки накукор касест, ки тақво пеша кунад [пас, парҳезкор бошед] ва ба хонаҳо аз дарҳояшон ворид шавед ва аз Аллоҳ таоло битарсед, бошад, ки растагор шавед

وَأَشْرَبُوا حَتَّى يَبَيِّنَ لَكُمْ الْحَبِطَ
الْأَبْيَضَ مِنَ الْحَبِطِ الْأَسْوَدِ مِنَ
الْفَجْرِ ثُمَّ أَتُمُوا الصِّيَامَ إِلَى اللَّيْلِ وَلَا
تُبَدِّلُوهُنَّ وَأَنْتُمْ عَنِكُمُورٌ فِي
الْمَسْجِدِ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا
تَقْرُبُوهَا كَذَلِكَ يَبَيِّنُ اللَّهُ آيَاتِهِ
لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١٧٧﴾

وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ
بِالْبَاطِلِ وَتُدْلُوا بِهَا إِلَى الْحُكَّامِ
لِتَأْكُلُوا فَرِيقًا مِّنْ أَمْوَالِ النَّاسِ
بِالْإِثْمِ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٧٨﴾

*يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْأَهْلِ قُلْ هِيَ
مَوْقِفَاتٌ لِلنَّاسِ وَالْحُجُجُ وَلَيْسَ الْبِرُّ
بِأَنْ تَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ ظُهُورِهَا
وَلَكِنَّ الْبِرَّ مِنَ الْبِرِّ مِنَ اتَّقَى وَأَتُوا الْبُيُوتَ
مِنْ أَبْوَابِهَا وَأَتَقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ
تُفْلِحُونَ ﴿١٧٩﴾

190. Ва дар роҳи Аллоҳ таоло бо касоне, ки бо шумо мечанганд, бичангед [вале бо мусла кардан ва куштани кӯдакону занон ва пиронсолон] аз ҳаҷ таҷовуз накунед, [ки] ба ростӣ Аллоҳ таоло таҷовузгаронро дӯст намедорад

191. Ва онон [мушрикон]-ро ҳар кучо ёфтед, бикушед ва аз он чо [Макка], ки шуморо берун кардаанд, берун кунед ва фитна [куфру ширк] бадтар аз қатл аст ва бо онҳо дар канори Масҷид-ул-ҳаром пайкор накунед, магар ин ки бо шумо дар он чо бичанганд. Пас, агар [дар он чо] бо шумо чангиданд, эшонро бикушед, [ки] сазои кофирон чунин аст

192. Пас, агар [аз куфрашон] даст бардоштанд [аз набард даст бикашед, ки] бе гумон Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

193. Ва бо онҳо бичангед, то фитнаи [ширк] боқӣ намонад ва дин [ҳолисона] аз они Аллоҳ таоло гардад. Пас, агар даст бардоштанд, [ситам накунед, ки] ситам ҷуз бар ситамгорон раво нест

194. [Ин] Моҳи ҳаром [соли ҳафтуми ҳиҷрӣ, ки имкони умра гузоридан ёфтед] дар баробари моҳи ҳаром [-и соли гузашта] аст [ки мушрикон шуморо аз адои ҳаҷ боздошта буданд] ва [таҷовузи] ҳурматҳо [-и сарзамину моҳи ҳаром] қасос дорад; пас, ҳар ки ситам кард, ба ҳамон гуна ки бар шумо ситам кардааст,

وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿١٩٠﴾

وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوهُمْ وَأَخْرِجُوهُمْ مِّنْ حَيْثُ أَخْرَجْتُمُوهُمْ وَالْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا تُقَاتِلُوهُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ حَتَّى يُقَاتِلَكُمْ فِيهِ فَإِنِ قَاتَلُوكُمْ فَأَقْتُلُوهُمْ كَذَلِكَ جَزَاءُ الْكٰفِرِينَ ﴿١٩١﴾

فَإِنِ انْتَهَوْا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٩٢﴾

وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ فَإِنِ انْتَهَوْا فَلَا عُدْوَانَ إِلَّا عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿١٩٣﴾

الشَّهْرُ الْحَرَامُ بِالشَّهْرِ الْحَرَامِ وَالْحُرُمَتُ قِصَاصٌ فَمَنِ اعْتَدَى عَلَيْكُمْ فَأَعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا اعْتَدَى عَلَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿١٩٤﴾

бар ũ ситам раво доред ва аз Аллоҳ таоло парво кунед ва бидонед, ки Аллоҳ таоло бо парҳезкорон аст

195. Ва дар роҳи Аллоҳ таоло инфоқ кунед ва [бо фирор аз майдони ҷиҳод ва тарки инфоқ] худро бо дасти хештан ба ҳалокат наафканед ва некӣ кунед, [ки] ба ростӣ Аллоҳ таоло накукоронро дӯст медорад

196. Ва ҳаҷчу умраро барои Аллоҳ таоло ба поён расонед ва агар [ба василаи душман ё беморӣ аз ин кор] бозмонед, он чи аз қурбонӣ [ҳоҳ аз шутуру гов ё гӯсфанд] фароҳам шавад [забҳ кунед ва он гоҳ аз эҳром хориҷ шавед] ва сарҳои худро натарошед, то қурбонӣ ба ҷойгоҳаш [дар қурбонгоҳ] бирасад ва агар касе аз шумо бемор буду ё нороҳатие дар сар дошт [ки ночор буд бад-он хотир дар ҳоли эҳром сари худро битарошад], пас, фида диҳад, аз [қабиле се рӯз] рӯза ё садақа [таом додани шаш тиждасти ҳарам] ё қурбонӣ кардани гӯсфанде [ки миёни тиждастони ҳарам тақсим шавад]. Пас, ҳангоме ки дар амон будед, ҳар ки аз умра баҳраманд гардид ва сипас [аъмоли] ҳаҷро оғоз кард, он чи аз қурбонӣ [барояш] муяссар шуд [забҳ кунад] ва ҳар ки [қурбонӣ] наёфт, се рӯз дар [айёми] ҳаҷ ва ҳафт рӯз ҳангоме ки [ба хона] бозгаштед, рӯза бигиред. Ин даҳ [рӯзи] комил аст. Ин [ҳукми ҳаҷчи таматтуъ] барои касест, ки хонаводааш сокини Масҷид-ул-ҳаром [Макка ва атрофи он]

وَأَنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ وَأَحْسِنُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٩٥﴾

وَأْتِمُوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ لِلَّهِ فَإِنْ أُخْصِرْتُمْ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ وَلَا تَحْلِقُوا رُءُوسَكُمْ حَتَّى يَبْلُغَ الْهَدْيُ مَحَلَّهُ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَرِيضًا أَوْ بِهِ أَذَى مِنْ رَأْسِهِ فَفِدْيَةٌ مِنْ صِيَامٍ أَوْ صَدَقَةٍ أَوْ نُسُكٍ فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَمَنْ تَمَتَّعَ بِالْعُمْرَةِ إِلَى الْحَجِّ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامٌ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ فِي الْحَجِّ وَسَبْعَةً إِذَا رَجَعْتُمْ تِلْكَ عَشْرَةٌ كَامِلَةٌ ذَلِكَ لِمَنْ لَمْ يَكُنْ أَهْلَهُ حَاضِرِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَعَلِمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١٩٦﴾

набошад ва аз Аллоҳ таоло парво кунед ва бидонед, ки Аллоҳ таоло сахткайфар аст

197. [Мавсими] ҳаҷ дар моҳҳои мушаххасе аст [аз оғози Шаввол то даҳуми Зулҳиҷжа]; пас, касе, ки дар ин моҳҳо ҳаҷро [бар худ] вочиб гардонад, [бояд бидонад, ки] дар ҳаҷ, омезиши чинсӣ ва [иртиқоби] гуноҳ ва даргири [ва ҷидол раво] нест ва он чи аз корҳои нек анҷом медиҳед, Аллоҳ таоло онро медонад; ва [хӯроку пӯшоки мавриди ниёзи ҳаҷро барои худ фароҳам кунед ва] тӯша баргиред, [вале ба ёд дошта бошед, ки] ба ростӣ, беҳтарин тӯша парҳезкорист ва, эй хирадмандон, аз ман парво кунед

198. Гуноҳе бар шумо нест, ки [дар айёми ҳаҷ бо хариду фурӯш] аз фазли Парвардигоратон [манфиат ва рӯзӣ] талаб кунед ва ҳангоме ки [рӯзи нухум пас аз вуқуф] аз Арафот кӯч кардед, Аллоҳро дар "Машъарул-ҳаром" ёд кунед; ва Ёро ёд кунед, чаро ки шуморо, ки пештар аз гумроҳон будед, [ба адои маносики ҳаҷчу дигар аъмоли ибодӣ] ҳидоят кард

199. Пас, аз ҳамон ҷо, ки мардум [пайравони Иброҳим] равона мешаванд, [шумо низ аз Арафот ба сӯи Мино] ҳаракат кунед ва аз Аллоҳ таоло омуриши бихоҳед, [чаро ки] бе тардид Аллоҳ таоло омуришандаву меҳрубон аст

الْحَجُّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَاتٌ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ فَلَا رَفَثَ وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِي الْحَجِّ وَمَا تَفَعَّلُوا مِنْ خَيْرٍ يَعْلَمُهُ اللَّهُ وَتَرَوْدُوا فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوَىٰ وَاتَّقُوا يَا أُولِيَ الْأَلْبَابِ ﴿١٩٧﴾

لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَبْتَغُوا فَضْلًا مِنْ رَبِّكُمْ فَإِذَا أَفْضَيْتُمْ مِنْ عَرَفَاتٍ فَأَذْكُرُوا اللَّهَ عِنْدَ الْمَشْعَرِ الْحَرَامِ وَاذْكُرُوهُ كَمَا هَدَيْتُمْ وَإِنْ كُنْتُمْ مِنْ قَبْلِهِ لَمَنِ الضَّالِّينَ ﴿١٩٨﴾

ثُمَّ أَفِيضُوا مِنْ حَيْثُ أَفَاضَ النَّاسُ وَاسْتَغْفِرُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٩٩﴾

200. Пас, чун маносики [ҳаҷчи] худро ба чой овардед, ҳамон гуна, ки падаронатонро [бо фахру ғурур] ёд мекардед, балки [беҳтар ва] бештар аз он Аллоҳро ёд кунед; ва бархе аз мардум [кофироне] ҳастанд, ки мегӯянд: "Парвардигоро, ба мо дар дунё [молу фарзанд] ато кун". Ин шахс дар охират баҳрае [аз неъматҳои илоҳӣ] надорад

201. Ва бархе [дигар] аз эшон [муъминоне] ҳастанд, ки мегӯянд: "Парвардигоро, ба мо дар дунё некӣ [рӯзӣ, саломатӣ, дониш ва имон] ато кун ва дар охират [низ] некӣ [ато фармо] ва моро аз азоби оташ ниғаҳ дор"

202. Инҳоанд, ки аз дастовардашон баҳрае доранд ва Аллоҳ таоло дар ҳисобрасӣ сареъ аст

203. Аллоҳро дар рӯзҳои муайян [се рӯзи айёми ташриқ ёздаҳум то сенздаҳуми Зулҳиҷҷа] ёд кунед; пас, касе, ки шитоб кунад ва тайи ду рӯз [аъмодро анҷом диҳад], гуноҳе бар ӯ нест; ва касе, ки таъхир кунад [ва аъмодро дар се рӯз анҷом диҳад], гуноҳе бар ӯ нест. [Ин фурсат] Барои касе аст, ки тақво пеша кунад; ва [эй муъминон] аз Аллоҳ таоло парво кунед ва бидонед, ки ба сӯйи Ӯ ҳашир хоҳед шуд

فَإِذَا قَضَيْتُمْ مَنَسِكَكُمْ فَادْكُرُوا اللَّهَ كَذِكْرِكُمْ آبَاءَكُمْ أَوْ أَشَدَّ ذِكْرًا فَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ ﴿٢٠٠﴾

وَمِنْهُمْ مَنْ يَقُولُ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿٢٠١﴾

أُولَئِكَ لَهُمْ نَصِيبٌ مِمَّا كَسَبُوا وَاللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٢٠٢﴾

*وَادْكُرُوا اللَّهَ فِي أَيَّامٍ مَّعْدُودَاتٍ فَمَنْ تَعَجَّلَ فِي يَوْمَيْنِ فَلَا إِنَّمْ عَلَيْهِ وَمَنْ تَأَخَّرَ فَلَا إِنَّمْ عَلَيْهِ لِمَنِ اتَّقَىٰ وَآتَقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٢٠٣﴾

204. Ва [эй паёмбар], аз мардум касе аст, ки гуфтораш дар [мавриди] зиндагии дунё туро ба шигифт меандозад ва Аллохро бар [имони қалбӣ ва] он чи дар дилаш дорад, гувоҳ мегирад [то ҷойе, ки ўро ростгӯ мепиндорӣ] ва ҳол он ки ў [дар зумраи] сарсаҳттарин душманон [ва бадхоҳони ислому муслимин] аст

205. Ў ҳангоме ки [аз ту] рӯй бармегардонад ва [аз наздат] меравад [ё ба раёсате мерасад], дар роҳи фасод дар замин мекушад ва [маҳсулоти] кишоварзӣ ва чаҳорпоёнро нобуд месозад; ва Аллоҳ таоло фасоду [табоҳкорӣ]-ро дӯст надорад

206. Ва ҳангоме ки ба ў гуфта мешавад: "Аз Аллоҳ таоло битарс", худбузургбинӣ [ва ғурураш] ўро ба [идома додан бар анҷоми] гуноҳ мекашонад; пас, [оташи] чаҳаннам барояш кофӣ аст ва чи бад ҷойгоҳе аст!

207. Ва аз мардум касе [низ] ҳаст, ки ҷони худро барои касби хушнудии Аллоҳ таоло дарег намедорад; ва Аллоҳ таоло нисбат ба бандагон меҳрубон аст

208. Эй касоне, ки имон овардаед, ҳамагӣ ба ислом [ва итоати Аллоҳ таоло] дароед ва аз [роҳро] гомҳон шайтон пайравӣ накунед. Ба ростӣ, ки ў душмани ошкори шумост

وَمِنَ النَّاسِ مَن يُعْجِبُكَ قَوْلُهُ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيُشْهَدُ اللَّهُ عَلَى مَا فِي قَلْبِهِ وَهُوَ أَلَدُّ الْخِصَامِ ﴿٢٠٤﴾

وَإِذَا تَوَلَّى سَعَىٰ فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا وَيُهْلِكَ الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ ۗ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْفُسَادَ ﴿٢٠٥﴾

وَإِذَا قِيلَ لَهُ اتَّقِ اللَّهَ أَخَذَتْهُ الْعِزَّةُ بِالْإِثْمِ فَحَسْبُهُ جَهَنَّمُ وَلَيْسَ الْيَهُودَ ﴿٢٠٦﴾

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَشْرِي نَفْسَهُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ ۗ وَاللَّهُ رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ ﴿٢٠٧﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا ادْخُلُوا فِي السِّلْمِ كَآفَّةً وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ ۚ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٢٠٨﴾

209. Пас, агар баъд аз он ки нишонаҳои равшану ошкор бароятон омад, лағжиш кардед ва [мунҳариф шудед], бидонед, ки Аллоҳ таоло шикастнопазиру ҳаким аст

فَإِنْ زَلَلْتُمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْكُمْ
الْبَيِّنَاتُ فَاَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ
حَكِيمٌ ﴿٢٠٩﴾

210. Оё интизорӣ [-и онон, ки пайрави шайтонанд] ғайр аз ин аст, ки Аллоҳ таоло [дар рӯзи қиёмат барои доварӣ] дар сояҳое аз абрҳо ба сӯяшон биёяд ва фариштагон [низ барои иҷрои азоби илоҳӣ ононро ихота кунанд] ва кор яқсара шавад? Ва [огоҳ бошед, ки ҳамаи] корҳо ба сӯи Аллоҳ таоло бозгардонда мешавад

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَهُمُ اللَّهُ فِي
ظُلْمٍ مِنَ الْعَنَامِ وَالْمَلَائِكَةِ وَفُضِيَ
الْأَمْرُ إِلَى اللَّهِ يُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٢١٠﴾

211. [Эй паёмбар], аз Бани Исроил бипурс, [ки] чӣ андоза нишонаҳои ошкор ба онҳо додаем; ва касе, ки неъматӣ Аллоҳро пас аз он ки насибаш шуд, [ба куфру носипосӣ] табдил кунад, [азоби сахте хоҳад дошт ва бояд бидонад, ки] Аллоҳ таоло сахткайфар аст

سَلِّ بَنِي إِسْرَائِيلَ كَمْ آتَيْنَاهُمْ مِنْ
آيَةٍ بَيِّنَةٍ وَمَنْ يُبَدِّلْ نِعْمَةَ اللَّهِ مِنْ
بَعْدِ مَا جَاءَتْهُ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ
الْعِقَابِ ﴿٢١١﴾

212. Зиндагии дунё барои кофирон ораста шудааст ва муъминонро масҳара мекунад, ҳол он ки парҳезкорон дар рӯзи қиёмат болотар аз онон ҳастанд; [зеро дар биҳишт ҷовидонанд] ва Аллоҳ таоло ҳар киро бихоҳад, бешумор рӯзи медиҳад

زُيِّنَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا
وَيَسْحَرُونَ مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ
أَتَقُوا فَوْقَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَاللَّهُ يَرْزُقُ
مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٢١٢﴾

213. [Дар оғоз] мардум як уммат буданд [аммо дар амри дин ихтилоф карданд]; он гоҳ Аллоҳ таоло паёмбаронро башоратбахшу бимдиҳанда барангехт ва ҳамроҳ бо

كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ
النَّبِيِّينَ مُبْتَدِينَ وَمُنذِرِينَ وَأَنْزَلَ
مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيُحْكُمَ بَيْنَ

онон китоб [-и осмонӣ]-ро ба ҳақ нозил кард, то миёни мардум дар он чи ихтилоф доштанд, доварӣ кунанд; ва фақат касоне, ки Таврот] ба онон дода шуда буд – пас аз он ки нишонаҳои равшан ба онҳо расид – ба хотири ситам ва ҳасодате, ки байнашон буд, дар мавриди он ихтилоф карданд; пас, Аллоҳ таоло ба фармони хеш касонеро, ки имон оварда буданд, ба ҳақиқате, ки дар он ихтилоф доштанд, ҳидоят намуд; ва Аллоҳ таоло ҳар киро бихоҳад, ба роҳи рост ҳидоят мекунад

214. [Эй муъминон] Оё пиндоштаед, ки вориди биҳишт мешавед, ҳол он ки ҳанӯз монанди он чи бар [сари] пешиниёни шумо омад, бар [сари] шумо наомадааст? Душворӣ ва зиён ба эшон расид ва [он чунон сахтӣ кашиданд ва] ба ларза афтоданд, ки паёмбар ва касоне, ки бо ӯ имон оварда буданд, гуфтанд: "Ёри Аллоҳ таоло кай фаро хоҳад расид"? Огоҳ бошед! Бе тардид ёри Аллоҳ таоло наздик аст

215. [Эй паёмбар, ёронат] Аз ту мепурсанд, чи чизе инфоқ кунанд, бигӯ: "Ҳар моле, ки инфоқ кардед, барои падару модару наздикон ва ятимону тиждастон ва дарроҳмондагон аст ва ҳар кори неке, ки анҷом диҳед, Аллоҳ таоло ба он доност"

الَّذِينَ فِيهَا اٰخْتَلَفُوا فِيهَا وَمَا اٰخْتَلَفَ فِيهَا اِلَّا الَّذِينَ اٰوْتُوهُ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ ۗ فَهَدَىٰ اللّٰهُ الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا لِمَا اٰخْتَلَفُوْا فِيْهِ مِنَ الْحَقِّ بِاِذْنِ اللّٰهِ ۗ وَاللّٰهُ يَهْدِىْ مَنْ يَّشَآءُ ۗ اِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ ﴿٢١٤﴾

اَمْ حَسِبْتُمْ اَنْ تَدْخُلُوْا الْجَنَّةَ وَمَا يَأْتِيْكُمْ مِّثْلَ الَّذِيْنَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ مَّسْتَهْمِ الْبَاسَاءِ وَالضَّرَآءِ وَرُزِلُوْا حَتّٰى يَقُوْلَ الرَّسُوْلُ وَالَّذِيْنَ ءَامَنُوْا مَعَهُ ۗ مَتّٰى نَضُرَّ اللّٰهُ اِلَّا اِنَّ نَضُرَّ اللّٰهُ قَرِيْبٌ ﴿٢١٥﴾

يَسْأَلُوْنَكَ مَاذَا يُنْفِقُوْنَ ۗ قُلْ مَا اَنْفَقْتُمْ مِنْ خَيْرٍ فَلِلّٰهِ وَاللَّذِيْنَ وَالْاَقْرَبِيْنَ وَالْيَتٰمٰى وَالْمَسْكِيْنَ وَالْبِنٰى السَّبِيْلِ ۗ وَمَا تَفْعَلُوْا مِنْ خَيْرٍ فَاِنَّ اللّٰهَ بِهٖ عَلِيْمٌ ﴿٢١٥﴾

216. [Эй муъминон] Чиход [дар роҳи Аллоҳ таоло] бар шумо вочиб шудааст, дар ҳоле ки барои шумо нохушоянд аст [зеро харчи молӣ ва ҷонӣ дорад]. Чи басо чизеро хуш надошта бошед, ҳол он ки бароятон беҳтар аст ва чи басо чизеро дӯст дошта бошед, ҳол он ки бароятон бад аст; ва Аллоҳ таоло [хайру шарри корҳоро] медонад ва шумо намедонед

217. [Эй паёмбар] Аз ту дар бораи ҷанг дар моҳи ҳаром [Муҳаррам, Раҷаб, Зулқаъда ва Зулҳиҷра] мепурсанд, бигӯ: "Ҷанг дар он [моҳҳои гуноҳӣ] бузург аст ва боздоштан аз роҳи Аллоҳ таоло ва куфр варзидан ба ӯ ва [чилавгирӣ аз вуруди мардум ба] Масҷид-ул-ҳаром ва берун рондани аҳлаш аз он ҷо назди Аллоҳ таоло [гуноҳӣ] бузургтар аст ва фитна [-и ширк] аз қатл бузургтар аст". Ва [эӣ муъминон, мушрикони] ҳамвора бо шумо мечанганд, то агар битавонанд шуморо аз динатон баргардонанд; ва ҳар як аз шумо, ки аз динаш бозгардад ва дар ҳоли куфр бимирад, аъмолаш дар дунё ва охираш табоҳ мегардад ва онон аҳли оташанд ва ҳамеша дар он хоҳанд буд

218. Касоне, ки имон оварданд ва касоне, ки [барои барпоии дини ҳақ] ҳиҷрат намуданд ва дар роҳи Аллоҳ таоло ҷиход карданд, онон ба раҳмати Аллоҳ таоло умедворанд ва

كُنِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهُ
لَكُمْ وَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ
خَيْرٌ لَّكُمْ وَعَسَى أَنْ تُحِبُّوا شَيْئًا
وَهُوَ شَرٌّ لَّكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا
تَعْلَمُونَ ﴿٢١٦﴾

يَسْأَلُونَكَ عَنِ الشَّهْرِ الْحَرَامِ قِتَالٍ
فِيهِ قُلْ قِتَالٌ فِيهِ كَبِيرٌ وَصَدٌّ عَن
سَبِيلِ اللَّهِ وَكُفْرٌ بِهِ وَالْمَسْجِدِ
الْحَرَامِ وَإِخْرَاجُ أَهْلِهِ مِنْهُ أَكْبَرُ
عِنْدَ اللَّهِ وَالْفِتْنَةُ أَكْبَرُ مِنَ الْقَتْلِ
وَلَا يَزَالُونَ يُقْتَلُونَكُمْ حَتَّى يَرُدُّوكُمْ
عَن دِينِكُمْ إِنِ اسْتَظَعُوا وَمَنْ
يَرْتَدِدْ مِنْكُمْ عَن دِينِهِ فَمَا لَمْ يَكُنْ فِي
كَافِرٍ فَأُولَئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي
الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ
النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢١٧﴾

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَاجَرُوا
وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَئِكَ
يَرْجُونَ رَحْمَتَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَفُورٌ
رَّحِيمٌ ﴿٢١٨﴾

Аллоҳ таоло [нисбат ба эшон]
омурзандаи меҳрубон аст

219. [Эй паёмбар, асҳобат] аз ту дар бораи шароб ва қимор мепурсанд, бигӯ: "Дар он ду гуноҳи бузург ва [низ] судҳое барои мардум вучуд дорад, вале гуноҳи он ду аз судашон [бештар ва] бузургтар аст"; ва аз ту мепурсанд, чӣ чизе инфоқ кунанд, бигӯ: "Он чӣ афзун ояд [аз ниёзмандии худ]. Аллоҳ таоло оётро инчунин барои шумо равшан месозад; бошад, ки бияндешед"

220. Дар бораи дунё ва охират [бияндешед]; ва [эй паёмбар] аз ту дар мавриди [чигунагии сарпарастияшон бар] ятимон мепурсанд; бигӯ: "Ислоҳи [қору парҳез аз даромехтан дар амволи] онон беҳтар аст; ва агар бо [чамъ кардани амволи онон бо дороии худ дар нафақаҳои зиндагӣ ва маскан бо] онон ҳамзистӣ кунед, [эроде дар ин қор нест; зеро] онҳо бародарони [диниӣ] шумо ҳастанд". Ва Аллоҳ таоло табаҳқорро аз дурусткор бозмешиносад; ва агар Аллоҳ таоло мехост, [дар мавриди ятимон саҳтгирӣ мекард ва] шуморо ба заҳмат меандоخت. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло шикастнопазиру ҳақим аст

221. Ва [эй муъминон] бо занони мушрик то имон наёвардаанд, издивоҷ накунад; ва бе гумон канизи муъмин, аз зани [озоди] мушрик беҳтар аст; агарчи [зебой ё дороиаш] мавриди писандатон воқеъ гардад;

﴿يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ قُلْ فِيهِمَا إِثْمٌ كَبِيرٌ وَمَنْفَعٌ لِلنَّاسِ وَإِثْمُهُمَا أَكْبَرُ مِنْ نَفْعِهِمَا وَيَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنْفِقُونَ قُلِ الْغَفْوُ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١٩﴾﴾

﴿فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الَّتِي تَمْنَىٰ قُلْ إِصْلَاحٌ لَّهُمْ خَيْرٌ وَإِنْ تُخَالِطُوهُمْ فَإِخْوَانُكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ الْمُفْسِدَ مِنَ الْمُصْلِحِ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَأَعْتَبْتُمْ إِنْ اللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٢٠﴾﴾

﴿وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكَةَ حَتَّىٰ يُؤْمِنَ وَلَا مَآءَةٌ مُّؤْمِنَةٌ خَيْرٌ مِّنْ مُّشْرِكَةٍ وَلَا أَعْجَبْتُمْ وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكِينَ﴾

ва [занони мусулмонро] ба издивочи мардони мушрик дарнаёваред, магар он ки имон биёваранд; ва ҳатман бардаи муъмин аз марди [озоди] мушрик беҳтар аст; агарчи шефтаи [дорой ва мавқеияти] ӯ шуда бошад. Онон ба сӯйи оташ [-и дузах] даъват мекунанд ва Аллоҳ таоло ба фармон [ва тавфиқ]-и хеш ба сӯйи биҳишт ва омурузиш даъват мекунанд ва оёт [-у аҳкоми] худро барои мардум равшан месозад; бошад, ки панд гиранд

222. Ва [эй паёмбар] аз ту дар бораи ҳайз [одати моҳонаи занон] мепурсанд, бигӯ: "Он [ҳолат] навъи нороҳатӣ аст; пас, дар ҳолати қоидагӣ аз занон канорагирӣ кунед ва бо онон наздикӣ накунад, то пок шаванд. Пас, ҳангоме ки пок шуданд [ва ғусл карданд], аз ҳамон ҷоие, ки Аллоҳ таоло ба шумо фармон додааст, бо эшон омезиш кунед. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло тавбакунандагонро дӯст медорад ва покизагонро [низ] дӯст медорад"

223. Занони шумо [дар ҳукми] киштзоре барои шумо ҳастанд, пас, ҳар гуна ки меҳоҳед ба киштзори худ дароед ва [тӯшае ҳамчун фарзанди солах] барои худ пеш бифириsted ва аз Аллоҳ таоло парво кунед ва бидонед, ки Ёро мулоқот хоҳед кард ва [эй паёмбар, дар бораи неъматҳои илоҳӣ] ба муъминон башорат бидеҳ

حَتَّىٰ يُؤْمِنُوا وَلَعَبْدٌ مُّؤْمِنٌ خَيْرٌ مِّنْ مُّشْرِكٍ وَلَوْ أَعْجَبَكُمْ ۗ أُولَٰئِكَ يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ وَاللَّهُ يَدْعُو إِلَى الْجَنَّةِ وَالْمَغْفِرَةِ بِإِذْنِهِ ۗ وَبَيِّنُ عَآئِيتهٖ لِّلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٢٢﴾

وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ قُلْ هُوَ أَذَىٰ فَاعْتَزِلُوا الَّتِي سَاءَ فِي الْمَحِيضِ وَلَا تَقْرَبُوهُنَّ حَتَّىٰ يَطْهَرْنَ فَإِذَا تَطَهَّرْنَ فَأْتُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ أَمَرَكُمُ اللَّهُ ۚ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ ﴿٢٢٣﴾

يَسْأَلُكُمْ حَرْثٌ لَّكُمْ فَأْتُوا حَرْثَكُمْ أَنَّىٰ شِئْتُمْ وَقَدِّمُوا لِأَنفُسِكُمْ ۗ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّكُم مُّلَقَوهُ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٢٤﴾

224. Ва Аллоҳро дастовези савгандҳои худ қарор надихед, то [ба ин баҳона] аз накукорӣ ва парҳезкориву ошти додан миёни мардум [даст бардоред]; ва [бидонед, ки] Аллоҳ таоло шунавову доност

225. Аллоҳ таоло шуморо ба хотири савгандҳое, ки беҳуда ва бидуни касд ёд мекунад, бозпурсӣ намекунад, вале ба хотири он чи дилхоятон [амдан] касб кардааст [ва савгандҳои дурӯғе, ки огоҳона бар забон овардаед] бозхост мекунад ва [агар тавба кунед] Аллоҳ таоло омури заандаи бурдбор аст

226. Барои касоне, ки [ба расми ҷоҳилият] бар тарки омезиш бо занони худ савганд ёд кунанд, ҷаҳор моҳ интизор [ва муҳлат] аст. Пас, агар [дар муддати ҷаҳор моҳ ё камтар пушаймон шуданд ва ба занонашон] бозгаштанд, [бидонанд, ки] Аллоҳ таоло омури заандаи меҳрубон аст

227. Ва агар [бар тарки занонашон пофишорӣ кунанд ва] тасмим ба талоқ гирифтанд, [бидонанд, ки] ҳамоно Аллоҳ таоло шунавову доност

228. Занони талоқшуда [пеш аз издивоҷи мучаддад] бояд ба муддати се бор покӣ [дидани се бор одати моҳона] интизор бикашанд; ва агар ба Аллоҳ таоло ва рӯзи қиёмат имон доранд, бар онон раво нест, ки

وَلَا تَجْعَلُوا اللَّهَ عُرْضَةً لِأَيْمَانِكُمْ
أَنْ تَتَرَوْا وَتَتَّقُوا وَتُصْلِحُوا بَيْنَ
النَّاسِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٢٤﴾

لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي
أَيْمَانِكُمْ وَلَئِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا
كَسَبْتُمْ فَلُوبِكُمْ وَاللَّهُ عَفُورٌ
حَلِيمٌ ﴿٢٢٥﴾

لِلَّذِينَ يُؤْلُونَ مِنْ نِسَائِهِمْ تَرَبُّصُ
أَرْبَعَةِ أَشْهُرٍ فَإِنْ فَاءُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ
رَحِيمٌ ﴿٢٢٦﴾

وَإِنْ عَزَمُوا الطَّلَاقَ فَإِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ
عَلِيمٌ ﴿٢٢٧﴾

وَالْمُطَلَّقَاتُ يَتَرَبَّصْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ ثَلَاثَةَ
قُرُوءٍ وَلَا يَحِلُّ لَهُنَّ أَنْ يَكْتُمْنَ مَا
خَلَقَ اللَّهُ فِي أَرْحَامِهِنَّ إِنْ كُنَّ
يُؤْمِنَنَّ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَبَعُولَتْهُنَّ

он чиро Аллоҳ таоло дар раҳимҳояшон офаридааст, китмон кунанд; ва агар шавҳаронашон хоҳони ошти ҳастанд, барои бозгардондани онон [ба зиндагии заношӯй] дар ин [муддат аз дигарон] сазовортаранд; ва занон ҳуқуқи шоистае доранд, ҳаммонанд [-у ҳамсангии вазоифе], ки бар уҳда доранд ва мардон [дар сарпарастиву амри талоқ] бар онон бартарӣ доранд; ва Аллоҳ таоло шикастнопазирӯ ҳақим аст

229. Талоқ [-и раҷъӣ] ду бор аст; пас, [аз он мард ё бояд ҳамсарашро] ба тарзи шоиста нигоҳ дорад, ё ба неки раҳо кунад; ва [эй мардони мусулмон] бароятон ҳалол нест, ки [заррае] аз он чиро ба онон додаед [маҳрия ва монанди он] пас бигиред, магар он ки [зану шавҳар] битарсанд, ки натавонанд [ҳуқуқи заношӯиву] ҳудуди илоҳиро барпо доранд; пас, [ҳалли ихтилофро ба хешовандон ё дӯстони худ месупоранд; ва шумо эй муъминон] агар тарсидед, ки [мумкин аст завҷайн] ҳудуди илоҳиро барпо надоранд, гуноҳе бар он ду нест, ки зан [барои розӣ кардани мард ба талоқ маҳрияашро бибахшад ё ба ӯ] фидяе бипардозад [ва талоқи хуль бигирад]. Инҳо ҳудуди [аҳкоми] илоҳӣ аст; пас, аз онҳо таҷовуз накунад; ва ҳар ки аз ҳудуди Аллоҳ таоло таҷовуз кунад, пас чунин одамон, бешак, ситамгоронанд.

أَحَقُّ بِرَدِّهِنَّ فِي ذَلِكَ إِنْ أَرَادُوا
إِصْلَاحًا وَلَهُنَّ مِثْلُ الَّذِي عَلَيْهِنَّ
بِالْمَعْرُوفِ وَلِلرِّجَالِ عَلَيْهِنَّ دَرَجَةٌ ۗ
وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٢٩﴾

الَّذِينَ طَلَّقُوا مَرَّتَانِ فَإِمْسَاكٌ بِمَعْرُوفٍ أَوْ
تَسْرِيحٌ بِإِحْسَانٍ ۗ وَلَا يَجِلُّ لَكُمْ أَنْ
تَأْخُذُوا مِمَّا آتَيْنَاهُمْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا أَنْ
يَخَافَا أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ فَإِنْ خِفْتُمْ
أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ فَلَا جُنَاحَ
عَلَيْهِمَا فِيمَا افْتَدَتْ بِهِ ۗ تِلْكَ
حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَعْتَدُوهَا وَمَنْ يَتَعَدَّ
حُدُودَ اللَّهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ
الظَّالِمُونَ ﴿٢٢٩﴾

230. Агар [шавҳар барои бори савум] ўро талоқ дод, пас аз он [зан] барояш ҳалол нест; магар ин ки [бо қасди издивочи ҳақиқӣ ва на барои ҳалол шудан] бо шавҳари ғайр аз ў издивоч кунад [ва бо вай ҳамбистар шавад. Дар ин сурат] Агар [шавҳари баъдӣ фавт кард ё] ўро талоқ дод, агар [ду ҳамсари собиқ] мепиндоранд, ки ҳудуди [аҳкоми] Аллоҳро барпо медоранд, гуноҳе бар он ду нест, ки [бо издивочи мучаддад] ба якдигар бозгарданд. Инҳо ҳудуди Аллоҳ таоло аст, ки онҳоро барои мардуме, ки огоҳанд [ва ба ислом имон доранд], баён мекунад

231. Ва ҳангоме ки занонро талоқ [-и раҷъӣ] додед ва ба поёни [рузҳои] иддаи хеш расиданд, ба шоистагӣ ононро ниғаҳ доред ва ё ба некиву хубӣ раҳояшон созед; ва [ҳамчун даврони чоҳилият] ононро ба хотири [озору] зиён расондан ниғаҳ надоред, то [ба ҳуқуқашон] таҷовуз кунед; ва ҳар ки чунин кунад, ҳатман ба худ ситам кардааст; ва оёти Аллоҳро ба суҳра [лаҳву лаъб] нагиред ва неъматӣ Аллоҳро бар худ ва он чиро, ки аз китоб [Қуръон] ва ҳикмат бар шумо нозил кардааст ва шуморо бо он панд медиҳад, ба ёд биёваред ва аз Аллоҳ таоло парво кунед ва бидонед, ки Аллоҳ таоло ба ҳама чиз доност

فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا تَحِلُّ لَهُ مِنْ بَعْدِ
حَتَّىٰ تَنْكِحَ زَوْجًا غَيْرَهُ ۗ فَإِنْ طَلَّقَهَا
فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يَتَرَاجَعَا إِنْ
ظَنَّا أَنْ يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ ۗ وَتِلْكَ
حُدُودُ اللَّهِ يُبَيِّنُهَا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٢٣٠﴾

وَإِذَا طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمَعَنَّ أَجَلَهُنَّ
فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ أَوْ سَرَحوهُنَّ
بِمَعْرُوفٍ ۖ وَلَا تُمَسِّكُوهُنَّ ضِرَارًا
لِتَعْتَدُوا ۚ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَقَدْ ظَلَمَ
نَفْسَهُ ۚ وَلَا تَتَّخِذُوا عَآيِبَ اللَّهِ هُزُوًا
وَأَذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَمَا
أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنَ الْكِتَابِ
وَالْحِكْمَةِ يَعِظُكُمْ بِهِ ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ
وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٣١﴾

232. Ва ҳангоме ки занонро талоқ додед ва [муддате] иддаи худро ба поён расонданд, [шумо, эй сарпарастон] ононро боз надоред, ки агар [бар асоси меъёрҳои шаръӣ] ба тарзи писандидае байни хеш ба тавофуқ расида буданд, бо шавҳарони [собиқи] худ издивоҷ кунанд. Ин [дастуре аст], ки ҳар яке аз шумо, ки ба Аллоҳ таоло ва рӯзи қиёмат имон дорад, ба он [ҳукм] панд дода мешавад; ва ин [дастур] бароятон пурбаракаттар ва покизатар аст; ва Аллоҳ таоло [хайру салоҳи шуморо] медонад ва шумо намедонед

233. Ва модарон [бояд] фарзандони худро ду соли тамом шир диҳанд. [Ин дастур] Барои касест, ки бихоҳад даврони ширхораги [-и фарзандаш]-ро такмил кунад; ва бар соҳиби фарзанд [падар] лозим аст ҳуҷроку пӯшоки онон [модарон]-ро [дар муддати шир додан] ба таври шоиста [фароҳам кунад]. Ҳеҷ кас ҷуз ба андозаи тавоноиааш мукаллаф намешавад; на модар бояд ба хоҳири фарзандаш зиён бубинад ва на падар ба сабаби фарзандаш. [Агар падари кӯдак фавт карда буд ва моле ҳам на дошт] Монанди ҳамин [тааҳҳудоти падар] бар ворис [низ] лозим аст; пас, агар он ду [падари модар] бо ризояту машварати якдигар бихоҳанд [кӯдакро зудтар] аз шир бозгиранд, гуноҳе бар онҳо нест; ва агар хостед, ки барои фарзандатон дояе бигиред, гуноҳе бар шумо нест; ба шарте ки он чи [аз

وَإِذَا طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ فَبَلَّغْنَ أَجَلَهُنَّ
فَلَا تَعْضُلُوهُنَّ أَنْ يَنْكِحْنَ أَزْوَاجَهُنَّ
إِذَا تَرَصُوا بَيْنَهُمْ بِالْمَعْرُوفِ ذَلِكَ
يُوعِظُ بِهِ مَنْ كَانَ مِنْكُمْ يُؤْمِنُ
بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَمَنْ أَرْكَى
لَكُمْ وَأَظْهَرَ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا
تَعْلَمُونَ ﴿٢٣٢﴾

* وَالْوَالِدَاتُ يُرْضَعْنَ أَوْلَادَهُنَّ حَوْلَيْنِ
كَامِلَيْنِ لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يُنِّمَ الرِّضَاعَةَ
وَعَلَى الْمَوْلُودِ لَهُ رِزْقُهُنَّ وَكِسْوَتُهُنَّ
بِالْمَعْرُوفِ لَا تُكَلَّفُ نَفْسٌ إِلَّا
وُسْعَهَا لَا تَضَارَّ وِلْدَةٌ بِوَلَدِهَا وَلَا
مَوْلُودٌ لَهُ بِوَلَدِيهِ وَعَلَى الْوَارِثِ مِثْلُ
ذَلِكَ فَإِنْ أَرَادَا فِصَالًا عَنْ تَرَاضٍ
مِنْهُمَا وَتَشَاوُرٍ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا
وَإِنْ أَرَدْتُمْ أَنْ تَسْتَرْضِعُوا أَوْلَادَكُمْ
فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِذَا سَلَّمْتُمْ مَا
ءَاتَيْتُمْ بِالْمَعْرُوفِ وَاتَّقُوا اللَّهَ
وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ
بَصِيرٌ ﴿٢٣٣﴾

хуқуқу дастмузд] муқаррар кардаед, ба таври шоиста бипардозед; ва аз Аллоҳ таоло парво кунед ва бидонед, ки Аллоҳ таоло ба он чи анҷом медиҳед биност

234. Ва афроде аз шумо, ки мемиранд ва ҳамсарон [-и ғайри бордор аз худ] боқӣ мегузоранд, [он закон барои издивоҷи муҷаддад] бояд чаҳор моҳ ва даҳ рӯз интизор бикашанд [ва идда ниғаҳ доранд] ва ҳангоме ки муддати иддаи худро ба поён расониданд, дар мавриди он чи онон ба таври шоиста [ва машруъ] дар бораи [зиндагии] худ анҷом диҳанд, гуноҳе бар шумо [сарпарастон] нест; ва Аллоҳ таоло ба он чи мекунад, огоҳ аст

235. Ва гуноҳе бар шумо нест, ки ба таври киноя аз занони [бева ё талоқшудае, ки идда ниғаҳ доштаанд] хостгорӣ кунед ва ё дар дил тасмим бар ин кор бигиред [бидуни ин ки онро баён кунед]. Аллоҳ таоло медонист, ки шумо ба зудӣ ба ёди онон хоҳед афтод; вале пинҳонӣ ба онҳо ваъда [-и занашӯӣ] надихед, магар ин ки [ба киноя] сухани писандида бигӯед ва [ҳамчунин] тасмим ба ақди издивоҷ нагиред, то муддати муқаррар [идда] ба сар ояд; ва бидонед, ки Аллоҳ таоло он чиро, ки дар дилҳои шумост, медонад; пас, аз [муҳолифат бо] Ё парво кунед ва бидонед, ки ба ростӣ Аллоҳ таоло омурзандаи бурдбор аст

وَالَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ
أَرْوَاجًا يَتَرَيَّنَ بِأَنْفُسِهِنَّ أَرْبَعَةَ
أَشْهُرٍ وَعَشْرًا فَإِذَا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا
جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِي مَا فَعَلْنَ فِي
أَنْفُسِهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَاللَّهُ بِمَا
تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٣٤﴾

وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِي مَا عَرَضْتُمْ
بِهِ مِنْ خِطْبَةِ النِّسَاءِ أَوْ أَكْتَنْتُمْ
فِي أَنْفُسِكُمْ عِلْمَ اللَّهِ أَنْتُمْ
سَتَذَكُرُونَهُنَّ وَلَكِنْ لَا تُؤَاعِدُوهُنَّ
سِرًّا إِلَّا أَنْ تَقُولُوا قَوْلًا مَعْرُوفًا وَلَا
تَعْرَمُوا عُقْدَةَ الْإِتِّكَاحِ حَتَّىٰ يَبْلُغَ
الْكِتَابَ أَجَلَهُ وَعَلِمُوا أَنَّ اللَّهَ
يَعْلَمُ مَا فِي أَنْفُسِكُمْ فَاحْذَرُوهُ
وَعَلِمُوا أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿٢٣٥﴾

236. Агар занонро пеш аз омезиш ва таъйини маҳрия [ба далоиле] талоқ диҳед, гуноҳе бар шумо нест ва [дар ин сурат дилчӯй кунед ва] ононро [бо ҳадяи муносиб] баҳраманд созед; тавонгар ба андозаи тавонаш ва тангдаст ба андозаи тавонаш. [Ичрои ин ҳукм] Бар накукорон [ҳаққи собит ва] илзомист

237. Агар пеш аз наздики бо онон хостед талоқашон бидиҳед ва маҳрияе барояшон таъйин карда будед, нисфи он чиро, ки таъйин кардаед [ба онон бипардозед]; магар ин ки [ҳаққи худро] бибахшанд ё [шавҳар, яъне] касе, ки [тасмимгирӣ дар мавриди] пайванди издивоҷ бо ўст, гузашт кунад [ва тамоми маҳрияро бипардозад]. Гузашт кардани шумо [ва бахшидани тамоми маҳрия ба занон] ба парҳезкорӣ наздиктар аст. [Эй муъминон, ҳангоми пардохти ҳуқуқ, осонгирӣ ва] некиро миёни худ фаромӯш накунад [ва бидонед, ки] ба ростӣ Аллоҳ таоло ба он чи мекунад биност

238. [Эй мусулмонон] бар [анҷоми] ҳама намозҳо ва [ба хусус] намози аср кӯшо бошед [саъю талош кунед] ва бо фурутаниву фармонбардорӣ барои Аллоҳ таоло ба по хезед

239. Агар [аз хатар] тарсидед, дар ҳоли пиёда ё савора [ё ҳатто бо имо ва ишора намозро ба ҷой оваред] ва чун эмин шудед, Аллоҳро [чунонки ба шумо омӯхтааст] ёд кунед [ва

لَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِن طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ
مَا لَمْ تَمْسُوهُنَّ أَوْ تَفْرِضُوا لَهُنَّ
فَرِيضَةً وَمَتَّعُوهُنَّ عَلَى الْمَوْسِعِ قَدَرَهُ
وَعَلَى الْمُقْتَرِ قَدَرُهُ مَتَّعًا بِالْمَعْرُوفِ
حَقًّا عَلَى الْمُحْسِنِينَ ﴿٢٣٦﴾

وَإِن طَلَقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ أَنْ
تَمْسُوهُنَّ وَقَدْ فَرَضْتُمْ لَهُنَّ فَرِيضَةً
فَرِضْهُنَّ مَا فَرَضْتُمْ إِلَّا أَنْ يَعْفُونَ أَوْ
يَعْفُوا الَّذِي بِيَدِهِ عَقْدَةُ الزَّكَاحِ وَأَنْ
تَعْفُوا أَقْرَبَ لِلتَّقْوَى وَلَا تَنْسُوا
الْفَضْلَ بَيْنَكُمْ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ
بَصِيرٌ ﴿٢٣٧﴾

حَافِظُوا عَلَى الصَّلَوَاتِ وَالصَّلَاةِ
الْوُسْطَىٰ وَقُومُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ ﴿٢٣٨﴾

فَإِنْ خِفْتُمْ فَرِجَالًا أَوْ رُكْبَاتًا فَإِذَا
أَمِنْتُمْ فَأَذْكُرُوا اللَّهَ كَمَا عَلَّمَكُمْ مَا
لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ﴿٢٣٩﴾

шукрашро ба чо оваред], ки он чиро намедонистед ба шумо ёд дод

240. Касоне аз шумо, ки маргашон фаро мерасад ва ҳамсароне [аз худ] ба чо мегузоранд, бояд барои ҳамсаронашон васият кунанд, ки [ворисон] то як сол ононро [бо пардохтани харчи зиндагӣ] баҳраманд созанд, бидуни он ки [аз хонаи шавҳар] берун кунанд. Пас, агар [ба майли худ пеш аз поёни як сол хонаро тарк кунанд ва] берун бираванд, дар бораи он чи, ки нисбат ба [зоҳир ва зиндагии] худ ба таври шоиста [ва машруъ] анҷом медиҳанд [аз қабилӣ зинат кардан ва издивоҷи муҷаддад] гуноҳе бар шумо нест; ва Аллоҳ таоло шикастнопазиру ҳақим аст

241. Ва барои занони талоқшуда ҳадяи муносибу шоиста лозим аст [ки аз тарафи шавҳар пардохта шавад, то дилшикастагиаш ҷуброн гардад. Иҷрои ин ҳукм], ҳаққе аст бар мардонӣ парҳезкор

242. [Эй муъминон] Аллоҳ таоло оёти худро [ки муштамал бар ҳудуд ва аҳком аст] инчунин бароятон ба равшанӣ баён мекунад; бошад, ки бияндешед

243. [Эй паёмбар] Оё намедонӣ, [достони] афроде [аз бани Исроил]-ро, ки ҳазорон нафар буданд, ки аз тарси [беморӣ ва] марг аз хонаҳояшон фирор карданд? Аллоҳ таоло ба онон гуфт: Бимиред [пас

وَالَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ
أَزْوَاجًا وَصِيَّةً لِأَزْوَاجِهِمْ مَتَّعًا إِلَى
الْحَوْلِ غَيْرَ إِخْرَاجٍ فَإِنْ خَرَجْنَ فَلَا
جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِي مَا فَعَلْنَ فِي
أَنْفُسِهِنَّ مِنْ مَّعْرُوفٍ وَاللَّهُ عَزِيزٌ
حَكِيمٌ ﴿٢٤٠﴾

وَالْمُطَلَّقَاتُ مَتَّعٌ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا
عَلَى الْمُتَّقِينَ ﴿٢٤١﴾

كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ
لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢٤٢﴾

* أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ
دِيَارِهِمْ وَهُمْ أُلُوفٌ حَذَرَ الْمَوْتِ فَقَالَ
لَهُمُ اللَّهُ مُوتُوا ثُمَّ أَحْيَاهُمْ إِنَّ اللَّهَ

мурданд]. Сипас Аллоҳ таоло онҳоро зинда кард [то барояшон равшан гардонад, ки тамоми корҳо ба дасти Ўст]. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло нисбат ба бандагонаш бахшоиш дорад, вале бештари мардум шукр [-и неъматҳо] -ашро ба чой намеоваранд

244. Ва [эй муъминон] дар роҳи Аллоҳ таоло бичангед ва бидонед, ки бе тардид Аллоҳ таоло шунавову доност

245. Кист, ки ба Аллоҳ таоло қарз диҳад; қарзи наку [ва аз амволаш дар роҳи хушнудии Парвардигор инфоқ кунад], то [Аллоҳ таоло] онро барояш чандин баробар кунад? Ва Аллоҳ таоло аст, ки [аз рӯи ҳикмат ва адолат, дар рӯзии бандагонаш] тангӣ ва кушоиш падида меоварад ва [ҳамагӣ дар охират] ба сӯи Ӯ бозгардонда мешавад

246. [Эй паёмбар] Оё [аз достони] гурӯҳе аз [ашрофу бузургони] Бани Исроил хабар дорӣ, ки баъд аз Мӯсо ба паёмбари худ гуфтанд: "Фармонравое бароямон интиҳоб кун, то [ба дастураш] дар роҳи Аллоҳ таоло бичангем"? [Паёмбарашон] Гуфт: "Шояд агар чиҳод бар шумо муқаррар шавад, [сарпечӣ кунед ва] чиҳод накунед". Гуфтанд: "Чаро дар роҳи Аллоҳ таоло чиҳод накунед, дар ҳоле ки аз хонаҳоямон ронда шудаем ва писаронамон [-ро куштаанд ё ба асорат бурдаанд]"? Пас, ҳангоме ки ҷанг бар эшон

لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَئِنَّ أَكْثَرَ
النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٢٤٤﴾

وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَعَلِمُوا أَنَّ
اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٤٥﴾

مَنْ ذَا الَّذِي يُقرضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا
فَيضِعْفَهُ لَهُ أَضْعَافًا كَثِيرَةً وَاللَّهُ
يَقْبِضُ وَيَبْضُطُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٤٦﴾

أَلَمْ تَرَ إِلَى الْمَلَأِ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنْ
بَعْدِ مُوسَى إِذْ قَالُوا لِنَبِيِّهِمْ أَجْعَلْ
لَنَا مَلِكًا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ قَالَ هَلْ
عَسَيْتُمْ إِنْ كُنْتُمْ عَلَيكُمْ الْقِتَالِ
أَلَّا تُقَاتِلُوا قَالُوا وَمَا لَنَا أَلَّا نُقَاتِلَ فِي
سَبِيلِ اللَّهِ وَقَدْ أُخْرِجْنَا مِنْ دِيَارِنَا
وَأَبْنَاؤُنَا فُلَمَا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ

муқаррар шуд – чуз иддаи каме аз онон – [ҳамагӣ] сарпечӣ карданд; ва Аллоҳ таоло ба [ҳоли паймоншиканон ва] ситамгорон доност

247. Паёмбарашон ба онон гуфт: "Аллоҳ таоло Толутро ба фармонравои шумо баргузидааст". [Онон] гуфтанд: "Чи гуна ӯ бар мо фармонравой мекунад, дар ҳоле ки мо ба фармонравой аз ӯ сазовортарем ва аз мол [-и дунё низ] баҳраи чандоне [ба вай] дода нашудааст"? Ӯ гуфт: "Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло ӯро бар шумо баргузида ва донишу неруи ҷисмиашро вусъат бахшидааст; ва Аллоҳ таоло фармонравои худро ба ҳар ки бихоҳад медиҳад ва Аллоҳ таоло кушоишгару доност"

248. Паёмбарашон ба онҳо гуфт: Нишонаи [ростӣ ва дурустии] фармонравои ӯ, ин аст, ки тобути аҳд бароятон мерасад, ки мояи оромише аз сӯи Парвардигоратон мебошад ва дарунаш бозмондаи мероси хонадони Мӯсо ва Ҳорун [ҳамчун асо ва бархе алвоҳи Таврот] қарор дорад ва дар ҳоле мерасад, ки фариштагон онро бардоштаанд. Агар муъмин бошед, мусалламан дар ин [амр] нишонае [дар мавриди ҳаққонияти Толут] бароятон вучуд дорад

249. Пас, ҳангоме ки Толут бо лашкариён раҳсипор шуд, ба онон гуфт: "Аллоҳ таоло [шикебоии]

تَوَلَّوْا إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ
بِالظَّالِمِينَ ﴿٢٤٧﴾

وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا قَالُوا أَنَّى يَكُونُ لَهُ الْمُلْكُ عَلَيْنَا وَنَحْنُ أَحَقُّ بِالْمُلْكِ مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةً مِنَ الْمَالِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي الْعِلْمِ وَالْجِسْمِ وَاللَّهُ يُؤْتِي مُلْكَهُ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٤٨﴾

وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ آيَةَ مُلْكِهِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ الْكَلْبُوتُ فِيهِ سَكِينَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ مِّمَّا تَرَكَ آءَالُ مُوسَىٰ وَعَآلُ هَارُونَ تَحْمِلُهُ الْمَلَائِكَةُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّكُم إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٢٤٩﴾

فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ بِالْجُنُودِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ مُبْتَلِيكُمْ بِنَهَرٍ فَمَن شَرِبَ مِنهُ

шуморо ба василаи як нахр [об] озмоиш мекунад; ҳар ки аз он бинӯшад, аз [ёрони] ман нест ва ҳар ки аз он нанӯшад, ҳатман аз [ёрони] ман аст; магар касе, ки бо дасти худ муште [аз он об] баргирад [ва ба андозаи кафи дасте бишомад]". Пас, чуз иддаи каме ҳамагӣ аз он [об] нӯшиданд; ва ҳангоме ки ӯ ва касоне, ки бо ӯ имон оварда буданд, аз он [нахр] гузаштанд, [аз камии афроди худ хороҳат шуданд ва бархе] гуфтанд: "Имрӯз мо тавоноии [муқобилият] бо Ҷолут ва сипоҳиёнашро надорем". [Дар ин ҳангом касоне, ки ба дидори Аллоҳ таоло [дар охира]т] яқин доштанд, гуфтанд: "Чи басо гурӯҳи кучаке, ки ба фармони Аллоҳ таоло бар гурӯҳи бисёр пирӯз шуданд ва [бидонед, ки ҳамвора] Аллоҳ таоло ҳамроҳи сабркунандагон аст"

250. Ва ҳангоме ки [Толут ва ҳамроҳонаш] барои [мубориза] бо Ҷолут ва сипоҳиёнаш ба майдон омаданд, гуфтанд: "Парвардигоро, бар [дилҳои] мо сабру шикебой фуруз ва гомҳоямонро устувор бидор ва моро бар гурӯҳи кофирон пирӯз гардон"

251. Пас, ба фармони Аллоҳ таоло, онҳоро шикаст доданд ва Довуд [чавони неруманду шучо, ки дар лашкари Толут буд] Ҷолутро кушт ва Аллоҳ таоло фармонравоику нубувватро ба ӯ бахшид ва аз он чи мехост, ба ӯ омӯхт; ва агар Аллоҳ таоло [фитнаи] бархе аз мардумро

فَلَيْسَ مِنِّي وَمَنْ لَمْ يَطْعَمَهُ فَإِنَّهُ
مِنِّي إِلَّا مَنْ عُرِفَ عُرْفَةً بِيَدِهِ
فَمَسْرُوبًا مِنْهُ إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ فَلَمَّا
جَاوَزَهُ هُوَ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ قَالُوا
لَا طَاقَةَ لَنَا الْيَوْمَ بِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ
قَالَ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلْقُوا اللَّهَ
كَمْ مِّنْ فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً
كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ
الصَّابِرِينَ ﴿٢٥١﴾

وَلَمَّا بَرَزُوا لِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالُوا
رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَثَبِّثْ
أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ
الْكَافِرِينَ ﴿٢٥١﴾

فَهَزَمُوهُمْ بِإِذْنِ اللَّهِ وَقَتَلَ دَاوُدُ
جَالُوتَ وَءَاتَاهُ اللَّهُ الْمُلْكَ وَالْحِكْمَةَ
وَعَلَّمَهُ مِمَّا يَشَاءُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ
النَّاسَ بَعْضُهُمْ بِبَعْضٍ لَّفَسَدَتِ

тавассути бархи дигар [дур намекард] намеронд, ҳатман замин табоҳ мегардид; вале Аллоҳ таоло бар ҷаҳониён бахшиш дорад

252. [Эй паёмбар] Инҳо оёти Аллоҳ таоло аст, ки онро ба ҳақ бар ту мехонем ва ба ростӣ, ту аз паёмбарон ҳастӣ

253. Ин паёмбарон [ки номи бархе аз онон гузашт] бархе аз эшонро [дар дарёфти ваҳӣ ва теъдоди пайравон] бар бархе дигар бартарӣ додем. Аз [миёни] эшон касе [ҳамчун] буд, ки Аллоҳ таоло бо ӯ суҳан гуфт ва дараҷоти бархе [дигар] аз ононро боло бурд; ва ба Исо писари Марям нишонаҳои равшане [бар исботи нубувваташ] додем ва ӯро тавассути Рӯҳулқудус [Ҷабраил] таъйид [ва тақвият] кардем; ва агар Аллоҳ таоло мехост, касоне, ки баъд аз онҳо буданд, пас аз он [ҳама] нишонаҳои равшане, ки барояшон омад, бо яқдигар ҷанг намекарданд; вале [бо ҳам] ихтилоф карданд ва бархе аз онон имон оварданд ва бархе куфр варзиданд; ва агар Аллоҳ таоло мехост, [ҳаргиз] бо ҳам намеҷангиданд; вале Аллоҳ таоло он чиро мехоҳад, анҷом медиҳад

254. Эй касоне, ки имон овардаед, аз он чи ба шумо рӯзӣ додаем, инфоқ кунед, пеш аз он ки рӯзе фаро расад, ки дар он на хариду фурӯше ҳаст ва на дӯстиву шафоате; ва кофирон [ба сабаби куфрашон] ҳамон ситамгоронанд

الْأَرْضِ وَلَكِنَّ اللَّهَ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٢٥١﴾

تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ تَنْزِلُهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٢٥٢﴾

*تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ مِّنْ كَلِمِ اللَّهِ وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ دَرَجَاتٍ وَآتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ ۗ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَفْتَتَل الَّذِينَ مِن بَعْدِهِم مِّن بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَلَكِنِ اخْتَلَفُوا فَمِنْهُمْ مَّنْ ءَامَنَ وَمِنْهُمْ مَّنْ كَفَرَ ۗ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَفْتَتَلُوا وَلَكِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ ﴿٢٥٣﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِيَكُمْ يَوْمٌ لَا بَيْعَ فِيهِ وَلَا خُلَّةَ وَلَا شَفْعَةً ۗ وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٥٤﴾

255. Аллоҳ таоло [маъбуди ростин аст] ҳеч маъбуде [ба ҳақ] ҷуз Ӯ нест; зиндаи поянда [ва қоим ба зот] аст; на хоби сабук [ғанав, пинак] Ӯро фаро мегирад ва на хоби сангин; он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз они Ӯст. Кист, ки дар назди Ӯ ҷуз ба фармонаш шафоат кунад?! Гузашта ва ояндаи эшон [бандагон]-ро медонад ва [онон] ба чизе аз илми Ӯ ихота [ва огоҳӣ] намеёбанд, магар он чи худ бихоҳад. Курсии Ӯ осмонҳо ва заминро дар бар гирифтааст ва ниғаҳ доштани онҳо бар Ӯ [сангину] душвор нест ва Ӯ баландмартаба [ва] бузург аст

256. Дар [пазириши] дин, ҳеч иҷборе нест; ба ростӣ, ки роҳи рост [ва ҳидоят] аз роҳи инҳироф [ва гумроҳӣ] равшан шудааст; пас, ҳар кас ба тоғут [он чи ба ҷойи Аллоҳ таоло парастии мешавад] куфр биварзад ва ба Аллоҳ таоло имон оварад, ҳатман, ба маҳкамтарин дастовез чанг задааст, ки ҳаргиз нахоҳад гусаст; ва Аллоҳ таоло шунавову доност

257. Аллоҳ таоло ёвар [ва корсози] касоне аст, ки имон овардаанд; ононро аз торикиҳо ба сӯйи нур берун мебарад; ва касоне, ки кофир шуданд, [корсоз ва] ёварашон тоғут аст, [ки] ононро аз нур [-и имон ва илм] ба сӯйи торикиҳо [-и куфру нодонӣ] берун мебарад. Онон аҳли оташанд [ва] дар он ҷовидонанд

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ﴿٢٥٥﴾

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا انفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٥٦﴾

اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أُولِيَاءُوَهُمُ الظُّلُمَاتُ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٥٧﴾

258. [Эй паёмбар], оё [достони] он шахсро надонистай, ки аз [сари мастӣ] он ки Аллоҳ таоло бар ӯ фармонравой бахшида буд бо Иброҳим дар бораи Парвардигораш муҷодала мекард? Ҳангоме ки Иброҳим гуфт: "Парвардигори ман касе аст, ки зинда мекунад ва мемиронад". [Намруд] Гуфт: "Ман [низ] зинда мекунам ва мемиронам". Иброҳим гуфт: "Аллоҳ таоло хуршедро аз машрик [берун] меоварад, пас, ту онро аз мағриб биёвар". [Дар ин ҷо] Он ки куфр варзида буд, мабхут шуд; ва Аллоҳ таоло ситамгоронро ҳидоят намекунад

259. Ё ҳамчун он, ки аз шаҳр [-и вайрону матрук] гузашт, ки сақфҳо ва деворҳои фурӯ рехта буд. [Ҷ бо худ] Гуфт: "Чи гуна Аллоҳ таоло [аҳли] ин [диёр] – ро пас аз маргашон зинда мекунад"? Пас Аллоҳ таоло ӯро [ба муддати] сад сол миронид, [ва] сипас зинда кард [ва ба ӯ] гуфт: "Чанд муддат [дар ин ҳол] мондаӣ"? Гуфт: "Як рӯз ё бахше аз як рӯз [дар ин ҳол] мондаам". Фармуд: "Чунин нест; сад сол [дар чунин ҳоле] мондаӣ. Ба хӯрданиву нӯшиданиат бингар, ки бо гузашти замон дигаргун нашудааст ва ба дарозгӯши худ бингар [ки чи гуна муталашӣ шудааст. Мо чунин кардем то ба суолат посух гӯем] ва туро барои мардум нишонае [дар мавриди қиёмат] қарор диҳем. [Акнун] Ба устухонҳои он [ҳайвон] нигоҳ кун, ки чи гуна онҳоро ба ҳам

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ حَاجَّ إِلِبْرَاهِيمَ
رَبِّهِ أَنْ عَاتَبَهُ اللَّهُ الْمَلِكَ إِذْ قَالَ
إِبْرَاهِيمُ رَبِّيَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ قَالَ
أَنَا أُوْحِي وَأُمِيتُ قَالَ إِبْرَاهِيمُ فَإِنَّ
اللَّهَ يَأْتِي بِالسَّمْسِ مِنَ الْمَشْرِقِ فَأْتِ
بِهَا مِنَ الْمَغْرِبِ فَبُهِتَ الَّذِي كَفَرَ
وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٢٥٨﴾

أَوْ كَالَّذِي مَرَّ عَلَى قَرْيَةٍ وَهِيَ خَاوِيَةٌ
عَنْ عُرُوشِهَا قَالَ أَنَّى يُحْيِي هَذِهِ اللَّهُ
بَعْدَ مَوْتِهَا فَأَمَاتَهُ اللَّهُ مِائَةَ عَامٍ ثُمَّ
بَعَثَهُ قَالَ كَمْ لَبِثْتُ قَالَ لَبِثْتُ
يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالَ بَلْ لَبِثْتُ
مِائَةَ عَامٍ فَانظُرْ إِلَى طَعَامِكَ
وَشَرَابِكَ لَمْ يَتَسَنَّهْ وَانظُرْ إِلَى جِوَارِكِ
وَلِتَجْعَلَكَ آيَةً لِلنَّاسِ وَانظُرْ إِلَى
الْعِظَامِ كَيْفَ نُنبِئُهَا ثُمَّ نَكْسُوهَا
لَحْمًا فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ قَالَ أَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ
عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٥٩﴾

пайванд медиҳем ва сипас гӯште бар он мепӯшонем". Пас, ҳангоме ки [қудрати илоҳӣ бар зинда кардани мурдагон] барояш ошкор шуд, гуфт: "[Ба яқин] Медонам, ки Аллоҳ таоло бар ҳар коре тавоност"

260. Ва [Эй паёмбар, ёд кун аз] ҳангоме ки Иброҳим гуфт: "Парвардигоро, ба ман нишон бидеҳ, чи гуна мурдагонро зинда мекуни?" [Аллоҳ таоло] Фармуд: "Магар имон наёвардаи"? Гуфт: "Бале, вале [мехоҳам] қалбам ором бигирад". Фармуд: "Пас, чаҳор парранда бигир [ва бикуш] ва пора – пора кун [ва дар ҳам биёмез], сипас бар ҳар кӯҳе поре аз онҳоро бигзор, [ва] онгоҳ онҳоро [ба сӯи худ] фаро хон; [хоҳӣ дид, ки зинда мешаванд ва] шитобон ба сӯи ту меоянд; ва [эӣ Иброҳим], бидон, ки Аллоҳ таоло шикастнопазиру ҳақим аст"

261. Масали [аҷру савоби] касоне, ки амволи худро дар роҳи Аллоҳ таоло инфоқ мекунанд, ҳаммонанди донаест, ки ҳафт хӯша мерӯёнад, ки дар ҳар хӯша сад дона аст; ва Аллоҳ таоло барои ҳар ки бихоҳад, [подошашро] чанд баробар мекунад ва Аллоҳ таоло кушоишгару доност

262. Касоне, ки амволашонро дар роҳи Аллоҳ таоло мебахшанд ва дар пайи бахшиши худ миннату озор раво намедоранд, подошашон назди Парвардигорашон [маҳфуз] аст; на

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ أَرِنِي كَيْفَ تُحْيِي الْمَوْتَىٰ قَالَ أُولَٰئِم تُؤْمِنُ قَالَ بَلَىٰ وَلَٰكِن لِّيَبْتَلِيَ قَلْبِي قَالَ فَخُذْ أَرْبَعَةً مِّنَ الطَّيْرِ فَصُرْهُنَّ إِلَيْكَ ثُمَّ أَجْعَلْ عَلَىٰ كُلِّ جَبَلٍ مِّنْهُنَّ جُزْءًا ثُمَّ ادْعُهُنَّ يَأْتِينَكَ سَعْيًا وَاعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٦٠﴾

مَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ حَبَّةٍ أَتَتْ سَنَابِلَ فِي كُلِّ سُنبُلَةٍ مِّائَةٌ حَبَّةٌ وَاللَّهُ يُضْعِفُ لِمَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٦١﴾

الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ لَا يُتْبِعُونَ مَا أَنْفَقُوا مَنًّا وَلَا أَذَىٰ

тарсе хоҳанд дошт ва на андӯҳгин мешаванд

263. Сухани писандида [дар бархӯрд бо ниёзмандон] ва гузашт [аз исрору тундии онон], беҳтар аз садақае аст, ки озоре ба дунболаш бошад; ва Аллоҳ таоло бениёзу бурдбор аст

264. Эй касоне, ки имон овардаед, садақаҳои худро бо миннату озор ботил накунад, ҳамчун касе, ки моли худро барои намоиш додан ба мардум инфоқ мекунад ва ба Аллоҳу рӯзи қиёмат имон надорад; пас, масали ӯ ҳамчун масали санги софест, ки рӯйи он [андаке] хок нишастааст; он гоҳ борони тунде бар он мезанад [ва ҳамаи хокҳоро аз санг мешӯяд] ва онро соф [-у бидуни хок] раҳо мекунад. Онон [риёкорон] аз он чи, ки анҷом додаанд, чизе ба даст намеоваранд; ва Аллоҳ таоло гурӯҳи кофиронро ҳидоят намекунад

265. Ва масали касоне, ки амволи худро барои талаби хушнудии Аллоҳ таоло ва ба хотири боваре, ки дар дилхояшон [ба подоши Аллоҳ таоло] доранд, инфоқ мекунанд, ҳамчун бӯстоне бар теппае аст, ки борони тунде бар он борад ва меваҳояшро дучандон ба бор оварад; ва агар борони тунде ҳам ба он нарасад, борони сабук [низ замини покашро пурсамар месозад]; ва Аллоҳ таоло аз он чи мекунад, огоҳ аст

لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ
عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٦٣﴾

﴿قَوْلٌ مَّعْرُوفٌ وَمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ مِّنْ
صَدَقَةٍ يَتَّبِعُهَا أَذَىٰ ۗ وَاللَّهُ عَنِّي
حَلِيمٌ ﴿٢٦٤﴾﴾

يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَبْطُلُوا
صَدَقَتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْأَذَىٰ كَالَّذِي
يُنْفِقُ مَالَهُ رِثَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ
بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ
صَفْوَانٍ عَلَيْهِ تَرَابٌ فَأَصَابَهُ وَابِلٌ
فَتَرَكَهُ صَلْدًا ۗ لَا يَقْدِرُونَ عَلَىٰ شَيْءٍ
مِّمَّا كَسَبُوا ۗ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
ٱلْكَافِرِينَ ﴿٢٦٥﴾﴾

وَمَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمُ ٱبْتِغَاءَ
مَرْضَاتِ ٱللَّهِ وَتَثْبِئتًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ
كَمَثَلِ جَنَّةٍ بِرَبْوَةٍ أَصَابَهَا وَابِلٌ
فَفَاتَتْ أَكْطَٰفَهَا ضِعْفَيْنِ فَإِن لَّمْ
يُصِبْهَا وَابِلٌ فَطَلَّ ۗ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ
بَصِيرٌ ﴿٢٦٥﴾﴾

266. Оё ҳеч як аз шумо дӯст дорад, ки боғе аз дарахтони хурмо ва ангур дошта бошад, ки аз зери онҳо чўйборҳо [-и гуворо] равон аст ва ҳар гуна мева барояш ба бор меоварад ва [аммо] дар ҳоле ки ба синни пирӣ расида ва фарзандон [-и хурдсол] ва нотавагон дорад, ногаҳон гирдбоди оташин дар он зананду [ҳамаи боғ] бисўзад? [Ҳоли касоне, ки садақаҳои худро бо миннату озор ва риё ботил мекунад низ чунин аст]. Аллоҳ таоло бад-ин гуна оёт [-и худ]-ро барои шумо равшан месозад; бошад, ки биандешед

267. Эй касоне, ки имон овардаед, аз чизҳои покизае, ки ба даст овардаед ва аз он чи аз замин барои шумо баровардаед, инфоқ кунед; ва ба суроғ [-и моли] нопок наравед, ки аз он инфоқ намоед; дар ҳоле ки худатон ҳозир ба пазируфтаниш нестед, магар бо чашмпӯшӣ [ва бемайлӣ] нисбат ба он; [пас, чи гуна чизеро, ки барои худ наменвисандед, барои Аллоҳ таоло раво медоред]? Ва бидонед, ки Аллоҳ таоло бениёзу сутуда аст

268. Шайтон шуморо [ба ҳангоми инфоқ метарсонад ва] ваъдаи тикидастӣ медиҳад ва шуморо ба зиштиҳо [гуноҳ намудан] амр мекунад; вале Аллоҳ таоло аз ҷониби худ ба шумо ваъдаи омурзиш ва афзуни [-и неъмат] медиҳад ва Аллоҳ таоло кушоишгару доност

أَيُّدٌ أَحَدِكُمْ أَنْ تَكُونَ لَهُ جَنَّةٌ
مِّنْ نَّجِيلٍ وَأَعْنَابٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
الْأَنْهَارُ لَهُ فِيهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ
وَأَصَابَهُ الْكِبَرُ وَلَهُ ذُرِّيَّةٌ ضِعْفًا
فَأَصَابَهَا إِعْصَارٌ فِيهِ نَارٌ فَاحْتَرَقَتْ
كَذَلِكَ يَبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ
لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢٦٦﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْفِقُوا مِنْ
طَيِّبَاتِ مَا كَسَبْتُمْ وَمِمَّا أَخْرَجْنَا
لَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَلَا تَتَّبِعُوا
الْحَيِّثُ مِنْهُ تُنْفِقُونَ وَلَسْتُمْ بِأَخِيذِهِ
إِلَّا أَنْ تُعْضُوا فِيهِ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ
عَنِّي حَمِيدٌ ﴿٢٦٧﴾

الشَّيْطَانُ يَعِدُكُمُ الْفَقْرَ وَيَأْمُرُكُمْ
بِالْفَحْشَاءِ وَاللَّهُ يَعِدُكُمْ مَغْفِرَةً مِّنْهُ
وَفَضْلًا وَاللَّهُ وَسِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٦٨﴾

269. [Аллоҳ таоло] Ба ҳар ки бихоҳад, ҳикмат [ростӣ дар гуфтор ва кирдор] медиҳад ва бе тардид, ба ҳар ки ҳикмат дода шавад, хайри фаровоне ато шудааст; ва ба ҷуз хирадмандон [аз оёти илоҳӣ] панд намегиранд

270. Ҳар чизе, ки инфоқ кунед ё ҳар назре, ки [бо худ] аҳд кунед, ҳатман, Аллоҳ таоло онро медонад [Ҳар ки аз иҷрои фармуदाҳои илоҳӣ ҷилавгирӣ кунад, ситамгор аст] ва ситамгорон [дар охираат] ҳеч ёваре надоранд

271. Агар садақаҳоро ошкор кунед, чи накуст! Ва агар онхоро пинҳон доред ва ба тиждастон бидиҳед, бароятон беҳтар аст ва [ин гуна садақаи холисона ва пинҳонӣ] аз гуноҳонатон мезудояд; ва [бидонед, ки дар ҳама сурат] Аллоҳ таоло ба он чи мекунад, огоҳ аст

272. [Эй паёмбар] Ҳидояти онон бар уҳдаи ту нест; балки Аллоҳ таоло ҳар киро бихоҳад ҳидоят мекунад; ва [эӣ муъминон] он чи аз моли [худ] инфоқ мекунад, ба суди худатон аст ва [ба ёд дошта бошед, ки] ҷуз барои хушнудии Аллоҳ таоло инфоқ накунад; ва он чи аз мол инфоқ мекунад, [подошаш] ба таври комил ва тамом ба шумо дода мешавад ва [ҳаргиз] ситам нахоҳед дид

يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُؤْتَ
الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا كَثِيرًا وَمَا
يَذَكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٢٦٩﴾

وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ نَفَقَةٍ أَوْ نَذَرْتُمْ مِنْ
نَذْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُهَا وَمَا لِلظَّالِمِينَ
مِنْ أَنْصَارٍ ﴿٢٧٠﴾

إِنْ تُبْدُوا الصَّدَقَاتِ فَنِعِمَّا هِيَ وَإِنْ
تُخْفُوهَا وَتُؤْتُوهَا الْفُقَرَاءَ فَهِيَ خَيْرٌ
لَكُمْ وَيُكَفِّرُ عَنْكُمْ مِنْ
سَيِّئَاتِكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ
خَبِيرٌ ﴿٢٧١﴾

*لَيْسَ عَلَيْكَ هُدَاهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ
يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ
فَلَأَنْفُسِكُمْ وَمَا تُنْفِقُونَ إِلَّا ابْتِغَاءَ
وَجْهِ اللَّهِ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ يُوَفَّ
إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تُنْظَمُونَ ﴿٢٧٢﴾

273. [Садақоти шумо] Барои афроди тангдасте аст, ки худро вақф [-и чиҳод] дар роҳи Аллоҳ таоло кардаанд ва наметавонанд [барои таъмини харҷҳои зиндагӣ] дар замин сафар кунанд. Аз шиддати [начобат ва] хештандорӣ афроди ноогоҳ ононро бениёз мепиндоранд. Эшонро аз нишонаҳояшон [ки дар либосу вазъияти зоҳириашон ошкор аст, ба таври ошкор] мешиносӣ [ва онон ҳаргиз] бо исрор чизе аз мардум намехоҳанд; ва он чи аз мол инфоқ мекунад, ҳатман, Аллоҳ таоло аз он огоҳ аст

274. Касоне, ки амволи худро дар шабу рӯз, пинҳону ошкор инфоқ мекунанд, подошашон назди Парвардигорашон [маҳфуз] аст; на тарсе хоҳанд дошт ва на андӯҳгин мешаванд

275. Касоне, ки рибо мекӯранд, [рӯзи қиёмат аз қабр] барнамехезанд; магар монанди бархостани касе, ки бар асари тамоси шайтон девона шудааст ва [наметавонад таодули худро ҳифз кунад]. Ин бад-он сабаб аст, ки онон [рибохорон] гуфтанд: "Доду ситад низ монанди рибост [ва ин ҳар ду молро афзун мекунад]"; дар ҳоле ки Аллоҳ таоло, доду ситадро ҳалол ва риборо ҳаром намудааст. Пас, ҳар ки аз [ҷониби] Парвардигораш панде ба ӯ бирасад ва [аз рибохорӣ] даст бардорад, он чи гузашта ва [судҳое, ки қабл аз нузули ҳукми рибо дарёфт кардааст]

لِلْفُقَرَاءِ الَّذِينَ أُحْصِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ
لَا يَسْتَطِيعُونَ ضَرْبًا فِي الْأَرْضِ
يَحْسَبُهُمُ الْجَاهِلُ أَغْنِيَاءَ مِنَ التَّعَفُّفِ
تَعْرِفُهُمْ بِسِيمَاهُمْ لَا يَسْأَلُونَ النَّاسَ
إِلْحَاقًا وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ
بِهِ عَلِيمٌ ﴿٢٧٣﴾

الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ
سِرًّا وَعَلَانِيَةً فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ
رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ
يَحْزَنُونَ ﴿٢٧٤﴾

الَّذِينَ يَأْكُلُونَ الرِّبَا لَا يَقُومُونَ
إِلَّا كَمَا يَقُومُ الَّذِي يَتَخَبَّطُهُ
الشَّيْطَانُ مِنَ الْمَسِّ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا
إِنَّمَا التَّبِيعُ مِثْلَ الرِّبَا وَأَحَلَّ اللَّهُ
التَّبِيعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا فَمَنْ جَاءَهُ
مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّهِ فَانْتَهَى فَلَهُ مَا
سَلَفَ وَأَمْرُهُ إِلَى اللَّهِ وَمَنْ عَادَ
فَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا
خَالِدُونَ ﴿٢٧٥﴾

аз они ўст ва [дар мавриди оянда
низ] кораш ба Аллоҳ таоло вогузор
мешавад; ва [аммо] касоне, ки [ба
рибохорӣ] бозмегарданд, аҳли
оташанд ва дар он ҷовидонанд

276. Аллоҳ таоло риборо нобуд [ва
бебаракат] мегардонад ва садақотро
[бо изофа кардан бар савобаш]
афзоиш [ва баракат] медиҳад; ва
Аллоҳ таоло ҳеҷ кофири лачучу
гунаҳгореро дӯст намедорад

277. Касоне, ки имон овардаанд ва
корҳои шоиста анҷом додаанд ва
намоз барпо доштаанд ва зақот
пардохтаанд, подошашон назди
Парвардигорашон [маҳфуз] аст; на
тарсе хоҳанд дошт ва на андӯхгин
мешаванд

278. Эй касоне, ки имон овардаед, аз
Аллоҳ таоло парво кунед [битарсед]
ва агар муъмин ҳастед, он чиро, ки
аз [мутолиботи] рибо боқӣ мондааст,
раҳо кунед

279. Агар [чунин] накардед, бидонед,
ки Аллоҳ таоло ва расулаш бо шумо
пайкор хоҳанд кард; ва агар тавба
кардед, асли сармояҳоятон аз они
шумост; на [бо гирифтани суди
сармоятон ба касе] ситам мекунед
ва на [бо чашмпӯши аз он суди
ҳаром] бар шумо ситам меравад

يَمْحُوقُ اللَّهُ الرِّبَا وَيُرِي الصَّدَقَاتِ
وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ كَفَّارٍ أَثِيمٍ ﴿٢٧٦﴾

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَءَاتَوُا الزَّكَاةَ لَهُمْ
أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ
وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٧٧﴾

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَتَقُوا اللَّهَ وَذَرُّوا
مَا بَقِيَ مِنَ الرِّبَا إِن كُنْتُمْ
مُؤْمِنِينَ ﴿٢٧٨﴾

فَإِن لَّمْ تَفْعَلُوا فَأْذَنُوا بِحَرْبٍ مِنَ اللَّهِ
وَرَسُولِهِ ۗ وَإِن تُبْتُمْ فَلَكُمْ رُءُوسُ
أَمْوَالِكُمْ لَا تَظْلِمُونَ وَلَا
تُظْلَمُونَ ﴿٢٧٩﴾

280. Ва агар [шахси қарздор] тангдаст бувад, то [ҳангоми] кушоиш [ва тавоноии бозпардохт ба ӯ] муҳлат диҳед ва [агар тавоноии пардохт надошт], бахшидани он [қарз] бароятон беҳтар аст, агар [савоби ин корро] бидонед

281. Ва аз [азоби] рӯзе битарсед, ки дар он ба сӯйи Аллоҳ таоло бозгардонда мешавад; сипас ба ҳар кас [подоши] он чи анҷом додааст, ба таври комил дода мешавад ва ба онон ситам нахоҳад шуд

282. Эй касоне, ки имон овардаед, агар ба ҳамдигар воме [пардохтед ё муомилаи насияе анҷом] додед, ки саррасиди муайяне дошт, онро бинависед; ва бояд нависанда [қарордоди ин корро] бар асоси адолат байни шумо бинависад ва ҳеч нависандае набояд аз навиштани худдорӣ кунад, ҳамон гуна [ва ба шукронаи он], ки Аллоҳ таоло ба ӯ омӯзиш додааст; ва касе, ки вом бар уҳдаи ӯст [қарздор] бояд имло кунад ва ӯ [нависанда] бинависад; ва бояд аз Аллоҳ таоло, ки Парвардигори ӯст, бипарҳезад ва аз [маблағ ва муддати] он [вом] чизе нахоҳад. Агар касе, ки вом бар уҳдаи ӯст, сафех [кӯдак ё девона] ё нотавон аст ё худ наметавонад имло кунад, бояд сарпарастии ӯ бо [риояти] адолат имло кунад ва ду шохид аз мардонатонро [бар он қарордод] гувоҳ бигиред. Агар ду мард набошад, як марду ду зан аз миёни гувоҳоне, ки [ба адолати онон]

وَأِنْ كَانَ ذُو عُسْرَةٍ فَنَظِرَةٌ إِلَىٰ مَيْسَرَةٍ وَأَنْ تَصَدَّقُوا خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٨٠﴾

وَاتَّقُوا يَوْمًا تُرْجَعُونَ فِيهِ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ تُوَفَّىٰ كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٨١﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا تَدَايَنْتُمْ بِدَيْنٍ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَاكْتُبُوهُ وَلْيَكْتُب بَيْنَكُمْ كَاتِبٌ بِالْعَدْلِ وَلَا يَأْب كَاتِبٌ أَنْ يَكْتُبَ كَمَا عَلَّمَهُ اللَّهُ فَلْيَكْتُبْ وَلْيُمْلِلِ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ وَلْيَتَّقِ اللَّهَ رَبَّهُ وَلَا يَبْخَسْ مِنْهُ شَيْئًا فَإِنْ كَانَ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ سَفِيهًا أَوْ ضَعِيفًا أَوْ لَا يَسْتَطِيعُ أَنْ يُمْلَئَ هُوَ فَلْيُمْلِلْ وَلِيُّهُ بِالْعَدْلِ وَأَسْتَشْهِدُوا شَهِيدَيْنِ مِنْ رِجَالِكُمْ فَإِنْ لَمْ يَكُونَا رَجُلَيْنِ فَرَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ مِمَّنْ تَرْضَوْنَ مِنَ الشُّهَدَاءِ أَنْ تَضِلَّ إِحْدَاهُمَا فَتُذَكِّرَ إِحْدَاهُمَا الْأُخْرَىٰ وَلَا يَأْبَ الشُّهَدَاءُ إِذَا مَا دُعُوا وَلَا تَسْمَعُوا أَنْ تَكْتُمُوهُ صَغِيرًا

ризоият доред [гувоҳ бигиред], то агар яке аз он ду [зан] фаромӯш кард, дигаре ба ӯ ёдоварӣ кунад; ва ҳангоме ки гувоҳон [барои адои шаҳодат] даъват шаванд, набояд [аз омадан] худдорӣ кунанд. Ва аз навиштани [қарз] то саррасидаш [озурда ва] дилгир нашавед, хоҳ [маблағаш] кам бошад хоҳ зиёд. Ин [қор] дар назди Аллоҳ таоло ба адолат наздиктар ва барои гувоҳӣ додан устувортар ва барои он, ки [дар миқдор ва муддати вом] дучори тардид нашавед, [ба адолат] наздиктар аст; магар ин ки доду ситади нақдӣ бошад, ки байни худ даст ба даст мекунад. Дар ин сурат гуноҳе бар шумо нест, ки онро нанависед; ва ҳангоме ки доду ситад [-и нақдӣ] кардед, гувоҳ бигиред ва [дар ин миён] набояд ба нависанда ва гувоҳ [ҳеч] ранчу зиёне бирасад; ва агар [чунин] кунед; бе шак [баёнгарӣ] нофармони шумо хоҳад буд; ва [эй муъминон], аз Аллоҳ таоло парво кунед [ва муомилотро ба ҳамон шакле, ки амр мекунад, анҷом диҳед]. Аллоҳ таоло [он чиро, ки барои дунё ва охирататон судманд аст] ба шумо омӯзиш медиҳад ва Аллоҳ таоло ба ҳар чиз доност

283. Агар дар сафар будед ва нависандае наёфтед [ки санади вомро бинависад, чизе] гарав бигиред ва агар яке аз шумо дигареро амин донист [ва чизе гарав нагирифт ва навиштаву гувоҳе низ надошт], он ки амин шумурда

أَوْ كَبِيرًا إِلَىٰ أَجَلِهِ ۗ ذَٰلِكُمْ أَقْسَطُ
عِنْدَ اللَّهِ وَأَقْوَمُ لِلشَّهَادَةِ وَأَدْنَىٰ أَلَّا
تَرْتَابُوا ۗ إِلَّا أَن تَكُونَ تِجَارَةً حَاضِرَةً
تُدِيرُونَهَا بَيْنَكُمْ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ
جُنَاحٌ أَلَّا تَكْتُمُوهَا وَأَشْهَدُوا إِذَا
تَبَايَعْتُمْ ۗ وَلَا يُضَارَّ كَاتِبٌ وَلَا شَهِيدٌ
وَأَن تَفْعَلُوا فَإِنَّهُ فُسُوقٌ بِكُمْ
وَاتَّقُوا اللَّهَ وَيُعَلِّمُكُمُ اللَّهُ وَاللَّهُ
بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٨٣﴾

*وَإِن كُنْتُمْ عَلَىٰ سَفَرٍ وَلَمْ تَجِدُوا
كَاتِبًا فَرِهَنَّ مَقْبُوضَةً فَإِن مِّنْ
بَعْضِكُمْ بَعْضًا فَلْيُؤَدِّ الَّذِي أُؤْتِمِنَ
أَمْنَتَهُ وَلِيَتَّقِ اللَّهَ رَبَّهُ ۗ وَلَا تَكْتُمُوا

шудааст, бояд амонат [ва қарзи] худро бозпас диҳад ва бояд аз Аллоҳ таоло, ки Парвардигори ӯст, парво кунад; ва шаҳодатро китмон накунад ва [бидонед, ки] ҳар касе онро китмон кунад, бе шак, қалбаш гунаҳкор аст; ва Аллоҳ таоло ба он чи мекунад, доност

284. Он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз они Аллоҳ таоло аст. Агар он чиро дар дили худ доред, ошкор кунед ё пинҳонаш намоед, Аллоҳ таоло шуморо бар [асоси] он муҳосиба [бозпурсӣ] мекунад; пас, [бар асоси бахшиш ва раҳмати хеш] ҳар киро бихоҳад, мебахшад ва [аз рӯи адолат ва ҳикматаш низ] ҳар киро бихоҳад, азоб мекунад; ва Аллоҳ таоло бар [анҷоми] ҳар коре тавоност

285. Расул [-и Аллоҳ таоло] ба он чи аз [сӯи] Парвардигораш бар ӯ нозил шуда, имон овардааст ва муъминон [низ] ҳамагӣ ба Аллоҳ таоло ва фариштагону китобҳо ва паёмбаронаш имон овардаанд; [ва суханашон ин аст, ки]: "Миёни ҳеҷ як аз паёмбаронаш [дар имон ба эшон] тафовуте намегузорем" ва гуфтанд: "Шунидем ва итоат кардем.

Парвардигоро, омурзиши Туро [ҳоҳонем] ва бозгашти [тамоми умур] ба сӯи Туст"

286. Аллоҳ таоло ҳеҷ касро чуз ба андозаи тавонаш тақлиф [ухдадор] намекунад. Он чи [аз ҳубӣ] ба даст овардааст ба суди ӯст ва он чи [аз

الْمُهَيْدَةِ وَمَنْ يَكْتُمْهَا فَإِنَّهُ عَائِمٌ
قَلْبُهُ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٢٨٤﴾

لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ
وَإِنْ تُبْذَرُوا مَا فِي أَنْفُسِكُمْ أَوْ تُخْفَوُ
يُحَاسِبْكُمْ بِهِ اللَّهُ فَيَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ
وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيرٌ ﴿٢٨٥﴾

عَامَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ
وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ آمَنَ بِاللَّهِ
وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نَقِرُّ
بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا
وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ
الْمَصِيرُ ﴿٢٨٦﴾

لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا
كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ رَبَّنَا

бадй] касб кардааст, ба зиёни уст.
 [Паёмбарон ва муъминон гуфтанд:]
 "Парвардигоро, агар фаромӯш ё
 хато кардем, моро бозхост макун.
 Парвардигоро, бори гарон [ва
 таклифи сангин] бар [дӯши] мо
 магзор; чунон ки онро [ба муҷозоти
 гуноҳ ва саркашӣ] бар [дӯши] касоне,
 ки пеш аз мо буданд [яҳудиён]
 ниҳодӣ. Парвардигоро, он чи, ки
 тоби таҳаммулашро надорем, бар
 [дӯши] мо магзор ва моро биёмурз
 ва ба мо раҳм кун. Ту ёр [-у корсози]
 мой; пас, моро бар гурӯҳи кофирон
 пирӯз гардон"

لَا تُؤَاخِذْنَا إِن نَّسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا رَبَّنَا
 وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إِصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ
 عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا
 مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ ۗ وَاعْفُ عَنَّا
 وَارْحَمْنَا ۗ أَنْتَ مَوْلَانَا
 فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٢٨٦﴾

Сураи Оли Имрон آل عمران

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. АЛМ [Алиф, Лом, Мим]

2. Аллоҳ таоло [маъбуди ростин] аст, ки ҳеч маъбуде [ба ҳақ] ҷуз ӯ нест; зиндаи поянда [ва қоим ба зот] аст

3. Ин китоб [Қуръон]-ро, ки таъйидкунандаи китобҳои [осмонию] пешин аст, ба дурусти бар ту нозил кард ва Тавроту Инҷилро...

4. Пеш аз он [Тавроту Инҷилро] барои ҳидояти мардум нозил кард; ва [низ] Фурқонро [Қуръон, ки ҷудокунандаи ҳақ аз ботил аст] нозил намуд. Касоне, ки ба оёти Аллоҳ таоло кофир шуданд, азоби сахте [дар пеш] доранд; ва Аллоҳ таоло шикастнопазир [-у] интиқомгиранда аст

5. Бе тардид, ҳеч чиз - [на] дар замин ва на дар осмон – аз Аллоҳ таоло пӯшида намононад

6. Ӯст, ки шуморо ҳар гуна ки бихоҳад дар раҳимҳо шакл медиҳад. Ҳеч маъбуде [ба ҳақ] ҷуз ӯ шикастнопазиру ҳақим нест

الْم ﴿١﴾

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ ﴿٢﴾

نَزَّلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَأَنزَلَ التَّوْرَةَ وَالْإِنجِيلَ ﴿٣﴾

مِن قَبْلُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَأَنزَلَ الْفُرْقَانَ
 إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ لَهُمْ
 عَذَابٌ شَدِيدٌ وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو
 انْتِقَامٍ ﴿٤﴾

إِنَّ اللَّهَ لَا يَخْفَى عَلَيْهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ
 وَلَا فِي السَّمَاءِ ﴿٥﴾

هُوَ الَّذِي يُصَوِّرُكُمْ فِي الْأَرْحَامِ كَيْفَ
 يَشَاءُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٦﴾

7. [Эй паёмбар] Ўст, ки китоб [-и Қуръон]-ро бар ту нозил кард. Бахше аз он оёти муҳкам [сареху равшан] аст, ки онҳо асоси китобанду [бахши] дигар муташобеҳот аст [ки таъвилпазиранд]; аммо касоне, ки дар дилҳояшон инҳироф аст, барои фитначӯй [ва гумроҳ кардани мардум] ва ба хотири таъвили он [ба дилхоҳи худ], аз муташобеҳи он пайравӣ мекунад; ҳол он ки таъвилашро [қасе] чуз Аллоҳ таоло намедонад; ва росихони дар илм [уламои дин] мегӯянд: "Мо ба ҳамаи он [оёт, чи муҳкаму чи муташобеҳ] имон овардем; ҳама аз тарафи Парвардигори мост"; ва чуз хирадмандон қасе панд намегирад

8. Онон мегӯянд: "Парвардигоро, дилҳои моро – баъд аз он, ки ҳидоятамон кардӣ – [аз роҳи ҳақ] мунҳариф магардон ва аз сӯйи худ раҳмате ба мо арзонӣ дор, [ки] бе тардид, Ту бисёр бахшандай

9. Парвардигоро, бешак, Ту мардумро барои рӯзе, ки дар [омадани] он тардид нест, чамъ хоҳӣ кард. Ҳатман, Аллоҳ таоло дар ваъдаи [худ] хилоф намекунад"

10. Дар ҳақиқат, касоне, ки куфр варзиданд, амволу фарзандонашон чизе аз [азоби] Аллоҳро аз онон дур нахоҳад кард ва онон худ ҳезуми оташ [-и дӯзах] ҳастанд

هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ مِنْهُ
آيَاتٌ مُحْكَمَاتٌ هُنَّ أُمُّ الْكِتَابِ وَأُخْرَى
مُتَشَابِهَاتٌ فَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ
فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَابَهَ مِنْهُ ابْتِغَاءَ الْفِتْنَةِ
وَأَبْغَاءَ تَأْوِيلِهِ وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا
اللَّهُ وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ ءَأَمَّنَّا
بِهِ كُلٌّ مِّنْ عِنْدِ رَبِّنَا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا
أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٧﴾

رَبَّنَا لَا تَزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا
وَهَبْ لَنَا مِن لَّدُنكَ رَحْمَةً إِنَّكَ أَنْتَ
الْوَهَّابُ ﴿٨﴾

رَبَّنَا إِنَّكَ جَامِعُ النَّاسِ لِيَوْمٍ لَا رَيْبَ
فِيهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَ ﴿٩﴾

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ نُغْنِي عَنْهُمْ
أَمْوَالَهُمْ وَلَا أَوْلَادَهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا
وَأُولَئِكَ هُمْ وَقُودُ النَّارِ ﴿١٠﴾

11. [Шеваи ин кофирон] Ҳамчун шеваи хонадони Фиръавн ва [равиши] касонест, ки пеш аз онҳо буданд: Оёти моро тақиб карданд; пас, Аллоҳ таоло ононро ба [сазои] гуноҳонашон азоб кард; ва Аллоҳ таоло [нисбат ба кофирон] сахткайфар аст

12. Ба касоне, ки куфр варзиданд, бигӯ: "Ба зудӣ [аз муъминон] шикаст хоҳед хӯрд ва [он гоҳ дар қиёмат] ба сӯйи ҷаҳаннам маҳшур мешавед; ва чи бад ҷойгоҳе аст!"

13. Ҳатман, дар [рӯёруйи] ду гурӯҳе, ки [дар Бадр] бо ҳам рӯбарӯ шуданд, нишона [ва ибрат]-е барои шумо буд; як гурӯҳ дар роҳи Аллоҳ таоло меҷангид ва [гурӯҳи] дигар кофирон буданд. Онҳо ба чашти худ [муъминонро] ду баробари он чи буданд, мидиданд; ва Аллоҳ таоло ҳар киро бихоҳад, бо ёрии худ таъйид мекунад. Ба ростӣ, дар ин [моҷаро] барои аҳли биниш, ибрате аст

14. Ишқ ба хостаниҳо [-и моддӣ], аз [ҷумла] занону фарзандон ва амволи ҳангуфт – аз тилло ва нуқра ва аспҳои нишондор ва домҳову киштзор [ҳо] – барои мардум ораста шудааст. Ин [ҳама, лаззатҳо ва] колои [зудгузари] зиндагии дунёст ва [ҳол он ки] саранҷоми нек назди Аллоҳ таоло аст

كَذَّابٍ ءَالٍ فِرْعَوْنَ وَآلِئِينَ مِنَ قَبْلِهِمْ
كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَآخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ
وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١١﴾

قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا سَعْتٌ
وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ
وَيُحْشَرُونَ إِلَىٰ جَهَنَّمَ وَيَسُوسُ لَهُمُ
الشَّيْطَانُ ﴿١٢﴾

قَدْ كَانَ لَكُمْ ءَايَةٌ فِي فِئَتَيْنِ الْتَقَتَا
فِئَةٌ تُقَاتِلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَأُخْرَىٰ كَافِرَةٌ
يَرَوْنَهُم مِّثْلَيْهِمْ رَأَىٰ الْعَيْنِ وَاللَّهُ يُؤَيِّدُ
بِنَصْرِهِ مَن يَشَاءُ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَعِبْرَةً
لِّأُولِي الْأَبْصَارِ ﴿١٣﴾

رُزِقَ لِلنَّاسِ حُبُّ الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ
وَالْبَنِينَ وَالْقَنَاطِيرِ الْمُقَنْطَرَةِ مِنَ
الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْخَيْلِ الْمُسَوَّمَةِ
وَالْأَنْعَامِ وَالْخَرْبِ ذَٰلِكَ مَتَاعُ الْحَيَاةِ
الدُّنْيَا وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الْمَبَاقِ ﴿١٤﴾

15. [Эй паёмбар, ба онон] Бигӯ: "Оё [мехоҳед] шуморо аз чизе огоҳ кунам, ки аз ин [дороиҳо ва лаззатҳои моддӣ] беҳтар бошад"? Касоне, ки тақво пеша кардаанд, назди Парвардигорашон боғҳое доранд, ки аз зери [дарахтони] он чӯйборҳо равон аст; ҷовидона дар он хоҳанд буд ва ҳамсарони покиза [ва беайб доранд] ва [ҳамчунин] аз хушнудии Аллоҳ таоло [бархӯрдоранд]; ва Аллоҳ таоло ба [аҳволи] бандагон биност

16. [Ин бихиштиён] Касоне [ҳастанд], ки мегӯянд: "Парвардигоро, ба ростӣ, ки мо имон овардаем; пас, гуноҳонамонро биёмурз ва моро аз азоби оташ ниғаҳ дор"

17. Онон [дар баробари мушкилот ва дар роҳи итоат ва тарки гуноҳ] шикейбой меварзанд ва [дар гуфтору рафторашон] ростгӯ ҳастанд ва [дар баробари фармудаҳои илоҳӣ] фармонбардоранд ва [барои хушнудии Бори таоло] инфоқ мекунанд ва дар саҳаргоҳон омурзиш металабанд

18. Аллоҳ таоло, ки [дар ҷаҳони ҳастӣ] барподорандаи адл аст, гувоҳӣ додааст, ки маъбуде [ба ҳақ] ҷуз ӯ нест ва фариштагону уламо [низ бар ягонагӣ ва адолати илоҳӣ гувоҳӣ медиҳанд]. Маъбуде [ба ҳақ] ҷуз ӯ нест, [ки] шикастнопазиру ҳақим аст

﴿قُلْ أَوْفَيْتُكُمْ بِحَيْثُ مِّنْ ذَلِكُمْ
لِلَّذِينَ اتَّقَوْا عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي
مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَأَزْوَاجٌ
مُّطَهَّرَةٌ وَرِضْوَانٌ مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ
بِالْعِبَادِ﴾ ١٥

الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا إِنَّا أَمَنَّا فَاعْفِرْ
لَنَا ذُنُوبَنَا وَفِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿١٦﴾

الصَّابِرِينَ وَالصَّادِقِينَ وَالْقَانِتِينَ
وَالْمُنْفِقِينَ وَالْمُسْتَغْفِرِينَ بِالْأَسْحَارِ ﴿١٧﴾

شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُو الْعِلْمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ
لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١٨﴾

19. Дар ҳақиқат, дини [писандида] назди Аллоҳ таоло ҳамон ислом аст; ва касоне, ки китоби [осмонӣ] ба онон дода шудааст, бо якдигар ба ихтилоф напардохтанд, магар пас аз он, ки илм барояшон [ҳосил] омад [ва ҳуччат барояшон тамош шуд]. Он [ихтилоф ва тафриқа] ҳам ба хотири саркашӣ ва ҳасаде [буд], ки миёнашон вучуд дошт; ва ҳар ки ба оёти Аллоҳ таоло куфр биварзад, [бидонад, ки] Аллоҳ таоло дар ҳисобрасӣ сареъ аст

20. [Эй паёмбар] Агар [дар бораи ислом ва тавҳид] бо ту мучодала карданд, бигӯ: "Ман дар баробари Аллоҳ таоло [ва авомиру аҳкомаш] таслим шудаам ва пайравонам [низ чунин ҳастанд]"; ва ба аҳли китоб [яхудиён ва масеҳиён] ва мушрикони бигӯ: "Оё шумо ҳам таслим шудаед"? Агар таслим шаванд, ҳатман ҳидоят ёфтаанд ва агар рӯйгардон шуданд [ва сарпечӣ карданд, ғамгин машав, зеро] ту вазифае чуз расондан [-и ваҳӣ] надорӣ; ва Аллоҳ таоло ба [аҳволи] бандагон биност

21. Ба ростӣ, касоне, ки ба оёти Аллоҳ таоло куфр меварзанд ва паёмбаронро ба ноҳақ [ва фақат аз рӯи ситаму душманӣ] мекушанд ва [низ] касонеро, ки ба адолат амр мекунанд, ба қатл мерасонанд, ононро ба азоби дарднок башорат деҳ!

إِنَّ الَّذِينَ عِنْدَ اللَّهِ الْأَسْلَمُ وَمَا
اٰخْتَلَفَ الَّذِينَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ اِلَّا مِنْ
بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَعِيًا بَيْنَهُمْ وَمَنْ
يَكْفُرْ بِآيٰتِ اللَّهِ فَاِنَّ اللَّهَ سَرِيْعٌ
الْحِسَابِ ﴿١٩﴾

فَاِنْ حَاجُّوكَ فَقُلْ اَسْلَمْتُ وَجِهِيَ لِلَّهِ
وَمَنْ اَتَّبَعَنِيْ وَقُلْ لِلَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ
وَالْاُمِّيِّيْنَ اَسْلَمْتُمْ فَاِنْ اَسْلَمُوْا فَقَدِ
اٰهْتَدَوْا وَاِنْ تَوَلَّوْا فَاِنَّمَا عَلٰيكَ الْاَلْبَاطُ
وَاللّٰهُ بَصِيْرٌ بِالْعٰبِدِ ﴿٢٠﴾

إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ
وَيَقْتُلُونَ النَّبِيَّيْنَ بَعِيْرَ حَقِّ وَيَقْتُلُونَ
الَّذِينَ يَأْمُرُونَ بِالْقِسْطِ مِنَ النَّاسِ
فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢١﴾

22. Онон касоне ҳастанд, ки аъмолашон дар дунё ва охираат табоҳ шудааст ва [дар охираат] ҳеч ёваре надоранд

23. [Эй паёмбар] Оё достони касонеро, ки баҳрае аз китоб [-и Таврот] ёфтаанд, надонистай, ки чун ба [бозгашт ба] суйи китоби Аллоҳ таоло фаро хонда мешаванд, то миёнашон ҳукм кунад, гурӯҳе аз [уламову бузургони] онон [ки ҳақиқатро хилофи майлу манфиати худ мебинанд] ба ҳоли сарпечӣ рӯ барметобанд?

24. Ин [рӯйгардонӣ аз ҳақ], бад-он сабаб аст, ки гуфтанд: "Оташ [-и дӯзах] чуз чанд рӯзе ба мо нахоҳад расид"; ва ин [ифтироҳ] ва дурӯғҳое, ки мебофтанд, ононро дар динашон фирефта сохт

25. Пас, [ҳоли пушаймониашон] чи гуна хоҳад буд? [Оре, дар бадтарин ҳол хоҳанд буд] Он гоҳ ки ононро барои рӯзе, ки [ҳеч] тардиде дар он нест, гирд оварем ва ба ҳар кас [подоши] он чи, ки фароҳам кардааст, ба тамои ва камол дода шавад ва ба эшон ситам нахоҳад шуд

أُولَئِكَ الَّذِينَ حَبِطَتِ أَعْمَلُهُمْ فِي
الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٢٢﴾

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أَوْتُوا نَصِيبًا مِّنَ
الْكِتَابِ يُدْعَوْنَ إِلَى كِتَابِ اللَّهِ
لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ يَتَوَلَّوْا فَرِيقًا مِّنْهُمْ
وَهُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٢٣﴾

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَنْ نَمَسَّنَا النَّارُ إِلَّا
أَيَّامًا مَّعْدُودَاتٍ ۗ وَغَرَّهُمْ فِي دِينِهِمْ مَا
كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٤﴾

فَكَيْفَ إِذَا جَمَعْنَاهُمْ لِيَوْمٍ لَا رَيْبَ فِيهِ
وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا
يُظْلَمُونَ ﴿٢٥﴾

26. [Эй паёмбар] Бигӯ: "Бор Илоҳо, эй Фармонравои ҳастӣ, ҳар киро бихоҳӣ, ҳукумат мебахшӣ ва аз ҳар ки бихоҳӣ, ҳукуматро бозпас мегири; ва ба ҳар ки бихоҳӣ, иззат [-у қудрат] медиҳӣ ва ҳар киро бихоҳӣ, хор медорӣ.

[Парвардигоро] Хубӣ ба дасти Туст ва бе гумон, Ту бар ҳар чизе тавоноӣ

27. Шабро ба рӯз дармеоварӣ ва рӯзро ба шаб дармеоварӣ [ва аз тӯли яке мекоҳӣ ва бар дигаре меафзоӣ] ва [мавҷуди] зиндаро аз [моддаи] бечон берун меоварӣ [рӯйиши гиёҳ аз дона] ва [моддаи] бечонро аз [мавҷуди] зинда хориҷ месозӣ [берун омадани тухм аз паррандагон] ва ба ҳар ки бихоҳӣ, бешумор рӯзӣ медиҳӣ"

28. Муъминон набояд кофиронро ба ҷойи муъминон дӯсти худ бигиранд; ва ҳар ки чунин кунад, бо Аллоҳ таоло ҳеҷ пайванде надорад ва [Аллоҳ таоло аз ӯ безорӣ мечӯяд]; магар он ки [ночор шавед бо нармӣ дар гуфтору рафтор] хешро аз [озори] эшон дар амон доред [ва ба хотири ҳифзи ҷонатон эҳтиёт кунед]; ва Аллоҳ таоло шуморо аз [кайфари] хеш барҳазар медорад; ва бозгашт [-и ҳама] ба сӯйи Аллоҳ таоло аст

قُلِ اللَّهُمَّ مَلِكُ الْمَلِكِ تُؤْتِي الْمُلْكَ مَنْ تَشَاءُ وَتَنْزِعُ الْمُلْكَ مِمَّنْ تَشَاءُ وَتُعِزُّ مَنْ تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَنْ تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ ۗ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٦٦﴾

تُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَتُؤَلِّجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَتُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَتُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَتَرْزُقُ مَنْ تَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٦٧﴾

لَا يَتَّخِذِ الْمُؤْمِنُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ ۗ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي شَيْءٍ إِلَّا أَنْ تَتَّقُوا مِنْهُمْ تُقَاتًا وَيُحَذِّرْكُمْ اللَّهُ نَفْسَهُ ۗ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴿٦٨﴾

29. [Эй паёмбар] Бигӯ: "Агар ҳар он чи [аз дӯстӣ ва муҳаббати кофирон, ки] дар дилҳоятон аст, пинҳон доред, ё ошкораш кунед, Аллоҳ таоло онро медонад, [ва низ] он чиро, ки дар осмонҳо ва замин аст, медонад; ва Аллоҳ таоло бар ҳар чизе тавоност"

30. [Рӯзи қиёмат] Рӯзе [аст], ки ҳар кас он чиро аз кори нек [ва бад] анҷом додааст, ҳозир мебинад ва орзу мекунад миёни ӯ ва аъмоли баде, ки анҷом додааст, фосилаи бисёре бошад; ва Аллоҳ таоло шуморо аз [нофармонӣ ва кайфари] худ барҳазар медорад; ва Аллоҳ таоло нисбат ба бандагон [-и худ] дилсӯз аст

31. [Эй паёмбар] Бигӯ: "Агар Аллоҳро дӯст медоред, аз ман пайравӣ кунед, то Аллоҳ таоло шуморо дӯст бидорад ва гуноҳонатонро биёмурзад; ва Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст"

32. [Эй паёмбар] Бигӯ: "Аллоҳ таоло ва паёмбар [-и ӯ]-ро итоат кунед"; пас, агар пушт карданд [ва сарпечӣ намуданд], ҳатман, Аллоҳ таоло кофиронро дӯст надорад

33. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло Одаму Нух ва хонадони Иброҳиму хонадони Имронро бар ҷаҳониён [бартарӣ дод ва] баргузид

قُلْ إِنْ تَخْفُوا مَا فِي صُدُورِكُمْ أَوْ تُبْدُوهُ
يَعْلَمُهُ اللَّهُ وَيَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا
فِي الْأَرْضِ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٩﴾

يَوْمَ تَجِدُ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ مِنْ خَيْرٍ
مُحْضَرًا وَمَا عَمِلَتْ مِنْ سُوءٍ تَوَدُّ لَوْ أَنَّ
بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ أَمَدًا بَعِيدًا وَيُحَذِّرُكُمُ
اللَّهُ نَفْسَهُ وَاللَّهُ رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ ﴿٣٠﴾

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي
يُحِبِّبْكُمْ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ
وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣١﴾

قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ
اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿٣٢﴾

*إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ آدَمَ وَنُوحًا وَعَالَ
إِبْرَاهِيمَ وَعَالَ عِمْرَانَ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٣٣﴾

34. Фарзандоне, ки бархе аз онон [дар тавҳиду ибодат] аз [пайи] бархи дигаранд; ва Аллоҳ таоло шунавову дононост

35. [Эй паёмбар, ёд кун аз] Ҳангоме ки ҳамсари Имрон гуфт: "Парвардигоро, ман он чиро дар шикам дорам, барои Ту назр кардам, ки озод [аз ҳар чиз дар хидмати Байт-ул-муқаддас ва парастигари Ту] бошад; пас, аз ман бипазир, ки Ту худ шунавову дононой"

36. Пас, ҳангоме ки ўро бизод, гуфт: "Парвардигоро, ман ўро духтар зодаам – вале Аллоҳ таоло ба он чи ў ба дунё оварда буд, донотар буд – ва писар ҳаммонанди духтар нест ва ман ўро Марям ном ниҳодам ва ўву фарзандонашро аз [шарри] шайтони рондашуда дар паноҳи Ту қарор медиҳам"

37. Он гоҳ Парвардигораш ў [Марям]-ро ба накуй пазируфт ва [ниҳоли вучудашро] ба шеваи шоистае парвариш дод ва сарпарастияшро ба Закариё супурд. Ҳар гоҳ Закариё вориди ибодатгоҳ [-и ў] мешуд, наздаш ғизое меёфт [пас, бо шигифтӣ] мегуфт: "Эй Марям, ин [ғизо] аз кучо бароят омадааст"? [Марям] Мегуфт: "Ин [ғизо] аз ҷониби Аллоҳ таоло аст. Бе гумон, Аллоҳ таоло ба ҳар ки бихоҳад, бешумор рӯзӣ медиҳад"

ذُرِّيَّةً بَعْضُهَا مِنْ بَعْضٍ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٦٤﴾

إِذْ قَالَتِ امْرَأَتُ عِمْرَانَ رَبِّ إِنِّي نَدَرْتُ لَكَ مَا فِي بَطْنِي مُحَرَّرًا فَتَقَبَّلْ مِنِّي إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦٥﴾

فَلَمَّا وَضَعَتْهَا قَالَتْ رَبِّ إِنِّي وَضَعْتُهَا أُنْثَىٰ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا وَضَعْتَ وَلَيْسَ الذَّكَرُ كَالْأُنْثَىٰ وَإِنِّي سَمَّيْتُهَا مَرْيَمَ وَإِنِّي أُعِيذُهَا بِكَ وَذُرِّيَّتَهَا مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿٦٦﴾

فَتَقَبَّلَهَا رَبُّهَا بِقَبُولٍ حَسَنٍ وَأَنْبَتَهَا نَبَاتًا حَسَنًا وَكَفَّلَهَا زَكَرِيَّا كُلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ وَجَدَ عِنْدَهَا رِزْقًا قَالَ يَا مَرْيَمُ أَنَّىٰ لَكِ هَذَا قَالَتْ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٦٧﴾

38. Он чо [буд, ки] Закариё Парвардигорашро хонд [ва] гуфт: "Парвардигоро, аз чониби хеш фарзанди поку писандида ба ман ато кун, [ки] бе тардид, Ту шунавандаи дуой"

39. Пас, дар ҳоле ки ӯ [Закариё] истода дар ибодатгоҳ намоз мехонд, фариштагон нидояш доданд, ки: "Аллоҳ таоло туро ба [вилодати] Яҳё башорат медиҳад, [ки] тасдиқкунандаи калимаи Аллоҳ таоло [Исо] аст ва [дар илму ибодат, бар қавми хеш] сарвар аст ва порсост [ба шаҳавот таваҷҷуҳе надорад] ва паёмбаре аз шоистагон аст"

40. [Закариё] Гуфт: "Парвардигоро, чи гуна маро фарзанде хоҳад буд, ҳол он ки пирӣ ба суроғам омадаву ҳамсарам нозост"? [Аллоҳ таоло] Гуфт: "[амри офариниш] Чунин аст, [ки] Аллоҳ таоло ҳар чи бихоҳад анҷом медиҳад"

41. [Закариё] Гуфт: "Парвардигоро, бароям нишонае қарор бидеҳ"; [Аллоҳ таоло] Фармуд: "Нишонаат ин аст, ки се [шабона] рӯз [бидуни ин ки бемор бошӣ] чӯз бо ишора қодир ба сухан гуфтан бо мардум нестӣ [пас, сабур бош] ва Парвардигоратро бисёр ёд кун ва шомгоҳону субҳгоҳон [Ўро] тасбеҳ бигӯ"

هَذَاكَ دَعَا زَكَرِيَّا رَبَّهُ قَالَ رَبِّ هَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ ﴿٣٨﴾

فَنَادَتْهُ الْمَلَائِكَةُ وَهُوَ قَائِمٌ يُصَلِّي فِي الْمِحْرَابِ أَنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكَ بِيَحْيَى مُصَدِّقًا بِكَلِمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَسَيِّدًا وَحَصُورًا وَنَبِيًّا مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٣٩﴾

قَالَ رَبِّ أَنَّى يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَقَدْ بَلَغَنِيَ الْكِبَرُ وَأُمْرَأَتِي عَاقِرٌ قَالَ كَذَلِكَ اللَّهُ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ ﴿٤٠﴾

قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِي آيَةً ۗ قَالَ آيَتُكَ أَلَّا تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ إِلَّا رَمْرًا ۗ وَاذْكُرْ رَبَّكَ كَثِيرًا وَسَبِّحْ بِالْعَشِيِّ وَالْإِبْكَرِ ﴿٤١﴾

42. Ва [Эй паёмбар, ёд кун аз] ҳангоме ки фариштагон гуфтанд: "Эй Марям, Аллоҳ таоло туро баргузида ва пок сохта ва туро [дар асри худ] бар занони ҷаҳон бартарӣ додааст"

43. Эй Марям, [ҳамвора] ибодатгари Парвардигори хеш бошу [ва барои Ӯ] сачда бигзор ва ҳамроҳи рукуъкунандагон рукуъ кун"

44. [Эй паёмбар] Ин [хабар] аз хабарҳои ғайбест, ки ба ту ваҳй мекунем ва ту ҳангоме ки [уламои мазҳаби яҳуд] қаламҳои худро [барои қуръакашӣ ба об] меафканданд, то [таъйин кунанд, ки] кадом як сарпарастии Марямро ба уҳда гирад, наздашон набудӣ; ва [низ] вақте ки [ба сари ин мавзӯ] бо яқдигар кашмакеш мекарданд, канорашон ҳузур надоштӣ

45. Ва [Эй паёмбар, ёд кун аз] ҳангоме ки фариштагон гуфтанд: "Эй Марям, Аллоҳ таоло туро ба калимае аз ҷониби хеш башорат медиҳад, ки номаш Масеҳ – Исо ибни Марям – аст; дар ҳоле ки [ӯ] дар дунё ва охират обрӯманд ва аз наздикони [даргоҳи илоҳӣ] аст"

46. Ӯ дар гаҳвора [ба эъҷоз] ва дар кӯҳансолӣ [ба ваҳйи илоҳӣ] бо мардум сухан мегӯяд ва аз шоистагон аст"

وَإِذْ قَالَتِ الْمَلَأِكَةُ يَمْرَيْمُ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاكِ وَطَهَّرَكِ وَأَصْطَفَاكِ عَلَى نِسَاءِ الْعَالَمِينَ ﴿٤٢﴾

يَمْرَيْمُ أَقْنِي لِرَبِّكِ وَأَسْجُدِي وَأَرْكَعِي مَعَ الرَّاكِعِينَ ﴿٤٣﴾

ذَلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ يَقُولُونَ أَفَلَمْ نَكُنْ لَهُمْ يَكْفُلًا مَرِيمَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ يَخْتَصِمُونَ ﴿٤٤﴾

إِذْ قَالَتِ الْمَلَأِكَةُ يَمْرَيْمُ إِنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكِ بِكَلِمَةٍ مِنْهُ اسْمُهُ الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ وَجِيهًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿٤٥﴾

وَيُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٤٦﴾

47. [Марям] Гуфт: "Парвардигоро, чи гуна фарзанде хоҳам дошт, дар ҳоле [ҳеч] башаре ба ман даст назадааст"? [Фаришта] Гуфт: "Аллоҳ таоло бад-ин сон ҳар чиро бихоҳад, меофаринад, [ва] ҳар гоҳ, ки иродаи чизе кунад, фақат ба он меғӯяд: "Бош", пас, он [бедиранг] мавҷуд мешавад"

48. Ва [низ башорат дод, ки Аллоҳ таоло] ба ӯ китобу ҳикмат ва Тавроту Инҷил меомӯзад

49. Ва паёмбаре ба сӯи Бани Исроил аст, ки [ба онон меғӯяд]: "Ман аз сӯи Парвардигоратон барои шумо нишонае овардаам: Ман аз гил бароятон [чизе] ба шакли парранда месозам; он гоҳ дар он медамам ва ба фармони Аллоҳ таоло [он гили бечон табдил ба] паррандае мешавад; ва [ҳамчунин] ба фармони Аллоҳ таоло кӯри модарзод ва мубталоён ба песиро беҳбудӣ мебахшам ва мурдагонро зинда мекунам ва аз он чи меҳӯред ва дар хонаҳоятон захира мекунад, ба шумо хабар медиҳам. Мусалламан, агар имон дошта бошед, дар инҳо нишонае барои шумост [ки нубувватамро бовар кунед]

قَالَتْ رَبِّ أَنَّى يَكُونُ لِي وَلَدٌ وَلَمْ
يَمْسَسْنِي بَشَرٌ قَالَ كَذَلِكَ اللَّهُ يَخْلُقُ
مَا يَشَاءُ إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ
كُنْ فَيَكُونُ ﴿٥٧﴾

وَيُعَلِّمُهُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ
وَالْإِنْجِيلَ ﴿٥٨﴾

وَرَسُولًا إِلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ أَنِّي قَدْ
جِئْتُكُمْ بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ أَنِّي أَخْلُقُ
لَكُمْ مِّنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ فَأَنْفُخُ
فِيهِ فَيَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِ اللَّهِ وَأُبْرِئُ
الْأَكْمَةَ وَالْأَبْرَصَ وَأُحْيِي الْمَوْتَىٰ بِإِذْنِ
اللَّهِ وَأُنَبِّئُكُمْ بِمَا تَأْكُلُونَ وَمَا
تَدْخِرُونَ فِي بُيُوتِكُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً
لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿٥٩﴾

50. Ва [мегӯяд: "Омадаам то] тасдиқкунандаи Таврот бошам, ки пеш аз ман [нозил шуда] аст; ва [фиристода шудаам] то бархе аз чизҳоеро, ки бар шумо ҳаром шуда буд, ҳалол кунам; ва нишонае аз тарафи Парвардигоратон барои шумо овардаам; пас, аз Аллоҳ таоло парво (ва тақво) дошта бошед ва маро итоат кунед

51. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло, Парвардигори ману Парвардигори шумост; пас, Ӯро бипарастед, [ки] роҳи рост ин аст"

52. Сипас чун Исо ба куфри онон пай бурд, гуфт: "Чи касоне ёварони ман [дар роҳи даъват] ба сӯйи Аллоҳ таоло ҳастанд"? Ҳавориюн гуфтанд: "Мо ёварони [дини] Аллоҳ таоло ҳастем; ба Аллоҳ таоло имон овардаем ва [ту низ, эй Исо] гувоҳ бош, ки мо таслим [-и Ӯ] ҳастем

53. Парвардигоро, ба он чи нозил кардай, имон овардем ва аз фиристода [-и Ту] пайравӣ намудем; пас, моро дар зумраи гувоҳон [ба ҳақ ва муъминон ба паёмбарат] бинавис"

54. [Пас аз муддате кофирони Бани Исроил барои куштани Исо] Макр варзиданд ва Аллоҳ таоло [низ дар посухашон] макр намуд ва Аллоҳ таоло бехтарин макрангезон аст

وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيَّنَّ يَدَىٰ مِنَ التَّوْرَةِ
وَلِأَجْلِ لَكُمْ بَعْضَ الَّذِي حُرِّمَ
عَلَيْكُمْ وَجِئْتُكُمْ بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ
فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ۝٥٠

إِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَأَعْبُدُوهُ هَذَا
صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ ۝٥١

* فَلَمَّا أَحَسَّ عَيْسَىٰ مِنْهُمْ الْكُفْرَ
قَالَ مَن أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ قَالَ
الْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ ءَأَمَنَّا بِاللَّهِ
وَأَشْهَدُ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ۝٥٢

رَبَّنَا ءَأَمَنَّا بِمَا أَنْزَلْتَ وَأَتَّبَعْنَا الرَّسُولَ
فَاكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ ۝٥٣

وَمَكْرُؤًا وَّمَكْرَ اللَّهُ ۗ وَاللَّهُ خَيْرُ
الْمَكْرِيينَ ۝٥٤

55. [Ёд кун аз] Ҳангоме ки Аллоҳ таоло [ба Исо] фармуд: "Эй Исо, ман туро бармегирам ва ба сӯйи хеш боло мебарам ва туро аз [олоишу тухмати] касоне, ки куфр варзиданд, пок мегардонам ва то рӯзи растохез касонеро, ки аз ту пайравӣ карданд [ва ба Муҳаммад имон оварданд], бартар аз касоне қарор медиҳам, ки куфр варзиданд. Сипас бозгаштатон ба сӯйи ман аст; он гоҳ дар [мавриди] он чи дар он ихтилоф мекардед, миёнатон доварӣ мекунам

56. Аммо касоне, ки куфр варзиданд, дар дунё ва охира ба азоби саҳт мучозоташон мекунам ва ёвароне нахоҳанд дошт

57. Ва аммо касоне, ки имон оварданд ва корҳои шоиста анҷом доданд, [Аллоҳ таоло] подошашонро ба таври комил ба эшон хоҳад дод; ва Аллоҳ таоло ситамгонро дӯст намедорад

58. [Эй паёмбар] Инҳо, ки [аз моҷарои Исо] бар ту мехонем, аз нишонаҳо -и равшан аст далолаткунанда бар ростгӯии ту ва дурустии ин] андарзи ҳикматомез [Қуръон]

59. Дар ҳақиқат, масали Исо назди Аллоҳ таоло ҳамчун масали [офариниши] Одам аст, [ки] ўро аз хок офариду сипас ба ў фармуд: "Бош"; пас, [бедиранг] мавҷуд шуд

إِذْ قَالَ اللَّهُ يٰعِيسَىٰ إِنِّي مُتَوَفِّيكَ
وَرَافِعُكَ إِلَيَّ وَمُطَهِّرُكَ مِنَ الَّذِينَ
كَفَرُوا وَجَاعِلُ الَّذِينَ اتَّبَعُوكَ فَوْقَ
الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ ۗ ثُمَّ إِلَيَّ
مَرْجِعُكُمْ فَأَحْكُمُ بَيْنَكُمْ فِيمَا
كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٥٥﴾

فَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَأَعَذِّبُهُمْ عَذَابًا
شَدِيدًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِنْ
نَاصِرِينَ ﴿٥٦﴾

وَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
فَيُؤْتِيهِمْ أَجْرَهُمْ ۗ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ
الظَّالِمِينَ ﴿٥٧﴾

ذٰلِكَ نَتْلُوهُ عَلَيْكَ مِنَ الْآيٰتِ وَالذِّكْرِ
الْحَكِيمِ ﴿٥٨﴾

إِنَّ مَثَلَ عِيسَىٰ عِنْدَ اللَّهِ كَمَثَلِ ءَادَمَ ۗ
خَلَقَهُ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُ كُنْ
فَيَكُونُ ﴿٥٩﴾

60. [Он чи дар бораи Исо баён кардем] Ҳақиқате аз ҷониби Парвардигори туст; пас, ҳаргиз аз тардидкунандагон мабош

أَلْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُنْ مِنَ
الْمُمْتَرِينَ ﴿٦٠﴾

61. Пас, [эй паёмбар] ҳар ки [аз масеҳиёни Начрон] пас аз он донише, ки дар бораи ӯ [Исо] бароят [ҳосил] омадааст, бо ту баҳсу чадал кунад, [ба онҳо] бигӯ: "Биёед [ҳамагиро] фаро бихонем: писарони мову писарони шумо ва занони мову занони шумо ва худи мову шумо [низ ҳозир шавем]; сипас ба [даргоҳи илоҳӣ тазарруъ ва] дуо кунем ва лаънати Аллоҳро бар дурӯғгӯён қарор диҳем"

فَمَنْ حَاجَّكَ فِيهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ
مِنَ الْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا نَدْعُ أَبْنَاءَنَا
وَأَبْنَاءَكُمْ وَنِسَاءَنَا وَنِسَاءَكُمْ
وَأَنْفُسَنَا وَأَنْفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَلْ
لَعْنَتَ اللَّهِ عَلَى الْكٰذِبِينَ ﴿٦١﴾

62. Ин ҳамон достони ҳақиқӣ [-и Масеҳ] аст ва ҳеч маъбуде [ба ҳақ] ҷуз Аллоҳ таоло нест ва бе гумон, Аллоҳ таоло аст, ки шикастнопазир [ва] ҳақим аст

إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْقَصَصُ الْحَقُّ وَمَا مِنْ
إِلَهٍ إِلَّا اللَّهُ وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ الْعَزِيزُ
الْحَكِيمُ ﴿٦٢﴾

63. Пас, агар [аз сухани ҳақ] рӯй гардонанд, [бидон, ки] Аллоҳ таоло аз [ҳоли] муфсидон огоҳ аст

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ
بِالْمُفْسِدِينَ ﴿٦٣﴾

64. [Эй паёмбар] Бигӯ: "Эй аҳли китоб, ба сӯи сухане биёед, ки миёни мо ва шумо одилона аст [ва инҳирофе аз ҳақ дар он нест]: ки ҷуз Аллоҳро напарастем ва чизеро [дар қудрату тадбир] бо ӯ шарик насозем ва бархе аз мо бархи дигарро ба ҷой Аллоҳ таоло [ба парастии] нагиранд". Агар онон [аз ин даъват] рӯй гардонанд, пас, [эй муъминон, ба эшон] бигӯед: "Гувоҳ бошед, ки мо таслим [-и авомири илоҳӣ] ҳастем"

65. Эй аҳли китоб, чаро дар бораи Иброҳим мучодила мекунед; дар ҳоле ки Таврот ва Инҷил баъд аз ӯ нозил шудааст? Оё намеандешед?

66. Ҳон! Шумо [аҳли китоб] касоне ҳастед, ки дар бораи он чи нисбат ба он огоҳӣ ва илм доштед, баҳсу ситез мекардед; пас, чаро [инак] дар мавриди чизе, ки бад-он илм надоред [ва дар китобхоятон наёмадааст], баҳсу ситез мекунед? Дар ҳоле ки Аллоҳ таоло [ҳақоқиқи умурро] медонад ва шумо намедонед

67. Иброҳим на яҳудӣ буд ва на масеҳӣ; балки ҳақгарои мусулмон буд ва ҳаргиз дар зумраи мушрикони набуд

قُلْ يٰٓأَهْلَ ٱلْكِتَآبِ تَعَالَوْا۟ إِلَىٰ كَلِمَةٍ
سَوَآءٍ بَيْنِنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا ٱللَّهَ
وَلَا نُشْرِكَ بِهِۦ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا
بَعْضًا أَرْبَابًا مِّن دُونِ ٱللَّهِ فَإِن تَوَلَّوْا۟
فَقُولُوٓا۟ أَشْهَدُوٓا۟ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿٦٤﴾

يٰٓأَهْلَ ٱلْكِتَآبِ لِمَ تَحَآجُونَ فِى۟ إِبْرَهِيمَ
وَمَا أُنزِلَتْ ٱلتَّوْرَةُ وَٱلْإِنجِيلُ إِلَّا مِّن
بَعْدِهِۦٓ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٥﴾

هَآءَنتُمْ هَٰؤُلَاءِ حَآجَجْتُمْ فِيمَا لَكُمْ
بِهِۦ عِلْمٌ فَلِمَ تُحَآجُونَ فِيمَا لَيْسَ
لَكُمْ بِهِۦ عِلْمٌ وَٱللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا
تَعْلَمُونَ ﴿٦٦﴾

مَا كَانَ إِبْرَهِيمَ يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا
وَلَكِن كَانَ حَنِيفًا مُّسْلِمًا وَمَا كَانَ
مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿٦٧﴾

68. Ба ростй, сазовортарин мардум ба Иброҳим ҳамон касоне ҳастанд, ки аз ӯ пайравӣ кардаанд; ва [аз ҷумла] ин паёмбар [-и шумо-Муҳаммад] ва касоне, ки [муслмонанд ва ба ӯ] имон овардаанд; ва Аллоҳ таоло [ёру] корсози муъминон аст

إِنَّ أَوْلَى النَّاسِ بِإِبْرَاهِيمَ لَلَّذِينَ اتَّبَعُوهُ
وَهَذَا النَّبِيُّ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَاللَّهُ وَلِيُّ
الْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٨﴾

69. [Эй муъминон] Гурӯҳе аз аҳли китоб орзу мекарданд, кош шуморо гумроҳ мекарданд; дар ҳоле ки ҷуз худашон [касе]–ро гумроҳ намекунанд ва [аммо] намефаҳманд

وَدَّتْ طَائِفَةٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ
يُضِلُّوكُمْ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ
وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٦٩﴾

70. Эй аҳли китоб, чаро ба оёти Аллоҳ таоло кофир мешавед, дар ҳоле ки худ [ба дурустии он] гувоҳӣ медиҳед?

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ
اللَّهِ وَأَنْتُمْ تَشْهَدُونَ ﴿٧٠﴾

71. Эй аҳли китоб, чаро ҳақро ба ботил меомезед ва ҳақиқат [-и паёмбарии Муҳаммад]-ро пинҳон мекунед, дар ҳоле ки худ медонед?

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَلْبِسُونَ الْحَقَّ
بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَأَنْتُمْ
تَعْلَمُونَ ﴿٧١﴾

72. Гурӯҳе аз [уламои] аҳли китоб [ба ҳамдигар] гуфтанд: "Дар оғози рӯз ба он чи ба муъминон нозил шудааст, имон биёваред ва дар поён [-и рӯз] кофир шавед; шояд онон [низ тардид кунанд ва аз ислом] баргарданд

وَقَالَتْ طَائِفَةٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ ءَامِنُوا
بِالَّذِي أُنزِلَ عَلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَجَهَ
النَّهَارِ وَكُفِّرُوا ءَاخِرَهُ لَعَلَّهُمْ
يَرْجِعُونَ ﴿٧٢﴾

73. Ва [ин ки] имон наёваред магар ба касе, ки аз дини шумо пайравӣ мекунад". [Эй паёмбар, ба онон] Бигӯ: "Дар ҳақиқат, ҳидоят ҳидояти Аллоҳ таоло аст. [Боз гуфтанд: "Ҳаргиз чизе ба мусулмонон наёмӯзед ва иҷозат надихед] ба каси он чи ба шумо додааст, дода шавад ё [далеле дар ихтиёрашон нагузored, ки битвонанд] дар пешгоҳи Парвардигоратон бо шумо баҳс кунанд". [Эй паёмбар] Бигӯ: "Бе тардид, фазл [-у бартарӣ] ба дасти Аллоҳ таоло аст; онро ба ҳар ки бихоҳад, мебахшад; ва Аллоҳ таоло кушоишгари доност

74. Раҳмати хешро ба ҳар ки бихоҳад, ихтисос медиҳад; ва Аллоҳ таоло дорои бахшиши бузург [ва беандоза] аст"

75. Аз аҳли китоб касе ҳаст, ки агар моли фаровоне ба ӯ амонат диҳӣ, онро ба ту бозмегардонад; ва аз [миёни] онон касе ҳаст, ки агар ӯро бар диноре амин бишуморӣ, онро ба ту бознамегардонад; магар он ки пайваста бар [дарёфти] он истодагӣ кунӣ. Ин бад-он хотир аст, ки онон мегӯянд: "Дар мавриди [хӯрдани амволи] қавми араб, гуноҳе бар мо нест"; ва [бад-ин гуна онон] дар ҳоле ки [ҳақиқатро] медонанд, бар Аллоҳ таоло дурӯғ мебаранд

وَلَا تُؤْمِنُوا إِلَّا لِمَنْ تَبِعَ دِينَكُمْ قُلْ إِنَّ الْهُدَىٰ هُدَىٰ اللَّهِ أَنْ يُؤْتَىٰ أَحَدٌ مِّثْلَ مَا أُوتِيْتُمْ أَوْ يُحَاجُّوكُمْ عِنْدَ رَبِّكُمْ قُلْ إِنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٧٣﴾

يَخْتَصُ بِرَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٧٤﴾

*وَمِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ إِنْ تَأْمَنَهُ بِقِنطَارٍ يُودِدَ إِلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَنْ إِنْ تَأْمَنَهُ بِدِينَارٍ لَّا يُؤَدُّ إِلَيْكَ إِلَّا مَا دُمْتَ عَلَيْهِ قَائِمًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَيْسَ عَلَيْنَا فِي الْأُمِّيَّتِ سَبِيلٌ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾

76. Оре, [ин кор гуноҳ аст; аммо] ҳар ки ба паймони худ вафо кунад ва парҳезгорӣ намояд, [бидонад, ки] бе тардид, Аллоҳ таоло парҳезгоронро дӯст медорад

77. Касоне, ки паймони Аллоҳ таоло [дар бораи иҷрои аҳком] ва савгандҳои худ [дар бораи пайравӣ аз Муҳаммад]-ро ба баҳои ночизе мефурушанд, яқинан баҳрае дар охираат нахоҳанд дошт ва Аллоҳ таоло рӯзи қиёмат бо онон сухан намегӯяд ва ба эшон наменигирад ва онҳоро [аз гуноҳ] пок намесозад ва азоби дардноке [дар пеш] доранд

78. Ва гурӯҳе аз онон [яхудиён] ҳастанд, ки забони худро ба [ҳангоми тиловати] китоби [Таврот] чунон мегардонанд, ки гумон мекунад, [он чи мехонанд, воқеан,] аз [матилиби он] китоб аст, дар ҳоле ки аз он китоб нест; ва [боз ба дурӯғ] мегӯянд: "Он [ҷумалот] аз ҷониби Аллоҳ таоло аст"; дар сурате ки аз ҷониби Аллоҳ таоло нест ва бар Аллоҳ таоло дурӯғ мекунанд, дар ҳоле ки худ [низ ҳақиқатро] медонанд

بَلَىٰ مَنْ أَوْفَىٰ بِعَهْدِهِ وَاتَّقَىٰ فَإِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ﴿٧٦﴾

إِنَّ الَّذِينَ يَشْتَرُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَأَيْمَانِهِمْ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَٰئِكَ لَا خَلَاقَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٧﴾

وَإِنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلُودُونَ أَلْسِنَتَهُم بِالْكِتَابِ لِتَحْسَبُوهُ مِنَ الْكِتَابِ وَمَا هُوَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَقُولُونَ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٨﴾

79. Барои ҳеҷ башаре сазовор нест, ки Аллоҳ таоло ба ӯ китоб ва ҳукм [донишу фаҳм] ва паёмбарӣ диҳад, сипас ӯ ба мардум бигӯяд: "Ба ҷойи Аллоҳ таоло, бандагони ман бошед". Балки [сазovor аст, ки паёмбарон ба мардум бигӯянд]: "Ба хотири он, ки китоб [-и Таврот]-ро омӯзиш медодед ва аз он ҷо, ки [ақоиду аҳкоми онро ба дигарон] дарс медодед, [фақеҳону донишмандони] илоҳӣ бошед"

80. Ва на ин ки ба шумо фармон диҳад, ки фариштагон ва паёмбаронро [ба ҷойи Аллоҳ таоло] соҳибхитиёр [ба парастии] бигиред. Оё [ин шахс] шуморо пас аз он, ки мусулмон шудед, ба куфр фармон медиҳад?

81. Ва [эй паёмбар, ёд кун аз] ҳангоме ки Аллоҳ таоло аз паёмбарон паймон гирифт [ва фармуд]: "Ҳар гоҳ ба шумо китобу ҳикмате додам, он гоҳ фиристодае [Муҳаммад] ба сӯятон омад, ки он чиро бо шумост, тасдиқ кард, бояд ба ӯ имон оваред ва ёриаш кунед". [Он гоҳ] Фармуд: "Оё иқрор кардед ва паймони муҳками маро дар ин бора пазируфтед"? [Онон] Гуфтанд: "Иқрор кардем". [Аллоҳ таоло] Фармуд: "Пас, [бар худи умматҳоятон] гувоҳ бошед ва ман [низ] бо шумо аз гувоҳонам"

مَا كَانَ لِبَشَرٍ أَنْ يُؤْتِيَهُ اللَّهُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَ وَالنَّبُوءَ ثُمَّ يَقُولَ لِلنَّاسِ كُونُوا عِبَادًا لِي مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ كُونُوا رَبَّيْنَ بِمَا كُنْتُمْ تُعَلِّمُونَ الْكِتَابَ وَبِمَا كُنْتُمْ تَدْرُسُونَ ﴿٧٩﴾

وَلَا يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَتَّخِذُوا أَلْمَلِكَةَ وَالنَّبِيِّينَ أَرْبَابًا أَيَأْمُرُكُمْ بِالْكُفْرِ بَعْدَ إِذْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٨٠﴾

وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ النَّبِيِّينَ لَمَا آتَيْتُكُمْ مِنْ كِتَابٍ وَحِكْمَةٍ ثُمَّ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَكُمْ لَتُؤْمِنُنَّ بِهِءَ وَلَتَنْصُرُنَّهُ قَالَ أَأَقْرَرْتُمْ وَأَخَذْتُمْ عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ إِصْرِي قَالُوا أَقْرَرْنَا قَالَ فَاشْهَدُوا وَأَنَا مَعَكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٨١﴾

82. Пас, ҳар ки баъд аз ин [паймон, аз аҳди хеш] рӯй бигардонад, ононанд, ки фосиқанд

فَمَنْ تَوَلَّى بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ
الْفٰسِقُونَ ﴿٨٢﴾

83. Оё [кофирон, оине] ба чуз дини Аллохро мечӯянд? Ҳол он ки ҳар ки [ва ҳар чи] дар осмонҳо ва замин аст – хоҳ ноҳоҳ – сар ба фармони ӯ ниҳодааст ва [ҳамагӣ] ба сӯйи ӯ бозгардонда мешаванд

أَفَغَيْرَ دِينِ اللَّهِ يَبْغُونَ وَلَهُ أَسْلَمَ مَنْ
فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا
وَإِلَيْهِ يُرْجَعُونَ ﴿٨٣﴾

84. [Эй паёмбар] Бигӯ: "Ба Аллоҳ таоло ва он чи бар мо нозил шудааст, имон овардем ва [ҳамчунин ба] он чи бар Иброҳим ва Исмоил ва Исҳоқу Яъқуб ва [паёмбароне, ки аз] наводагон [-и Яқуб буданд] нозил гардидааст ва он чи ба Мӯсо ва Исо ва [дигар] паёмбарон аз ҷониби Парвардигорашон дода шудааст; миёни ҳеч як аз онон фарқе намегузорем ва таслими ӯ ҳастем"

قُلْ ءَاٰمَنَّا بِاللّٰهِ وَمَا أُنزِلَ عَلَيْنَا وَمَا
أُنزِلَ عَلَيَّ إِبْرٰهِيْمَ وَإِسْمٰعِيْلَ وَإِسْحٰقَ
وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ
وَعِيسَىٰ وَالنَّبِيُّونَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ
بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿٨٤﴾

85. Ҳар ки дине ғайр аз ислом баргузинад, ҳаргиз аз ӯ пазируфта нахоҳад шуд ва дар охират аз зиёнкорон аст

وَمَنْ يَّبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ
مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخٰسِرِيْنَ ﴿٨٥﴾

86. Чи гуна Аллоҳ таоло қавмеро ҳидоят мекунад, ки баъд аз имонашон ва [пас аз он ки] гувоҳӣ доданд ба ин ки паёмбар [-и ислом] барҳақ аст, барояшон далоили равшан омад, кофир шуданд? Ва, албатта, Аллоҳ таоло қавми ситамгорро ҳидоят намекунад

كَيْفَ يَهْدِي اللَّهُ قَوْمًا كَفَرُوا بَعْدَ
إِيْمَانِهِمْ وَشَهِدُوا أَنَّ الرَّسُولَ حَقٌّ
وَجَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
الظَّالِمِيْنَ ﴿٨٦﴾

87. Ҷазояшон ин аст, ки лаънати Аллоҳ таоло ва фариштагону мардум ҳамагӣ бар онҳост

أُولَئِكَ جَزَاؤُهُمْ أَنَّ عَلَيْهِمْ لَعْنَةَ اللَّهِ
وَأَلْمَلَتِكُمْ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿٨٧﴾

88. Дар он [лаънат ва азоби онон] ҷовидона боқӣ мемонанд ва на аз азобашон коста мешавад ва на муҳлат [-и узрхоҳӣ] меёбанд

خَالِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ
وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٨٨﴾

89. Магар касоне, ки пас аз он тавба карданд ва [бо дурусткорӣ, рафторашонро] ислоҳ намуданд; пас, бе гумон, Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا
فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٨٩﴾

90. Ба ростӣ касоне, ки пас аз имони худ кофир шуданд ва бар куфр [-и хеш] афзуданд, ҳаргиз тавбаи онон пазируфта нахоҳад шуд ва ононанд, ки гумроҳанд

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بَعْدَ إِيمَانِهِمْ ثُمَّ
أَزْدَادُوا كُفْرًا لَنْ تُقْبَلَ تَوْبَتُهُمْ
وَأُولَئِكَ هُمُ الضَّالُّونَ ﴿٩٠﴾

91. Касоне, ки куфр варзиданд ва дар ҳоли куфр аз дунё рафтанд, агарчи рӯйи замин пур аз тилло бошад ва онро ба унвони фидя [ва каффораи аъмоли бади хеш] бипардозанд, ҳаргиз аз ҳеч як аз онҳо пазируфта нахоҳад шуд ва мучозоти дарднок [дар пеш] доранд ва ёвароне нахоҳанд дошт

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا وَهُمْ كُفَّارٌ
فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْ أَحَدِهِمْ مِلءُ الْأَرْضِ
ذَهَبًا وَلَوْ افْتَدَى بِهِ ۗ أُولَئِكَ لَهُمْ
عَذَابٌ أَلِيمٌ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٩١﴾

92. [Эй муъминон] Ҳаргиз ба [манзалату савоби] накукорӣ даст намеёбед, магар он ки аз он чи дӯст медоред, инфоқ кунед; ва бе тардид, Аллоҳ таоло ба он чи инфоқ мекунад, доност

لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ
وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ
عَلِيمٌ ﴿٩٢﴾

93. Ҳама ғизоҳо барои Бани Исроил ҳалол буд, магар он чи Исроил (Яъқуб) пеш аз нузули Таврот бар худ ҳаром карда буд. [Эй паёмбар, ба яҳудиён] Бигӯ: "Агар рост мегӯед [ва суханамро бовар надоред], Тавротро биёваред ва онро бихонед"

94. Пас, ҳар ки пас аз он бар Аллоҳ таоло дурӯғ бандад, ононанд, ки ситамгоранд

95. [Эй паймбар] Бигӯ: "Аллоҳ таоло [дар мавриди Яъқуб ва ҳар чи нозил фармудааст] рост гуфт; пас, аз оини Иброҳим пайравӣ кунед, ки ҳақгаро буд ва ҳаргиз дар зумраи мушрикони набуд"

96. Дар ҳақиқат, нахустин хонае, ки барои [ибодати] мардум қарор дода шуд, ҳамонест, ки дар Макка қарор дорад, ки пурбаракат ва [мояи] ҳидояти ҷаҳониён аст

97. Дар он [хона], нишонаҳои равшан, [аз чумла] мақоми Иброҳим аст ва [дигар ин ки] ҳар ки дохили он [ҳарам] шавад, дар амон хоҳад буд; ва бар мардум [вочиб] аст, ки барои [ибодати] Аллоҳ таоло қасди он хона кунанд [албатта, барои] касе, ки тавоноии [молӣ ва ҷисмӣ] рафтани ба сӯи онро дорад; ва ҳар ки [ба фаризаи ҳаҷ] куфр варзад, бе тардид, Аллоҳ таоло аз ҷаҳониён бениёз аст

﴿كُلُّ الطَّعَامِ كَانَ حَلَالًا لِّبَنِي إِسْرَائِيلَ إِلَّا مَا حَرَّمَ إِسْرَائِيلُ عَلَىٰ نَفْسِهِ مِنْ قَبْلِ أَنْ تُنزَلَ التَّوْرَةُ ۗ قُلْ فَأْتُوا بِالتَّوْرَةِ فَاتْلُوهَا إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ﴾^{٤٣}

﴿مَنْ أَفْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾^{٤٤}

﴿قُلْ صَدَقَ اللَّهُ فَاتَّبِعُوا مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا ۖ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ﴾^{٤٥}

﴿إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِبَكَّةَ مُبَارَكًا وَهُدًى لِّلْعَالَمِينَ﴾^{٤٦}

﴿فِيهِ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ مِّمَّا قَامَ إِبْرَاهِيمَ ۖ وَمَنْ دَخَلَهُ كَانَ آمِنًا ۗ وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حُجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا ۚ وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ﴾^{٤٧}

98. [Эй паёмбар] Бигӯ: "Эй аҳли китоб, чаро ба Аллоҳ таоло куфр меварзед? Ҳол он ки Аллоҳ таоло бар он чи мекунед, гувоҳ аст"

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ
بِآيَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا
تَعْمَلُونَ ﴿٩٨﴾

99. Бигӯ: "Эй аҳли китоб, чаро касеро, ки имон овардааст, аз роҳи Аллоҳ таоло бозмедоред ва онро мунҳариф [рахгумзадаву гумроҳшуда] мехоҳед? Дар ҳоле ки шумо [худ ба дурустии он] гувоҳед; ва Аллоҳ таоло аз он чи мекунед, ғофил нест"

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَصُدُّونَ عَن
سَبِيلِ اللَّهِ مَنَ ءَامَنَ تَبِعُونَهَا عِوَجًا
وَأنتُمْ شُهَدَاءُ ۗ وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ عَمَّا
تَعْمَلُونَ ﴿٩٩﴾

100. Эй касоне, ки имон овардаед, агар аз гурӯҳе аз аҳли китоб итоат кунед, шуморо пас аз имонатон ба куфр бозмегардонанд

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِن تَطِيعُوا قَرِيبًا
مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ يَرُدُّوكُمْ بَعْدَ
إِيمَانِكُمْ كَفْرِينَ ﴿١٠٠﴾

101. Ва чи гуна шумо кофир мешавед, дар ҳоле ки оёти Аллоҳ таоло бар шумо хонда мешавад ва паёмбараш миёни шумост? Ва ҳар ки ба [китоби] Аллоҳ таоло [ва суннати паёмбараш] тамассук чӯяд, ҳатман, ба роҳи рост ҳидоят шудааст

وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ وَأَنتُمْ تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ
ءَايَاتُ اللَّهِ وَفِيكُمْ رَسُولُهُ ۗ وَمَن
يَعْتَصِم بِاللَّهِ فَقَد هَدَىٰ إِلَىٰ صِرَاطٍ
مُّسْتَقِيمٍ ﴿١٠١﴾

102. Эй касоне, ки имон овардаед, аз Аллоҳ таоло – он гуна ки шоистаи парво кардан [тарсидан] аз Ўст – парво кунед [битарсед] ва чуз дар мусулмонӣ намиред

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ
تَقَاتِهِ ۗ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنتُمْ
مُسْلِمُونَ ﴿١٠٢﴾

103. Ва ҳамагӣ ба ресмони Аллоҳ таоло [Қуръону Суннат] чанг занед ва пароканда нашавед; ва неъматӣ [бузурги] Аллоҳро бар худ ба ёд оред, ки чи гуна душмани яқдигар будед ва ӯ миёни дилҳоятон улфат эҷод кард ва ба [лутфу баракати] неъматаш бародар шудед; ва [пеш аз он ба хоҳири қуфратон] бар остонаи партгоҳи оташ будед, [ки] Аллоҳ таоло шуморо аз он наҷот дод. Аллоҳ таоло, инчунин, оёти худро бароятон ошкор месозад; бошад, ки ҳидоят ёбед

104. Ва [эй муъминон] бояд гувоҳе аз шумо бошанд, ки [мардумро] ба кор [-ҳои] шоиста [ки ақлу дин меписандад] водоранд ва аз зишти боздоранд; ва ононанд, ки растагоранд

105. Ва монанди касоне набошед, ки пас аз он ки далоили равшан барояшон омад, пароканда шуданд ва ихтилоф карданд. Онон азоби бузург [дар пеш] доранд

106. Рӯзе, ки чеҳраҳое сапед ва чеҳраҳое сиёҳ мегардад; аммо [ба] онон, ки чеҳраҳояшон сиёҳ шудааст [гуфта мешавад]: "Оё баъд аз имонатон кофир шудед? Пас, ба сабаби он чи қуфр меварзидед, азобро бичашед"

107. Ва аммо онон, ки чеҳраҳояшон сапед гаштааст, дар раҳмати Аллоҳ таоло [дар бихишти барин] ҷой мегиранд ва дар он ҷовидонанд

وَأَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا
وَأذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ
أَعْدَاءَ فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ
بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلَىٰ شَفَا حُفْرَةٍ
مِّنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُم مِّنْهَا كَذَلِكَ يُبَيِّنُ
اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ
تَهْتَدُونَ ﴿١٠٣﴾

وَلْتَكُن مِّنكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ
وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ
الْمُنْكَرِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٠٤﴾

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا
مِن بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَأُولَٰئِكَ
لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٠٥﴾

يَوْمَ تَبْيَضُّ وُجُوهٌ وَتَسْوَدُّ وُجُوهٌ فَأَمَّا
الَّذِينَ اسْوَدَّتْ وُجُوهُهُمْ أَكْفَرْتُمْ بَعْدَ
إِيمَانِكُمْ فذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ
تَكْفُرُونَ ﴿١٠٦﴾

وَأَمَّا الَّذِينَ أٰبَيَّنَّتْ وُجُوهُهُم ففى رَحْمَةٍ
اللَّهِ هُمْ ففبها خَلفِدُونَ ﴿١٠٧﴾

108. [Эй паёмбар] Инҳо оёти Аллоҳ таоло аст, ки онро ба ҳақ бар ту мехонем; ва Аллоҳ таоло [ҳеч гоҳ] ситама барои ҷаҳониён намеҳоҳад

109. Ва ҳар чи дар осмонҳо ва замин аст, аз они Аллоҳ таоло аст ва [ҳама] корҳо ба сӯйи Аллоҳ таоло бозгардонда мешавад

110. [Эй уммати Муҳаммад] Шумо беҳтарин уммате ҳастед, ки барои мардум падидор шудаед: Ба кори нек фармон медиҳед ва аз кори нописанд бозмедоред ва ба Аллоҳ таоло имон доред; ва агар аҳли китоб [низ] имон меоварданд, ҳатман, барояшон беҳтар буд; бархе аз онон муъминанд ва [аммо] бештарашон [фосиқу] нофармонанд

111. [Фосиқони аҳли китоб] Ҷуз озори андак [ҳамчун таъна ва тамасхур] ҳаргиз зиёне ба шумо нахоҳанд расонд ва агар бо шумо бичанганд, [шикаст мехӯранд ва] ба шумо пушт мекунанд; он гоҳ [низ аз сӯйи ҳеч кас] ёри намешаванд

تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ تَنْزِيلُهَا عَلَيْكَ يَا حَقِيٌّ
وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ ظَلَمًا لِّلْعَالَمِينَ ﴿١٠٨﴾

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ
وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿١٠٩﴾

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ
تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ
الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَوْ ءَامَنَ أَهْلُ
الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ مِّنْهُمْ
الْمُؤْمِنُونَ وَأَكْثَرُهُمُ الْفٰسِقُونَ ﴿١١٠﴾

لَنْ يَضُرُّكُمْ إِلَّا آذَىٰ وَإِن يَبْتَغِيْلُوكُمْ
يُؤْلُوكُمُ الْأَدْبَارَ ثُمَّ لَا يُنصَرُونَ ﴿١١١﴾

112. [Яҳудиён] Ҳар кучо ёфт шаванд, [доғи нангу] хорӣ бар онон зада шудааст; магар он ки дар паноҳи амони Аллоҳ таоло ва мардум бошанд; ва онон ба хашме аз Аллоҳ таоло гирифтор шудаанд ва [доғи] дармондағӣ бар онон зада шудааст. Ин бад-он сабаб буд, ки ба оёти Аллоҳ таоло куфр меварзиданд ва паёмбаронро ба ноҳақ мекуштанд; [ва низ] ин [сазо] ба хотири он буд, ки нофармонӣ карданд ва аз ҳудуд [-и илоҳӣ] таҷовуз менамуданд

113. [Вале ҳамаи онон] Яксон нестанд. Гурӯҳе аз аҳли китоб ҳастанд, ки дурусткоранд, [ва] дар дили шаб, дар ҳоле ки ба намоз истодаанд, оёти Аллоҳро меҳонанд

114. [Бархе аз] Онон ба Аллоҳ таоло ва рӯзи қиёмат имон доранд ва [мардумро] ба некӣ амр мекунанд ва аз бадӣ бозмедоранд ва дар [анҷоми] корҳои нек мешитобанд ва ононанд, ки аз шоистагонанд

115. Ва ҳар кори неке, ки анҷом диҳанд, ҳаргиз дар бораи он носипосӣ нахоҳанд дид; ва Аллоҳ таоло ба [ҳоли] парҳезгорон доност

ضَرَبَتْ عَلَيْهِمُ الدَّلِيلَةَ أَيِّنَ مَا تُفْقَهُوا إِلَّا
يَجْبَلِي مِّنَ اللَّهِ وَحَبْلٍ مِّنَ النَّاسِ وَبَاءُوا
بِعَظَبٍ مِّنَ اللَّهِ وَضَرَبَتْ عَلَيْهِمُ
الْمَسْكَنَةَ ذَلِكَ بَأْتَهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ
بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ
حَقِّ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿١١٢﴾

*لَيْسُوا سَوَاءً مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ أُمَّةٌ
قَابِئَةٌ يَتْلُونَ آيَاتِ اللَّهِ ءَاءَاءَ اللَّيْلِ
وَهُمْ يَسْجُدُونَ ﴿١١٣﴾

يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَأْمُرُونَ
بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ
وُسْرِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَأُولَئِكَ مِنَ
الصَّالِحِينَ ﴿١١٤﴾

وَمَا يَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَنْ يُكْفَرُوا
وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ ﴿١١٥﴾

116. Бе гумон касоне, ки куфр варзиданд, ҳаргиз амволу фарзандонашон чизе аз [азоби] Аллохро аз эшон дафъ нахоҳад кард ва онон аҳли оташанд [ва] ҷовидона дар он мемонанд

117. Масали он чи [кофирон] дар ин зиндагии дунё инфоқ мекунанд, ҳаммонанди боде аст, ки сармои саҳте бо худ дорад ва ба киштзори қавме, ки бар худ ситам кардаанд, мерасад ва нобудашон месозад. Аллоҳ таоло ба онон ситам накардааст, балки эшон худ бар хештан ситам кардаанд

118. Эй касоне, ки имон овардаед, аз ғайри худатон [дӯсту] ҳамроз нагиред. Онон аз ҳеҷ нобакорӣ [ва шарре] дар ҳаққи шумо кӯтоҳӣ намекунанд [ва] дӯст доранд, ки шумо дар ранҷу заҳмат бошед. Дар ҳақиқат, [нишонаҳои] душманӣ аз гуфторашон ошкор аст ва он чи дар дилҳояшон пинҳон медоранд бузургтар аст. Агар бияндешед, ҳатман, [хоҳед донист, ки] мо нишонаҳо [-и пандомӯз ва роҳи саодати дунё ва охират]-ро бароятон ба равшанӣ баён кардаем

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ
أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا
وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا
خَالِدُونَ ﴿١١٦﴾

مَثَلٌ مَا يَنْفِقُونَ فِي هَذِهِ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
كَمَثَلِ رِيحٍ فِيهَا صِرٌّ أَصَابَتْ حَرْثَ
قَوْمٍ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ فَأَهْلَكَتْهُ وَمَا
ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَلَٰكِنُ أَنفُسَهُمْ
يَظْلِمُونَ ﴿١١٧﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا بِيَدَانِيَّةٍ
مِّنْ دُونِكُمْ لَا يَأْلُونَكُمْ خَبَالًا وَدُورًا
مَا عَنَيْتُمْ قَدْ بَدَتِ الْبَغْضَاءُ مِنْ
أَفْوَاهِهِمْ وَمَا تُخْفِي صُدُورُهُمْ أَكْبَرُ قَدْ
بَيَّنَّا لَكُمْ ءَايَاتِنَا إِن كُنْتُمْ
تَعْقِلُونَ ﴿١١٨﴾

119. Ҳон! Шумо [эй муъминон] касоне ҳастед, ки ононро дӯст доред, дар ҳоле ки онҳо шуморо дӯст надоранд ва шумо ба ҳама китоб [-ҳои осмонӣ] имон доред [вале онон ба Қуръон имон надоранд]; ва чун бо шумо мулоқот мекунад, мегӯянд: "Имон овардаем" ва чун танҳо мешаванд, аз шиддати хашм бар шумо сарангуштон [-и худ]-ро ба дандон мегазанд. [Эй паёмбар, ба онон] Бигӯ: "Ба хашми худ бимиред". Бе гумон, Аллоҳ таоло ба [рози] даруни синаҳо доност

120. [Эй муъминон] Агар ба шумо неки [ва хушӣ] расад, ононро андӯхгин месозад ва агар ба шумо бадӣ [ва газанде] расад, бад-он шодмон мешаванд; ва агар [бар тақдири илоҳӣ] сабру парҳезгорӣ намоед, макру найрангашон ҳеч зиёне ба шумо намерасонад, [чаро ки] бе тардид, Аллоҳ таоло ба он чи мекунад, ихота дорад

121. Ва [эй паёмбар, ба ёд овар] замоне, ки [дар чанги Уҳуд] бомдодон аз хона ва кошонаат берун омадӣ, [ва] муъминонро барои чангидан дар мавозеи худ мегуморидӣ; ва Аллоҳ таоло шунавову доност

هَاتَانْتُمْ أَوْلَاءَ تُحِبُّونَهُمْ وَلَا يُحِبُّونَكُمْ
وَتُؤْمِنُونَ بِالْكِتَابِ كُلِّهِ وَإِذَا لَقُوكُمْ
قَالُوا ءَأَمَنَّا وَإِذَا خَلَوْا عَضُّوا عَلَيْكُمْ
الْأَنَامِلَ مِنَ الْعِظَةِ قُلْ مُؤْتُوا
بِعَيْظِكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ
الصُّدُورِ ﴿١١٩﴾

إِنْ تَمَسَسَكُمْ حَسَنَةٌ تَسُؤْهُمْ وَإِنْ
نُصِبَكُمْ سَيِّئَةٌ يَفْرَحُوا بِهَا وَإِنْ
نَصَبْرُوا وَتَتَّقُوا لَا يَضُرُّكُمْ كَيْدُهُمْ
شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ ﴿١٢٠﴾

وَإِذْ عَدَوْتَ مِنْ أَهْلِكَ تُبَوِّئُ الْمُؤْمِنِينَ
مَقْعَدًا لِلْقِتَالِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٢١﴾

122. Ва [ба ёд овар] ҳангоме ки ду гурӯҳ аз шумо [Бани Салама ва Бани Ҳориса] хостанд сустӣ варзанд [ва ҳамроҳи мунофиқон ба Мадина бозгарданд]; вале Аллоҳ таоло ёвар [-у ниғаҳдор]-и онон буд; ва муъминон бояд танҳо бар Аллоҳ таоло таваккал кунанд

123. Ва [эй муъминон] бе гумон, Аллоҳ таоло шуморо дар [чанги] Бадр дар ҳоле ёрӣ кард, ки [ба сабаби камбуди афрод ва аслиҳа] нотавон будед; пас, аз Аллоҳ таоло парво кунед; бошад, ки сипос гузored

124. [Эй паёмбар, ба ёд овар] он гоҳ ки ба муъминон мегуфтӣ: "Оё бароятон кофӣ нест, ки Парвардигоратон шуморо бо се ҳазор фаришта, ки [аз осмон] фуруд меоянд, ёрӣ кунад"

125. Оре, агар шикебоиву порсой кунед ва душманон дар ин [ҳаяҷон ва] шитоби хеш бар шумо битозанд, Парвардигоратон шуморо бо панҷ ҳазор фариштаи нишондор ёрӣ хоҳад кард

126. Ва Аллоҳ таоло он [ёри]-ро чуз башорате барои [пирӯзии] шумо қарор надод, то [бад-ин васила] дилҳоятон бад-он оромиш гирад; ва [-гарна] пирӯзӣ чуз аз ҷониби Аллоҳи шикастнопазиру ҳақим нест

إِذْ هَمَّتْ طَافِثَانِ مِنْكُمْ أَنْ تَفْشَلَا
وَاللَّهُ وَلِيُّهُمَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ
الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٢٢﴾

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِبَدْرٍ وَأَنْتُمْ أَذِلَّةٌ
فَأَنْتُمْ أُولُو الْأَلْفِ مِنْكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٢٣﴾

إِذْ تَقُولُ لِلْمُؤْمِنِينَ أَلَنْ يَكْفِيَكُمْ أَنْ
يُمِدَّكُمْ رَبُّكُمْ بِثَلَاثَةِ آلَافٍ مِنَ
الْمَلَائِكَةِ مُنَزَّلِينَ ﴿١٢٤﴾

بَلَىٰ إِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا وَيَأْتُوكُمْ مِنْ
فَوْرِهِمْ هَذَا يُمِدَّكُمْ رَبُّكُمْ بِخَمْسَةِ
آلَافٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مُسَوِّمِينَ ﴿١٢٥﴾

وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ لَكُمْ
وَلِتُظْمِنَ قُلُوبُكُمْ بِهِ وَمَا النَّصْرُ إِلَّا
مِنْ عِنْدِ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿١٢٦﴾

127. [Ин пирӯзӣ барои он буд] То [Аллоҳ таоло] гурӯҳе аз касонеро, ки куфр варзиданд, ҳалок созад, ё хору мағлубашон намояд, то маъюс [ва хор ба Макка] бозгарданд

128. [Эй паёмбар] Ҳеч чизе аз кор [-и бандагон] дар дасти ту нест; ё [Аллоҳ таоло] тавбаи онон [мушрикони]-ро мепазирад [ва аз гуноҳашон дармегузарад] ё азобашон мекунад; зеро онон ситамгоранд

129. Он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз они Аллоҳ таоло аст. Ў ҳар киро, ки бихоҳад [ба раҳмат] меомурзад ва ҳар киро бихоҳад [ба адолат] азоб мекунад; ва Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

130. Эй касоне, ки имон овардаед, риборо [бо суди] чанд баробар нахӯред ва аз Аллоҳ таоло парво кунед; бошад, ки растагор шавед

131. Ва аз оташе, ки барои кофирон омода шудааст, бипарҳезед

132. Ва аз Аллоҳу паёмбар итоат кунед; бошад, ки мавриди раҳмат [-и Аллоҳ таоло] қарор гиред

لَيَقْطَعَنَّ طَرَفًا مِّنَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَوْ

يَكْبِتَهُمْ فَيَنْقَلِبُوا خَائِبِينَ ﴿١٢٧﴾

لَيْسَ لَكَ مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ أَوْ يَتُوبَ

عَلَيْهِمْ أَوْ يُعَذِّبُهُمْ فَلَأَنَّهُمْ ظَلِمُونَ ﴿١٢٨﴾

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ

يَغْفِرُ لِمَن يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ

وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢٩﴾

يٰۤاَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَأْكُلُوا الرِّبَا

أَضْعَافًا مُّضَاعَفَةً ۖ وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ

تُفْلِحُونَ ﴿١٣٠﴾

وَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿١٣١﴾

وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ

تُرْحَمُونَ ﴿١٣٢﴾

133. Ва ба сӯи омурзиши Парвардигоратон ва биҳиште бишитобед, ки густура [паҳно]-и он [ба андозаи] осмонҳо ва замин аст [ва] барои парҳезгорон муҳайё шудааст

134. Он касоне, ки дар [ҳангоми] тавонгарӣ ва тангдастӣ инфоқ мекунанд ва хашми худро фуру мебаранд ва аз мардум дармегузаранд; ва Аллоҳ таоло накукоронро дӯст медорад

135. Ва [ҳамон] касоне, ки чун муртакиб [-и гуноҳи бузург ва] кори зиште шуданд ё [бо анҷоми дигар гуноҳон] бар худ ситам карданд, Аллоҳро ба ёд меоваранд ва барои гуноҳонашон омурзиш мецоҳанд – ва ҷуз Аллоҳ таоло чи касе гуноҳонро меомурзад? – Ва бар он чи кардаанд пофишорӣ намекунанд, дар ҳоле ки медонанд [гунаҳкоранд ва Аллоҳ таоло бахшоянда ва тавбапазир аст]

136. Подоши эшон омурзише аз [ҷониби] Парвардигорашон аст ва боғҳое, ки аз зери [дарахтони] он ҷӯйборҳо ҷорӣ аст; ҷовидона дар он мемонанд; ва подоши [накукорон ва] аҳли амал ҷӣ накуст!

*وَسَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ
وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ
أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٣﴾

الَّذِينَ يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَالضَّرَّاءِ
وَالْكُظُمِينَ الْعَظِيمِ وَالْعَافِينَ عَنِ
النَّاسِ ۗ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣٤﴾

وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا
أَنفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا
لِدُنُوبِهِمْ وَمَن يَغْفِرِ الدُّنُوبَ إِلَّا اللَّهُ
وَلَمْ يَصِرُوا عَلَىٰ مَا فَعَلُوا وَهُمْ
يَعْلَمُونَ ﴿١٣٥﴾

أُولَٰئِكَ جَزَاؤُهُمْ مَّغْفِرَةٌ مِّن رَّبِّهِمْ
وَجَنَّاتٌ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ
خَالِدِينَ فِيهَا وَنِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ ﴿١٣٦﴾

137. [Эй осебдидагони Уҳуд] Бе тардид пеш аз шумо [низ муъминоне будаанд, ки ранҷ кашиданд ва] суннатҳое гузаштааст; пас, дар замин бигардед ва бингаред, ки саранҷоми такзибкунандагон [-и оёти илоҳӣ] чи гуна будааст

138. Ин [Қуръон] баёни ошкор барои мардум ва ҳидояту андарзе барои парҳезгорон аст

139. Ва [эй муъминон, аз чиҳод дар роҳи Аллоҳ таоло] сушт нашавед ва андӯҳгин нагардед; ва [бидонед, ки] агар имон дошта бошед, шумо бартаред

140. Агар [дар Уҳуд] ба шумо газанде расид, ба душманони шумо низ [дар ҷанги Бадр ба ҳамон шакл] осеб расид [пас, муқовимат кунед]. Мо ин рӯзҳо [-и шикасту пирӯзӣ]-ро миёни мардум мегардонем, то Аллоҳ таоло, муъминон [-и воқеӣ]-ро маълум дорад ва аз шумо муъминон [онеро, ки собитқадам аст] бар дигарон гувоҳ гирад; ва Аллоҳ таоло ситамгонро дӯст намедорад

141. Ва [моҷарои Уҳуд василаи имтиҳон буд] то Аллоҳ таоло касонеро, ки имон овардаанд [аз гуноҳонашон пок кунад] ва холис гардонад ва кофиронро нобуд созад

قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِكُمْ سُنَنٌ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ ﴿١٣٧﴾

هَذَا بَيَانٌ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةٌ لِّلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٨﴾

وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنْتُمُ الْأَعْلَوْنَ إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٣٩﴾

إِن يَمَسَّكُمْ فَرَحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ فَرَحٌ مِّثْلُهُ، وَتِلْكَ الْأَيَّامُ نُدَاوِلُهَا بَيْنَ النَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَيَتَّخِذَ مِنْكُمْ شُهَدَاءَ ۗ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿١٤٠﴾

وَلِيُخَصَّ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَيَمْحَقَ الْكَافِرِينَ ﴿١٤١﴾

142. [Эй асҳоби Муҳаммад], оё пиндоштаед, ки [танҳо бо иддаои имон] ба бихишт меравед, ҳол он ки Аллоҳ таоло ҳанӯз чиҳодгарону шикебоёни шуморо маълум надоштааст?

أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ
اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَيَعْلَمِ
الصَّابِرِينَ ﴿١٤٢﴾

143. Ва [эй муъминон] ба ростӣ, ки пеш аз рӯёру шудан бо марг [дар ғазваи Уҳуд] орзуи шаҳодат доштед. Саранҷом он [маъракаи чанг]-ро дидед ва [акнун пешорӯйи шумост ва] ба он менигаред

وَلَقَدْ كُنْتُمْ تَمَتُّونَ الْمَوْتَ مِنْ قَبْلِ أَنْ
تَلْقَوْهُ فَقَدْ رَأَيْتُمُوهُ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿١٤٣﴾

144. Ва Муҳаммад чуз фиристодае нест, ки пеш аз ӯ [низ] фиристодагоне [буданд ва] гузаштанд. Оё агар ӯ бимирад ё кушта шавад, ба ақиб бозмегардед [ва дини худро раҳо мекунед]? Ва ҳар ки [аз ақидаи ростини худ] бозгардад, [бидонад, ки] ҳаргиз ба Аллоҳ таоло зиёне намерасонад ва [ба зудӣ] Аллоҳ таоло сипосгузоронро подош хоҳад дод

وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ
الرُّسُلُ أَفَلَا يَنْفَكُ مَاتَ أَوْ قُتِلَ أُنْقَلَبْتُمْ عَلَى
أَعْقَابِكُمْ وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلَى عَقْبَيْهِ
فَلَنْ يَضُرَّ اللَّهَ شَيْئًا وَسَيَجْزِي اللَّهُ
الشَّاكِرِينَ ﴿١٤٤﴾

145. Ва ҳеҷ касе чуз ба фармони Аллоҳ таоло намемирад, [чаро ки марг] сарнавиште аст замондор [ва муайян]; ва ҳар ки подоши ин дунёро бихоҳад, насибаш мекунем ва ҳар ки подоши охиратро бихоҳад [низ] насибаш хоҳем кард ва [ба зудӣ] сипосгузоронро подош хоҳем дод

وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ
كَتَبْنَا مُوَدَّتَهُ وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الدُّنْيَا
نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الْآخِرَةِ
نُؤْتِهِ مِنْهَا وَسَيَجْزِي اللَّهُ الشَّاكِرِينَ ﴿١٤٥﴾

146. Ва чи бисёр паёмбароне, ки тӯдаҳои анбӯҳе ҳамроҳашон набард карданд; онон ҳеҷ гоҳ дар баробари [саҳтиҳо ва] он чи, ки дар роҳи Аллоҳ таоло ба эшон расид, сусти наварзиданд ва [дар муқобили душман] дармонда нашуданд; ва Аллоҳ таоло шикебоёнро дӯст медорад

وَكَايِنَ مَن نَّبِيٍّ قَاتَلَ مَعَهُ رِيبُونَ كَثِيرٌ
فَمَا وَهَنُوا لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
وَمَا ضَعُفُوا وَمَا اسْتَكَانُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ
الصَّابِرِينَ ﴿١٤٦﴾

147. Ва суханашон танҳо ин буд, ки: "Парвардигоро, гуноҳонамонро биёмурз ва аз зиёдаравии мо дар корамон [даргузар] ва гомҳоямонро устувор бидор ва моро бар гурӯҳи кофирон пирӯз гардон"

وَمَا كَانَ قَوْلُهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا رَبَّنَا اغْفِرْ
لَنَا ذُنُوبَنَا وَإِسْرَافَنَا فِي أَمْرِنَا وَثَبِّتْ
أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ
الْكَافِرِينَ ﴿١٤٧﴾

148. Пас Аллоҳ таоло, подоши ин дунё ва подоши неки охиратро ба онон ато кард; ва Аллоҳ таоло накукоронро дӯст медорад

فَقَاتَلَهُمُ اللَّهُ تَوَابَ الدُّنْيَا وَحَسَنَ تَوَابِ
الْآخِرَةِ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٤٨﴾

149. Эй касоне, ки имон овардаед, агар аз касоне, ки куфр варзидаанд, итоат кунед, шуморо [ба куфр] бозмегардонанд, онгоҳ [дар дунё ва охират] зиёндида мегардед

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنْ تُطِيعُوا الَّذِينَ
كَفَرُوا يَرُدُّوكُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ
فَتَنْقَلِبُوا خَاسِرِينَ ﴿١٤٩﴾

150. [Бар кофирон таъя накунед], балки Аллоҳ таоло [ёру] корсози шумост ва Ё беҳтарин ёригарон аст

بَلِ اللَّهُ مَوْلَاكُمْ ۖ وَهُوَ خَيْرٌ
الْمُنْتَصِرِينَ ﴿١٥٠﴾

151. Ба зудӣ дар дилҳои касоне, ки куфр варзиданд, биму ҳарос хоҷем афканд; бад-ин хотир, ки чизеро шарикӣ Аллоҳ таоло қарор додаанд, ки ҳеч далеле бар [ҳаққонияти] он нозил накардааст; ва ҷойгоҳашон оташ аст ва ҷойгоҳи ситамгорон ҷи бад аст!

152. Ва он гоҳ ки [дар оғози ҷанги Уҳуд] ба фармони У онон [кофирон]-ро мекуштед, ба ростӣ, Аллоҳ таоло ваъдаи худро ба шумо таҳаққуқ бахшид, то [тарсидед ва дар ҳифзи мавқеияти худ] суғ шудед ва дар қор [-и ҷангу ҷамъоварии ғанимат] бо яқдигар ба низоъ пардохтед; ва пас аз он ки [Аллоҳ таоло] он қиро дӯст медаштед [пирӯзӣ], ба шумо нишон дод, [аз дастури паёмбар] сарпечӣ қардед; бархе аз шумо хоҳони дунё буданд ва бархе хоҳони охират. Сипас [Аллоҳ таоло] барои он ки шуморо биёзмояд, аз [таъқиби] онон мунсарифатон қард [ва пирӯзиятон ба шикаст анҷомид] ва [ҷун аз гуноҳ ва қӯтоҳии худ дар нофармонӣ аз расул пушаймон шудед] аз шумо даргузашт; ва Аллоҳ таоло нисбат ба муъминон бахшиш [-и бисёр] дорад

سَأَلْتَنِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا أَلرُّعْبَ
بِمَا أَشْرَكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ
سُلْطَانًا وَمَأْوَاهُمُ النَّارُ وَبِئْسَ مَثْوَى
الظَّالِمِينَ ﴿١٥١﴾

وَلَقَدْ صَدَقَكُمُ اللَّهُ وَعْدَهُ إِذْ
تَحْسَبُونَهُم بِأَيْدِيهِمْ حَتَّى إِذَا فَتِلْتَمَ
وَنَنْزَعْتُمْ فِي الْأَمْرِ وَعَصَيْتُمْ مِمَّنْ بَعْدَ
مَا أَرْسَلَكُمْ مَا تُحِبُّونَ مِنْكُمْ مَنْ يُرِيدُ
الدُّنْيَا وَمِنْكُمْ مَنْ يُرِيدُ الْآخِرَةَ تَمَّ
صَرَفَكُمُ عَنْهُمْ لِيَنْتَلِيَكُمْ وَلَقَدْ عَفَا
عَنْكُمْ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَلَى
الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥٢﴾

153. Ва [эй муъминон, ба ёд оваред] ҳангоме ки [дар ҳоли гурез аз кӯх] боло мерафтед ва [чунон тарсида будед, ки] ба ҳеч кас таваҷҷуҳ намекардед ва паёмбар [ки дар майдони ҷанг муқовимат мекард] аз пушти саратон шуморо садо мезад [ки: "Эй бандағони Аллоҳ таоло, ба сӯйи ман бишитобед"]; вале шумо таваҷҷуҳ намекардед; пас, [Аллоҳ таоло низ] бо андӯҳе дар пайи андӯҳи [дигар] муҷозотатон кард. Ин бад-ин хотир буд, ки бар он чи аз даст додаед [пирӯзӣ ва ғанимат] ва он чи бар саратон омадааст [шикасту тарс], андӯҳгин нашавад ва [бидонед, ки] Аллоҳ таоло ба он чи мекунед, огоҳ аст

﴿إِذْ تُصْعِدُونَ وَلَا تَلْوُونَ عَلَىٰ أَحَدٍ
وَالرَّسُولُ يَدْعُوكُمْ فِي أَخْرَابِكُمْ
فَأْتَبَّكُمْ عَمَّا بَعَثَ لِكَيْلًا تَحْزَنُوا عَلَىٰ
مَا فَاتَكُمْ وَلَا مَا أَصَابَكُمْ ۗ وَاللَّهُ
خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٥٣﴾

154. Сипас [Аллоҳ таоло] баъд аз он андӯх оромише бар шумо фуруғи фиристод, [ба гунае] ки гурӯҳе аз шуморо [ба сабаби итминону оромише, ки дар дилҳояшон буд] хоби сабук фаро гирифт ва гурӯҳи дигар [мунофиқин] танҳо дар фикри ҷони худ буданд ва дар бораи Аллоҳ таоло гумонҳои нораво [ва ботиле] ҳамчун гумонҳои [даврони] ҷоҳилият доштанд. Онон мегуфтанд: "Оё мо дар ин кор ихтиёре дорем"? [Эй паёмбар, ба онон] Бигӯ: "Ҳамаи корҳо [ва шикасту пирӯзӣ] ба дасти Аллоҳ таоло аст". Онҳо чизеро дар дилҳояшон пинҳон медоранд, ки барои ту ошкор намасозанд, [ва] мегӯянд: "Агар дар ин кор ихтиёр доштем, дар ин ҷо кушта намешудем". Бигӯ: "Агар шумо дар хонаҳои худ низ будед, касоне, ки кушта шудан бар онон муқаррар шуда буд, ҳатман, [бо пойи худ] ба сӯйи қатлгоҳҳои хеш мерафтанд". Ва [ин рӯйдодҳо] барои он аст, ки Аллоҳ таоло он чиро дар синаҳоятон [пинҳон] доред [дар амал] биёзмояд ва он чиро дар дилҳоятон аст, пок гардонад; ва Аллоҳ таоло ба [рози] даруни синаҳо доност

ثُمَّ أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ بَعْدِ الْغَمِّ أَمَنَةً
نُعَاسًا يَغْشَىٰ طَائِفَةً مِنْكُمْ وَطَائِفَةٌ
قَدْ أَهَمَّتْهُمْ أَنفُسُهُمْ يَظُنُّونَ بِاللَّهِ غَيْرَ
الْحَقِّ ظَنَّ الْجَاهِلِيَّةِ يَقُولُونَ هَل لَّنَا
مِنَ الْأَمْرِ مِن شَيْءٍ قُلْ إِنَّ الْأَمْرَ كُلَّهُ
لِلَّهِ يُخْفُونَ فِي أَنفُسِهِم مَّا لَا يُبْدُونَ
لَكَ يَقُولُونَ لَوْ كَان لَنَا مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ
مَّا قُتِلْنَا هَهُنَا قُلْ لَوْ كُنْتُمْ فِي بُيُوتِكُمْ
لَبَرَزَ الَّذِينَ كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقَتْلُ إِلَىٰ
مَضَاجِعِهِمْ وَلِيَبْتَلِيَ اللَّهُ مَا فِي
صُدُورِكُمْ وَلِيُمَحِّصَ مَا فِي قُلُوبِكُمْ
وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿١٥٤﴾

155. [Эй асҳоби паёмбар] Афроде аз шумо, ки дар рӯзи бархӯрди ду гурӯҳ [мусулмонон ва кофирон дар ҷанги Уҳуд] фирор карданд, дар ҳақиқат шайтон ононро ба сабаби баъзе аз кирдор [ва гуноҳон]-е, ки муртакиб шуда буданд, ба инҳироф кашонд ва, ҳатман, Аллоҳ таоло аз онон даргузашт. Бе гумон, Аллоҳ таоло омуриандаи бурдбор аст

156. Эй касоне, ки имон овардаед, монанди афроде набошед, ки куфр варзиданд ва дар бораи бародаронашон – хангоме ки [дар пайи касби рӯзӣ] ба сафар рафтанд [ва мурданд] ё дар ҷанг ширкат карданд [ва кушта шуданд] – гуфтанд: "Агар онон назди мо буданд, намемурданд ва кушта намешуданд". [Ин эътиқод дар вучудашон ниҳода шуд] То Аллоҳ таоло [бад-ин гуна андӯҳ ва] ҳасрате дар дилҳояшон карор диҳад; ва Аллоҳ таоло [аст, ки] зинда мекунад ва мемиронад; ва Аллоҳ таоло ба он чи мекунад, биност

157. Ва агар дар роҳи Аллоҳ таоло кушта шавед ё бимиред, ҳатман, омуриши ва раҳмати Аллоҳ таоло беҳтар аст аз чизе [ки] онон [дунёдӯстон] ҷамъ мекунад

158. Ва агар бимиред ё [дар арсаи ҷиҳод] кушта шавед, яқинан ба сӯйи Аллоҳ таоло маҳшур мешавед

إِنَّ الَّذِينَ تَوَلَّوْا مِنْكُمْ يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعَانِ إِنَّمَا اسْتَزَلَّهُمُ الشَّيْطَانُ بِبَعْضِ مَا كَسَبُوا وَلَقَدْ عَفَا اللَّهُ عَنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٥٥﴾

يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ كَفَرُوا وَقَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ إِذَا ضَرَبُوا فِي الْأَرْضِ أَوْ كَانُوا غُزًى لَوْ كَانُوا عِنْدَنَا مَا مَاتُوا وَمَا قُتِلُوا لِيَجْعَلَ اللَّهُ ذَلِكَ حَسْرَةً فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١٥٦﴾

وَلَيْنَ قُتِلْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ مُتُّمْ لَمَغْفِرَةٌ مِنَ اللَّهِ وَرَحْمَةٌ خَيْرٌ مِمَّا يَجْمَعُونَ ﴿١٥٧﴾

وَلَيْنَ مُتُّمَ أَوْ قُتِلْتُمْ لِإِلَى اللَّهِ تُحْشَرُونَ ﴿١٥٨﴾

159. [Эй паёмбар] Ба [сабаби] раҳмати илоҳӣ аст, ки ту бо онон [асҳоб] нармхӯ [ва меҳрубон] шудӣ; ва агар тундхӯ ва сангдил будӣ, ҳатман, аз атрофат пароканда мешуданд; пас, аз эшон даргузар ва барояшон омурзиш бихоҳ ва дар корҳо бо онон машварат кун ва он гоҳ ки тасмим [бар анҷоми коре] гирифтӣ, бар Аллоҳ таоло таваккал кун; [чаро ки] бе тардид, Аллоҳ таоло таваккалкунандагонро дӯст медорад

160. Агар Аллоҳ таоло шуморо ёри кунад, ҳеҷ кас бар шумо пирӯз нахоҳад шуд ва [аммо] агар шуморо ба худ вогузорад, кист, ки пас аз ӯ ёриатон кунад? Ва муъминон бояд танҳо бар Аллоҳ таоло таваккал кунанд

161. Ва сазовор нест ҳеҷ паёмбаре [бо гирифтани саҳми изофӣ аз ғаноим ба асҳобаш] хиёнат кунад; ва ҳар ки хиёнат кунад, рӯзи қиёмат, бо он чи [дар он] хиёнат кардааст, меояд; сипас ба ҳар кас подоши ҳар чи [аз неку бад] кардааст, ба таври комил дода мешавад ва ба онон ситам нахоҳад шуд

162. Оё касе, ки хушнудии Аллоҳро металабад, ҳаммонанди касест, ки ба хашме аз Аллоҳ таоло дучор шуда ва ҷойгоҳаш дӯзах аст? Ва [дӯзах] чи бад ҷойгоҳест!

فَيَمَّا رَحِمَهُ مِنَ اللَّهِ لَئِن لَّمْ يَأْتِكُمْ مَوْجُ الْبَحْرِ وَالْمَسْجُوتِ
وَلَوْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُوا
رِيسَالَ الْبَرِّ لَتَسْلَمْنَ ۗ وَاللَّهُ
يُخَوِّضُ الْوَجُوهَ لَكُم مَّا يَشَاءُ
وَاللَّهُ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿١٥٩﴾

إِن يَنْصُرْكُمُ اللَّهُ فَلاَ غَالِبَ لَكُمُ وَإِن
يُخَذْلكُمْ فَمَن ذَا الَّذِي يَنْصُرْكُم مِّن
بَعْدِهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٦٠﴾

وَمَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَغُلَّ وَمن يَغُلْ يَأْتِ
بِمَا عَمِلَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ثُمَّ تُوْفَى كُلُّ نَفْسٍ
بِمَا كَسَبَتْ وَهُمْ لاَ يُظْلَمُونَ ﴿١٦١﴾

أَفَمَن آتَبَعَ رِضْوَانَ اللَّهِ كَمَن بَاءَ
بِسَخَطِ مِنَ اللَّهِ وَمَا لَهُ جَهَنَّمَ وَبِئْسَ
الْمَصِيرُ ﴿١٦٢﴾

163. [Ҳар як аз] Эшон дараҷот [-и мутафовит]-е назди Аллоҳ таоло доранд ва Аллоҳ таоло ба он чи мекунанд, биност

164. Ба ростӣ, Аллоҳ таоло бар муъминон миннат ниҳод, ки миёни онон паёмбаре аз худашон барангехт, то оёти ӯ [Қуръон]–ро бар эшон бихонад ва [аз гуноҳ] покашон гардонад ва ба онон китоби [Қуръон] ва ҳикмат [суннат] биёмурзад; дар ҳоле ки дар гузашта дар гумроҳии ошкоре буданд

165. [Эй муъминон] Оё чун ба шумо [дар ҷанги Уҳуд] мусибате расид – [бо он ки дар ҷанги Бадр] ду баробарашро [ба душманони худ] расондед – гуфтед: "Ин [мусибат] аз кучо [ба мо] расид"? [Эй паёмбар] Бигӯ: "Он [шикаст] аз ҷониби худатон [ва натиҷаи нофармонӣ аз дастури паёмбар] аст". Бе гумон, Аллоҳ таоло ба ҳар коре тавоност

166. Ва рӯзе, ки [дар ҷанги Уҳуд] ду гурӯҳ [муъминон ва кофирон] бо ҳам бархӯрд карданд, он чи ба шумо расид, ба фармони Аллоҳ таоло буд [то шуморо биёзмояд] ва муъминонро маълум дорад

هُم دَرَجَاتٌ عِنْدَ اللَّهِ وَاللَّهُ بِصِيرٍ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿١٦٣﴾

لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ ءَايَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِن كَانُوا مِن قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿١٦٤﴾

أَوَلَمَّْا أَصَبْتَكُمْ مُّسِيبَةً قَدْ أَصَبْتُمْ مِّثْلَهَا قُلْتُمْ أِنِّي هَذَا قُلْ هُوَ مِنْ عِنْدِ أَنفُسِكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٦٥﴾

وَمَا أَصَابَكُمْ يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعَانِ فَيَذَنِ اللَّهُ وَلِيَعْلَمَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٦٦﴾

167. Ва касонеро, ки нифоқ варзиданд [низ] маълум дорад, ки [чун] ба эшон гуфта шуд: "Биёед, дар роҳи Аллоҳ таоло бичангед ё [аз хонавода ва қабилаатон] дифоъ кунед". Гуфтанд: "Агар медонистем, ҷанге рӯй хоҳад дод, ҳатман, аз шумо пайравӣ мекардем". Онон дар он ҳангом ба куфр наздиктар буданд то имон; ба забони хеш чизе мегӯянд, ки дар дилҳояшон нест ва Аллоҳ таоло ба он чи [дар дил] пинҳон мекунад, огоҳтар аст

168. Касоне, ки [худ дар хона] нишастанд [аз ҷиҳод сар боз заданд] ва дар бораи бародарони худ гуфтанд: "Агар онҳо аз мо пайравӣ мекарданд, кушта намешуданд". [Эй паёмбар, ба ин мунофиқон] Бигӯ: "Агар рост мегӯед, пас, маргро аз худ дур созед"

169. Ҳаргиз касонеро, ки дар роҳи Аллоҳ таоло кушта шудаанд, мурда мапиндор; балки зиндаанд ва назди Парвардигорашон рӯзӣ дода мешаванд

170. Онон ба он чи Аллоҳ таоло аз фазли худ ба эшон додааст, шодмонанд ва барои [саранҷоми неки] касоне, ки [роҳи] ононро пай гирифтаанд ва [ҳанӯз] ба онон напайвастанд, шодӣ мекунад; чаро ки [ҳеч як аз] эшон тарсу андӯхе нахоҳанд дошт

وَلْيَعْلَمَ الَّذِينَ نَافَقُوا وَقِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا فَنُحِمْهُمْ قَتِيلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ أَدْفَعُوهُمْ قَالُوا لَوْ نَعْلَمُ قِتَالًا لَأَتَّبَعْنَكُمْ هُمْ لِلْكَافِرِ يَوْمَئِذٍ أَقْرَبُ مِنْهُمْ لِلْإِيمَانِ يَقُولُونَ بِأَفْوَاهِهِمْ مَا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يَكْتُمُونَ ﴿١٦٧﴾

الَّذِينَ قَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ وَقَعَدُوا لَوْ أِطَاعُونَا مَا قَتَلُوا قُلًّا فَادْرَأُوهُ عَن أَنْفُسِكُمُ الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٦٨﴾

وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرَزَقُونَ ﴿١٦٩﴾

فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ مِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١٧٠﴾

171. [Ҳамчунин] Ба неъмату фазли Аллоҳ таоло шодмонанд ва ин ки [мебинанд] Аллоҳ таоло подоши муъминонро зоеъ намекунад

172. Касоне, ки даъвати Аллоҳ таоло ва паёмбарро – пас аз он ки [дар ғазваи Уҳуд] ба онон чароҳат [ва сахтии бисёр] расид – иҷобат карданд [ва барои таъқиби мушрикони ба сӯи "Ҳамро-ул-асад" рафтанд], барои [он идда аз] эшон, ки некӣ ва парҳезкорӣ карданд, подоши бузурге [дар пеш] аст

173. Ҳамон касоне, ки бархе [аз мушрикон] ба онон гуфтанд: "Мардум [-и Макка] барои [чанг бо] шумо гирд омадаанд; пас, аз онҳо битарсед" ва [аммо ин сухан] бар имонашон афзуд ва гуфтанд: "Аллоҳ таоло барои [муҳофизат аз] мо бас аст ва [У] беҳтарин [мувоқиқ ва] коргузор аст"

174. Пас ба неъмату фазли Аллоҳ таоло [аз Ҳамро-ул-асад ба Мадина] бозгаштанд, дар ҳоле ки ҳеҷ осеба ба онон нарасида буд ва ҳамчунон дар пайи [касби] хушнудии Аллоҳ таоло буданд; ва Аллоҳ таоло фазлу бахшиши бузурге дорад

175. Дар ҳақиқат, ин шайтон аст, ки [шуморо аз ҳайбати] дӯстонаш метарсонад, пас, агар имон доред, аз онон [мушрикони] натарсед ва аз ман битарсед

*يَسْتَبْشِرُونَ بِنِعْمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ
وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَضِيعُ أَجْرَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٧١﴾

الَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِلَّهِ وَالرَّسُولِ مِنْ بَعْدِ
مَا أَصَابَهُمُ الْقَرْحُ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا مِنْهُمْ
وَاتَّقُوا أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٧٢﴾

الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ
جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ فَزَادَهُمْ إِيمَانًا
وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ﴿٧٣﴾

فَأَنْقَلَبُوا بِنِعْمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ لَمْ
يَمَسْسَهُمْ سُوءٌ وَاتَّبَعُوا رِضْوَانَهُ
وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَظِيمٍ ﴿٧٤﴾

إِنَّمَا ذَلِكَ الشَّيْطَانُ يَخْوَفُ أَوْلِيَآءَهُ
فَلَا تَخَافُوهُمْ وَخَافُوا إِنْ كُنْتُمْ
مُؤْمِنِينَ ﴿٧٥﴾

176. Ва [эй паёмбар] касоне, ки дар [ёри кардани] куфр мешитобанд, туру андӯхгин насозанд. Яқинан, онон ҳаргиз зиёне ба Аллоҳ таоло намерасонанд. Аллоҳ таоло мехоҳад, ки баҳрае барояшон дар охират қарор надихад ва азоби бузург [дар пеш] доранд

وَلَا يَحْزُنكَ الَّذِينَ يُسْرِغُونَ فِي الْكُفْرِ
إِنَّهُمْ لَنْ يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا يُرِيدُ اللَّهُ أَلَّا
يَجْعَلَ لَهُمْ حِطًّا فِي الْأَخِرَةِ وَلَهُمْ عَذَابٌ
عَظِيمٌ ﴿٧٦﴾

177. Ба ростӣ, касоне, ки куфрро ба [баҳои] имон хариданд, ҳаргиз ба Аллоҳ таоло зиёне намерасонанд ва азоби дардноке [дар пеш] доранд

إِنَّ الَّذِينَ اشْتَرُوا الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ لَنْ
يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٧﴾

178. Ва касоне, ки кофир шуданд, мапиндоранд, ки чун ба онон муҳлат медиҳем ба судашон аст. Ҷуз ин нест, ки ба онон муҳлат медиҳем, то бар гуноҳи [худ] бияфзоянд ва азоби хоркунандае [пурдарде дар пеш] доранд

وَلَا يَحْسِبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّمَا نُمَلِّي
لَهُمْ حَيْرًا لَّا نَفْسُهُمْ إِنَّمَا نُمَلِّي لَهُمْ
لِيَزْدَادُوا إِثْمًا وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٧٨﴾

179. [Эй муъминон] Чунин набуд [ва аз ҳикмати илоҳӣ нест], ки Аллоҳ таоло муъминонро бар ин ҳол, ки шумо ҳастед [во гузирад ва муъмину мунофиқро дар канори яқдигар] раҳо созад, [балки шуморо бо таколифу озмоишҳои гуногун меозмояд] то палидро аз пок ҷудо кунед; ва чунин набуд, ки Аллоҳ таоло [барои бозшиносии муъминон аз мунофиқон] шуморо аз [асрори] ғайб огоҳ кунад; вале Аллоҳ таоло аз миёни фиристодагонаш ҳар киро бихоҳад, бармегузинад [ва ӯро бар бахше аз ғайб огоҳ мекунад]; пас, ба Аллоҳ таоло ва фиристодагонаш имон биёваред; ва агар имон биёваред ва тақво пеша кунед, подоши бузурге бароятон [дар пеш] аст

180. Ва касоне, ки ба он чи Аллоҳ таоло аз фазли хеш ба онон додааст, бухл меварзанд, гумон накунад, ки он [бухл] барояшон хайр аст; балки барояшон шар аст. Дар рӯзи қиёмат он чи ба он бухл меварзиданд, тавқи гарданашон хоҳад шуд [ва бо он азоб мешаванд]; ва мероси осмонҳову замин аз он Аллоҳ таоло аст ва Аллоҳ таоло ба он чи мекунад, огоҳ аст

مَا كَانَ اللَّهُ لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَىٰ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ حَتَّىٰ يَمِيزَ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ ۗ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُظِلَّكُمْ عَلَىٰ الْغَيْبِ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَجْتَبِيٰ مِن رُّسُلِهِ مَن يَشَاءُ ۖ فَفَاتِمُونَ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ ۗ وَإِن تَوَلَّيْتُمْ ۖ فَسَاءَ مَا تَحْكُمُونَ ﴿١٧٩﴾

وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَبْخُلُونَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۗ هُوَ خَيْرٌ لَّهُمْ بَلْ هُوَ شَرٌّ لَّهُمْ ۗ سَيُطَوَّقُونَ مَا بَخَلُوا بِهِ ۗ يَوْمَ الثَّغِيرِ ۗ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١٨٠﴾

181. Бе тардид, Аллоҳ таоло сухани касонеро шумид, ки гуфтанд: "Аллоҳ таоло фақир аст ва [аз мо қарз меҳаҳад ва] мо бениёзем". [Мо ин] Гуфторашон ва [низ] қатли ноҳаққи паёмбаронро хоҳем навишт ва рӯзи қиёмат ба [онон] мегӯем: "Азоби сӯзон [-и дӯзах]-ро бичашед"

182. [Эй яҳудиён] Ин [мучозот] ба хотири кирдори пешини шумост; ва [-гарна] Аллоҳ таоло ҳаргиз ба бандагони [худ] ситамгор нест

183. [Ин яҳудиён ҳамон] Касоне ҳастанд, ки гуфтанд: "Аллоҳ таоло бо мо аҳду паймон бастааст, ки ба ҳеҷ паёмбаре имон наёварем, то [фиристодае ҳамроҳи худ] бароямон қурбоние биёварад, ки оташ [-и аз соиқа бархоста] онро [ба нишонаи пазириш] бисӯзонад". [Эй паёмбар, ба онон] Бигӯ: "Ҳатман, пеш аз ман паёмбароне буданд, ки далоили ошкорро ҳамроҳи он чи гуфтед, бароятон оварданд. Агар рост мегӯед, пас, чаро ононро куштед"?

184. Пас, агар [яҳудиён ва кофирон] такзибат карданд, [ғамгин мабош ва бидон] паёмбароне, ки пеш аз ту буданд ва муъҷизоту навиштаҳо ва китобҳои равшангар оварда буданд, [низ] такзиб шуданд

لَقَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ
فَقِيرٌ وَنَحْنُ أَغْنِيَاءُ سَنَكْتُبُ مَا قَالُوا
وَقَتْلَهُمُ الْأَنْبِيَاءَ بَعِيرٍ حَقِّ وَنَقُولُ
ذُرُوقًا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿١٨١﴾

ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْتُمْ أَيْدِيَكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ
لَيْسَ بِظَالِمٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿١٨٢﴾

الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ عٰهَدَ إِلَيْنَا لَآ نُؤْمِنَ
لِرُسُولٍ حَتَّىٰ يَأْتِيَنَا بِقُرْبٰنٍ تَأْكُلُهُ
النَّارُ قُلْ قَدْ جَاءَكُمْ رُسُلٌ مِّن قَبْلِي
بِالْبَيِّنٰتِ وَبِالَّذِي قُلْتُمْ فَلِمَ قَتَلْتُمُوهُمْ
إِن كُنْتُمْ صٰدِقِينَ ﴿١٨٣﴾

فَإِن كَذَّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ رُسُلٌ مِّن
قَبْلِكَ جَاءُوا بِالْبَيِّنٰتِ وَالزُّبُرِ
وَأَلْكُتِبِ اللَّمِينِ ﴿١٨٤﴾

185. Ҳар касе чашандаи [таъми] марг аст ва яқинан рӯзи қиёмат подошҳоятонро ба тамомӣ хоҳед гирифт; пас, ҳар киро аз оташ дур доранд ва дар биҳишт дароваранд, ҳатман, растагор шудааст; ва зиндагии дунё чизе ҷуз мояи фиреб нест

186. [Эй муъминон] Бе тардид шумо дар [мавриди базли] амволу ҷонҳоятон озмоиш мешавед ва [ҳамчунин] аз касоне, ки пеш аз шумо ба онон китоби [осмонӣ] дода шудааст [яҳудиён ва масеҳиён] ва [низ] аз касоне, ки ширк варзиданд, суханони озордиҳандаи бисёре хоҳед шунид; ва [аммо] агар сабр кунед ва тақво пеша созед, [шоистатар аст; зеро] ин [истодагӣ] баёнғари азми устувор [-и шумо] дар корхост

187. Ва [эӣ паёмбар, ёд кун] ҳангоме ки Аллоҳ таоло аз касоне, ки китоби [осмонӣ] ба онон дода шуда буд, паймон гирифт, ки: "Ҳатман, [омӯзаҳои ҳидоятбахши] онро барои мардум баён намоед ва [он чиро, ки нубуввати Муҳаммад хабар медиҳад] китмонаш накунед"; ва [-ле] он [аҳд]-ро пушти сари хеш андохтанд [бад-он тавачҷуҳе накарданд] ва ба баҳои андаке [ҳамчун молу мақом] фурухтанд. Чи бад аст, он чи мехаранд!

كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ وَإِنَّمَا تُوَفَّوْنَ
أَجُورَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَمَنْ زُحِرَ عَنْ
النَّارِ وَأُدْخِلَ الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ وَمَا الْحَيَاةُ
الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْعُرُورِ ﴿١٨٥﴾

*لَتُبْلَوْنَ فِي أَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ
وَلَتَسْمَعَنَّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ
قَبْلِكُمْ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا أَذًى
كَثِيرًا وَإِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ ذَلِكَ
مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿١٨٦﴾

وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا
الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا
تَكْتُمُونَهُ فَنَبَذُوهُ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ
وَاشْتَرَوْا بِهِ تَمَتًّا قَلِيلًا فَبَيِّنْ مَا
يَشْتَرُونَ ﴿١٨٧﴾

188. Касоне, ки аз аъмоли [зишти] худ хушнуд мегарданд ва дӯст доранд дар муқобили кор [-и неқ] -е, ки анҷом надодаанд, мавриди ситоиш қарор гиранд, гумон мабар, ки аз азоб [-и илоҳӣ] барканоранд; [балки] барои онон азоби дардноке [дар пеш] аст

189. Фармонравиии осмонҳо ва замин аз они Аллоҳ таоло аст ва Аллоҳ таоло ба ҳар чизе тавоност

190. Ба рости, дар офариниши осмонҳо ва замин ва омадушуди шабу рӯз нишонаҳо [и ошкор]-е барои хирадмандон аст

191. [Ҳамон] Касоне, ки Аллохро [дар ҳамаи аҳвол] истода ва нишаста ва бар паҳлу орамида, ёд мекунанд ва дар офариниши осмонҳо ва замин меандешанд [ва мегӯянд]: "Парвардигоро, инҳоро беҳуда наофаридай; муназзаҳи Ту. Пас, моро аз азоби оташ [-и дузах] ниғаҳ дор

192. Парвардигоро, касеро, ки Ту ба оташ [-и дузах] дароварӣ, яқинан, хору расвояш кардай ва ситамгорон [ҳеч] ёваре надоранд

لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَفْرَحُونَ بِمَا أَتَوْا
وَيُجِبُونَ أَنْ يُحْمَدُوا بِمَا لَمْ يَفْعَلُوا فَلَا
تَحْسَبَنَّهُمْ بِمَفَازَةٍ مِنَ الْعَذَابِ وَلَهُمْ
عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٨٨﴾

وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ وَاللَّهُ عَلَىٰ
كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٨٩﴾

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَإِخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لَآيَاتٍ لِّأُولِي
الْأَلْبَابِ ﴿١٩٠﴾

الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَمًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ
جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَطْلًا
سُبْحٰنَكَ قَفِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿١٩١﴾

رَبَّنَا إِنَّكَ مَن تُدْخِلِ النَّارَ فَقَدْ
أَحْزَيْتَهُ ۖ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿١٩٢﴾

193. Парвардигоро, мо шунидем, даъватгаре ба имон фаро мехонад, ки: "Ба Парвардигори худ имон оваред". Пас, мо имон овардем. Парвардигоро, пас, гуноҳонамонро бибахш ва бадиҳоямонро бипушон ва моро дар зумраи некон бимирон

رَبَّنَا إِنَّا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِي لِلْإِيمَانِ أَنْ آمِنُوا بِرَبِّكُمْ فَآمَنَّا رَبَّنَا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَكَفِّرْ عَنَّا سَيِّئَاتِنَا وَتَوَقَّفْنَا مَعَ الْأَبْرَارِ ﴿١٩٣﴾

194. Парвардигоро, он чиро, ки ба василаи фиристодагонат ба мо ваъда додай, ба мо ато кун ва дар рӯзи қиёмат расвоямон магардон. Бе тардид, Ту хилофи ваъда намекуни"

رَبَّنَا وَعَاتِنَا مَا وَعَدْتَنَا عَلَىٰ رُسُلِكَ وَلَا تُخْزِنَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيعَادَ ﴿١٩٤﴾

195. Пас, Парвардигорашон дуои ононро иҷобат кард [ва фармуд]: "Ман [подоши] амали ҳеҷ соҳибамале аз шуморо – аз мард ё зан – ки ҳамнавъи якдигаред, табоҳ намекунам; пас, касоне, ки [аз ватани худ] ҳичрат кардаанд ва [ё] аз хонаҳои худ ронда шудаанд ва дар роҳи ман озор дидаанд ва ҷангидаанд ва кушта шудаанд, ҳатман, бадиҳояшонро аз онон мезудоям ва [ба унвони] подоше аз ҷониби Аллоҳ таоло эшонро дар боғҳое дармеоварам, ки аз зери [дарахтони] он ҷӯйборҳо ҷорист ва Аллоҳ таоло аст, ки подоши наку назди Ӯст

فَأَسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ أَنِّي لَا أُضِيعُ عَمَلَ عَامِلٍ مِّنْكُمْ مِّمَّنْ ذَكَرَ وَأُنثِيَ بَعْضُكُمْ مِّنْ بَعْضٍ فَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَأُخْرِجُوا مِن دِينِهِمْ وَأُودُوا فِي سَبِيلِي وَقَاتَلُوا وَقُتِلُوا لَأُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَأُدْخِلَنَّهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ثَوَابًا مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الثَّوَابِ ﴿١٩٥﴾

196. [Эй паёмбар] Рафтуомади кофирон [барои тичорат] дар шаҳрҳо [ва молу мақоми онон] туро нафиребад

لَا يُعْرَضُكَ تَقَلُّبُ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي الْبِلَادِ ﴿١٩٦﴾

197. [Ин] Баҳрамандии ночизест;
сипас чойгоҳашон дузаҳ аст ва чи
бад чойгоҳе аст!

مَنْعَ قَلِيلٍ لِّمَآؤُهُمْ جَهَنَّمَ وَيُبْسُّ
الْمِهَادُ ﴿١٩٧﴾

198. Аммо касоне, ки тақвои
Парвардигорашонро намудаанд,
[дар бихишт] боғҳое доранд, ки аз
зери [дарахтони] он чўйборҳо
чорист [ва] човидона дар он
мемонанд. [Ин] Пазирой аз қониби
Аллоҳ таоло [муҳайё шуда] аст ва
он чи назди Аллоҳ таоло аст, барои
накукорон беҳтар аст

لَكِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ
تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا
نُزُلًا مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ
لِّالْبَرَارِ ﴿١٩٨﴾

199. Ва касоне аз аҳли китоб
ҳастанд, ки ба Аллоҳ таоло ва он
чи бар шумо нозил шуда ва он чи
бар худашон нозил шудааст, имон
доранд; дар баробари Аллоҳ таоло
фурутан ҳастанд ва оёти Аллоҳро
ба баҳои ночизе намефурушанд.
Инонанд, ки подошашон назди
Парвардигорашон [маҳфуз] аст. Ба
ростӣ, ки Аллоҳ таоло дар
ҳисобрасӣ сареъ аст

وَأَنَّ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَمَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ
وَمَا أُنزِلَ إِلَيْكُمْ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْهِمْ
خَشِعِينَ لِلَّهِ لَا يَشْتُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ
ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَٰئِكَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ
رَبِّهِمْ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿١٩٩﴾

200. Эй касоне, ки имон овардаед,
[бар таколифи динӣ ва ранҷҳои
дунявӣ] шикебой варзед ва [дар
баробари душманон] пойдор бошед
ва парҳезгорӣ пеша кунед; бошад,
ки растагор шавед

يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَصْبِرُوا وَصَابِرُوا
وَرَابِطُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ
تُفْلِحُونَ ﴿٢٠٠﴾

النساء Сураи Нисо

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Эй мардум, аз Парвардигоратон парво кунед [битарсед], [ҳамон зоте] ки шуморо аз як тан офарид ва ҳамсарашро [низ] аз ӯ офарид ва аз [насли] он ду мардону занони бисёре пароканд. Ва аз Парвардигоре, ки ба [номи] ӯ аз якдигар дархост мекунад, парво [тақво] намоед ва аз [гусастани] пайванди хешовандӣ бипарҳезед. Бе гумон, Аллоҳ таоло ҳамвора мувофиқ [-у ниғаҳбони] шумост

2. Ва [эй сарпарастон] амволи یتимонро [пас аз булуғу рушд] ба эшон бозгардонед ва [моли камарзишу] номарғуб [-и худ]-ро бо [моли арзишманду] марғуб [-и онон] иваз накунад ва амволи эшонро ҳамроҳи амволи худ нахӯред. Ба ростӣ, ки ин [кор] гуноҳи бузурге аст

يَتَأْتِيهَا النَّاسُ آتِفُقُوا رَبَّكُمْ
الَّذِي خَلَقَكُمْ مِّن نَّفْسٍ
وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا
وَوَيْتَ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا
وَنِسَاءً وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي
تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ
كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا ﴿١﴾

وَأْتُوا الْيَتَامَىٰ أَمْوَالَهُمْ
وَلَا تَبَدَّلُوا الْخَيْرَ بِالْظَلِيمِ وَلَا
تَأْكُلُوا أَمْوَالَهُمْ إِلَىٰ أَمْوَالِكُمْ
إِنَّهُ كَانَ حُوبًا كَبِيرًا ﴿٢﴾

3. Ва агар тарсидед, ки [ба хотири костан аз маҳрия ё бадрафторӣ] натавонед адолатро дар ҳаққи духтарони ятим риоя намоед, [аз издивоҷ бо онон сарфи назар кунед ва] аз занон [-и дигар]-е, ки мавриди писанди шумост, [як ё] ду ва [ё] се ва [ё] чаҳор танро ба ҳамсарӣ дароваред. Пас, агар бим доред, ки натавонед адолат кунед, ба як [зан] ё ба он чи [аз канизон], ки молики онҳоед [иктифо намоед]. Ин [кор] наздиктар аст ба ин, ки ситам накунад

4. Ва маҳрияи занонро ба унвони ҳадя [ва фаризаи илоҳӣ] бо хушдилӣ ба онон бидиҳед. Пас, агар онон чизе аз онро бо ризоияти хотир ба шумо бахшиданд, онро хушу гуворо бихӯред

5. Ва ба камхирадоне, ки Аллоҳ таоло шуморо ба сарпарастии онон гумоштааст, амволашонро надиҳед ва аз [даромади] он ба эшон хӯроку пӯшок диҳед ва бо онон ба шоистагӣ суҳан бигӯед

وَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تُقْسِطُوا فِي
الْيَتَامَىٰ فَانكِسُوا مَا طَابَ
لَكُمْ مِنَ النِّسَاءِ مِمَّا مَثَىٰ وَتِلْكَ
وَرُبِعٌ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْدِلُوا
فَوَاحِدَةٌ أَوْ مَا مَلَكَتْ
أَيْمَانُكُمْ ذَٰلِكَ أَذَىٰ أَلَّا
تَعُولُوا ﴿٣٠﴾

وَأَتُوا النِّسَاءَ صَدَقَاتِهِنَّ نِحْلَةً
فَإِنْ طِبَّنَ لَكُمْ عَنْ شَيْءٍ مِّنْهُ
نَفْسًا فَكُلُوهُ هَنِيئًا مَّرِيئًا ﴿٣١﴾

وَلَا تُؤْتُوا السُّفَهَاءَ أَمْوَالَكُمُ
الَّتِي جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ قِيَمًا
وَأَرْزُقُوهُمْ فِيهَا وَاكْسُوهُمْ
وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَّعْرُوفًا ﴿٣٢﴾

6. Ва ятимонро [аз лиҳози тавоноӣ бар мууроқибат аз амволашон] биёзмоед то вақте ба [синни] издивоҷ бирасанд, пас, агар дар эшон рушд [-и фикрии кофӣ] ёфтед, амволашонро ба онон бидиҳед ва онро [аз бими он ки мабодо] бузург шаванд [ва аз шумо пас бигиранд], ба исрофу шитоб махӯред. Ва ҳар ки бениёз аст, бояд [аз гирифтани учрату музди сарпарастӣ] худдорӣ кунад ва ҳар ки ниёзманд аст, бояд ба тарзи шоиста [ва мутобиқи урф аз он] бихӯрад. Пас, ҳар гоҳ амволашонро ба онон боз гардондед, бар эшон гувоҳ бигиред ва [бидонед] Аллоҳ таоло барои ҳисобрасӣ кофӣ аст

7. Мардон аз он чи падару модар ва хешовандон [ба унвони ирс] бар ҷой гузоштаанд, саҳме доранд ва занон [низ] аз он чи падару модар ва хешовандон бар ҷой гузоштаанд, саҳме доранд – хоҳ он [мол] кам бошад ё зиёд. [Чунин] Баҳрае [аз ҷониби Аллоҳ таоло] муайян [ва муқаррар шуда] аст

8. Ва ҳар гоҳ хешовандон [-и ғайри ворис] ва ятимону тиждастон бар тақсими [мерос] ҳозир шаванд, [пеш аз тақсим чизе] аз он [амволро аз боби истиҳоб] ба онон бидиҳед ва ба шоистагӣ бо эшон сухан бигӯед

وَأْتُوا الْيَتَامَىٰ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغُوا
النِّكَاحَ فَإِنْ ءَانَسْتُمْ مِّنْهُمْ
رُشْدًا فَادْفَعُوا إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ
وَلَا تَأْكُلُوهَا إِسْرَافًا وَبِدَارًا
أَنْ يَكُفَّرُوا وَمَنْ كَانَ غَنِيًّا
فَلْيَسْتَعْفِفْ وَمَنْ كَانَ فَقِيرًا
فَلْيَأْكُلْ بِالْمَعْرُوفِ فَإِذَا
دَفَعْتُمْ إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ فَأَشْهِدُوا
عَلَيْهِمْ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ حَسِيبًا ﴿٦﴾

لِّلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ
الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلنِّسَاءِ
نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ
وَالْأَقْرَبُونَ مِمَّا قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرَ
نَصِيبًا مَّفْرُوضًا ﴿٧﴾

وَإِذَا حَضَرَ الْقِسْمَةَ أُولُو
الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينُ
فَارْزُقُوهُمْ مِنْهُ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا
مَّعْرُوفًا ﴿٨﴾

9. Ва касоне, ки агар фарзандони нотавоне аз худ бар чой бигзоранд, бар [ояндаи] онон бим доранд, бояд [аз ситам дар бораи ятимони мардум низ] битарсанд. Пас, бояд аз Аллоҳ таоло парво кунанд [битарсанд] ва сухани [санҷида ва] дуруст бигӯянд

10. Дар ҳақиқат, касоне, ки амволи ятимонро ба ситам мехӯранд, чуз ин нест, ки оташ дар шиками хеш фуру мебаранд ва ба зудӣ ба оташе барафрӯхта дармеоянд

وَلْيَخْشَ الَّذِينَ لَوْ تَرَكَوْا مِنْ
خَلْفِهِمْ ذُرِّيَّةً ضِعْفًا خَافُوا
عَلَيْهِمْ فَلْيَتَّقُوا اللَّهَ وَلْيَقُولُوا
قَوْلًا سَدِيدًا ﴿٩﴾

إِنَّ الَّذِينَ يَأْكُلُونَ أَمْوَالَ
الْيَتَامَىٰ ظُلْمًا إِنَّمَا يَأْكُلُونَ
فِي بُطُونِهِمْ نَارًا وَسَيَصْلَوْنَ
سَعِيرًا ﴿١٠﴾

11. Аллоҳ таоло дар бораи фарзандонатон ба шумо супориш мекунад: Саҳми писар монанди саҳми духтар аст. Ва агар [ворисон ду духтар ё] бештар аз ду духтар бошад, саҳми онон ду савуми тарака аст. Ва агар фақат як духтар бошад, саҳми ӯ нисфи тарака аст. Агар [майит] фарзанд дошта бошад, барои ҳар як аз падару модараш, як шашуми тарака аст ва агар фарзанд надошта бошад ва [танҳо] падару модараш аз ӯ ирс бибаранд, дар ин сурат, барои модараш як савум [сеяк] аст [ва барои падар ду савум] ва агар ӯ [майит] бародароне дошта бошад, саҳми модараш як шашум [шашяк] аст. [Ин тақсими мерос] Пас аз амал ба васиятест, ки карда ва ё [пардохти] воме [ки дорад анҷом мегирад]. Шумо намедонед, ки падаронатон ва [ё] фарзандонатон, кадом як бароятон судмандтар аст. [Ин аҳком] Фариза [-и муайян ва муқаррар] аз ҷониби Аллоҳ таоло аст. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло донои ҳақим аст

يُوصِيكُمُ اللَّهُ فِي أَوْلَادِكُمْ لِلَّذِي كَرِهَ مِثْلَ حِظِّ الْأُنثَيَيْنِ فَإِنْ كُنَّ نِسَاءً فَوْقَ اثْنَتَيْنِ فَلَهُنَّ ثُلُثَا مَا تَرَكَ وَإِنْ كَانَتْ وَاحِدَةً فَلَهَا النِّصْفُ وَلِأَبَوَيْهِ لِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ مِمَّا تَرَكَ إِنْ كَانَ لَهُ وَوَلِدٌ فَإِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُ وَوَلَدٌ وَوَرِثَةٌ أَبَوَاهُ فَلِأُمِّهِ الثُّلُثُ فَإِنْ كَانَ لَهُ إِخْوَةٌ فَلِأُمِّهِ السُّدُسُ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّتِي يُوصِي بِهَا أَوْ دَيْنٍ ؕ لِأَبَائِكُمْ وَلِأُمَّاتِكُمْ لَا تَدْرُونَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ لَكُمْ نَفْعًا فَرِيضَةٌ مِّنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١١﴾

12. Ва [эй шавҳарон] агар ҳамсаронатон фарзанде надошта бошанд, нима аз тарака барои шумост ва агар фарзанде дошта бошанд, як чаҳоруми [чаҳоряк] тарака аз они шумост. [Албатта] Пас аз [амал ба] васияте, ки кардаанд ё [пардохти] воме, ки доранд. Ва агар шумо фарзанде надошта бошед, як чаҳоруми таракаи шумо барои занонатон аст ва агар фарзанде дошта бошед, як ҳаштуми таракаи шумо аз они эшон аст. [Албатта] Пас аз амал ба васияте, ки кардаед ва [пардохти] воме [ки доред]. Ва агар мард ё зане, ки аз ӯ ирс мебаранд, падар ё фарзанд надошта бошад [калола бошад] ва бародар ё хоҳар дошта бошад, пас, барои ҳар як аз онон як шашуми [тарака] аст. Ва агар [хешовандони чунин шахсе] беш аз ин [ду нафар] бошанд, дар ин сурат, дар як савум [аз тарака] шариканд. [Албатта] Пас аз анҷоми васияте, ки бад-он супориш шуда ё воме, ки [бояд пардохт гардад, ба шарти он ки аз ин тариқ], зиёне [ба ворисон] нарасонад. [Ин ҳукм] Супориши Аллоҳ таоло аст ва Аллоҳ таоло донои бурдбор аст

13. Инҳо ҳудуди илоҳӣ аст ва ҳар ки аз Аллоҳ таоло ва паёмбараш итоат кунад, вайро ба боғҳое дармеоварад, ки аз зери [дарахтони] он ҷӯйборҳо ҷорӣ аст, дар он ҷовидонаанд ва ин ҳамон комёбии бузург аст

*وَأَنتُمْ نِصْفُ مَا تَرَكَ
 أَزْوَاجُكُمْ إِنْ لَمْ يَكُنْ لِهِنَّ
 وَلَدٌ فَإِنْ كَانَ لَهُنَّ وَلَدٌ فَلَكُمْ
 الرُّبُعُ مِمَّا تَرَكَنَّ مِنْ بَعْدِ
 وَصِيَّتِ يَوْصِيْنَ بِهَا أَوْ دَيْنٍ
 وَلَهُنَّ الرُّبُعُ مِمَّا تَرَكَتُمْ إِنْ لَمْ
 يَكُنْ لَكُمْ وَلَدٌ فَإِنْ كَانَ
 لَكُمْ وَلَدٌ فَلَهُنَّ الثُّمُنُ مِمَّا
 تَرَكَتُمْ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّتِ تُوْصَوْنَ
 بِهَا أَوْ دَيْنٍ وَإِنْ كَانَ رَجُلٌ
 يُورَثُ كَلَالَةً أَوْ امْرَأَةً وَلَهُ أَخٌ
 أَوْ أُخْتُ فَلِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا
 السُّدُسُ فَإِنْ كَانُوا أَكْثَرَ مِنْ
 ذَلِكَ فَهُمْ شُرَكَاءُ فِي الثُّلُثِ
 مِنْ بَعْدِ وَصِيَّتِ يَوْصَى بِهَا أَوْ
 دَيْنٍ غَيْرِ مُصَارَةٍ وَصِيَّتِ مِنْ
 اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَلِيمٌ ﴿١٢﴾

تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ
 وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي
 مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا
 وَذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٣﴾

14. Ва ҳар ки аз Аллоҳ таоло ва паёмбараш нофармонӣ намояд ва аз ҳудуди Ё таҷовуз кунад, вайро дар оташе ворид мекунад, ки ҷовидона дар он хоҳад монд ва барояш азоби хоркунанда [дар пеш] аст

وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ
وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُ يُدْخِلْهُ نَارًا
خَالِدًا فِيهَا وَلَهُ عَذَابٌ
مُّهِينٌ ﴿١٤﴾

15. Ва касоне аз занони шумо, ки муртакиби зино мешаванд, чаҳор нафар [марди одил] аз худатонро бар онон гувоҳ гиред. Пас, агар гувоҳе доданд, он занонро дар хонаҳо ниғаҳ доред, то маргашон фаро расад ё Аллоҳ таоло роҳе барояшон қарор диҳад

وَالَّذِي يَأْتِيَنَّ الْفَاحِشَةَ مِنْ
نِسَائِكُمْ فَاسْتَشْهِدُوا عَلَيْهِنَّ
أَرْبَعَةً مِنْكُمْ فَإِنْ شَهِدُوا
فَأَمْسِكُوهُنَّ فِي الْبُيُوتِ حَتَّى
يَتَوَقَّهِنَّ الْمَوْتُ أَوْ يَجْعَلَ اللَّهُ
لَهُنَّ سَبِيلًا ﴿١٥﴾

16. Аз миёни шумо он марду зане, ки муртакиби он [амали зишт] мешаванд, [бо танбеҳу тавбиҳ] озорашон диҳед. Пас, агар тавба карданд ва дурусткор шуданд, аз эшон сарфи назар кунед, [чаро ки] бе тардид, Аллоҳ таоло тавбапазирӣ меҳарубон аст

وَالَّذَانِ يَأْتِيَنَّهَا مِنْكُمْ
فَعَاذُوهُمَا فَإِنْ تَابَا وَأَصْلَحَا
فَاعْرِضُوا عَنْهُمَا إِنَّ اللَّهَ كَانَ
تَوَّابًا رَحِيمًا ﴿١٦﴾

17. Ҷуз ин нест, ки [пазириши] тавба аз сӯйи Аллоҳ таоло барои касонест, ки аз рӯйи нодонӣ кори ношоистае анҷом медиҳанд, он гоҳ ба зудӣ [ва пеш аз фаро расидани марг] тавба мекунанд. Инонанд, ки Аллоҳ таоло тавбаашонро мепазирад ва Аллоҳ таоло доноӣ ҳақим аст

إِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى اللَّهِ لِلَّذِينَ
يَعْمَلُونَ السُّوءَ بِجَهْلَةٍ ثُمَّ
يَتُوبُونَ مِنْ قَرِيبٍ فَأُولَئِكَ
يَتُوبُ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ
عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٧﴾

18. Ва барои касоне, ки [то поёни умр ҳамвора] муртакиби корҳои ношоиста мешаванд ва ҳангоме ки марги яке аз онон фаро мерасад мегӯяд: "Акнун тавба кардам" [ҳеч] тавба [ва бахшише дар кор] нест ва на барои касоне, ки дар ҳоли куфр мемиранд. Инон ҳастанд, ки барояшон азоби дардноке муҳайё сохтаем

وَلَيْسَتِ التَّوْبَةُ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ
السَّيِّئَاتِ حَتَّىٰ إِذَا حَضَرَ
أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ إِنِّي تُبْتُ
الْكَفْرَ وَلَا الَّذِينَ يَمُوتُونَ وَهُمْ
كُفَّارًا أُولَٰئِكَ أَعْتَدْنَا لَهُمْ
عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٨﴾

19. Эй касоне, ки имон овардаед, барои шумо ҳалол нест, ки занон [-и падаронатон]-ро бар хилофи майлашон ба ирс баред [ё маҷбур ба издивоҷ бо дигарон кунед] ва [дар мавриди ҳамсарони худатон низ ҳукм ин аст, ки] ононро зери фишор қарор надихед, то бархе аз он чиро, ки [ба унвони маҳрия] ба эшон додаед, пас бигиред, магар ин ки муртакиби амали ношоистаи ошкоре [монанди зино] шаванд. [Аммо дар мавриди занони покдомани худ накуғфтор бошед] Ва бо онҳо ба таври шоиста рафтор кунед ва агар аз онон [хушатон наёмад ва] кароҳат доштед, пас, [шикебой кунед]. Чи басо чизеро хуш намедоред ва Аллоҳ таоло хайри бисёре дар он қарор медиҳад

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا يَحِلُّ
لَكُمْ أَنْ تَرْتُوا النِّسَاءَ كَرْهًا
وَلَا تَعْضُلُوهُنَّ لِتَذْهَبُوا بِبَعْضِ
مَا ءَاتَيْتُمُوهُنَّ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَنَّ
بِفِدْحَةٍ مُنِبِّئَةٍ وَعَاشِرُوهُنَّ
بِالْمَعْرُوفِ فَإِنْ كَرِهْتُمُوهُنَّ
فَعَسَىٰ أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا
وَيَجْعَلَ اللَّهُ فِيهِ خَيْرًا
كَثِيرًا ﴿١٩﴾

20. Агар хостед ҳамсар [-и дигаре] ба ҷойи ҳамсар [-и пешини худ] баргузинед ва ба яке аз онон моли фаровоне [ба унвони маҳрия] пардохтаед, чизе аз онро пас нагиред. Оё меҳоҳед он [мол]-ро ба бӯхтон ва гуноҳи ошкор бозпас бигиред?

وَإِنْ أَرَدْتُمْ اسْتِبْدَالَ زَوْجٍ
مَّكَانَ زَوْجٍ وَءَاتَيْتُمْ إِحْدَهُنَّ
قِنْطَارًا فَلَا تَأْخُذُوا مِنْهُ شَيْئًا
أَتَأْخُذُونَہُ بِهَيْئَتِنَا وَإِنَّمَا
مُؤْنِنًا ﴿٢٠﴾

21. Ва чи гуна он [маҳрия]-ро бозпас мегиред, дар ҳоле ки аз якдигар баҳраманд шудаед [ва аз асрори якдигар огоҳед] ва онон [ҳангоми ақди издивоч] аз шумо паймони маҳкаму устувор гирифтаанд

22. Ва бо заноне, ки падаронатон [бо онҳо] издивоч кардаанд, [пас аз марги падар] издивоч накунед, магар он чи [аз ин навъ издивоч, ки дар замони ҷоҳилият рух дода ва] баҳшида шудааст, [чаро ки] бе тардид, ин кор амали зишту танаффурангез ва роҳи нодуруст аст

وَكَيْفَ تَأْخُذُونَهُ وَقَدْ أَفْضَى
بَعْضُكُمْ إِلَى بَعْضٍ وَأَخَذْنَ
مِنْكُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا ﴿٢١﴾

وَلَا تَنْكِحُوا مَا نَكَحَ
آبَاؤُكُمْ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا
قَدْ سَلَفَ ۚ إِنَّهُ كَانَ فَحِشَةً
وَمَقْتًا وَسَاءَ سَبِيلًا ﴿٢٢﴾

23. [Издивоч бо ин афрод] Бар шумо ҳаром шудааст: модару духтар ва хоҳару амма ва холаву духтари бародару духтари хоҳар, модаре, ки ба шумо шир додааст ва хоҳари разой ва модари зану духтари ҳамсаре, ки [он духтар] дар хонаи шумо парвариш ёфтааст ва бо он ҳамсар ҳамбистар шудаед – вале агар бо он зан омезиш накардаед, гуноҳе нест [ки бо духтараш издивоч кунед] – ҳамчунин, ҳамсари писаратон, ки аз пушти худатон аст ва издивоч бо ду хоҳар [низ бар шумо ҳаром аст], магар он чи [аз ин навъ издивоч, ки дар замони чоҳилият рух дода ва] бахшида шудааст, [чаро ки] бе тардид, Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ أُمَّهَاتُكُمْ
وَبَنَاتُكُمْ وَأَخْوَاتُكُمْ
وَعَمَّاتُكُمْ وَخَالَاتُكُمْ وَبَنَاتُ
الْأَخِ وَبَنَاتُ الْأَخْتِ
وَأُمَّهَاتُكُمُ اللَّاتِي أَرْضَعْنَكُمْ
وَأَخْوَاتُكُم مِّنَ الرَّضْعَةِ
وَأُمَّهَاتُ نِسَائِكُمْ وَرَبِّبَاتِكُمْ
الَّتِي فِي حُجُورِكُمْ مِّن
نِّسَائِكُمُ اللَّاتِي دَخَلْتُم بِهِنَّ
فَإِن لَّمْ تَكُونُوا دَخَلْتُم بِهِنَّ
فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ وَحَلْتِيلُ
أَبْنَائِكُمُ الَّذِينَ مِّن
أَصْلَابِكُمْ وَأَن تَجْمَعُوا بَيْنَ
الْأَخْتَيْنِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ ۗ إِنَّ
اللَّهَ كَانَ عَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٢٣﴾

24. Занони шавҳардор [бар шумо ҳароманд], магар заноне, ки [канизатон ҳастанд ва шумо] молики онҳо шудаед. [Ин] Фаризаи илоҳист, ки бар шумо муқаррар доштааст ва ғайр аз инҳо [ки гуфта шуд], бароятон ҳалол аст, дар ҳоле ки покдоманӣ меварзед ва зинокор нестед, бо амволи худ [занони дигарро] талаб кунед. Пас, он заноне, ки [ба издивоч даровардед ва] аз онон ком гирифтед, бояд маҳрияшонро ба унвони фаризае ба онон бидиҳед ва дар мавриди он чи баъд аз таъйини маҳрия [дар мавриди бешу ками он] бо якдигар тавофуқ мекунад, гуноҳе бар шумо нест. Бе гумон, Аллоҳ таоло донои ҳақим аст

﴿وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ كِتَابَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَأُجَلَ لَكُمْ مِمَّا وَرَاءَ ذَلِكَ أَنْ تَبْتَغُوا بِأَمْوَالِكُمْ مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسْلِفِينَ ۖ فَمَا اسْتَمْتَعْتُمْ بِهِ مِنْهُنَّ فَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ فَرِيضَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيهَا تَرْضَاهُمْ بِهِ مِنْ بَعْدِ الْفَرِيضَةِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٤٤﴾﴾

25. Ва ҳар як аз шумо аз лиҳози молӣ тавоноии издивоҷ бо занони озодаи муъминро надорад, пас, бо канизакони боимоне, ки дар ихтиёри шумо [ё дигар мусулмонон] ҳастанд [издивоҷ кунад]. Ва Аллоҳ таоло ба имонатон донотар аст. [Шумо ва онон] Ҳамагӣ аз ҷинси якдигаред [ва бо якдигар баробаред], пас, бо иҷозати сарпарасташон бо онон издивоҷ кунед ва маҳрияҳояшонро ба таври писандида ба эшон бидиҳед, [ба шарти он ки] покдоман бошанд на зинокор ва на [дар зумраи] касоне, ки пинҳонӣ [барои худ] дӯст мегиранд. Он гоҳ чун издивоҷ карданд, агар муртакиби зино шуданд, пас, муҷозоташон [панҷоҳ тозиёна, яъне] нисфи муҷозоти занони озод аст. Ин [иҷозати издивоҷ бо канизон] барои касе аз шумост, ки аз олоиш ба гуноҳ битарсад, ва [-ле дар мавриди издивоҷ бо канизон] агар шикебой [ва покдоманӣ] пеша кунед, бароятон беҳтар аст ва Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

26. Аллоҳ таоло меҳоҳад, ки [аҳкоми ҳешро] бароятон равшан созад ва шуморо ба роҳу равиши касоне, ки пеш аз шумо буданд, роҳнамоӣ кунад ва Аллоҳ таоло доноии ҳақим аст

وَمَنْ لَّمْ يَسْتَطِعْ مِنْكُمْ طَوْلًا
أَنْ يَنْكِحَ الْمُحْصَنَاتِ
الْمُؤْمِنَاتِ فَمِنْ مَّا مَلَكَتْ
أَيْمَانُكُمْ مِنْ فَتَيَاتِكُمْ
الْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ
بِإِيمَانِكُمْ بَعْضُكُمْ مِنْ
بَعْضٍ فَأَنْكِحُوهُنَّ بِإِذْنِ
أَهْلِيهِنَّ وَعَاقِبُهُنَّ أَجُورَهُنَّ
بِالْمَعْرُوفِ مُحْصَنَاتٍ غَيْرَ
مُسَلْفِحَاتٍ وَلَا مُتَّخِذَاتِ
أَحْدَانٍ فَإِذَا أَحْصِنَ فَإِنْ أَتَيْتَنَّ
بِقَدْحَةٍ فَعَلَيْهِنَّ نِصْفُ مَا
عَلَى الْمُحْصَنَاتِ مِنَ الْعَذَابِ
ذَلِكَ لِمَنْ خَشِيَ الْعَنَتَ
مِنْكُمْ وَأَنْ تَصْبِرُوا خَيْرٌ
لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥٥﴾

يُرِيدُ اللَّهُ لِيُبَيِّنَ لَكُمْ
وَيَهْدِيَكُمْ سُنَنَ الَّذِينَ مِنْ
قَبْلِكُمْ وَيَتُوبَ عَلَيْكُمْ
وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٦١﴾

27. Ва Аллоҳ таоло меҳоҳад тавбаи шуморо бипазирад [ва аз олудагии гуноҳ покатон намояд], ва [-ле] касоне, ки пайрави шаҳавот ҳастанд, меҳоҳанд, ки шумо дастхуши инҳирофи бузурге шавед

وَاللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يَتُوبَ عَلَيْكُمْ وَيُرِيدُ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهَوَاتِ أَنْ تَمِيلُوا مَيْلًا عَظِيمًا ﴿٢٧﴾

28. Аллоҳ таоло [бо ташреъи ин аҳком] меҳоҳад бар шумо осон гирад. Ва инсон нотавон офарида шудааст

يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُخَفِّفَ عَنْكُمْ وَخُلِقَ الْإِنْسَانُ ضَعِيفًا ﴿٢٨﴾

29. Эй касоне, ки имон овардаед, амволи якдигарро ба ботил [ва аз роҳҳои номашруъе ҳамчун ғасбу дузди ва ришва] нахӯред, магар ин ки тиҷорате бо ризоияти шумо [анҷом гирифта] бошад; ва [ҳамчунин] якдигарро накушед ва худкуши накунед; ҳамона Аллоҳ таоло [нисбат] ба шумо меҳрубон аст [ва шуморо аз ин корҳо боз медорад]

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً عَن تَرَاضٍ مِّنْكُمْ وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا ﴿٢٩﴾

30. Ва ҳар ки [огоҳона ва] аз рӯйи таҷовуз ва ситам чунин кунад, пас, ба зудӣ ўро дар оташ [-и сўзон] дармеоварем ва ин [кор] барои Аллоҳ таоло осон аст

وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ عُدْوَانًا وَظُلْمًا فَسَوْفَ نُصَلِّيهِ نَارًا ۖ وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿٣٠﴾

31. [Эй муъминон] Агар аз гуноҳони бузурге, ки аз он наҳй шудаед, дурӣ кунед, гуноҳон [-и сағиратон]-ро аз шумо мезудоем ва шуморо дар ҷойгоҳи шоистаи [биҳишт] ворид мекунем

إِنْ تَجْتَنِبُوا كَبَائِرَ مَا تُنْهَوْنَ عَنْهُ نُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَنُدْخِلَكُمْ مُدْخَلَ كَرِيمًا ﴿٣١﴾

32. [Эй муъминон] Он чиро, ки Аллоҳ таоло ба василаи он бархе аз шуморо бар бархе дигар бартарӣ додааст, орзу макунад [то дучори ҳасад нашавад]. Мардон аз он чи ба даст овардаанд, [подошу] баҳрае доранд ва занон [низ] аз он чи ба даст овардаанд, [ачру] баҳрае доранд ва аз бахшиши Аллоҳ таоло [чизе] бихоҳед. Бе тардид, Аллоҳ таоло ба ҳар чизе доност

33. Мо барои ҳар кас ворисоне қарор додаем, ки аз он чи падару модар ва хешовандон бар ҷой гузоштаанд, ирс бибаранд ва [низ] ба касоне, ки [бо онон] паймони [бародарӣ ва ёрӣ] бастаед, саҳмашонро [аз ирс] бидиҳед. Бе гумон, Аллоҳ таоло бар ҳар чизе гувоҳ аст

وَلَا تَتَمَنَّوْا مَا فَضَّلَ اللَّهُ بِهِ
بَعْضَكُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ لِّلرِّجَالِ
نَصِيبٌ مِّمَّا كَتَبْنَا
وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا
كَتَبْنَا وَسَأَلُوا اللَّهَ مِنْ
فَضْلِهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ
عَلِيمًا ﴿٣٢﴾

وَلِكُلِّ جَعَلْنَا مَوْلَىٰ مِمَّا تَرَكَ
الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ
وَالَّذِينَ عَقَدْتُمْ
أَيْمَانَكُمْ فَآتُوهُمْ
نَصِيبَهُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ
شَيْءٍ شَهِيدًا ﴿٣٣﴾

34. Мардон бар занон сарпарасту ниғаҳбонанд, ба хотири он ки Аллоҳ таоло бархе аз эшонро бар бархе бартарӣ додааст ва [низ] ба хотири он ки аз амволи хеш [барои занон] харҷ мекунанд. Пас, занони солеҳ, [ононад, ки ҳам аз Аллоҳ таоло ва ҳам аз шавҳаронашон] фармонбардоранд [ва] ба поси он чи Аллоҳ таоло [барояшон] ҳифз кардааст [асрору ҳуқуқи шавҳарони худро] дар ғайби [онон] ҳифз мекунанд. Ва [эй шавҳарон] ба заноне, ки аз нофармониашон бим доред, панду андарз диҳед, [агар фармонбардор нашуданд] дар бистар аз эшон дурӣ кунед [ва агар таъсир накард], ошонро [тавре, ки озор набинанд] бизанед. Пас, агар аз шумо итоат карданд, ҳеҷ роҳе [барои баҳонаҷӯӣ ва сарзаниш] бар онҳо маҷӯед [ва бидонед, ки] ба ростӣ, Аллоҳ таоло баландмартабаи бузург аст

35. Ва [шумо, эй сарпарастони зану мард] агар аз ихтилофу ҷудой миёни он ду [зану шавҳар] бим доштед, пас, як довар аз хонаводаи шавҳар ва як довар аз хонаводаи зан [таъйин кунед ва барои тасмиғирӣ] бифириштед. Агар ин ду [довар] қасди ислоҳ [ва оштии байни завҷайн] дошта бошанд, Аллоҳ таоло миёни он ду [зану шавҳар] созгорӣ хоҳад дод. Бе гумон, Аллоҳ таоло донои огоҳ аст

الرِّجَالُ قَوَّامُونَ عَلَى النِّسَاءِ بِمَا
فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ
وَبِمَا أَنْفَقُوا مِنْ أَمْوَالِهِمْ
فَأَلْصَلِحْتُ قَاتِنْتُ حَفِظْتُ
لِلْعَيْبِ بِمَا حَفِظَ اللَّهُ وَالَّتِي
تَخَافُونَ نُشُوزَهُنَّ فَعِظُوهُنَّ
وَأَهْجُرُوهُنَّ فِي الْمَضَاجِعِ
وَأَضْرِبُوهُنَّ فَإِنْ أَطَعْنَكُمْ فَلَا
تَبْغُوا عَلَيْهِنَّ سَبِيلًا إِنَّ اللَّهَ
كَانَ عَلِيمًا كَبِيرًا ﴿٣٤﴾

وَإِنْ خِفْتُمْ شِقَاقَ بَيْنِهِمَا
فَابْعَثُوا حَكَمًا مِنْ أَهْلِهِ
وَحَكَمًا مِنْ أَهْلِهَا إِنْ يُرِيدَا
إِصْلَاحًا يُوَفِّقِ اللَّهُ بَيْنَهُمَا إِنَّ
اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا خَبِيرًا ﴿٣٥﴾

36. Ва Аллоҳро бипарастед ва чизеро бо ӯ шарик нагардонед ва ба падару модар некӣ кунед ва [низ] ба хешовандону ятимон ва тиҳидастону ҳамсоия хешованд ва ҳамсоия ғайри хешованд ва ҳамнишину [мусофири] дар роҳмонда ва [канизону] бардагоне, ки молики онҳо ҳастед [некӣ кунед ва бидонед, ки] яқинан, Аллоҳ таоло касеро, ки мутақаббир ва фахрфурӯш бошад, дӯст намедорад

﴿وَأَعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا ۚ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَبِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَالْجَارِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَالْجَارِ الْجُنُبِ وَالصَّاحِبِ بِالْجَنبِ وَاتِّمَنِ السَّبِيلِ ۚ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ ۖ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَن كَانَ مُخْتَالًا فَخُورًا ﴿٣٦﴾

37. [Ҳамон] Касоне, ки бухл меварзанд ва мардумро ба бухл вомедоранд ва он чи [аз сарвату дониш]-ро, ки Аллоҳ таоло аз фазли хеш ба онон бахшидааст, пинҳон мекунанд. Ва мо барои кофирон [ва носипосон] азоби хоркунанда муҳайё кардаем

﴿الَّذِينَ يَبْخُلُونَ وَيَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبُخْلِ وَيَكْتُمُونَ مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿٣٧﴾

38. Ва [низ барои] касоне, ки амволашонро барои [худнамоӣ ва] нишон додан ба мардум инфоқ мекунанд ва ба Аллоҳ таоло ва рӯзи охираат имон надоранд [чунин шахсе ёри шайтон аст] ва касе, ки шайтон ҳамдамаш бошад, чи бад ҳамдаме дорад!

﴿وَالَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ رِئَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ ۗ وَمَن يَكُنِ الشَّيْطَانُ لَهُ، قَرِينًا فَسَاءَ قَرِينًا ﴿٣٨﴾

39. Ва барои онон чи зиёне дошт, агар ба Аллоҳ таоло ва рӯзи охират имон меоварданд ва аз он чи Аллоҳ таоло ба онон рӯзӣ додааст, инфоқ мекарданд? Ва Аллоҳ таоло ба [ҳолю аъмоли] эшон дононост

وَمَاذَا عَلَيْهِمْ لَوْ ءَامَنُوا بِاللَّهِ
وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَأَنفَقُوا مِمَّا
رَزَقَهُمُ اللَّهُ وَكَانَ اللَّهُ بِهِمْ
عَلِيمًا ﴿٣٩﴾

40. Бе гумон, Аллоҳ таоло ба андозаи заррае [ба бандагонаш] ситам намекунад ва агар кори неке бошад, онро дучандон мекунад ва аз пешгоҳи худ [ба онон] подоши бузурге ато мекунад

إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ
وَإِن تَكُ حَسَنَةً يُضْعِفْهَا
وَيُؤْتِ مِنْ لَدُنْهُ أَجْرًا
عَظِيمًا ﴿٤٠﴾

41. Ва ҳол [-у рӯзи нобоварон] чи гуна бошад, он гоҳ, ки аз ҳар уммате шоҳидеро [ки паёмбари ҳамон уммат бошад] ба миён меоварем ва туро [низ эй паёмбар, дар бораи иблоғи паёми илоҳӣ] бар инон гувоҳ меоварем

فَكَيْفَ إِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ
بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلَىٰ هَٰؤُلَاءِ
شَهِيدًا ﴿٤١﴾

42. Он рӯз касоне, ки кофир шуданд ва аз паёмбар нофармонӣ карданд, орзу мекунанд, ки эй кош, бо хок яксон мешуданд ва ҳеч суханеро наметавонанд аз Аллоҳ таоло пинҳон кунанд

يَوْمَئِذٍ يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا
وَعَصُوا الرَّسُولَ لَوْ تُسَوَّىٰ بِهِمُ
الْأَرْضُ وَلَا يَكْتُمُونَ اللَّهَ
حَدِيثًا ﴿٤٢﴾

43. Эй касоне, ки имон овардаед, дар ҳоли мастӣ ба намоз наистед, то замоне, ки бидонед чи мегӯед ва [ҳамчунин] ҳангоме ки ҷунуб ҳастед, то ғусл накардаед, ба намоз [ва масҷид] наздик нашавед, магар он ки раҳгузар бошед. Ва агар бемор ё мусофир будед, ё яке аз шумо аз макони қазои ҳоҷат омад ё бо закон омезиш кардед ва [барои вузу ё ғусл] об наёфтаед, пас, [бояд] бо хоки пок таяммум кунед, [ба ин равиш, ки] чеҳра ва дастҳоятонро [бо он] маҳс намоед. Бе гумон, Аллоҳ таоло бахшояндаи омурузгор аст

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا لَا تَقْرَبُوْا
الصَّلٰوةَ وَاَنْتُمْ سٰكِرٰى حَتّٰى
تَعْلَمُوْا مَا تَقُولُوْنَ وَلَا جُنُبًا
اِلَّا عَابِرِيْ سَبِيْلٍ حَتّٰى
تَغْتَسِلُوْا وَاِنْ كُنْتُمْ مَّرْضٰى اَوْ
عَلٰى سَفَرٍ اَوْ جِآءَ اَحَدٌ مِّنْكُمْ
مِّنَ الْعَآبِطِ اَوْ لَمَسْتُمُ النِّسَاءَ
فَلَمْ تَجِدُوْا مَآءً فَتَيَمَّمُوْا صَعِيْدًا
طَيِّبًا فَاَمْسَحُوْا بِرُءُوْسِكُمْ
وَاَيْدِيْكُمْ ۗ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَفُوًّا
غَفُوْرًا ﴿٤٣﴾

44. [Эй паёмбар] Оё касоне [аз яҳудиён]-ро, ки баҳрае аз китоб ба онҳо дода шудааст, надидаи [ки чи гуна] гумроҳиро меҳаранд ва меҳоҳанд шумо [муъминон низ монанди эшон] гумроҳ шавед

اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ اُوْتُوْا نَصِيْبًا
مِّنَ الْكِتٰبِ يَشْتَرُوْنَ الضَّلٰلَةَ
وَيُرِيْدُوْنَ اَنْ تَضَلُّوْا
السَّبِيْلَ ﴿٤٤﴾

45. Ва [эй муъминон] Аллоҳ таоло ба душманони шумо донотар аст ва кофӣ аст, ки Аллоҳ таоло ёр [-у корсозатон] бошад ва кофист, ки Аллоҳ таоло ёвар [-у мададгоратон] бошад

وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِاَعْدَابِكُمْ ۗ وَكَفٰى
بِاللّٰهِ وَلِيًّا وَكَفٰى بِاللّٰهِ
نَصِيْرًا ﴿٤٥﴾

46. Бархе аз яҳудиён, калимоти [Аллоҳ таоло]-ро аз ҷойи худ таҳриф мекунад ва бо печондани забони худ ва ба қасди таъна задан дар дин [бо даромехтани забони ибрий бо арабӣ ба паёмбар] мегӯянд: "Шунидем ва нофармонӣ кардем" ва "Бишнава, ки [кош] ношунаво гардӣ"! Ва [низ ба тамасхур мегӯянд]: "Роъино" [ки дар ибрий мафҳуми тавҳиномезе дорад]. Вале агар онон мегуфтанд: "Шунидем ва итоат кардем" ва "[суханони моро] бишнава ва ба мо муҳлат бидеҳ", ҳатман, барояшон беҳтар ва дурусттар буд. Вале Аллоҳ таоло ононро ба хотири куфрашон лаънат кардааст. Пас, ҷуз [гурӯҳи] андак имон намеоваранд

47. Эй аҳли китоб, ба он чи ки [бар Муҳаммад] нозил кардем ва китоби осмонӣ шуморо тасдиқ мекунад, имон биёваред, пеш аз он ки чеҳраҳоро маҳв кунем ва онҳоро [ҳамчун] пушти сарашон [софу зишт] бигардонем, ё эшонро ҳамчун асҳоби сабт [яҳудиёни нофармоне, ки рӯзи шанбе моҳӣ гирифтанд] лаънат кунем [ва ба шакли маймун дароварем] ва [бидонед, ки] фармони Аллоҳ таоло, ҳатман, ба вуқӯъ мепайвандад

48. Бе гумон, Аллоҳ таоло ин гуноҳро, ки ба Ё ширк оварда шавад, намебахшад ва ғайр аз онро – барои ҳар ки бихоҳад – мебахшад; ва ҳар ки ба Аллоҳ таоло ширк варзад, яқинан, гуноҳи бузург ба гардан гирифтааст

مِنَ الَّذِينَ هَادُوا يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ
عَنْ مَوَاضِعِهِ وَيَقُولُونَ سَمِعْنَا
وَوَعَيْنَا وَأَسْمَعُ غَيْرَ مُسْمِعٍ
وَرَاعِنَا لَيْثًا بِأَلْسِنَتِهِمْ وَطَعْنَا فِي
الَّذِينَ وَلَوْ أَنَّهُمْ قَالُوا سَمِعْنَا
وَأَطَعْنَا وَأَسْمَعُ وَأَنْظُرْنَا لَكَانَ
خَيْرًا لَهُمْ وَأَقْوَمَ وَآلَكِن
لَعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَلَا
يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٤٦﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ
ءَامِنُوا بِمَا نَزَّلْنَا مُصَدِّقًا لِمَا
مَعَكُمْ مِّن قَبْلِ أَنْ نُنَظِمَ
وُجُوهًا فَتَرُدَّهَا عَلَيَّ أَذْبَارَهَا أَوْ
نَلْعَنَهُمْ كَمَا لَعْنَا أَصْحَابَ
الْحَبَشَةِ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ
مَفْعُولًا ﴿٤٧﴾

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ
وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ
وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدِ افْتَرَىٰ
إِثْمًا عَظِيمًا ﴿٤٨﴾

49. [Эй паёмбар] Оё надиди касонеро, ки хештанро пок мешуморанд [ва худситой мекунад? Чунин нест], балки Аллоҳ таоло ҳар киро бихоҳад пок мегардонад ва ба эшон ба андозаи зарраи ночиз [ҳатто ба андозаи нахи рӯйи ҳастаи хурмо] ситам намешавад

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يُزَكُّونَ
أَنْفُسَهُمْ بَلِ اللَّهُ يُزَكِّي مَنْ يَشَاءُ
وَلَا يُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٤٩﴾

50. [Эй паёмбар] Бингар, ки чи гуна бар Аллоҳ таоло дурӯғ мебанданд! Ва ҳамин [амал ба унвони] гуноҳи ошкор кофӣ аст

انظُرْ كَيْفَ يَقْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ
الْكَذِبَ وَكَفَى بِهِ إِثْمًا
مُبِينًا ﴿٥٠﴾

51. Оё афроде [аз қавми яҳуд]-ро, ки баҳрае аз китоби [осмонӣ] ба онон дода шудааст, надидай [ки чи гуна] ба бутҳо ва маъбудони ботил имон меоваранд? [Ин афрод аз рӯйи дӯстӣ ва мадору] Дар бораи касоне, ки куфр варзидаанд, мегӯянд: "Инон аз касоне, ки имон овардаанд, ҳидоятёфтатаранд"

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا
مِّنَ الْكِتَابِ يُؤْمِنُونَ بِالْحَيَاتِ
وَالطَّلُوعِ وَيَقُولُونَ لِلَّذِينَ
كَفَرُوا هَؤُلَاءِ أَهْدَىٰ مِنَ
الَّذِينَ ءَامَنُوا سَبِيلًا ﴿٥١﴾

52. Онон касоне ҳастанд, ки Аллоҳ таоло лаънаташон кардааст ва ҳар киро Аллоҳ таоло лаънат кунад, ҳаргиз барояш ёваре нахоҳӣ ёфт

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ وَمَنْ
يَلْعَنِ اللَّهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ
نَصِيرًا ﴿٥٢﴾

53. Оё онон баҳрае аз ҳукумат доранд? [Агар ҳам доштанд] Камтарин чизе ба мардум намедоданд

أَمْ لَهُمْ نَصِيبٌ مِّنَ الْمُلْكِ فَإِذَا
لَا يُؤْتُونَ النَّاسَ نَقِيرًا ﴿٥٣﴾

54. Оё ба мардум [Муҳаммад ва ёронаш] ба хотири он чи Аллоҳ таоло аз фазли хеш ба онон бахшида кардааст, ҳасад меварзанд? Дар ҳақиқат, Мо [пештар низ] ба хонадони Иброҳим китобу ҳикмат додем ва ба онон фармонравию бузурге бахшидем

أَمْ يَحْسُدُونَ النَّاسَ عَلَى مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ فَقَدْ آتَيْنَا آلَ إِبْرَاهِيمَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَآتَيْنَاهُمْ مُلْكًا عَظِيمًا ﴿٥٤﴾

55. Пас, бархе аз онон ба вай имон оварданд ва бархе аз онон аз ӯ рӯй гардонданд [пас, нисбат ба даъвати Муҳаммад низ чунин карданд] ва [барои ин кофирон] оташи афрӯхтаи дузаҳ кофист

فَمِنْهُمْ مَنْ آمَنَ بِهِ وَمِنْهُمْ مَنْ صَدَّ عَنْهُ وَكَفَىٰ بِجَهَنَّمَ سَعِيرًا ﴿٥٥﴾

56. Бе гумон, касонеро, ки ба оёти мо куфр варзиданд, дар оташ [-и сӯзон] ворид хоҳем кард, ки ҳар чи пӯсташон бирён гардад, пӯстҳои дигаре ба чояш қарор медиҳем, то [таъми] азобро бичашанд. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло шикастнопазири ҳақим аст

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا سَوْفَ نُصَلِّيهِمْ نَارًا كَلَّمًا نَضَجَتْ جُلُودُهُمْ بَدَلَتْنَهُمْ جُلُودًا غَيْرَهَا لِيَذُوقُوا الْعَذَابَ ۗ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَزِيمًا حَكِيمًا ﴿٥٦﴾

57. Ва касонеро, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд, ба боғҳои [аз биҳишт] ворид хоҳем намуд, ки аз зери [дарахтони] он чӯйборҳои чорӣ аст; ҳамвора дар он хоҳанд монд ва дар он чо ҳамсарони покиза доранд ва ононро зери сояҳои густурда [ва анбӯҳ] чой медиҳем

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا لَّهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَهُمْ فِيهَا ظِلِيلًا ﴿٥٧﴾

58. Аллоҳ таоло ба шумо фармон медиҳад, ки амонатҳоро [ба таври комил] ба соҳибонашон бозгардонед ва хангоме ки миёни мардум доварӣ мекунед, ба адолат доварӣ кунед. Аллоҳ таоло ба амри нек пандатон медиҳад. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло шунавои биност

﴿إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا
الْأَمْنَتَ إِلَىٰ أَهْلِهَا وَإِذَا
حَكَمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ أَنْ
تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ إِنَّ اللَّهَ نِعِمَّا
يَعِظُكُمْ بِهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ
سَمِيعًا بَصِيرًا﴾

59. Эй касоне, ки имон овардаед, аз Аллоҳ таоло ва паёмбар ва коргузoron [-у фармондеҳони мусулмони худ] итоат кунед ва агар дар чизе ихтилоф кардед, онро ба [Китоби] Аллоҳ таоло ва [Суннати] паёмбар бозгардонед. Агар ба Аллоҳ таоло ва рӯзи қиёмат имон доред, [яқин дошта бошед, ки] ин [бозгашт ва Қуръону Суннат бароятон] беҳтар ва хушфарҷомтар аст

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَطِيعُوا
اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي
الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِن تَنَازَعْتُمْ فِي
شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ
إِن كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ
الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ
تَأْوِيلًا﴾

60. [Эй паёмбар] Оё афроде [аз яҳудиён]-ро надидаӣ, ки гумон мекунанд, ба он чи бар ту нозил шуда ва он чи пеш аз ту нозил шуда имон овардаанд, ва [-ле] мехоҳанд барои доварӣ назди Тоғут [ва ҳокимони худкома] раванд? Бо он ки ба эшон дастур дода шудааст, ки ба ӯ куфр варзанд, ва [-ле] шайтон мехоҳад ононро дар гумроҳии дуру дарозе қарор диҳад

﴿أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ
ءَامَنُوا بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ
مِن قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ
يَتَّخِذُوا إِلَى الظُّلُمَاتِ وَقَدْ
أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ
الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا
بَعِيدًا﴾

61. Ва чун ба онон гуфта шавад: "Ба сӯйи он чи Аллоҳ таоло нозил кардааст [Қуръон] ва ба сӯйи паёмбари [Ҷ] биёед", мунофиқонро мебинӣ, ки аз ту саҳт рӯй мегардонанд

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَىٰ مَا
أَنْزَلَ اللَّهُ وَآلَىٰ الرَّسُولِ رَأَيْتُ
الْمُنْفِقِينَ يَصُدُّونَ عَنْكَ
صُدُودًا ﴿٦١﴾

62. Пас, чи гуна аст, ки вақте ба [сазои] корҳои бадашон мусибате ба онон мерасад, назди ту меоянд ва ба Аллоҳ таоло савганд ёд мекунанд, ки: "Манзури мо [аз додхоҳӣ назди дигарон чизе] ҷуз неки ва тавофуқ [миёни тарафайн] набудааст"?

فَكَيفَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ
بِمَا قَدَّمْتَأَيْدِيهِمْ تُمْ جَاءُوكَ
يَحْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا
إِحْسَنًا وَتَوْفِيقًا ﴿٦٢﴾

63. Инон ҳамон касоне ҳастанд, ки Аллоҳ таоло медонад, ки чи дар дил доранд. Пас, [эй паёмбар] аз онон рӯй бигардон ва андарзашон бидеҳ ва бо баёни расо [натоиҷи] кирдорашонро ба эшон гӯшзад кун

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَعْلَمُ اللَّهُ مَا فِي
قُلُوبِهِمْ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ
وَعِظْهُمْ وَقُلْ لَهُمْ فِي أَنفُسِهِمْ
قَوْلًا بَلِيغًا ﴿٦٣﴾

64. Ва ҳеҷ паёмбареро нафиристодем, магар барои ин ки ба фармони Аллоҳ таоло [мардум аз вай] итоат кунанд ва агар ҳангоме ки онон [бо гуноҳу нофармонӣ] бар ҳештан ситам мекарданд, [то зинда ҳастӣ] наздат меомаданд ва аз Аллоҳ таоло омуриши меҳостанд, бе тардид Аллоҳро тавбапазири меҳрубон меёфтанд

وَمَا أَرْسَلْنَا مِن رَّسُولٍ إِلَّا
لِيُطَاعَ بِإِذْنِ اللَّهِ وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذْ
ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ جَاءُوكَ
فَأَسْتَغْفَرُوا اللَّهَ وَاسْتَغْفَرَ لَهُمُ
الرَّسُولُ لَوَجَدُوا اللَّهَ تَوَّابًا
رَّحِيمًا ﴿٦٤﴾

65. Ha! Савганд ба Парвардигорат, [эй Муҳаммад] ки онон имон намеоваранд, магар ин ки дар ихтилофоташон туро довар қарор диҳанд ва аз доварию ту дар дили хеш эҳсоси нороҳатӣ накунад ва комилан таслим бошанд

فَلَا وَرَيْكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ
يُحْكِمُواكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ
لَا يَجِدُوا فِيْ أُنْفُسِهِمْ حَرَجًا
مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا
تَسْلِيمًا ﴿٦٥﴾

66. Ва агар [монанди Бани Исроил] бар онон муқаррар мекардем, ки "нофармонони худро бидушед ё аз хонаву шахратон берун биравед", чуз андаке аз эшон [ба он дастурҳо] амал намекарданд. Ва агар ба он чи андарз дода шуданд, амал мекарданд, бе тардид барояшон беҳтар ва дар пойдоришон [бар дин] муассиртар буд

وَلَوْ أَنَا كَتَبْنَا عَلَيْهِمْ أَنْ اقْتُلُوا
أَنْفُسَكُمْ أَوْ أُخْرِجُوا مِنْ
دِيَارِكُمْ مَا فَعَلُوهُ إِلَّا قَلِيلٌ
مِّنْهُمْ وَلَوْ أَنَّهُمْ فَعَلُوا مَا
يُوعَظُونَ بِهِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ
وَأَشَدَّ تَثْبِيثًا ﴿٦٦﴾

67. Ва дар ин сурат, аз пешгоҳи худ подоши бузурге ба онон меодем

وَإِذَا لَأَتَيْنَهُمْ مِّن لَّدُنَّا أَجْرًا
عَظِيمًا ﴿٦٧﴾

68. Ва ба роҳи рост ҳидояташон мекардем

وَلَهَدَيْنَهُمْ صِرَاطًا
مُّسْتَقِيمًا ﴿٦٨﴾

69. Ва касе, ки Аллоҳ таоло ва паёмбарро итоат кунад, [рӯзи қиёмат] ҳамнишини касоне хоҳад буд, ки Аллоҳ таоло эшонро гиромӣ доштааст, [яъне] бо паёмбарону сиддиқон [тасдиқкунандагони паёмбар] ва шаҳидону солеҳон. Ва инон чи наку рафиқоне ҳастанд!

وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ
فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ
عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ
وَالصَّادِقِينَ وَالشُّهَدَاءِ
وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ
رَفِيقًا ﴿٦٩﴾

70. Ин фазлу бахшиш аз ҷониби Аллоҳ таоло аст ва ҳамин бас, ки Аллоҳ таоло [ба аҳволи бандагон] доност

ذَٰلِكَ الْفَضْلُ مِنَ اللَّهِ وَكَفَى
بِاللَّهِ عَلِيمًا ﴿٧٠﴾

71. Эй касоне, ки имон овардаед, силоҳи худро баргиред, сипас гурӯҳ-гурӯҳ ё як порча [барои ҷиҳод бо душман] раҳсипор гардед

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا خُذُوا
حِذْرَكُمْ فَانفِرُوا ثُبَاتٍ أَوْ
أَنْفِرُوا جَمِيعًا ﴿٧١﴾

72. Ва [эй мусулмонон] бе тардид, аз [миёни] шумо касе ҳаст, ки [ба хотири тарс аз ширкат дар майдони ҷиҳод] сустӣ меварзад ва агар мусибате ба шумо бирасад, мегӯяд: "Аллоҳ таоло ба ман лутф кард, ки ҳамроҳи онон [дар ҷанг] ҳозир набудам"

وَإِنَّ مِنْكُمْ لَمَنْ لَيُبَطِّئَنَّ فَإِنْ
أَصَابَتْكُمْ مُصِيبَةٌ قَالَ قَدْ
أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيَّ إِذْ لَمْ أَكُنْ
مَعَهُمْ شَهِيدًا ﴿٧٢﴾

73. Ва [-ле] агар бахшишу ғанимате аз ҷониби Аллоҳ таоло ба шумо расад, ҷунонки гӯё ҳаргиз миёни шумо ва ӯ [робитаи] дӯстӣ набудааст, [бо ҳасрат] мегӯяд: "Эй кош, ман низ ҳамроҳи онон будам ва ба комёбии бузурге мерасидам"

وَلَيْنْ أَصَبْتُمْ فَضْلٌ مِنَ اللَّهِ
لَيَقُولَنَّ كَأَنْ لَمْ تَكُنْ
بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُ مَوَدَّةٌ يَلْبِئْتَنِي
كُنْتُ مَعَهُمْ فَأَفُوزَ فَوْزًا
عَظِيمًا ﴿٧٣﴾

74. Пас, касоне, ки зиндагии дунёро ба охират фурӯхтаанд, бояд дар роҳи Аллоҳ таоло пайкор кунанд ва ба ҳар касе, ки дар роҳи Аллоҳ таоло пайкор кунад, хоҳ кушта шавад ё пирӯз гардад, ба зудӣ подоши бузурге хоҳем дод

*فَلْيُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ
يَنْتُرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ
وَمَنْ يُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
فَيُقْتَلْ أَوْ يَغْلِبْ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ
أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٧٤﴾

75. Ва [эй муъминон] шуморо чи шудааст, ки дар роҳи Аллоҳ таоло ва [барои ёри] мардону занон ва кӯдакони ситамдида пайкор намекунед? Ҳамон касоне, ки мегӯянд: "Парвардигоро, моро аз ин шаҳр [-и Макка], ки аҳлаш ситамгоранд, берун бибар ва аз сӯйи хеш барои мо ёру корсозе қарор бидеҳ ва аз ҷониби худ ёвару мададгоре бароямон бигумор"

76. Онон, ки имон овардаанд, дар роҳи Аллоҳ таоло пайкор мекунанд ва онон, ки кофиранд, дар роҳи Тоғут [ва ҳокимони худкома] меҷанганд. Пас, бо ёрони шайтон биҷангед, ки ҳатман, найранг [ва нақшаи] шайтон заиф аст

وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَأَجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا
وَأَجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ نَصِيرًا ﴿٧٥﴾

الَّذِينَ آمَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ الظَّالِمِينَ فَقاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا ﴿٧٦﴾

77. [Эй паёмбар] Оё касонеро надидӣ, ки [дар Макка] ба онҳо гуфта шуд: "[Акнун] Даст аз ҷанг бардоред ва намоз барпо доред ва закот бипардозед", ва [-ле] чун [дар Мадина] чиҳод бар онон муқаррар шуд, он гоҳ гурӯҳе аз эшон аз мардум [-и мушрики Макка] тарсиданд, монанди тарс аз Аллоҳ таоло ё [ҳатто] бештар ва гуфтанд: "Парвардигоро, чаро чиҳодро бар мо муқаррар намудӣ? Чаро ба мо то муддати кӯтоҳе муҳлат надодӣ [то аз неъматҳои дунявӣ баҳраманда гардем]"? [Ба онон] Бигӯ: "Бархӯрдорӣ [аз лаззатҳои ин] дунё ночиз аст ва барои касе, ки парҳезкор бошад, сарои охират беҳтар аст ва [дар он ҷо] кучактарин ситама ба шумо нахоҳад шуд

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ قِيلَ لَهُمْ كُفُّوا أَيْدِيَكُمْ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ فَلَمَّا كَتَبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالَ إِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ يَخْشَوْنَ النَّاسَ كَخَشْيَةِ اللَّهِ أَوْ أَشَدَّ خَشْيَةً وَقَالُوا رَبَّنَا لِمَ كَتَبْتَ عَلَيْنَا الْقِتَالَ لَوْلَا أَخَّرْتَنَا إِلَى أَجَلٍ قَرِيبٍ قُلْ مَتَّعْتُ الدُّنْيَا قَلِيلًا وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ لِمَنِ اتَّقَى وَلَا تُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٧٧﴾

78. Ҳар кучо бошед, марг шуморо дармеёбад, ҳарчанд дар бурҷҳои устувор бошед. Ва агар ба онон [мунофиқон] хайре [ҳамчун фарзанд ва моли фаровон] бирасад, мегӯянд: "Ин аз ҷониби Аллоҳ таоло аст" ва агар шарре [ҳамчун маргу зиёни молӣ] ба эшон бирасад, [расули Аллохро бадном медонанд ва ба ӯ] мегӯянд: "Ин аз ҷониби туст". [Эй паёмбар, ба онон] Бигӯ: "Ҳама [чиз] аз ҷониби Аллоҳ таоло аст". Чаро ин қавм ҳозир нестанд, ки суҳанеро дарк кунанд

أَيَّمَا تَكُونُوا يُدْرِكُكُمُ الْمَوْتُ وَلَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ مُشِيدَةٍ وَإِنْ تُبْهِمُ حَسَنَةً يَقُولُوا هَٰذِهِ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَإِنْ تُبْهِمُ سَيِّئَةً يَقُولُوا هَٰذِهِ مِنْ عِنْدِكَ قُلْ كُلٌّ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ فَمَالِ هَٰؤُلَاءِ الْقَوْمِ لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ حَدِيثًا ﴿٧٨﴾

79. [Эй инсон] Он чи аз некиҳо ба ту мерасад, аз ҷониби Аллоҳ таоло аст ва он чи аз бадихо ба ту мерасад, аз ҷониби худи туст. Ва [эй паёмбар] Мо туро барои [ҳидоятӣ] мардум фиристодем ва гувоҳии Аллоҳ таоло [дар ин бора] кофӣ аст

مَا أَصَابَكَ مِنْ حَسَنَةٍ فَمِنَ اللَّهِ وَمَا أَصَابَكَ مِنْ سَيِّئَةٍ فَمِنَ نَفْسِكَ وَأَرْسَلْنَاكَ لِلنَّاسِ رَسُولًا وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿٧٩﴾

80. Ҳар ки аз паёмбар итоат кунад, дар ҳақиқат, аз Аллоҳ таоло итоат кардааст ва ҳар ки рӯйгардон шавад, [аз ӯ андуҳгин мабош, эй паёмбар, зеро Мо ҳаргиз] туро бар онон ниғаҳбон [-у муроқиб] нафиристодаем

مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ تَوَلَّىٰ فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا ﴿٨٠﴾

81. Онон [назди ту] мегӯянд: "Фармонбардорем", вале чун аз ҳузурат берун мераванд, гурӯҳе аз онон шабона чизе ҷуз он чи ту гуфтай, тадбир мекунад ва Аллоҳ таоло ҳар чиро, ки шабона дар сар мепарваранд, сабт мекунад. Пас, аз онон рӯй бигардон ва бар Аллоҳ таоло таваккал кун ва ҳамин бас, ки Аллоҳ таоло [муроқибу] коргузор [-и ту] бошад

وَيَقُولُونَ طَاعَةٌ فَإِذَا بَرَرُوا مِنْ عِنْدِكَ بَيَّتَ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ غَيْرَ الَّذِي تَقُولُ وَاللَّهُ يَكْتُبُ مَا يُبَيِّنُونَ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿٨١﴾

82. Оё дар Қуръон намеандешанд, ки агар аз сӯйи [қасе] ғайр аз Аллоҳ таоло буд, ҳатман, ихтилоф [ва таноқузи] бисёре дар он меёфтанд?

أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْفَرْعَانَ وَلَوْ كَانَ مِنْ عِنْدِ غَيْرِ اللَّهِ لَوَجَدُوا فِيهِ اخْتِلَافًا كَثِيرًا ﴿٨٢﴾

83. Ҳангоме ки хабаре аз эминӣ [ва пирузӣ] ё тарс [ва шикаст] ба онон мерасад, [бидуни ҳеч таҳқиқе] онро фош месозанд, ва [-ле] агар онро ба паёмбар ва фармондеҳонашон бозгардонанд, афроде аз онон, ки аҳли [фаҳму] истинбот ҳастанд, ҳатман, [маслиҳати эълон ё китмони ахборро беҳтар] медонанд. Ва [эй муъминон] агар фазлу раҳмати Аллоҳ таоло бар шумо набуд, ҷуз андаке [ҳамагӣ] аз шайтон пайравӣ мекардед

84. Пас, [эй паёмбар] дар роҳи Аллоҳ таоло пайкор кун. Ту уҳдадори касе ҷуз худ нестӣ, ва [-ле] муъминонро [низ ба чиҳод] ташвиқ кун. Умед аст, ки Аллоҳ таоло осеби кофиронро аз шумо боздорад ва Аллоҳ таоло қудраташ бештар ва кайфараш сахттар аст

85. Касе, ки шафоати писандидае кунад, аз [ҳайри] он насибе хоҳад дошт ва касе, ки шафоати нописанде кунад, аз [шарри] он насибе хоҳад дошт. Ва Аллоҳ таоло ҳамвора бар ҳар чизе мувоҷиҳ аст

86. [Эй муъминон] Ҳар гоҳ бо дуруди самимона ба шумо салом гӯянд, шумо посухи беҳтар ва ё ҳамонанди он бигӯед, [чаро ки] бе тардид, Аллоҳ таоло ҳамвора бар ҳар чизе ҳисобгар аст

وَإِذَا جَاءَهُمْ أَمْرٌ مِّنَ الْأَمْنِ أَوْ
الْخَوْفِ أَذَاعُوا بِهِ وَلَوْ رَدُّوهُ
إِلَى الرَّسُولِ وَالِىَ أُولَى الْأَمْرِ
مِنْهُمْ لَعَلِمَهُ الَّذِينَ
يَسْتَنْبِطُونَهُ مِنْهُمْ وَلَوْلَا فَضْلُ
اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ
لَاتَّبَعْتُمُ الشَّيْطَانَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٨٣﴾

فَقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا تُكَلَّفُ
إِلَّا نَفْسَكَ وَحَرِّضَ الْمُؤْمِنِينَ
عَسَى اللَّهُ أَن يَكْفِيَ بَأْسَ
الَّذِينَ كَفَرُوا وَاللَّهُ أَشَدُّ بَأْسًا
وَأَشَدُّ تَنْكِيلًا ﴿٨٤﴾

مَنْ يَشْفَعْ شَفَعَةً حَسَنَةً
يَكُنْ لَهُ نَصِيبٌ مِّنْهَا وَمَنْ
يَشْفَعْ شَفَعَةً سَيِّئَةً يَكُنْ لَهُ
كِفْلٌ مِّنْهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ
شَيْءٍ مُّقِيتًا ﴿٨٥﴾

وَإِذَا حُيِّبْتُمْ بِتَحِيَّةٍ فَحَيُّوا
بِأَحْسَنِ مِنْهَا أَوْ رُدُّوهَا إِنَّ اللَّهَ
كَانَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ حَسِيبًا ﴿٨٦﴾

87. Аллоҳ таоло [ки маъбуди ростин аст ва] ҳеҷ маъбуде ҷуз Ӯ нест, яқинан, ҳамагӣ шуморо рӯзи қиёмат, ки тардиде дар [вуқуи] он нест, чамъ мекунад. Ва кист, ки аз Аллоҳ таоло ростгӯитар бошад?

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
لَيَجْمَعَنَّكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ
لَا رَيْبَ فِيهِ وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ
اللَّهِ حَدِيثًا ﴿٨٧﴾

88. [Эй муъминон] Шуморо чи пеш омадааст, ки дар мавриди [тарзи рафтор бо] мунофиқон ду гурӯҳ шудаед, ҳол он ки Аллоҳ таоло ононро ба хотири он чи анҷом додаанд, сарнагун сохта [ва ба куфру гумроҳӣ бозгардонда] аст? Оё меҳоҳед, касеро, ки Аллоҳ таоло гумроҳ кардааст, ҳидоят кунед? Ва [-ле] ҳар киро Аллоҳ таоло гумроҳ кунад, роҳе [ба сӯйи ҳидоят] барояш нахоҳӣ ёфт

*فَمَا لَكُمْ فِي الْمُنَافِقِينَ
فِيئْتَيْنِ وَاللَّهُ أَرْكَسُهُم بِمَا
كَسَبُوا أَتُرِيدُونَ أَنْ تَهْدُوا مَنْ
أَضَلَّ اللَّهُ وَمَنْ يَضِلَّ اللَّهُ
فَلَنْ يَجِدَ لَهُ سَبِيلًا ﴿٨٨﴾

89. Онон [мунофиқон] орзу мекунанд, ки шумо низ ҳамчун эшон куфр биварзед, то бо ҳам баробар шавед. Пас, ҳеҷ як аз ононро ба дӯсти нагиред, магар он ки [мусулмон шаванд ва] дар роҳи Аллоҳ таоло ҳичрат кунанд. Пас, агар аз [ислом ва ҳичрат] рӯй бартофтанд [ва рафторашонро идома доданд], ҳар чо ки онҳоро ёфтед, дастгирашон кунед ва бидушедашон ва аз онон дӯсту ёваре ихтиёр накунад

وَدُّوا لَوْ تَكْفُرُونَ كَمَا
كَفَرُوا فَتَكُونُونَ سَوَاءً فَلَا
تَتَّخِذُوا مِنْهُمْ أَوْلِيَاءَ حَتَّى
يُهَاجِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَإِنْ
تَوَلَّوْا فُحِدُوهُمْ وَأَفْتَلُوهُمْ
حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ وَلَا تَتَّخِذُوا
مِنْهُمْ وُلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿٨٩﴾

90. Магар онҳое, ки бо ҳампаймонони шумо паймон бастаанд ё онҳое, ки наздатон меоянд ва аз ҷанг бо шумо ё қавми худ ба танг омадаанд. Ва агар Аллоҳ таоло мехост, ононро бар шумо мусаллат мекард, ки бо шумо бичанганд, пас, агар аз шумо канорагирӣ карданд ва бо шумо наҷангиданд ва таслим [-у фармонбардор]-и шумо шуданд, [бидонед, ки дигар] Аллоҳ таоло барои шумо роҳе [барои таҷовуз] бар онон қарор надодааст

إِلَّا الَّذِينَ يَصِلُونَ إِلَى قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مَبِئْتٌ أَوْ جَاءَكُمْ حَصْرَتْ صُدُورُهُمْ أَنْ يُقَاتِلُوكُمْ أَوْ يُقَاتِلُوا قَوْمَهُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَسَلَّطَهُمْ عَلَيْكُمْ فَلَقَاتِلُوكُمْ فَإِنْ اعْتَزَلُوكُمْ فَلَمْ يُقَاتِلُوكُمْ وَأَلْفَوْا إِلَيْكُمْ السَّلَمَ فَمَا جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ عَلَيْهِمْ سَبِيلًا ﴿٩٠﴾

91. [Эй муъминон] Ба зудӣ [гурӯҳи] дигаре [аз мунофиқон]-ро хоҳед ёфт, ки [зоҳиран] меҳоҳанд аз шумо ва қавми худ дар амон бошанд, ва [-ле] ҳар гоҳ ба фитнаи [ширк] бозгардонда шаванд, дар он фуру мераванд. Пас, агар аз шумо канора нагирифтанд ва аз дари сулҳу ошtii ворид нашуданд ва даст аз [ҷанг бо] шумо барнадоштанд, он гоҳ ононро ҳар кучо ёфтед, дастгирашон кунед ва бикишедашон. Онон ҳастанд, ки мо барои шумо алайҳи эшон далели ошкор [барои дастгирӣ ва қатлашон] қарор додаем

سَتَجِدُونَ عَآخِرِينَ يُرِيدُونَ أَنْ يَأْمَنُوكُمْ وَيَأْمَنُوا قَوْمَهُمْ كُلًّا مَا رَدُّوا إِلَى الْفِتْنَةِ أُرْكَسُوا فِيهَا فَإِنْ لَمْ يَعْتَزِلُوكُمْ وَيُلْفُوا إِلَيْكُمْ السَّلَمَ وَيَكُفُّوا أَيْدِيَهُمْ فَخَذُّوهُمْ وَأَقْبَلُوهُمْ حَيْثُ تَقِفْتُمُوهُمْ وَأُولَئِكَ جَعَلْنَا لَكُمْ عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا مُبِينًا ﴿٩١﴾

92. Ҳеч муъминне мучоз нест [ичозат надорад], ки муъминеро бикушад, магар ба иштибоҳ [ва беқасд]. Ва касе, ки муъминеро ба иштибоҳ бикушад, бояд як бардаи муъмин озод кунад ва хунбаҳое ба хонаводаи ӯ [ба ворисони мақтул] бипардозад, магар ин ки онҳо гузашт кунанд. Ва агар [мақтул] аз қавме бошад, ки душманони шумо ҳастанд ва [худӣ] ӯ муъмин аст, озод кардани як бардаи муъмин [ба унвони каффора кофӣ аст, зеро кофир аз муъмин ирс намебарад] ва агар [мақтул муъмин набошад, вале] аз қавме бошад, ки миёни шумо ва эшон паймоне барқарор аст, бояд хунбаҳое ба хонаводаи ӯ бипардозад ва як бардаи муъминро [низ] озод кунад. Ва ҳар ки [тавони молӣ надошт ё бардае барои озод кардан] наёфт, пас, [бояд] ба унвони тавбае ба даргоҳи Аллоҳ таоло ду моҳ паёпай рӯза бигирад. Ва ҳамвора Аллоҳ таоло донои ҳақим аст

93. Ва ҳар кас муъминеро амдан ба қатл бирасонад, кайфараш дузах аст, [ки] дар он ҷовидона мемонад ва Аллоҳ таоло бар вай ғазаб мекунад ва ӯро аз раҳмати хеш дур месозад ва азоби бузурге барояш омода сохтааст

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ أَنْ يَقْتُلَ
 مُؤْمِنًا إِلَّا خَطَاً وَمَنْ قَتَلَ
 مُؤْمِنًا خَطَاً فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ
 مُؤْمِنَةٍ وَدِيَةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَىٰ أَهْلِهِ
 إِلَّا أَنْ يَصَدَّقُوا فَإِنْ كَانَ مِنْ
 قَوْمٍ عَدُوٍّ لَكُمْ وَهُوَ مُؤْمِنٌ
 فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَإِنْ كَانَ
 مِنْ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ
 مِيثَاقٌ فَدِيَةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَىٰ أَهْلِهِ
 وَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ فَمَنْ لَمْ
 يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ
 تَوْبَةً مِنَ اللَّهِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا
 حَكِيمًا ﴿٩٢﴾

وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَمِدًا
 فَجَزَاؤُهُ جَهَنَّمُ خَالِدًا فِيهَا
 وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهُ
 وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا ﴿٩٣﴾

94. Эй касоне, ки имон овардаед, ҳангоме ки дар роҳи Аллоҳ таоло [барои чиҳод] раҳсипор шудед, [паҳлуҳои корро хуб] баррасӣ кунед ва ба касе, ки изҳори сулҳу ислом намуд, нағӯед: "Ту муъмин нестӣ", то [битавонед ўро бикишед ва ғаноиму] сармои нопойдори дунёро ба даст оваред, зеро ғаниматҳои бисёре [барои шумо] назди Аллоҳ таоло аст. Шумо низ қаблан ин чунин будед [ва имонатонро пинҳон мекардед], сипас Аллоҳ таоло бар шумо миннат ниҳод [ва ҳидоят шудед]. Бинобар ин, ба дурусти баррасӣ кунед, [чаро ки] бе тардид, Аллоҳ таоло ба он чи анҷом медиҳед, огоҳ аст

95. Он муъминон [-и хонанишин]-е, ки бидуни ҳеҷ беморӣ ва ранҷе аз чиҳод бознишастанд, бо мучоҳидоне, ки дар роҳи Аллоҳ таоло бо молу ҷони худ чиҳод карданд, [ҳаргиз] яқсон нестанд. Аллоҳ таоло касонеро, ки бо молу ҷонашон чиҳод карданд, бар хонанишинон ба мартабаи [бузург] бартарӣ бахшидааст ва Аллоҳ таоло бар ҳар як [аз мучоҳидон ё хонанишинони маъзур] ваъдаи наку додааст, ва [-ле] Аллоҳ таоло мучоҳидонро бар хонанишинон бо подоши бузург бартарӣ додааст

96. [Подоше, ки] Ба унвони дараҷоту омурзиш ва раҳмате аз [пешгоҳи] У [насибашон мегардад] ва Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا اِذَا
ضَرَبْتُمْ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ فَتَبَيَّنُوْا
وَلَا تَقُوْلُوْا لِمَنْ اَلْقَىٰ اِلَيْكُمْ
السَّلٰمَ لَسْتَ مُؤْمِنًا تَبَتَّعُوْنَ
عَرَضَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللّٰهِ
مَعٰرِمٌ كَثِيْرَةٌ كَذٰلِكَ كُنْتُمْ مِّنْ
قَبْلُ فَمَنْ اَللّٰهُ عَلَيْكُمْ
فَتَبَيَّنُوْا اِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِمَا
تَعْمَلُوْنَ حٰبِيْرًا ﴿١٤﴾

لَا يَسْتَوِي الْقٰعِدُوْنَ مِّنَ
الْمُؤْمِنِيْنَ غَيْرُ اُولٰٓئِ الضَّرْرِ
وَالْمُجَاهِدُوْنَ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ
بِاَمْوَالِهِمْ وَاَنْفُسِهِمْ فَضَّلَ اللّٰهُ
الْمُجَاهِدِيْنَ بِاَمْوَالِهِمْ وَاَنْفُسِهِمْ
عَلَى الْقٰعِدِيْنَ دَرَجَةً وَّكُلًّا وَعَدَ
اللّٰهُ الْحَسَنَىٰ وَفَضَّلَ اللّٰهُ
الْمُجَاهِدِيْنَ عَلَى الْقٰعِدِيْنَ اَجْرًا
عَظِيْمًا ﴿١٥﴾

دَرَجٰتٍ مِّنْهُ وَمَغْفِرَةً وَرَحْمَةً
وَكَانَ اللّٰهُ عَفُوْرًا رَّحِيْمًا ﴿١٦﴾

97. Касоне, ки [бо мондан дар сарзамини куфр] нисбат ба хеш ситамгор буданд, [вакте] фариштагон чоношонро мегиранд, [ба онон] мегӯянд: "Дар чи [ҳол] будед"? Посух медиҳанд: "Мо дар замин аз ситамдидагон будем". [Фариштагон] Мегӯянд: "Оё замини Аллоҳ таоло густурда набуд, то дар он муҳоҷират кунед [ва имонатонро ҳифз намоед]"? Пас, ҷойгоҳашон дузах аст ва чи бад саранҷомест!

98. Магар мардону занон ва кӯдакони ситамдидае, ки наметавонанд чорае бияндешанд ва роҳ ба ҷоие намебаранд

99. Пас, онон [ки узре доранд] умед аст, ки Аллоҳ таоло аз эшон даргузарад ва ҳамвора Аллоҳ таоло бахшояндаи омурызгор аст

100. Ва ҳар ки дар роҳи Аллоҳ таоло ҳиҷрат кунад, дар замин сарпаноҳи бисёр ва кушоише [дар рӯзи ва қор] меёбад ва касе, ки ба қасди ҳиҷрат ба сӯи Аллоҳ таоло ва паёмбараш аз хонааш хориҷ шавад ва он гоҳ маргаш фаро расад, ҳатман, подошаш бар [ухдаи] Аллоҳ таоло аст ва Аллоҳ таоло омурызандаи меҳрубон аст

إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّيْنَاهُمُ الْمَلَائِكَةُ
ظَالِمِينَ أَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنْتُمْ
قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي
الْأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضَ
اللَّهِ وَرِيسَةً فُتُّهَا جُرُؤًا فِيهَا
فَأُولَئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ
وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿٧٧﴾

إِلَّا الْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ
وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ لَا
يَسْتَطِيعُونَ حِيلَةً وَلَا يَهْتَدُونَ
سَبِيلًا ﴿٧٨﴾

فَأُولَئِكَ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَعْفُوَ
عَنَّهُمْ وَكَانَ اللَّهُ عَافِيًا
عَافِيًا ﴿٧٩﴾

*وَمَنْ يُهَاجِرْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
يَجِدْ فِي الْأَرْضِ مُرْعَمًا كَثِيرًا
وَسَعَةً وَمَنْ يَخْرُجْ مِنْ بَيْتِهِ
مُهَاجِرًا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ
يُدْرِكْهُ الْمَوْتُ فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُ
عَلَى اللَّهِ وَكَانَ اللَّهُ عَافِيًا
رَحِيمًا ﴿٨٠﴾

101. Ва [эй муъминон] ҳар гоҳ дар замин сафар кунед, агар тарсидед, онон, ки куфр варзиданд, бар шумо зиёне бирасонанд, гуноҳе бар шумо нест, ки аз [ракаоти] намоз бикоҳед [ва онро шикаста бихонед], зеро кофирон ҳамвора бароятон душмани ошкоре ҳастанд

وَإِذَا حَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَقْصُرُوا مِنَ الصَّلَاةِ إِنْ خِفْتُمْ أَنْ يَفْتِنَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ الْكَافِرِينَ كَانُوا لَكُمْ عَدُوًّا مُّبِينًا ﴿١٣١﴾

102. Ва [эй паёмбар] чун [вақти чанг] дар миёни онон будӣ ва барояшон намоз барпо дошти, пас, бояд гурӯҳе аз онон бо ту [ба намоз] истанд ва [ҳамчунин] бояд чангафзорҳояшонро бо худ баргиранд [ва як ракаатро ҳамроҳи ту бихонанд ва намозро ба сурати фурудо (танҳо) идома диҳанд] ва чун сачда карданд [ва намозашон тамом шуд], бояд пушти саратон қарор гиранд ва бояд он дастае, ки намоз нахондаанд, биёянд ва [як рақъат] бо ту намоз бихонанд [ва пас аз ин ки намозат ба поён расид, идомаи намозашонро комил кунанд] ва [онон низ] бояд эҳтиёт кунанд ва чангафзорҳояшонро [дар намоз бо худ] баргиранд, [зеро] кофирон умед доранд, ки шумо аз чангафзорҳо ва таҷҳизоти худ ғофил шавед, то якбора бар шумо битозанд. Ва агар аз борон [ё монеаҳои дигар] дар ранҷ будед ва [ё] бемор [ва мачруҳ] будед, гуноҳе бар шумо нест, ки чангафзорҳои худро [бар замин] бигзоред, вале ҷониби эҳтиётро риоя кунед. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло барои кофирон азоби хоркунанда муҳайё кардааст

وَإِذَا كُنْتَ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ الصَّلَاةَ فَلْتُمْ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ مَعَكَ وَلْيَأْخُذُوا أَسْلِحَتَهُمْ فَإِذَا سَجَدُوا فَلْيَكُونُوا مِنْ وَرَائِكُمْ وَلْتَأْتِ طَائِفَةٌ أُخْرَى لَمْ يُصَلُّوا فَلْيُصَلُّوا مَعَكَ وَلْيَأْخُذُوا حِذْرَهُمْ وَأَسْلِحَتَهُمْ وَدَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ تَغْفُلُونَ عَنْ أَسْلِحَتِكُمْ وَأَمْتِعَتِكُمْ فَيَمِيلُونَ عَلَيْكُمْ مَيْلَةً وَاحِدَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ كَانَ بِكُمْ أذىٌ مِنْ مَطَرٍ أَوْ كُنْتُمْ مَرَضَى أَنْ تَضَعُوا أَسْلِحَتَكُمْ وَخُذُوا حِذْرَكُمْ إِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا ﴿١٣٢﴾

103. Пас, чун намозро ба поён расонидед, Аллоҳро [дар ҳама ҳол] истода ва нишаста ва бар паҳлу хуфта [ҳобида] ёд кунед; ва ҳар гоҳ оромиш ёфтед [ва тарс аз байн рафт], намозро [комил] барпо доред, [чаро ки] бе тардид, намоз [фаризаест, ки] дар авқоти муайяне бар муъминон вочиб шудааст

فَإِذَا قَضَيْتُمُ الصَّلَاةَ فَادْكُرُوا اللَّهَ قِيَمًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِكُمْ فَإِذَا اطْمَأْنَنْتُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَىٰ الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَّوْقُوتًا ﴿١٠٣﴾

104. Ва [эй муъминон] дар таъқиби он гурӯҳ [душман] сустӣ накунед. Агар шумо [аз хастагӣ ва ҷароҳат] ранҷ мебаред, онон низ чунон ки шумо ранҷ мебаред, ранҷ бурдаанд, вале шумо умеде ба Аллоҳ таоло доред, ки онон надоранд. Ва Аллоҳ таоло доноӣ ҳақим аст

وَلَا تَهِنُوا فِي ابْتِغَاءِ الْقَوْمِ ۗ إِن تَكُونُوا تَأْلَمُونَ فَإِنَّهُمْ يَأْلَمُونَ كَمَا تَأْلَمُونَ وَتَرْجُونَ مِنَ اللَّهِ مَا لَا يَرْجُونَ ۗ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٠٤﴾

105. [Эй паёмбар] Мо [ин] китобро ба ҳақ бар ту нозил кардаем, то ба [мучиби] он чи Аллоҳ таоло ба ту омӯхтааст, дар миёни мардум доварӣ кунӣ ва мудофеи хиёнаткорон мабош

إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَاكَ اللَّهُ ۗ وَلَا تَكُن لِّلْخَائِبِينَ خَصِيمًا ﴿١٠٥﴾

106. Ва аз Аллоҳ таоло омурзиш бихоҳ. Бе тардид, Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

وَأَسْتَغْفِرِ اللَّهَ ۗ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿١٠٦﴾

107. Ва аз касоне, ки [бо иртиқоби гуноҳ] ба худ хиёнат мекунанд, дифоъ нақун, [чаро ки] бе гумон, Аллоҳ таоло ҳар киро хиёнаткор [ва] гунаҳгор бошад, дӯст намедорад

وَلَا تُجَادِلْ عَنِ الَّذِينَ يَخْتَانُونَ أَنفُسَهُمْ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَن كَانَ خَوَانًا أَيْمًا ﴿١٠٧﴾

108. Онҳо [зишткириҳои худро] аз мардум пинҳон медоранд, вале наметавонанд, чизеро аз Аллоҳ таоло пинҳон кунанд ва [ҳол он ки] Ё ҳамроҳашон аст, он гоҳ, ки шабона чораандешӣ мекунад ва [аз сари дурӯғу ифтиро] суҳаноне мегӯянд, ки Ё намеписандад ва Аллоҳ таоло ҳамвора ба он чи мекунад, ихота дорад

109. Ҳон! Шумо касоне ҳастед, ки дар зиндагии дунё аз онон дифоъ кардед. Пас, кист, ки рӯзи қиёмат дар баробари Аллоҳ таоло аз онон дифоъ кунад? Ё чи касест, ки [мувоқибу] коргузорашон бошад?

110. Ва ҳар ки амали ношоистае муртакиб шавад ё [бо нофармонӣ аз дастури Аллоҳ таоло ва расулаш] ба худ ситам кунад, [ва] сипас аз Аллоҳ таоло омуриши бихоҳад, Аллоҳро омуризиандаи меҳрубон хоҳад ёфт

111. Ва ҳар ки гуноҳе муртакиб шавад, пас, танҳо ба зиёни хеш [чунин] мекунад ва Аллоҳ таоло ҳамвора доноӣ ҳақим аст

112. Ва ҳар ки хато ё гуноҳе муртакиб шавад, сипас онро бар гардани бегуноҳе бияндозад, ҳатман, [бори] бӯхтон ва гуноҳи ошкореро бар дӯш гирифтааст

يَسْتَخْفُونَ مِنَ النَّاسِ وَلَا يَسْتَخْفُونَ مِنَ اللَّهِ وَهُوَ مَعَهُمْ
إِذْ يُبَيِّنُونَ مَا لَا يَرْضَىٰ مِنَ
الْقَوْلِ ۗ وَكَانَ اللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ
مُحِيطًا ﴿١٠٨﴾

هَذَا أَنْتُمْ هَتُّوْلَآءِ جَدَلْتُمْ عَنْهُمْ
فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فَمَنْ يُجِدِلُ
اللَّهُ عَنْهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَمْ مَنْ
يَكُونُ عَلَيْهِمْ وَكَيْلًا ﴿١٠٩﴾

وَمَنْ يَعْمَلْ سُوءًا أَوْ يَظْلِمْ
نَفْسَهُ ۗ ثُمَّ يَسْتَغْفِرِ اللَّهَ يَجِدِ
اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿١١٠﴾

وَمَنْ يَكْسِبْ إِثْمًا فَإِنَّمَا
يَكْسِبُهُ عَلَىٰ نَفْسِهِ ۗ وَكَانَ
اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١١١﴾

وَمَنْ يَكْسِبْ خَطِيئَةً أَوْ إِثْمًا
ثُمَّ يَرْمِ بِهِ بَرِيئًا فَقَدِ احْتَمَلَ
بُهْتَنَا وَإِنَّمَا مُبِينًا ﴿١١٢﴾

113. Ва [эй паёмбар] агар фазли Аллоху раҳматаш бар ту набуд, гурӯҳе аз онон қасд доштанд, ки туро гумроҳ кунанд [то ноодилона қазоват кунӣ], ва [-ле] чуз худашон [касе]-ро гумроҳ намесозанд ва ҳеҷ зиёне ба ту намерасонанд. Ва Аллоҳ таоло китоб [Қуръон] ва ҳикмат [Суннат]-ро бар ту нозил кард ва он чиро намедонистӣ, ба ту омӯхт ва ҳамвора фазли Аллоҳ таоло бар ту бузург [-у бисёр] будааст

114. Дар бисёре аз розгӯйҳои онон [мардум] хайре нест, магар [дар гуфтори] касе, ки ба [додани] садақае ё коре писандида ё созише миёни мардум фармон диҳад. Ва ҳар ки барои хушнудии Аллоҳ таоло чунин кунад, ба зудӣ подоши бузурге ба вай хоҳем дод

115. Ва ҳар кас пас аз он ки [роҳи ҳақ ва] ҳидоят барояш равшан шуд, бо паёмбар муҳолифат кунад ва аз роҳе чуз роҳи муъминон пайравӣ кунад, ўро ба он чи [барои худ баргузида ва аз он] пайравӣ кардааст, вомегузорем ва ба дузах мекашонем. Ва [ҳаққо, ки дузах] чи бад ҷойгоҳест!

وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ
وَرَحْمَتُهُ لَهَمَّتْ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ
أَنْ يُضْلُوكَ وَمَا يُضْلُونَ إِلَّا
أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَصُرُونَكَ مِنْ
شَيْءٍ وَأَنْزَلَ اللَّهُ عَلَيْكَ
الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَكَ مَا
لَمْ تَكُن تَعْلَمُ وَكَانَ فَضْلُ
اللَّهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا ﴿١١٣﴾

*لَا خَيْرَ فِي كَثِيرٍ مِّنْ نَّجْوَاهُمْ
إِلَّا مَنْ أَمَرَ بِصَدَقَةٍ أَوْ
مَعْرُوفٍ أَوْ إِضْلَاجٍ بَيْنَ النَّاسِ
وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ أِتْبَاعًا
فَإِنَّ اللَّهَ فَسُوفَ نُؤْتِيهِ
أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١١٤﴾

وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ
مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ غَيْرَ
سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ
وَنُصَلِّهِ ۖ جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ
مَصِيرًا ﴿١١٥﴾

116. Аллоҳ таоло [ин] гуноҳро, ки ба ӯ ширк оварда шавад, ҳатман, намеомурзад ва ба ҷуз он [ҳар гуноҳе]-ро барои ҳар ки бихоҳад, меомурзад ва ҳар ки ба Аллоҳ таоло ширк оварад, пас, бе тардид, дар гумроҳии дуру дарозе афтодааст

117. [Мушрикони] Ба ҷойи Аллоҳ таоло бутҳои модинае [ҳамчун Лоту Уззо]-ро мехонанд ва [дар ҳақиқат] ҷуз шайтони саркашро намехонанд

118. [Ҳамон ки] Аллоҳ таоло ӯро аз раҳмати хеш дур сохт ва ӯ гуфт: "Аз бандагони Ту саҳми муайян барҳоҳам гирифт

119. Ва мусалламан, онро гумроҳ мекунам ва ба орзуҳои ботил меафканам ва ба эшон дастур медиҳам, ки гӯши чаҳорпоёнро бишкофанд ва водорашон мекунам, то офариниши Аллоҳро тағйир диҳанд". Ва ҳар ки шайтонро ба ҷойи Аллоҳ таоло дӯст [-у корсози] худ гирад, ҳатман, зиёни ошкор кардааст

120. [Оре] Шайтон ба онон ваъда медиҳад ва дар [доми] орзуҳо меандозадашон ва ба онон ваъдае ҷуз фиреб намедиҳад

121. Онон [пайравони шайтон] ҷойгоҳашон дузах аст ва аз он ҳеҷ роҳи фироре намеёбанд

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ
وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ
وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ
ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١١٦﴾

إِنْ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا إِنْتَنَا
وَإِنْ يَدْعُونَ إِلَّا شَيْطَانًا
مَرِيدًا ﴿١١٧﴾

لَعَنَهُ اللَّهُ وَقَالَ لَأَتَّخِذَنَّ مِنْ
عِبَادِكَ نَصِيبًا مَفْرُوضًا ﴿١١٨﴾

وَلَأُضِلَّنَّهُمْ وَلَأُمَنِّيَنَّهُمْ
وَلَأَمُرَّهُمْ فَلَيْبَتِكُنَّ آدَانِ
الْأَنْعَمِ وَلَا مَرْئِيَهُمْ فَلْيَغَيِّرَنَّ
خَلْقَ اللَّهِ وَمَنْ يَتَّخِذِ
الشَّيْطَانَ وَلِيًّا مِّنْ دُونِ اللَّهِ
فَقَدْ خَسِرَ خُسْرَانًا مُّبِينًا ﴿١١٩﴾

يَعِدُّهُمْ وَيُمَنِّيهِمْ وَمَا يَعِدُّهُمْ
الشَّيْطَانُ إِلَّا عُزُورًا ﴿١٢٠﴾

أُولَئِكَ مَا مَأْنُهُمْ جَهَنَّمَ وَلَا
يَجِدُونَ عَنْهَا مَحِيصًا ﴿١٢١﴾

122. Ва касоне, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд, ба зудӣ ононро дар боғҳое [аз бихишт] ворид мекунем, ки чӯйборҳо аз зери [дарахтони] он ҷорист, ҷовидона дар он хоҳанд монд, ваъдаи Аллоҳ таоло ҳақ аст ва кист, ки дар гуфтор [-у ваъдаҳояш] аз Аллоҳ таоло ростгӯитар бошад?!

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا وَعَدَّ اللَّهُ حَقًّا وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ قِيلًا ﴿١٢٢﴾

123. [Эй мусулмонон, начоту растагорӣ вобаста] Ба орзуҳои шумо ва орзуҳои аҳли китоб нест. Ҳар кас кори ношоистае анҷом диҳад, ба кайфараш хоҳад расид ва ҷуз Аллоҳ таоло барои худ дӯсти ёваре нахоҳад ёфт

لَيْسَ بِأَمَانِيكُمْ وَلَا أَمَانِي أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ يَعْمَلْ سُوءًا يُجْزَ بِهِ وَلَا يَجِدْ لَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿١٢٣﴾

124. Ва ҳар кас, аз зану мард, ки корҳои шоиста кунад ва муъмин бошад, [ҳамаи] онон вориди бихишт мешаванд ва ба андозаи зарраи ночизе [ҳатто ба андозаи шикофи ҳастаи хурмо низ] ба эшон ситам нахоҳад шуд

وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أَنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ نَقِيرًا ﴿١٢٤﴾

125. Ва чи касе некоионтар аз касест, ки худро таслими Аллоҳ таоло карда ва накукор аст ва аз оини Иброҳими ҳақгаро пайравӣ намудааст? Ва Аллоҳ таоло Иброҳимро ба дӯстии худ баргузид

وَمَنْ أَحْسَنُ دِينًا مِمَّنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ وَاتَّبَعَ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَاتَّخَذَ اللَّهُ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا ﴿١٢٥﴾

126. Ва он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз он Аллоҳ таоло аст ва Аллоҳ таоло ҳамвора ба ҳар чизе ихота дорад

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۗ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُّحِيطًا ﴿١٢٦﴾

127. Ва [эй паёмбар, мусулмонон] аз ту дар бораи занон назархоҳй мекунад; Бигӯ: "Аллоҳ таоло дар бораи онон фатво медиҳад ва дар он чи аз китоб [Қуръон] бар шумо хонда мешавад, [низ] омадааст, ки [ҳукми Ҷ] дар бораи духтарони ятиме, ки ҳаққи муқаррарашон [аз махрияи ворис]-ро намеред ва ба майл ба издивоҷ бо онон надоред [ва аз рӯйи тамаъ дар амволашон ононро аз издивоҷ манъ мекунад] ва [ҳамчунин, дастураш дар мавриди] кӯдакони нотавон [ин аст], ки: "Дар ҳаққи ятимон ба адлу инсоф бикӯшед" ва ҳар он чи аз некиҳо, ки анҷом медиҳед, Аллоҳ таоло ба он огоҳ аст

128. Ва агар зане аз носозгорй ё рӯйгардони шавҳараш бим дошт, пас, бар он ду нафар гуноҳе нест, ки бо [сарфи назар аз бархе ҳуқуқ ва вазоиф] бо яқдигар ошти кунанд. Ва ошти беҳтар [аз талоқ] аст ва [-ле тамаъ ва] бухл нафсҳоро фаро гирифтааст [ва ҳеч кас аз ҳаққи хеш намегузарад] ва агар неки кунед ва парҳезкорй пеша созед, ҳатман, Аллоҳ таоло ба он чи анҷом медиҳед, огоҳ аст

129. Ва [шумо мардон] ҳарчанд бикӯшед, ҳаргиз наметавонед [аз назари муҳаббати қалбй] миёни занон адолат барқарор кунед, пас, яксара [ба яке майл накунад ва] аз яке рӯ нагардонед, ки ўро билотаклиф раҳо кунед. Ва агар созиш намоед ва парҳезгорй кунед, бе тардид, Аллоҳ таоло омузандаи меҳрубон аст

وَيَسْتَفْتُونَكَ فِي النِّسَاءِ قُلِ
اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِيهِنَّ وَمَا يُتْلَى
عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ فِي بَيْتِ
النِّسَاءِ الَّتِي لَا تُوْتُونَهُنَّ مَا
كُتِبَ لَهُنَّ وَتَرْغَبُونَ أَنْ
تَنْكِحُوهُنَّ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ
الْوَالِدَانِ وَأَنْ تَقُومُوا لِلْيَتَامَى
بِالْقِسْطِ وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ
فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِعَمَلِكُمْ ۝١٢٧

وَإِنْ أَمْرًا خَافَتْ مِنْ بَعْلِهَا
ثُغُورًا أَوْ إِعْرَاضًا فَلَا جُنَاحَ
عَلَيْهِمَا أَنْ يُصْلِحَا بَيْنَهُمَا
صُلْحًا وَأُصْلِحْ خَيْرٌ
وَأُحْضِرَتِ الْأَنْفُسَ الشُّحَّ وَإِنْ
تُحْسِنُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ
بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ۝١٢٨

وَلَنْ تَسْتَطِيعُوا أَنْ تَعْدِلُوا بَيْنَ
النِّسَاءِ وَلَوْ حَرَصْتُمْ فَلَا
تَمِيلُوا كُلَّ الْمَيْلِ فَتَذَرُوهَا
كَالْمُعَلَّقَةِ وَإِنْ تُصْلِحُوا وَتَتَّقُوا
فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ۝١٢٩

130. Ва агар он ду [зану шавҳар] аз якдигар чудо шаванд, Аллоҳ таоло ҳар яке аз ононро аз кушоиш [ва бахшиши] хеш бениёз месозад ва Аллоҳ таоло ҳамвора кушоишгару ҳақим аст

وَإِنْ يَتَفَرَّقَا يُعْنِ اللَّهُ كُلًّا مِّن سَعَتِهِ ۗ وَكَانَ اللَّهُ وَاسِعًا حَكِيمًا ﴿١٣٠﴾

131. Ва он чи дар осмонҳо ва замин аст аз они Аллоҳ таоло аст ва мо ба касоне, ки пеш аз шумо ба онон китоб [-и осмонӣ] дода шуд ва [ҳамчунин] ба шумо супориш кардем, ки: "Аз Аллоҳ таоло парво кунед [битарсед]" ва агар кофир шудед, [бидонед, ки] он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз они Аллоҳ таоло аст ва Аллоҳ таоло бениёзи сутуда аст

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ ۗ وَلَقَدْ وَصَّيْنَا الَّذِيْنَ اٰتٰوْنَا الْكِتٰبَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَاِيَّاكُمْ اَنْ اَتَّقُوْا اللّٰهَ ۗ وَاِنْ تَكْفُرُوْا فَاِنَّ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ ۗ وَكَانَ اللّٰهُ غَنِيًّا حَمِيْدًا ﴿١٣١﴾

132. Ва он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз они Аллоҳ таоло аст ва ҳамин бас, ки Аллоҳ таоло [мувоқибу] коргузор [-и бандагон] бошад

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ ۗ وَكَفَى بِاللّٰهِ وَكِيْلًا ﴿١٣٢﴾

133. Эй мардум, агар Ё бихоҳад, шуморо аз миён мебарад ва дигаронро меоварад ва Аллоҳ таоло ҳамвора бар ин [кор] тавоност

اِنْ يَشَآءْ يُذٰهِبْكُمْ اَيُّهَا النَّاسُ وَاِيَّاتِ بَآخِرِيْنَ ۗ وَكَانَ اللّٰهُ عَلٰى ذٰلِكَ قَدِيْرًا ﴿١٣٣﴾

134. Ҳар ки [дар қиболи корҳояш] подоши дунёро мевоҳад, пас, [бидонад, ки] подоши дунё ва охираат назди Аллоҳ таоло аст ва Аллоҳ таоло ҳамвора шунавову биност

مَنْ كَانَ يٰرِيْدُ ثَوَابَ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللّٰهِ ثَوَابُ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ ۗ وَكَانَ اللّٰهُ سَمِيْعًا بَصِيْرًا ﴿١٣٤﴾

135. Эй касоне, ки имон овардаед, барподорандаи адолат бошед [ва] барои Аллоҳ таоло шаҳодат диҳед, агарчи ба зиёни худатон ё падару модар ва наздикон [-и шумо] бошад. Агар [яке аз ду тарафи даъво] тавонгар ё ниёзманд бошад, [боз ҳам] Аллоҳ таоло [аз шумо] ба он ду нафар сазовортар аст, пас, аз ҳавои нафс пайравӣ накунед, ки [аз ҳақ] мунҳариф мешавад. Ва агар забонро бигардонед, [ва ҳақро таҳриф кунед] ё [аз изҳори он] худдорӣ намоед, мусалламан, Аллоҳ таоло ба он чи анҷом медиҳед, огоҳ аст

136. Эй касоне, ки имон овардаед, ба Аллоҳ таоло ва паёмбараш ва китобе, ки бар ӯ нозил кардааст ва [ба ҳар] китобе, ки пеш аз ин фиристодааст, имон биёваред [ва бар он пойдор бошед] ва ҳар, ки ба Аллоҳ таоло ва фариштагони Ӯ ва китобҳову паёмбаронаш ва рӯзи қиёмат куфр биварзад, бе тардид, дар гумроҳии дуру дарозе афтодааст

137. Бе тардид, касоне ки имон оварданд, сипас кофир шуданд ва пас аз он имон оварданд ва боз кофир шуданд ва он гоҳ бар куфри [худ] афзуданд, Аллоҳ таоло ҳаргиз бар он нест, ки ононро бибахшояд ва ба роҳ [-и рост, ки ба саодати абадӣ хатм мегардад] ҳидояташон кунад

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُونُوا قَوِّمِينَ بِالْقِسْطِ شُهَدَاءَ لِلَّهِ وَلَوْ عَلَىٰ أَنفُسِكُمْ أَوِ الْوَالِدِينَ وَالْأَقْرَبِينَ إِن يَكُنْ عَنِيًّا أَوْ فَقِيرًا فَاللَّهُ أَوْلَىٰ بِهِمَا فَلَا تَتَّبِعُوا الْهَوَىَٰ أَن تَعْدِلُوا وَإِن تَلَوُا أَوْ تُعْرَضُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿١٣٥﴾﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِ ۖ وَٱلْكِتَٰبِ ٱلَّذِي نَزَّلَ عَلَىٰ رَسُولِهِ ۖ وَٱلْكِتَٰبِ ٱلَّذِي أُنزِلَ مِن قَبْلُ ۗ وَمَن يَكْفُرْ بِٱللَّهِ وَمَلَٰئِكَتِهِ ۖ وَكُتُبِهِ ۖ وَرُسُلِهِ ۖ وَٱلْيَوْمِ ٱلْآخِرِ ۖ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١٣٦﴾﴾

إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا۟ ثُمَّ ءَامَنُوا۟ ثُمَّ كَفَرُوا۟ ثُمَّ أَرَادُوا۟ كُفْرًا لَّمْ يَكُنِ ٱللَّهُ لِيَغْفِرْ لَهُمْ وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ سَبِيلًا ﴿١٣٧﴾﴾

138. [Эй паёмбар] Ба мунофиқон хабар бидех, ки азоби дарднок барояшон [дар пеш] аст

بَيِّنِ الْمُنْفِقِينَ يَا نَبِيَّ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٣٨﴾

139. [Ҳамон] Касоне, ки кофиронро ба ҷойи муъминон ба дӯстӣ бармегузинанд. Оё сарбаландиро назди онон мечӯянд? Пас, [бояд бидонанд, ки] ҳамаи сарбаландӣ аз они Аллоҳ таоло аст

الَّذِينَ يَتَّخِذُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ أَيْبَتُونَ عِنْدَهُمُ الْغِيْرَةَ فَإِنَّ الْغِيْرَةَ لِلَّهِ جَمِيعًا ﴿١٣٩﴾

140. Ва [эӣ муъминон] мусалламан, [Аллоҳ таоло ин ҳукмро] дар ин китоб [Қуръон] бар шумо нозил кардааст, ки: "Чун шунидед [афроде] оёти Аллоҳро инкор мекунад ва онро ба тамасхур мегирад, бо онон нанишинед, то ба сухани дигар бипардозанд. [Агар бо онон биншинед] Дар ин сурат, ҳатман, шумо [низ] ҳаммонанди онон хоҳед буд". Бе тардид, Аллоҳ таоло ҳамаи мунофиқон ва кофиронро дар дузаҳ гирд меоварад

وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ آيَاتِ اللَّهِ يُكْفَرُ بِهَا وَيُسْتَهْزَأُ بِهَا فَلَا تَقْعُدُوا مَعَهُمْ حَتَّى يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ إِنَّكُمْ إِذًا مِثْلُهُمْ إِنَّ اللَّهَ جَامِعُ الْمُنْفِقِينَ وَالْكَافِرِينَ فِي جَهَنَّمَ جَمِيعًا ﴿١٤٠﴾

141. [Ҳамон] Касоне, ки [аз сари бадхоҳӣ ҳамвора] шуморо зери назар доранд, агар пирӯзӣ ва кушоише аз ҷониби Аллоҳ таоло насибатон гардад, мегӯянд: "Магар мо бо шумо набудем"? Ва агар баҳрае насиби кофирон гардад, [ба онон] мегӯянд: "Магар мо пуштибонатон набудем ва шуморо аз [газанди] муъминон боз надоштем"? Пас, Аллоҳ таоло рӯзи қиёмат миёни шумо доварӣ мекунад ва Аллоҳ таоло ҳаргиз барои кофирон роҳе [барои тасаллут] бар муъминон қарор надодааст

الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ بِكُمْ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ فِتْنَةٌ مِنْ اللَّهِ فَالْوَأْ أَلَمْ تَكُنْ مَعَكُمْ وَإِنْ كَانَ لِلْكَافِرِينَ نَصِيبٌ فَأَلْوَأْ أَلَمْ تَسْتَحِذُوا عَلَيْهِمْ وَتَمَسَعْتُمْ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ فَاللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا ﴿١٤١﴾

142. Бе тардид, мунофиқон [бо дурӯғгӯӣ ва тазоҳурашон] бо Аллоҳ таоло фиребкорӣ мекунад [ва ҳол он ки ба сазои рафторашон] Аллоҳ таоло фиребдиҳандаи ононаст; ва чун ба намоз бархезанд, бо сустӣ ва коҳилий бармехезанд [ва] бо мардум риёкорӣ мекунад ва Аллоҳро ҷуз андаке ёд намекунад

إِنَّ الْمُنَافِقِينَ يُخَدِعُونَ اللَّهَ وَهُوَ خَدِيعُهُمْ وَإِذَا قَامُوا إِلَى الصَّلَاةِ قَامُوا كُسَالَى يُرَاءُونَ النَّاسَ وَلَا يَذْكُرُونَ اللَّهَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٤٢﴾

143. [Мунофиқон] Байни ин ду [гурӯҳ: муъминон ва кофирон] саргаштаанд, на бо инонанд ва на бо онон. Ва [эӣ паёмбар] ҳар киро Аллоҳ таоло гумроҳ кунад, роҳе барои [ҳидояти] ӯ нахоҳӣ ёфт

مُذَبِّبِينَ بَيْنَ ذَلِكَ لَا إِلَى هَؤُلَاءِ وَلَا إِلَى هَؤُلَاءِ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ سَبِيلًا ﴿١٤٣﴾

144. Эй касоне, ки имон овардаед, кофиронро ба ҷойи муъминон, дӯстони [худ] нагиред. Оё меҳоҳед, барои Аллоҳ таоло далели ошкоре ба зиёни худ [барои азоб] паدید оваред?

يٰۤأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا
تَتَّخِذُوا الْكٰفِرِيْنَ اَوْلِيَآءَ مِّنْ
دُونِ الْمُؤْمِنِيْنَ ؕ اَتُرِيدُوْنَ اَنْ
تَجْعَلُوْا لِلّٰهِ عَلَيْكُمْ سُلْطٰنًا
مُّبِيْنًا ﴿١٤٤﴾

145. Ҳамоно мунофиқон дар фурутарин дараҷоти дузаханд ва ҳаргиз ёваре барояшон нахоҳӣ ёфт

اِنَّ الْمُنٰفِقِيْنَ فِي الدَّرِكِ
الْاَسْفَلِ مِنَ النَّارِ وَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ
نٰصِرًا ﴿١٤٥﴾

146. Магар онон, ки тавба карданд ва [ботини хешро] ислоҳ намуданд ва ба [китоби] Аллоҳ таоло тамассук ҷустанд ва дини худро барои Аллоҳ таоло холис гардонданд. Пас, инон бо муъминонанд ва Аллоҳ таоло ба муъминон подоши бузурге хоҳад дод

اِلَّا الَّذِيْنَ تَابُوْا وَاَصْلَحُوْا
وَاعْتَصَمُوْا بِاللّٰهِ وَاَخْلَصُوْا
دِيْنَهُمْ لِلّٰهِ فَاُولٰٓئِكَ مَعَ
الْمُؤْمِنِيْنَ ؕ وَسَوْفَ يُؤْتِي اللّٰهُ
الْمُؤْمِنِيْنَ اَجْرًا عَظِيْمًا ﴿١٤٦﴾

147. Агар шукр кунед ва имон оваред, Аллоҳ таоло чи ниёзе ба муҷозоти шумо дорад? Ва Аллоҳ таоло ҳамвора шукргузори доност

مَا يَفْعَلُ اللّٰهُ بِعٰدٰٓيِكُمْ اِنْ
شَكَرْتُمْ وَاٰمَنْتُمْ ؕ وَكَانَ اللّٰهُ
شٰكِرًا عَلِيْمًا ﴿١٤٧﴾

148. Аллоҳ таоло бадгӯии ошкорро дӯст намедорад, магар аз ҷониби касе, ки ба ӯ ситам шудааст [ва ночор забон ба шикояту нафрин мекушояд]. Ва Аллоҳ таоло ҳамвора шунавову доност

* لَا يُحِبُّ اللّٰهُ الْجٰهَرَ بِالسُّوْءِ
مِنَ الْقَوْلِ اِلَّا مَن ظَلِمَ ؕ وَكَانَ
اللّٰهُ سَمِيْعًا عَلِيْمًا ﴿١٤٨﴾

149. Агар кори некро ошкор кунед ё онро пинҳон доред ё аз бадӣ [ва ситае, ки ба шумо расидааст] даргузаред, пас, [бидонед, ки] бе тардид, Аллоҳ таоло ҳамвора омурзандаи тавоност

150. Касоне, ки ба Аллоҳ таоло ва паёмбаронаш куфр меварзанд ва меҳоҳанд миёни Аллоҳ таоло ва паёмбаронаш ҷудой андозанд ва меғӯянд: "Мо ба баъзе имон дорем ва баъзеро инкор мекунем" ва меҳоҳанд дар ин [миён байни куфру имон барои худ] роҳе баргузинанд

151. Ононанд, ки ба ростӣ, кофиранд ва мо барои кофирон азоби хоркунандае муҳайё кардаем

152. Ва касоне, ки ба Аллоҳ таоло ва паёмбаронаш имон оварданд ва миёни ҳеҷ кадом аз онон фарқ намегузоранд, ба зудӣ [Аллоҳ таоло] подошашонро ато мекунад ва Аллоҳ таоло ҳамвора омурзандаи меҳрубон аст

إِنْ تُبْدُوا خَيْرًا أَوْ تَخْفَوْهُ أَوْ تَعْفُوا عَنْ سُوءِ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفْوًا قَدِيرًا ﴿١٤٩﴾

إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ اللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا ﴿١٥٠﴾

أُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ حَقًّا وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿١٥١﴾

وَالَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَلَمْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ أُولَٰئِكَ سَوْفَ يُؤْتِيهِمْ أَجْرَهُمْ وَكَانَ اللَّهُ عَفْوًا رَحِيمًا ﴿١٥٢﴾

153. [Эй паёмбар] Аҳли китоб аз ту мецоҳанд, ки [ба нишонаи ростгӯй] барояшон китобе аз осмон нозил кунӣ. [Ин дархосташонро бузург машмор, зеро онон] Аз Мӯсо [чизи бузургтар ва] аҷибтар аз ин хошанд ва гуфтанд: "Аллоҳро ошкоро ба мо нишон бидеҳ". Он гоҳ ба хотири дархости ноҳақашон, соиқа [ё марге] ононро фуру гирифт, он гоҳ [чун Аллоҳ таоло ононро дубора зинда кард] пас аз он ки нишонаҳои ошкор барояшон омад, ғӯсолапарастӣ карданд, ва [-ле мо пас аз он ки тавба карданд] аз он [ғӯноҳашон низ] даргузаштем ва ба Мӯсо далели ошкор бахшидем

154. Ва ба сабаби паймон [гирифтани аз] онон [кӯҳи] Тӯрро болои сарашон барафроштем ва ба эшон гуфтем: "Бо фурутанӣ аз дарвоза [-и Байт-ул-муқаддас] ворид шавед" ва [ҳамчунин] ба онон гуфтем: "Ҳурмати шанbero нашканед [ва аз сайди моҳӣ даст бикашед]" ва аз онон паймони сахту устувор гирифтем

155. Пас, ба [сазои] паймоншиканишон ва инкорашон нисбат ба оёти Аллоҳ таоло ва куштори ноҳаққи онон [аз] паёмбарон [лағнашан кардем] ва [ба хотири ин] суханашон, ки: "Дилҳои мо [ҷои сухани ҳақ нест ва] пӯшида аст", балки Аллоҳ таоло ба хотири куфрашон бар дилҳояшон муҳр задаст. Бинобар ин ҷуз андаке имон намеоваранд

يَسْأَلُكَ أَهْلُ الْكِتَابِ أَنْ تُنَزِّلَ عَلَيْهِمْ كِتَابًا مِنَ السَّمَاءِ فَقَدْ سَأَلُوا مُوسَى أَكْبَرَ مِنْ ذَلِكَ فَقَالُوا أَرِنَا اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْهُمُ الصَّعِقَةُ بِظُلْمِهِمْ ثُمَّ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ فَعَفَوْنَا عَنْ ذَلِكَ وَإِنَّا مُوسَى سُلْطٰنًا مُبِينًا ﴿١٥٣﴾

وَرَفَعْنَا فَوْقَهُمُ الطُّورَ بِمِثْقَلِهِمْ وَقُلْنَا لَهُمْ ادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُلْنَا لَهُمْ لَا تَعْدُوا فِي السَّبْتِ وَأَخَذْنَا مِنْهُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا ﴿١٥٤﴾

فَبِمَا نَقَضْتُمْ مِيثَاقَهُمْ وَكُفْرِهِمْ بِآيَاتِ اللَّهِ وَقَتْلِهِمُ الْأَنْبِيَاءَ بَغْيٍ حَقٍّ وَقَوْلِهِمْ فُلُونَا غُلْفًا بَلْ طَعَنَ اللَّهُ عَلَىٰهَا بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٥٥﴾

156. Ва [низ] ба сазои куфрашон ва он тухмати бузурге, ки ба Марям заданд

وَيَكْفُرِهِمْ وَقَوْلِهِمْ عَلَىٰ مَرْيَمَ
بُهْتَانًا عَظِيمًا ﴿١٥٦﴾

157. Ва [ононро лаънат кардаем ба хотири ин] суханашон, ки: "Мо Масеҳ – Исо писари Марям – паёмбари Аллохро куштем", дар ҳоле ки на ўро куштанд ва на ба дор овехтанд, вале [амр] бар онон муштабах шуд [ва мардеро, ки шабеҳи Исо буд, ба дор кашиданд] ва касоне, ки дар бораи ў ихтилоф карданд, ҳатман, дар борааш дучори тардиданд ва ҳеҷ илме бад-он надоранд, магар он ки аз гумон пайравӣ мекунанд ва яқинан, ўро накуштанд

وَقَوْلِهِمْ إِنَّا قَتَلْنَا الْمَسِيحَ
عِيسَىٰ ابْنَ مَرْيَمَ رَسُولَ اللَّهِ
وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلَٰكِن
شُبِّهَ لَهُمْ وَإِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا
فِيهِ لَفِي شَكٍّ مِّمَّنْهُ مَا لَهُمْ بِهِ
مِنْ عِلْمٍ إِلَّا اتِّبَاعَ الظَّنِّ وَمَا
قَتَلُوهُ يَقِينًا ﴿١٥٧﴾

158. Балки Аллоҳ таоло ўро ба сӯйи Хеш боло бурд. Ва Аллоҳ таоло шикастнопазирӣ ҳақим аст

بَل رَفَعَهُ اللَّهُ إِلَيْهِ وَكَانَ اللَّهُ
عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٥٨﴾

159. Ва [қасе] аз аҳли китоб нест, магар ин ки пеш аз маргаш, ҳатман, ба ў [Исо] имон меоварад ва рӯзи қиёмат [низ] вай бар [куфру имони] онон гувоҳ хоҳад буд

وَإِن مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ إِلَّا
لَيُؤْمِنَنَّ بِهِ قَبْلَ مَوْتِهِ وَيَوْمَ
الْقِيَامَةِ يَكُونُ عَلَيْهِمْ
شَهِيدًا ﴿١٥٩﴾

160. Пас, ба сазои ситаме, ки аз яҳудиён сар зад ва ба сабаби боздоштани бисёре [аз мардум] аз роҳи Аллоҳ таоло, [мо низ] чизҳои покизаеро, ки барояшон ҳалол буд, бар онон ҳаром кардем

فَيُظْلَمُونَ مِنْ الَّذِينَ هَادُوا حَرَمًا
عَلَيْهِمْ طَيِّبَاتٍ أُجِّلَتْ لَهُمْ
وَيَصَدِّهِمْ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ
كَثِيرًا ﴿١٦٠﴾

161. Ва [низ ба сабаби] рибо гирифтанашон, бо он ки аз он наҳй шуда буданд ва ин ки моли мардумро ба нораво меҳурданд. Ва мо барои кофиронашон азоби дарднок муҳайё кардаем

162. Вале аз миёни онон росихони дар илм [уламои яҳуд] ва муъминон [яъне онон, ки] ба он чи бар ту нозил шудааст ва он чи ки пеш аз ту нозил шудааст, имон меоваранд ва [ҳамчунин] намозгузорону закотдиҳандагон ва имоноварандагон ба Аллоҳ таоло ва рӯзи бозпасин, ба [ҳамаи] инҳоро подоши бузурге хоҳем дод

163. [Эй паёмбар] Бе тардид мо ба ту ваҳй фиристодем; ҳамон гуна, ки ба Нуху паёмбарони баъд аз ӯ ваҳй фиристодем ва [низ] ба Иброҳиму Исмоил ва Исҳоқу Яъқуб ва наводагон [-и Яъқуб] ва Исову Аюб ва Юнусу Ҳорун ва Сулаймон ваҳй фиристодем ва ба Довуд Забур додем

وَأَخَذَهُمُ الرِّبَا وَقَدْ نُهُوا عَنْهُ
وَأَكْلِهِمْ أَمْوَالَ النَّاسِ
بِالْبَطْلِ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ
مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٦١﴾

لَكِنِ الرَّسُولَ فِي أَلْعَلَمِ
مِنْهُمْ وَالْمُؤْمِنُونَ يُؤْمِنُونَ بِمَا
أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِنْ
قَبْلِكَ وَالْمُقِيمِينَ الصَّلَاةَ
وَالْمُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالْمُؤْمِنُونَ
بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أُولَئِكَ
سَنُؤْتِيهِمْ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١٦٢﴾

*إِنَّا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ كَمَا أَوْحَيْنَا
إِلَى نُوحٍ وَالنَّبِيِّينَ مِنْ بَعْدِهِ
وَأَوْحَيْنَا إِلَى إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ
وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ
وَعِيسَى وَيُوسُفَ
وَهَارُونَ وَسُلَيْمَانَ وَعَاتَيْنَا
دَاوُدَ زَبُورًا ﴿١٦٣﴾

164. Ва паёмбароне [фиристодем], ки дар ҳақиқат, [саргузашти] ононро пеш аз ин барои ту ҳикоят намудем ва паёмбароне [-ро низ барангехтаем], ки [достони] эшонро бароят баён накардаем. Ва Аллоҳ таоло бо Мӯсо ошкор [ва бевосита] сухан гуфт

وَرُسُلًا قَدْ قَصَصْنَاهُمْ عَلَيْكَ
مِن قَبْلُ وَرُسُلًا لَمْ نَقْصُصْهُمْ
عَلَيْكَ وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَى
تَكْلِيمًا ﴿١٦٤﴾

165. Паёмбароне [фиристодем], ки башоратбахшу бимдиҳанда буданд, то барои мардум пас аз [биъсати] паёмбарон дар муқобили Аллоҳ таоло [ҳеч баҳона ва] ҳуччате набошад. Ва Аллоҳ таоло ҳамвора шикастнопазири ҳақим аст

رُسُلًا مُّبْتَلِينَ وَمُنذِرِينَ لِيَلَّا
يَكُونُوا لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةً
بَعْدَ الرُّسُلِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا
حَكِيمًا ﴿١٦٥﴾

166. [Эй паёмбар, кофирон паёматро инкор мекунанд] Вале Аллоҳ таоло ба [дурустии] он чи бар ту нозил кардааст, шаҳодат медиҳад. Онро ба илми хеш нозил кардааст ва фариштагон низ шаҳодат медиҳанд. Ва [барои ҳаққонияти Қуръон] кофист, ки Аллоҳ таоло гувоҳ бошад

لَئِكَ اللَّهُ يَشْهَدُ بِمَا أَنْزَلَ
إِلَيْكَ أَنْزَلَهُ بِعِلْمِهِ
وَأَلْمَلِكُ يَشْهَدُونَ وَكَفَى
بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿١٦٦﴾

167. Бе тардид, касоне, ки куфр варзиданд ва [мардумро] аз роҳи Аллоҳ таоло боздоштанд, ба гумроҳии дуру дарозе афтодаанд

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ
سَبِيلِ اللَّهِ قَدْ ضَلُّوا ضَلَالًا
بَعِيدًا ﴿١٦٧﴾

168. Бе тардид, касоне, ки куфр варзиданд ва [бо ин кор бар худ] ситам карданд, Аллоҳ таоло ҳаргиз бар он нест, ки биёмурзадашон ва ба роҳ [-и дуруст низ] ҳидояташон намекунад

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَظَلَمُوا لَمْ
يَكُنِ اللَّهُ لِيُغْفِرَ لَهُمْ وَلَا
لِيُهْدِيَهُمْ طَرِيقًا ﴿١٦٨﴾

169. Магар роҳи чаҳаннам, ки ҷовидона дар он мемонанд ва ин [кор] бар Аллоҳ таоло осон аст

إِلَّا طَرِيقَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا
أَبَدًا وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ

يَسِيرًا ﴿١٦٩﴾

170. Эй мардум, ин паёмбар аз ҷониби Парвардигоратон [ҳидояту дини] ҳақро бароятон овардааст, пас, имон биёваред, ки ба хайр [-у салоҳ]-и шумост. Ва агар [суханаширо напазиред ва] куфр биварзед, [бидонед, ки] он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз он Аллоҳ таоло аст [ва куфри шумо бар Ӯ зиёне намерасонад] ва Аллоҳ таоло ҳамвора донои ҳақим аст

يَأْتِيهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمُ
الرَّسُولُ بِالْحَقِّ مِنْ رَبِّكُمْ
فَقَامِنُوا خَيْرًا لَكُمْ وَإِنْ
تَكْفُرُوا فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ
عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٧٠﴾

171. Эй [масеҳиёни] аҳли китоб, дар дини худ ғулув накунад ва дар бораи Аллоҳ таоло ҷуз [сухани] ҳақ нагӯед. Бе тардид, Масеҳ – Исо писари Марям – фиристодаи Аллоҳ таоло ва калимаи Ӯст, ки [амр кард: "Бош", пас, бедиранг мавҷуд шуд ва бад-ин сурат ба амри Аллоҳ таоло [Ҷабраил] вайро ба Марям илқо кард ва [Исо] рӯҳе аз ҷониби Ӯст. Пас, ба Аллоҳ таоло ва паёмбаронаш имон биёваред ва нагӯед: "[Маъбуд] Сегона аст". [Аз ин сухан] Бозистед, ки барои шумо беҳтар аст. Аллоҳ таоло танҳо маъбуди ягона аст [ва] аз ин ки фарзанде дошта бошад, пок [-у муназаҳа] аст. Он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз он Ӯст ва ҳамин бас аст, ки Аллоҳ таоло коргузор [-у муроқиби махлуқот] бошад

يَأْتَاهَلَّ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي
دِينِكُمْ وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ
إِلَّا الْحَقَّ إِنَّمَا الْمَسِيحُ عِيسَى
ابْنُ مَرْيَمَ رَسُولَ اللَّهِ وَكَلِمَتُهُ
أَلْقَاهَا إِلَى مَرْيَمَ وَرُوحٌ مِنْهُ
فَقَامِنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَلَا
تَقُولُوا ثَلَاثَةً انْتَهُوا خَيْرًا لَكُمْ
إِنَّمَا اللَّهُ إِلَهٌ وَاحِدٌ سُبْحَانَهُ
أَنْ يَكُونَ لَهُ وَلَدٌ لَهُ مَا فِي
السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَفَى
بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿١٧١﴾

172. Масеҳ ва фариштагони муқарраб ҳаргиз [сар намепечанд ва] ибo надоранд, аз ин ки бандаи Аллоҳ таоло бошанд. Ва ҳар ки аз парастии ӯ сарпечӣ кунад ва такаббур варзад, ҳамаи ононро [барои ҳисобрасӣ] назди хеш чамъ хоҳад кард

لَنْ يَسْتَنْكِفَ الْمَسِيحُ أَنْ
يَكُونَ عَبْدًا لِلَّهِ وَلَا
الْمَلَائِكَةُ الْمُقَرَّبُونَ وَمَنْ
يَسْتَنْكِفْ عَنْ عِبَادَتِهِ
وَيَسْتَكْبِرْ فَسَيَحْشُرُهُمْ إِلَيْهِ
جَمِيعًا ﴿٧٢﴾

173. Аммо онон, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд, [Аллоҳ таоло] подошхояшонро ба таври комил медиҳад ва аз фазли хеш бар онҳо меафзояд. Ва аммо онон, ки ибo карданд ва такаббур варзиданд, ба азоби дарднок азобашон мекунад ва барои худ ғайр аз Аллоҳ таоло дӯсту ёваре намеёбанд

فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ
وَيَزِيدُهُمْ مِنْ فَضْلِهِ وَأَمَّا
الَّذِينَ اسْتَنكفُوا وَاَسْتَكْبَرُوا
فَيَعَذِّبُهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَلَا
يَجِدُونَ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا
وَلَا نَصِيرًا ﴿٧٣﴾

174. Эй мардум, ба ростӣ, ки барои шумо аз ҷониби Парвардигоратон далели равшан [Муҳаммад] омад ва нури ошкор [Қуръон] ба сӯятон нозил кардем

يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ
بُرْهَانٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَأَنْزَلْنَا
إِلَيْكُمْ نُورًا مُبِينًا ﴿٧٤﴾

175. Аммо онон, ки ба Аллоҳ таоло имон оварданд ва ба он [Қуръон] тамассук чустанд, ҳамаро дар раҳмату фазли худ ворид хоҳад кард ва ба роҳи рост ба сӯйи хеш раҳнамун мегардонад

فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ
وَأَعْتَصَمُوا بِهِ فَسَيُدْخِلُهُمْ فِي
رَحْمَةٍ مِّنْهُ وَفَضْلٍ وَيَهْدِيهِمْ
إِلَيْهِ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿٧٥﴾

176. [Эй паёмбар, дар бораи чигунагии тақсими ирс байни бародару хоҳари он майите, ки падару модар ва фарзанд надорад] аз ту мепурсанд. Бигӯ: "Аллоҳ таоло дар [мавриди] калола бароятон ҳукм содир мекунад: Агар марде, ки [падару модар ва] фарзанде надорад, фавт кунад ва хоҳаре дошта бошад, нисфи тарака аз они ӯст. [Ва агар зане фавт кунад ва бародаре дошта бошад] Дар сурате ки фарзанд надошта бошад, он мард [ҳамаи таракаро] аз ӯ ба ирс мебарад. Ва агар ду хоҳар [ё бештар аз майит] боқӣ бимонад, ду савуми тарака барои онҳост. Ва агар бародарону хоҳарон [бо ҳам] бошанд, ҳар марде [муодили] саҳми ду занро дорад. Аллоҳ таоло [ин аҳкомро] бароятон равшан месозад, то гумроҳ нашавед [ва дар тақсими ирс ба роҳи хато наравед] ва Аллоҳ таоло ба ҳар чизе доност"

يَسْتَفْتُونَكَ قُلِ اللَّهُ يُمْتِكُكُمْ
 فِي الْكَلَالَةِ إِنْ أَمْرُوا هَلْكَ
 لَيْسَ لَهُ وَلَدٌ وَلَهُ رَأْسٌ فَلَهَا
 نِصْفُ مَا تَرَكَ وَهُوَ يَرِثُهَا إِنْ
 لَمْ يَكُنْ لَهَا وَلَدٌ فَإِنْ كَانَتْ
 أُمَّتَيْنِ فَلَهُمَا الشُّلْثَانِ مِمَّا تَرَكَ
 وَإِنْ كَانُوا إِخْوَةً رِجَالًا وَنِسَاءً
 فَلِلَّذَكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثَىٰ ۗ
 يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ أَنْ تَضِلُّوا
 وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٧٦﴾

Сураи Моида المائدة

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Эй касоне, ки имон овардаед, ба паймонхо [-и худ] вафо кунед. [Хӯрдани гушти] Чаҳорпоён бар шумо ҳалол аст, магар он чи [ҳукмаш] бар шумо хонда шавад ва [ба шарти он ки] дар ҳоли эҳром [ҳаҷ ё умра] шикорро ҳалол нашуморед. Ҳамоно Аллоҳ таоло ҳар чи бихоҳад ҳукм мекунад

2. Эй касоне, ки имон овардаед, [ҳурмати] шаоири илоҳӣ ва моҳи ҳаром [-ро ниғаҳ доред] ва [ҳамчунин, ҳурмати] қурбонии бенишон ва қурбониҳои қалодадор (гардандбанддор) ва роҳиёни Байт-ул-ҳаром, ки фазлу хушнудии Парвардигорашонро металабанд. Ва чун аз эҳром хориҷ шудед, [метавонед озодона] ба шикор бипардозед ва [мабодо] душмани гурӯҳе, ки шуморо аз масҷидулҳаром боз доштанд, ба тааддӣ ва таҷовуз водоратон кунед. Ва дар накукорӣ ва парҳезгорӣ бо яқдигар ёрӣ кунед ва дар гуноҳу таҷовуз дастёри ҳам нашавед ва аз Аллоҳ таоло парво кунед [битарсед, чаро ки] бе тардид, Аллоҳ таоло сахтқайфар аст

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَوْفُوا بِالْعُقُودِ
أُحِلَّتْ لَكُمْ بَهِيمَةُ الْأَنْعَامِ إِلَّا مَا
يُنْتَلَىٰ عَلَيْكُمْ غَيْرَ مُحِلِّي الصَّيْدِ
وَأَنْتُمْ حُرْمٌ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ مَا
يُرِيدُ ﴿١﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَحْلُوا
شَعِيرَ اللَّهِ وَلَا الشَّهْرَ الْحَرَامَ وَلَا
الْهَدْيَ وَلَا الْقَلَائِدَ وَلَا آءَامِينَ
الْبَيْتِ الْحَرَامِ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّن
رَّبِّهِمْ وَرِضْوَانًا وَإِذَا حَلَلْتُمْ
فَأَصْطَادُوا وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ
قَوْمٍ أَن صَدَّوْكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ
الْحَرَامِ أَن تَعْتَدُوا وَتَعَاوَنُوا عَلَى
الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى
الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ
شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢﴾

3. [Инҳо ҳама] Бар шумо ҳаром шудааст: [Гӯшти] Мурдор ва хуну гӯшти хук ва он чи [ҳангоми забҳ] номи ғайри Аллоҳ таоло бар он бурда шавад ва [ҳайвони ҳалолгӯшти] хафашуда ва ба зарби [чӯбу санг] мурда ва азбаландиафтода ва шоххӯрдаву нимхӯрдаи [ҳайвоноти] дарранда – магар он чи [пеш аз мурдан] забҳ [-и шаръӣ] карда бошед – ва [ҳамчунин] он чи дар баробари бутҳо забҳ мешавад ва он чи бо чӯбҳои қуръа тақсим мекунад. Ва [ба яқин бидонед, ки рӯй овардан ба тамоми] инҳо нофармонӣ аст. Имрӯз кофирон аз дини шумо [ва бозгаштатон ба куфр] ноумед шудаанд, пас, аз онон натарсед ва аз ман битарсед. Имрӯз динатонро комил кардам ва неъматро бар шумо тамом намудам ва исломро [ба унвони беҳтарин] дин бароятон баргузидам. Пас, ҳар ки [барои ҳифзи ҷони худ ва] бидуни он ки ба гуноҳе мутамоил бошад, ночор [ба хӯрдани гӯштҳои манъшуда] шавад [бар ӯ гуноҳе нест]. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло омурандаи меҳрубон аст

حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ أَلْمَيْتَةُ وَالْدَّمُ
وَالْحُمُ الْخِنْزِيرِ وَمَا أُهْلَ لِغَيْرِ اللَّهِ
بِهِ وَالْمُنْخَبِقَةُ وَالْمُؤْوَدَةُ
وَالْمُزْدَبَقَةُ وَالنَّطِيحَةُ وَمَا أَكَلَ
السَّعُعُ إِلَّا مَا ذَكَّيْتُمْ وَمَا ذُبِحَ عَلَى
النُّصَبِ وَأَنْ تَسْتَفْسِمُوا بِالْأَزْلَمِ
ذَلِكَ فِسْقٌ الْيَوْمَ يَبْسُ الَّذِينَ
كَفَرُوا مِنْ دِينِكُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ
وَأَخْشَوْنَ الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ
دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي
وَرَضِيْتُ لَكُمْ الْإِسْلَامَ دِينًا فَمَنِ
أَصْطَرَّ فِي مَخْمَصَةٍ غَيْرِ مُتَجَانِفٍ
لِإِنَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥﴾

4. [Эй паёмбар, асҳобат] Аз ту мепурсанд, чи чиз барояшон ҳалол шудааст. Бигӯ: "Чизҳои покиза бароятон ҳалол гаштааст ва [ҳамчунин] он чи ба кумаки ҳайвоноти шикорӣ [ба даст меоваред, чаро], ки онҳоро бо он чи Аллоҳ таоло ба шумо омӯхтааст, дастомӯз мекунед. Пас, аз он чи [худ нахӯрдаанд ва] барои шумо гирифтаанд, бихӯред ва [ба ҳангоми забҳ ё фиристодани ҳайвоноти шикорӣ] номи Аллоҳро бар он бибаред ва аз Аллоҳ таоло парво кунед [битарсед]. Бе гумон, Аллоҳ таоло дар ҳисобрасӣ сареъ аст"

5. [Эй мусулмонон] Имрӯз хӯрокҳои покиза бароятон ҳалол шудааст ва [забоиху] ғизои аҳли китоб барои шумо ҳалол аст ва ғизои шумо [низ] барои онон ҳалол аст ва [ҳамчунин издивоҷ бо] занони покдомани мусулмон ва занони покдоман аз [аҳли китоб, яъне] касоне, ки пеш аз шумо ба онон китоб [-и осмонӣ] дода шудааст [ҳалол мебошад], ба шарти он ки маҳрияҳои ононро бипардозед, дар ҳоле ки худ покдоман бошед, на зинокор бошед ва на [занонро] пинҳонӣ ба дӯстӣ бигиред. Ва ҳар ки ба [аркони] имон куфр биварзад, ҳатман, амалаш табоҳ шудааст ва дар охират аз зиёндадагон хоҳад буд

يَسْأَلُونَكَ مَاذَا أَحَلَّ لَهُمْ قُلْ أُحِلَّ لَكُمُ الطَّيِّبَاتُ وَمَا عَلَّمْتُم مِّنَ الْجَوَارِحِ مُكَلِّبِينَ تُعَلِّمُونَهُنَّ مِمَّا عَلَّمَكُمُ اللَّهُ فَكُلُوا مِمَّا أَمْسَكَنَّ عَلَيْكُمْ وَادْكُرُوا أَسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ وَأَتَقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ۝

الْيَوْمَ أُحِلَّ لَكُمُ الطَّيِّبَاتُ وَطَعَامُ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حِلٌّ لَكُمْ وَطَعَامُكُمْ حِلٌّ لَهُمْ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الْمُؤْمِنَاتِ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِن قَبْلِكُمْ إِذَا آتَيْنَهُنَّ أُجُورَهُنَّ مُحْصِنًا غَيْرَ مُسْلِفِينَ وَلَا مُتَّخِذِي أَخْدَانٍ ۗ وَمَن يَكْفُرْ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَسِيرِينَ ۝

6. Эй касоне, ки имон овардаед чун ба [қасди] намоз бархостед, рӯи худ ва дастҳоятонро то оринҷ бишӯед ва саратонро масҳ кунед ва пойҳоятонро то ду шитолинг [бучулак бишӯед] ва агар чунуб будед, худро [бо ғул кардан] пок созед ва агар бемор ё мусофиред ё ҳар як аз шумо аз маҳалли қазои ҳоҷат омадааст ё бо закон омезиш кардаед ва об намеёбед, пас, ба хоки пок таяммум кунед ва аз он бар сурату дастҳоятон бикашед. Аллоҳ таоло намехоҳад шуморо ба саҳтӣ бияндозад, балки мехоҳад шуморо пок созад ва неъматӣ хешро бар шумо тамоми кунад, бошад, ки шуқр гузored

7. Ва ба ёд оваред неъматӣ Аллоҳро бар хеш ва [низ] паймоне, ки шуморо ба [анҷоми] он муваззаф гардондааст, он гоҳ ки [дар бораи даъват ба фармонбардорӣ ба паёмбар] гуфтед: "Шунидем ва итоат кардем". Ва аз Аллоҳ таоло парво кунед [битарсед], [ки] бе тардид, Аллоҳ таоло ба он чи даруни синаҳост, доност

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْۤا اِذَا قُمْتُمْ اِلَى الصَّلٰوةِ فَاغْسِلُوْۤا وُجُوْهَكُمْ وَاَيْدِيَكُمْ اِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوْۤا بِرُءُوسِكُمْ وَاَرْجُلَكُمْ اِلَى الْكَعْبَيْنِ ۚ وَاِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوْۤا ۗ وَاِنْ كُنْتُمْ مَّرْضٰى اَوْ عَلٰى سَفَرٍ اَوْ جَاءَ اَحَدٌ مِّنْكُمْ مِّنَ الْغَايِبِ اَوْ لَمْ يَمْسُحْ اِلَيْكُمْ مَّاءٌ فَامْسَحُوْۤا بِرُءُوسِكُمْ وَاَيْدِيَكُمْ مِّنْ مَّاءٍ ۚ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰتٰنَا مِنْ فَضْلِكَ قُلُوْۤا الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ جَعَلَ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا ۗ وَلَٰكِنْ يُرِيْدُ لِيُطَهِّرَكُمْ وَليُؤْتِيَكُمْ نِعْمَةً ۗ وَلَٰكِنْ لَّعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ ﴿٦﴾

وَاذْكُرُوْۤا نِعْمَةَ اللّٰهِ عَلٰىكُمْ وَمِيْنَقَةَ الَّذِيْ وَاْتَقَكُمْ بِهِ ؕ اِذْ قُلْتُمْ سَمِعْنَا وَاَطَعْنَا ۗ وَاتَّقُوا اللّٰهَ اِنَّ اللّٰهَ عَلِيْمٌۭ بِذٰتِ الصُّدُوْرِ ﴿٧﴾

8. Эй касоне, ки имон овардаед, барои Аллоҳ таоло ба адл бархезед, [ва] ба адолат шаҳодат диҳед. Ва албатта, набояд душмани як гурӯҳ шуморо бар он дорад, ки адолат накунед. Адолат кунед, ки ин [кор] ба парҳезкорӣ наздиктар аст ва аз Аллоҳ таоло парво кунед [битарсед], [ки] бе тардид, Аллоҳ таоло ба он чи анҷом медиҳед, огоҳ аст

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ
لِلَّهِ شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ وَلَا
يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ عَلَىٰ ءَآلَا
تَعْدِلُوا ءَاعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ
وَأَتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا
تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾

9. Аллоҳ таоло ба онон, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд, ваъдаи омуриш ва подоши бузурге додааст

وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّٰلِحٰتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ
عَظِيمٌ ﴿٩﴾

10. Ва касоне, ки куфр варзиданд ва оёти моро такзиб карданд, онон аҳли дузаханд

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيٰتِنَا
أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيْمِ ﴿١٠﴾

11. Эй касоне, ки имон овардаед, неъмат Аллоҳро бар худ ба ёд оваред, он гоҳ ки гурӯҳе [аз душманон] қасд карданд, ки ба сӯятон даст дароз кунанд, пас, [Аллоҳ таоло] дасташонро аз шумо боздошт. Ва аз Аллоҳ таоло парво кунед [битарсед]. Ва муъминон бояд танҳо бар Аллоҳ таоло таваккал кунанд

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اذْكُرُوا
نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ هُمْ قَوْمٌ
أَن يَبْسُطُوا إِلَيْكُمْ أَيْدِيَهُمْ فَكَفَّ
أَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَعَلَىٰ
اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾

12. Ва бе тардид, Аллоҳ таоло аз Бани Исроил паймон гирифт ва аз миёни онон [ба теъдоди қабоилашон] дувоздаҳ солор баргумоштем ва Аллоҳ таоло гуфт: "Ман бо шумо ҳастам. Агар намоз барпо доред ва закот бипардозед ва ба паёмбарони ман имон биёваред ва ононро гирифта доред ва дар роҳи Аллоҳ таоло воми наку диҳед, гуноҳонатонро мезудоям ва шуморо ба боғҳое [аз биҳишт] ворид мекунам, ки ҷуйборҳо аз зери [дарахтони] он ҷорӣ аст. Пас, ҳар як аз шумо, ки баъд аз ин кофир шавад, мусалламан, роҳи ростро гум кардааст"

13. Пас, ба [сазои] паймоншиканиашон ононро аз раҳмати хеш дур сохтем ва дилҳояшонро саҳт гардондем, [зеро бо тағйири лафзу таъвили маъно] суҳанон [-и Аллоҳ таоло]-ро аз ҷойгоҳаш таҳриф мекунам ва бахше аз он чиро бад-он панд дода шуданд, фаромӯш карданд. Ва [эй паёмбар] ту пайваста дар бораи хиёнат аз суйи онон огоҳ мешавӣ, магар [шумори] андак аз эшон [ки хиёнаткор нестанд]. Пас, аз онон даргузар ва чашмпӯши кун, [ки] бе тардид, Аллоҳ таоло накукоронро дӯст медорад

﴿وَلَقَدْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَبَعَثْنَا مِنْهُمُ اثْنَيْ عَشَرَ نَقِيبًا وَقَالَ اللَّهُ إِنِّي مَعَكُمْ لَئِنْ أَقَمْتُمُ الصَّلَاةَ وَآتَيْتُمُ الزَّكَاةَ وَآمَنْتُمْ بِرُسُلِي وَعَزَّرْتُمُوهُمْ وَأَقْرَضْتُمُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا لَأُكَفِّرَنَّ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَلَأُدْخِلَنَّكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ

السَّبِيلِ ﴿١٢﴾

فِيمَا نَقَضْتُمْ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ وَجَعَلْنَا قُلُوبَهُمْ قَاسِيَةً يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهِ وَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ وَلَا تَزَالُ تَطَّلِعُ عَلَى خَائِنَةٍ مِنْهُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَأَصْفَحْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣﴾

14. Ва [ҳамчунин] аз касоне, ки гуфтанд: "Мо масеҳӣ ҳастем", паймон гирифтём, [ки пайрави Қуръон ва расули Аллоҳ таоло бошанд] ва [-ле динашонро таҳриф намуданд ва] бахше аз он чиро, ки бад-он панд дода шуданд, фаромӯш карданд ва мо [низ] то рӯзи қиёмат миёнашон душманиву кина афкандем ва [дар он рӯз] Аллоҳ таоло ононро [аз натиҷаи] он чи кардаанд, огоҳ хоҳад сохт

15. Эй аҳли китоб, ҳамоно паёмбари мо ба сӯи шумо омадааст, ки бисёре аз [матолибу омӯзаҳои] китоб [-и осмонии худ]-ро, ки пинҳон мекардед, бароятон ба равшанӣ баён кунад ва аз бисёре [аз матолибу аҳкоми он] даргузарад. Ҳатман, аз ҷониби Аллоҳ таоло бароятон нуру китоби равшангар омадааст

16. Аллоҳ таоло ба василаи ин [китоб] касонеро, ки аз хушнудии ӯ пайравӣ кунанд, ба роҳҳои саломат ҳидоят мекунад ва ба фармони Хеш ононро аз торикиҳо ба сӯи рӯшноӣ мебарад ва ба роҳи рост ҳидоятташон мекунад

وَمِنَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصْرِيّ أَخَذْنَا
مِيثَاقَهُمْ فَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا
بِهِ فَأَعْرَبْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ
وَالْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَسَوْفَ
يُنَبِّئُهُمُ اللَّهُ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿١٤﴾

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ
رَسُولُنَا يَبَيِّنُ لَكُمْ كَثِيرًا مِّمَّا
كُنْتُمْ تُخْفُونَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَعْفُو
عَن كَثِيرٍ قَدْ جَاءَكُم مِّنَ اللَّهِ
نُورٌ وَكِتَابٌ مُّبِينٌ ﴿١٥﴾

يَهْدِي بِهِ اللَّهُ مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَهُ
سُبُلَ السَّلَامِ وَيُخْرِجُهُم مِّنَ
الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِهِ
وَيَهْدِيهِمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٦﴾

17. Касоне, ки гуфтанд: "Аллоҳ таоло ҳамон Масеҳ – писари Марям – аст", яқинан, кофир шуданд. [Эй паёмбар, ба онон] Бигӯ: "Агар Аллоҳ таоло бихоҳад, ки Масеҳ – писари Марям – ва модараш ва ҳамаи касонеро, ки рӯйи замин ҳастанд, нобуд кунад, чи касе дар баробари Аллоҳ таоло ихтиёре дорад, ки монеъ шавад? Фармонравоии осмонҳо ва замин ва он чи миёни он ду қарор дорад, аз они Аллоҳ таоло аст; ҳар чи бихоҳад меофаринад ва Аллоҳ таоло бар ҳар чизе тавоност"

18. Яҳудиён ва масеҳиён гуфтанд: "Мо фарзандони Аллоҳ таоло ва дӯстони ӯ ҳастем". [Эй паёмбар, дар посухашон] Бигӯ: "Пас, чаро ӯ шуморо ба кайфари гуноҳонатон азоб мекунад? Балки шумо [низ] башар ва аз ҷумлаи афроде ҳастед, ки офаридааст. Ҳар киро бихоҳад, меомурзад ва ҳар киро бихоҳад, азоб мекунад ва фармонравоии осмонҳо ва замин ва он чи миёни он ду қарор дорад, аз они Аллоҳ таоло аст ва бозгашт [-и ҳама] ба сӯйи ӯст"

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ قُلْ فَمَنْ يَمْلِكُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ أَنْ يُهْلِكَ الْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٧﴾

وَقَالَتِ الْيَهُودُ وَالنَّصَارَى نَحْنُ أَبْنَاءُ اللَّهِ وَأَحِبُّهُمْ قُلْ فَلِمَ يُعَذِّبُكُمْ بِذُنُوبِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ بَشَرٌ مِمَّنْ خَلَقَ يَغْفِرُ لِمَن يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿١٨﴾

19. Эй аҳли китоб, паёмбари мо ба сӯйи шумо омад, то дар давраи фатрати паёмбарон [фосила байни биъсати Исо ва Муҳаммад] [аҳқому омӯзаҳои илоҳиро] ба равшанӣ бароятон баён кунад, ки мабодо [рӯзи қиёмат] бигӯед: "На башоратбахше ба суроғамон омад, на бимдиҳандае". Пас, яқинан, [инак] паёмбари башоратбахш ва бимдиҳанда ба сӯятон омадааст ва Аллоҳ таоло бар ҳама чиз тавоноост

20. Ва [эй паёмбар, ёд кун аз] Ҳангоме ки Мӯсо ба қавмаш гуфт: "Эй қавми ман, неъматӣ Аллоҳро бар худ ба ёд оваред, он гоҳ ки байни шумо паёмбароне барангехт ва [пас аз бардагии Фиръавн афроде аз] шуморо фармонравоён [-и худатон] сохт ва чизҳое ба шумо бахшид, ки ба ҳеҷ як аз ҷаҳониён [-и муосиратон] надода буд

21. Эй қавм, ба сарзамини муқаддасе, ки Аллоҳ таоло бароятон муқаррар намудааст, ворид шавед ва ба ақиб бознагардед [ва аз динатон даст накашед], ки зиёндида хоҳед шуд"

22. [Онон] Гуфтанд: "Эй Мӯсо, бе гумон он ҷо қавми зӯрманд ҳастанд, [ва] то онон аз он ҷо берун нараванд, мо ҳаргиз воридаи он намешавем. Пас, агар аз он ҷо берун бираванд, мо ворид хоҳем шуд"

يٰۤاَهْلَ الْكِتٰبِ قَدْ جَآءَكُمْ
رَسُولُنَا يَبَيِّنُ لَكُمْ عَلٰى فِتْرَةٍ مِّنَ
الرُّسُلِ اَنْ تَقُولُوْا مَا جَآءَنَا مِنْ
بَشِيْرٍ وَّلَا نَذِيْرٍ فَقَدْ جَآءَكُمْ
بَشِيْرٌ وَّنَذِيْرٌ وَّاللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيْرٌ ﴿١٩﴾

وَإِذْ قَالَ مُوسٰى لِقَوْمِهِۦ يٰقَوْمِ
أَذْكُرُوْا نِعْمَةَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ إِذْ
جَعَلَ فِيكُمْ أَنْبِيَاءَ وَجَعَلَكُمْ
مُّلُوكًا وَّآتَاكُمْ مَّا لَمْ يُؤْتِ أَحَدًا
مِّنَ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٢٠﴾

يٰقَوْمِ ادْخُلُوا الْاَرْضَ الْمُقَدَّسَةَ
الَّتِي كَتَبَ اللّٰهُ لَكُمْ وَّلَا تَرْتَدُوْا
عَلٰى اَدْبَارِكُمْ فَتَنْقَلِبُوْا خٰسِرِيْنَ ﴿٢١﴾

قَالُوْا لَيُمُوْسٰى اِنَّ فِيْهَا قَوْمًا
جَبّٰرِيْنَ وَاِنَّا لَنْ نَدْخُلَهَا حَتّٰى
يَخْرُجُوْا مِنْهَا اِنْ يَخْرُجُوْا مِنْهَا فَاِنَّا
دٰخِلُوْنَ ﴿٢٢﴾

23. Ду тан аз мардоне, ки [аз нофармонӣ ва азоби илоҳӣ] метарсиданд ва Аллоҳ таоло ба онон неъмат [-и итоат ва бандагӣ] дода буд, гуфтанд: "Аз он дарвоза бар эшон [ҳучум баред ва] ворид шавед, ки агар аз он даромадед, ҳатман, пирӯз хоҳед шуд ва агар муъминед, бар Аллоҳ таоло таваккал кунед"

24. [Бани Исроил] Гуфтанд: "Эй Мӯсо, то замоне ки онон дар он чо хастанд, мо ҳаргиз ворид намешавем. Ту ва Парвардигорат биравед ва биҷангед. Мо ҳамин чо менишинем"

25. [Мӯсо] Гуфт: "Парвардигоро, ман ҷуз ихтиёри худам ва бародарам [ихтиёри шахси дигареро] надорам, пас, миёни мо ва ин гурӯҳи нофармон ҷудой бияфкан"

26. [Аллоҳ таоло] Фармуд: "Дар ин сурат [вуруд ба] он [сарзамини муқаддас] то чиҳил сол бар онон ҳаром шудааст, [ва пайваста] дар замин саргардон хоҳанд буд. Пас, ба хотири [рафтори] ин гурӯҳи нофармон афсӯс маҳӯр"

قَالَ رَجُلَانِ مِنَ الَّذِينَ يَخَافُونَ
أَنعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمَا ادْخُلُوا عَلَيْهِمُ
الْبَابَ فَإِذَا دَخَلْتُمُوهُ فَإِنَّكُمْ
عَلَيْكُمْ وَعَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلُوا إِن كُنْتُمْ
مُؤْمِنِينَ ﴿٢٣﴾

قَالُوا يَمُوسَىٰ إِنَّا لَن نَدْخُلُهَا أَبَدًا
مَا دَامُوا فِيهَا فَاذْهَبْ أَنْتَ وَرَبُّكَ
فَقَتِلْنَا إِنَّا هُنَا قَاعِدُونَ ﴿٢٤﴾

قَالَ رَبِّ إِنِّي لَا أَمْلِكُ إِلَّا نَفْسِي
وَأَخِي ۖ فَافْرُقْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ الْقَوْمِ
الْفَاسِقِينَ ﴿٢٥﴾

قَالَ فَإِنَّهَا مُحَرَّمَةٌ عَلَيْهِمْ أَرْبَعِينَ
سَنَةً يَتِيهُونَ فِي الْأَرْضِ فَلَا تَأْسَ
عَلَى الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿٢٦﴾

27. Ва [эй паёмбар] достони ду писари Одам [Ҳобил ва Қобил]-ро ба ҳақ бар эшон бихон: ҳангоме ки [ҳар кадом] барои тақарруб [ба даргоҳи Аллоҳ таоло] як қурбонӣ тақдим карданд, аз яке пазируфта шуд ва аз дигаре пазируфта нашуд. [Қобил ба Ҳобил] Гуфт: "Ҳатман, туро хоҳам кушт". [Ҳобил] Гуфт: "Аллоҳ таоло [қурбониро] фақат аз парҳезкорон мепазирад

28. Агар ту дастро барои куштани ман дароз кунӣ, ман ҳаргиз дастамро барои куштан ба сӯят дароз нахоҳам кард, [зеро] бе тардид, ман аз Аллоҳ таоло – Парвардигори ҷаҳониён – метарсам

29. [Он гоҳ барои он ки ўро битарсонад гуфт] "Ман мехоҳам, ки ту бо гуноҳи [қатли] ман ва гуноҳи [аъмоли] худат [ба сӯи Аллоҳ таоло] бозгардӣ ва аз аҳли дузах бошӣ. Ва ин аст сазои ситамгорон"

30. Пас, нафси [саркаши] ў куштани бародарашро барояш орош [ва муваҷҷаҳу осон чилва дод]. Пас, ўро кушт ва аз зиёнкорон шуд

*وَأْتَلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ أَبِي آدَمَ
بِالْحَقِّ إِذْ قَرَّبَا قُرْبَانًا فَتُقْبَلُ مِنْ
أَحَدِهِمَا وَلَمْ يُتَقَبَلْ مِنَ الْآخَرِ
قَالَ لِأَقْتُلَنَّكَ قَالَ إِنَّمَا يَتَقَبَّلُ اللَّهُ
مِنَ الْمُتَّقِينَ ﴿٢٧﴾

لَئِنْ بَسَطْتَ إِلَيَّ يَدَكَ لِتَقْتُلَنِي مَا
أَنَا بِبَاسِطٍ يَدِيَ إِلَيْكَ لِأَقْتُلَنَّكَ إِنَّنِي
أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿٢٨﴾

إِنِّي أُرِيدُ أَنْ تَبُوءَ بِإِثْمِي وَإِثْمِكَ
فَتَكُونَ مِنَ الْأَصْحَابِ النَّارِ وَذَلِكَ
جَزَاءُ الظَّالِمِينَ ﴿٢٩﴾

فَطَوَعَتْ لَهُ نَفْسُهُ، فُقْتِلَ أَخِيهِ
فَقَتَلَهُ، فَأَصْبَحَ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٣٠﴾

31. Он гоҳ Аллоҳ таоло калоғ [зоғ]-еро фиристод, ки дар замин ҷустуҷӯ [ва ковиш] мекард, то [калоғи мурдаеро дафн кунад ва ин гуна] ба вай нишон диҳад, ки чи гуна ҷасади бародарашро бипӯшонад. [Қобил] Гуфт: "Вой бар ман! Оё нотавон будам аз ин ки ҳамчун ин калоғ бошам ва ҷасади бародарамро бипӯшонам"? Он гоҳ [ба саҳтӣ аз кори зишти хеш] пушаймон шуд

32. Ба ҳамин сабаб, бар Бани Исроил муқаррар доштем, ки ҳар кас инсонеро ҷуз барои [қасоси] касе ё фасоде [ки] дар замин [муртакиб шудааст] ба қатл бирасонад, чунон аст, ки гӯй ҳамаи мардумро куштааст ва ҳар кас [бо худдорӣ аз қатлҳои худсарона ва беҳуда] инсонеро зинда бидорад, чунон аст, ки ҳамаи мардумро зинда кардааст. Ва бе гумон, паёмбарони мо бо далоили равшан барои онон [Бани Исроил] омаданд, [вале] боз ҳам бисёре аз эшон пас аз он [бо иртиқоби гуноҳ] дар замин [по аз ҳудуди илоҳӣ фаротар гузоштанд ва] зиёдаравӣ карданд

فَبَعَثَ اللَّهُ غُرَابًا يَبْحَثُ فِي
الْأَرْضِ لِيُرِيَهُ كَيْفَ يُورِي سَوَاءَ
أَخِيهِ قَالَ يَتُولَتِي أَعَجَزْتُ أَنْ
أَكُونَ مِثْلَ هَذَا الْغُرَابِ فَأُوْرِي
سَوَاءَ أَخِي فَأَصْبَحَ مِنَ
النَّدِيمِينَ ﴿٣١﴾

مَنْ أَجَلِ ذَلِكَ كَتَبْنَا عَلَى بَنِي
إِسْرَائِيلَ أَنَّهُ مَنْ قَتَلَ نَفْسًا يَغْيِرِ
نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا
قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا
فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا وَلَقَدْ
جَاءَتْهُمْ رُسُلُنَا بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ إِنَّ
كَثِيرًا مِّنْهُمْ بَعَدَ ذَلِكَ فِي الْأَرْضِ
لَمُسْرِفُونَ ﴿٣٢﴾

33. Сазои касоне, ки бо Аллоҳ таоло ва паёмбараш мечанганд ва [бо қатлу дуздӣ ва фаҳшо] дар замин ба фасод мекӯшанд, чӯз ин нест, ки кушта шаванд ё ба дор овехта шаванд ё даст [-и рост] ва пой [-и чапи] онҳо дар хилоф [чиҳати якдигар] қатъ шавад ё аз сарзамин [-и худ] табъид гарданд. Ин [муҷозот мояи] расвоии онҳо дар дунёст ва дар охират [низ] азоби бузург [дар пеш] доранд

إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ
وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ
فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ
تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِنْ
خَلْفٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ ذَلِكَ
لَهُمْ خِزْيٌ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي
الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٣٣﴾

34. Магар касоне, ки [шумо ҳокимон] пеш аз он ки бар онон даст ёбед, тавба кунанд. Пас, [агар чуни карданд, аз онон даргузаред ва] бидонед, ки Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ قَبْلِ أَنْ
تَقْدِرُوا عَلَيْهِمْ فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ
عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣٤﴾

35. Эй касоне, ки имон овардаед, аз Аллоҳ таоло парво кунед [битарсед] ва [бо анҷоми корҳои нек, барои тақарруб] ба сӯи ӯ васила бичӯед ва дар роҳаш чиҳод кунед, бошад, ки растагор шавед

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ
وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ وَجَاهِدُوا فِي
سَبِيلِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٣٥﴾

36. Дар ҳақиқат касоне, ки куфр варзиданд, агар тамоми он чи дар замин аст, барои онон бошад ва ҳаммонандаш [низ] бо он [дар ихтиёрашон бошад ва бихоҳанд], то ба бад-он васила худро аз азоби рӯзи қиёмат бозхаранд, аз эшон пазируфта намешавад ва азоби дарднок [дар пеш] доранд

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ أَنَّ لَهُمْ مَا فِي
الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ
لَيَفْتَدُوا بِهِ مِنْ عَذَابِ يَوْمِ
الْقِيَامَةِ مَا تُقْبَلُ مِنْهُمْ وَلَهُمْ
عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٣٦﴾

37. Мехоҳанд аз оташ [-и дузах] берун
раванд, ва [-ле] аз он [азоб]
наметавонанд хорич шаванд ва
барояшон азоби пойдор [муҳайё] аст

يُرِيدُونَ أَنْ يُخْرِجُوا مِنَ النَّارِ وَمَا
هُمْ بِخَارِجِينَ مِنْهَا وَلَهُمْ عَذَابٌ
مُفِيمٌ ﴿٣٧﴾

38. [Эй ҳокимони мусулмон] Дасти
марду зани дузд ро ба сазои амале, ки
муртакиб шудаанд, ба унвони
муҷозоте аз ҷониби Аллоҳ таоло қатъ
кунед ва [бидонед, ки] Аллоҳ таоло
шикастнопазиру ҳақим аст

وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا
أَيْدِيَهُمَا جِزَاءً بِمَا كَسَبَا نَكَالًا
مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٣٨﴾

39. Пас, ҳар ки баъд аз [гуноҳ ва]
ситаи карданаши тавба кунад ва
[аъмоли худро ҷуброн ва] ислоҳ
намояд, бе тардид, Аллоҳ таоло
тавбаашро мепазирад. Ба ростӣ, ки
Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

فَمَنْ تَابَ مِنَ بَعْدِ ظُلْمِهِ وَأَصْلَحَ
فَإِنَّ اللَّهَ يَتُوبُ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ
عَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣٩﴾

40. Оё наредонӣ, ки фармонравиҳои
осмонҳо ва замин аз он Аллоҳ таоло
аст, [ва] ҳар киро бихоҳад азоб
мекунад ва ҳар киро бихоҳад
мебахшад? Ва Аллоҳ таоло бар ҳар
чизе тавоност

أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يُعَذِّبُ مَنْ
يَشَاءُ وَيَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلِيمٌ
كَلِيمٌ ﴿٤٠﴾

41. Эй паёмбар, касоне, ки дар [роҳи] куфр шитоб мекунад, туро ғамгин насозад - [ҳоҳ] аз касоне, ки ба забонашон мегӯянд: "Имон овардем" ва қалбашон имон наовардааст ва [ҳоҳ] аз яҳудиён [бошанд, ҳамон касоне, ки ба суханони пешвоёну бузургонашон] гӯш месупоранд, [оре, онон фақат] шунавандаи [дурӯғҳо ва муқаллиди дастурҳои] гурӯҳи дигаре [аз уламоёшон] ҳастанд, ки [туро бовар надоранд ва ҳаргиз] наздат наомадаанд. Онон суханон [-и Аллоҳ таоло]-ро [бар асоси майлу манфиати худ] аз ҷойгоҳашон таҳриф мекунад ва [ба яқдигар] мегӯянд: "Агар ин [ҳукм аз суйи Муҳаммад] ба шумо дода шуд, пас, [аз ӯ] бипазиред ва агар он [чизи дилхоҳатон аст] ба шумо дода нашуд, [аз ӯ] дурӣ кунед". Ва [эй паёмбар] ҳар ки Аллоҳ таоло гумроҳиашро хоста бошад, ту ҳаргиз дар баробари Аллоҳ таоло барояш ихтиёр надорӣ [ва наметавонӣ аз ӯ дифоъ кунӣ]. Онон [яҳудиён ва мунофиқон] касоне ҳастанд, ки Аллоҳ таоло нахостааст дилхоҳашонро [аз палидии куфр] пок кунад. Онон дар дунё расвой [ва хорӣ дар интизор] доранд ва дар охират барояшон азоби бузурге [дар пеш] аст

﴿يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ لَا يَحْزُنكَ الَّذِينَ يُسْرِعُونَ فِي الْكُفْرِ مِنَ الَّذِينَ قَالُوا آمَنَّا بِأَفْوَاهِهِمْ وَلَمْ تُؤْمِن قُلُوبُهُمْ وَمِنَ الَّذِينَ هَادُوا سَمَّعُونَ لِلْكَذِبِ سَمَّعُونَ لِقَوْمٍ آخَرِينَ لَمْ يَأْتُواكَ بِتُورٍ كِتَابٍ مِنْ بَعْدِ مَوَاضِعِهِ يَقُولُونَ إِنْ أُوتِيتُمْ هَذَا فَخُذُوهُ وَإِنْ لَمْ تُؤْتَوْهُ فَاحْذَرُوا وَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ فِتْنَتَهُ فَلَنْ تَمْلِكَ لَهُ مِنْ أَلَلِهِ شَيْئًا أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَمْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يُطَهِّرْ قُلُوبَهُمْ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٥١﴾﴾

42. Онон [яхудиён] бисёр гӯш ба дурӯғ месупоранд, [ва] моли ҳароми фаровон мехӯранд. Пас, [эй паёмбар] агар [барои додхоҳӣ] наздат омаданд, миёнашон доварӣ кун ё аз эшон рӯй бигардон. Ва [яқин бидон, ки] агар аз онон рӯй бигардонӣ, ба ту ҳеч зиёне намерасонанд, ва [-ле] агар доварӣ кардӣ, бо адолат миёнашон доварӣ кун. Бе тардид, Аллоҳ таоло додгаронро дӯст медорад

سَمِعُونَ لِلْكَذِبِ أَكْثَرُونَ
لِللُّسُخَةِ فَإِنْ جَاءُوكَ فَأَحْكُمْ
بَيْنَهُمْ أَوْ أَعْرِضْ عَنْهُمْ وَإِنْ
تُعْرِضْ عَنْهُمْ فَلَنْ يَصُرُّوكَ شَيْئًا
وَإِنْ حَكَمْتَ فَأَحْكُمْ بَيْنَهُمْ
بِالْقِسْطِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ
الْمُقْسِطِينَ ﴿٤٢﴾

43. Ва онон чи гуна туро ба доварӣ металабанд, дар ҳоле ки Таврот наздашон аст, [ва] ҳукми Аллоҳ таоло дар он вучуд дорад? Сипас баъд аз он [додхоҳӣ, агар сухане хилофи майлашон бигӯӣ, аз дастури Таврот ва ҳукми ту] руй мегардонанд ва инон муъмин нестанд

وَكَيْفَ يُحْكِمُونَكَ وَعِنْدَهُمُ
التَّورَةُ فِيهَا حُكْمُ اللَّهِ ثُمَّ
يَتَوَلَّوْنَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَمَا أُولَئِكَ
بِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٣﴾

44. Ба ростӣ, Мо Тавротро нозил кардем, ки дар он ҳидоят ва нур аст. Паёмбароне, ки [дар баробари фармони Аллоҳ таоло] таслим буданд, бар асоси [омӯзаҳои] он барои яҳудиён доварӣ мекарданд ва донишмандону фақеҳон [-и яҳудӣ], ки посдорӣ аз китоби Аллоҳ таоло [ва ҷилавгирӣ аз таҳрифи Таврот] ба онон супурда шуда буд ва бар [ҳаққонияти] он гувоҳ буданд [ва бино ба дастурхоҷаш ҳукм мекарданд]. Пас, [эй яҳудиён, дар ичрои аҳкоми илоҳӣ] аз мардум натарсед ва аз Ман битарсед ва оётамро ба баҳои ночиз нафурӯшед. Ва ҳар кас ба аҳкоме, ки Аллоҳ таоло нозил кардааст, доварӣ накунад, кофир аст

إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّورَةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ
يُحْكُمُ بِهَا النَّبِيُّونَ الَّذِينَ أَسْلَمُوا
لِلَّذِينَ هَادُوا وَالرَّبَّانِيِّينَ وَالْأَخْبَارُ
بِمَا اسْتَحْفِظُوا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ
وَكَانُوا عَلَيْهِ شُهَدَاءَ فَلَا تَخْشَوُا
النَّاسَ وَأَخْشَوْنَ اللَّهَ وَلَا تَشْتَرُوا
بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ
بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ
الْكَافِرُونَ ﴿٤٤﴾

45. Ва дар он [Таврот] барои эшон [Бани Исроил] муқаррар доштем, ки: "Ҷон дар баробари ҷону чашм дар баробари чашм ва бинӣ дар баробари бинӣ ва гӯш дар баробари гӯш ва дандон дар баробари дандон аст ва [ҳатто] захмҳо қасос доранд". Пас, ҳар ки аз он гузашт намояд, он [бахшиш] каффораи [гуноҳони] ўст. Ва ҳар кас ба аҳкоме, ки Аллоҳ таоло нозил кардааст, ҳукм накунад, [аз ҳудуди илоҳӣ фаротар рафтааст ва] ситамгор аст

46. Ва ба дунболи онон [паёмбарони Бани Исроил] Исо писари Марямро фиристодем, ки тасдиқкунандаи Таврот буд, ки пеш аз ӯ фиристода будем ва Инҷилро, ки дар он ҳидоят ва нур буд, ба ӯ додем, ки тасдиқкунандаи Тавроти пеш аз вай буд ва ҳидояту андарзе буд барои парҳезкорон

47. Ва аҳли Инҷил бояд ба он чи Аллоҳ таоло дар он [китоб] нозил кардааст, ҳукм кунанд. Ва ҳар ки ба он чи Аллоҳ таоло нозил кардааст, ҳукм накунад, нофармон аст

وَكَتَبْنَا عَلَيْهِمْ فِيهَا أَنَّ النَّفْسَ
بِالنَّفْسِ وَالْعَيْنَ بِالْعَيْنِ وَالْأَنْفَ
بِالْأَنْفِ وَالْأُذُنَ بِالْأُذُنِ وَالسِّنَّ
بِالسِّنِّ وَالْجُرُوحَ قِصَاصًا فَمَن
تَصَدَّقَ بِهِ فَهُوَ كَفَّارَةٌ لَّهُ وَمَن لَّمْ
يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ
الظَّالِمُونَ ﴿٤٥﴾

وَوَقَّعْنَا عَلَىٰ أَعْيُنِهِمُ بَعْثَ ابْنِ
مَرْيَمَ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ
التَّوْرَةِ ۖ وَعَايِنَاهُ الْأَنْجِيلَ فِيهِ
هُدًى وَنُورٌ وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ
مِنَ التَّوْرَةِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةً
لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٦﴾

وَلِيَحْكُمَ أَهْلَ الْأَنْجِيلِ بِمَا أَنزَلَ
اللَّهُ فِيهِ وَمَن لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ
اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٤٧﴾

48. Ва [эй паёмбар, мо ин] китобро ба ҳақ бар ту нозил кардем, [ки] тасдиқкунандаи китобҳои пешин аст ва мавриди эътимод [-и китобҳои осмонӣ ба унвони меъёре барои ҳақ ва ботил] аст. Пас, байни онон бар асоси он чи Аллоҳ таоло нозил кардааст, ҳукм кун ва ба ҷойи ҳақиқате, ки [аз ҷониби Қуръон] ба ту раисдааст, аз ҳавасҳои онон пайравӣ мақун. [Эй мардум] Мо барои ҳар яке аз шумо оину роҳи равшан карор додем ва агар Аллоҳ таоло мехост, ҳамаи шуморо уммати воҳид карор медод, вале [Аллоҳ таоло мехоҳад] шуморо дар [мавриди] он чи ба шумо бахшидааст, биозмояд, пас, дар некиҳо бар якдигар пешӣ гиред. Бозгашти ҳамаи шумо ба сӯи Аллоҳ таоло аст. Он гоҳ ӯ аз он чи дар он ихтилоф мекардед, огоҳатон месозад

49. Ва [эй паёмбар] миёни онон [яхуд] бар асоси он чи Аллоҳ таоло [дар Қуръон] нозил кардааст, ҳукм кун ва аз ҳавасхояшон пайравӣ мақун ва бар ҳазар бош аз ин ки туро аз бархе аз он чи Аллоҳ таоло бар ту нозил кардааст, мунҳариф кунанд. Пас, агар [аз пазириши доварию ту] рӯй гардонанд, бидон, ки Аллоҳ таоло мехоҳад ононро ба [хотири] бархе аз гуноҳонашон мучозот кунад. Ва ба ростӣ, ки бисёре аз мардум нофармонанд

50. Оё онон доварию [бар асоси ченакҳои] ҷоҳилиятро мехоҳанд? Ва барои аҳли яқин, доварию чи касе беҳтар аз Аллоҳ таоло аст?

وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتَابِ وَمُهَيِّمًا عَلَيْهِ فَاحْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ لِكُلِّ جَعَلْنَا مِنْكُمْ شِرْعَةً وَمِنْهَاجًا وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَٰكِن لِّيَبْلُوَكُمْ فِي مَا آتَاكُمْ فَأَسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٤٨﴾

وَأَنْ أَحْكُم بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَأَحْذَرُهُمْ أَنْ يَفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمُوا أَنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُصِيبَهُمْ بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ لَفَاسِقُونَ ﴿٤٩﴾

أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٥٠﴾

51. Эй касоне, ки имон овардаед, яхудиён ва масеҳиёнро ба дӯсти нагиред. Онон дӯстони якдигаранд ва ҳар ки аз шумо, ки бо эшон дӯсти кунад, ҳатман, аз онҳост. Бе тардид, Аллоҳ таоло гурӯҳи ситамгоронро [ба хотири дӯсти бо кофирон] ҳидоят намекунад

﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا
الْيَهُودَ وَالنَّصْرَىٰ أَوْلِيَاءَ بَعْضُهُمْ
أَوْلِيَاءُ بَعْضٌ وَمَن يَتَوَلَّهُمْ مِنكُمْ
فَإِنَّهُ مِنهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي
الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥١﴾

52. Пас, [эй паёмбар] касонеро, ки дар дилҳояшон беморӣ [нифок] аст, мебинӣ, ки дар [дӯсти бо] онон мешитобанд, [ва] мегӯянд: "Метарсем, ки [агар пирӯз шаванд, аз ҷониби онон] осебе ба мо бирасад". Умед аст, ки Аллоҳ таоло [барои мусулмонон] аз ҷониби Худ пирӯзӣ [ва кушоише] пеш оварад, он гоҳ [ин мунофиқон] аз он чи дар дили худ пинҳон медоштанд, пушаймон шаванд

فَكَرَى الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ
يُسْرِعُونَ فِيهِمْ يَقُولُونَ نَخْشَى أَن
تُصِيبَنَا دَائِرَةٌ فَعَسَى اللَّهُ أَن يَأْتِيَ
بِالْفَتْحِ أَوْ أَمْرٍ مِّنْ عِنْدِهِ
فَيُصِيبُوا عَلَىٰ مَا أَسْرَوْا فِي
أَنفُسِهِمْ نَادِمِينَ ﴿٥٢﴾

53. Ва онон, ки имон овардаанд мегӯянд: "Оё инҳо [мунофиқон] ҳамон касоне ҳастанд, ки ба Аллоҳ таоло савгандҳои сахт мехӯрданд, ки бо шумо ҳастанд"? Аъмолашон табоҳ гашт ва зиёнкор шуданд

وَيَقُولُ الَّذِينَ ءَامَنُوا أَهَؤُلَاءِ
الَّذِينَ أَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ
إِنَّهُمْ لَمَعَكُمْ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ
فَأَصْبَحُوا خَاسِرِينَ ﴿٥٣﴾

54. Эй касоне, ки имон овардаед, ҳар касе аз шумо, ки аз дини худ баргардад [ба Аллоҳ таоло зиёне намерасонад], Аллоҳ таоло ба зудӣ гурӯҳеро меоварад, ки ононро дӯст медорад ва онҳо [низ] Ёро дӯст медоранд, [онон] нисбат ба муъминон фурутан ва дар баробари кофирон сарсаҳт ҳастанд, дар роҳи Аллоҳ таоло ҷиҳод мекунад ва аз сарзаниши ҳеч маломатгаре намеҳаросанд. Ин фазли Аллоҳ таоло аст, ки ба ҳар кас бихоҳад медиҳад ва Аллоҳ таоло кушоишгари доност

55. [Эй муъминон] Бе тардид, [ёвару] дӯсти шумо фақат Аллоҳ таоло ва паёмбараш ва [ҳамчунин] афроде ҳастанд, ки имон овардаанд. [Ҳамон] Касоне, ки намоз барпо медоранд ва бо фурутанӣ [ва ризояти комил] закот мепардозанд

56. Ва ҳар ки Аллоҳ таоло ва паёмбараш ва муъминонро ба дӯстӣ бигирад, [аз гурӯҳи Аллоҳ таоло аст ва] яқинан, гурӯҳи Аллоҳ таоло пирӯзанд

57. Эй касоне, ки имон овардаед, касонеро, ки динатонро ба тамасхур ва бозӣ гирифтаанд, дӯст [-они худ] нагиред, [хоҳ] аз касоне [бошанд], ки пеш аз шумо ба онон китоб дода шудааст ва [хоҳ аз] кофирон. Ва агар имон доред, аз Аллоҳ таоло парво кунед [битарсед]

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْ بَرِّتَدَّ
مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي
اللَّهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ ۗ أَذَلَّةٌ
عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ
يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا
يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ ۚ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ
يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ ۗ وَاللَّهُ وَاسِعٌ
عَلِيمٌ ﴿٥٤﴾

إِنَّمَا وَرِثَتُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ ۗ وَالَّذِينَ
ءَامَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ
وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ ﴿٥٥﴾

وَمَنْ يَتَوَلَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالَّذِينَ
ءَامَنُوا فَإِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ
الْغَالِبُونَ ﴿٥٦﴾

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا
الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَكُمْ هُزُوعًا وَلَعِبًا
مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ
قَبْلِكُمْ وَالْكَفَّارَ أَوْلِيَاءَ وَاتَّقُوا
اللَّهَ ۚ إِنَّ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٥٧﴾

58. Ва [ин афрод касоне ҳастанд, ки] вақте [тавассути азон мардумро] ба намоз меҳонед, онро ба масхара ва бозӣ мегиранд, зеро онон гурӯҳе ҳастанд, ки намеандешанд

59. [Эй паёмбар] Бигӯ: "Эй аҳли китоб, оё [иллати ин ки] бар мо хурда мегирид, ҷуз ин аст, ки мо ба Аллоҳ таоло ва он чи бар мо нозил шуда ва [ба] он чи пеш аз мо нозил гардидааст, имон овардаем ва [ҳамчунин бар ин боварем, ки] аглаби шумо нофармонед"

60. Бигӯ: "Оё [меҳоҳед] шуморо аз [ҳоли] касоне огоҳ кунам, ки назди Аллоҳ таоло ҷазое аз ин бадтар доранд? [Онон] Касоне [ҳастанд], ки Аллоҳ таоло лаънаташон кард ва бар эшон хашм гирифт ва бархе аз ононро [масх намуд ва ба шакли] бузина ва хук даровард ва [низ] касоне, ки [ба ҷойи Аллоҳ таоло] тоғут [ва ҳокимони худкома]-ро бандагӣ карданд. Инон [аз ҳама] бадмақомтар ва аз роҳи рост гумгаштатаранд

61. Ва [эй паёмбар] вақте [яҳудиёни мунофиқ] наздатон меоянд, мегӯянд: "Имон овардаем", ҳол он ки бо куфр ворид шуданд ва бо ҳамон [куфр] берун рафтаанд; ва Аллоҳ таоло ба он чи пинҳон мекарданд, донотар аст

وَإِذَا نَادَيْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ اتَّخَذُوهَا هُزُوءًا وَلَعِبًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٥٨﴾

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ هَلْ تَنْقُمُونَ مِنِّي إِلَّا أَنْ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ مِن قَبْلُ وَأَنْ أَكْفَرْتُمْ فَسَيْقُونَ ﴿٥٩﴾

قُلْ هَلْ أُنَبِّئُكُمْ بِشَرِّ مِمَّنْ ذَٰلِكَ مُتَّبِعَةٌ عِنْدَ اللَّهِ مَنْ لَعَنَهُ اللَّهُ وَعَصْبَ عَلَيْهِ وَجَعَلَ مِنْهُمْ الْفِرْدَ وَالْحَنَازِيرَ وَعَبَدَ الطَّاغُوتَ أُولَٰئِكَ شَرٌّ مَّكَانًا وَأَضَلُّ عَن سَوَاءِ السَّبِيلِ ﴿٦٠﴾

وَإِذَا جَاءَهُمْ قَالُوا ءَامَنَّا وَقَدْ دَخَلُوا بِالْكَفْرِ وَهُمْ قَدْ خَرَجُوا بِهِءَ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا كَانُوا يَكْتُمُونَ ﴿٦١﴾

62. Ва бисёре аз ононро мебинӣ, ки дар гуноҳ ва тачовуз [ба ҳуқуқи дигарон] ва ҳаромхӯрӣ шитоб мекунанд. Чи бад аст, он чи мекунанд!

63. Чаро донишмандон ва фақеҳон [-и яҳуд] ононро аз гуфтори гуноҳ [-олуд] ва ҳаромхорагиашон бознамедоранд? Ростӣ, чи бад аст, он чи анҷом медиҳанд!

64. Ва яҳудиён [ҳангоми сахтӣ ва тангдастӣ] гуфтанд: "Дасти Аллоҳ таоло [аз хайру бахшиш] бастааст". Дастхояшон баста бод ва ба сазои он чи гуфтанд лаънат бар онон бод! [Ҳаргиз чунин нест] Балки ҳар ду дасти ӯ кушодааст [ва] ҳар гуна ки бихоҳад, мебахшад. [Эй паёмбар] Ин оёт, ки аз тарафи Парвардигорат бар ту нозил шудааст, бар саркашӣ ва куфри бисёре аз онон меафзояд. Мо миёнашон то рӯзи қиёмат душманӣ ва кина афкандем. Ҳар замон оташи ҷанг барафрӯхтанд, Аллоҳ таоло онро хомӯш кард. Онон [пайваста] дар замин ба табаҳкорӣ [ва фасод] мекӯшанд ва Аллоҳ таоло табаҳқоронро дӯст намедорад

65. Ва агар аҳли китоб имон меоварданд ва парҳезкорӣ мекарданд, яқинан, гуноҳонашонро мезудудем ва ононро ба боғҳои пурнеъмат [-и биҳишт] ворид мекардем

وَتَرَىٰ كَثِيرًا مِّنْهُمْ يُسْرِعُونَ فِي
الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَأَكْلِهِمُ السُّحْتَ
لَيْتَسَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٦﴾

لَوْلَا يَنْهَاهُمُ الرَّبَّيُّونَ وَالْأَحْبَارُ
عَنْ قَوْلِهِمُ الْإِثْمَ وَأَكْلِهِمُ
السُّحْتَ لَيْتَسَ مَا كَانُوا
يَصْنَعُونَ ﴿٢٧﴾

وَقَالَتِ الْيَهُودُ يَدُ اللَّهِ مَغْلُولَةٌ
غُلَّتْ أَيْدِيهِمْ وَلُعِنُوا بِمَا قَالُوا بَلْ
يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنفِقُ كَيْفَ يَشَاءُ
وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ مَا أُنزِلَ
إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا
وَأَلْقَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ
إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ كُلَّمَا أَوْقَدُوا نَارًا
لِّلْحَرْبِ أَطْفَأَهَا اللَّهُ وَيَسْعَوْنَ فِي
الْأَرْضِ فَسَادًا وَاللَّهُ لَا يَجِبُ
الْمُفْسِدِينَ ﴿٢٨﴾

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْكِتَابِ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا
لَكَفَّرْنَا عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ
وَلَأَدْخَلْنَاهُمْ جَنَّاتِ التَّعِيمِ ﴿٢٩﴾

66. Ва агар онон ба Таврот ва Инчил ва он чи аз сӯйи Парвардигорашон бар онҳо нозил шудааст [Қуръон] амал мекарданд, ҳатман, аз [баракоти осмони] болои сарашон ва аз [неъматҳои замини] зери пояшон бархӯрдор мешуданд. Бархе аз онон миёнарав ҳастанд, ва [-ле] бисёре аз эшон [ба сабаби беимонӣ] қорҳои баде анҷом медиҳанд

67. Эй паёмбар, он чиро аз тарафи Парвардигорат бар ту нозил шудааст, [ба таври комил ба мардум] иблаг кун ва агар [чунин] накуни, рисолати ӯро [ба анҷом] нарасондаи ва Аллоҳ таоло туро аз [газанди] мардум ҳифз мекунад. Бе тардид, Аллоҳ таоло гурӯҳи кофиронро ҳидоят намекунад

68. Бигӯ: "Эй аҳли китоб, шумо бар ҳеч [оини дурусте] нестед, магар ин ки Таврот ва Инчил ва он чиро, ки аз тарафи Парвардигоратон бар шумо нозил шудааст, барпо доред". Ва [эй паёмбар] бе тардид, он чи аз сӯйи Парвардигорат бар ту нозил шудааст, бар саркашӣ ва қуфри бисёре аз онон меафзояд, пас, бар [ин] гурӯҳи кофир афсӯс махӯр

وَلَوْ أَنَّهُمْ أَقَامُوا التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ
وَمَا أَنْزَلْنَا إِلَيْهِمْ مِنَ الرَّبِّهِمْ لَأَكْبَرُوا
مِنَ فَوْقِهِمْ وَمِن تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ
مِنْهُمْ أُمَّةٌ مُّقْتَصِدَةٌ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ
سَاءَ مَا يَعْمَلُونَ ﴿٦٦﴾

*يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ
إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا
بَلَغْتَ رِسَالَتَهُ وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ
النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
الْكٰفِرِينَ ﴿٦٧﴾

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَسْتُمْ عَلَى
شَيْءٍ حَتَّى تُقِيمُوا التَّوْرَةَ
وَالْإِنْجِيلَ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْكُمْ مِنَ
رَبِّكُمْ وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِنْهُمْ مَا
أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا
وَكُفْرًا فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ
الْكٰفِرِينَ ﴿٦٨﴾

69. Бе гумон, касоне, ки имон овардаанд ва касоне, ки яҳудӣ ва соибӣ [фитратгаро] ва масеҳӣ ҳастанд, ҳар ки ба Аллоҳ таоло ва рӯзи қиёмат имон оварад ва корҳои шоиста анҷом диҳад, на тарсе хоҳанд дошт ва на андуҳгин мешаванд

يُخْزَنُونَ ﴿٦٩﴾

70. Яқинан, мо аз Бани Исроил [дар мавриди итоат аз фармони ҳақ] паймон гирифтём ва паёмбароне ба сӯяшон фиристодем. Ҳар гоҳ паёмбаре чизе овард, ки ҳавои нафсашон наменписандад, гурӯҳеро дурӯғӯ хонданд ва гурӯҳеро куштанд

لَقَدْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ
وَأَرْسَلْنَا إِلَيْهِمُ رُسُلًا كَلَّمَا جَاءَهُمْ
رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَىٰ أَنفُسُهُمْ فَرِيقًا
كَذَّبُوا وَفَرِيقًا يَقْتُلُونَ ﴿٧٠﴾

71. [Оре, яҳудиён паймон шикастанд] Ва пиндошанд, ки муҷозоте дар кор нест, пас, кӯр гаштанд [ва ҳақро надиданд] ва кар шуданд [ва ҳақро нашониданд]. Он гоҳ [тавба карданд ва] Аллоҳ таоло тавбаи эшонро пазируфт. Сипас бисёре аз эшон [боз ҳам дар баробари ҳидоят] кӯру кар шуданд ва Аллоҳ таоло ба он чи анҷом медиҳанд, биност

وَحَسِبُوا أَنَّا لَآ تَكُونُ فِتْنَةٌ فَعَمُوا
وَوَصَّوهُمُ النَّبِيُّ أَنِ اتَّقُوا اللَّهَ
عَمُوا وَصَّوهُمُ كَثِيرٌ مِنْهُمْ وَاللَّهُ
بَصِيرٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿٧١﴾

72. Онон, ки гуфтанд: "Аллоҳ таоло ҳамон Масеҳ писари Марям аст", яқинан кофир шуданд, дар ҳоле ки [ҳуди] Масеҳ гуфт: "Эй Бани Исроил, Аллоҳро бипарастед, ки Парвардигори ману Парвадигори шумост. Бе тардид, ҳар ки ба Аллоҳ таоло ширк оварад, Аллоҳ таоло биҳиштро бар ӯ ҳаром кардааст ва ҷойгоҳаш дузах аст ва ситамгорон ҳеҷ ёваре надоранд"

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ
الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ وَقَالَ الْمَسِيحُ
يَبْنِي إِسْرَائِيلَ اعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي
وَرَبَّكُمْ إِنَّهُ مَن يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ
حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ
النَّارُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿٧٢﴾

73. Касоне, ки [маъбуди ҳақиқиро маҷмуаи падар, писар ва Рӯҳ-ул-қудус донистанд ва] гуфтанд: "Аллоҳ таоло савумин [нафар аз] се [маъбуд] аст", ҳатман, кофир шуданд. Маъбуде [ба ҳақ] чуз маъбуди ягона нест. Ва агар аз он чи мегӯянд, бознаистанд, ҳатман, ба афроде аз эшон, ки куфр варзиданд, азоби дардноке хоҳад расид

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ ثَالِثُ ثَلَاثَةٍ وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا إِلَهُهُ وَاحِدٌ وَإِن لَّمْ يَنْتَهُوا عَمَّا يَقُولُونَ لَيَمَسَّنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٣﴾

74. Оё ба сӯи Аллоҳ таоло бознамегарданд ва аз ӯ талаби омурзиш намекунанд? Ва Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

أَفَلَا يَتُوبُونَ إِلَى اللَّهِ وَيَسْتَغْفِرُونَهُ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٧٤﴾

75. Масеҳ писари Марям чуз паёмбаре нест, ки пеш аз ӯ [низ] паёмбарони дигаре буданд ва модараш зани ростгӯ буд. Ҳар ду [монанди инсонҳои дигар] ғизо меҳӯрданд. [Эй паёмбар] Бингар, ки чи гуна оёт [-и худ]-ро барояшон равшан месозем ва боз бингар, ки чи гуна рӯйгардон мешаванд

مَا الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ وَأُمُّهُ صِدِّيقَةٌ كَانَا يَأْكُلَانِ الطَّعَامَ ۗ أَنْظِرْ كَيْفَ نَبِّئُ نَبِيَّ لَهُمُ الْآيَاتِ ثُمَّ أَنْظِرْ أَنِّي يُؤْفَكُونَ ﴿٧٥﴾

76. [Эй паёмбар] Бигӯ: "Оё чизеро ба ҷойи Аллоҳ таоло мепарастед, ки суду зиёне бароятон надорад? Ва [ҳол он ки] Аллоҳ таоло шунавову доност"

قُلْ أَتَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَاللَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٧٦﴾

77. Бигӯ: "Эй аҳли китоб, дар дини худ ба ноҳақ ғулув [ва зиёдаравӣ] накунед ва аз ҳавасҳои гурӯҳе пайравӣ накунед, ки пештар гумроҳ шуданд ва бисёре [аз пайравонашон]-ро гумроҳ карданд ва аз роҳи рост мунҳариф гаштаанд"

السَّيْلِ ٧٧

78. [Афроде] Аз Бани Исроил, ки куфр варзиданд, аз забони Довуд [дар Забур] ва [аз қавли] Исо писари Марям [дар Инчил] мавриди лаънат қарор гирифтанд. Ин [нафрин] ба хотири он буд, ки нофармонӣ карданд ва [аз ҳудуди илоҳӣ] таҷовуз менамуданд

لُعِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَلَى لِسَانِ دَاوُدَ وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ٧٨

79. Онон якдигарро аз [гуноҳону] кор [-ҳои] зиште, ки анҷом медоданд, наҳӣ намекарданд. Ба ростӣ, чи бад буд он чи мекарданд!

كَانُوا لَا يَتَنَاهَوْنَ عَنْ مُنْكَرٍ فَعَلُوهُ لَبِئْسَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ٧٩

80. [Эй паёмбар] Бисёре аз ононро мебинӣ, ки бо кофирон дӯстӣ мекунанд. Ба ростӣ, чи зишт аст, он чи барои худ пеш фиристоданд, ки [дар натиҷаи он низ] Аллоҳ таоло бар онон хашм гирифт ва ҷовидона дар азоб мемонанд

تَرَى كَثِيرًا مِنْهُمْ يَتَوَلَّوْنَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَبِئْسَ مَا قَدَّمَتْ لَهُمْ أَنْفُسُهُمْ أَنْ سَخِطَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَفِي الْعَذَابِ هُمْ خَالِدُونَ ٨٠

81. Ва агар [яхудиён] ба Аллоҳ таоло ва паёмбар ва он чи бар ӯ нозил шудааст, имон меоварданд, онон [кофирон]-ро ба дӯстӣ намегирифтанд, вале бисёре аз онон нофармонанд

وَلَوْ كَانُوا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالنَّبِيِّ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مَا اتَّخَذُوا لَهُمْ أَوْلِيَاءَ وَلَكِنَّ كَثِيرًا مِنْهُمْ فَسِقُونَ ٨١

82. [Эй паёмбар] Яқинан, яҳудиён ва касонеро, ки ширк варзиданд, душмантарини мардум нисбат ба муъминон хоҳӣ ёфт ва наздиктарин дӯстон ба муъминонро касоне хоҳӣ ёфт, ки мегӯянд: "Мо масеҳӣ ҳастем". Ин ба хотири он аст, ки миёни эшон кашишон ва роҳибон [-и ҳақпараст] ҳастанд ва [низ] аз он рӯст, ки такаббур намеварзанд

83. Ва чун оётеро, ки бар паёмбар нозил шудааст, мешунаванд, мебинӣ бар асари он чи аз ҳақ шинохтаанд, чашмонашон ашк меборад ва мегӯянд: "Парвардигоро, имон овардем, пас, моро дар зумраи [муслмонон ва] гувоҳон бинавис

84. Чаро ба Аллоҳ таоло ва он чи аз ҳақ ба мо расидааст, имон наёварем, ҳол он ки умед дорем, ки Парвардигорамон моро бо гурӯҳи шоистагон [ба бихишт] дароварад"?

85. Пас, Аллоҳ таоло ба поси он чи гуфтанд, ба онон боғҳое [аз бихишт] подош дод, ки аз зери [дарахтони] он чӯйборҳо чорӣ аст ва ҷовидона дар он хоҳанд монд. Ва ин аст ҷазои накукорон

86. Ва касоне, ки куфр варзиданд ва оёти моро такзиб карданд, онон аҳли дузаханд

﴿لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ النَّاسِ عَدُوًّا

لِلَّذِينَ آمَنُوا الْيَهُودَ وَالَّذِينَ

أَشْرَكُوا وَلَتَجِدَنَّ أَقْرَبَهُم مَّوَدَّةَ

لِلَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا

نَصَرِيُّ ذَلِكَ بَإَنَّ مِنْهُمْ قَسِيصِينَ

وَرُهَبَانًا وَأَنْهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٨٢﴾

وَإِذَا سَمِعُوا مَا أُنزِلَ إِلَى الرَّسُولِ

تَرَى أَعْيُنَهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ

مِمَّا عَرَفُوا مِنَ الْحَقِّ يَقُولُونَ رَبَّنَا

آمَنَّا فَكُتِبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ ﴿٨٣﴾

وَمَا لَنَا لَا نُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا جَاءَنَا

مِنَ الْحَقِّ وَنَطْمَعُ أَنْ يُدْخِلَنَا رَبُّنَا

مَعَ الْقَوْمِ الصَّالِحِينَ ﴿٨٤﴾

فَأَثَبَهُمُ اللَّهُ بِمَا قَالُوا جَنَّتِ

تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ

فِيهَا وَذَلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٥﴾

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا

أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿٨٦﴾

87. Эй касоне, ки имон овардаед, чизҳои показаеро, ки Аллоҳ таоло барои [истифодаи] шумо ҳалол кардааст, [ба баҳонаи зуҳду диндорӣ бар худ] ҳаром накунед ва [аз ҳад] таҷовуз нанамоед. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло мутаҷовизон [-и ҳудуди илоҳӣ]-ро дӯст намедорад

88. Ва аз чизҳои ҳалол [ва] показае, ки Аллоҳ таоло бар шумо рӯзӣ додааст, бихӯред ва аз Аллоҳ таоло, ки ба Ӯ имон доред, парво кунед

89. Аллоҳ таоло шуморо ба хотири савгандҳои беҳуда [ва беихтиёратон] бозхост намекунад, вале дар савгандҳое, ки [огоҳона] меҳӯред [ва мешканед], муоҳаза мекунад. Пас, каффораи он, хӯрок додан ба даҳ тихидаст аз ғизоҳои [маъмулӣ ва] мутавассити шаҳратон аст ё либос додан ба даҳ нафар [аз мустамандон] ё озод кардани як барда. Агар касе [тавоноии молӣ надорад ё ҳеч як аз инҳоро] намеёбад, пас, се рӯз рӯза [бигирад]. Ин каффораи савгандҳои шумост, [барои] ҳар замон, ки савганд ёд кардед [ва онро шикастед]. Ва савгандҳои худро ҳифз кунед [ва нашканед]. Аллоҳ таоло ин чунин оёти худро барои шумо баён мекунад, бошад, ки сипос гузored

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا لَا تَحْرِمُوْا
طَيِّبٰتِ مَاۤ اَحَلَّ اللّٰهُ لَكُمْ وَلَا
تَعْتَدُوْاۤ اِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ
الْمُعْتَدِيْنَ ﴿٨٧﴾

وَكُلُوْا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللّٰهُ حَلٰلًا
طَيِّبًا وَّاتَّقُوا اللّٰهَ الَّذِيْۤ اَنْتُمْ بِهٖ
مُّؤْمِنُوْنَ ﴿٨٨﴾

لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللّٰهُ بِاللَّغْوِ فِى
اٰيْمٰنِكُمْ وَّلٰكِنْ يُؤَاخِذُكُم بِمَا
عَقَدْتُمُ الْاٰيْمٰنَ ۗ فَكَفَرْتُمْۗۤ اِطْعَامُ
عَشْرَةِ مَسْكِيْنَ مِنْ اَوْسَطِ مَا
نُطْعَمُوْنَ اَهْلِيْكُمْ اَوْ كِسُوْتُهُمْ اَوْ
تَحْرِيرُ رَقَبَةٍ ۗ فَمَنْ لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ
ثَلَاثَةِ اَيَّامٍ ۗ ذٰلِكَ كَفْرَةُ اٰيْمٰنِكُمْ
اِذَا حَلَفْتُمْ ۗ وَاَحْضَوْاۤ اٰيْمٰنَكُمْ
كَذٰلِكَ يَبِيْنُ اللّٰهُ لَكُمْ ءَايٰتِهٖۤ
لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ ﴿٨٩﴾

90. Эй касоне, ки имон овардаед, бе тардид, шаробу қимор ва бутҳову тирҳои қуръакашӣ палид [ва] аз кор [-ҳои] шайтон ҳастанд, пас, аз онҳо дурӣ кунед, бошад, ки растагор шавед

91. Дар ҳақиқат, шайтон меҳаҳад бо шаробу қимор, миёнатон душманӣ ва кина эҷод кунад ва шуморо аз ёди Аллоҳ таоло ва аз намоз боздорад, пас, [эй муъминон, ҳоло ки ҳақиқатро донистед] оё аз онҳо даст бармедоред?

92. Ва аз Аллоҳ таоло итоат кунед ва фармонбари паёмбар бошед ва [аз гуноҳу нофармонӣ] ҳазар кунед. Пас, агар рӯй гардондед, бидонед, ки вазифаи паёмбари Мо [чизе] чӯз иблагӣ ошкор нест

93. Бар касоне, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд, гуноҳе дар он чи [пеш аз ҳукми таҳрими шароб] хӯрдаанд, нест, [албатта] дар сурате ки [аз муҳаррамот] парҳез кунанд ва имон биоваранд ва корҳои шоиста анҷом диҳанд, сипас парҳезкорӣ кунад ва имон биоваранд, он гоҳ [беш аз пеш] парҳезкорӣ кунанд ва неки намоянд. Ва Аллоҳ таоло накукоронро дӯст медорад

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا اِنَّمَا الْخَمْرُ
وَالْمَيْسِرُ وَالْاَنْصَابُ وَالْاَزْلَمُ
رِجْسٌ مِّنْ عَمَلِ الشَّيْطٰنِ
فَاَجْتَنِبُوْهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُوْنَ ﴿٩٠﴾

اِنَّمَا يُرِيْدُ الشَّيْطٰنُ اَنْ يُوَقِعَ
بَيْنَكُمْ الْعَدٰوَةَ وَالْبَغْضَاءَ فِي
الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ وَيُضِدَّكُمْ عَنِ
ذِكْرِ اللّٰهِ وَعَنِ الصَّلٰوةِ فَهَلْ اَنْتُمْ
مُنْتَهُوْنَ ﴿٩١﴾

وَاطِيعُوْا اللّٰهَ وَاطِيعُوْا الرَّسُوْلَ
وَاحْذَرُوْا اِنّٰنْ تَوَلَّيْتُمْ فَاَعْلَمُوْا اِنَّمَا
عَلٰى رَسُوْلِنَا الْبَلٰغُ الْمُبِيْنُ ﴿٩٢﴾

لَيْسَ عَلٰى الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا وَعَمِلُوْا
الصَّٰلِحٰتِ جُنَاحٌ فِيمَا طَعِمُوْا اِذَا
مَا اتَّقَوْا وَّءَامَنُوْا وَعَمِلُوْا
الصَّٰلِحٰتِ ثُمَّ اتَّقَوْا وَّءَامَنُوْا ثُمَّ
اتَّقَوْا وَّءَحْسَبُوْا وَّاللّٰهُ يُجِبُ
الْمُحْسِنِيْنَ ﴿٩٣﴾

94. Эй касоне, ки имон овардаед, Аллоҳ таоло шуморо [дар ҳоле ки муҳрим ҳастед] ба чизе аз шикори [саҳрой], ки дар дастраси шумо ва найзаҳоятон бошад, меозмояд, то маълум дорад, чи касе дар ниҳон аз ӯ метарсад. Пас, ҳар ки баъд аз ин [озмун] аз ҳад даргузарад [ва дар ҳоли ҳаҷ ё умра шикор кунад], азоби дарднок [дар пеш] дорад

95. Эй касоне, ки имон овардаед, дар ҳоли эҳром, шикорро накушед ва ҳар касе аз шумо, ки қасдан онро бидушад, бояд ҳаммонанди он чи ки куштааст, каффорае аз чаҳорпоён бидиҳад, [ба шарт] ки ду нафари одил аз шумо [баробарарзишии] онро таъйид кунанд ва [он гоҳ он каффораро ба сурати] қурбонӣ [ба мустамандони перомуни] Каъба бирасонад ё [муодили баҳои онро] ба тиҳидастони [Ҳарам] ғизо диҳад ё [агар тавони молӣ надошт] муодили онро [дар муқобили ҳар фақир як] рӯза бигирад, то кайфари амали худро бичашад. Аллоҳ таоло он чиро, ки [пеш аз ин таҳрим] гузаштааст, авф намуд ва ҳар ки [ба ин гуноҳ] бозгардад, [бидонад, ки] Аллоҳ таоло аз ӯ интиқом мегирад ва Аллоҳ таоло шикастнопазири додситон аст

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا لِيَّبْلُوْكُمْ
اللّٰهُ بِشَيْءٍ مِّنَ الصَّيْدِ تَنَالَهُ
اَيْدِيْكُمْ وَّرِمَاحُكُمْ لِيَعْلَمَ اللّٰهُ
مَنْ يَخَافُهٗ وَّيَالْغَيْبِۙ فَمَنْ اَعْتَدَى
بَعْدَ ذٰلِكَ فَلَهٗ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿٩٤﴾

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا لَا تَقْتُلُوْا
الصَّيْدَ وَاَنْتُمْ حُرُمٌ وَّمَنْ قَتَلَهٗ
مِّنْكُمْ مُّتَعَمِّدًا فَجَزَاءٌ مِّثْلُ مَا
قَتَلَ مِنَ النَّعْمِ بِكُمْۙ بِهٖ دَوْرًا
عَدَلٍ مِّنْكُمْۙ هَدِيًّاۙ بَلِغِ الْكَعْبَةَ
اَوْ كَفِّرَةٌۭۙ طَعَامًاۙ مَسْلٰكِيْنَۙ اَوْ عَدَلٍ
ذٰلِكَ صِيَامًا لِّيَذُوْقَ وَبَالَۙ اَمْرٍۭهُ
عَمَّاۙ اللّٰهُ عَمَّا سَلَفَۙ وَّمَنْ عَادَ
فَيَنْتَقِمِ اللّٰهُ مِنْهٗۙ وَاللّٰهُ عَزِيْزٌۭ
دُوْرًا اَنْتِقَامٍ ﴿٩٥﴾

96. [Эй мусулмонон, дар ҳоли эҳром] Сайди дарёи ва хӯроки он барои шумо ҳалол шудааст, то шумо [ки дар Макка муқим ҳастед] ва корвониён [ки мусофиранд, ҳамагӣ] аз он бархӯрдор шавед, ва [-ле] то замоне ки муҳрим ҳастед, сайди саҳрой бар шумо ҳаром аст ва аз Аллоҳ таоло, ки [рӯзи қиёмат] назди ӯ чамъ мешавед, парво кунед

97. Аллоҳ таоло Каъбаи Байт-ул-ҳаромро василае барои устуворӣ [ва сомон бахшидан ба кори] мардум қарор дод ва [ҳамчунин, ҳурмати чангу даргирӣ дар] моҳи ҳаром ва [қуштани] қурбонӣ [-и бенишон] ва қурбонии қалодадор [-ро барои осоиши мардум вазъ кард]. Ин [гуна аҳком] барои он аст, ки бидонед Аллоҳ таоло он чиро, ки дар осмонҳо ва замин аст медонад ва ин ки Аллоҳ таоло ба ҳар чизе доност

98. [Эй мардум] Бидонед, ки Аллоҳ таоло саҳтқайфар аст ва [дар айни ҳол] Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

99. Паёмбар вазифае чуз расондани [ваҳӣ] надорад ва Аллоҳ таоло он чиро, ки ошкор мекунад ва пинҳон медоред, [ҳамаро] медонад

100. [Эй паёмбар] Бигӯ: "Палид ва пок яксон нестанд, ҳарчанд фаровонии палид [й] туро ба шигифт оварад. Пас, эй хирадмандон, аз Аллоҳ таоло парво кунед, бошад, ки растагор шавед"

أَجَلٌ لَكُمْ صَيْدُ الْبَحْرِ وَطَعَامُهُ
مَتَنَعًا لَكُمْ وَاللَّسْيَارَ وَحَرَمَ
عَلَيْكُمْ صَيْدُ الْبَرِّ مَا دُمْتُمْ
حُرُمًا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي إِلَيْهِ
تُحْشَرُونَ ﴿٩٦﴾

* جَعَلَ اللَّهُ الْكَعْبَةَ الْبَيْتَ الْحَرَامَ
قِيَمًا لِلنَّاسِ وَالشَّهْرَ الْحَرَامَ
وَالْهَدْيَ وَالْقَلْبَيْدَ ذَلِكَ لِيَتَعْلَمُوا أَنَّ
اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي
الْأَرْضِ وَأَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ
عَلِيمٌ ﴿٩٧﴾

أَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ
وَأَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٩٨﴾

مَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلْغُ وَاللَّهُ
يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ ﴿٩٩﴾

قُلْ لَا يَسْتَوِي الْخَبِيثُ وَالطَّيِّبُ
وَلَوْ أَغْنَبَكَ كَثْرَةُ الْخَبِيثِ فَاتَّقُوا
اللَّهَ يَتَأْوَى إِلَيْهِ لَعَلَّكُمْ
تُقْلِحُونَ ﴿١٠٠﴾

101. Эй касоне, ки имон овардаед, аз чизҳое напурсед, ки агар [посуhi ҳақиқиаш] бароятон ошкор гардад, андухгинатон мекунад ва агар замоне, ки Қуръон нозил мегардад, пурсучӯ кунед, [ҳукму посуhi пурсишҳоятон] бар шумо ошкор мегардад. Аллоҳ таоло аз он [масоил ва баёни онҳо] даргузашт ва Аллоҳ таоло омурзандаи бурдбор аст

102. Дар ҳақиқат, гурӯҳе [ки] пеш аз шумо [буданд низ] аз ин [гуна] пурсишҳо карданд, сипас [вақте ки ҷавоби ногувор барояшон омад], ба он [амал накарданд ва] куфр варзиданд

103. Аллоҳ таоло ҳеҷ гуна "баҳира" ва "соиба" ва "васила" ва "ҳом" [анвои шутурҳои мухталифе, ки мушрикони вақфи бутҳояшон мекарданд]-ро [барои худ] қарор надодааст, вале касоне, ки куфр варзиданд, [бо иддаои ҳурмати ин ҳайвонот] бар Аллоҳ таоло дурӯғ мебаранд ва бештарашон дарнамеёбанд

104. Ва ҳангоме ки ба онон гуфта шавад: "Ба сӯи он чи Аллоҳ таоло нозил кардааст ва ба сӯи паёмбар биеёд", мегӯянд: "Он чи ниёгонамонро бар он ёфтаем, бароямон кофист". Оё агар ниёгонашон чизе намедонианд ва ҳидоят наёфта буданд [боз ҳам аз онон пайравӣ мекарданд]?

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَسْأَلُوا
عَنْ أَشْيَاءَ إِن تُبَدَّ لَكُمْ تَسْأَلُكُمْ
وَإِن تَسْأَلُوا عَنْهَا حِينَ يُنَزَّلُ
الْقُرْءَانُ تُبَدَّ لَكُمْ عَفَا اللَّهُ عَنْهَا
وَاللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٠١﴾

قَدْ سَأَلَهَا قَوْمٌ مِّن قَبْلِكُمْ ثُمَّ
أَصْبَحُوا بِهَا كَافِرِينَ ﴿١٠٢﴾

مَا جَعَلَ اللَّهُ مِنْ بَحِيرَةٍ وَلَا سَائِبَةٍ
وَلَا وَصِيلَةٍ وَلَا حَامٍ وَلَٰكِنَّ
الَّذِينَ كَفَرُوا يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ
الْكَذِبَ ۖ وَأَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٠٣﴾

وَإِذَا قِيلَ لَهُم تَعَالَوْا إِلَىٰ مَا أَنزَلَ
اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ قَالُوا حَسْبُنَا مَا
وَجَدْنَا عَلَيْهِ ءَابَاءَنَا أُولَٰئِكَ
ءَابَاؤُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ شَيْئًا وَلَا
يَهْتَدُونَ ﴿١٠٤﴾

105. Эй касоне, ки имон овардаед, мууроқиби [имон ва тоати] худ бошед. Агар ҳидоят ёфта бошед, гумроҳии касоне, ки гумроҳ шудаанд, ба шумо зиёне намерасонад. Бозгашти ҳамаи шумо ба сӯйи Аллоҳ таоло аст, он гоҳ шуморо аз он чи мекардед, огоҳ месозад

106. Эй касоне, ки имон овардаед, ҳангоме ки [нишонаҳои] марги яке аз шумо фаро расид, ҳангоми васият бояд аз миённатон ду нафари одилро гувоҳ бигиред ё агар мусофират кардед ва пешомади марг ба шумо расид [ва муслмонеро наёфтед], ду нафар аз ғайри худ [ғайри муслмон]-ро ба гувоҳӣ биталабед ва агар [дар ростгӯии онҳо] тардид доштед, он ду ро баъд аз намоз нигоҳ доред, то ба Аллоҳ таоло савганд бихӯранд, ки: "Мо ҳозир нестем он [васият]-ро ба чизе фурушем, агарчи [ба суди] хешонамон бошад. Ва шаҳодати Аллоҳро китмон намекунем, ки дар ин сурат, ҳатман, аз гунаҳгорон хоҳем буд"

107. Пас, агар маълум шуд, ки он ду муртақиби гуноҳ [хиёнат ва дуруғгӯӣ] шудаанд, ду тан аз касоне, ки мавриди ҷафои гувоҳон қарор гирифтаанд ва аз наздикон [-и майит] ҳастанд, ба ҷойи онон бархезанд ва ба Аллоҳ таоло савганд бихӯранд, ки: "Гувоҳии мо аз гувоҳии он ду дурустар аст ва мо [аз ҳақ] таҷовуз намекунем ва дар ғайри ин сурат, аз ситамгорон хоҳем буд"

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا عَلَيْكُمْ أَنفُسَكُمْ لَا يَضُرُّكُمْ مَن ضَلَّ إِذَا أَهْتَدَيْتُمْ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٠٥﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا شَهَدَةُ بَيْنِكُمْ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ حِينَ الْوَصِيَّةِ اثْنَانِ ذَوَا عَدْلٍ مِّنكُمْ أَوْ ءَاخِرَانِ مِّنْ غَيْرِكُمْ إِنْ أَنْتُمْ صَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَأَصَبْتَكُمْ مُّصِيبَةُ الْمَوْتِ تَحْبِسُونَهُمَا مِنْ بَعْدِ الصَّلَاةِ فَيُقْسِمَانِ بِاللَّهِ إِنْ أَرْتَبْتُمْ لَا نَشْتَرِي بِهِ ثَمَنًا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ وَلَا نَكْتُمُ شَهَادَةَ اللَّهِ إِنَّا إِذًا لَّوِينُ الْأَيْمِينِ ﴿١٠٦﴾

فَإِنْ عَثَرَ عَلَيْهِمَا أَسْتَحَقَّ إِثْمًا فَءَاخِرَانِ يُقِيمَانِ مَقَامَهُمَا مِنَ الَّذِينَ اسْتَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْأَوْلِيَانِ فَيُقْسِمَانِ بِاللَّهِ لَشَهَدَتْنَا أَحَقُّ مِنْ شَهَادَتِهِمَا وَمَا اعْتَدَيْنَا إِنَّا إِذًا لَّوِينُ الظَّالِمِينَ ﴿١٠٧﴾

108. Ин [равиш] наздиктар аст ба он ки шаҳодат ба сурати дурусташ адо шавад ё шоҳидон битарсанд, ки пас аз савганди онон [ворисон] савгандҳояшон рад шавад [ва хиёнаташон ошкор гардад] ва аз Аллоҳ таоло парво кунед ва [ин пандҳоро] бишнавед ва [бидонед, ки] Аллоҳ таоло мардуми [бадкор ва] нофармонро ҳидоят намекунад

109. Рӯзе [хоҳад расид], ки Аллоҳ таоло паёмбаронро гирд меоварад ва мепурсад: "[Умматҳоятон] Чи посухе ба [даъвати] шумо доданд"? Онон гӯянд: "Мо донише [ба ҳақиқати амр] надорем. Бе тардид, Туй, ки донои розҳои ниҳонӣ"

ذَٰلِكَ أَدَّتْهُ أُنْ يَأْتُوا بِالشَّهَادَةِ عَلٰى
وَجْهَهَا أَوْ يَخَافُونَ أَنْ تُرَدَّ أَيْمَنُ بَعْدَ
أَيْمَنِهِمْ ۗ وَاتَّقُوا اللَّهَ ۗ وَأَسْمِعُوا ۙ وَاللَّهُ
لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿١١٨﴾

*يَوْمَ يَجْمَعُ اللَّهُ الرُّسُلَ فَيَقُولُ
مَاذَا أُجِبْتُمْ قَالُوا لَا عِلْمَ لَنَا بِئِنَّكَ
أَنْتَ عَلَّمُ الْغُيُوبِ ﴿١١٩﴾

110. [Эй паёмбар, ёд кун аз] Ҳангоме ки Аллоҳ таоло фармуд: "Эй Исо – писари Марям, неъмат маро бар худ ва бар модарат ба ёд овар, он гоҳ ки туро бо Рӯҳ-ул-қудус [Ҷабраил] таъйид кардам, ки дар гаҳвора [ба эъҷоз] ва дар миёнсоли [ба ваҳй] бо мардум суҳан мегуфтӣ ва он гоҳ ки ба ту китобу ҳикмат ва Тавроту Инҷил омӯхтам ва он гоҳ ки ба фармони Ман аз гил [чизе] ба шакли паранда месохтӣ ва дар он медамидӣ ва ба фармони Ман паррандае мешуд ва кӯри модарзоду бемории мубтало ба песиро ба фармони Ман шифо меодӣ ва он гоҳ ки мурдагонро ба фармони Ман [зинда аз қабр] берун меовардӣ ва он гоҳ ки [озори] Бани Исроилро – он гоҳ ки муъҷизоти ошкор барояшон оварда будӣ – аз ту боздоштам. Пас, касоне аз онон, ки куфр варзида буданд, гуфтанд: "Ин [корҳо чизе] нест магар афсуни ошкор"

111. Ва [Эй Исо, ба ёд овар] Замоне, ки ба ҳавориён ваҳй фиристодам, ки: "Ба Ман ва ба фиристодаам имон биеваред". Онон гуфтанд: "Имон овардем ва гувоҳ бош, ки мо таслим [-и фармонат] шудаем"

112. [Ва ёд кун аз] Он гоҳ ки ҳавориён гуфтанд: "Эй Исо – писари Марям, оё Парвардигорат метавонад суфрае [пур аз ғизо] аз осмон бар мо нозил кунад"? [Исо дар посух] Гуфт: "Агар муъмин ҳастед, аз Аллоҳ таоло парво кунед"

إِذْ قَالَ اللَّهُ يٰعِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ
أَذْكُرُ نِعْمَتِي عَلَيْكَ وَعَلَىٰ وَٰلِدَتِكَ
إِذْ أَيْدَتُكَ بِرُوحِ الْقُدُسِ تُكَلِّمُ
النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهَلًا وَإِذْ
عَلَّمْتُكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ
وَالتَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَإِذْ تَخْلُقُ مِنَ
الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ بِإِذْنِي فَتَنفُخُ
فِيهَا فَتَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِي وَتُبْرِئُ
الْأَكْمَةَ وَالْأَبْرَصَ بِإِذْنِي وَإِذْ
تُخْرِجُ الْمَوْتَىٰ بِإِذْنِي وَإِذْ كَفَّمْتُ
بَنِي إِسْرَائِيلَ عَنْكَ إِذْ جِئْتَهُمْ
بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا
مِنْهُمْ إِنَّا هٰذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿١١٠﴾

وَإِذْ أَوْحَيْتُ إِلَىٰ الْحَوَارِيِّينَ أَنْ
ءَامِنُوا بِي وَبِرَسُولِي قَالُوا ءَامَنَّا
وَأَشْهَدُ بِأَنَّنَا مُسْلِمُونَ ﴿١١١﴾

إِذْ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ يٰعِيسَى ابْنَ
مَرْيَمَ هَلْ يَسْتَطِيعُ رَبُّكَ أَنْ يُنَزِّلَ
عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ قَالَ أَتَقْوُونَ
اللَّهَ إِن كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١١٢﴾

113. Онон гуфтанд: "Меҳоҳем аз он бихӯрем ва дилҳоямон [ба рисолати ту] итминон ёбад ва бидонем, ки ба мо рост гуфтай ва худ аз гувоҳони он бошем"

قَالُوا نُرِيدُ أَنْ نَأْكُلَ مِنْهَا
وَتَظْمِئَ قُلُوبُنَا وَنَعْلَمَ أَنْ قَدْ
صَدَقْتَنَا وَنَكُونَ عَلَيْهَا مِنَ

الشَّاهِدِينَ ﴿١١٣﴾

114. Исо – писари Марям - [дуо кард ва] гуфт: "Бор Илоҳо, Парвардигоро, суфраи [пурғизо] аз осмон бар мо бифрифт, то иде бошад барои имрӯзиён ва ояндагонамон ва [ҳамчунин] муъҷизае аз [ҷониби Ту] бошад ва ба мо рӯзӣ деҳ, ки Ту беҳтарин рузидиҳандаӣ"

قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا
أَنْزِلْ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ
تَكُونُ لَنَا عِيدًا لِأَوَّلِنَا وَآخِرِنَا
وَوَايَةً مِنْكَ وَأَرْزُقْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ

الرَّازِقِينَ ﴿١١٤﴾

115. Аллоҳ таоло [дуои ўро иҷобат кард ва] фармуд: "Ман онро бар шумо нозил мекунам, аммо ҳар касе аз шумо, ки пас аз он куфр биварзад, ўро ба чунон азоб [-и саҳт] дучор мекунам, ки ҳеҷ як аз ҷаҳониёнро ончунон азоб накарда бошам"

قَالَ اللَّهُ إِنِّي مُرْسِلُهَا عَلَيْكُمْ فَأَمَنْ
يَكْفُرْ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْكُمْ فَإِنِّي أُعَذِّبُهُ
عَذَابًا لَا أُعَذِّبُهُ أَحَدًا مِّنَ

الْعَالَمِينَ ﴿١١٥﴾

116. Ва [ёд кун аз] ҳангоме ки [рӯзи қиёмат] Аллоҳ таоло мефармояд: "Эй Исо – писари Марям, оё ту ба мардум гуфти, ки: "Ману модарамро [ҳамчун] ду маъбуд ба ҷойи Аллоҳ таоло баргузинед"? [Исо] мегӯяд: "[Бор Илоҳо] Ту муназаҳӣ, шоиста нест, ки ман [дар бораи ҳештан] чизе, ки ҳаққам нест бигӯям. Агар чунин [суханеро] гуфта бошам, бе гумон, Ту медонӣ. Ту он чиро, ки дар нафси ман аст, медонӣ ва [-ле] ман он чиро, ки дар зоти [поки] Туст намедонам. Бе тардид, Ту худ донои розҳои ниҳонӣ"

وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَعْيسَى ابْنُ مَرْيَمَ
أَأَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُوتِي
إِلَهِيْنَ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالَ سُبْحَانَكَ
مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي
بِحَقِّ إِنْ كُنْتُ قُلْتُهُ، فَقَدْ عَلِمْتَهُ
تَعَلَّمَ مَا فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ مَا فِي
نَفْسِكَ إِنْ أَنْتَ عَلَّمُ

الْغُيُوبِ ﴿١١٦﴾

117. Чуз он чи маро ба он фармон додй, чизе ба онон нагуфтам. [Гуфтам, ки] "Аллоҳро бипарастед, ки Парвардигори ману шумост". Ва то замоне, ки миёнашон ба сар мебурдам, бар [суханони] онон гувоҳ будам ва чун маро [ба сӯи Хеш] баргирифтй, Ту худ мувоқибашон будй ва Ту бар ҳар чизе гувоҳй

مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا مَا أَمَرْتَنِي بِهِ أَنْ
عَبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ وَكُنْتُمْ
عَلَيْهِمْ شُهَدَاءَ مَا دُمْتُمْ فِيهِمْ فَلَمَّا
تَوَفَّيْتَنِي كُنْتَ أَنْتَ الرَّقِيبَ
عَلَيْهِمْ وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ
شَهِيدٌ ﴿١١٧﴾

118. Агар ононро [бо адолатат] азоб кунй, бандагони Ту ҳастанд ва агар ононро [бо раҳматат] бубахшой, Туй, ки шикастнопазири ҳақимй"

إِنْ تُعَذِّبُهُمْ فَإِنَّهُمْ عَبْدُكَ وَإِنْ
تَغْفِرَ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنْتَ الْغَفِيرُ
الْحَكِيمُ ﴿١١٨﴾

119. Аллоҳ таоло мефармояд: "Имрӯз рӯзест, ки ростии ростгӯён ба онон суд мебахшад. Онон боғҳое [дар биҳишт] доранд, ки чӯйборҳо аз зери [дарахтони] он ҷорй аст ва то абад ҷовидона дар он мемонанд. Аллоҳ таоло аз [аъмоли] онон хушнуд аст ва онон [низ] аз [подоши] Ё хушнуданд. Ин ҳамон растагории бузург аст"

قَالَ اللَّهُ هَذَا يَوْمُ يَنْفَعُ الصَّادِقِينَ
صِدْقُهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ
تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا
رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ذَلِكَ
الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١١٩﴾

120. Фармонравиои осмонҳо ва замин ва он чи дар онҳост, аз они Аллоҳ таоло аст ва Ё бар ҳар чизе тавоност

لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا
فِيهِنَّ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٢٠﴾

Сураи Анъом الأنعام

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Ситоиш Аллоҳ таолорост, ки осмонҳо ва заминро офарид ва торикиҳо ва рӯшноӣ [шабу рӯз]-ро падида овард. Бо ин ҳама, касоне, ки куфр варзидаанд, [дигаронро дар тавону тадбир] бо Парвардигори худ баробар медонанд

2. Ёст, ки шуморо аз гил офарид, он гоҳ муддатеро [барои ҳаётатон] муқаррар дошт ва ачал, ҳатман, назди Ёст. Бо ин ҳама шумо [дар қудрати Ё барои барпо шудани қиёмат] тардид мекунед

3. Ва Ёст Аллоҳ таоло [Маъбудӣ ягона] дар осмонҳо ва замин, ниҳону ошкоратонро медонад ва он чиро ба даст меоваред, [ва анҷом медиҳед низ] медонад

4. Ва ҳеҷ нишонае аз нишонаҳои Парвардигорашон ба инон [қофирон] намеояд, магар ин ки аз он рӯйгардон мешаванд

5. Ҳамоно онон ҳақро, ҳангоме ки ба сӯяшон омад, дурӯғ шумурданд, пас, ба зудӣ хабарҳои он чиро, ки масхарааш мекарданд, ба онон хоҳад расид

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضَ وَجَعَلَ الظُّلُمَاتِ وَالنُّورَ
ثُمَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ
يَعْدِلُونَ ﴿١﴾

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ طِينٍ ثُمَّ
قَضَىٰ أَجَلًا وَأَجَلٌ مُّسَمًّى عِنْدَهُ
ثُمَّ أَنْتُمْ تَمْتَرُونَ ﴿٢﴾

وَهُوَ اللَّهُ فِي السَّمَوَاتِ فِي الْأَرْضِ
يَعْلَمُ سِرُّكُمْ وَجَهْرُكُمْ وَيَعْلَمُ مَا
تَكْسِبُونَ ﴿٣﴾

وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ
رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤﴾

فَقَدْ كَذَبُوا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ
فَسَوْفَ يَأْتِيهِمْ أَنْبَتُهُمْ مَا كَانُوا بِهِ
يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٥﴾

6. Оё [кофирон] надиданд, ки пеш аз онон чи [бисёр] гурӯҳхое аз мардумро нобуд кардем? [Умматхое] Ки дар замин ба эшон чунон иқтидор [ва неруе] дода будем, ки [ҳаргиз] ба шумо чунон имконоте надодаем ва борони осмонро паёпай бар онон фиристодем ва наҳрҳо паид овардем, ки зери [ҳонаҳои] онон чорӣ буд. Пас, [ҳангоме ки носипосӣ карданд, Мо] эшонро ба [сазои] гуноҳхояшон нобуд кардем ва пас аз онҳо гурӯҳи дигаре паид овардем

7. Ва [эй паёмбар, ҳатто] агар китобе [навишта] бар коғаз бар ту нозил мекардем ва эшон он [китоб]-ро бо дастони хеш ламс мекарданд, ҳатман, касоне, ки куфр варзидаанд мегуфтанд: «Ин [китоб чизе] нест, магар ҷодуи ошкор»

8. Ва [кофирон] гуфтанд: «Чаро фариштае ба ӯ нозил нашудааст [то гувоҳи ростгӯияш бошад]»? Ва агар фариштае мефиристодем [ва имон намеоварданд], ҳатман, кор ба поён мерасид ва муҳлате [барои тавба] намеёфтанд [ва ҳалок мешуданд]

9. Ва агар он [фиристода]-ро фариштае қарор меодем, ҳатман, вайро ба шакли марде дармеовардем [то битавонанд ӯро бубинанд ва суҳанонашро бифаҳманд] ва яқинан, ононро дучори ҳамон иштибоҳе мекардем, ки қаблан дар он буданд [зеро ӯ низ сурати инсон дошт]

أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ
مِنْ قَرْنٍ مَكَّنْتَهُمْ فِي الْأَرْضِ مَا لَمْ
نُمْكِن لَكُمْ وَأَرْسَلْنَا السَّمَاءَ
عَلَيْهِمْ مِدْرَارًا وَجَعَلْنَا الْأَنْهَارَ
تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمْ فَأَهْلَكْنَاهُمْ
بِذُنُوبِهِمْ وَأَنْشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَرْنًا
ءَاخَرِينَ ﴿٦﴾

وَلَوْ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ كِتَابًا فِي قِرْطَابٍ
فَلَمَسُوهُ بِأَيْدِيهِمْ لَقَالِ الَّذِينَ
كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ
مُبِينٌ ﴿٧﴾

وَقَالُوا لَوْلَا أُنزِلَ عَلَيْهِ مَلَكٌ
وَلَوْ نَزَّلْنَا مَلَكًا لَفُضِيَ الْأَمْرُ ثُمَّ لَا
يُنظَرُونَ ﴿٨﴾

وَلَوْ جَعَلْنَاهُ مَلَكًا لَجَعَلْنَاهُ رَجُلًا
وَلَلْبَسْنَا عَلَيْهِمْ مَا يَلْبَسُونَ ﴿٩﴾

10. [Эй паёмбар] Ҳатман, паёмбароне пеш аз ту [низ аз сӯи кофирон] мавриди тамасхур воқеъ шуданд, пас, он чи ки масхарааш мекарданд, домонашонро гирифт [ва гирифтори азоб шуданд]

11. [Эй паёмбар, ба кофирон] Бигӯ: «Дар замин гардиш кунед ва бингаред, ки саранҷоми тақзибкунандагон [-и оёти илоҳӣ] чигуна будааст»

12. Бигӯ: «Он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз они кист»? Бигӯ: «Аз они Аллоҳи мутаол аст, ки раҳматро бар хеш воҷиб гардонидааст, [ва] ҳатман, шуморо дар рӯзи қиёмат, ки дар он шакке нест, [назди худ] чамъ хоҳад кард. Ва касоне, ки ба хеш зиён расонидаанд, имон намеоваранд

13. Ва ҳарчи дар шабу рӯз ором [-у қарор] дорад аз они Ўст ва Ў шуновову доност

14. Бигӯ: «Оё ғайри Аллоҳи мутаолро [барои худ дӯст ва] корсоз гирам? [Парвардигоре] Ки падидоварандаи осмонҳо ва замин аст ва Ўст, ки рӯзи медиҳад ва худ рӯзи дода намешавад». Бигӯ: «Ман фармон ёфтаам, ки нахустин касе [аз ин уммат] бошам, ки таслим [-и амри илоҳӣ] шудааст ва [Аллоҳ таоло бар ман фармон дод, ки]: “Ҳаргиз аз мушрикони набошам”

وَلَقَدْ آسَفْنَاهُ يَوْمَ سُرِسِرَ مِنْ قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿١٠﴾

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ ثُمَّ أَنْظِرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ ﴿١١﴾

قُلْ لِمَنْ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ قُلْ لِلَّهِ كَتَبَ عَلَىٰ نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ ۗ لَيَجْمَعَنَّكُمْ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ ۗ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٢﴾

*وَلَهُ مَا سَكَنَ فِي الْبِلَادِ وَالنَّهَارِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١٣﴾

قُلْ أَعْبُدُوا اللَّهَ أُنحَدُّ وَإِلَيْهَا فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ يُطْعَمُ وَلَا يُطْعَمُ ۗ قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ أَوَّلَ مَنْ أَسْلَمَ ۗ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٤﴾

15. Бигӯ: «Агар ман аз [ҳукми] парвардигорам нофармонӣ кунам, бе тардид аз азоби рӯзи бузург метарсам»

قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥﴾

16. Ҳар ки дар он рӯз ба вай азоб нарасад, ҳатман, [Аллоҳ таоло] ба ӯ раҳм кардааст ва ин ҳамон пирӯзии ошкор аст

مَنْ يُصِرْ فَعَنْهُ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمَهُ وَذَلِكَ الْقُورُ الْمُبِينُ ﴿١٦﴾

17. [Эй инсон] Агар Аллоҳ таоло [бихоҳад] зиёне ба ту расонад, ҳеҷ касе ҷуз Ӯ бартарафкунандаи он нест; ва агар [ирода кунад, ки] хайре ба ту расонад, [касе боздорандаи он нест] пас, Ӯ бар ҳама чиз тавоност

وَإِنْ يَمَسَّكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يَمَسَّكَ بِيُخَيْرٍ فَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٧﴾

18. Ва Ӯст, ки бар бандагони худ чира [ва мусаллат] аст ва Ӯ ҳақими огоҳ аст

وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿١٨﴾

19. [Эй паёмбар, бар мушрикони] Бигӯ: «Гувоҳии чи касе аз ҳама беҳтар аст»? Бигӯ: «Аллоҳ таоло [ки] миёни ману шумо гувоҳ аст ва ин Қуръон [аз ҷониби Ӯ] бар ман ваҳй шудааст, то ба василаи он ба шумо ва ҳар ки [ин паём ба ӯ] мерасад, ҳушдор диҳам. Оё шумо ба ростӣ гувоҳӣ медиҳед, ки бо Аллоҳ таоло маъбудони дигаре ҳаст?» Бигӯ: «Ман [ҳаргиз ба чунин чизе] гувоҳӣ намедиҳам». Бигӯ: «Яқинан Ӯ танҳо маъбудӣ ягона аст ва ман аз он чи [бо Ӯ] шарик қарор медиҳед, безорам»

قُلْ أَيُّ شَيْءٍ أَكْبَرُ شَهَادَةً قُلْ اللَّهُ شَهِيدٌ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَأُوحِيَ إِلَيَّ هَذَا الْقُرْآنُ لِأُنذِرَكُمْ بِهِ وَمَنْ بَلَغَ أَبَيْنُكُمْ لَتَشْهَدُنَّ أَنَّ مَعَ اللَّهِ آٰلِهَةً أُخْرَىٰ قُلْ لَا أَشْهَدُ قُلْ إِنَّمَا هُوَ إِلَهٌُ وَاحِدٌ وَإِنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿١٩﴾

20. Касоне, ки ба онон китоб [-и осмонӣ] додаем, ҳамон гуна ки писарони худро мешиносанд, [паёмбар]-ро мешиносанд. Онон ки [бо пайравӣ аз ҳавои нафс] ба ҳеш зиён расонидаанд, имон намеоваранд

الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ
كَمَا يَعْرِفُونَ آبْنَاءَهُمُ الَّذِينَ
حَسَبُوا أَنفُسَهُمْ فَهُمْ لَا
يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠﴾

21. Ва кист ситамгортар аз он ки бар Аллоҳ таоло дурӯғ мебандад [ва барояш шарик мепиндорад] ё оёташро дурӯғ меангорад? Яқинан, ситамгорони [мушрик] растагор намешаванд

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ
كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ إِنَّهُ لَا
يُقْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿٢١﴾

22. Ва [ёд кун аз қиёмат] рӯзе, ки ҳамаи ононро ҷамъ мекунем ва ба касоне, ки ширк варзидаанд, мегӯем: «Маъбудонатон, ки [шарики Аллоҳ таоло] мепиндоштед, кучо ҳастанд»?

وَيَوْمَ نحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ
لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا أَيْنَ شُرَكَائِكُمْ
الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٢٢﴾

23. Онгоҳ [посух ва] узрашон ҷуз ин нест, ки мегӯянд: «Ба Аллоҳ таоло – Парвардигорамон– савганд, ки мо мушрик набудем»

ثُمَّ لَمْ تَكُن فِتْنَتُهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا
وَاللَّهِ رَبِّنَا مَا كُنَّا مُشْرِكِينَ ﴿٢٣﴾

24. [Эй паёмбар] Бингар, чигуна бар худ дурӯғ бастанд ва он чи [дар мавриди шафоати маъбудонашон] ба дурӯғ мегуфтанд, [ҳама] маҳву нобуд шуд

أَنْظُرْ كَيْفَ كَذَبُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ
وَصَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٤﴾

25. Ва афроде аз онон [мушрикон] ҳастанд, ки [ҳангоми тиловати Қуръон] ба ту гӯш месупоранд ва [-ле] мо бар дилҳояшон парда афкандаем, то онро нафаҳманд ва дар гӯшҳояшон сангинӣ [қарор додаем] ва агар тамоми муъҷизот [ва далоили тавҳид]-ро бубинанд, [боз ҳам] ба он имон намеоваранд, то наздат биёянд ва бо ту муҷодала кунанд. Касоне, ки куфр варзидаанд, мегӯянд: «Ин [Қуръон, чизе] Нест магар афсонаҳои пешиниён»

26. Ва онон [мардум]-ро аз пайравии ӯ [паёмбар] бозмедоранд ва худ [низ] аз ӯ дур мешаванд ва [қасе] ҷуз хештанро ҳалок намекуанд ва [-ле] намедонанд

27. Ва агар [ононро] ҳангоме ки дар баробари оташ [-и дузах] ниғаҳ доштаанд, бубинӣ, [аз ҳолашон шигифтзада мешавӣ, ки] мегӯянд: «Эй кош, [ба дунё] бозгардонда мешудем ва оёти Парвардигорамонро тақзиб намекардем ва аз муъминон будем!»

28. [Чунин нест, ки мегӯянд] Балки он чи пеш аз ин пинҳон мекарданд, барояшон ошкор шудааст ва агар [ҳам ба дунё] бозгардонда шаванд, бе тардид ба он чи аз он наҳй шуда буданд, бозмегарданд ва инон дурӯғгӯ ҳастанд

29. Ва [мушрикон] гуфтанд: «Ҷуз зиндагии мо дар дунё ҳеч [зиндагии дигаре] нест ва ҳаргиз барангехта нахоҳем шуд»

وَمِنْهُمْ مَّن يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ وَجَعَلْنَا
عَلَى قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي
ءَاذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِنْ يَرَوْا كَلِمًا
يُؤْمِنُوهَا بِهَا حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوكَ
يُجَادِلُونَكَ يَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا
إِنْ هَذَا إِلَّا أَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٢٥﴾

وَهُمْ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَنْهَوْنَ عَنْهُ
وَإِنْ يُهْلِكُونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا
يَشْعُرُونَ ﴿٢٦﴾

وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ وَقُفُوا عَلَى النَّارِ فَقَالُوا
يَا أَيَّتَنَا نُرَدُّ وَلَا نُكَذِّبُ بَيَّاتٍ
رَّبَّنَا وَنَكُونُ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٧﴾

بَلْ بَدَأ لَهُمْ مَا كَانُوا يُخْفُونَ مِنْ
قَبْلُ وَلَوْ رُدُّوا لَعَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ
وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٢٨﴾

وَقَالُوا إِن هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا
وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ ﴿٢٩﴾

30. Ва агар ононро ҳангоме ки дар пешгоҳи Парвардигорашон нигоҳ дошта мешаванд, бубинӣ, [шигифтзада мешавӣ. Аллоҳ таоло ба онон] мегӯяд: «Оё ин [зиндагии пас аз марг] ҳақ нест?» Онон мегӯянд: «Бале, қасам ба Парвардигорамон [ки ҳақ аст]. [Аллоҳ таоло] мегӯяд: «Пас, ба сазои он ки куфр меварзидед, ин азобро бичашед»

31. Касоне, ки дидори Парвардигорро дурӯғ ангоштаанд, ҳатман, зиён диданд, [пас] ҳангоме ки ногаҳон қиёмат бар онон фаро расад, дар ҳоле ки бори [сангини] гуноҳхони хешро бар пушташон ҳамл мекунанду мегӯянд: «Эй дарег, бар мо аз он чи дар бораи он [дар дунё] кӯтоҳӣ кардем!» Ҳон! Чи бад аст боре, ки [бар дӯш] мекашанд!

32. Зиндагии дунё [чизе] чуз бозича ва саргармӣ нест, ва ҳатман, сарои охират барои касоне, ки парво пеша мекунанд, беҳтар аст. Оё намеандешед?

33. [Эй паёмбар] ба яқин мо медонем, ки ончи [мушрикони] мегӯянд, туро саҳт ғамгин мекунад. Дар воқеъ, онон туро[дар дил] тақзиб намекунанд, балки ситамгорон [бо он ки ҳақиқатро медонанд] оёти Аллоҳ таолоро инкор мекунанд

وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ وَقَفُوا عَلَىٰ رَبِّهِمْ ۖ قَالَ
أَلَيْسَ هَذَا بِالْحَقِّ قَالُوا بَلَىٰ وَرَبِّنَا
قَالَ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ
تَكْفُرُونَ ﴿٣٠﴾

قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ
حَتَّىٰ إِذَا جَاءَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً
قَالُوا يَحْسِرْتَنَا عَلَىٰ مَا فَرَطْنَا فِيهَا
وَهُمْ يَحْمِلُونَ أَوْزَارَهُمْ عَلَىٰ
ظُهُورِهِمْ ۗ أَلَا سَاءَ مَا يَزُرُونَ ﴿٣١﴾

وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَعِبٌ وَلَهْوٌ
وَلَلْآخِرَةُ الْآخِرَةُ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ يَتَّقُونَ
أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٣٢﴾

قَدْ نَعْلَمُ إِنَّهُ لَيَحْزَنُكَ الَّذِي
يَقُولُونَ ۖ فَإِنَّهُمْ لَا يُكَذِّبُونَكَ
وَلَكِنَّ الظَّالِمِينَ بَيَّاتٍ لِلَّهِ
يَجْحَدُونَ ﴿٣٣﴾

34. Ва пеш аз ту низ паёмбароне такзиб шудаанд, вале бар он чи такзиб шуданд ва озор диданд, шикебой карданд, то [саранҷом] ёрии мо бар онон фаро расид ва суханони Аллоҳ таоло [дар мавриди пирӯзии паёмбаронаш]-ро ҳеҷ тағйирдиҳандае нест [ки монеъ гардад] ва мусалламан, ахбори паёмбарони [пешин ва достони шикасти душманонашон] ба ту расидааст

35. Ва [эй паёмбар] агар рӯйгардонии онон [аз Қуръон] бар ту ногувор [ва душвор] аст, агар метавонӣ нақбе (тунел) дар замин ё нардбоне дар осмон бичӯй, то муъҷиза [дигар] барояшон биёварӣ [пас, чунон кун, вале суде надорад]. Ва агар Аллоҳ таоло мехост, ҳатман, ононро бар [масири] ҳидоят ҷамъ мекард, пас, ҳаргиз аз нодонон мабош

36. Ба ростӣ, танҳо касоне [даъвати ҳақро] мепазиранд, ки мешунаванд [ва дарк мекунанд] ва Аллоҳ таоло мурдагонро [рӯзи қиёмат] бармеангезад, сипас ба сӯйи ӯ бозгардонда мешаванд

37. Ва [мушрикони] гуфтанд: «Чаро нишонае [дар бораи ҳаққонияти Муҳаммад] аз тарафи Парвардигораш бар ӯ нозил нашудааст?» [Эй паёмбар] бигӯ: «Бе гумон, Аллоҳ таоло тавоност, ки нишонае [мутобиқи хости онон] нозил кунад», вале бештарашон намедонанд, [ки нузули ваҳй, бар асоси ҳикмату тадбир аст]

وَلَقَدْ كَذَّبْتَ رَسُولٌ مِّن قَبْلِكَ
فَصَبْرُوا عَلَىٰ مَا كَذَّبُوا وَأَوْدُوا حَتَّىٰ
أَتَتْهُمْ نَصْرُنَا وَلَا مُبَدِّل لِّكَلِمَتِ
اللَّهِ ۗ وَلَقَدْ جَاءَكَ مِن نَّبِيِّ
الْمُرْسَلِينَ ﴿٣٤﴾

وَإِن كَانَ كَبُرَ عَلَيْكَ إِعْرَاضُهُمْ
فَإِنِ اسْتَطَعْتَ أَنْ تَبْتَغِيَ نَفَقًا فِي
الْأَرْضِ أَوْ سُلَّمًا فِي السَّمَاءِ
فَتَأْتِيَهُمْ بَأْيَةٌ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ
لَجَمَعَهُمْ عَلَى الْهُدَىٰ فَلَا تَكُونَنَّ
مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٣٥﴾

﴿٣٦﴾ إِنَّمَا يَسْتَجِيبُ الَّذِينَ يَسْمَعُونَ
وَالْمَوْتَىٰ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ ثُمَّ إِلَيْهِ
يُرْجَعُونَ ﴿٣٦﴾

وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِّن
رَّبِّهِ ۗ قُلْ إِنَّ اللَّهَ قَادِرٌ عَلَىٰ أَنْ
يُنزِلَ آيَةً وَلَٰكِن أَكْثَرُهُمْ لَا
يَعْلَمُونَ ﴿٣٧﴾

38. Ва ҳеҷ чунбандае дар замин нест ва на ҳеҷ парандае, ки бо болҳои худ парвоз мекунад, магар он ки онҳо [низ дар офариниш ва зиндагӣ] гуруҳҳои монанди шумо ҳастанд. Мо ҳеҷ чизеро дар китоб [Лавҳи маҳфуз] фуругузор накардаем, сипас [ҳамаро рӯзи қиёмат] назди Парвардигорашон гирд меоваранд

39. Ва касоне, ки оёти моро дурӯғ ангоштаанд, кару гунг ва дар торикиҳои [-и чаҳл саргашта] ҳастанд. Аллоҳи мутаол ҳаркиро бихоҳад, гумроҳ мекунад ва ҳаркиро бихоҳад, бар роҳи рост қарораш медиҳад

40. [Эй паёмбар, ба мушрикони] Бигӯ: «Агар рост мегӯед, ба ман хабар диҳед, ки агар азоби Аллоҳи мутаол ба суроғатон биояд ё [ногаҳон] қиёмат барпо шавад, оё ғайр аз Аллоҳ таолоро [ба ёри] мехонед?»

41. Оре, танҳо ӯро [ба дуо] мехонед ва агар ӯ бихоҳад, он чиро ки ба хотираш ӯро фаро мехонед, аз байн мебарад ва шумо [низ аз тарси азоб] шарикеро, ки барояш қоил шудаед, аз ёд мебаред

42. [Эй паёмбар] Бе тардид, пеш аз ту [низ паёмбароне] ба сӯи умматҳои [-и пешин] фиристодем ва ононро ба тангдастӣ ва нохушӣ дучор сохтем, бошад, ки [ба даргоҳи илоҳӣ фурутанӣ ва] тазарруъ кунанд

وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا ظَلِيْرٍ
يَطِيْرُ بِجَنَاحَيْهِ إِلَّا أُمَمٌ أَمْثَلُكُمْ
مَا فَرَقْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ نَّمَّ
إِلَىٰ رَبِّهِمْ يُحْشَرُونَ ﴿٣٨﴾

وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا صُمْ وَكُفِّرُوا
فِي الظُّلُمَاتِ مَنْ يَشَاءُ اللَّهُ يُضِلُّهُ
وَمَنْ يَشَاءُ يُجْعَلْهُ عَلَىٰ صِرَاطٍ
مُسْتَقِيمٍ ﴿٣٩﴾

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَنْتُمْ عَدَابِ
اللَّهِ أَوْ أَتْتُمْ السَّاعَةَ أَغَيَّرَ اللَّهُ
تَدْعُونَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٠﴾

بَلْ إِيَّاهُ تَدْعُونَ فَيَكْشِفُ مَا
تَدْعُونَ إِلَيْهِ إِنْ شَاءَ وَتَنْسَوْنَ مَا
كُنْتُمْ تَدْعُونَ ﴿٤١﴾

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ
فَأَخَذْتَهُمْ بِالْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ
لَعَلَّهُمْ يَتَضَرَّعُونَ ﴿٤٢﴾

43. Пас, чаро ҳангоме ки азоби мо ба онон расид, тазарруъ накарданд? Вале [дар ҳақиқат] дилхояшон саҳт шудааст ва шайтон он чиро анҷом медоданд, барояшон ороствааст

فَلَوْلَا إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا تَضَرَّعُوا
وَلَكِنْ قَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَزَيَّنَ لَهُمُ
الشَّيْطَانُ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾

44. Пас, вақте [мушрикон] ончиро, ки ба он панд дода шуда буданд, фаромӯш карданд, дарҳои ҳар чизе [аз неъматҳои илоҳӣ]-ро бар онон кушудем, то ба он чи ба эшон дода шуда буд, шод гардиданд. Ногаҳон ононро [ба куфр] гирифтём, пас, ҳамон дам [ҳамагӣ аз начоту раҳмат] маъюс шуданд

فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ فَتَحْنَا
عَلَيْهِمْ أَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍ حَتَّى إِذَا
فَرِحُوا بِمَا أُوتُوا أَخَذْنَاهُمْ بَغْتَةً
فَإِذَا هُمْ مُبْلِسُونَ ﴿٤٤﴾

45. Пас, решаи он гурӯҳе, ки ситам карданд, барканда шуд ва ситоиш махсуси Аллоҳ таоло – Парвардигори ҷаҳониён – аст

فَقَطَّعَ دَابِرَ الْقَوْمِ الَّذِينَ ظَلَمُوا
وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٥﴾

46. [Эй паёмбар, ба мушрикон] Бигӯ: «Ба ман хабар диҳед, агар Аллоҳ таоло гӯшу чашмхоятонро бигирад ва бар дилхоятон муҳр бизанад, кадом маъбуде ба ҷуз Аллоҳ таоло [метавонад] онҳоро ба шумо бозгардонад?» Бубин, чигуна оётро [ба шеваҳои] гуногун [баён] мекунем, онгоҳ онон рӯй мегардонанд

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَخَذَ اللَّهُ سَمْعَكُمْ
وَأَبْصَارَكُمْ وَخَمَّتْ عَلَى قُلُوبِكُمْ
مَنْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِهِ
أَنْظُرْ كَيْفَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لِمَنْ
هُمْ يَصْدِفُونَ ﴿٤٦﴾

47. Бигӯ: «Биандешед, агар азоби илоҳӣ ба ногоҳ ё ошкоро ба суроғатон биояд, оё ҷуз гурӯҳи ситамгорон [касе] нобуд мешавад?»

قُلْ أَرَأَيْتَكُمْ إِنْ أَنْتُمْ عَدَابُ
اللَّهِ بَغْتَةً أَوْ جَهْرَةً هَلْ يُهْلِكُ إِلَّا
الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٤٧﴾

48. Ва мо паёмбаронро чуз башоратгар ва бимдиҳанда намефириستم, пас, ҳар ки имон биоварад ва [ҳештанро] ислоҳ кунад, на тарсе бар онон аст ва на андуҳгин мешаванд

49. Ва касоне, ки оёти моро дурӯғ шуморидаанд, ба [сазои] он ки нофармонӣ мекарданд, азоб [-и илоҳӣ] домангирашон хоҳад шуд

50. [Эй паёмбар, ба мушрикон] Бигӯ: «Ман намеғӯям, ки ганчинаҳои Аллоҳ таоло назди ман аст ва ғайб [низ] намедонам ва ба шумо намеғӯям, ки ман фариштаам. Ман аз чизе пайравӣ намекунам магар аз он чи ки ба ман ваҳй мегардад». Бигӯ: «Оё нобино ва бино [кофир ва муъмин] яксонанд? Оё намеандешед?»

51. Ва [эй паёмбар] бо ин [Қуръон] ба онон, ки метарсанд, ба сӯи Парвардигорашон [барангехта] ва гирд оварда шаванд, хушдор деҳ, [чаро] ки ба чуз ӯ барояшон на [дӯсту] корсозе ҳаст ва на шафоатгаре, бошад, ки парво кунанд

52. Ва касонеро, ки [фақиранд ва] бомдоду шомгоҳ Парвардигорашонро мехонанд [ва] хушнудии ӯро металабанд [аз маҷолиси худ] тард накун [ки ба бузургони мушрикин таваччуҳ кунӣ], на чизе аз ҳисоби онҳо бар туст ва на чизе аз ҳисоби ту бар онҳост, ки [бихоҳӣ аз перомунат] тардашон кунӣ ва аз ситамгорон шавӣ

وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ
وَمُنذِرِينَ ۖ فَمَنْ ءَامَنَ وَأَصْلَحَ فَلَا
خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٤٨﴾

وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا يَسْمُومُونَ
الْعَذَابُ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٤٩﴾

قُلْ لَّا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ
اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ
لَكُمْ إِنِّي مَلَكٌ ۚ إِنَّمَا أَنبِئُكُم بِمَا
يُوحَىٰ إِلَيَّ ۚ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ
وَالْبَصِيرُ ۗ أَفَلَا تَتَفَكَّرُونَ ﴿٥٠﴾

وَأَنْذِرْ بِهِ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَن
يُجْشَرُوا إِلَىٰ رَيْبِهِمْ لَيْسَ لَهُمْ مِنَ
دُونِهِ وَلِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ لَّعَلَّهُمْ
يَتَّقُونَ ﴿٥١﴾

وَلَا تَطْرُدِ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ
بِالْعَدْوَةِ وَالْعَیْثِ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ ۗ
مَا عَلَيْكَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِن شَيْءٍ
وَمَا مِنْ حِسَابِكَ عَلَيْهِمْ مِن شَيْءٍ
فَتَطْرُدَهُمْ فَتَكُونَ مِنَ
الظَّالِمِينَ ﴿٥٢﴾

53. Ва ин чунин бархе аз ишонро ба бархе дигар озмудем, то [кофирони сарватманд дар бораи муъминони мустамад] бигӯянд: «Оё аз миёни мо инҳо ҳастанд, ки Аллоҳи таоло [бо бахшиши тавфиқи имон] бар онон миннат ниҳодааст?» Оё Аллоҳи мутаол ба [ҳоли] сипосгузрон донотар нест?

وَكَذَلِكَ فَتَنَّا بَعْضَهُم بِبَعْضٍ لِّيَقُولُوا أَهَؤُلَاءِ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِن بَيْنِنَا أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِالشَّاكِرِينَ ﴿٥٣﴾

54. Ва [эй Паёмбар] ҳар гоҳ касоне, ки ба оёти Мо имон доранд, назди ту оянд, бигӯ: «Салом бар шумо. Парвардигоратон [дар ҳаққи шумо бахшоиш ва] раҳматро бар худ муқаррар доштааст. Ҳар касе аз шумо, ки ба нодонӣ кори баде анҷом диҳад ва онгоҳ тавба намояд ва [гузаштаи хешро] ислоҳ кунад, пас, [бидон, ки] яқинан, Ё омурзандаи меҳрубон аст»

وَإِذَا جَاءَكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِنَا فَقُلْ سَلَمٌ عَلَيْكُمْ كَتَبَ رَبُّكُمْ عَلَى نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ أَنَّهُ مَن عَمِلَ مِنكُمْ سُوءًا بِجَهْلَةٍ ثُمَّ تَابَ مِن بَعْدِهِ وَأَصْلَحَ فَأَنَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٥٤﴾

55. Ва инчунин оёти [худ]-ро шарҳ медиҳем, то роҳи гунаҳкорон равшан шавад [ва шумо аз он дурӣ кунед]

وَكَذَلِكَ نَفُصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ لَّيْسَتِيينَ سَبِيلَ الْمُجْرِمِينَ ﴿٥٥﴾

56. [Эй паёмбар, ба мушрикони] Бигӯ: «Ман наҳй шудаам аз ин ки касонеро бипарастам, ки шумо ба ҷойи Аллоҳи мутаол мехонед». Бигӯ: «Ман аз ҳавасхоятон пайравӣ намекунам, ки [агар чунин кунам] ҳатман, гумроҳ шудаам ва аз ҳидоятёфтагон нахоҳам буд»

قُلْ إِنِّي نُهَيْتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِن دُونِ اللَّهِ قُلْ لَّا أَتَّبِعُ أَهْوَاءَكُمْ قَدْ ضَلَلْتُ إِذًا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُهْتَدِينَ ﴿٥٦﴾

57. Бигӯ: «Ман далели равшане аз Парвардигорам дорам, ва [-ле] шумо онро дурӯғ пиндоштед. Ва он чи ба шитоб хостораш ҳастед, [азоби илоҳӣ] назди ман нест. Фармон, танҳо аз они Аллоҳ таолост, [ки] ҳақро баён мекунад ва Ё бехтарин ҷудокунанда[-и ҳақ аз ботил] аст»

58. [Эй паёмбар, ба мушрикон] Бигӯ: «Агар он чи ки ба шитоб хостораш ҳастед, назди ман буд, [бар саратон фуруд меовардам ва] кори миёни ману шумо ба поён мерасид, ва [-ле] Аллоҳ таоло ба [ҳоли] ситамгорон донотар аст [ва ба онон муҳлат медиҳад]»

59. Ва калидҳо [ганчинаҳо]-и ниҳон назди Ёст [ва] ҷуз Ё [ҳеҷ кас] онро намедонад ва [Ёст, ки] он чиро дар хушкӣ ва дарёст медонад ва ҳеҷ барге [аз дарахт] намеафтад, магар ин ки онро медонад ва ҳеҷ донae дар торикиҳои замин ва ҳеҷ тару хушке нест, магар ин ки дар китоби равшан [Лавҳи маҳфуз] қарор дорад

60. Ва Ёст, ки шабонгоҳ рӯҳатонро [ҳангоми хоб] мегирад ва [ҳам Ёст, ки] ончиро дар рӯз ба даст овардаед, медонад. Сипас шуморо дар он [рӯз] бедор мекунад, то он ки замони муайяне сипарӣ гардад,; онгоҳ [ки вафот кардед, дар қиёмат] бозгаштатон ба сӯи Ёст. Сипас шуморо аз ончи анҷом медодед, огоҳ мекунад

قُلْ إِنِّي عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّي وَكَذَّبْتُمْ بِهِ ۗ مَا عِندِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ ۗ إِنَّ الْخُكْمَ إِلَّا لِلَّهِ يُفْضُ الْحَقَّ وَهُوَ خَيْرُ الْفَاصِلِينَ ﴿٥٧﴾

قُلْ لَوْ أَنِّي عِندِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ ۗ لَفُضِيَ الْأَمْرُ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ ۗ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِالظَّالِمِينَ ﴿٥٨﴾

*وَعِنْدَهُ مَفَاتِحُ الْغَيْبِ لَا يَعْلَمُهَا إِلَّا هُوَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْبُرِّ وَالْبَحْرِ ۗ وَمَا تَسْفُطُ مِنْ رِزْقَةٍ إِلَّا يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةٍ فِي ظُلْمَةٍ إِلَّا الْأَرْضِ وَلَا رَطْبٍ وَلَا يَابِسٍ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ ﴿٥٩﴾

وَهُوَ الَّذِي يَتَوَفَّاكُم بِاللَّيْلِ وَيَعْلَمُ مَا جَرَحْتُم بِالنَّهَارِ ۚ ثُمَّ يَبْعَثُكُمْ فِيهِ لِيُقْضَىٰ أَجَلٌ مُّسَمًّى ۖ ثُمَّ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ ثُمَّ يُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٦٠﴾

61. Ва Ё бар бандагонаш чира аст ва ниғаҳбононе [аз фариштагон] бар шумо мефиристад, то замоне, ки марги яке аз шумо фаро расад, фиристодагони мо [бо ҳамроҳи фариштаи марг] чонашро мегиранд ва онон [дар маъмурияти худ] кӯтоҳӣ намекунанд

وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ وَيُرْسِلُ عَلَيْكُمْ حَفَظَةً حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَكُمْ الْمَوْتُ تَوَفَّتْهُ رُسُلُنَا وَهُمْ لَا يُفِرُّونَ ﴿٦١﴾

62. Он гоҳ ба сӯйи Аллоҳ таоло, ки [ёру] корсози ростинашон аст, бозгардонда мешаванд. Огоҳ бошед! Ҳукм аз они Ёст ва Ё сареътарин ҳисобрас аст

ثُمَّ رُدُّوْا إِلَى اللَّهِ مَوْلَاهُمُ الْحَقِّ ۗ أَلَا لَهُ الْحُكْمُ وَهُوَ أَسْرَعُ ۗ الْحَسِيبِينَ ﴿٦٢﴾

63. [Эй паёмбар, ба мушрикони] Бигӯ: «Кист, ки шуморо аз торикиҳо [ва саҳтиҳои] хушкӣ ва дарё наҷот медиҳад? [Дар ҳоле ки] Ёро ба зорӣ ва пинҳонӣ меҳонед [ва меғӯед] “Агар моро аз ин [вартаи марг] наҷот диҳад, ҳатман, аз сипосгузoron хоҳем буд”»

قُلْ مَنْ يُنَجِّيكُمْ مِّنْ ظُلُمَاتٍ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ تَدْعُونَهُ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً لَّئِنْ أَجَبْنَا مِنْ هَدْيِهِ لَتَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٦٣﴾

64. Бигӯ: «Аллоҳи мутаол шуморо аз инҳо ва аз тамоми саҳтиҳо наҷот медиҳад, он гоҳ шумо [боз ҳам] ширк меварзед»

قُلِ اللَّهُ يُنَجِّيكُمْ مِنْهَا وَمِنْ كُلِّ كَرْبٍ ثُمَّ أَنْتُمْ مُنْشِرُونَ ﴿٦٤﴾

65. Бигӯ: «Ё тавоноост, ки бар шумо азобе [ҳамчун соиқа ва тӯфон] аз болои саратон ё [ҳамчун хушксолӣ ва зилзила] аз зери пойҳоятон бифиристад ё шуморо ба сурати гурӯҳҳои пароканда [ва чудо аз ҳам] дароварад ва азоби бархе аз шуморо ба бархе [дигар] бичашонад». Бингар чигуна оёт [-и худ]-ро гуногун баён мекунем, бошад, ки дарёбанд

قُلْ هُوَ الْقَادِرُ عَلَىٰ أَنْ يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ عَذَابًا مِّنْ فَوْقِكُمْ أَوْ مِنْ تَحْتِ أَرْجُلِكُمْ أَوْ يَلْبَسَكُمْ شِيْعًا وَيُذِيقَ بَعْضَكُمْ بَأْسَ بَعْضٍ ۗ أَنْظُرْ كَيْفَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَفْقَهُونَ ﴿٦٥﴾

66. [Эй паёмбар] Қавми ту он [Қуръон]-ро дурӯғ шумурданд, дар ҳоле ки он [китоб] ҳақ аст. [Ба кофирони қавмат] Бигӯ: «Ман [муҳоҷибу] коргузори шумо нестам»

67. Ҳар хабаре саррасиде [барои вуқӯ] дорад ва [ба зудӣ] хоҳед донист [ки саранҷоматон чигуна аст]»

68. Ва ҳаргоҳ қасонери дидӣ, ки дар оёти Мо [бо душманӣ ва тамасхур] гуфтугӯ мекунад, аз онон рӯ бигардон, то ба сухани дигаре бипардозанд. Ва агар шайтон туро ба фаромӯшӣ андохт, пас, аз он ки ёд овардӣ, бо қавми ситамгор [мушрик] манишин

69. Ва [ҳарчанд] чизе аз ҳисоб [ва гуноҳи] онон бар [ухдаи] парҳезгорон нест, вале ёдоварӣ [ва иршод лозим] аст, бошад, ки парво кунанд

وَكَذَّبَ بِهِ قَوْمُكَ وَهُوَ الْحَقُّ قُلْ

لَسْتُ عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ ﴿٦٦﴾

لِكُلِّ نَبِيٍّ مُّسْتَقَرٌّ وَسَوْفَ

تَعْلَمُونَ ﴿٦٧﴾

وَإِذَا رَأَيْتَ الَّذِينَ يَخُوضُونَ فِي

ءَايَاتِنَا فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ حَتَّىٰ

يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ ۚ وَإِمَّا

يُنسِيَنَّكَ الشَّيْطَانُ فَلَا تَقْعُدْ بَعْدَ

الدِّكْرِ مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٦٨﴾

وَمَا عَلَى الَّذِينَ يَتَّقُونَ مِنْ

حِسَابِهِمْ مِّنْ شَيْءٍ وَلَٰكِن

ذِكْرَىٰ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٦٩﴾

70. Ва касонеро, ки динашонро ба бозӣ ва саргармӣ гирифтаанд ва зиндагии дунё ононро фирефтааст, раҳо кун ва [мардумро] бо ин [Қуръон] андарз деҳ, то мабодо касе ба [кайфари] ончи ба даст овардааст, ба ҳалокат биафтад, дар ҳоле ки дар баробари Аллоҳи мутаол барои [раҳой аз азоби] он на [дӯст ва] корсозе дорад ва на шафоатгаре. Ва[ҳатто] агар [бихоҳад барои наҷоти хеш] ҳар фидяе диҳад, аз ӯ пазируфта намешавад. Инҳо ҳастанд, ки ба [кайфари] он чи ба даст овардаанд, ҳалок гаштаанд ва ба [сазоӣ] он ки куфр меварзиданд, шаробе аз оби чӯшон ва азобе пурдард [дар пеш] доранд

71. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Оё ба чойи Аллоҳи мутаол чизеро бихонем, ки на ба мо суд медиҳад ва на зиён мерасонад? Ва оё пас аз он ки Аллоҳ таоло моро ҳидоят кардааст, [ба сӯйи гумроҳӣ] ба ақиб бозгардем? Ҳамчун касе, ки шаётин ӯро [фиреб дода ва аз роҳи рост] бадар бурдаанд ва ӯ дар замин ҳайрону саргашта мондааст, дар ҳоле ки ӯ ёрон [-и дилсӯз] дорад, ки ба ҳидоят даъваташ мекунад [ва мегӯянд]: “Ба сӯйи мо биё”!» Бигӯ: «Бе тардид, ҳидояти [ростин] ҳидояти Аллоҳ таолост ва мо фармон ёфтаем, ки таслими Парвардигори ҷаҳониён бошем

72. Ва ин ки намоз барпо доред ва аз ӯ парво кунед ва Ёст, ки ба пешгоҳаш ҳашр хоҳед шуд»

وَذَرِ الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَعِبًا
وَلَهْوًا وَعَرَّتْهُمْ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَذَكَّرَ
بِهِ أَنْ يُبَسِّلَ نَفْسَ بِمَا كَسَبَتْ
لَيْسَ لَهَا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيٌّ وَلَا
شَفِيعٌ وَإِنْ تَعَدِلْ كُلُّ عَدْلٍ لَا
يُؤْخَذُ مِنْهَا أُولَئِكَ الَّذِينَ أُبْسِلُوا
بِمَا كَسَبُوا لَهُمْ شَرَابٌ مِنْ حَمِيمٍ
وَعَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا
يَكْفُرُونَ ﴿٧٠﴾

قُلْ أُنذِعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا
يَنْفَعُنَا وَلَا يَضُرُّنَا وَنُرَدُّ عَلَىٰ
أَعْقَابِنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا اللَّهُ كَالَّذِي
اسْتَهْوَتْهُ الشَّيَاطِينُ فِي الْأَرْضِ
حَيْرَانَ لَهُ أَصْحَابٌ يَدْعُونَهُ إِلَىٰ
الْهُدَىٰ أَعْتَبْنَا قُلَّ إِنَّ هُدَىٰ اللَّهِ هُوَ
الْهُدَىٰ وَأْمُرْنَا لِنُسَلِّمَ لِرَبِّ
الْعَالَمِينَ ﴿٧١﴾

وَأَنْ أَفِيضُوا الصَّلَاةَ وَاتَّقَوْهُ وَهُوَ
الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٧٢﴾

73. Ва Ўст, ки осмонҳо ва заминро ба ҳақ офарид ва рӯзе, ки [Аллоҳ таоло ба ҳар чизе] бигӯяд: «Мавҷуд шав», пас, бедиранг мавҷуд мешавад. Сухани Ў ҳақ аст. Ва рӯзе, ки дар сур дамида мешавад, фармонравой аз они Ўст. Ў донои пинҳону пайдост ва Ўст, ки ҳақими огоҳ аст

74. Ва [ёд кун аз] ҳангоме ки Иброҳим ба падараш –Озар– гуфт: «Оё бутҳоро маъбудӣ [хеш] мегирӣ? Ба ростӣ, ки ман ту ва қавматро дар гумроҳии ошкоре мебинам»

75. Ва ин гуна фармондиҳии [шукӯҳманди] осмонҳо ва заминро ба Иброҳим нишон додем, то [ягонагии Аллоҳ таоло ва гумроҳии Озар ва қавмашро дарёбад ва] аз аҳли яқин бошад

76. Пас, ҳангоме ки [торикии] шаб Ўро дарбар гирифт, ситорае дид, [ва] гуфт: «Ин Парвардигори ман аст». Ва чун ғуруб кард, гуфт: «Ғурубкунандагонро дӯст надорам»

77. Пас, ҳангоме ки моҳро тобанда дид, гуфт: «Ин Парвардигори ман аст». Ва чун ғуруб кард, гуфт: «Агар Парвардигорам маро ҳидоят накарда буд, ҳатман, аз гумроҳон будам»

وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَيَوْمَ يَقُولُ كُنْ^{٧٣}
فَيَكُونُ قَوْلُهُ الْحَقُّ وَلَهُ الْمُلْكُ يَوْمَ
يُنْفَخُ فِي الصُّورِ عَلِيمُ الْغَيْبِ
وَالشَّهَادَةُ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْحَبِيرُ ﴿٧٣﴾

*وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ عَازِرْ
أَتَتَّخِذُ أَصْنَامًا ءَالِهَةً إِنِّي أَرَأَيْتَكَ
وَقَوْمَكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٧٤﴾

وَكَذَلِكَ نُرِي إِبْرَاهِيمَ مَلَكُوتَ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلِيَكُونُ مِنَ
الْمُوقِنِينَ ﴿٧٥﴾

فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ اللَّيْلُ رَأَى كَوْكَبًا
قَالَ هَذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَا
أُحِبُّ الْآفَلِينَ ﴿٧٦﴾

فَلَمَّا رَأَى الْقَمَرَ بَازِعًا قَالَ هَذَا رَبِّي
فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَئِن لَّمْ يَهْدِنِي رَبِّي
لَأَكُونَنَّ مِنَ الْقَوْمِ الضَّالِّينَ ﴿٧٧﴾

78. Пас, ҳангоме ки хуршедро дурахшанда дид, гуфт: «Ин Парвардигори ман аст. Ин бузургтар аст». Он гоҳ вақте ки ғуруб қард, гуфт: «Эй қавм, ман аз он чи [барои Аллоҳ таоло] шарик қарор медиҳед, безорам»

79. Ба ростӣ, ки ман ҳақгароёна дин [-у ибодат]-и хешро барои касе холис қардам, ки осмонҳо ва заминро падида овардааст ва ҳаргиз дар зумраи мушрикони нестам»

80. Ва қавми ӯ бо вай ба мучодала пардохтанд, [ва ӯро аз хашми бутҳо тарсонданд. Иброҳим] гуфт: «Оё дар бораи Аллоҳи мутаол бо ман мучодала мекунед, дар ҳоле ки ӯ маро [ба роҳи рост] ҳидоят кардааст ва аз он чи бо ӯ шарик мепиндоред, ҳеч наметарсам, магар он ки Парвардигорам чизе [аз суд ва зиён бароям] хоста бошад. Илми Парвардигорам ҳама чизро фаро гирифтааст. Оё панд намегиред?

81. Ва чигуна аз он чи шарик [-и Аллоҳ таоло] мепиндоред битарсам бо он ки шумо худ намеҳаросед аз ин ки чизеро шарикӣ Аллоҳи мутаол сохтаед, ки ӯ [ҳеч] далеле дар бораи [ҳаққонияти] он бар шумо нозил накардааст? Пас, агар медонед, [бигӯед] кадом як аз ин ду гурӯҳ [муваҳҳид ва мушрик] ба амният [ва дури аз азоб] сазовортар аст?

فَلَمَّا رَأَى السَّمْسَ بَارِغَةً قَالَ هَذَا رَبِّي هَذَا أَكْبَرُ فَلَمَّا أَفَلَتْ قَالَ يُعْقِبُونِي إِلَى بَرِيءٍ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿٧٨﴾

إِنِّي وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ حَنِيفًا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٧٩﴾

وَحَاجَّهُ قَوْمُهُ قَالَ أَتُحِبُّونِي فِي اللَّهِ وَقَدْ هَدَانِي وَلَا أَخَافُ مَا تُشْرِكُونَ بِهِ إِلَّا أَن يَشَاءَ رَبِّي شَيْئًا وَسِعَ رَبِّي كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٨٠﴾

وَكَيْفَ أَخَافُ مَا أَشْرَكْتُمْ وَلَا تَخَافُونَ أَنَّكُمْ أَشْرَكْتُمْ بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا فَأَيُّ الْفَرِيقَيْنِ أَحَقُّ بِالْأَمْنِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨١﴾

82. Касоне, ки имон овардаанд ва имонашонро ба [ҳеч] ширке наолудаанд, ононанд, ки амн [-у оромиш] доранд ва роҳёфтагонанд»

الَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ
بِظُلْمٍ أُولَئِكَ لَهُمُ الْأَمْنُ وَهُمْ
مُهْتَدُونَ ﴿٨٢﴾

83. Ва ин [истидлол] ҳуччати мо буд, ки ба Иброҳим дар баробари қавмаш додем. [Дар дунё ва охират мақоми] Ҳар киро, ки биҳоҷем, ба дараҷоти болое мебарем. [Эй паёмбар] Бе тардид, Парвардигорат ҳақиму доност

وَتِلْكَ حُجَّتُنَا آتَيْنَاهَا إِبْرَاهِيمَ
عَلَى قَوْمِهِ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَّن
نَشَاءُ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿٨٣﴾

84. Ва ба ӯ [Иброҳим] Исҳоқ ва Яъқубро бахшидем ва ҳамаро [ба роҳи рост] ҳидоят кардем. Ва пештар Нухро [низ] ҳидоят карда будем ва аз насли ӯ Довуд, Сулаймон, Аюб, Юсуф, Мӯсо ва Ҳорунро [ба роҳи ҳақ раҳнамун гаштем] ва накукоронро ингуна подош медиҳем

وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ كُلًّا
هَدَيْنَا وَنُوحًا هَدَيْنَا مِن قَبْلُ وَمِن
ذُرِّيَّتِهِ دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ وَأَيُّوبَ
وَيُوسُفَ وَمُوسَى وَهَارُونَ وَكَذَلِكَ
نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٤﴾

85. Ва [ҳамчунин] Закариё, Яҳё, Исо ва Илёс[-ро роҳ намудем, ки] ҳама аз шоистагон буданд

وَزَكَرِيَّا وَيَحْيَى وَعِيسَى وَإِلْيَاسَ
كُلٌّ مِّنَ الصَّالِحِينَ ﴿٨٥﴾

86. Ва Исмоил, Ясаъ, Юнус ва Лут[-ро низ ҳидоят кардем] ва чумлагиро бар ҷаҳониён бартарӣ додем

وَإِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ وَيُونُسَ وَلُوطًا
وَكُلًّا فَضَّلْنَا عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٨٦﴾

87. Ва [низ] аз падарон ва фарзандону бародаронашон [бархеро бартарӣ додем ва] ононро баргузидем ва ба роҳи рост ҳидояташон кардем

وَمِنَ آبَائِهِمْ وَذُرِّيَّتِهِمْ وَإِخْوَانِهِمْ
وَاجْتَبَيْنَاهُمْ وَهَدَيْنَاهُمْ إِلَى صِرَاطٍ
مُّسْتَقِيمٍ ﴿٨٧﴾

88. Ин ҳидояти Аллоҳи мутаол аст, ки ҳар касе аз бандагонашро, ки бихоҳад, бо он ҳидоят мекунад ва агар ширк меварзиданд, он чи [аз аъмоли неқ] ки анҷом дода буданд, табоҳ мешуд

ذَٰلِكَ هُدَىٰ ٱللَّهِ يَهْدِي بِهِ ٱلْمَن
يَشَآءُ مِنْ عِبَادِهِۦ وَلَوْ أَشْرَكُوا
لَحَبِطَ عَنْهُمْ مَآ كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٨٨﴾

89. Инон касоне ҳастанд, ки ба эшон китобу ҳикмат ва нубувват бахшидем. Пас, [эй паёмбар] агар инон [мушрикони] ба ин [паёмбарон ва китобҳои илоҳӣ] куфр биварзанд, ҳатман, гурӯҳ [-и муҳоҷирин ва ансор ва тобеин]-ро бар [ҳифзу ниғаҳбонии] он [усулу ақоид] мегуморем, ки нисбат ба он кофир набошанд

أُو۟لَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ ءَاتَيْنَهُمُ ٱلْكِتَآبَ
وَٱلْحِكْمَ وَٱلتُّبُو۟ةَ فَاِن يَكْفُرْ بِهَا
هُۥٓؤُلَآءَ فَقَدْ وَكَّلْنَا بِهَا قَوْمًا لَّيْسُوا۟
بِهَا بِكَافِرِيۦنَ ﴿٨٩﴾

90. Онон касоне ҳастанд, ки Аллоҳ таоло ҳидояташон кардааст, пас, [эй паёмбар] аз ҳидоят [-у роҳи рост]-и эшон пайравӣ кун, [ва ба қавмат] бигӯ: «Ман дар баробари ин [рисолат] подоше аз шумо намехоҳам. Ин [Қуръон чизе] нест, магар [ёдоварӣ ва] панде барои ҷаҳониён»

أُو۟لَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ هَدَىٰ ٱللَّهُ فَبِهُدَاهُمُ
ٱقْتَدِهٖ ۗ قُلْ لَآ أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِٖٓ أَجْرًا
ۖ اِنۢ هُوَ إِلَّا ذِكْرًا لِّلْعَٰلَمِيۦنَ ﴿٩٠﴾

91. Ва [мушрикон бузургӣ ва мақоми] Аллоҳ таолоро чунон ки сазовори Ўст нашинохтанд, чаро ки гуфтанд: «Аллоҳ таоло бар [ҳеч] башаре чизе нозил накардааст». [Эй паёмбар] Бигӯ: «Он китоберо, ки Мӯсо овард, чи касе нозил кардааст? [Ҳамон китобе, ки] барои мардум рӯшноӣ ва раҳнамуде буд [ва шумо яҳудиён] онро ба сурати [пароканда бар] туморҳо дармеоваред [ва ҳар чиро ки меҳоҳед] аз он ошкор месозед ва бисёро пинҳон мекунед. Ва [акнун, эй қавми араб] чизҳое [аз оёт ва ахбори Қуръон] ба шумо омӯхта шуд, ки на худ медонистед ва на падаронатон». [Эй паёмбар] Бигӯ: «Аллоҳ таоло [онро нозил кардааст]. Онгоҳ [дар ҷаҳлу гумроҳӣ] раҳояшон кун, то дар жарфо [-и ақоиди ботил]-и худ саргарми бозӣ бошанд

92. Ва ин [Қуръон] китоби мубораке аст, ки онро нозил кардем, [то] тасдиқкунандаи чизе бошад, ки пеш аз он нозил шудааст ва [ҳамчунин] барои он аст, ки ба [сокинони] Умму-л-қуро [Макка] ва [мардуми] перомунаш ҳушдор диҳӣ. Ва касоне, ки ба охират имон меоваранд, ба ин [китоб] низ имон меоваранд ва бар намози хеш мувозибат мекунанд

وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِذْ قَالُوا
مَا أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَيَّ بَشَرًا مِّنْ شَيْءٍ
قُلْ مَنْ أَنْزَلَ الْكِتَابَ الَّذِي جَاءَ
بِهِ مُوسَى نُورًا وَهُدًى لِّلنَّاسِ
تَجْعَلُونَهُ قَرَاطِيسَ تُبْدُونَهَا
وَتُخْفُونَ كَثِيرًا وَعُلِّمْتُمْ مَا لَمْ
تَعْلَمُوا أَنْتُمْ وَلَا آبَاؤُكُمْ قُلِ اللَّهُ
تَعْلَمُ دَرَجَاتِهِمْ فِي حَوْضِهِمْ يَلْعَبُونَ ﴿٩١﴾

وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مِبْرًا
مُّصَدِّقُ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَلِتُنذِرَ أُمَّ
الْقُرَى وَمَنْ حَوْلَهَا وَالَّذِينَ
يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ يُؤْمِنُونَ بِهِ وَهُمْ
عَنِ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ﴿٩٢﴾

93. Ва кист ситамгортар аз он ки дурӯғе ба Аллоҳ таоло бибандад ё бигӯяд: «Ба ман [низ] ваҳй шудааст», дар ҳоле ки ҳеч ваҳйе ба ӯ нарасидааст ва [ё] касе, ки бигӯяд: «Ман [ҳам] монанди он чи ки Аллоҳ таоло нозил кардааст, [бароятон] нозил мекунам»? Ва [эй паёмбар, саҳнаи ҳавлноке аст] агар ҳангомеро бубинӣ, ки [ин] ситамгорон дар [тарсу] саҳтиҳои марғ фуру рафтаанд ва фариштагон [-и қабзи рӯҳ] дастҳояшонро [ба сӯи онон] кушудаанд [ва фарёд мезананд]: «Ҷонҳои хешро [аз бадан] берун диҳед. Имрӯз ба [сазои] он чи ба ноҳақ бар Аллоҳ таоло дурӯғ мебастанед ва дар баробари оёташ такаббур мекардед, ба азоби хоркунанда мучозот мешавад»

94. Ва [рӯзи қиёмат Аллоҳи мутаол мефармояд] «ҳамон гуна ки шуморо нахустин бор [бидуни молу мақом] офаридем, [акнун низ] ҳатман, танҳо ба сӯи мо омадаед ва он чиро ба шумо арзонӣ карда будем, пушти сари худ [дар дунё] воғузоштед ва [маъбудону] шафоатгаронеро, ки дар [қори] хеш шарикони [Аллоҳ таоло] мепиндоштед, ҳамроҳатон намебинем. Ба ростӣ, пайванди миёни шумо гусаста аст ва он чи [шарики мо ва шафеъи худ] мепиндоштед, гум гаштааст»

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ
كَذِبًا أَوْ قَالَ أُوحِيَ إِلَيَّ وَلَمْ يُوحَ
إِلَيْهِ شَيْءٌ وَمَنْ قَالَ سَأُنزِلُ مِثْلَ
مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ
الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ
وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُوا أَيْدِيهِمْ
أَخْرَجُوا
أَنْفُسَكُمْ أَتَيْتُمْ تُخْرُونَ عَذَابَ
الْهُونِ بِمَا كُنْتُمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ
غَيْرَ الْحَقِّ وَكُنْتُمْ عَنْ آيَاتِهِ
تَسْتَكْبِرُونَ ﴿٤٣﴾

وَلَقَدْ جِئْتُمُونَا فُرَادَىٰ كَمَا
خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَتَرَكْتُمْ مَا
خَوَّلْنَاكُمْ وَرَاءَ ظُهُورِكُمْ وَمَا
تَرَىٰ مَعَكُمْ شُفَعَاءَكُمُ الَّذِينَ
رَزَعْتُمْ أَنَّهُمْ فِيكُمْ شُرَكَاءُ لَقَدْ
تَقَطَّعَ بَيْنَكُمْ وَضَلَّ عَنْكُمْ مَا
كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٤٤﴾

95. Бе тардид Аллоҳ таоло шикофандаи дона[-и гиёҳҳо] ва ҳаста[-и хурмо дар дили замин] аст. [Мавҷуди] Зиндаро аз [моддаи] бечон берун меоварад [равиши гиёҳ аз дона] ва [моддаи ба зоҳир] бечонро аз [мавҷуди] зинда хорич месозад [берун омадани тухм ё нутфа аз ҳайвонот]. Ин Аллоҳ таолост, [ки чунин қудрати мутлақе дорад]. Пас, чигуна [аз роҳи бандагии Ў] бозгарданда мешавад?

96. [Ў] Шикофандаи сапедадам аст ва шабро [мояи] оромиш қарор дод ва хуршеду моҳро [низ] бо ҳисоб [ва назми дақиқ паид овард]. Тақдири [Парвардигори] шикастнопазири доно чунинаст

97. Ва [эй фарзандони Одам] Ўст, ки ситорагонро бароятон қарор дод, то дар ториқиҳои хушкӣ ва дарё ба [кумаки] онҳо роҳ ёбед. Ба ростӣ, ки мо нишонаҳо [-и тавону тадбири хеш]-ро барои мардуме, ки медонанд, ба тафсил баён кардаем

98. Ва Ўст, ки шуморо аз як тан офарид, пас, барои шумо [дар раҳими модар] қароргоҳе аст ва [дар пушти падар] амонатгоҳе. Мо оёт [-и худ]-ро барои мардуме, ки [каломи илоҳиро] мефаҳманд, ба тафсил баён кардаем

﴿إِنَّ اللَّهَ فَالِقُ الْحَبِّ وَالنَّوَىٰ
يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَمُخْرِجُ
الْمَيِّتِ مِنَ الْحَيِّ ذَٰلِكُمُ اللَّهُ فَالِقَ النَّوَىٰ
تُؤَفِّكُونَ ﴿٩٥﴾

فَالِقُ الْإِصْبَاحِ وَجَعَلَ اللَّيْلَ سَكَنًا
وَاللَّمْسِ وَالْفَمْرِ حُسْبَانًا ذَٰلِكَ
تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿٩٦﴾

وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ النَّجْمَ
لِتَهْتَدُوا بِهَا فِي ظُلُمَاتِ اللَّيْلِ
وَالْبَحْرِ قَدْ فَضَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ
يَعْلَمُونَ ﴿٩٧﴾

وَهُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ مِنْ نَفْسٍ
وَاحِدَةٍ فَمُسْتَوْذَعٌ وَمُسْتَوْدَعٌ قَدْ
فَضَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَفْقَهُونَ ﴿٩٨﴾

99. Ва Ўст, ки аз осмон обе фурӯ рехт ва аз он [борон] ҳар гуна рӯйидание баровардем ва аз он [низ ҳар кишту гиёҳи] сабзеро рӯёнидем, [ки] аз он [гиёҳҳо низ барои тағзияи шумо] донаҳои мутарокиме [ҳамчун гандуму ҷав] падида меоварем ва [ҳамчунин] аз шукуфтаи нахл хӯшаҳои наздик ба якдигар [рӯёнидем] ва боғҳои аз ангур ва зайтуну анор [офаридем меваҳои, ки] бархе ҳаммонанд ва бархе ноҳаммонанд ҳастанд. Вақте ба бор нишаст ба меваҳои он ва [тарзи] расиданаш бингаред. Дар ин [офариниш] барои мардуме, ки имон доранд, нишонаҳои [равшану қудрати илоҳӣ] аст

100. Ва [мушрикони] барои Аллоҳ таоло шариконе аз чин қоил шудаанд, ҳол онки [Аллоҳ таоло худ] онҳоро офаридааст. Ва [ҳамчунин] аз рӯи нодонӣ барояш [фарзандон] писару духтар месозанд. Ў аз он чи васф мекунад, поку бартар аст

101. [Ў] падидоварандаи осмонҳо ва замин аст, чигуна мумкин аст фарзанд дошта бошад, дар ҳоле ки ҳамсаре надорад? Ва ҳама чизро офарида ва Ў ба ҳар чизе доност

102. Ин аст Аллоҳ таоло-Парвардигори шумо, ҳеч маъбуде [ба ҳақ] ҷуз Ў нест, офаринандаи ҳама чиз аст, пас, Ўро бипарастед ва [бидонед, ки] Ў [мувоқибу] коргузори ҳама чиз аст

وَهُوَ الَّذِي أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ نَبَاتَ كُلِّ شَيْءٍ فَأَخْرَجْنَا مِنْهُ خَضِرًا نُخْرَجُ مِنْهُ حَبًّا مُمْتَرًا كَيْبًا وَمِنَ النَّخْلِ مِن طَلْعِهَا قِنْوَانٌ دَانِيَةٌ وَجَنَّاتٍ مِّنْ أَعْنَابٍ وَالزَّيْتُونَ وَالرُّمَّانَ مُشْتَبِهًا وَغَيْرَ مُتَشَبِهٍ ۗ نَنْظُرُوا إِلَى ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَيَنْعِهِ ۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكُمْ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٩٩﴾

وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ الْجِنَّ وَخَلَقَهُمْ وَخَرَقُوا لَهُ بَنِينَ وَبَنَاتٍ بِغَيْرِ عِلْمٍ ۗ سُبْحٰنَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُصِفُونَ ﴿١٠٠﴾

بَدِيعَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ ۗ أَنَّىٰ يَكُونُ لَهُ وَلَدٌ وَلَمْ تَكُن لَّهُ صَاحِبَةٌ ۗ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ ۗ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٠١﴾

ذَٰلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ ۖ لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ ۗ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ ۗ فَاعْبُدُوهُ ۗ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿١٠٢﴾

103. Чашмҳо ӯро дарнамеёбанд ва [-ле] ӯ чашмхоро дармеёбад ва ӯст, ки бориқбин ва огоҳ аст

لَا تُذْرِكُهُ الْآبْصَرُ وَهُوَ يُدْرِكُ
الْأَبْصَرَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ ﴿١١٣﴾

104. [Эй паёмбар, ба мушрикон бигӯ] «Баростӣ далоили ошкоре аз ҷониби Парвардигоратон барои шумо омадааст, пас, ҳар ки [бо басирату мантиқ дар бораи он] биандешад, ба суди ӯст ва ҳар ки чашм [бар ҳақиқат] бибандад, ба зиёни ӯст ва ман нигаҳбони шумо нестам»

قَدْ جَاءَكُمْ بَصَائِرٌ مِنْ رَبِّكُمْ
فَمَنْ أَبْصَرَ فَلِنَفْسِهِ وَمَنْ عَمِيَ
فَعَلَيْهَا وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ
بِحَفِيفٍ ﴿١١٤﴾

105. Ва инчунин нишонаҳо [ва далоили қудрати илоҳӣ]-ро гуногун баён мекунем, то мабодо [мушрикон] бигӯянд: «[Онҳоро аз аҳли китоб] омӯхтай». Ва мо ин оятҳоро барои гурӯҳе, ки медонанд [ва мефаҳманд], ба равшанӣ баён мекунем

وَكَذَلِكَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لِيُقُولُوا
دَرَسَتْ وَلِنُبَيِّنَهُ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿١١٥﴾

106. [Эй паёмбар] Аз ончи ки аз ҷониби Парвардигорат ба ту ваҳй шудааст, пайравӣ кун, ҳеч маъбуде [ба ҳақ] ҷуз ӯ нест ва аз мушрикон рӯй бигардон

اتَّبِعْ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ لَا
إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَأَعْرِضْ عَنِ
الْمُشْرِكِينَ ﴿١١٦﴾

107. Ва агар Аллоҳ таоло мехост, [онон ҳаргиз] ширк намеварзиданд. Ва мо туро бар онон нигаҳбон қарор надодаем ва ту [ҳаргиз мувофиқ] коргузорашон нестӣ

وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكُوا وَمَا
جَعَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيفًا وَمَا أَنْتَ
عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ﴿١١٧﴾

108. Ва [эй муъминон, ҳаргиз] ба онҳо [бутҳо], ки [мушрикон] ба ҷойи Аллоҳ таоло [ба ниёиш] мехонанд, дашном надихед, [чаро ки] онон низ аз рӯи душманӣ [ва] нодонӣ ба Аллоҳ таоло дашном медиҳанд. Ин гуна барои ҳар уммате кирдорашонро ороستم. Сипас бозгашташон [дар қиёмат] ба сӯйи Парвардигорашон аст ва ононро аз ончи анҷом медоданд, огоҳ месозад

109. Ва [мушрикон] бо сахттарин савгандҳояшон ба Аллоҳ таоло савганд хӯрданд, ки агар муъҷизае [ки хостаанд] бар эшон биояд, ҳатман, имон меоваранд. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Муъҷизот фақат дар ихтиёри Аллоҳ таоло аст» ва шумо [эй муъминон] чи медонед, ки агар [муъҷизае ҳам] биёяд, имон намеоваранд

110. Ва мо дилҳо ва дидагонашонро [аз дарки ҳақоик] бармегардонем, чунончи нахустин бор ба он имон наёварданд ва ононро дар [нофармонӣ ва] туғнашон саргашта раҳо мекунем

111. Ва агар мо фариштагонро ба сӯйи онон мефиристодем ва [ҳатто] агар мурдагон бо онон ба сухан меомаданд ва ҳар чизеро даста-даста дар баробарашон гирд меовардем, [то ростгӯии паёмбарро гувоҳӣ диҳанд], боз ҳам имон намеоварданд, магар ин ки Аллоҳ таоло бихоҳад, вале бештарашон нодонӣ мекунанд

وَلَا تَسُبُّوا الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ
اللَّهِ فَيَسُبُّوا اللَّهَ عَدْوًا بِغَيْرِ عِلْمٍ
كَذَلِكَ زَيَّنَّا لِكُلِّ أُمَّةٍ عَمَلَهُمْ ثُمَّ
إِلَىٰ رَبِّهِمْ مَرْجِعُهُمْ فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا
كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٠٨﴾

وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَئِنْ
جَاءَتْهُمْ آيَةٌ لِّيُؤْمِنَنَّ بِهَا قُلْ إِنَّهَا
آيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ وَمَا يُشْعِرُكُمْ
أَنَّهَا إِذَا جَاءَتْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠٩﴾

وَنُقَلِّبُ أَفْسِدَتَهُمْ وَأَبْصَرَهُمْ كَمَا
لَمْ يُؤْمِنُوا بِهِ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَنَدْرُهُمْ فِي
طُعْنِنَاهُمْ يَلْعَمُونَ ﴿١١٠﴾

* وَلَوْ أَنَّنَا نَزَّلْنَا إِلَيْهِمُ الْمَلٰٓئِكَةَ
وَكَرَّمْنَا الْوَتَّىٰ وَحَشَرْنَا عَلَيْهِمْ كُلَّ
شَيْءٍ قُبُلًا مَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا إِلَّا أَنْ
يَشَاءَ اللَّهُ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ
يَجْهَلُونَ ﴿١١١﴾

112. Ва [эй паёмбар- Муҳаммад, туро бо душмани мушрикон озмудем ва] ҳамчунин, барои ҳар паёмбаре душмане аз шаётини инс ва ҷин қарор додем, ки бархе аз онон дар ниҳон ба бархе дигар суханони фиребанда [ва беасос] илқо мекунанд ва агар Парвардигорат мехост, [ҳаргиз] чунин намекарданд. Пас, ононро ба дурӯғҳое, ки мебофанд, вогузор

113. Ва [чунин кардем, то ононро биозмоем, хостем] то дилҳои касоне, ки ба охират имон намеоваранд, ба он [сухани фиребанда] бигарояд ва онро биписандад ва ҳар гуноҳе, ки меҳоҳанд муртакиб шаванд

114. [Эй паёмбар, ба мушрикон бигӯ] «Оё [сазост, ки барои қазоват дар бораи ихтилофи ману шумо] доваре ҷуз Аллоҳ таоло бичӯем? Ва ҳол он ки Ёст, ки ин китобро бо тафсил ба сӯйи шумо нозил кардааст». Ва онҳо, ки китоб [-и осмонӣ] ба эшон додаем, медонанд, ки он [Қуръон] аз ҷониби Парвардигорат ба ҳақ нозил шудааст. Пас, ҳаргиз аз тардидкунандагон набош

115. Ва суханони Парвардигорат [Қуръон] бо ростӣ [дар гуфтор] ва адл [дар аҳком] ба ҳадди тамоми камол расид. Ҳеҷ тағйирдиҳандае барои суханонаш нест ва Ё шунавову доно

وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا
شَيْطَانِيًّا الْإِنْسِي وَالْجِنِّي يُوحِي
بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ زُخْرَفَ الْقَوْلِ
عُرُورًا وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ مَا فَعَلُوهُ
فَذَرَهُمْ وَمَا يَتَفَتَّرُونَ ﴿١١٢﴾

وَلِتَضَعِيَ إِلَيْهِ أَفْعَدَةُ الَّذِينَ لَا
يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَلِيَرْضَوْهُ
وَلِيَقْتَرِفُوا مَا هُمْ مُقْتَرِفُونَ ﴿١١٣﴾

أَفَعَبَّرَ اللَّهُ أَلْبَتَغَى حَكَمًا وَهُوَ الَّذِي
أَنْزَلَ إِلَيْكُمُ الْكِتَابَ مُفَصَّلًا
وَالَّذِينَ آتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ يَعْلَمُونَ
أَنَّهُ مَنْزَلٌ مِنْ رَبِّكَ بِالْحَقِّ فَلَا
تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿١١٤﴾

وَمَتَّ كَلِمَتَ رَبِّكَ صِدْقًا وَعَدْلًا
لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ وَهُوَ السَّمِيعُ
الْعَلِيمُ ﴿١١٥﴾

116. Ва агар аз бештари мардуми замин итоат кунӣ, аз роҳи Аллоҳ таоло гумроҳат мекунад. Онон ҷуз гумон [-и беасоси худ аз чизе] пайравӣ намекунад ва ҷуз дурӯғ намебофанд

وَإِنْ تُطِيعُوا أَكْثَرَ مَنْ فِي الْأَرْضِ
يُضِلُّوكُمْ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّ
يَتَّبِعُونَ إِلَّا الْأَلْطَنَ وَإِنْ هُمْ إِلَّا
يَجْرُسُونَ ﴿١١٦﴾

117. Бе тардид, Парвардигорат ба [ҳоли] касе, ки аз роҳи Ў мунҳариф мешавад, донотар аст ва Ў ба [ҳоли] роҳёфтагон [низ] донотар аст

إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ مَنْ يَضِلُّ عَنْ
سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿١١٧﴾

118. Пас, [эй мардум] агар ба оёташ имон доред, [фақат] аз [гӯшти] он чи номи Аллоҳ таоло [ҳангоми забҳ] бар он бурдашудааст, бихӯред

فَكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ
كُنْتُمْ بِآيَاتِهِ مُؤْمِنِينَ ﴿١١٨﴾

119. Ва [эй муслмонон] шуморо чи мешавад, ки аз он чи номи Аллоҳ таоло бар он бурдашудааст, намехӯред? Ҳол он ки [Аллоҳ таоло] он чиро бар шумо ҳаром кардааст, ба тафсил бароятон баён доштааст [пас, аз онҳо дурӣ кунед] магар чизе, ки ба [хӯрдани] он ночор шавед ва бе тардид, бисёре [аз мардум дигаронро] аз рӯи нодонӣ бо ҳавасҳои хеш гумроҳ мекунад. [Эй паёмбар] Яқинан, Парвардигорат ба [ҳоли] таҷовузкорон [аз ҳудуди илоҳӣ] донотар аст

وَمَا لَكُمْ أَلَّا تَأْكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ
اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَقَدْ فَصَّلَ لَكُمْ
مَا حَرَّمَ عَلَيْكُمْ إِلَّا مَا
أَضْطَرَّتُمْ إِلَيْهِ وَإِنْ كَثِيرًا
لَيُضِلُّونَ بِأَهْوَاءِهِمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ إِنَّ
رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِالْمُعْتَدِينَ ﴿١١٩﴾

120. Ва [эй мардум] гуноҳи ошкор ва пинҳонро раҳо кунед, [чаро ки] бе тардид, касоне, ки муртакиби гуноҳ мешаванд, ба зудӣ дар баробари ончи мекарданд, муҷозот хоҳанд шуд

وَذُرُوا ظَاهِرَ الْأَيْمَنِ وَبَاطِنَهُ إِنَّ
الَّذِينَ يَكْسِبُونَ الْأَيْمَ سَيُجْزَوْنَ
بِمَا كَانُوا يَفْعَرُونَ ﴿١٢٠﴾

121. Ва [эй муъминон] аз он чи [ҳангоми забҳ] номи Аллоҳ таоло бар он бурданашудааст, нахӯред, чаро ки он [кори] ҳатман, нофармонӣ аст ва дар ҳақиқат шаётин ба дӯстони худ илқо мекунад, ки бо шумо [дар ин маврид] муҷодада намоянд. Ва агар аз онон итоат кунед, ҳатман, шумо [низ дар зумраи] мушрикон ҳастед

122. Оё касе, ки [дилаш аз ҷаҳлу ширк] мурда буд ва мо [бо тавҳиду имон] зиндааш гардонидем ва нуре барояш падида овардем, то дар партави [ҳидоят] он миёни мардум гом бардорад, ҳамчун касест, ки гӯй дар торикиҳо [гирифтор] аст ва аз он берун омадани нест? Он чи кофирон мекарданд, ин гуна барояшон ороста шудааст

123. Ва ба ин гуна дар ҳар шаҳре бузургони гунаҳкорашро мегуморем, то дар он ба найранг бипардозанд [ва мардумро аз роҳи Аллоҳ таоло боздоранд], ва [-ле] онон ҷуз ба худ найранг намезананд ва [ин ҳақиқатро] дарк намекунад

وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يُذْكَرِ اسْمُ
اللَّهِ عَلَيْهِ وَإِنَّهُ لَفِسْقٌ وَإِنَّ
الشَّيَاطِينَ لَيُوحُونَ إِلَيْكُمْ
أُولِيَابِهِمْ لِيُجْدِلُواكُمْ وَإِنْ
أَطَعْتُمُوهُمْ إِنَّكُمْ
لَمُشْرِكُونَ ﴿١٢١﴾

أَوْ مَن كَانَ مَيِّتًا فَأَحْيَيْنَاهُ
وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِي بِهِ فِي
النَّاسِ كَمَن مَّثَلَهُ فِي
الظُّلُمَاتِ لَيْسَ بِخَارِجٍ
مِّنْهَا كَذَلِكَ زُيِّنَ
لِلْكَافِرِينَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٢٢﴾

وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ
أَكْبَرَ تُجْرِمُهَا لِيَمْكُرُوا فِيهَا
وَمَا يَمْكُرُونَ إِلَّا بِأَنْفُسِهِمْ
وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿١٢٣﴾

124. Ва [мушрикони] чун ояте [аз Қуръон] барояшон меояд мегӯянд: «Ҳаргиз ба он имон намеоварем, магар он ки ҳам монанди он чи ба паёмбарони илоҳӣ додашудааст, ба мо низ дода шавад». Аллоҳ таоло беҳтар медонад, ки рисолати хешро кучо [ва бар уҳдаи чи касе] қарор диҳад. Ба зудӣ бар онон, ки муртакиби [нофармонӣ ва] гуноҳ шуданд, ба сазои найранге, ки варзида буданд, аз ҷониби Аллоҳ таоло хорӣ ва азоби сахте хоҳад расид

125. Пас, ҳар киро Аллоҳ таоло бихоҳад, ҳидоят кунад, дилашро барои [пазириши] Ислом мекушояд ва ҳаркиро бихоҳад, дар гумроҳӣ воғузорад, дилашро танг [ва баста] месозад [ва пазириши ҳақро чунон барояш маҳол мегардонад, ки] гӯй мецоҳад аз осмон боло равад [ва наметавонад], Аллоҳ таоло ин чунин азобро бар касоне, ки имон намеоваранд, мегуморад

126. Ва [эӣ паёмбар] ин [дини Ислом] роҳи рости Парвардигори туст. Ба ростӣ, ки мо оёт [-и худ]-ро барои гурӯҳе, ки панд мегиранд, ба тафсил баён кардем

127. Барои онон назди Парвардигорашон сарои саломату амният аст ва Ё ба [подоши] корҳое, ки мекарданд, [дӯсту] корсозашон аст

وَإِذَا جَاءَتْهُمْ آيَةٌ قَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ
حَتَّىٰ نُؤْتَىٰ مِثْلَ مَا أُوتِيَ رُسُلُ اللَّهِ
اللَّهُ أَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ رِسَالَتَهُ
سَيُصِيبُ الَّذِينَ أَجْرَمُوا صَغَارٌ
عِنْدَ اللَّهِ وَعَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا كَانُوا
يَمْكُرُونَ ﴿١٢٤﴾

فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ يَشْرَحْ
صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ وَمَنْ يُرِدْ أَنْ
يُضِلَّهُ يَجْعَلْ صَدْرَهُ ضَيِّقًا حَرَجًا
كَأَنَّمَا يَصَّعْدُ فِي السَّمَاءِ كَذَّالِكِ
يَجْعَلُ اللَّهُ الرَّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا
يُؤْمِنُونَ ﴿١٢٥﴾

وَهَذَا صِرَاطٌ رَبِّكَ مُسْتَقِيمًا قَدْ
فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٢٦﴾

*لَهُمْ دَارُ السَّلَامِ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَهُمْ
وَلِيَّهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٢٧﴾

128. Ва [ёд кун аз қиёмат] рӯзе, ки ҳамаи онон [инсу чин]-ро гирд меоварад [ва мефармояд]: «Эй гурӯҳи чинниён, аз одамиён [бисёре ро гумроҳ кардед ва пайравони] фаровон ёфтед». Ва дӯстони [мушрики] эшон аз [миёни] инсонҳо мегӯянд: «Парвардигоро, бархе аз мо аз бархе дигар баҳрабардорӣ карданд [ва дар куфру гуноҳ ба яқдигар ёрӣ расониданд] ва [ин ки] мо ба поёне, ки бароямон муқаррар карда будӣ, расидаем» [Аллоҳ таоло] Мефармояд: «Чойгоҳатон оташ аст [ва] дар он човидон хоҳед буд, магар он чиро Аллоҳ таоло бихоҳад [ки аз он бихоҳад ё бибархояд]. Бе тардид, Парвардигорат ҳақиму доност»

129. Ва инчунин баъзе аз ситамгоронро ба баъзе дигар ба [сазои] он чи мекарданд, мусаллат мегардонем

130. Эй гурӯҳи чин ва инс, оё аз миёни шумо фиристодагоне бароятон наёмаданд, ки оёти Маро бар шумо бихонанд ва аз дидори ин рӯз ба шумо ҳушдор диҳанд? Онон мегӯянд: «[Оре] Мо алайҳи хеш гувоҳӣ медиҳем [ки омаданд]». Ва зиндагии дунё фиребашон дод ва ба зиёни худ гувоҳӣ доданд, ки кофир буданд

131. Ин [итмоми ҳуҷҷат] ба он хотир аст, ки Парвардигорат ҳеҷ гоҳ шаҳрҳоро, дар ҳоле ки мардумаш [аз паёми илоҳӣ бехабар ва] ғофиланд, ба ситам нобуд накардааст

وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا بِيَمَعَشَرَ
الْحَيِّ قَدْ اسْتَكْبَرْتُمْ مِنَ الْإِنْسِ
وَقَالَ أَوْلِيَاؤُهُمْ مِنَ الْإِنْسِ رَبَّنَا
اسْتَمْتَعَ بَعْضُنَا بِبَعْضٍ وَبَلَّغْنَا
أَجَلَنَا الَّذِي أَجَلْتَ لَنَا قَالَ النَّارُ
مَثْوَاكُمْ خَالِدِينَ فِيهَا إِلَّا مَا شَاءَ
اللَّهُ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿١٢٨﴾

وَكَذَلِكَ نُؤَلِّيُ بَعْضَ الظَّالِمِينَ
بَعْضًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٢٩﴾

يَمَعَشَرَ الْحَيِّ وَالْإِنْسِ أَلَمْ يَأْتِكُمْ
رُسُلٌ مِّنكُمْ يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ
آيَاتِي وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ
هَذَا قَالُوا شَهِدْنَا عَلَىٰ أَنْفُسِنَا
وَعَرَّضْتُمُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَشَهِدُوا عَلَىٰ
أَنْفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرِينَ ﴿١٣٠﴾

ذَلِكَ أَنْ لَّمْ يَكُنْ رَبُّكَ مُهْلِكَ
الْقُرَىٰ يَظْلَمِ وَأَهْلَهَا غَافِلُونَ ﴿١٣١﴾

132. Ва ҳамагон дар баробари он чи анҷом додаанд, дараҷоте доранд ва Парвардигорат аз он чи мекунад, ғофил нест

وَلِكُلِّ دَرَجَتٌ مِّمَّا عَمِلُوا وَمَا رَبُّكَ بِغَفِيلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٢﴾

133. Ва Парвардигорат бениёзу дорои раҳмат [-и бекарон] аст. [Эй бандагони гунаҳгор, Аллоҳ таоло] Агар бихоҳад, шуморо [бо азоб аз миён] мебарад ва пас аз шумо ҳаркиро бихоҳад, ҷойнишин месозад, ҳамчунонки шуморо низ аз насли гурӯҳи дигар офарид

وَرَبُّكَ الْغَنِيُّ ذُو الرَّحْمَةِ إِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَسْتَخْلِفْ مِنْ بَعْدِكُمْ مَا يَشَاءُ كَمَا أَنْشَأَكُمْ مِنْ ذُرِّيَةِ قَوْمٍ ءآخَرِينَ ﴿١٣٣﴾

134. [Эй кофирон] Он чи ба шумо ваъда дода мешавад, яқинан, хоҳад омад ва шумо наметавонед [Аллоҳ таолоро] нотавон созед [ва аз кайфараш бигурезед]

إِنْ مَا تُوعِدُونَ لِآلَاتٍ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿١٣٤﴾

135. Бигӯ: «Эй қавми ман, ба шеваи худ амал кунед [ва бар куфру гумроҳии худ бимонед, ки] бе тардид, ман [низ ба имони хеш] амал мекунам, пас, ба зудӣ хоҳед донист, ки [пирӯзии дунё ва] фарҷоми [некуи]он саро аз они кист. Бе гумон, ситамгорон [-и мушрик] растагор нахоҳанд шуд»

قُلْ يَتَقَوْمِ اعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّي عَامِلٌ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ تَكُونُ لَهُ عَقِبَةُ الدَّارِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿١٣٥﴾

136. Ва [мушрикон] барои Аллоҳ таоло аз он чи офаридааст, аз кишту чаҳорпоён, саҳме таъйин карданд ва ба гумони худ гуфтанд: «Ин махсуси Аллоҳ таолост ва ин махсуси шарикони мо [бутҳо]». Пас, он чи барои шариконашон буд, ба Аллоҳ таоло намерасад, ва [-ле] он чи барои Аллоҳ таоло буд, ба шарикони онҳо мерасад. Чи бад доварӣ мекунад!

وَجَعَلُوا لِلَّهِ مِمَّا ذَرَأَ مِنَ الْحَرْثِ وَالْأَنْعَامِ نَصِيبًا فَقَالُوا هَذَا لِلَّهِ بِزَعْمِهِمْ وَهَذَا لِشُرَكَائِنَا فَمَا كَانَ لِشُرَكَائِهِمْ فَلَا يَصِلُ إِلَى اللَّهِ وَمَا كَانَ لِلَّهِ فَهُوَ يَصِلُ إِلَىٰ شُرَكَائِهِمْ ۗ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿١٣٦﴾

137. Ва ин гуна буд, ки шарикони онҳо [аз шаётину бутҳо] дар назари бисёре аз мушрикони [ки фақир буданд] қатли фарзандонашонро оростанд [ва зебо чилва доданд], то ҳалокашон кунанд ва оинашонро бар онон [ошуфта ва] муштабаҳ созанд. Ва агар Аллоҳ таоло мехост, чунин намекарданд, пас, [эй паёмбар, ту низ] ононро бо [туҳмату] дурӯғҳояшон вогузор

138. Ва ба пиндори хеш гуфтанд: «[Истифода аз] Ин чаҳорпоён ва киштзор [-ҳое, ки вақфи бутҳо шуда] мамнуъ аст ва ҳеҷ кас аз он намехӯрад, магар он [гурӯҳ аз ходимони бутҳо] ки мо мехоҳем ва чаҳорпоёне ҳастанд, ки [савор шудан бар] пушташон ҳаром шудааст». Ва домҳое [доштанд], ки [ҳангоми забҳ] номи Аллоҳ таолоро бар онҳо намебурданд, [инҳо ҳама боварҳое буд, ки] ба дурӯғ ба Аллоҳ таоло нисбат меоданд [ва Аллоҳ таоло] ба хотири он чи ба дурӯғ мебофтанд, ҷазояшонро хоҳад дод

139. Ва гуфтанд: «Он чи дар шиками ин чаҳорпоён аст, [агар зинда мутавалид шавад] ба мардони мо ихтисос дорад ва бар ҳамсаронамон ҳаром шудааст, ва [-ле] агар [ҷанин] мурда бошад, ҳамаи онон [аз зану мард] дар он шариканд. Ба зудӣ [Аллоҳ таоло] ононро ба сазои ин тавсифашон кайфар хоҳад дод. Ба ростӣ, ки Ӯ ҳақими доност

وَكَذَلِكَ زَيْنَ لِكَثِيرٍ مِّنَ
الْمُشْرِكِينَ قَتَلَ أَوْلَادِهِمْ شُرَكَاؤَهُمْ
لِيُرُدُّوهُمْ وَإِلَيْسُوا عَلَيْهِمْ دِينَهُمْ
وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا فَعَلُوهُ فَذَرَهُمْ وَمَا
يَفْتَرُونَ ﴿١٣٧﴾

وَقَالُوا هَذِهِ أُنْعَمٌ وَسَحَرْتُ حِجْرًا
لَّا يَطْعُمَهَا إِلَّا مَنْ نَشَاءُ بَرَعِيهِمْ
وَأُنْعَمٌ حَرَمَتْ ظُهُورُهَا وَأُنْعَمٌ لَّا
يَذْكُرُونَ أَسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا افْتِرَاءً
عَلَيْهِ سَيَجْزِيهِمْ بِمَا كَانُوا
يَفْتَرُونَ ﴿١٣٨﴾

وَقَالُوا مَا فِي بُطُونِ هَذِهِ الْأَنْعَمِ
خَالِصَةٌ لِّذُنُورِنَا وَمُحَرَّمٌ عَلَى
أَرْوَاحِنَا وَإِن يَكُن مِّمَّتَهُ فَهُمْ فِيهِ
شُرَكَاءُ سَيَجْزِيهِمْ وَصَفَّهُمْ إِنَّهُمْ
حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿١٣٩﴾

140. Касоне, ки аз рӯи [чаҳлу] беҳиради фарзандони худро [аз тарси фақр] куштанд ва бо дурӯғ бастан ба Аллоҳ таоло он чиро, ки Аллоҳ таоло рӯзияшон карда буд, [бар худ] ҳаром донистанд, саҳт зиён карданд. Бе тардид, онон гумроҳ шуданд ва ҳидоятёфта набуданд

141. Ёст, ки боғҳое [бо буттаҳои] дорбастдор ва [дарахтони] бедорбаст падида овард ва [низ] дарахти хурмо ва зироате, ки меваҳояш гуногун аст ва дарахти зайтун ва анор, ки [баргҳояшон] ҳаммонанд ва [меваҳояшон] ноҳаммонанд аст. [Эй мардум] Аз меваи он чун ба бор нишаст, бихӯред ва рӯзи чиданаш ҳаққи [зақоти бенавоён аз] онро бипардозед, ва [-ле] исроф накуед, [чаро ки] бе тардид, Ё исрофкоронро дӯст намедорад

142. Ва [низ] аз чаҳорпоён [ҳайвоноти] борбар ва [ҳайвоноти] ғайрибори [-ро офарид]. Аз он чи Аллоҳ таоло ба шумо рӯзӣ додааст, бихӯред ва аз гомҳои шайтон пайравӣ накуед. Бе гумон, ӯ душмани ошкоре барои шумост

قَدْ حَسِرَ الَّذِينَ قَتَلُوا أَوْلَادَهُمْ
سَفَهًا بِغَيْرِ عِلْمٍ وَحَرَمُوا مَا
رَزَقَهُمُ اللَّهُ أَفَتِرَاءً عَلَى اللَّهِ قَدْ
ضَلُّوا وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿١٤٠﴾

*وَهُوَ الَّذِي أَنْشَأَ جَنَّاتٍ
مَعْرُوشَاتٍ وَغَيْرَ مَعْرُوشَاتٍ
وَالنَّخْلَ وَالزَّرْعَ مُخْتَلِفًا أَكْثَرُهُ
وَالزَّيْتُونَ وَالرُّمَانَ مُتَشَابِهًا وَغَيْرَ
مُتَشَابِهٍ كُلًّا مِنْ ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ
وَوَآثُوهَا وَحَقُّهُ يَوْمَ حَصَادِهِ ۗ وَلَا
تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ ﴿١٤١﴾

وَمِنَ الْأَنْعَامِ حَمُولَةً وَفَرْشًا كُلًّا
مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعُوا
خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ
مُبِينٌ ﴿١٤٢﴾

143. Ҳашт [раъси] нару мода [барои истифодаи шумо офарид] аз меш як чуфт ва аз буз як чуфт, [эй паёмбар, ба мушрикони] бигӯ: «Оё [Аллоҳ таоло] он ду нарро ҳаром кардааст ё модахоро? Ё он чи ки раҳимҳои [ин] ду мода дар бар дорад? Агар рост мегӯед [ва бар таҳримашон далеле доред], аз рӯйи илм [-у мантиқ] ба ман хабар диҳед

144. Ва аз шутур як чуфт ва аз гов як чуфт [офарид]. Бигӯ: «Оё Аллоҳ таоло он ду нарро ҳаром кардааст ё ду модаро? Ё он чи ки раҳимҳои [ин] ду мода дар бар дорад? Оё вақте Аллоҳ таоло шуморо ба ин [таҳрим] супориш мекард, [онҳо] ҳозир будед? Пас, кист ситамгортар аз он ки бар Аллоҳ таоло дурӯғ мебандад, то бидуни ҳеч [санаду] илме мардумро гумроҳ кунад? Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло гуруҳи ситамгонро ҷидоят намекунад»

تَمَيِّنَةً أَرْوَجُ مِنْ الصَّانِ أَتَيْنِ
وَمِنَ الْمَعْرِزِ أَتَيْنِ ۗ قُلْ ءَأَلْدَكِرِينَ
حَرَّمَ أَمْ أَلْتُنِّيْنَ أَمْآ أَشْتَمَلَتْ
عَلَيْهِ أَرْحَامُ الْأُنثِيَّيْنَ نَبِيُّونِي ۖ يَعْلَمُ
إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٤٣﴾

وَمِنَ الْإِبِلِ أَتَيْنِ وَمِنَ الْبَقَرِ أَتَيْنِ ۗ
قُلْ ءَأَلْدَكِرِينَ حَرَّمَ أَمْ أَلْتُنِّيْنَ
أَمْآ أَشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ أَرْحَامُ الْأُنثِيَّيْنَ
أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ وَصَّكُمْ اللَّهُ
بِهَذَا فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ أَفْتَرَى عَلَى
اللَّهِ كَذِبًا لِّيُضِلَّ النَّاسَ بِغَيْرِ
عِلْمٍ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
الظَّالِمِينَ ﴿١٤٤﴾

145. Бигӯ: «Дар он чи [аз аҷоми илоҳӣ, ки] ба ман ваҳй шудааст, [ғизои] ҳаромеро, ки хӯрданаш барои хӯрандае ҳаром бошад, намеёбам, магар [гӯшти] мурдор ё хуни рехта ё гӯшти хук, ки ҳатман, палид [наҷасу ҳаром] аст, ё [қурбоние, ки ҳангоми забх] аз рӯи нофармонӣ, номи ғайри Аллоҳ таоло бар он бурда бошанд». Пас, ҳар ки [барои ҳифзи чони худ, ба хӯрдани онҳо] ночор шавад, агар саркаш ва зиёдахоҳ набошад [бар ӯ гуноҳе нест]. Ба ростӣ, ки Парвардигорат омурзандаи меҳрубон аст

146. Ва ҳар [ҳайвони] чанголдореро бар яҳудиён ҳаром кардем ва аз гову гусфанд, чарбҳои он дуру бар онон ҳаром кардем, магар чарбҳои, ки бар пушти онҳо ё даври рӯдаҳост ё он чи бо устухон даромехтааст. Ин гуна ононро ба сазои саркашияшон муҷозот кардем ва бе тардид, Мо ростгӯем

147. Пас, [эй паёмбар] агар туро тақиб карданд, бигӯ:
«Парвардигоратон раҳмати густурда дорад, ва [-ле] азобаш аз гурӯҳи гунаҳкорон бозгардонда нахоҳад шуд»

قُلْ لَا أَجِدُ فِي مَا أُوحِيَ إِلَيَّ مُحَرَّمًا
عَلَىٰ طَائِعٍ يَطَعُهُ إِلَّا أَنْ يَكُونَ
مَيْتَةً أَوْ دَمًا مَسْفُوحًا أَوْ لَحْمَ
خَنزِيرٍ فَإِنَّهُ رِجْسٌ أَوْ فِسْقًا أُهْلَ
لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ فَمَنْ أَضْطَرَّ غَيْرَ
بِأَعْيُنِنَا فَبَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ رَبَّكَ غَفُورٌ
رَّحِيمٌ ﴿١٤٥﴾

وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَّمْنَا كُلَّ ذِي
ظُفْرٍ وَمِنَ الْبَقَرِ وَالْغَنَمِ حَرَّمْنَا
عَلَيْهِمْ شُحُومَهُمَا إِلَّا مَا حَمَلَتْ
ظُهُورُهُمَا أَوِ الْحَوَايَا أَوْ مَا اخْتَلَطَ
بِعَظْمٍ ذَلِكَ جَزَيْنَهُمْ بِبَعْضِ
لَصْدِقُونِ ﴿١٤٦﴾

فَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقُلْ رَبُّكُمْ ذُو رَحْمَةٍ
وَسِعَتْ وَلَا يَزِدُّ بُأْسَهُ عَنِ الْقَوْمِ
الْمُجْرِمِينَ ﴿١٤٧﴾

148. Касоне, ки ширк варзиданд, хоҳанд гуфт: «Агар Аллоҳ таоло мехост, на мо ширк меовардем ва на падаронамон ва [ҳамчунин] чизеро [худсарона] таҳрим намекардем». Касоне, ки пеш аз онон буданд, низ ҳамин гуна [паёмбарони худро] тақзиб карданд, то азоби моро чашанд. [Эй паёмбар, ба ин мушрикони] Бигӯ: «Оё [донишу] далеле наздатон ҳаст, ки барои Мо ошкор кунед? [Дар ҳақиқат] шумо ҷуз пиндор [аз чизе] пайравӣ намекунед ва ҷуз дурӯғ намегӯед»

149. Бигӯ: «Далели расо ва равшан аз они Аллоҳ таолост ва агар мехост, ҳамаи шуморо ҳидоят мекард»

150. Бигӯ: «Гувоҳони худро, ки гувоҳӣ медиҳанд, ки Аллоҳ таоло инҳоро ҳаром кардааст, биёваред». Пас, [ҳатто] агар гувоҳӣ доданд, ту бо онон [ба чунин дурӯғе] гувоҳӣ мадеҳ ва аз ҳавасҳои касоне, ки оёти Моро дурӯғ шумурданд ва касоне, ки ба охират имон намеоваранд ва [маъбудони ботилро] бо Парвардигорашон ҳамто қарор медиҳанд, пайравӣ нақун

سَيَقُولُ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ
مَا أَشْرَكْنَا وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا حَرَمْنَا
مِنْ شَيْءٍ كَذَلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ
قَبْلِهِمْ حَتَّىٰ ذَاقُوا بِسَاءَ قُلُوبِهِمْ
عِنْدَكُمْ مِمَّنْ عَلِمُوا فَتُخْرِجُوهُمْ لَنَّا
إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ أَنْتُمْ إِلَّا
تَخْرُصُونَ ﴿١٤٨﴾

قُلْ فَلِلَّهِ الْحُجَّةُ الْبَلِيغَةُ فَلَوْ شَاءَ
لَهَدَيْكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٤٩﴾

قُلْ هَلْ مِنْكُمْ شُهَدَاءُ الَّذِينَ
يَشْهَدُونَ أَنَّ اللَّهَ حَرَّمَ هَذَا فَإِنْ
شَهِدُوا فَلَا تَشْهَدُ مَعَهُمْ وَلَا تَتَّبِعِ
أَهْوَاءَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَالَّذِينَ
لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَهُمْ يَرِيحُ
يَعْدِلُونَ ﴿١٥٠﴾

151. Бигӯ: «Биёед он чиро, ки Парвардигоратон бар шумо ҳаром кардааст, бароятон бихонам: Ин ки чизеро бо Ё шарик қарор надихед ва ба падару модар неки кунед ва фарзандони худро аз [тарси] тангдасти накушед. Мо ба шумо ва онон рӯзи медиҳем ва ба корҳои зишт, чи ошкор ва чи ниҳон, наздик нашавед ва касеро, ки Аллоҳ таоло [қатлашро] ҳаром кардааст чуз ба ҳақ накушед. Ин аст [он чи Аллоҳ таоло] шуморо ба [пайравӣ аз] он супориш кардааст, бошад, ки биандешед

152. Ва ба моли ятим наздик нашавед, магар ба беҳтарин шакл [ки ба суду салоҳи ӯ бошад], то ба синни [булуғ ва] рушди худ бирасад ва [санҷиши] паймона ва тарозуро ба адолат комил кунед. Мо ҳеҷ касеро чуз ба андозаи тавонаш мукаллаф намесозем ва ҳангоме ки сухан меғӯед [ё гувоҳӣ медиҳед], пас, адолатро риоя кунед, ҳарчанд, [дар бораи] хешованд бошад ва ба аҳду паймони Аллоҳ таоло вафо кунед. Ин аст [он чи Аллоҳ таоло] шуморо ба [пайравӣ аз] он супориш кардааст, бошад, ки панд гиред

153. Ва ин ки [огоҳ бошед] ин роҳи рости Ман аст, пас, аз он пайравӣ кунед ва аз [дигар] роҳҳо пайравӣ накунад, [чаро ки] шуморо аз роҳи Ё ҷудо месозад. Ин аст [он чи Аллоҳ таоло] шуморо ба [пайравӣ аз] он супориш кардааст, бошад, ки парво кунед

﴿قُلْ تَعَالَوْا أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبِّيَ عَلَيْكُمْ ۖ أَلَّا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا ۖ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا ۖ وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ مِمَّنْ إِمْلَقْنَا نَحْنُ نَرَزُّكُمْ وَإِيَّاهُمْ ۖ وَلَا تَقْرُبُوا أَلْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَّنَ ۖ وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ ۖ إِلَّا بِالْحَقِّ ۚ ذَٰلِكُمْ وَصَلَّيْتُ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٥١﴾﴾

﴿وَلَا تَقْرُبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ ۗ وَأَوْفُوا بِالْكَيْلِ وَالْمِيزَانِ بِالْقِسْطِ ۗ لَّا نَكْلِفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا ۖ وَإِذَا قُلْتُمْ فَاعْدِلُوا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ ۗ وَبِعَهْدِ اللَّهِ أَوْفُوا ۗ ذَٰلِكُمْ وَصَلَّيْتُ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٢﴾﴾

﴿وَأَنَّ هَذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ ۖ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَن سَبِيلِهِ ۗ ذَٰلِكُمْ وَصَلَّيْتُ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٥٣﴾﴾

154. Сипас ба Мӯсо китоб [Таврот] додем, то бар касе, ки неки кардааст, неъматро тамои кунем ва барои он ки [ҳукми] ҳар чизеро ба тафсил баён намоем ва раҳнамуду раҳмате гардад, бошад, ки ба дидори Парвардигорашон имон биёваранд

155. Ва ин [Қуръон] ки нозил кардем, китоби пурбаракат аст, аз он пайравӣ кунед ва парво намоед, бошад, ки мавриди раҳмат қарор гиред

156. [Онро нозил кардем] То нагӯед: «Китоб [-и осмонӣ] танҳо бар ду тоифаи пеш аз мо [яҳудиён ва масеҳиён] нозил шуда буд ва мо аз қироату тиловати эшон беҳабар будем»

157. Ё нагӯед: «Агар китоб [-и осмонӣ] бар мо нозил мешуд, аз онон роҳёфтатар будем». Пас, бе тардид, [ин ки] аз ҷониби Парвардигоратон далели равшан ва ҳидоят ва раҳмате бароятон омадааст. Пас, кист ситамгортар аз он ки оёти Аллоҳ таолоро дурӯғ ангорад ва аз он рӯ бигардонад? Ба зудӣ касонеро, ки аз оёти Мо рӯ мегардонанд, ба сазои он ки [ба каломии илоҳӣ] пушт мекарданд, ба азоби саҳт [-у дардовар] муҷозот хоҳем кард

ثُمَّ ءَاتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ تَمَامًا عَلَى الَّذِي أَحْسَنَ وَتَفْصِيلًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَّعَلَّهُمْ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴿١٥٤﴾

وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكًا فَآتِيهِمْ وَاتَّقُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٥٥﴾

أَنْ تَقُولُوا إِنَّمَا أَنْزَلَ الْكِتَابَ عَلَيَّ طَائِفَتَيْنِ مِنْ قَبْلِنَا وَإِنْ كُنَّا عَنْ دِرَاسَتِهِمْ لَغَافِلِينَ ﴿١٥٦﴾

أَوْ تَقُولُوا لَوْ أَنَّا أُنزِلَ عَلَيْنَا الْكِتَابُ لَكُنَّا أَهْدَى مِنْهُمْ فَقَدْ جَاءَكُمْ بَيِّنَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَهُدًى وَرَحْمَةً فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَّبَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَصَدَفَ عَنْهَا سَنَجْزِي الَّذِينَ يَصْدِفُونَ عَنْ ءَايَاتِنَا سُوءَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يَصْدِفُونَ ﴿١٥٧﴾

158. Оё [кофирон] интизори чуз ин доранд, ки фариштагон [-и марг] наздашон биёянд ё Парвардигорат [худ барои доварӣ] боияд ё бархе аз нишонаҳои Парвардигорат [дар мавриди қиёмат] фаро расад? Рӯзе, ки бархе аз нишонаҳои Парвардигорат ошкор гардад, имон овардани касе, ки пештар имон наёварда ё бо имонаш хайре ҳосил накарда аст, суде ба ҳолаш надорад. [Эй паёмбар, ба мушрикони] Бигӯ: «Мунтазир бошед. Бе гумон мо [низ] мунтазирем»

159. [Эй паёмбар] касоне, ки дини худро пароканда сохтанд ва фирқа-фирқа шуданд, бе тардид туро бо онон коре нест; онон корашон фақат бо Аллоҳ таолост. Онгоҳ [Аллоҳ таоло дар рӯзи қиёмат] аз он чи мекарданд, огоҳашон месозад

160. [Дар он рӯз] Ҳар [муъмине] ки кори неке биоварад, даҳ баробараш [подош] хоҳад дошт ва ҳар ки кори баде биоварад, чуз монандаш кайфар нахоҳад дид ва ба онон ситам нахоҳад шуд

161. [Эй паёмбар, ба мушрикони] Бигӯ: «Бе тардид, Парвардигорам маро ба роҳи рост ҳидоят кардааст: дини пойдор [ва] оини Иброҳим, ки ҳақгаро буд ва ҳаргиз дар зумраи мушрикони набуд»

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمْ
الْمَلٰئِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ رَبُّكَ أَوْ يَأْتِيَ
بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ يَوْمَ يَأْتِي بَعْضُ
آيَاتِ رَبِّكَ لَا يَنْفَعُ نَفْسًا إِيمَانُهَا
لَمْ تَكُنْ ءَامَنَتْ مِنْ قَبْلُ أَوْ
كَسَبَتْ فِي إِيمَانِهَا خَيْرًا قُلْ
انظُرُوا إِنَّا مُنْتَظِرُونَ ﴿١٥٨﴾

إِنَّ الَّذِينَ فَرَقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيعًا
لَسْتُ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ إِنَّمَا أَمْرُهُمْ
إِلَى اللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُم بِمَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ ﴿١٥٩﴾

مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرٌ
أَمْثَالَهَا وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا
يُجْزَىٰ إِلَّا مِثْلَهَا وَهُمْ لَا
يُظَلَمُونَ ﴿١٦٠﴾

قُلْ إِنِّي هَدَيْتِي رَبِّي إِلَى صِرَاطٍ
مُسْتَقِيمٍ دِينًا قِيمًا مِثْلَٰةِ إِبْرٰهِيْمَ
حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٦١﴾

162. Бигӯ: «Бе тардид, намозам ва қурбониҳои ман ва зиндагӣ ва маргам ҳама барои Аллоҳ таоло – Парвардигори ҷаҳониён аст

163. [Ҳам ӯ ки] Шарике надорад ва ба ин [яктопарастӣ холисона] дастур ёфтаам ва ман нахустин мусулмон аз ин ҷавм ҳастам»

164. Бигӯ: «Оё ба ҷуз Аллоҳи мутаол парвардигореро бичӯем ва ҳол он ки ӯ Парвардигори ҳама чиз аст? Ва ҳеч касе [кори ношоистае] анҷом намендиҳад, магар он ки [бори гуноҳаш] бар худӣ ӯст ва ҳеч гунаҳгоре бори [гуноҳи] дигареро ба дӯш намекашад. Сипас бозгашти [ҳамаи] шумо ба сӯйи Парвардигоратон аст. Он гоҳ [дар рӯзи қиёмат, аз ҳақиқати] он чи дар он ихтилоф доштед, огоҳатон месозад

165. Ва ӯст, ки шуморо ҷойнишини [пешиниён дар] замин қарор дод ва дараҷоти бархе аз шуморо [дар офариниш ва сарват] бар бархи дигар бартарӣ дод, то [ба василаи] он чи ба шумо додааст, озмоишатон кунад. Бе тардид, Парвардигорат зудкайфар аст ва яқинан ӯ бисёр омурзанда [ва] меҳрубон аст

قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ
وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٢﴾

لَا شَرِيكَ لَهُ ۚ وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا
أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٦٣﴾

قُلْ أَعْبُدُوا اللَّهَ أباي رَبًّا وَهُوَ رَبُّ
كُلِّ شَيْءٍ ۚ وَلَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ
إِلَّا عَلَيْهَا ۚ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ
أُخْرَىٰ ۚ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ مَرْجِعُكُمْ
فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ
تَخْتَلِفُونَ ﴿١٦٤﴾

وَهُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ
الْأَرْضِ وَرَفَعَ بَعْضَكُمْ فَوْقَ
بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِّيُبْلُوَكُمْ فِي مَا
ءَاتَاكُمْ ۗ إِنَّ رَبَّكَ سَرِيعُ الْعِقَابِ
وَإِنَّهُ لَعَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٦٥﴾

الأعراف

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Алиф, лом, мим, сод

2. [Эй паёмбар, ин Қуръон] Китобест, ки бар ту нозил шудааст, пас, набояд дар синаат нисбат ба он тардиде бошад, [нозил шуда] то бо он [мардумро] бим диҳӣ ва барои муъминон панд [ва тазақуре] бошад

3. [Эй мардум] Он чиро аз ҷониби Парвардигоратон бар шумо нозил шудааст, пайравӣ кунед ва аз [дӯстону] корсозони дигар ба ҷуз ӯ пайравӣ накунад, чи андак панд мепазиред!

4. Чи бисёр [сокинони рустоҳо] ва шаҳрҳо, ки нобудашон кардем ва азоби Мо шабҳангом ё дар ҳоле ки ба хоби нимрӯзӣ фуру рафта буданд, ба суроғашон омад

5. Ва чун азоби Мо ба суроғашон омад, суханашон ҷуз ин набуд, ки гуфтанд: «Ба ростӣ, ки мо [кофиру] ситамгор будем»

الْمَصّ ①

كَتَبُ أَنْزَلَ إِلَيْكَ فَلَا يَكُنْ فِي
صَدْرِكَ حَرَجٌ مِّنْهُ لِتُنذِرَ بِهِ
وَذِكْرَىٰ لِلْمُؤْمِنِينَ ②

اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ
وَلَا تَتَّبِعُوا مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءَ قَلِيلًا
مَّا تَذَكَّرُونَ ③

وَكَمْ مِّن قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا فَجَاءَهَا
بِأَسْنَأَ بَيْتًا أَوْ هُمْ قَائِلُونَ ④

فَمَا كَانَ دَعْوَاهُمْ إِذْ جَاءَهُمْ بِأَسْنَأَ
إِلَّا أَنْ قَالُوا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ⑤

6. Мусалламан, Мо аз касоне, ки [паёмбаронамон] ба сӯяшон фиристода шуданд, [дар бораи пазириши паёми ҳақ] суол хоҷем кард ва ҳатман, аз паёмбарон [низ дарбораи посухи умматҳояшон ба даъвати онон] хоҷем пурсид

فَلَنَسْأَلَنَّ الَّذِينَ أُرْسِلَ إِلَيْهِمْ
وَلَنَسْأَلَنَّ الْمُرْسَلِينَ ﴿٦﴾

7. Яқинан, [кирдори бандагонро] бо илм [-и худ] барояшон баён мекунем ва мо ҳаргиз ғоиб [ва ғофил аз аҳволи онон] набудаем

فَلَنَقُصَّنَّ عَلَيْهِم بِعِلْمٍ وَمَا كُنَّا
غَائِبِينَ ﴿٧﴾

8. Дар он рӯз, вазн [-у меъёри санчиши аъмол, адолат] ҳақ аст. Пас, онҳое, ки вазни аъмолашон сангин бошад, ононанд, ки растагоранд

وَالْوِزْنُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ فَمَنْ ثَقُلَتْ
مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ هُمُ
الْمُفْلِحُونَ ﴿٨﴾

9. Ва онҳое, ки вазни аъмолаш сабук бошад, онон касоне ҳастанд, ки ба хеш зиён расонидаанд, чаро ки [бо инкори Қуръон] ба оёти Мо ситам мекарданд

وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ
الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ يَمَا كَانُوا
يَايْتِنَا يَظْلِمُونَ ﴿٩﴾

10. Ва [эй мардум] ба ростӣ, ки Мо шуморо дар замин ҷой додем ва дар онҷо бароятон васоил [-у имконот]-и зиндагӣ ниҳодем. Чи андак шукур мегузored!

وَلَقَدْ مَكَّنَّاكُمْ فِي الْأَرْضِ
وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعْيِشًا ۗ قَلِيلًا
مَا تَشْكُرُونَ ﴿١٠﴾

11. Ва бе тардид, Мо [насли] шуморо [дар замин] падида овардем, сипас шуморо [ба беҳтарин ҳолат] шакл додем, он гоҳ ба фариштагон гуфтем: «Барои [бузургдошту эҳтиром, бар] Одам сачда кунед», пас, [ҳамагӣ] сачда карданд, магар иблис, ки аз сачдакунандагон набуд

12. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Вақте ки туро [ба сачда] фармон додам, чи чиз монеат шуд, ки сачда кунӣ»? [Иблис] Гуфт: «Ман аз ӯ беҳтарам: маро аз оташ офаридӣ ва [-ле] ӯро аз гил падида овардӣ»

13. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Аз ин [биҳишти барин] фуруд о, [зеро] ҳаққи ту нест, ки дар он [макон гарданкашӣ ва] такаббур кунӣ. Пас, берун рав, [ки] бе тардид, ту аз хоршудагонӣ»

14. [Иблис] Гуфт: «То рӯзе, ки [инсонҳо] барангехта шаванд, маро муҳлат бидеҳ [то фиребашон диҳам]

15. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Ҳатман, ту аз муҳлатёфтагонӣ»

16. [Иблис] гуфт: «Пас, ба хоҳири он ки маро ба гумроҳӣ [ва ҳалоқат] афкандӣ, ман низ бар сари роҳи мустақими Ту барои [фиреби] онон менишинам

وَلَقَدْ خَلَقْنَاكُمْ ثُمَّ صَوَّرْنَاكُمْ
ثُمَّ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ
فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ لَمْ يَكُن مِّنَ
السَّاجِدِينَ ﴿١١﴾

قَالَ مَا مَنَعَكَ أَلَّا تَسْجُدَ إِذْ
أَمَرْتُكَ قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِّنْهُ خَلَقْتَنِي
مِن نَّارٍ وَخَلَقْتَهُ مِن طِينٍ ﴿١٢﴾

قَالَ فَاهْبِطْ مِنْهَا فَمَا يَكُونُ لَكَ
أَنْ تَتَكَبَّرَ فِيهَا فَاخْرُجْ إِنَّكَ مِنَ
الصَّالِحِينَ ﴿١٣﴾

قَالَ أَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٤﴾

قَالَ إِنَّكَ مِنَ الْمُنظَرِينَ ﴿١٥﴾

قَالَ فِيمَا أُغْوَيْتَنِي لَأَفْعُدَنَّ لَهُمْ
صِرَاطَكَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿١٦﴾

17. Сипас бар онон, аз рӯбарӯ ва аз пушти сар ва аз тарафи рости чапашон, дармеоям ва [чунон мекунам] бештарашро шукургузор [-и неъматҳои худ] намеёбӣ»

ثُمَّ لَا يَبْتَغِيهِمْ مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ وَعَنْ أَيْمَانِهِمْ وَعَنْ شَمَائِلِهِمْ وَلَا تَجِدُ أَكْثَرَهُمْ
شَاكِرِينَ ﴿١٧﴾

18. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Аз онҷо [биҳишт] накуҳида ва рондашуда берун рав. Ҳар касе аз онон, ки аз ту пайравӣ кунад, [дар сипоҳи туст ва рӯзи қиёмат] ҳатман, дузахро аз ҳамаи шумо пур хоҳам кард

قَالَ أَخْرَجَ مِنْهَا مَذْمُومًا مَذْحُورًا لِمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٨﴾

19. Ва, эй Одам, ту ва ҳамсарат дар биҳишт сокин шавед ва аз [хӯрданиҳои он аз] ҳар ҷойе ки хостед бихуред, ва [-ле] ба ин дарахт наздик нашавед ки аз ситамгорони [нофармон] хоҳед буд»

وَيَتَقَادِمُ أَسْكُنُ أَنْتَ وَزَوْجَكَ الْجَنَّةَ فَكُلَا مِنْ حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٩﴾

20. Пас, шайтон он дуру васваса кард, то он чи аз шармгоҳашон ба онон пӯшида монда буд, бар эшон ошкор созад [пас, ҳилае андешид] ва гуфт: «Парвардигоратон шуморо аз [хӯрдани меваи] ин дарахт манъ накард, магар [барои] он ки [мабодо табдил ба] ду фаришта гардед ё аз ҷовидонон шавед»

فَوَسْوَسَ لَهُمَا الشَّيْطَانُ لِيُبْدِيَ لَهُمَا مَا وُورِيَ عَنْهُمَا مِنْ سَوْءَاتِهِمَا وَقَالَ مَا نَهَاكُمَا رَبُّكُمَا عَنْ هَذِهِ الشَّجَرَةِ إِلَّا أَنْ تَكُونَا مَلَكَتَيْنِ أَوْ تَكُونَا مِنَ الْخَالِدِينَ ﴿٢٠﴾

21. Ва барои он ду савганд хӯрд, ки: «Ман, ҳатман, хайрхоҳатон ҳастам»

وَقَاَسَمَهُمَا إِنِّي لَكُمَا لَمِنَ النَّاصِحِينَ ﴿٢١﴾

22. Пас, онҳоро бо фиреб [аз мақому манзилашон] фуруд овард ва чун аз [меваи] он дарахт бичашиданд, шармгоҳашон бар онон намоён шуд ва шуруъ карданд ба қарор додани барги [дарахтони] биҳишт бар [шармгоҳи] худ. Ва Парвардигорашон [инчунин] ба онҳо нидо дод: «Оё шуморо аз [хӯрдани меваи] он дарахт манъ накардам ва ба шумо нагуфтам, ки бе тардид, шайтон душмани ошкори шумост»?!

23. [Он ду] Гуфтанд: «Парвардигоро, мо [бо сарпечӣ аз дастурат] ба хештан ситам кардаем ва агар моро наёмурзӣ ва бар мо раҳм нақунӣ, ҳатман, аз зиёнкорон хоҳем буд»

24. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «[Аз биҳишт бар замин] фуруд оед, [дар ҳоле ки азин пас] бархе аз шумо душмани бархе дигаред ва дар замин бароятон то муддат [-и муайян]-е қароргоҳ ва баҳрамандӣ хоҳад буд»

25. [Ва] Фармуд: «Дар он зиндагӣ мекунед ва дар ҳамон[ҷо] мемиред ва [рӯзи қиёмат низ] аз он берун оварда мешавед»

فَدَلَّهُمَا بِغُرُورٍ فَلَمَّا ذَاقَا الشَّجَرَةَ
بَدَتْ لَهُمَا سَوْءَاتُهُمَا وَطَفِقَا
يَخِصْفَانِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَرَقِ الْجَنَّةِ
وَنَادَاهُمَا رَبُّهُمَا أَلَمْ أَنْهَكُمَا عَنْ
تِلْكَ الشَّجَرَةِ وَأَقُل لَّكُمَا إِنَّ
الشَّيْطَانَ لَكُمَا عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٢٢﴾

قَالَا رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنفُسَنَا وَإِن لَّمْ
تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ
الْخٰسِرِينَ ﴿٢٣﴾

قَالَ أَهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ
عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ
وَمَتَّعُ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٢٤﴾

قَالَ فِيهَا تَحْيَوْنَ وَفِيهَا تَمُوتُونَ
وَمِنْهَا تُخْرَجُونَ ﴿٢٥﴾

26. Эй фарзандони Одам, ҳамано бароятон либосе фуру фиристодем, ки шармгоҳотонро мепӯшонад ва [мояи] зинати шумост ва [барои муъмин] либоси парҳезгорӣ беҳтар аст. Ин аз нишонаҳои [қудрати] Аллоҳ таолост, бошад, ки [инсонҳо] панд гиранд

يَبْنِيْٓ اٰدَمَ قَدْ اَنْزَلْنَا عَلَيْكُمْ
لِبَاسًا يُؤْوِيْ سَوْءَاتِكُمْ وَرِيْشًا
وَلِبَاسُ التَّقْوٰى ذٰلِكَ خَيْرٌ ذٰلِكَ
مِّنْ اٰيٰتِ اللّٰهِ لَعَلَّهُمْ
يَذَكَّرُوْنَ ﴿٦٦﴾

27. Эй фарзандони Одам, [огоҳ бошед, ки] шайтон шуморо нафиребад, чунончи падару модаратонро аз биҳишт берун кард ва либосашонро аз танашон [берун] кашид, то шармгоҳашонро ба онон нишон диҳад. Бе тардид, ӯ ва гурӯҳаш аз ҷойе, ки онҳоро намебинед, шуморо мебинанд. Ба ростӣ, ки Мо шаётинро дӯстони касоне қарор додаем, ки имон намеоваранд

يَبْنِيْٓ اٰدَمَ لَا يَفْتِنَنَّكُمُ الشَّيْطٰنُ
كَمَا اَخْرَجَ اٰبُوْكُمْ مِّنَ الْجَنَّةِ
يَنْزِعُ عَنْهُمَا لِبَاسَهُمَا لِيُرِيَهُمَا
سَوْءَاتِهِمَا اِنَّهُ يَرٰكُمْ هُوَ
وَقَبِيْلُهُ مِنْ حَيْثُ لَا تَرَوْنَهُمْ اِنَّا
جَعَلْنَا الشَّيْطٰنَ اَوْلِيَاً لِلَّذِيْنَ لَا
يُؤْمِنُوْنَ ﴿٦٧﴾

28. Ва чун [мушрикони] кори зиште анҷом медиҳанд, мегӯянд: «Мо ниёғони худро бар ин [кор] ёфтаем ва Аллоҳ таоло моро ба [анҷоми] он фармон додаст». Бигӯ: «Аллоҳ таоло ҳаргиз ба зишторӣ фармон намедиҳад. Оё суҳанеро, ки намедонед, ба Аллоҳ таоло нисбат медиҳед?»

وَإِذَا فَعَلُوا فَحِيْشَةً قَالُوا وَجَدْنَا
عَلَيْهَا اٰبَاءَنَا وَاللّٰهُ اَمْرًا بِهَا قُلْ
اِنَّ اللّٰهَ لَا يَأْمُرُ بِالْفَحْشَآءِ
اَتَقُوْلُوْنَ عَلٰى اللّٰهِ مَا لَا
تَعْلَمُوْنَ ﴿٦٨﴾

29. [Эй паёмбар, ба мушрикон] Бигӯ:
«Парвардигорам ба адолат фармон
додааст ва [инки ҳама чо, ба вижа] дар
ҳар масҷиде [ҳолисона] рӯи хешро ба
сӯи [қиблаи] ӯ кунед ва ӯро дар ҳоли
[ба дуо ва ниёиш] бихонед ки дин [-и
худ]-ро барояш холис намудаед. [Ва
бидонед] Ҳамон гуна ки шуморо дар
оғоз паид овард, [пас аз марг низ
бори дигар ба сӯяш] бозмегардед

30. [Аллоҳ таоло] Гурӯҳеро ҳидоят
кард ва бар гурӯҳ [-и дигар]-е гумроҳӣ
муқаррар гаштааст; зеро онон ба ҷойи
Аллоҳ таоло шаётинро [ба унвони]
дӯстон [-и хеш] баргузиданд ва гумон
мекарданд, ки ҳидоят ёфтаанд»

31. Эй фарзандони Одам, ҳангоми
рафтани ба масҷид [ва дар ҳар намозе]
зинати худро баргиред [ва либоси
шоиста бипӯшед] ва [дар зиндагӣ, аз
хӯрокҳои покӣ] бихӯред ва
бишомад, вале исроф накунад, [ки]
бе тардид, Аллоҳ таоло
исрофкунандагонро дӯст намедорад

قُلْ أَمَرَ رَبِّي بِالْقِسْطِ وَأَقِيمُوا
وُجُوهَكُمْ عِندَ كُلِّ مَسْجِدٍ
وَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ ۚ كَمَا
بَدَأَكُمْ تَعُودُونَ ﴿٢٩﴾

فَرِيقًا هَدَىٰ وَفَرِيقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ
الضَّلَالَةُ إِنَّهُمْ اتَّخَذُوا الشَّيَاطِينَ
أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَيَحْسَبُونَ
أَنَّهُمْ مُّهْتَدُونَ ﴿٣٠﴾

*يَا بَنِي آدَمَ خُذُوا زِينَتَكُمْ عِندَ
كُلِّ مَسْجِدٍ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا
تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ ﴿٣١﴾

32. [Эй паёмбар, ба мушрикон] Бигӯ: «Либос [-у зинатҳо]е-ро ки Аллоҳ таоло барои бандагонаш падида оварда ва [ҳамчунин] рӯзиҳои покизаро чи касе ҳаром кардааст?». Бигӯ: «Ин [неъматҳо] дар зиндагии дунё барои касонест, ки имон овардаанд, [ва агар чи кофирон низ аз онҳо баҳрамандаанд] рӯзи қиёмат махсус [-и муъминон] хоҳад буд. Мо инчунин оёт [-и худ]-ро барои гурӯҳе, ки медонанд, ба тафсил баён мекунем

33. Бигӯ: «Парвардигорам зишткориҳо, чи ошкор [бошад] ва чи пинҳон ва гуноҳу ситами ноҳақро ҳаром намудааст ва ин ки чизеро шарикӣ Аллоҳ таоло бидонед, ки далеле бар [ҳаққонияти] он нозил накардааст ва инки чизеро, ки намедонед, ба Аллоҳ таоло нисбат диҳед

34. Ҳар уммате ачале дорад. Пас, ҳангоме ки ачалашон ба сар ояд, на лаҳзае [аз он] таъхир мекунад ва на [бар он] пешӣ мегиранд

35. Эй фарзандони Одам, агар паёмбароне аз худӣ шумо [наздатон] биоянд, ки оёти Маро бароятон бихонанд, [аз он пайравӣ кунед] пас, онон, ки парҳезгорӣ намоянд ва [рафторҳои гузаштаро] ислоҳ кунанд, на тарсе хоҳанд дошт ва на андуҳгин мешаванд

قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ ۖ وَالطَّيِّبَاتِ مِنَ الرِّزْقِ قُلْ هِيَ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا خَالِصَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٣٢﴾

قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّي الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَّنَ ۖ وَالْإِثْمَ وَالْبَغْيَ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَأَنْ تُشْرِكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ سُلْطَانًا ۚ وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٣﴾

وَلِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٣٤﴾

يَبْنَیْ عَادَمَ ۖ إِنَّمَا يَأْتِيَنَّكُمْ رُسُلٌ مِّنْكُمْ يَتْلُونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِي ۖ فَمَنْ أَتَّقَى وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٍ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٣٥﴾

36. Ва касоне, ки оёти Моро дурӯғ мепиндоранд ва дар баробараш [гарданкашӣ ва] такаббур меварзанд, аҳли дузаханд ва ҷовидона дар он хоҳанд монд

وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا
عَنْهَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ
فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٣٦﴾

37. Пас, кист ситамгортар аз он ки бар Аллоҳ таоло дурӯғ мебандад ё оёташро дурӯғ мепиндорад? Онон касоне ҳастанд, ки насибашон аз ончи [дар Лавҳи маҳфуз] муқаррар шудааст, ба эшон хоҳад расид, то он гоҳ ки фиристодагони Мо ба суроғашон меоянд, ки ҷонашонро бигиранд, [ба онон] мегӯянд: «Онҳое, ки ба ҷойи Аллоҳ таоло мепарастидед, кучо ҳастанд»? [Онон] Мегӯянд: «Аз [назди] мо гум шуданд». Ва [ин гуна] алайҳи худ гувоҳӣ медиҳанд, ки кофир будаанд

فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ أَفْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ
كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ ۗ أُولَٰئِكَ
يِنَالُهُمْ نَصِيبُهُم مِّنَ الْكِتَابِ حَتَّىٰ
إِذَا جَاءَهُمْ رَسُولُنَا رُسُلُنَا يَتَوَفَّوْنَهُمْ قَالُوا
أَيْنَ مَا كُنْتُمْ تَدْعُونَ مِن دُونِ
اللَّهِ قَالُوا ضَلُّوا عَنَّا وَشَهِدُوا عَلَىٰ
أَنفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرِينَ ﴿٣٧﴾

38. [Фариштагон] Ба онҳо мегӯянд: «Дар байни гурӯҳҳое аз чин ва инс, ки пеш аз шумо [кофиру гумроҳ] буданд, дар оташ [-и дузах] ворид шавед». Ҳар гоҳ гурӯҳе ворид мешаванд, гурӯҳи дигарро лаънат мекунанд, то ҳангоме ки [саранҷом] ҳамагӣ дар онҷо ба ҳам мерасанд. Пайравони [фиребхӯрдаи] онҳо дар бораи раҳбаронашон мегӯянд: «Парвардигоро, инҳо буданд, ки моро гумроҳ карданд. Пас, азоби дучанд аз оташ ба онон бидеҳ». [Аллоҳ таоло] Мефармояд: «Барои ҳар кадом [аз шумо азоби] дучанд аст, вале намедонед»

قَالَ أَدْخُلُوا فِي أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِن
قَبْلِكُمْ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ فِي
النَّارِ كُلَّمَا دَخَلَتْ أُمَّةٌ لَعَنَتْ
أُخْتَهَا حَتَّىٰ إِذَا آدَارُكُوا فِيهَا جَمِيعًا
قَالَتْ أُخْرَيْنَهُمْ لِأَوْلَانِهِمْ رَبَّنَا
هَؤُلَاءِ أَضَلُّونَا فَتَاتِهِمْ عَذَابًا
ضِعْفًا مِّنَ النَّارِ قَالَ لِكُلِّ ضِعْفٍ
وَلَكِن لَّا تَعْلَمُونَ ﴿٣٨﴾

39. Раҳбарони онҳо ба пайравонашон мегӯянд: «Шумо бар мо ҳеч имтиёзе надоред, пас, ба [кайфари] ончи мекардед, азобро бичашед»

وَقَالَتْ أُولَئِكَ لَهُمْ لَأُخْرِنَهُمْ فَمَا كَانَ لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ فذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٣٩﴾

40. Касоне, ки оёти Моро дурӯғ ангошанд ва дар баробари онҳо [гарданкашӣ ва] такаббур намуданд, дарҳои осмон ҳаргиз барояшон кушода намешавад ва ба биҳишт ворид нахоҳанд шуд, магар онки шутур аз сӯрохи сӯзан ворид шавад. Ва гунаҳгоронро инчунин кайфар медиҳем

إِنَّ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا لَا تُفَتَّحُ لَهُمْ أَبْوَابُ السَّمَاءِ وَلَا يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّى يَلِجَ الْجَمَلُ فِي سَمِّ الْخِيَاطِ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُجْرِمِينَ ﴿٤٠﴾

41. Бар эшон бистаре аз [оташи] дузах [муҳайёст] ва [рӯйандозашон низ] пӯшишхое [аз оташ аст] ва ситамгоронро инчунин кайфар медиҳем

لَهُمْ مِنْ جَهَنَّمَ مِهَادٌ وَمِنْ فَوْقِهِمْ غَوَاشٍ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿٤١﴾

42. Касоне, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста кардаанд [ҳар андоза амали нек кардаанд, мепазирем, чаро ки] ва ҳеч касро чуз ба андозаи тавонаш муқаллаф намесозем. Инон биҳиштианд ва дар он ҷовидон хоҳанд буд

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٤٢﴾

43. Ва ҳар кинаеро аз синаҳояшон мезудоем. Аз зери [қасрҳои] онон ҷуйборҳо ҷорӣ аст ва мегӯянд: «Сипос махсуси Аллоҳ таоло аст, ки моро [тавфиқи ибодат дод ва] ба ин [биҳишт] ҳидоят намуд. Ва агар Аллоҳ таоло ҳидоятамон намекард, ҳаргиз роҳ намеёфтем. Бе тардид, фиристодагони Парвардигорамон, ба ростӣ ва дурустӣ омаданд». [Он гоҳ] Ба онон нидо дода мешавад, ки: «Ин биҳишт ба подоши он чи мекардед, ба шумо расидааст»

44. Биҳиштиён дузахиёро нидо медиҳанд, ки: «Мо он чиро, ки Парвардигорамон ба мо ваъда дода буд, дуруст ёфтем. Оё шумо [низ] он чиро, ки Парвардигоратон ваъда карда буд, дуруст ёфтед?» Онон мегӯянд: «Оре». Пас, нидодиҳандае миёнашон нидо медиҳад, ки: «Лаънати Аллоҳ таоло бар ситамгорон [кофирон] бод!»

45. [Ҳамон] Касоне, ки [мардумро] аз роҳи Аллоҳ таоло бозмедоштанд ва онро [бо илқои шубаҳот] мунҳариф мехостанд ва охиратро бовар надоштанд»

وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِّنْ غَلِيٍّ
تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ وَقَالُوا
الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا
كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ
لَقَدْ جَاءَتْ رُسُلٌ رَبِّنَا بِالْحَقِّ
وَنُودُوا أَنْ تَتَّكُمُ الْجَنَّةُ
أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾

وَنَادَى أَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابَ
النَّارِ أَنْ قَدْ وَجَدْنَا مَا وَعَدَنَا رَبُّنَا
حَقًّا فَهَلْ وَجَدْتُمْ مَا وَعَدَ رَبُّكُمْ
حَقًّا قَالُوا نَعَمْ فَأَذَّنَ مُؤَذِّنٌ بَيْنَهُمْ
أَنْ لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿٤٤﴾

الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ
وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ
كَافِرُونَ ﴿٤٥﴾

46. Дар миёни он ду [гурӯҳ: биҳишти ва дузахӣ] монеге аст ва бар аъроф [баландиҳои он монеге] мардоне ҳастанд, ки ҳар як [аз он ду гурӯҳ]-ро аз [нишонаҳои] чеҳраашон мешиносанд ва [аз баландии аъроф] аҳли биҳиштро нидо медиҳанд, ки: «Салом бар шумо бод». Инон умеди биҳишт доранд ва ҳанӯз ба он ворид нашудаанд

47. Ва чун чашмонашон мутаваҷҷеҳӣ аҳли дузах мешавад, мегӯянд: «Парвардигоро, моро бо гурӯҳи ситамгорон [дар якҷо] қарор мадеҳ»

48. Аҳли аъроф мардоне [аз дузахиёро], ки ононро аз чеҳраҳоиашон мешиносанд, садо мезананд [ва] мегӯянд: «Ҷамъият [-у моландузий]-и шумо ва он [ҳама] гарданкашӣ [ва такаббур]-е, ки мекардед, ба ҳолатон суде надошт»

49. Оё инҳо [биҳиштиён] ҳамон касоне ҳастанд, ки савганд ёд мекардед, ки Аллоҳ таоло [ҳаргиз] раҳмате ба онон намерасонад? [Сипас Аллоҳ таоло мефармояд: эй муъминон] Ба биҳишт ворид шавед [ки дар онҷо], на тарсе хоҳед дошт ва на андухгин мешавед

وَيَبْيَهُمَا حِجَابٌ وَعَلَى الْأَعْرَافِ
رِجَالٌ يَعْرِفُونَ كُلًّا بِسِيمَاهُمْ
وَنَادُوا أَصْحَابَ الْجَنَّةِ أَنْ سَلِّمُوا
عَلَيْكُمْ لَمْ يَدْخُلُوهَا وَهُمْ
يَطْمَعُونَ ﴿٦٦﴾

*وَإِذَا صُرِفَتْ أَبْصَارُهُمْ تِلْقَاءَ
أَصْحَابِ النَّارِ قَالُوا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا
مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٦٧﴾

وَنَادَى أَصْحَابُ الْأَعْرَافِ رِجَالًا
يَعْرِفُونَهُمْ بِسِيمَاهُمْ قَالُوا مَا أَغْنَى
عَنْكُمْ جَمْعُكُمْ وَمَا كُنْتُمْ
تَسْتَكْبِرُونَ ﴿٦٨﴾

أَهْوَأَ لَآءِ الَّذِينَ أَقْسَمْتُمْ لَا يَنَالُهُمُ
اللَّهُ بِرَحْمَةٍ أَدْخُلُوا الْجَنَّةَ لَا خَوْفٌ
عَلَيْكُمْ وَلَا أَنْتُمْ تُحْزَنُونَ ﴿٦٩﴾

50. Аҳли дузах биҳиштиёнро нидо медиҳанд, ки: «Аз он об ё ончи Аллоҳ таоло рӯзиятон додааст, андаке моро баҳраманд созед» [Онон дар посух] Меғӯянд: «Аллоҳ таоло ҳардуру бар кофирон ҳаром кардааст»

51. [Ҳамон] Касоне, ки дини худро ба саргармӣ ва бозӣ гирифтанд ва зиндагии дунё фиребашон дод. Пас, чунон ки онон дидори имрӯзашонро аз ёд бурданд ва оёти Моро инкор карданд, Мо [низ] имрӯз ононро аз ёд мебарем [ва дар азоб раҳо мекунем]

52. Ба ростӣ, мо барояшон китобе овардем, ки онро бар [асоси] илм [-и бекарони илоҳӣ] ба тафсил баён кардаем ва [нозил кардем, то] барои гурӯҳе, ки имон меоваранд, ҳидояту раҳмате бошад

وَنَادَىٰ أَصْحَابُ النَّارِ أَصْحَابَ
الْجَنَّةِ أَنْ أَفِيضُوا عَلَيْنَا مِنَ الْمَاءِ
أَوْ مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ
حَرَمَهَا عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٥٠﴾

الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَهْوًا وَلَعِبًا
وَعَرَّضتُّهُمُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا فَأَلْوِمُ
نَنسَهُمْ كَمَا نَسُوا لِقَاءَ يَوْمِهِمْ
هَذَا وَمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا
يُحِجُّونَ ﴿٥١﴾

وَلَقَدْ جِئْتَهُم بِكِتَابٍ فَصَّلْنَاهُ
عَلَىٰ عِلْمٍ هُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ
يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾

53. Оё онон [кофирои] чуз таъвили оёт [ва фаро расидани қиёмат] интизори [дигаре] доранд? Рӯзе, ки таъвилаш [қиёмат] фаро расад, касоне, ки онро пештар фаромӯш карда буданд, мегӯянд: «Яқинан, фиристодагони Парвардигорамон ба ҳақ омада буданд. Пас, оё [имрӯз] шафоатгароне дорем, ки шафоатамон кунанд ё [метавонем ба дунё] бозгардем, то корҳое ғайр аз ончи мекардем, анҷом диҳем»? Бе тардид, [онон] ба худ зиён заданд ва ончиро ба дурӯғ [маъбудии худ] месохтанд, [ҳама] маҳву нобуд шуд

54. [Эй мардум] Бе гумон, Парвардигори шумо Аллоҳ таоло аст, ки осмонҳо ва заминро дар шаш рӯз офарид, сипас бар Арш қарор гирифт. [Торикии] Шабро бо [рӯшноии] рӯзи мепӯшонад, ки [ҳаряки] он [дигаре]-ро шитобон мечӯяд ва хуршеду моҳ ва ситорагонро [падид овард], ки [ҳамагӣ] ба фармони Ӯ ба хидмат [-иинсон] гумошта шудаанд. Огоҳ бошед! Офариниш ва фармонравой аз они Ӯст. Пурбаракат [-у бузург] аст Аллоҳ таолое, ки Парвардигори ҷаҳониён аст

55. [Эй муъминон] Парвардигоратонро ба зорӣ ва пинҳонӣ бихонед, ки Ӯ таҷовузкунандагон [-и худудии илоҳӣ]-ро дӯст намедорад

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا تَأْوِيلَهُ يَوْمَ يَأْتِي تَأْوِيلَهُ يَقُولُ الَّذِينَ نَسُوهُ مِنْ قَبْلُ قَدْ جَاءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ فَهَلْ لَنَا مِنْ شُفَعَاءَ فَيَشْفَعُوا لَنَا أَوْ نُرَدُّ فَنَعْمَلْ غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ قَدْ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَصَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٥٣﴾

إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ يُعْشَى اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَثِيثًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُومَ مُسَخَّرَاتٍ بِأَمْرِهِ أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٥٤﴾

ادْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿٥٥﴾

56. Ва дар замин, пас аз он ки [бо биъсати паёмбарон ва диндории муъминон] ислоҳ гаштааст, фитна ва фасод накунед ва Ё [Аллоҳ таоло]-ро бо биму умед бихонед, [ки] бе тардид, раҳмати Аллоҳ таоло ба накукорон наздик аст

وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا وَادْعُوهُ خَوْفًا وَطَمَعًا إِنَّ رَحْمَتَ اللَّهِ قَرِيبٌ مِّنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٦﴾

57. Ёст, ки пешопеши [борони] раҳматаш бодҳоро башоратбахш мефиристад, то абрҳои сангинборро [бар дӯш] кашанд [ва] онро ба сӯйи замини [хушку] мурда мефириستم, он гоҳ бар он [сарзамин] об фуру меборем ва [аз баракати] он [об] ҳар гуна мевае бармеоварем. Ба ин сон, мурдагонро [низ аз қабр] хориҷ месозем, бошад, ки панд гиред

وَهُوَ الَّذِي يُرْسِلَ الرِّيحَ بَشِيرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ ۗ حَتَّىٰ إِذَا أَقْلَّتْ سَحَابًا ثِقَالًا سُقْنَاهُ لِبَلَدٍ مَّيِّتٍ فَأَنْزَلْنَا بِهِ الْمَاءَ فَأَخْرَجْنَا بِهِ مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ ۚ كَذَٰلِكَ نُخْرِجُ الْمَوْتَىٰ لِعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٥٧﴾

58. Сарзамини покиза [ва омода] гиёҳаш ба фармони Парвардигораш [фаровону пурбор] мерӯяд ва аз он [шӯразоре], ки нопок аст, чуз [гиёҳи] андаку беарзиш намерӯяд. Ин гуна оёт [-и худ]-ро барои гурӯҳе, ки сипос мегузоранд, гуногун баён мекунем

وَالْبَلَدُ الطَّيِّبُ يَخْرُجُ نَبَاتُهُ بِإِذْنِ رَبِّهِ ۗ وَالَّذِي خَبَثَ لَا يَخْرُجُ إِلَّا نَكِدًّا ۚ كَذَٰلِكَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَشْكُرُونَ ﴿٥٨﴾

59. Бе тардид, Мо Нухро ба сӯйи қавмаш фиристодем, пас, гуфт: «Эй қавми ман, Аллоҳ таолоро бипарастед, ки чуз Ё маъбуде [ба ҳақ] надоред. [Агар Ёро ибодат накунед] Ман бар шумо аз азоби рӯзи бузург метарсам»

لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ ۖ فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنِّ إِلَهٍ غَيْرُهُ ۖ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٥٩﴾

60. Ашроф [-у бузургон]-и қавмаш гуфтанд: «Ба ростй, ки мо туро дар гумроҳии ошкор мебинем»

قَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِهِ إِنَّا لَنَرَنَّكَ فِي
ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٦٠﴾

61. Ў гуфт: «Эй қавми ман, ҳеч гуна гумроҳӣ [ва инҳирофе] дар ман нест, балки ман фиристодае аз [ҷониби] Парвардигори ҷаҳониёнам

قَالَ يَقَوْمُ لَيْسَ بِي ضَلَالَةٌ وَلَكِنِّي
رَسُولٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦١﴾

62. Паёмҳои Парвардигорамро ба шумо мерасонам ва бароятон хайрхоҳӣ мекунам ва аз [шариати] Аллоҳ таоло чизҳое медонам, ки шумо намедонед

أُبَلِّغُكُمْ رِسَالَتِ رَبِّي وَأَنْصَحُ
لَكُمْ وَأَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا
تَعْلَمُونَ ﴿٦٢﴾

63. Оё таачҷуб кардаед, ки панде аз ҷониби Парвардигоратон тавассути марде аз худи шумо бароятон омада бошад, то шуморо [аз азоби қиёмат] бим диҳад, ки парво пеша кунед ва бошад, ки фарогирифтаи раҳмат гардед»?

أَوْعَجِبْتُمْ أَن جَاءَكُمْ ذِكْرٌ مِّن
رَّبِّكُمْ عَلَى رَجُلٍ مِّنكُمْ
لِيُنذِرَكُمْ وَلِتَتَّقُوا وَلَعَلَّكُمْ
تُزَكَّوْنَ ﴿٦٣﴾

64. Пас, вайро дурӯғу пиндоштанд, он гоҳ Мо ӯ ва касоне, ки ҳамроҳаш дар киштӣ буданд, наҷот додем ва касоне, ки оёти Моро дурӯғ ангошта буданд, фарқ кардем. Ба ростй, ки онон [дар қабули ҳақ] гурӯҳи нобино буданд.

فَكَذَّبُوهُ فَأَخْبَيْنَاهُ وَالَّذِينَ مَعَهُ فِي
الْفُلِكِ وَأَعْرَفْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا
بِآيَاتِنَا إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا عَمِينَ ﴿٦٤﴾

65. Ва ба [сӯйи қавми] Од бародарашон Ҳудро [фиристодем]. Ў гуфт: «Эй қавми ман, Аллоҳ таолоро бипарастед, ки ҷуз Ў маъбуди [барҳақ] надоред. Оё парво намекунад»?

*وَالِي عَادِ أَخَاهُمْ هُودًا قَالَ يَقَوْمُ
اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنِّ إِلَهٍ
غَيْرُهُ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٦٥﴾

66. Ашроф [-у бузургон]-и қавми ӯ ки кофир буданд, гуфтанд: «Бе гумон, мо туро дар нодонӣ мебинем ва мо, ҳатман, туро аз дурӯғгӯён мепиндорем»

قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ إِنَّا لَنَرُّكَ فِي سَفَاهَةٍ وَإِنَّا لَنُظُنُّكَ مِنَ الْكٰذِبِينَ ﴿٦٦﴾

67. Гуфт: «Эй қавми ман, ҳечгуна нодоние дар ман нест, балки ман фиристодае аз [ҷониби] Парвардигори ҷаҳониён ҳастам

قَالَ يَقَوْمٌ لَيْسَ بِي سَفَاهَةٌ وَلٰكِنِّي رَسُولٌ مِّن رَّبِّ الْعٰلَمِينَ ﴿٦٧﴾

68. Паёмҳои Парвардигорамро ба шумо мерасонам ва ман бароятон хайрхоҳи амин ҳастам

أُبَلِّغُكُمْ رِسٰلَتِ رَبِّي وَأَنَا لَكُمْ نٰصِحٌ أٰمِينٌ ﴿٦٨﴾

69. Оё таачҷуб кардаед, ки панде аз ҷониби Парвардигоратон тавассути марде аз худи шумо бароятон омада бошад, то шуморо [аз азоби қиёмат] бим диҳад? Ва ба ёд оваред, ҳангоме ки пас аз қавми Нуҳ шуморо ҷонишинон [-и онон] қарор дод ва ба шумо дар офариниш фузунӣ [ва қудрат] дод. Пас, неъматҳои Аллоҳ таолоро ба ёд оваред, бошад, ки растагор шавед»

أَوْعَجِبْتُمْ أَن جَاءَكُمْ ذِكْرٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ مِّنكُمْ لِيُنذِرَكُمْ وَأَذْكُرُوا إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِن بَعْدِ قَوْمِ نُوحٍ وَرَادَكُمْ فِي الْخَلْقِ بَصۜطَةً ۗ فَآذْكُرُوا ءَالَآءَ اللَّهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٦٩﴾

70. [Кофирон] Гуфтанд: «Оё сӯйи мо омадай, ки фақат Аллоҳ таолоро бипарастем ва он чиро падаронамон мепарастиданд, раҳо кунем? Пас, агар аз ростгӯёнӣ, он чи [аз азоби илоҳӣ, ки] ба мо ваъда медиҳӣ биёвар»

قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَعْبُدَ اللَّهَ وَحَدَهُ وَنَذَرَ مَا كَانَ يَعْبُدُ ءَابَاؤُنَا فَآتِنَا يِمَّا تُعِدُّنَا إِن كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِينَ ﴿٧٠﴾

71. [Худ] гуфт: «Бе тардид, азоб ва хашми [сахт] аз [сӯйи] Парвардигоратон бар шумо воқеъ шуда [ва шуморо фарогирифта] аст. Оё дар бораи исмҳое, ки худӣ шумо ва падаронатон онҳоро [маъбуд] ном ниҳодаед ва Аллоҳ таоло ҳеч далели бар [ҳаққонияти] он нозил накардааст, бо ман муҷодала мекунед? Пас, мунтазир бошед, [ки] бе гумон, ман [низ] бо шумо аз мунтазиронам»

72. Пас, ӯ ва касонеро, ки ҳамроҳаш буданд, ба раҳмат [ва лутфе] аз [ҷониби] хеш наҷот додем ва решаи касоне, ки оёти Моро дурӯғ ангошанд ва аз муъминон набуданд, барандохтем

73. Ва ба [сӯйи қавми] Самуд бародарашон Солеҳ ро [фиристодем] Ӯ гуфт: «Эй қавми ман, Аллоҳ таолоро бипарастед, ки ҷуз Ӯ маъбуд [-и барҳақ] надоред. Бе тардид, далели равшане аз [сӯйи] Парвардигоратон барои шумо омадааст. Ин модашури Аллоҳ таоло [ки аз дили сахраҳо берун омадааст] бароятон муъҷизаест, пас, ӯро [ба ҳоли худ] воғузored, то дар замини Аллоҳ таоло [бичарад ва алаф] бихӯрад ва ба ӯ озор [-у осебе] нарасонед, ки шуморо азоби дардноке фаро хоҳад гирифт

قَالَ قَدْ وَقَعَ عَلَيْكُمْ مِّن رَّبِّكُمْ
رِجْسٌ وَعَصَبٌ أَتَّجِدُلُونَنِي فِي
أَسْمَاءٍ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَعَآبَاؤَكُمْ
مَا نَزَلَ اللَّهُ بِهَا مِن سُلْطَانٍ
فَأَنْتَظِرُونَ إِنِّي مَعَكُمْ مِّن
الْمُنْتَظِرِينَ ﴿٧١﴾

فَأَنْجَيْنَاهُ وَالَّذِينَ مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا
وَقَطَعْنَا دَابِرَ الَّذِينَ كَذَبُوا بآيَاتِنَا
وَمَا كَانُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٧٢﴾

وَإِلَى ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا قَالَ
يَقَوْمِ أَعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِن
إِلَهٍ غَيْرُهُ قَدْ جَاءَكُمْ بَيِّنَةٌ مِّن
رَّبِّكُمْ هَذِهِ نَاقَةُ اللَّهِ لَكُمْ
آيَةٌ فَذُرُوهَا تَأْكُلْ فِي أَرْضِ اللَّهِ
وَلَا تَمْسُوهَا بِسَوْءٍ فَيَأْخُذَكُمْ
عَذَابُ الْيَمِّ ﴿٧٣﴾

74. Ва ба ёд оваред, ҳангоме ки [Аллоҳ таоло] шуморо аз [қавми] Од ҷонишинон [-и онон] қарор дод ва дар замин мустақар сохт, ки дар даштҳои қасрҳои бино мекунад ва дар кӯҳҳо хонаҳои метарошад. Пас, неъматҳои Аллоҳ таолоро ба ёд оваред ва дар замин ба фасод [-у табоҳӣ] накушед»

وَأَذْكُرُوا إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِنْ
بَعْدِ عَادٍ وَبَوَّأَكُمْ فِي الْأَرْضِ
تَتَخَذُونَ مِنْ سُهُولِهَا قُصُورًا
وَتَنْحِتُونَ الْجِبَالَ بُيُوتًا فَاذْكُرُوا
ءَالَآءَ اللَّهِ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ
مُفْسِدِينَ ﴿٧٤﴾

75. Ашроф [-у бузургон]-и қавми ӯ, ки гарданкашӣ мекарданд, ба заифону бечорагон, ба [ҳамон] касоне, ки имон оварда буданд, гуфтанд: «Оё [ба яқин] медонед, ки Солеҳ аз [тарафи] Парвардигораш фиристода шудааст?» [Онон] Гуфтанд: «Мо ба он чи ӯ ба он фиристода шудааст, имон дорем»

قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ
قَوْمِهِ لِلَّذِينَ اسْتُضِعُوا لِمَنْ
ءَامَنَ مِنْهُمْ أَتَعْلَمُونَ أَنَّ صَلْحًا
مُرْسَلٌ مِنْ رَبِّهِ قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلَ
بِهِ مُؤْمِنُونَ ﴿٧٥﴾

76. Онон, ки гарданкашӣ мекарданд, гуфтанд: «Мо ба ончи шумо ба он имон овардаед, бовар надорем»

قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا بِالَّذِي
ءَامَنْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ ﴿٧٦﴾

77. Пас, модашутуро пай карданд ва аз фармони Парвардигорашон сарпечиданд ва гуфтанд: «Эй Солеҳ, агар аз паёмбарон [-илоҳӣ] ҳастӣ, ончи аз азоб, ки ба мо ваъда медиҳӣ, [бар сарамон] биёвар»

فَعَقَرُوا النَّاقَةَ وَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ
رَبِّهِمْ وَقَالُوا يُصَلِّحْ أَخِيَنَا بِمَا
نَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٧٧﴾

78. Саранҷом заминларза ононро фаро гирифт, пас, дар хонаҳои худ ба рӯ афтоданд [ва ҳалок шуданд]

فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي
دَارِهِمْ جَثِيمِينَ ﴿٧٨﴾

79. Пас, [Солеҳ] аз онон рӯ гардониду гуфт: «Эй қавми ман, ман паёми Парвардигорамро ба шумо расонидам ва бароятон хайрхоҳӣ кардам, вале шумо [хайрхоҳону] насиҳатгаронро дӯст намедоред»

فَتَوَلَّوْا عَنْهُمْ وَقَالَ يَٰقَوْمِ لَقَدْ
أَبْلَغْتُكُمْ رِسَالَةَ رَبِّي وَنَصَحْتُ
لَكُمْ وَلَكِنَّ لَّا تُحِبُّونَ
التَّٰصِحِينَ ﴿٧٩﴾

80. Ва Лутро [ба паёмбарӣ фиристодем], ки ба қавми худ гуфт: «Оё кори бисёр зиштеро анҷом медиҳед, ки пеш аз шумо ҳеч як аз ҷаҳониён анҷом надодааст?»

وَلَوْطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَتَأْتُونَ
الْفَحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ
أَحَدٍ مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿٨٠﴾

81. Шумо аз рӯйи шаҳват ба ҷойи занон бо мардон меомезед. Оре, шумо [аз худуди илоҳӣ фаротар рафтаед ва] гурӯҳи таҷовузкоред»

إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِّنْ
دُونِ النِّسَاءِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ
مُّسْرِفُونَ ﴿٨١﴾

82. Ва [-ле] посухи қавмаш ҷуз ин набуд, ки гуфтанд: «Ононро аз шаҳратон берун кунед, [чароки] бе тардид, инҳо афроди покдоман [-у муқаддасмаоб] ҳастанд»

وَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا
أَخْرِجُوهُمْ مِّنْ قَرْيَتِكُمْ ۖ إِنَّهُمْ
أُنَاسٌ يَّتَطَهَّرُونَ ﴿٨٢﴾

83. Пас, Мо ӯ ва хонадонашро начот додем, магар ҳамсараш, ки аз бозмондагон [дар азоб] буд

فَأَنجَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا أُمَّرَأَتَهُ ۗ كَانَتْ
مِنَ الْعٰثِرِينَ ﴿٨٣﴾

84. Ва бороне [аз санг] бар онон боридем. Пас, бингар, ки саранҷоми гунаҳкорон чи гуна буд

وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَأَنْظَرُوا
كَيْفَ كَانَ عِقَابِ الْمُجْرِمِينَ ﴿٨٤﴾

85. Ва ба сӯйи [мардуми] Мадян бародараш Шуайбро [фиристодем]. Ў гуфт: «Эй қавми ман, Аллоҳ таолоро бипарастед, ки ҷуз Ў маъбуд [-и барҳақ] надоред. Яқинан, аз [сӯйи] Парвардигоратон барои шумо далели равшан омадааст, пас, [ҳаққи] паймона ва тарозуро комил [-у дуруст] адо кунед ва ба мардум аҷносашонро кам надихед ва дар замин пас аз ислоҳаш фасод накунад. Агар имон доред, ин барои шумо беҳтар аст

وَالِى مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا قَالَ
يَقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ
إِلَهٍ غَيْرُهُ قَدْ جَاءَكُمْ بَيِّنَةٌ مِنْ
رَبِّكُمْ فَأَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيزَانَ
وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا
تُنْفِسُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا
ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ
مُؤْمِنِينَ ﴿٨٥﴾

86. Ва бар сари ҳар роҳе нанишинед, ки [бо зӯрирӣ ва дуздӣ мардумро] битарсонед ва ҳаркиро имон дорад, аз роҳи Аллоҳ таоло боздоред ва роҳашро мунҳариф бихоҳед [ки ба ҳидоят даст наёбад]. Ва ба ёд оваред, ҳангомеро ки андак будед, сипас Аллоҳ таоло [теъдоди] шуморо фузунӣ бахшид ва бингаред, ки саранҷоми муфсидон [-и табаҳкор] чи гуна буд

وَلَا تَقْعُدُوا بِكُلِّ صِرَاطٍ تُوعِدُونَ
وَتَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ مَنْ
ءَامَنَ بِهِ وَتَبْغُونَهَا عِوَجًا
وَأَذْكُرُوا إِذْ كُنْتُمْ قَلِيلًا فَكَثَرَكُمْ
وَأَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ
الْمُفْسِدِينَ ﴿٨٦﴾

87. Агар гурӯҳе аз шумо ба ончи ба он фиристода шудаам, имон оварданд ва гурӯҳи дигар имон наоварданд, пас, сабр кунед, то Аллоҳ таоло миёни мо доварӣ кунад ва Ў беҳтарин довар аст»

وَإِنْ كَانَ طَآئِفَةٌ مِّنْكُمْ ءَامَنُوا
بِآيَاتِنَا أُرْسِلَتْ بِهِ وَطَآئِفَةٌ لَّمْ
يُؤْمِنُوا فَاصْبِرُوا حَتَّىٰ يَحْكُمَ اللَّهُ
بَيْنَنَا وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿٨٧﴾

88. Ашроф [-у бузургон]-и қавмаш, ки такаббур меварзиданд гуфтанд: «Эй Шуайб, ҳатман, ту ва касонеро, ки ҳамроҳат имон овардаанд, аз шаҳрамон берун мекунем, [пас, ё биравед] ё ба оини мо баргардед». [Шуайб] Гуфт: «Оё [бозгардем ҳатто] агар аз он кароҳат дошта [ва безор] бошем?»

89. Агар ба оини шумо баргардем, пас аз он ки Аллоҳ таоло моро аз он наҷот бахшид, дар ҳақиқат, ба Аллоҳ таоло дурӯғ бастаем. Ва моро сазовор нест, ки ба он бозгардем, магар он ки Аллоҳ таоло – Парвардигори мо бихоҳад. Илми Парвардигорамон ҳама чизро фаро гирифтааст. Бар Аллоҳ таоло таваккал кардаем. Парвардигоро, миёни мо ва қавмамон ба ҳақ доварӣ кун ва Ту беҳтарин доварӣ»

90. Ва ашроф [-у бузургон]-и қавмаш, ки кофир буданд, гуфтанд: «Агар аз Шуайб пайравӣ кунед, ҳатман, зиёнкор хоҳед буд»

91. Он гоҳ зилзила [-и шадид]-е ононро фаро гирифт, пас, дар хонаҳои худ ба рӯ дарафтоданд [ва ҳалок шуданд]

﴿قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لَنُخْرِجَنَّكَ يَشْعِيبُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَكَ مِنْ قَرْيَتِنَا أَوْ لَتَعُودُنَّ فِي مِلَّتِنَا قَالَ أَوَلَوْ كُنَّا كٰرِهِيْنَ ﴿٨٨﴾﴾

﴿قَدِ افْتَرَيْنَا عَلَى اللَّهِ كَذِبًا إِنْ عُدْنَا فِي مِلَّتِكُمْ بَعْدَ إِذْ نَجَّيْنَا اللَّهَ مِنْهَا وَمَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَعُودَ فِيهَا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّنَا وَسِعَ رَبُّنَا كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا افْتَحْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِنَا بِالْحَقِّ وَأَنْتَ خَيْرُ الْفَاتِحِينَ ﴿٨٩﴾﴾

﴿وَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لَئِن آتَيْتُمْ شُعَيْبًا الْإِنِّكُمْ إِذًا لَتَخْسِرُونَ ﴿٩٠﴾﴾

﴿فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جٰثِيَيْنَ ﴿٩١﴾﴾

92. Онон, ки Шуайбро дурӯғу ангоштанд, [чунон аз байн рафтанд ки] гӯй ҳаргиз дар он [диёр] набудаанд ва онон ки Шуайбро дурӯғу ангоштанд, худ зиёнкорон буданд

الَّذِينَ كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَأَن لَّمْ يَعْمُرُوا
فِيهَا الَّذِينَ كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَانُوا هُمُ
الْخٰسِرِينَ ﴿٩٢﴾

93. Пас, [Шуайб] аз эшон рӯй гардонду гуфт: «Эй қавми ман, бе тардид паёмҳои Парвардигорамро ба шумо расондам ва пандатон додам. Пас, чигуна барои гурӯҳи кофир [-и лаҷуч] андуҳгин бошам?»

فَتَوَلَّىٰ عَنْهُمْ وَقَالَ يٰقَوْمِ لَقَدْ
اٰتٰتْكُمْ رِسٰلَتِ رَبِّي وَنَصَحْتُ
لَكُمْ فَكَيْفَ ءَاَسٰى عَلٰى قَوْمٍ
كٰفِرِيْنَ ﴿٩٣﴾

94. Ва мо дар ҳеч шаҳр [ва диёре] паёмбаре нафиристодем, магар инки сокинонашро ба ранҷо ва сахтиҳо гирифта сохтем, бошад, ки [ба даргоҳи илоҳӣ фурутанӣ ва] тазарруъ кунанд

وَمَا اَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِّن نَّبِيٍّ اِلَّا
اٰخَذْنَا اَهْلَهَا بِالْبَاسِ ءَاِذَا
لَعَلَّهُمْ يٰضُرُّوْنَ ﴿٩٤﴾

95. Сипас ба ҷойи нохӯшӣ [ва бадӣ] неки [ва хушӣ] овардем, то афзун шуданд ва гуфтанд: «Бе тардид, ба падарони мо [низ ба ҳукми табиат] сахти ва роҳате мерасид». Пас, дар ҳоле ки беҳабар буданд, ононро [ба азоб] фаро гирифтём

ثُمَّ بَدَّلْنَا مَكَانَ السَّيِّئَةِ الْحَسَنَةَ
حَتّٰى عَفَوْا وَقَالُوْا قَدْ مَسَّ اٰبَاءَنَا
الصَّرَءُ وَالسَّرَءُ فَاخَذْنَاهُمْ بَغْتَةً
وَهُمْ لَا يَشْعُرُوْنَ ﴿٩٥﴾

96. Ва агар аҳли он шаҳрҳо имон меоварданд ва парво мекарданд, [дарҳои] баракати осмон ва заминро бар онон мекушодем, вале [оёту паёмҳои Моро] дурӯғ ангоштаанд, пас, ба [кайфари] ончи мекарданд, ононро [ба азоб] фаро гирифтём

وَلَوْ اَنَّ اَهْلَ الْاَنْفَرِىٔ ءَامَنُوْا وَاَتَقَوْا
لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَاتٍ مِّن
السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَلٰكِن كَذَّبُوْا
فَاخَذْنَاهُمْ بِمَا كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ ﴿٩٦﴾

97. Оё сокинони [ин] шаҳрҳо дар амонанд аз инки азоби Мо [ногаҳон] шабҳангом, ки хуфтаанд ба суроғашон биояд?

أَفَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَنْ يَأْتِيَهُمْ
بَأْسُنَا بَيِّنًا وَهُمْ نَائِمُونَ ﴿٩٧﴾

98. Ва оё сокинони [ин] шаҳрҳо дар амонанд аз ин ки азоби Мо нимрӯзӣ, ки ба бозӣ [ва умури беҳуда] саргарманд, ба суроғашон биояд?

أَوَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَنْ يَأْتِيَهُمْ
بَأْسُنَا ضُحَىٰ وَهُمْ يَلْعَبُونَ ﴿٩٨﴾

99. Оё худро аз макр [-у тадбир]-и Аллоҳ таоло эмин дониستانд? [Ҳол он ки] Чӯз мардуми зиёнкор [касе] худро аз макри Аллоҳ таоло дар амон намедонад

أَفَأَمِنُوا مَكْرَ اللَّهِ فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ
اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٩٩﴾

100. Оё барои касоне, ки заминро пас аз сокинони [пешини] он ба ирс мебаранд, равшан нашудааст, ки агар мехостем, ононро ба [кайфари] гуноҳонашон нобуд мекардем ва ба дилҳояшон муҳр мениҳодем, то дигар [нидои ҳақро] нашнавад?

أَوَلَمْ يَهْدِ لِلَّذِينَ يَرِثُونَ الْأَرْضَ مِنْ
بَعْدِ أَهْلِهَا أَنْ لَوْ نَشَاءُ أَصْبَنَهُمْ
يَدْيُنِيهِمْ وَنَطْبَعُ عَلَي قُلُوبِهِمْ فهُمْ
لَا يَسْمَعُونَ ﴿١٠٠﴾

101. [Эй паёмбар] Инҳо шаҳрҳоест, ки бархе аз хабарҳояшонро бар ту ҳикоят мекунем. Бе тардид, паёмбарони онҳо далоили равшан барои эшон оварданд, вале онон намехостанд ба чизе, ки пештар дурӯғ шумурда буданд, имон оваранд. Аллоҳ таоло бар дилҳои кофирон, ин гуна муҳр [-и ғафлат] мениҳад

تِلْكَ الْقُرَىٰ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ
أَنْبَاءِهَا وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ
بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا بِمَا
كَذَّبُوا مِنْ قَبْلُ كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ
عَلَى قُلُوبِ الْكَافِرِينَ ﴿١٠١﴾

102. Ва дар бештарашон вафое ба аҳд наёфтем ва аксарашонро чиддан нофармон ёфтем

وَمَا وَجَدْنَا لِأَكْثَرِهِمْ مِنْ عَهْدٍ
وَإِنْ وَجَدْنَا أَكْثَرَهُمْ لَفَاسِقِينَ ﴿١٠٢﴾

103. Сипас баъд аз онҳо Мӯсоро бо оёти хеш ба сӯи Фиръавн ва бузургони қавмаш фиристодем, вале онҳо ба он [оёт] куфр варзиданд. Пас, бингар, ки саранчоми табаҳқорон чигуна будааст

ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِم مُّوسَىٰ
بِآيَاتِنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ
فَظَلَمُوا بِهَا فَأَنْظِرْ كَيْفَ كَانَ
عَقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٣٣﴾

104. Ва Мӯсо гуфт: «Эй Фиръавн, ман фиристодае аз [сӯи] Парвардигори ҷаҳониёнам

وَقَالَ مُوسَىٰ يٰفِرْعَوْنُ إِنِّي رَسُولٌ
مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٣٤﴾

105. Сазовораст, ки дар мавриди Аллоҳ таоло ҷуз [ба ростӣ ва] ҳақ сухан нагуем. Бе тардид, ман далел [ва муъҷизаи равшан] аз Парвардигоратон барои шумо овардаам. Пас, Бани Исроилро ҳамроҳи ман бифирист»

حَقِيقٌ عَلَيَّ أَن لَّا أَقُولَ عَلَى اللَّهِ
إِلَّا الْحَقَّ ۚ فَذُحِّثْكُمْ بَيْنَهُ مِّن
رَّبِّكُمْ فَأَرْسِلْ مَعِيَ بَنِي
إِسْرَائِيلَ ﴿١٣٥﴾

106. [Фиръавн] Гуфт: «Агар муъҷизае овардаӣ, [ва] агар рост мегӯӣ, онро биевар»

قَالَ إِن كُنتَ جئتَ بِآيَةٍ فَأْتِ بِهَا
إِن كُنتَ مِنَ الصّٰدِقِينَ ﴿١٣٦﴾

107. Пас, [Мӯсо] асои худро андохт ва ногаҳон [асо табдил ба] аждаҳои ошкор шуд

فَأَلْقَى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ
مُّبِينٌ ﴿١٣٧﴾

108. Ва дасти худро [аз гиребон] берун овард ва ногаҳон барои тамошогарон сапед [-у дурахшон] менамуд

وَنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءُ
لِّلنَّظِيرِينَ ﴿١٣٨﴾

109. Ашроф [-у бузургони] қавми Фиръавн гуфтанд: «Ҳаққо, ки ин [мард] ҷодугари доноост»

قَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ إِنَّ هَذَا
لَسَاحِرٌ عَلِيمٌ ﴿١٣٩﴾

110. Фиръавн] Гуфт: «Ў мехоҳад шуморо аз сарзаминатон берун кунад пас назаратон чист?»

يُرِيدُ أَنْ يُخْرِجَكُم مِّنْ أَرْضِكُمْ
فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ﴿١١٠﴾

111. Онон гуфтанд: «Кори ў ва бародарашро ба таъхир биандоз ва маъмуруни ҷамъовариро ба [ҳамаи] шаҳрҳо бифирифт

قَالُوا أَرْجَاهُ وَأَخَاهُ وَأَرْسِلْ فِي
الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿١١١﴾

112. То ҳамаи ҷодугарони доно [ва моҳир]—ро наздат оваранд

يَأْتُونَكَ بِكُلِّ سَلْجٍ عَلَيْهِ
﴿١١٢﴾

113. Ва [саранҷом] ҷодугарон назди Фиръавн омаданд, [ва] гуфтанд: «Агар мо пирӯз шавем, [назди ту] подоше хоҳем дошт?»

وَجَاءَ السَّحَرَةُ فِرْعَوْنَ قَالُوا إِنَّ لَنَا
لَأَجْرًا إِن كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ ﴿١١٣﴾

114. [Фиръавн] Гуфт: «Оре, ҳатман, шумо аз муқаррабон [-и даргоҳам] хоҳед буд»

قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ لَمِنَ
الْمُقَرَّبِينَ ﴿١١٤﴾

115. [Дар рӯзи мавъуд ҷодугарон мағрурона] Гуфтанд: «Эй Мӯсо, ё ту нахуст [асои худро] биафкан ё мо [абзори худро] меафканем»

قَالُوا يَمُوسَىٰ إِمَّا أَنْ تُلْفَىٰ وَإِمَّا أَنْ
نَكُونَ نَحْنُ الْمُلْفَيْنِ ﴿١١٥﴾

116. [Мӯсо] Гуфт: «Шумо биафканед». Ҳангоме ки [абзори худро] афканданд, чашмони мардумро афсун карданд ва ононро саҳт тарсонданд ва ҷодуи бузург [падид] оварданд

قَالَ الْفَوْأُ فَلَمَّا الْفَوْأُ سَحَرُوا أَعْيُنَ
النَّاسِ وَأَسْرَهُبُوهُمْ وَجَاءُوا بِسِحْرِ
عَظِيمٍ ﴿١١٦﴾

117. Ва [мо] ба Мӯсо ваҳй кардем, ки: «Асои худро биафкан». Пас, ногаҳон он [асо ба мори бузурге табдил шуд ва] ончиро, ки ба дурӯғ сохта буданд, фуру балъид

*وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَلْقِ عَصَاكَ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿١١٧﴾

118. Пас, ҳақиқат ошкор гардид ва он чи мекарданд, ботил шуд

فَوَقَعَ الْحَقُّ وَيَطَّل مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١١٨﴾

119. Ва [Фиръавну фиръавниён ҳамағӣ дар] ончо шикаст хӯрданд ва хор гардиданд

فَعَلَبُوا هُنَالِكَ وَانْقَلَبُوا صٰغِرِينَ ﴿١١٩﴾

120. Ва ҷодугарон ба сачда афтоданд

وَأَلْقَى السَّحَرَةُ سُلْجِدِينَ ﴿١٢٠﴾

121. Гуфтанд: «Ба Парвардигори ҷаҳониён имон овардем

قَالُوا ءَأَمَنَّا بِرَبِّ الْعٰلَمِينَ ﴿١٢١﴾

122. Парвардигори Мӯсо ва Ҳорун»

رَبِّ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿١٢٢﴾

123. Фиръавн гуфт: «Пеш аз онки ба шумо иҷозат диҳам, ба ӯ имон овардед? Ҳатман, ин найрангест, ки дар шаҳр ба роҳ андохтаед, то сокинонашро аз он берун кунед. Пас, ба зудӣ [натиҷаи коратонро] хоҳед донист

قَالَ فِرْعَوْنُ ءَأَمَنْتُمْ بِهِ قَبْلَ أَنْ ءَاذَنَ لَكُمْ إِنَّ هٰذَا لَمَكْرٌ مَّكْرْتُمُوهُ فِي الْمَدِينَةِ لِتُخْرِجُوا مِنْهَا أَهْلَهَا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿١٢٣﴾

124. Яқинан, дасту поятонро бархилофи якдигар [аз чапу рост] қатъ мекунам ва ҳамаи шуморо ба дор меовезам»

لَأَقْطَعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِّنْ خَلْفٍ ثُمَّ لَأَضِلَّ بَيْنَكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٢٤﴾

125. Онон гуфтанд: «Бе тардид, мо [пас аз мар] ба сӯйи Парвардигорамон бозмегардем

126. Ва [эй Фиръавн] ту чуз барои ин моро ба кайфар намерасонӣ, ки ба муъҷизоти Парвардигорамон он гоҳ ки ба мо расид, имон овардем. Парвардигоро, бар мо шикейбой [ва истиқомат] бибор ва моро дар ҳоле бимирон ки таслими [фармони ту] ҳастем»

127. Ва бузургони қавми Фиръавн [ба у] гуфтанд: «Оё Мӯсо ва қавмашро раҳо мекунӣ, то дар ин сарзамин фасод кунанд ва ту ва маъбудонатро воғузорад»? [Фиръавн] Гуфт: «[Ҳаргиз, балки] Писаронашонро хоҳем кушт ва занонашонро [барои канизӣ] зинда хоҳем гузошт ва мо бар онон чираем»

128. Мӯсо ба қавмаш гуфт: «Аз Аллоҳ таоло ёрӣ бичӯед ва шикейбой [ва истиқомат] пеша кунед. Бе тардид, замин аз он Аллоҳ таоло аст [ва] онро ба ҳар касе аз бандагонаш, ки бихоҳад, ба мерос медиҳад ва саранҷоми нек аз он парҳезгорон аст»

قَالُوا إِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ ﴿١٢٥﴾

وَمَا تَنْقِمُ مِنَّا إِلَّا أَنْ ءَامَنَّا بِآيَاتِ رَبِّنَا لَمَّا جَاءَتْنَا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَتَوَفَّنَا مُسْلِمِينَ ﴿١٢٦﴾

وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ أَتَدْرُكُ مَوْسَىٰ وَقَوْمَهُ لِيُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَيَذُرِكَ وَءَالِهَتِكَ قَالَ سَتَقْتُلُ أَبْنَاءَهُمْ وَنَسْتَحْيِي نِسَاءَهُمْ وَإِنَّا فَوْقَهُمْ قَاهِرُونَ ﴿١٢٧﴾

قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ اسْتَعِينُوا بِاللَّهِ وَأَصْبِرُوا إِنَّ الْأَرْضَ لِلَّهِ يُورِثُهَا مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۗ وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٢٨﴾

129. [Бани Исроил] Гуфтанд: «Пеш аз он ки назди мо биёй ва [ҳатто] пас аз он ки назди мо омадӣ, [аз ситамҳои Фиръавн] озору азият дидаем» [Мӯсо] гуфт: «Умедаст, ки Парвардигори шумо душманатонро ҳалок кунад ва шуморо дар замин ҷонишин [-и онон] созад, он гоҳ бингарад, ки чигуна рафтор мекунад»

130. Ва бе тардид, Мо фиръавниёнро ба хушқоли ва камбуди маҳсулот дучор кардем, бошад, ки панд гиранд [ва тавба кунанд]

131. Пас, ҳангоме ки неки [ва фаровонии неъмат] ба онон мерасид, мегуфтанд: «Ин ба хотири [шоистагии] худӣ мост». Ва агар бадӣ [ва хушқоли] ба эшон мерасид, ба Мӯсо ва касоне, ки ҳамроҳаш буданд, фоли бад мезаданд. Огоҳ бошед! Сарнавишти шуми онон танҳо назди Аллоҳ таоло [ва ба дасти Ӯ] аст, аммо бештарашон наредонанд

132. Ва [пайравони Фиръавн ба ӯ] гуфтанд: «Ҳар [муъҷиза ва] нишонае бароямон биёварӣ, то бо он ҷодуямон кунӣ, [ҳаргиз] ба ту имон намеоварем»

قَالُوا أَوْذَيْنَا مِنْ قَبْلُ أَنْ تَأْتِيَنَا
وَمِنْ بَعْدِ مَا جِئْتَنَا قَالَ عَسَى
رَبُّكُمْ أَنْ يُهْلِكَ عَدُوَّكُمْ
وَيَسْتَخْلِفَكُمْ فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرَ
كَيْفَ تَعْمَلُونَ ﴿١٢٩﴾

وَلَقَدْ أَخَذْنَا آلَ فِرْعَوْنَ بِالسِّنِينَ
وَنَقَصِ مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ
يَذَكَّرُونَ ﴿١٣٠﴾

فَإِذَا جَاءَهُمْ الْحَسَنَةُ قَالُوا لَنَا
هَذِهِ وَإِنْ نُسِبُهُمْ سَيِّئَةٌ يَنْظُرُوا
يَمُوسَىٰ وَمَنْ مَعَهُ إِلَّا إِنَّمَا
طَلَبْنَاهُمْ عِنْدَ اللَّهِ وَلَكِنَّا
أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣١﴾

وَقَالُوا مَهْمَا تَأْتِنَا بِهِ مِنْ آيَةٍ
لِتَسْحَرَنَا بِهَا فَمَا نَحْنُ لَكَ
بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٣٢﴾

133. Пас, бар онон [балоҳое ҳамчун] тӯфон ва малах ва шапуш ва курбоқаҳо ва [рӯди пур]-и хун фиристодем, [ки] нишонаҳои ҷудо [аз ҳам ва паёпайе] буданд. Пас, [боз ҳам] гарданкашӣ карданд ва гурӯҳи гунаҳкор буданд

134. Ва ҳангоме ки азоб бар онон воқеъ шуд, гуфтанд: «Эй Мӯсо, аз Парвардигорат барои мо бихоҳ, ки бино ба паймоне, ки бо ту дорад, [тавбаи моро бипазирад ва ин балоҳоеро қатъ кунад] Агар ин азобро аз мо бардорӣ, ҳатман, ба ту имон меоварем ва Бани Исроилро ҳамроҳат равона мекунем»

135. Пас, ҳангоме ки азобро то муддати муайяне, ки [пеш аз ҳалоқат] фурсат доштанд аз онон дур кардем, боз ҳам паймоншиканӣ карданд

136. Пас аз онон интиқом гирифтём ва дар дарё ғарқашон сохтем, зеро оёт [-у муъҷизоти] Моро дурӯғ меангоштанд ва аз он ғофил буданд

فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الطُّوفَانَ وَالْجُرَادَ
وَالْقُمَّلَ وَالضَّفَادِعَ وَالَدَّمَ عَائِيَتٍ
مُّفْضَلَتٍ فَأَسْتَكَبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا
مُجْرِمِينَ ﴿١٣٣﴾

وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيْهِمُ الرِّجْزُ قَالُوا
يُمُوسَى اذْعُ لَنَا رَبِّكَ بِمَا عَهِدَ
عِنْدَكَ لَئِن كَشِفْتَ عَنَّا الرِّجْزَ
لَنُؤْمِنَنَّ لَكَ وَلَنُرْسِلَنَّ مَعَكَ بَنِي
إِسْرَائِيلَ ﴿١٣٤﴾

فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الرِّجْزَ إِلَىٰ آجَلٍ
هُم بَلِّغُوهُ إِذَا هُمْ يَنْكُتُونَ ﴿١٣٥﴾

فَأَنزَلْنَا مِنْهُمْ فَأَعْرَقْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ
بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا
غَافِلِينَ ﴿١٣٦﴾

137. Ва ба он гурӯҳе, ки ҳамвора мавриди ситам воқеъ мешуданд, [бахшҳои] шарқӣ ва ғарбии сарзамин [-и Шом]-ро, ки ба он баракат бахшида будем, ба мерос ато кардем ва ба подоши он ки шикебой карданд, ваъдаи некуи Парвардигорат ба Бани Исроил [ёрии ситамдидагон] таҳаққуқ ёфт ва он чиро, ки Фиръавн ва қавмаш месохтанд ва бармеафроштанд, [яксара] вайрон кардем

وَأَوْرَثْنَا الْقَوْمَ الَّذِينَ كَانُوا يُسْتَضْعَفُونَ مَشْرِقَ الْأَرْضِ وَمِغْرِبَهَا الَّتِي بَرَكْنَا فِيهَا وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ الْحُسْنَىٰ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ بِمَا صَبَرُوا وَدَمَرْنَا مَا كَانَ يَصْنَعُ فِرْعَوْنُ وَقَوْمُهُ وَمَا كَانُوا يَعْرِشُونَ ﴿١٣٧﴾

138. Ва Бани Исроилро аз дарё гузарондем, пас, [дар роҳ] ба қавме расиданд, ки барои [парастиши] бутхояшон гирд омада буданд, [пас, онон низ] гуфтанд: «Эй Мӯсо, ҳамонгуна ки онон маъбудоне доранд, барои мо [низ] маъбуде таъйин кун». [Мӯсо] Гуфт: «Бе тардид, шумо гурӯҳе ҳастед, ки нодонӣ мекунед [ва азамати Аллоҳ таолоро намедонед]

وَجَلَوْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ الْبَحْرَ فَأَتَوْا عَلَىٰ قَوْمٍ يَعْكُمُونَ عَلَىٰ أَصْنَامٍ لَهُمْ قَالُوا يَا مَوْسَىٰ اجْعَلْ لَنَا إِلَهًا كَمَا لَهُمْ آلِهَةٌ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴿١٣٨﴾

139. Яқинан, оини [мушриконаи] инҳо нобудшуданӣ аст ва ончи мекунанд, [низ] ботил аст»

إِنَّ هَٰؤُلَاءِ مُتَّبِعُونَ مَا هُم فِيهِ وَيَطِلُّونَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٩﴾

140. [Сипас] Гуфт: «Оё ба чуз Аллоҳ таоло маъбуди [дигар] бароятон бичӯям, дар ҳоле ки Ё шуморо бар ҷаҳониён [-и ҳамасратон] бартарӣ додааст?»

قَالَ أَغَيْرَ اللَّهِ أَبْغِيكُمْ إِلَهًا وَهُوَ فَضَّلَكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿١٤٠﴾

141. Ва [ба ёд оваред] замоне, ки шуморо аз [осеби] фиръавниён наҷот додем, [ки] бадтарин [ва хортарин] азобро бар саратон меоварданд: писаронатонро мекуштанд ва занонатонро [барои канизӣ] зинда ниғаҳ медоштанд ва барои шумо дар ин [азобу наҷот] озмоиши бузург аз ҷониби Парвардигоратон буд

وَإِذْ أَخْبَيْنَاكَ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ
يَسُومُونَكَ سُوءَ الْعَذَابِ
يَقْتُلُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ
نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَلِكَ بَلَاءٌ مِّنْ
رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿١٤١﴾

142. Ва бо Мӯсо сӣ шаб [барои муноҷот] ваъда ниҳодем ва онро бо даҳ шаб [-и дигар] комил кардем. Пас, ваъдаи Парвардигораш [бо ӯ] дар чиҳил шаб тамоm шуд. Ва Мӯсо [ҳангоми рафтан ба кӯҳи Тур] ба бародараш Ҳорун гуфт: «Ҷойнишини ман дар миёни қавм бош ва [умурашонро] ислоҳ кун ва аз роҳи муфсидон пайравӣ нақун»

*وَوَاعَدْنَا مُوسَى ثَلَاثِينَ لَيْلَةً
وَأْتَمَمْنَا بِهَا بَعْشَرَ فَنَمَّ مِيقَاتِ رَبِّهِ
أَرْبَعِينَ لَيْلَةً وَقَالَ مُوسَى لِأَخِيهِ
هَارُونَ أَخْلِفْنِي فِي قَوْمِي وَأَصْلِحْ
وَلَا تَتَّبِعْ سَبِيلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٤٢﴾

143. Ва ҳангоме ки Мӯсо ба аҳдгоҳи Мо омад ва Парвардигораш [бевосита] бо ӯ сухан гуфт, [Мӯсо] арз кард: «Парвардигоро, худро ба ман нишон бидеҳ, то ба Ту бингарам». [Аллоҳ таоло] Фармуд: «[Дар дунё] ҳаргиз Маро нахоҳӣ дид, вале ба ин кӯҳ бингар, агар дар ҷойи худ барқарор боқӣ монад, ту [низ] Моро хоҳӣ дид». Пас, чун Парвардигораш бар [он] кӯҳ таҷаллӣ кард, онро муталошӣ [ва пароканда] сохт ва Мӯсо мадҳуш афтод ва чун ба ҳуш омад, арз кард: «[Бор илоҳо] Ту поку муназзаҳӣ. Ба даргоҳат тавба кардам ва бе тардид, ман [миёни қавми худ] нахустин муъмин ҳастам»

وَلَمَّا جَاءَ مُوسَى لِمِيقَاتِنَا وَكَلَّمَهُ
رَبُّهُ قَالَ رَبِّ أَرِنِي إِلَيْكَ قَالَ
لَنْ تَرَنِي وَلَٰكِنِ أَنْظُرْ إِلَى الْجَبَلِ
فَإِنِ اسْتَقَرَّ مَكَانَهُ فَسَوْفَ تَرَنِي
فَلَمَّا تَجَلَّى رَبُّهُ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُ
دَكًّا وَخَرَّ مُوسَى صَعِقًا فَلَمَّا
أَفَاقَ قَالَ سُبْحَانَكَ تُبْتُ إِلَيْكَ
وَأَنَا أَوَّلُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٤٣﴾

144. [Аллоҳ таоло] фармуд: «Эй Мӯсо, [бидон ки] ман туро ба паёмҳо ва каломи [бевоситаи] хеш бар мардумон баргузидам, ончи ба ту мебахшам, бигир ва сипосгузор бош»

قَالَ يَمُوسَىٰ إِنِّي أُصْطَفِيْتُكَ عَلَى
النَّاسِ بِرِسَالَتِي وَبِكَالِمِي فَاخْذُ
مَا آتَيْتُكَ وَكُن مِّنَ
الشَّاكِرِينَ ﴿١٤٤﴾

145. Ва дар алвоҳ [Таврот] барои ӯ дар ҳар мавриде панде [овардем] ва барои ҳар амре шарҳе нигоштем [ва ба Мӯсо фармудем]: «Онро бо қиддият бигир ва ба қавмат дастур бидеҳ, ки некутарини онҳоро фаро гиранд [ва ба он амал кунанд] ва ба зудӣ [ҷойгоҳу] сарои нофармононро ба шумо нишон хоҳам дод»

وَكَتَبْنَا لَهُ فِي الْأَنْوَابِ مِن كُلِّ
شَيْءٍ مَّوعِظَةً وَتَفْصِيلًا لِّكُلِّ شَيْءٍ
فَاخْذُهَا بِقُوَّةٍ وَأْمُرْ قَوْمَكَ يَاخُذُوا
بِأَحْسَنِهَا سَأُرِيكُمْ دَارَ
الْفَلْسِيقِينَ ﴿١٤٥﴾

146. Ба зудӣ касонеро ки ба ноҳақ дар замин [бартаричӯи ва] такаббур мекунанд, аз [фаҳми] оёти хеш бозхоҳам дошт, [чунон ки] агар ҳар нишоае [аз қудратам]-ро бингаранд, ба он имон наоваранд ва агар роҳи ҳақро бубинанд, онро дар пеш нагиранд ва агар роҳи гумроҳиро бубинанд онро баргузинанд. Ин [муҷозот] барои он аст, ки оёти Моро дурӯғ ангоштанд ва аз онҳо ғофил буданд

سَأَصْرِفُ عَنْ آيَاتِيَ الَّذِينَ
يَتَكَبَّرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ
وَإِن يَرَوْا كُلَّ آيَةٍ لَا يُؤْمِنُوا بِهَا
وَإِن يَرَوْا سَبِيلَ الرُّشْدِ لَا يَتَّخِذُوهُ
سَبِيلًا وَإِن يَرَوْا سَبِيلَ الْعِزِّ
يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا
بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ﴿١٤٦﴾

147. Ва касоне, ки оёти Мо ва дидори охиратро дурӯғ ангоштанд, қорҳояшон табоҳ гаштааст. Оё ҷуз [дар баробари] ончи мекарданд, муҷозот мешаванд?

وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَلِقَاءِ
الْآخِرَةِ حَبِطَتْ أُعْمَالُهُمْ هَلْ
يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٤٧﴾

148. Ва қавми Мӯсо пас аз [рафтани] ӯ [ба кӯҳи Тур] аз зеварҳояшон муҷассамаи ғӯсолаеро сохтанд [ва парастиданд], ки садое [ҳамчун садои ғӯсола] дошт. Оё намедиданд, ки [он пайкари бечон] бо онон сухан намеғӯяд ва ба роҳе ҳидояташон намекунад? Онро [ба парастии] гирифтанд ва [ба хотири ин ширк нисбат ба хеш] ситамгор буданд

149. Ва чун [аз кардаи хеш] пушаймон шуданд ва диданд, ки ба ростӣ, гумроҳ шудаанд, гуфтанд: «Агар Парвардигорамон ба мо раҳм накунад ва моро наомурзад, мусалламан, зиёнкор хоҳем буд»

150. Ва чун Мӯсо ба сӯи қавмаш бозгашт [ва ононро бар ширк ва гумроҳӣ ёфт], бо хашму андуҳ гуфт: «Пас аз ман чи бад ҷонишинӣ кардед! Оё аз ҳукми Парвардигоратон пешӣ гирифтед»? Ва [он гоҳ] алвоҳро андохт ва [ришу мӯйи] сари бародари худро гирифт ва ба сӯи худ кашид. [Ҳорун] Гуфт: «Эй писари модарам, ба ростӣ, ин қавм маро нотавон пиндоштанд [ва таҳқирам карданд] ва наздик буд маро бидушанд, пас, душманонро бо [сарзаниши] ман шодмон нақун ва маро дар зумраи гурӯҳи ситамгор [-у нофармон] қарор надеҳ»

وَأَتَّخَذَ قَوْمُ مُوسَىٰ مِنْ بَعْدِيهِ مِنْ حُلِيِّهِمْ عِجَلًا جَسَدًا لَهُ خُورٌ أَلَمْ يَرَوْا أَنَّهُ لَا يُكَلِّمُهُمْ وَلَا يَهْدِيهِمْ سَبِيلًا اتَّخَذُوهُ وَكَانُوا ظَالِمِينَ ﴿١٤٨﴾

وَلَمَّا سَقَطَ فِي أَيْدِيهِمْ وَرَأَوْا أَنَّهُمْ قَدَ ضَلُّوا قَالُوا لَئِن لَّمْ يَرْحَمْنَا رَبُّنَا وَيَغْفِرْ لَنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿١٤٩﴾

وَلَمَّا رَجَعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضَبًا أَن سَقَا قَالَ بِنِسْمَا خَلَقْتُمُونِي مِنْ بَعْدِي أَعَجَلْتُمْ أَمْرَ رَبِّكُمْ وَأَلْقَى الْأَلْوَابَ وَأَخَذَ بِرَأْسِ أَخِيهِ يَجُرُّهُ إِلَيْهِ قَالَ ابْنَ أُمَّ إِنَّ الْقَوْمَ اسْتَضَعُّوْنِي وَكَادُوا يَقْتُلُونَنِي فَلَا تُشْمِتْ بِي الْأَعْدَاءَ وَلَا تَجْعَلْنِي مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿١٥٠﴾

151. [Мӯсо] Гуфт: «Парвардигоро, ман ва бародарамро биёмурз ва моро дар [паноҳи] раҳмати хеш даровар. Ва Ту меҳрубонтарин меҳрубонӣ»

قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِإِخِي وَأَدْخِلْنَا
فِي رَحْمَتِكَ وَأَنْتَ أَرْحَمُ
الرَّاحِمِينَ ﴿١٥١﴾

152. Бе тардид, касоне, ки гӯсоларо [ба парастии] гирифтанд, ба зудӣ хашме аз Парвардигорашон ва зиллате дар зиндагии дунё ба онон хоҳад расид ва мо дурӯғпардозонро инчунин кайфар медиҳем

إِنَّ الَّذِينَ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ سَيِّئَاتِهِمْ
عَظَبُ مِنْ رَبِّهِمْ وَذَلَّةٌ فِي الْحَيَاةِ
الدُّنْيَا وَكَذَلِكَ نُجْزِي الْمُفْتَرِينَ ﴿١٥٢﴾

153. Ва касоне, ки муртакиби корҳои ношоиста [куфру гуноҳ] шуданд, сипас баъд аз он тавба намуданд ва имон оварданд, бе гумон, Парвардигорат аз он пас омузандаи меҳрубон аст

وَالَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ ثُمَّ تَابُوا
مِنْ بَعْدِهَا وَعَامَنُوا إِنَّ رَبَّكَ مِنْ
بَعْدِهَا لَعَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٥٣﴾

154. Ва чун хашми Мӯсо фурӯ нишаст, алвоҳ [-и Таврот]-ро баргирифт ва дар навиштаҳояш барои касоне, ки аз Парвардигорашон метарсанд, ҳидоятро раҳмати [бузург] буд

وَلَمَّا سَكَتَ عَنْ مُوسَى الْغَضَبُ
أَخَذَ الْأَلْوَاْحَ وَفِي نُسَخَتِهَا هُدًى
وَرَحْمَةٌ لِلَّذِينَ هُمْ لِرَبِّهِمْ
يَرْهَبُونَ ﴿١٥٤﴾

155. Ва Мӯсо аз қавмаш ҳафтод мардро барои ваъдагоҳи Мо [дар Тури Сино] баргузид [то ба хотири ширку гуноҳи қавмашон ба даргоҳи илоҳӣ тавба кунанд]. Пас, ҳангоме ки [ба далели нофармонӣ ва дархости руъяти Аллоҳ таоло] зилзила ононро фаро гирифт [ва ҳамагӣ мурданд, Мӯсо] гуфт: «Парвардигоро, агар мехостӣ, онон ва маро пеш аз ин ҳалок мекардӣ. Оё моро ба хотири ончи беҳирадонамон кардаанд, ҳалок мекунӣ? Ин [азоб чизе] нест, магар озмоиши Ту [аз имони мо], ба [василаи] он ҳаркиро бихоҳӣ, гумроҳ месозӣ ва ҳаркиро бихоҳӣ, ҳидоят мекунӣ. Ту [дӯсту] корсози мой, пас, моро биёмурз ва бар мо раҳм овар ва Ту беҳтарин омурандаӣ

156. Ва бароямон дар ин дунё ва дар сарои охират некӣ муқаррар фармо, [ки] бе тардид, мо ба сӯи Ту бозгаштем». [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Азобамро ба ҳар ки бихоҳам мерасонам ва раҳматам ҳама чизро фаро гирифтааст, пас, онро барои касоне муқаррар хоҳам дошт, ки парво пеша мекунанд ва закот медиҳанд ва [ҳамчунин] барои касоне, ки ба оёти мо имон меоваранд

وَأَخْتَارَ مُوسَىٰ قَوْمَهُ سَبْعِينَ
رَجُلًا لِّمِيقَاتِنَا فَلَمَّا أَخَذَتْهُمُ
الرَّجْفَةُ قَالَ رَبِّ لَوْ شِئْتَ
أَهْلَكْتَهُم مِّن قَبْلُ وَإِنِّي أَتُهْلِكُنَا
بِمَا فَعَلْنَا السُّفَهَاءَ مِنَّا إِنَّ هِيَ إِلَّا
فِتْنَتُكَ تُضِلُّ بِهَا مَن تَشَاءُ
وَتَهْدِي مَن تَشَاءُ أَنْتَ وَلِيِّنَا
فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ
الْغَافِرِينَ ﴿١٥٥﴾

*وَأَكْتَبْنَا لَنَا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا
حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ إِنَّا هُنَا لِإِيكَ
قَالَ عَذَابِي أُصِيبُ بِهِ مَن أَشَاءُ
وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ
فَسَأَلْتَهُمَهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ وَيُؤْتُونَ
الزَّكَاةَ وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِنَا
يُؤْمِنُونَ ﴿١٥٦﴾

157. Касоне, ки аз фиристода ва паёмбари дарснохонда [умми] пайравӣ мекунад, [ҳамон] ки ном [ва нишонаҳои] ӯро назди худ дар Тавроту Инҷил навишта меёбанд, [ҳам ӯ] ки ононро ба некиҳо фармон медиҳад ва аз зиштиҳо [ва корҳои нописанд] бозашон медорад ва покизаҳоро барояшон ҳалол мегардонад ва палидиҳоро ба онон ҳаром мекунад ва бори гарони [таколифи шаръӣ]-ро, ки бар эшон будааст, аз [ухдаи] онон бармедорад. Пас, касоне, ки ба ӯ имон оварданд ва гиromияш доштанд ва ёриаш карданд ва аз нуре, ки бо ӯ нозил шудааст, пайравӣ намуданд, ононанд, ки растагоранд»

158. Бигӯ: «Эй мардум, ман фиристодаи Аллоҳ таоло ба сӯйи ҳамаи шумо ҳастам. Ҳамон [Парвардигоре], ки фармонравоии осмонҳо ва замин аз он ӯст, маъбуде [барҳақ] чуз ӯ нест; зинда мекунад ва мемиронад, пас, ба Аллоҳ таоло ва фиристодааш – он паёмбари дарснохондае, ки ба Аллоҳ таоло ва суҳанонаш бовар дорад, имон биеваред ва аз ӯ пайравӣ кунед, бошад, ки ҳидоят шавед»

159. Ва гурӯҳе аз қавми Мӯсо ҳастанд, ки [мардумро] ба [роҳи] ҳақ ҳидоят мекунад ва бар асоси он [низ қазоват ва] адолат мекунад

الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ
الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْنُوبًا عِنْدَهُمْ فِي
التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ يَأْمُرُهُمْ
بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ
وَجُلٌّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ
عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ
إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ
عَلَيْهِمْ فَأَلَّذِينَ آمَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ
وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنزِلَ
مَعَهُ أُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٥٧﴾

قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ
إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
يُحْيِي وَيُمِيتُ فَآمِنُوا بِاللَّهِ
وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي يُؤْمِنُ
بِاللَّهِ وَكَلِمَاتِهِ وَأَتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ
تَهْتَدُونَ ﴿١٥٨﴾

وَمِنْ قَوْمِ مُوسَى أُمَّةٌ يَهْدُونَ
بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ ﴿١٥٩﴾

160. Ва ононро ба дувоздаҳ қабилла [ки ҳар қадам] шоҳае аз наводагон [-и Яъқуб] буданд, тақсим кардем ва ба Мӯсо, он гоҳ ки қавмаш аз ӯ об хостанд, ваҳй кардем, ки: «Асоятро бар санг бизан», пас, дувоздаҳ чашмае аз он чӯшид [ва] ҳар гурӯҳе чашмаи худро шинохт ва абрро бар [сари] онон соягустар намудем ва бар эшон манну салво фуруғи фиристодем [ва гуфт] «Аз чизҳои покизае, ки рӯзиятон кардаем, бихӯред». Онон [бо нофармонӣ ва муҳолифат, дар ҳақиқат] ба Мо ситам накарданд, балки ба ҳештан ситам менамуданд

وَقَطَعْنَهُمْ أَثْنَى عَشْرَةَ أَسْبَاطًا
أُمَّمًا وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ إِذِ
اسْتَسْقَلَهُ قَوْمُهُ ۚ أَنِ اضْرِبْ
بِعَصَاكَ الْحَجَرَ فَانْبَجَسَتْ مِنْهُ
أَثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا ۗ قَدْ عَلِمَ كُلُّ
أُنَاسٍ مَّشْرَبَهُمْ ۗ وَظَلَلْنَا عَلَيْهِمُ
الْعَنَمَ ۗ وَأَنْزَلْنَا عَلَيْهِمُ الْمَنَّ
وَالسَّلْوَىٰ ۗ كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا
رَزَقْنَاكُمْ ۗ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَٰكِن
كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١٦٠﴾

161. Ва [ёд кун аз] он гоҳ ки ба онон гуфта шуд: «Дар ин шаҳр [Байту-л-муқаддас] сокин шавед ва [аз неъматҳои] он, аз ҳар ҷо [ва ҳар вақт], ки хостед, бихӯред ва [барои узрҳои] бигӯед: «[Парвардигоро] Гуноҳонамонро фуруғи рез» ва бо фуруғи аз дарвоза[-и шаҳр] ворид шавед, то гуноҳонатонро биёмурзем, [ва подоши дунё ва охирати] накукоронро хоҳем афзуд»

وَإِذْ قِيلَ لَهُمُ اسْكُونُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ
وَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ وَقُولُوا
حِطَّةٌ ۗ وَأَدْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا نَّعْفِرُ
لَكُمْ خَطِيئَتِكُمْ ۗ سَتَرِدُ
الْمُحْسِنِينَ ﴿١٦١﴾

162. Аммо афроде аз онҳо, ки [нофармонӣ] ситамгор буданд, суханро ба чизе ғайр аз ончи ки ба онон гуфта шуда буд, табдил карданд [ва баҷои истиғфор донаи ҷав хостанд]. Пас, ба [қайфари] онки ситам мекарданд, азобе аз осмон бар онон фуруғи фиристодем

فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ قَوْلًا
غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَرْسَلْنَا
عَلَيْهِمْ رِجْزًا مِّنَ السَّمَاءِ ۖ بِمَا كَانُوا
يَظْلِمُونَ ﴿١٦٢﴾

163. Ва [эй паёмбар] аз онон дар бораи [сокинони] шаҳре, ки наздики дарё буд, бипурс, ҳангоме ки онон аз [ҳукми таҳрими сайд дар рӯзи] шанбе таҷовуз мекарданд, он гоҳ ки моҳиҳои эшон дар рӯзҳои шанбе [ки рӯзи таътилу ибодат буд] рӯи об зоҳир мешуданд ва рӯзҳои ғайри шанбе бар эшон [ҳеч сайде рӯи об] намеомад. Ононро ба [хотири] он ки нофармонӣ мекарданд, инчунин озмудем

164. Ва [ёд кун аз] ҳангоме ки гурӯҳе аз онон [ба гурӯҳи дигар] гуфтанд: «Чаро қавмеро панд медиҳед, [ки саранҷом] Аллоҳ таоло ҳалокашон хоҳад кард ё ба азоби шадид гирифторашон хоҳад намуд»? [Носеҳон] Гуфтанд: «Ин [панду наҳй дар ҳукми] маъзарате ба даргоҳи Парвардигори шумост ва бошад, ки парво кунанд»

165. Пас, чун ончиро ба эшон панд дода буданд, ба фаромӯши супурданд, касонеро, ки аз [кори] бад бозмедоштанд, наҷот додем ва касонеро, ки [бо нодида гирифтани] ҳукми илоҳӣ ба худ] ситам карда буданд, ба сазои онки нофармонӣ мекарданд, ба азоби шадид гирифтор намудем

166. Ва чун дар баробари ончи аз он наҳй шуда буданд, [лаҷочату] сарпечӣ карданд, ба онон гуфтем: «Ба сурати бузинаҳое [хору] рондашуда дароед»

وَسَأَلُهُمْ عَنِ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ
حَاضِرَةً الْبَحْرِ إِذْ يَعْدُونَ فِي
السَّبْتِ إِذْ تَأْتِيهِمْ حِثَانُهُمْ يَوْمَ
سَبِّهِمْ شُرْعًا وَيَوْمَ لَا يَسْتُوتُونَ لَأ
تَأْتِيهِمْ كَذَلِكَ نَبِّئُهُمْ بِمَا كَانُوا
يَفْسُقُونَ ﴿١٦٣﴾

وَإِذْ قَالَتْ أُمَّةٌ مِنْهُمْ لِمَ تَعِظُونَ
قَوْمًا اللَّهُ مُهْلِكُهُمْ أَوْ مُعَدِّبُهُمْ
عَذَابًا شَدِيدًا قَالُوا مَعذِرَةٌ إِلَى
رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١٦٤﴾

فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ أَهَجَيْتَنَا
الَّذِينَ يَنْهَوْنَ عَنِ السُّوءِ وَأَخَذْنَا
الَّذِينَ ظَلَمُوا بِعَذَابٍ بَئِيسٍ بِمَا
كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿١٦٥﴾

فَلَمَّا عَتَوْا عَنْ مَّا نُهُوا عَنْهُ قُلْنَا
لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ ﴿١٦٦﴾

167. Ва [ёд кун аз] ҳангоме ки Парвардигорат фармуд, ки яқинан, то рӯзи қиёмат, касеро бар онон хоҳад гумошт, ки ҳамвора бадтарин [ва сангинтарин] азоро ба сарашон биёварад. Бе гумон, Парвардигорат зудкайфар аст, [ва-ле] яқинан, ӯ омурзандаи меҳрубон аст

168. Ва ононро дар замин ба сурати гурӯҳҳои мухталиф пароканда сохтем. [Бархе] Аз онон шоистаанд ва [бархе миёнарав ҳастанд ва гурӯҳе низ] ғайр аз инанд. Ва ононро ба некиҳо ва бадихо озмудем, бошад, ки [ба роҳи ҳақ] боз гарданд

169. Ва пас аз онон ҷонишинон [-и ношоиста]-е омаданд, ки китоб [Таврот]-ро ба ирс бурданд. Онон [сарвату] колои ин [дунёи] пастро мегиранд, [ки суханони Аллоҳ таолоро таҳрифу ба ноҳақ ҳукм кунанд] ва мегӯянд: «Бахшида хоҳем шуд». Ва агар коло [-и дигар]-е ҳаммонанди он барояшон биояд, онро [низ] мегиранд. Оё дар китоб [-и осмонӣ] аз онон паймон гирифта нашудааст, ки дар бораи Аллоҳ таоло ҷуз [сухани] ҳақ нагӯянд? [Пас, нофармонияшон аз рӯи нодонӣ нест, зеро борҳо Тавротро хондаанд] Ва ончиро, ки дар он аст, омӯхтаанд ва сарои охират барои касоне, ки парво кунанд, беҳтар аст. Оё намеандешед?

وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكَ لَيَبْعَثَنَّ عَلَيْهِمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَنْ يَسُومُهُمْ سُوءَ الْعَذَابِ إِنَّ رَبَّكَ لَسَرِيعُ الْعِقَابِ وَإِنَّهُ لَعَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٦٧﴾

وَقَطَّعْنَاهُمْ فِي الْأَرْضِ أُمَّمًا مِّنْهُمْ الصَّالِحُونَ وَمِنْهُمْ دُونَ ذَلِكَ وَبَلَوْنَاهُمْ بِالْحَسَنَاتِ وَالسَّيِّئَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿١٦٨﴾

فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ وَرِثُوا الْكِتَابَ يَأْخُذُونَ عَرَضَ هَذَا الْأَدْنَى وَيَقُولُونَ سَيُغْفَرُ لَنَا وَإِن يَأْتِهِمْ عَرَضٌ مِّثْلَهُ يَأْخُذُوهُ أَلَمْ يُؤْخَذْ عَلَيْهِمْ مِّمَّا نَكَّبْنَا أَن لَّا يَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقُّ وَدَرَسُوا مَا فِيهِ وَالنَّارُ الْآخِرَةُ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٦٩﴾

170. Ва касоне, ки ба китоби [Аллоҳ таоло] тамассук мечӯянд ва намоз барпо медоранд, ба яқин [бидонанд, ки] Мо подоши накукоронро табоҳ намекунем

171. Ва [ёд кун аз] ҳангоме ки кӯхро [аз ҷой баркандем ва] ҳамчун соябоне бар фарозашон барафроштем ва пиндоштан, ки бар онон фуруд меояд [ва дар ин ҳолат аз онон аҳд гирифтем ва гуфтем] «Он чиро, ки ба шумо додаем, бо неру [ва чиддият] бигиред ва ончиро, ки дар он аст, ба ёд дошта бошед [ва ба он амал намоед], бошад, ки парво кунед

172. Ва [ёд кун аз] ҳангоме ки Парвардигорат аз пушти фарзандони Одам, наслашонро баргирифт ва ононро бар худашон гувоҳ гирифт [ва фармуд]: «Оё ман Парвардигори шумо нестам»? Онон гуфтанд: «Оре, [бар ин ҳақиқат] гувоҳи медиҳем». [Аллоҳ таоло фармуд: «Аз шумо иқроп гирифтам] То мабодо рӯзи қиёмат бигӯед, ки: «Мо, ҳатман, аз ин [амр] беҳабар будем»

173. Ё [мабодо] бигӯед, ки падаронамон пештар ширк оварда буданд ва мо низ фарзандоне пас аз онон будем. Оё моро ба [сазои] ончи [кофируну] ботиландешон анҷом додаанд, ҳалок мекуни?»

وَالَّذِينَ يُسَسِّئُونَ بِالْكِتَابِ
وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ إِنَّا لَا نَضِيعُ أَجْرَ
الْمُصْلِحِينَ ﴿٧٠﴾

*وَإِذْ نَتَقْنَا الْجَبَلَ فَوْقَهُمْ كَأَنَّهُ
ظُلَّةٌ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ وَقِيعٌ بِهِمْ خُدُوءًا
مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَاذْكُرُوا مَا
فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٧١﴾

وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ
ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَأَشْهَدَهُمْ عَلَى
أَنْفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَى
شَهِدْنَا أَنْ تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّا
كُنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ ﴿٧٢﴾

أَوْ تَقُولُوا إِنَّمَا أَشْرَكَ آبَاؤُنَا مِنْ
قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً مِنْ بَعْدِهِمْ
أَفْتَهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ الْمُبْطِلُونَ ﴿٧٣﴾

174. Ва инчунин оётро ба тафсил баён мекунем [то онҳоро бифаҳманд] ва бошад, ки [ба тавҳид] бозгарданд

وَكَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ
يَرْجِعُونَ ﴿٧٤﴾

175. Ва [эй паёмбар] саргузашти касеро бар онон ҳикоят кун, ки оёт [-у нишонаҳо]-и хешро ба ӯ додем ва [ӯ ҳаққонияташонро дарк кард, вале] аз онҳо чудо [ва орий] гашт. Пас, шайтон ба дунболаш афтод ва ӯ аз гумроҳон шуд

وَأْتَلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ الَّذِي آتَيْنَاهُ
آيَاتِنَا فَأَنْسَخَ مِنْهَا فَأَتَّبَعَهُ
الشَّيْطَانُ فَكَانَ مِنَ الْعَاوِينَ ﴿٧٥﴾

176. Ва агар меҳостем, [мақому манзалати] ӯро ба хотири [пойбандӣ ва амал ба] он [оёт] боло мебурдем, вале ӯ ба дунё [ва пастӣ] гароид ва аз ҳавои нафси хеш пайравӣ кард. Пас, масали ӯ [дар дунёдӯстӣ] ҳамчун масали сағ аст, ки агар ба он ҳамла кунӣ [ва аз худ дур кунӣ], забон аз даҳон берун меоварад ва агар онро [ба ҳоли худ] вогузорӣ, [боз ҳам] забон аз даҳон берун меоварад [чунин шахсеро низ чи панд бидиҳӣ ё надиҳӣ, тафовуте надорад]. Ин масали гурӯҳест, ки оёти Моро дурӯғ ангоштанд, пас, ин дostonро [бар эшон] ҳикоят кун, бошад, ки бияндешанд

وَلَوْ شِئْنَا لَرَفَعْنَاهُ بِهَا وَلَكِنَّهُ
أَخْلَدَ إِلَى الْأَرْضِ وَاتَّبَعَ هَوَاهُ
فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ الْكَلْبِ إِنْ تَحْمِلَ
عَلَيْهِ يَلْهَثُ أَوْ تَتْرُكُهُ يَلْهَثُ ذَلِكَ
مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا
فَأَقْصُصْ الْقِصَصَ لَعَلَّهُمْ
يَتَفَكَّرُونَ ﴿٧٦﴾

177. Чи зишт аст достони гурӯҳе, ки оёти Моро дурӯғ ангоштанд ва ба хеш ситам карданд!

سَاءَ مَثَلًا الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا
بِآيَاتِنَا وَأَنْفُسَهُمْ كَانُوا يَظْلِمُونَ ﴿٧٧﴾

178. Касеро, ки Аллоҳ таоло ҳидоят кунад, пас, ӯ ҳидоятёфта [-и воқеӣ] аст ва касеро, ки гумроҳ созад, пас, ононанд, ки зиёндидагонанд

مَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدَىٰ وَمَنْ
يُضِلُّ فَأُولَٰئِكَ هُمُ
الْخٰسِرُونَ ﴿٧٨﴾

179. Ва бе тардид, бисёре аз чинниён ва одамиёнро барои дузах офаридаем, [чаро ки] дилҳое доранд, ки бо онҳо [ҳақоикро] дарк намеkunанд ва чашмоне доранд, ки бо онҳо [нишонаҳои тавону тадбири илоҳиро] намебинанд ва гӯшҳое доранд, ки бо онҳо [суханони ҳақро] намешунаванд. Онон ҳамчун чаҳорпоёнанд, балки [аз онҳо ҳам] гумроҳтаранд. [Оре] Ононанд, ки [аз охират] ғофиланд

وَلَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِّنَ
الْحِنِيِّ وَالْإِنسِ لَهُمْ قُلُوبٌ لَا
يَفْقَهُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَا
يُبْصِرُونَ بِهَا وَلَهُمْ آذَانٌ لَا
يَسْمَعُونَ بِهَا أُولَٰئِكَ كَأَن لَّمْ يَل
هُم أَصْلٌ أُولَٰئِكَ هُمُ الْغٰفِلُونَ ﴿٧٩﴾

180. Ва зеботарин номҳо барои Аллоҳ таоло аст, пас, ӯро ба он [номҳо] бихонед ва касонеро, ки дар [мавриди] номҳояш ба инҳироф мераванд [ва онҳоро таъвилу таҳриф меkunанд] раҳо кунед. Онон ба [сазои] ончи мекарданд, муҷозот хоҳанд шуд

وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا
وَذَرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَآئِهِ
سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٨٠﴾

181. Ва аз [миёни] онон, ки офаридаем, гурӯҳе ҳастанд, ки [мардум] баҳақ ҳидоят менамоянд ва бар [асоси] он ба адолат рафтор меkunанд

وَمِمَّنْ خَلَقْنَا أُمَّةٌ يَهْدُونَ بِالْحَقِّ
وَبِهِ يَعْدِلُونَ ﴿٨١﴾

182. Ва касоне, ки оёти Моро дурӯғ ангошанд, [дарҳои рӯзиро ба рӯяшон мекушоем, то бештар дар гуноҳ ғарқ шаванд ва ба ин сон] андак андак аз ҷойе, ки намедонанд [ба кайфари худ] гирифтадорашон хоҳем сохт

وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا
سَنَسْتَدْرِجُهُم مِّنْ حَيْثُ لَا
يَعْلَمُونَ ﴿٨٢﴾

183. Ва ба онон муҳлат медиҳам. Ба ростӣ, ки тадбири Ман устувор [ва ҳисобшуда] аст

وَأْمَلِي لَهُمْ إِن كِيدِي مَتِينٌ ﴿١٨٣﴾

184. Оё наандешидаанд, ки ҳамнишини онон [расулуллоҳ] ҳеч чунуне надорад? Ў чуз бимдиҳандаи ошкор нест

أَوَلَمْ يَتَفَكَّرُوا مَا بِصَاحِبِهِمْ مِّنْ جِنَّةٍ إِنْ هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿١٨٤﴾

185. Оё дар фармонравоии осмонҳо ва замин ва ончи Аллоҳ таоло офаридааст, наменигаранд ва инки чи басо ҳангоми маргашон наздик шуда бошад? Пас, баъд аз ин [Қуръон] ба кадом сухан имон меоваранд?

أَوَلَمْ يَنْظُرُوا فِي مَلَكُوتِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ وَأَنْ عَسَى أَنْ يَكُونَ قَدِ اقْتَرَبَ أَجَلُهُمْ فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَهُ يُؤْمِنُونَ ﴿١٨٥﴾

186. Ҳар киро Аллоҳ таоло гумроҳ кунад, пас, [ҳеч] роҳнамое барояш нест ва ононро дар саркашии хеш саргардон раҳо мекунад

مَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَلَا هَادِيَ لَهُ وَيَذَرُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١٨٦﴾

187. [Эй паёмбар, кофирони Макка] дар бораи қиёмат аз ту мепурсанд, [ки] кай воқеъ мешавад? Бигӯ: «Бе тардид, дониши он назди Парвардигори ман аст ва ҳеҷ кас ҷуз Ӯ [наметавонад] онро дар вақти муайянаш падидор созад. Ин амр [зухури қиёмат] бар аҳли осмонҳо ва замин душвор аст ва ҷуз ба таври ногаҳонӣ ба сӯятон намеояд». [Онон чунон] Аз ту мепурсанд, ки гӯе ту худ муштоқи [донистани замони] он ҳастӣ [ҳол он ки ту дар бораи замони вуқуаш ҳеҷ намерсӣ]. Бигӯ: «Дониши он фақат назди Аллоҳ таоло аст, вале бештари мардум намедонанд»

188. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Ман молики суду зиёни ҳештан нестам, магар ончиро, ки Аллоҳ таоло бихоҳад ва агар ғайбро медонистам, хайр [-у суди] бисёре [барои худ] фароҳам месохтам ва ҳеҷ бадӣ [ва зиёне] ба ман намерасид. Ман [касе] нестам, магар бимдиҳанда ва башоратбахш [-и дилсӯз] барои гурӯҳе, ки имон доранд

يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ
مُرْسَلهَا قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ رَبِّي
لَا يُجَلِّيهَا لَوْفِيهَا إِلَّا هُوَ ثَقُلَتْ فِي
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا تَأْتِيكُمُ إِلَّا
بَعْتَةٌ بَغْتَةً يَسْأَلُونَكَ كَأَنَّكَ حَفِيٌّ
عَنْهَا قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللَّهِ وَلَكِنَّ
أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨٧﴾

قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا
ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَوْ كُنْتُ
أَعْلَمُ الْغَيْبِ لَأَسْتَكْبَرْتُ مِنْ
الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ إِنْ أَنَا إِلَّا
نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿١٨٨﴾

189. [Эй мардум] Ўст, ки шуморо аз як тан офарид ва ҳамсарашро аз ӯ падида овард, то дар канораш ором гирад. Пас, чун [Одам] бо вай [Ҷаво] даромехт, бордор шуд – бори сабук – ва [нахустин моҳҳои бордорино] гузаронд ва чун сангинбор шуд, Аллоҳ таоло – Парвардигори худро хонданд, ки: «Агар ба мо [фарзанди тандурусту] шоиста ато кунӣ, ҳатман, сипосгузор хоҳем буд»

*هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ
وَاحِدَةٍ وَجَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا
لِيَسْكُنَ إِلَيْهَا فَلَمَّا تَغَشَّاهَا
حَمَلَتْ حَمْلًا خَفِيًّا فَمَرَّتْ بِهِ
فَلَمَّا أَثْقَلتْ دَعَوَا اللَّهَ رَبَّهُمَا لَئِنْ
ءَاتَيْتَنَا صَالِحًا لَتُكُونَنَّ مِنَ
الشَّاكِرِينَ ﴿١٨٩﴾

190. Пас, чун [Аллоҳ таоло фарзанди тандуруст ва] шоиста ба онон дод, дар ин неъмат, ки ба онҳо бахшида буд, барояш шариконе қарор доданд. Ва Аллоҳ таоло аз ончи шарик [ва ҳамтои] Ў месозанд, бартар аст

فَلَمَّا ءَاتَاهُمَا صَالِحًا جَعَلَا لَهُ
شُرَكَاءَ فِيمَا ءَاتَاهُمَا فَتَعَلَىٰ اللَّهُ
عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١٩٠﴾

191. Оё чизҳои шарик мегиранд, ки чизе намеофаранд ва худ офарида мешаванд?

أَيُّشْرِكُونَ مَا لَا يَخْلُقُ شَيْئًا وَهُمْ
يَخْلُقُونَ ﴿١٩١﴾

192. Ва наметавонанд ононро ёри кунанд ва на хештанро ёри медиҳанд

وَلَا يَسْتَطِيعُونَ لَهُمْ نَصْرًا وَلَا
أَنْفُسَهُمْ يَنْصُرُونَ ﴿١٩٢﴾

193. Ва [эй мушрикон] агар онҳо [бутҳо]-ро ба ҳидоят даъват кунед, аз шумо пайравӣ намекунанд. Чи даъваташон кунед ё хомӯш бошед, бароятон яқсон аст [ва посухе нахоҳед шунид]

وَإِنْ تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَىٰ لَا
يَتَّبِعُوكُمْ سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ
أَدْعَوْتُمُوهُمْ أَمْ أَنْتُمْ صَالِتُونَ ﴿١٩٣﴾

194. Бе гумон, онҳое, ки ба ҷойи Аллоҳ таоло мехонед, офаридагоне ҳамчун шумо ҳастанд [аммо ҷомид ва берӯҳ], пас, онҳоро [дар саҳтиҳо] бихонед. Агар рост мегӯед, бояд посухатонро бидиҳанд

إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ عِبَادًا أَمْثَلُكُمْ فَادْعُوهُمْ فَلَيْسَ تَجِيبُوا لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٩٤﴾

195. Оё [бутҳое, ки маъбуди худ медонед] пойҳое доранд, ки бо онҳо роҳ бираванд ё дастҳое доранд, ки бо онҳо [ёриатон диҳанд ва аз шумо] дифоъ кунанд? Оё чашмоне доранд, ки бо онҳо бубинанд ё гӯшҳое доранд, ки бо онҳо бишнаванд? [Эй паёмбар, ба мушрикон] Бигӯ: «Шариконатонро бихонед, сипас [алайҳи ман] тадбир [-у найранг] кунед ва маро муҳлат надиҳед

أَلَمْ أَرْجُلُ يَمْشُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ أَيْدٍ يَبْتَطِشُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ أَعْيُنٌ يُبْصِرُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا قُلْ ادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ كِيدُوا فَلَا تَنْظُرُونَ ﴿١٩٥﴾

196. Бе тардид, [дӯсту] корсози ман Аллоҳ таоло аст, ки [ин] китобро нозил кардааст ва Ё барои шоистагон [дӯсти ва] корсози мекунад

إِنَّ وَلِيَّ اللَّهِ الَّذِي نَزَّلَ الْكِتَابَ وَهُوَ يَتَوَلَّى الصَّالِحِينَ ﴿١٩٦﴾

197. Ва касонеро, ки [шумо мушрикон] ба ҷойи Ё мехонед, наметавонанд шуморо ёри кунанд ва на ба ҳештан ёри расонанд

وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَجِيبُونَ نَصْرَكُمْ وَلَا أَنْفُسَهُمْ يَنْصُرُونَ ﴿١٩٧﴾

198. Ва агар ононро ба ҳидоят даъват кунед, [суханонатонро] намешунаванд ва ононро мебинӣ, ки [зоҳиран] ба ту нигоҳ мекунад, дар ҳоле [чимодоте ҳастанд] ки намебинанд»

وَإِنْ تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَىٰ لَا يَسْمَعُوا وَتَرَاهُمْ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ وَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٩٨﴾

199. [Эй паёмбар] Гузашт пеша кун ва ба некӣ фармон бидеҳ ва аз нодонон рӯ бигардон

خُذِ الْعَمْرُ وَأْمُرْ بِالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ
عَنِ الْجَاهِلِينَ ﴿١٩٩﴾

200. Ва агар васвасае аз сӯйи шайтон туро барангезонд, ба Аллоҳ таоло паноҳ бибар, [ки] бе тардид, ӯ шунавову доност

وَأَمَّا يَنْزِعَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْعٌ
فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٠٠﴾

201. Дар ҳақиқат, касоне, ки [аз Аллоҳ таоло] парво мекунанд, чун васвасае аз ҷониби шайтон ба онон расад, [Аллоҳ таолоро] ба ёд меоваранд ва он гоҳ [нисбат ба ҳақиқат] бино мешаванд

إِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا إِذَا مَسَّهُمْ طَائِفٌ
مِّنَ الشَّيْطَانِ تَذَكَّرُوا فَإِذَا هُمْ
مُبْصِرُونَ ﴿٢٠١﴾

202. Ва бародаронашон [бародарони кофирон ва мушрикони, ки шаётин ҳастанд] ононро ба гумроҳӣ мекашонанд ва [ҳаргиз дар ин кор] кӯтоҳӣ намекунанд

وَإِخْوَانُهُمْ يَمُدُّوهُمْ فِي الْغَيِّ ثُمَّ لَا
يُقْصِرُونَ ﴿٢٠٢﴾

203. Ва [эӣ паёмбар] ҳангоме ки [нузули ваҳӣ ба таъхир меафтод ва] ту ояте бар эшон намеоварӣ, мегӯянд: «Чаро ту худ онро намесозӣ»? Бигӯ: «Ман фақат аз чизе пайравӣ мекунам, ки аз сӯйи Парвардигорам ба ман ваҳӣ мешавад. Ин [Қуръон шомили] равшангарӣро аз сӯйи Павардигоратон аст ва барои гурӯҳе, ки имон меоваранд, ҳидояту раҳмат аст

وَإِذَا لَمْ تَأْتِهِمْ بَيِّنَةٌ قَالُوا لَوْلَا
أَجْتَبَيْتَهَا قُلْ إِنَّمَا أَتَّبِعُ مَا يُوحَىٰ
إِلَيَّ مِنْ رَبِّي هَذَا بَصَآئِرٌ مِّن
رَّبِّيكُمْ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ
يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠٣﴾

204. Ва ҳангоме ки Қуръон хонда мешавад, пас, ба он гӯш фаро диҳед ва хомӯш бошед, бошад, ки фарогири раҳмат шавед»

وَإِذَا قُرِئَ الْقُرْآنُ فَاسْتَمِعُوا لَهُ
وَأَنْصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٢٠٤﴾

205. Ва Парвардигоратро дар дили хеш бо тазарруъ ва тарс, бидуни овози баландгуфтор [дар] бомдодон ва шомгоҳон ёд кун ва [аз ёди Аллоҳ таоло] ғофил мабош

وَأَذْكُر رَبَّكَ فِي نَفْسِكَ تَضَرُّعًا
وَّخَيْفَةً وَذُؤْنَ الْجُهْرِ مِنَ الْقَوْلِ
يَأْلَعُدُّوْا وَالْأَصَالِ وَلَا تَكُنْ مِنَ
الْغَافِلِينَ ﴿٢٠٥﴾

206. [Эй паёмбар] Касоне, ки назди Парвардигори ту ҳастанд [фариштагон], яқинан, аз парастии Вай [саркашӣ ва] такаббур намеравзанд ва Ёро ба покӣ меситоянд ва барояш сачда мекунанд

إِنَّ الَّذِينَ عِنْدَ رَبِّكَ لَا
يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ
وَيَسْبِخُونَهُ وَهَهُوْ يَسْجُدُونَ ﴿٢٠٦﴾

Сураи Анфол الأنفال

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. [Эй паёмбар] Аз ту дар бораи [тақсим] анфол [ғаноими чангӣ] мепурсанд, биғӯ: «Анфол аз они Аллоҳ таоло ва паёмбар аст, пас, аз Аллоҳ таоло парво кунед ва бо яқдигар созиш намоед ва агар имон доред, аз Аллоҳ таоло ва паёмбараш итоат кунед

2. Бе тардид, муъминон [-и ҳақиқӣ] касоне ҳастанд, ки чун ёди Аллоҳ таоло мешавад, дилҳояшон ҳаросон мегардад ва чун оёташ бар онон хонда мешавад, бар имонашон меафзояд ва бар Парвардигорашон таваккал мекунад

3. Касоне, ки намоз барпо медоранд ва аз ончи рӯзияшон кардаем, инфоқ мекунад.

4. Онон ҳастанд, ки ба ростӣ муъминанд. Барои онон назди Парвардигорашон дараҷот [-и воло] ва омурзишу рӯзии наку хоҳад буд

يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْأَنْفَالِ قُلْ

الْأَنْفَالُ لِلَّهِ وَالرَّسُولِ فَأَتَقُوا اللَّهَ

وَأَصْلِحُوا ذَاتَ بَيْنِكُمْ وَأَطِيعُوا

اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١﴾

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ

وَجِلَّتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ

ءَايَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ

يَتَوَكَّلُونَ ﴿٢﴾

الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا

رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ﴿٣﴾

أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَهُمْ

دَرَجَاتٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَمَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ

كَرِيمٌ ﴿٤﴾

5. [Эй паёмбар, ихтиёри комили ту бар ғаноим мучиби нохушнудии бархе афрод аст, дуруст] Ҳамон тавре ки Парвардигорат туро ба ҳақ аз хонаат [дар Мадина ба сӯйи майдони Бадр] берун овард ва ҳатман, гурӯҳе аз муъминон [аз ҷангидан] нохушнуд буданд

كَمَا أَخْرَجَكَ رَبُّكَ مِنْ بَيْتِكَ
بِالْحَقِّ وَإِنَّ فَرِيقًا مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ
لَكُرِهُونَ ﴿٥﴾

6. Онон пас аз онки ҳақиқат ошкор шуд, дар бораи ҳақ [-и чиҳод] бо ту мучодала мекунад, гӯё эшонро ба сӯйи марг меронанд, дар ҳоле ки худ [ба мурданашон] менигаранд

يُجَادِلُونَكَ فِي الْحَقِّ بَعْدَ مَا تَبَيَّنَ
كَأَنَّمَا يُسَاقُونَ إِلَى الْمَوْتِ وَهُمْ
يَنْظُرُونَ ﴿٦﴾

7. Ва [эй мучоҳидон, ба ёд оваред] ҳангоме ки Аллоҳ таоло ба шумо ваъда дод, ки [ғаноими] яке аз ду гурӯҳ [қорвони тичорӣ ё лашкар] насибатон хоҳад шуд ва шумо дӯст доштед, ки қорвони ғайри низомӣ [тичорӣ] барои шумо бошад ва Аллоҳ таоло мехост бо суханони хеш [дар бораи куштори кофирон] ҳақ [-и Исломи]—ро пойдор гардонад ва решаи кофиронро қатъ кунад

وَإِذْ يَعِدُكُمُ اللَّهُ إِحْدَى
الظَّلَامَاتِ أَنَّهَا لَكُمْ وَتَوَدُّونَ أَنَّ
غَيْرَ ذَاتِ الشُّوْكَةِ تَكُونُ لَكُمْ
وَيُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُحِقَّ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ
وَيَقْطَعَ دَابِرَ الْكَافِرِينَ ﴿٧﴾

8. [Аллоҳ таоло Исломиро пирӯз кард] То ҳақро собит намояд ва ботилро аз миён бардорад, ҳарчанд гунаҳгорон [-и мушрик] нохушнуд бошанд

لِيُحِقَّ الْحَقَّ وَيُبْطِلَ الْبَطِيلَ وَلَوْ
كِرَةً الْمُجْرِمُونَ ﴿٨﴾

9. [Рӯзи Бадро ба ёд оваред] Он гоҳ ки аз Парвардигоратон фарёдрасӣ [ва ёрӣ] мехостед ва Ӯ [дархости] шуморо пазируфт [ва фармуд]: «Бе гумон, шуморо бо ҳазор фаришта, ки паёпай фуруд меоянд, ёрӣ мекунам»

إِذْ تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابَ
لَكُمْ أَنِّي مُبِدِّكُمْ بِأَلْفٍ مِّنَ
الْمَلَائِكَةِ مُرْسَلِينَ ﴿٩﴾

10. Ва Аллоҳ таоло ин [ёри]-ро чуз муждае [бароятон] қарор надод, то дилҳоятон бо он ором гирад ва [бидонед, ки] пирӯзӣ чуз аз ҷониби Аллоҳ таоло нест. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло шикастнопазири ҳақим аст

وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ
وَلِتُظْمِنَ بِهِ ۚ فُلُوبُكُمْ وَمَا
الْتَصَّرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ
عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾

11. [Ва ба ёд оваред] Ҳангоме ки хоби сабук, ки оромише аз сӯйи ӯ буд, шуморо фаро гирифт ва аз осмон обе бар шумо фуру фиристонд, то бо он покатон кунад ва палидии шайтонро аз шумо дур созад ва дилҳоятонро маҳкам бидорад ва гомҳоятонро бо он устувор намояд

إِذْ يُغِيثُكُمُ الْعُتَاَسَ أَمَنَةً مِّنْهُ
وَيُنزِلُ عَلَيْكُمْ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً
لِّيُطَهِّرَكُم بِهِ ۚ وَيُذْهِبَ عَنْكُمْ
رِجْسَ الشَّيْطَانِ وَلِيَرْبِطَ عَلَىٰ
قُلُوبِكُمْ وَيُثَبِّتَ بِهِ الْأَقْدَامَ ﴿١١﴾

12. [Ва эй паёмбар, ба ёд овар] ҳангоме ки Парвардигорат ба фариштагон ваҳй кард, ки: «Ман бо шумо ҳастам, пас, касонеро, ки имон овардаанд, собитқадам доред. Ба зудӣ, дар дили касоне, ки куфр варзиданд, ҳарос меафканам, пас. [эй муҷоҳидон, шамшери хешро] бар фарози гарданҳояшон бизанед ва ҳамаи ангуштонашонро қатъ кунед [то силоҳ барнагиранд]

إِذْ يُوحِي رَبُّكَ إِلَى الْمَلَائِكَةِ أَنِّي
مَعَكُمْ فَثَبِّتُوا الَّذِينَ ءَامَنُوا
سَأَلْتَنِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا
الرُّعْبَ فَاضْرِبُوا فَوْقَ الْأَعْنَاقِ
وَاضْرِبُوا مِنْهُمْ كُلَّ بَنَانٍ ﴿١٢﴾

13. Ин ба хотири он аст, ки онон бо Аллоҳ таоло ва расулаш муҳолифат карданд ва ҳар ки бо Аллоҳ таоло ва расулаш муҳолифат кунад, пас, [бидон, ки] Аллоҳ таоло сахтқайфар аст

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ شَاقُّوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ
وَمَنْ يُشَاقِقِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَإِنَّ
اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١٣﴾

14. [Эй кофирон] Ин [азоби дунё]-ро бичашед ва [бидонед, ки] барои кофирон [дар қиёмат] азоби оташ аст

ذَٰلِكُمْ فَذُوقُوهُ وَأَنَّ لِلْكَافِرِينَ
عَذَابَ النَّارِ ﴿١٤﴾

15. Эй касоне, ки имон овардаед, ҳаргоҳ [дар майдони ҷанг] бо анбуҳи кофирон рӯбарӯ шудед, пас, ба онон пушт накунед [ва нагурезед]

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا لَقِيتُمْ
الَّذِينَ كَفَرُوا زَحَفًا فَلَا تُولُوهُمْ
الْأَدْبَارَ ﴿١٥﴾

16. Ва ҳар ки дар он ҳангом ба онон пушт кунад, магар он ки [ангезааш фиреби душман ё] канорагирӣ барои набарди [дубора] ё пайвастан ба гурӯҳ [-и дигар аз сипоҳи мусулмонон] бошад, ҳатман, ба хашми Аллоҳ таоло гирифта мегардад ва ҷойгоҳаш дузах аст. Ва чи бад саранҷомест!

وَمَنْ يُولُوهُمْ يَوْمَئِذٍ ذُوبَةٌ إِلَّا
مُتَحَرِّفًا لِقِتَالٍ أَوْ مُتَحَيِّرًا إِلَىٰ فِتْنَةٍ
فَقَدْ بَاءَ بِغَضَبٍ مِّنَ اللَّهِ وَمَأْوَاهُ
جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٦﴾

17. Пас, [эй муъминон, дар рӯзи набард бо мушрикон дар Бадр] шумо [бо нуруи худ] ононро накуштед, балки Аллоҳ таоло ононро кушт ва [эй паёмбар] ҳангоме ки [ба сӯяшон хоку санг] меандохтӣ, [дар ҳақиқат] ту наандохтӣ, балки Аллоҳ таоло андохт, то муъминонро ба озмоиши наку аз ҷониби худ биошад. Бе тардид, Аллоҳ таоло шунавоу дононост

فَلَمْ تَقْتُلُوهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ قَتَلَهُمْ
وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ
رَمَىٰ وَلِيبْلِيَ الْمُؤْمِنِينَ مِنْهُ بَلََاءٌ
حَسَنًا إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٧﴾

18. Ин [шикаст ва фирори мушрикон ва сарафросии муъминон ҳама аз ҷониби Аллоҳ таоло] буд ва Аллоҳ таоло найранги кофиронро суст [-у беасар] мегардонад

ذَٰلِكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ مُوهِنٌ كَرِيمٌ
الْكَافِرِينَ ﴿١٨﴾

19. [Эй мушрикон] Агар хоҳони пирӯзӣ [бар мусулмонон ва фарорасидани азоби илоҳӣ ҳастед], инак пирӯзии [Ислом, ки бузуртгарин ранҷ ва азоби шумост] ба суроғатон омад. Ва агар [аз куфру душманӣ бо паёмбар] даст бардоред, он [кор] бароятон беҳтар аст, ва [-ле] агар [ба ҷанг бо мусулмонон] баргардед, мо низ бармегардем. Ва [инро бидонед] ки гурӯҳи шумо, ҳарчанд зиёд бошад, ҳаргиз наметавонад шуморо аз чизе бениёз кунад ва [дигар] инки [ҳамвора] Аллоҳ таоло бо муъминон аст

20. Эй касоне, ки имон овардаед, аз Аллоҳ таоло ва расулаш итоат кунед ва аз [аҳқому фармонҳои] ӯ рӯ нагардонед, дар ҳоле ки [оёти Қуръонро] мешунавед

21. Ва монанди касоне набошед, ки гуфтанд: «[Оёти илоҳиро] шунидем», ҳол онки намешуниданд

22. Бе гумон, бадтарин чунбандагон назди Аллоҳ таоло он [касоне ҳастанд, ки дар баробари ҳақ] кару гунг ҳастанд [ва ҳаққо], ки намеандешанд

23. Ва агар Аллоҳ таоло хайре дар онон суроғ дошт, [дар баробари каломии ҳақ] шунавояшон менамуд, ва [ле ҳатто] агар шунавояшон месохт, боз ҳам пушт мекарданд ва рӯйгардон мешуданд

إِنْ تَسْتَفْتِحُوا فَقَدْ جَاءَكُمْ
الْفَتْحُ وَإِنْ تَنْتَهُوا فَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ
وَإِنْ تَعُدُّوا نَعْدُ وَلَنْ نُعْجِبَ
عَنْكُمْ فَيَنْتُكُمْ شَيْئًا وَلَوْ كَثُرَتْ
وَأَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٩﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ
وَرَسُولَهُ وَلَا تَوَلَّوْا عَنَّهُ وَاتَّبِعُوا
تَسْمَعُونَ ﴿٢٠﴾

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ قَالُوا سَمِعْنَا
وَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿٢١﴾

﴿إِنْ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الضُّمُّ
الْبُكْمُ الَّذِينَ لَا يُعْقِلُونَ﴾ ﴿٢٢﴾

وَلَوْ عَلِمَ اللَّهُ فِيهِمْ خَيْرًا لَأَسْمَعَهُمْ
وَلَوْ أَسْمَعَهُمْ لَتَوَلَّوْا وَهُمْ
مُعْرِضُونَ ﴿٢٣﴾

24. Эй касоне, ки имон овардаед, ҳаргоҳе Аллоҳ таоло ва паёмбар, шуморо ба чизе фарохонданд, ки ба шумо зиндагӣ мебахшад, ононро иҷобат кунед ва бидонед, ки Аллоҳ таоло миёни инсон ва дилаш қарор мегирад [ва аз асрор огоҳ аст] ва ин ки [дар қиёмат ҳамагӣ] назди Ӯ гирд оварда мешавад

25. Ва [эй муъминон] аз азоб бипарҳезед, ки танҳо домани ситамгоронатонро намегирад ва бидонед, ки Аллоҳ таоло саҳтқайфар аст

26. Ва ба ёд оваред замонро, ки шумо дар сарзамини [Макка] андак ва нотавон будед [ва] метарсидед ки мардумон [-и мушрик] шуморо бирабоянд, пас, Аллоҳ таоло [дар Мадина] паноҳатон дод ва бо ёрии хеш нерумандатон сохт ва аз чизҳои покиза ба шумо рӯзӣ бахшид, бошад, ки сипос гузored

27. Эй касоне, ки имон овардаед, [бо сарпечӣ аз авомир ва навоҳӣ] ба Аллоҳ таоло ва паёмбар хиёнат накунед ва [ҳамчунин] дар амонатҳои худ хиёнат накунед, дар ҳоле ки медонед [ин кор гуноҳ аст]

28. Ва бидонед, ки бе тардид, амволу фарзандонатон [василаи] озмоиш аст ва подоши бузург назди Аллоҳ таоло аст

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا اَسْتَجِيبُوْا لِلّٰهِ
وَلِلرَّسُوْلِ اِذَا دَعَاكُمْ لِمَا
يُحْيِيْكُمْ وَاَعْلَمُوْا اَنَّ اللّٰهَ يَحُوْلُ
بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهٖۤ وَاَنَّهُۥٓ اِلَيْهِ
تُحْشَرُوْنَ ﴿٢٤﴾

وَاتَّقُوا فِتْنَةً لَا تُصِيبَنَّ الَّذِيْنَ
ظَلَمُوْا مِنْكُمْ خَاصَّةً وَاَعْلَمُوْا اَنَّ
اللّٰهَ شَدِيْدُ الْعِقَابِ ﴿٢٥﴾

وَاذْكُرُوْا اِذْ اَنْتُمْ قَلِيْلٌ
مُّسْتَضْعَفُوْنَ فِي الْاَرْضِ فَخَافُوْنَ
اَنَّ يَتَّخِظَكُمُ النَّاسُ فَاَوْلٰكُمْ
وَاَيَّدِكُمْ بِنَصْرِهٖۤ وَرَزَقَكُمْ مِّنْ
الطَّيْبَتِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ ﴿٢٦﴾

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا لَا تَخُونُوْا اللّٰهَ
وَالرَّسُوْلَ وَتَخُونُوْا اٰمَنَاتِكُمْ وَاَنْتُمْ
تَعْلَمُوْنَ ﴿٢٧﴾

وَاَعْلَمُوْا اَنَّ مَا اَمْوَالُكُمْ
وَاَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ وَاَنَّ اللّٰهَ عِنْدَهٗ
اَجْرٌ عَظِيْمٌ ﴿٢٨﴾

29. Эй касоне, ки имон овардаед, агар аз Аллоҳ таоло парво кунед, барои шумо [неруи] ташхис [-и ҳаққи ботил] қарор медиҳад ва гуноҳонатонро аз шумо мезудояд ва шуморо меомурзад. Ва Аллоҳ таоло дорои бахшиши бузург аст

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِن تَتَّقُوا اللَّهَ
يَجْعَل لَّكُمْ فُرْقَانًا وَيُكَفِّرْ
عَنكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ
وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٢٩﴾

30. Ва [эй паёмбар, ба ёд овар] он гоҳ ки кофирон дар бораат дасиса мекарданд, ки туро ба зиндон биафкананд ё бикушанд ё [аз Макка] беруна кунанд. Онон макр меандешиданд ва Аллоҳ таоло [низ тадбиру] макр мекард. Ва Аллоҳ таоло беҳтарини макрангезон аст

وَإِذْ يَمْكُرُ بِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا
لِيُبَشِّرَكَ أَوْ يَقْتُلُوكَ أَوْ يُخْرِجُوكَ
وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ اللَّهُ وَاللَّهُ خَبِيرُ
الْمَكْرِينِ ﴿٣٠﴾

31. Ва чун оёти Мо бар онон хонда шавад, мегӯянд: «Ба хубӣ шунидем. Агар мехостем, мо низ ҳатман, ҳаммонанди ин [суханон]-ро мегуфтем. Ин [Қуръон, чизе] нест, магар афсонаҳои пешинӣ»

وَإِذَا تَنَزَّلْنَا عَلَيْهِمْ ءَايَاتُنَا قَالُوا قَدْ
سَمِعْنَا لَوْ نَشَاءُ لَقُلْنَا مِثْلَ هَذَا إِن
هَذَا إِلَّا أَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣١﴾

32. Ва [ба ёд овар] он гоҳ ки гуфтанд: «Парвардигоро, агар ин [Қуръон] ба ростӣ ҳақ аст ва аз ҷониби Туст, пас, аз осмон сангҳо [-и вайронгар] бар мо бибор ё азоби дарднок бар мо бифирист»

وَإِذْ قَالُوا اللَّهُمَّ إِن كَانَ هَذَا هُوَ
الْحَقُّ مِن عِنْدِكَ فَأَمْطِرْ عَلَيْنَا
حِجَابًا مِّنَ السَّمَاءِ أَوْ ائْتِنَا
بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣٢﴾

33. Ва [-ле эй Муҳаммад] дар миёни онон ҳастӣ, Аллоҳ таоло бар он нест ки азобашон кунад ва то замоне, ки [аз даргоҳи илоҳӣ] омуризиш металабанд, Аллоҳ таоло азобкунандаи эшон нест

وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ فِيهِمْ
وَمَا كَانَ اللَّهُ مُعَذِّبَهُمْ وَهُمْ
يَسْتَغْفِرُونَ ﴿٣٣﴾

34. Ва чаро Аллоҳ таоло [дар охират] азобашон накунад, бо инки онон [мардумро] аз [тавоф ва ибодат дар] Масҷиду-л-ҳаром бозмедоранд? Ва [мушрикони] ҳаргиз дӯстони Аллоҳ таоло набудаанд, [зеро] дӯстони Аллоҳ таоло касе ҷуз парҳезгорон нестанд, вале бештарашон намедонанд

35. Ва намозашон назди хонаи [Каъба] чизе ҷуз фарёд кашидан ва каф задан набуд, пас, ба сазои он ки куфр меварзидед, азоб [-и шикасту асорат дар Бадр]—ро бичашед

36. Онон ки куфр варзиданд, амволашонро харч мекунанд, то [мардумро] аз роҳи Аллоҳ таоло боздоранд, пас, ба зудӣ ҳамаро харч мекунанд, он гоҳ [ин кор мояи] ҳасрат ва пушаймонияшон мегардад ва сипас шикаст меҳӯранд ва [саранҷом] касоне, ки куфр варзиданд, ба сӯйи [оташи] дузах кашонда мешаванд

37. То [тавассути азоби дузах] Аллоҳ таоло [муъминони] покро аз [мушрикони] палид ҷудо кунад ва [тамоми он амволи] палидро [ки барои нобудии Ислому сарф мешуд] бар ҳам ниҳад ва ҳамагиро мутароким созад ва сипас [якҷо] дар дузах қарор диҳад. Инон ҳамон зиёндидагони [воқеи] ҳастанд

وَمَا لَهُمْ آلَا يُعَذِّبُهُمُ اللَّهُ وَهُمْ
يَصُدُّونَ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَمَا
كَانُوا أَوْلِيَاءَهُۥٓ إِنَّ أَوْلِيَاءَهُۥٓ إِلَّا
الْمُتَّفِقُونَ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا
يَعْلَمُونَ ﴿٣٤﴾

وَمَا كَانَ صَلَاتُهُمْ عِنْدَ الْكُبَّةِ إِلَّا
مُكَاةً وَتَصَدِيَةًۦ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا
كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٥﴾

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ
لِيَصُدُّوا عَنِ سَبِيلِ اللَّهِ
فَسَيُنْفِقُونَهَا ثُمَّ تَكُونُ عَلَيْهِمْ
حَسْرَةً ثُمَّ يُغْلَبُونَ وَالَّذِينَ كَفَرُوا
إِلَىٰ جَهَنَّمَ يُحْشَرُونَ ﴿٣٦﴾

لِيُمَيِّزَ اللَّهُ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ
وَيَجْعَلَ الْخَبِيثَ بَعْضَهُ عَلَىٰ
بَعْضٍ فَيَرْكُمَهُ جَمِيعًا فَيَجْعَلُهُ فِي
جَهَنَّمَ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخٰسِرُونَ ﴿٣٧﴾

38. [Эй паёмбар] ба касоне, ки куфр варзиданд, бигӯ, [ки] агар [аз ширк ва душманӣ] даст бардоранд, гузаштаҳояшон бахшида мешавад, ва [-ле] агар [ба рафтори гузаштаи худ] бозгарданд, суннат [-у азоби илоҳӣ, ки дар мавриди] пешиниён гузашт, [такрор хоҳад шуд]

39. Ва [эй муъминон] бо онон пайкор кунед, то фитна [ширк] решақан шавад ва [парастии] дин ҳама аз он Аллоҳ таоло гардад. Пас, агар онон [аз ширку озор] даст бардоштан, [раҳояшон кунед, чаро ки] бе тардид, Аллоҳ таоло ба ончи мекунад, биност

40. Ва агар [аз фармудаҳои илоҳӣ] сарпеч кунанд, пас, бидонед ки Аллоҳ таоло [дӯсту] корсози шумост. Чи наку корсоз ва чи наку ёваре ҳаст!

41. Ва бидонед ҳар ғанимате, ки ба даст овардед, як панҷумаш [панҷкаш] барои Аллоҳ таоло ва паёмбар ва барои хешовандон [-и паёмбар, аз Бани Ҳошим ва Бани Мутталиб] ва ятимони [ноболиғ] ва тиждастон ва дарроҳмондагон аст. Агар ба Аллоҳ таоло ва ончи ки бар бандаи худ дар рӯзи ҷудой [ҳақ аз ботил], рӯзи бархӯрди ду гурӯҳ [муъминон ва мушрикони] нозил кардем, имон доред [ба ин аҳком амал кунед] ва [бидонед, ки] Аллоҳ таоло бар ҳар чизе тавоност

قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ يَنْتَهُوا يُغْفَرْ لَهُمْ مَا قَدْ سَلَفَ وَإِنْ يَعُودُوا فَقَدْ مَضَتْ سُنَّتُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣٨﴾

وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ فَإِنْ انْتَهُوا فَإِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٣٩﴾

وَإِنْ تَوَلَّوْا فَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَوْلَكُمْ نِعَمَ الْمَوْلَىٰ وَنِعَمَ النَّصِيرِ ﴿٤٠﴾

*وَأَعْلَمُوا أَنَّمَا غَنِمْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُ، وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ إِنْ كُنْتُمْ ءَامَنْتُمْ بِاللَّهِ وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا يَوْمَ الْفُرْقَانِ يَوْمَ التَّقَىٰ أَجْجَعَانِ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤١﴾

42. Он гоҳ ки шумо [муъминон] бар доманаи наздиктар будед ва онон дар доманаи дуртар қарор доштанд ва корвон [-и тичории Курайш] поёнтар аз [майдони ҷанг ва дур аз тиррасии] шумо буд ва агар [шумо ва мушрикони] бо якдигар [дар мавриди маҳалли даргирӣ] ваъда гузошта будед, ҳатман, дар ваъдагоҳи худ ихтилоф мекардед, вале [ба иродаи илоҳӣ дар Бадр ҷамъ шудед], то Аллоҳ таоло кореро, ки ҳатман, [бояд] ба вуқӯъ мепайваст, анҷом диҳад, то ҳар [кофире] ки ҳалок мешавад, [бо вучуди бартарии низомӣ ва ададӣ дар ширку гумроҳӣ] ҳалок гардад ва ҳар [муъмине] ки зинда мемонад, [ба ҳидоят] зиндагӣ ёбад [ва ин марг ва зиндагӣ] бар асоси далели равшан бошад ва ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло шунавову доност

43. [Ба ёд овар] Он гоҳ ки Аллоҳ таоло [иддаи] ононро дар хобат ба ту андак нишон дод ва агар эшонро бисёр нишон меод, мусалламан, суст [-у баддил] мешудед ва дар кори [ҷанг] ихтилоф мекардед. Вале Аллоҳ таоло [шуморо аз сустӣ ва ихтилоф] дар амон нигоҳ дошт. Бе гумон, Ё ба ончи дар синаҳост, огоҳ аст

44. Ва [ба ёд овар] ҳангоме ки бо ҳам рӯбарӯ шудед, ононро ба чашми шумо камтеъдод намуд ва шуморо [низ] ба чашми онон андак ҷилва дод, то Аллоҳ таоло кореро, ки ҳатман, [бояд] ба вуқӯъ мепайваст, анҷом диҳад ва [бидонед, ки ҳамаи] корҳо ба Аллоҳ таоло бозгардонда мешавад

إِذْ أَنْتُمْ بِالْعُدُوِّ الدُّنْيَا وَهُمْ
بِالْعُدُوِّ الْقُصْوَى وَالرَّكْبُ أَسْفَلَ
مِنْكُمْ وَلَوْ تَوَاعَدْتُمْ لِاخْتِلَافِمْ فِي
الْمِيعَادِ وَلَكِنَّ لِيَقْضَى اللَّهُ أَمْرًا
كَانَ مَفْعُولًا لِيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ
عَنْ بَيْنَتِهِ وَيَحْيَى مَنْ حَيَّ عَنْ بَيْنَتِهِ
وَإِنَّ اللَّهَ لَسَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٤٢﴾

إِذْ يُرِيكُهُمُ اللَّهُ فِي مَمَامِكَ قَلِيلًا
وَلَوْ أَرْنَكُهُمْ كَثِيرًا لَفَشِلْتُمْ
وَلَتَنْذَرَعْتُمْ فِي الْأَمْرِ وَلَكِنَّ اللَّهَ
سَلَّمَ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٤٣﴾

وَإِذْ يُرِيكُهُمْ إِذِ اتَّقَبْتُمْ فِي
أَعْيُنِكُمْ قَلِيلًا وَيُقَلِّلُكُمْ فِي
أَعْيُنِهِمْ لِيَقْضَى اللَّهُ أَمْرًا كَانَ
مَفْعُولًا وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٤٤﴾

45. Эй касоне, ки имон овардаед, ҳангоме ки бо гурӯҳе [аз душманон] рӯбарӯ шудед, пойдорӣ намоед ва Аллоҳ таолоро бисёр ёд кунед, бошад, ки растагор шавед

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْۤا اِذَا لَقِيْتُمْ فِئَةً فَاُتْبِتُوْۤا وَاذْكُرُوْۤا اللّٰهَ كَثِيْرًا لَّعَلَّكُمْ تُفْلِحُوْنَ ﴿٤٥﴾

46. Ва аз Аллоҳ таоло ва паёмбараш итоат кунед ва [дар тасмигирӣ] бо яқдигар кашмакаш накунад, ки сушт мешавед ва [тавону] иқтидоратон аз байн меравад. Ва шикебой кунед, ки бе гумон, Аллоҳ таоло бо шикебоён аст

وَاطِيعُوْۤا اللّٰهَ وَرَسُوْلَهُ وَاَلَا تَنْذَعُوْۤا فَمَا تَفْلِحُوْۤا وَاَصْبِرُوْۤا اِنَّ اللّٰهَ مَعَ الصّٰبِرِيْنَ ﴿٤٦﴾

47. Ва монанди касоне набошед, ки бо саркашию худнамоӣ дар баробари мардум аз сарзамини худ [Макка] хориҷ шуданд ва [мардумро] аз роҳи Аллоҳ таоло боздоштанд ва Аллоҳ таоло ба ончи мекунад, ихота дорад

وَلَا تَكُوْنُوْۤا كَالَّذِيْنَ خَرَجُوْۤا مِنْ دِيَارِهِمْ بَطْرًا وَرِيَآةَ النَّاسِ وَيَصُدُوْنَ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَاللّٰهُ بِمَا يَعْمَلُوْنَ حٰمِيْطٌ ﴿٤٧﴾

48. Ва [эй муъминон, ба ёд оред] ҳангоме ки шайтон аъмоли ононро дар назарашон орошт ва гуфт: «Имрӯз ҳеч кас бар шумо пирӯз намешавад ва ман [ёвару] паноҳатон ҳастам». Аммо ҳангоме ки ду гурӯҳ [бо ҳам] рӯбарӯ шуданд, ба ақиб бозгашту гуфт: «Ба ростӣ, ки ман аз шумо безорам ва чизе [фариштагони ёригар] –ро мебинам, ки шумо намебинед. Ман аз Аллоҳ таоло метарсам ва [аз ҳалок бим дорам, чаро ки] Аллоҳ таоло сахтқайфар аст»

وَإِذْ زَيْنَ لَّهُمُ الشَّيْطٰنُ اَعْمَلَهُمْ وَقَالَ لَا غَالِبَ لَكُمْ اَلْيَوْمَ مِنْ النَّاسِ وَإِنِّيْ جَارٌ لَّكُمْ فَلَمَّا تَرَآءَتِ الْفِيْئَتَانِ نَكَصَ عَلٰى عَقْبَيْهِ وَقَالَ اِنِّيْۤ اَبْرِيْءٌ مِّنْكُمْ اِنِّيْۤ اَرٰى مَا لَا تَرَوْنَ اِنِّيْۤ اَخَافُ اللّٰهَ وَاللّٰهُ شَدِيْدُ الْعِقَابِ ﴿٤٨﴾

49. Ва [ба ёд оваред] ҳангоме ки мунофиқон ва касоне, ки дар дилҳояшон беморӣ буд, мегуфтанд: «Ин муъминонро динашон фирефта аст» ва ҳар ки бар Аллоҳ таоло таваккал кунад, пас, [осудахотир бошад, чаро ки] бе тардид, Аллоҳ таоло шикастнопазири ҳақим аст

إِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ غَرَّ هَتُّوْلَاءِ دِينُهُمْ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٤٩﴾

50. Ва агар мидидӣ, он гоҳ ки фариштагон ҷони кофиронро меситонданд, бар сурату пушташон мезаданд ва [мегуянд]: «Азоби сӯзонро бичашед

وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ يَتَوَفَّى الَّذِينَ كَفَرُوا الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ وَأَذِنَهُمْ وَأَذِنَهُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿٥٠﴾

51. Ин [ҷондодани сангин ва азоби дарднок] дар муқобили корҳоест, ки аз пеш фиристодаед, ва [гарна] Аллоҳ таоло нисбат ба бандагони [худ] ситамгор нест».

ذَٰلِكَ بِمَا قَدَّمْتُمْ أَيْدِيكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَمٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿٥١﴾

52. [Азоби ин кофирони ҳақситез] Ҳаммонанди шеваи [муҷозоти] фиръавниён ва [дигар] касонест, ки пеш аз онон буданд, [ки ҳамагӣ] ба оёти Аллоҳ таоло куфр варзиданд ва Аллоҳ таоло ононро ба [сазои] гуноҳонашон гирифтор кард. Бе тардид, Аллоҳ таоло неруманди саҳтқайфар аст

كَذَّابٍ ءَالٍ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٥٢﴾

53. Ин [кайфари сахт] аз он рӯст, ки Аллоҳ таоло ҳаргиз бар он набудаст, ки неъматеро, ки бар мардуме арзонӣ доштааст, дигаргун кунад, магар онки онон [рафтори муваҳҳидонаи] худро тағйир диҳанд [ва куфру носипосӣ биварзанд] ва бе тардид, Аллоҳ таоло шунавову доност

54. [Кофирон рафторе доранд] Ҳамчун рафтори фиръавниён ва касоне, ки пеш аз онон буданд, ки оёти Парвардигорашонро дурӯғ меангошанд, пас, [Мо низ] ононро ба кайфари гуноҳхояшон ҳалок кардем ва фиръавниёнро ғарқ намудем ва ҳамагӣ [мушрику] ситамгор буданд

55. Яқинан, бадтарин ҷунбандагон назди Аллоҳ таоло касоне ҳастанд, ки куфр варзиданд ва имон намеоваранд

56. [Ҳамон] Касоне, ки бо онон паймон бастӣ, вале ҳар бор паймонашонро мешикананд ва [аз Аллоҳ таоло] парво намекунанд

57. Ва [эй паёмбар] агар дар ҷанг бар онон даст ёфти, ҷунон дар ҳам бикӯбашон, ки ибрати дигарон гардад, бошад, ки [дигарон] панд гиранд

58. Ва агар аз гурӯҳе бими хиёнат дорӣ, [паймонашонро] ба онон бозгардон, [то огоҳии тарафайн аз шикасти паймон] ба таври яқсон [бошад]. Бе тардид, Аллоҳ таоло хоинонро дӯст надорад

ذَلِكَ يَأْنَى اللَّهُ لَمْ يَكُ مُعَيَّرًا تَعْمَةً
أُنْعَمَهَا عَلَى قَوْمٍ حَتَّى يُغَيِّرُوا مَا
بِأَنْفُسِهِمْ وَأَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٥٣﴾

كَذَابِ آلِ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِنْ
قَبْلِهِمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ
فَأَهْلَكْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَأَعْرَفْنَا آلَ
فِرْعَوْنَ وَكُلَّ كَانُوا ظَالِمِينَ ﴿٥٤﴾

إِنَّ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الَّذِينَ
كَفَرُوا فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٥٥﴾

الَّذِينَ عَاهَدْتَ مِنْهُمْ ثُمَّ يَنْقُضُونَ
عَهْدَهُمْ فِي كُلِّ مَرَّةٍ وَهُمْ لَا
يَتَّقُونَ ﴿٥٦﴾

فَإِذَا تَنَقَّفْتَهُمْ فِي الْحَرْبِ قَشَرْدٌ
بِهِمْ مَنْ خَلَفَهُمْ لَعَلَّهُمْ
يَدَّكُرُونَ ﴿٥٧﴾

وَمَا تَخَافَنَّ مِنْ قَوْمٍ خِيَانَةً فَانْبِذْ
إِلَيْهِمْ عَلَى سَوَاءٍ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ
الْخَائِنِينَ ﴿٥٨﴾

59. Ва касоне, ки куфр варзиданд, ҳаргиз мапиндоранд ки қон бадар бурдаанд [ва наҷот ёфтаанд], онон ҳаргиз [аз марғу азоб] роҳи ғуреze надоранд

60. Ва [эй муъминон] ҳарчи дар тавон доред, аз неру ва аспҳои омода [ва ҷангафзор], басиҷ кунед, то бо ин [тадорукот] душмани Аллоҳ таоло ва душмани хешро битарсонед, ҳамчунин, [бо ин таҷҳизот душманони] дигареро ғайр аз эшон, ки шумо ононро намешиносед, ва [-ле] Аллоҳ таоло мешиносадашон [ба ваҳшат бияндоzed] ва ҳарчи дар роҳи Аллоҳ таоло инфоқ кунед, подоши он ба шумо бозгардонда мешавад ва бар шумо ситам намеравад

61. Ва агар [кофирон] ба сулҳ моил шуданд, пас, ту [низ эй паёмбар] аз дари сулҳ даро ва бар Аллоҳ таоло таваккал кун. Бе гумон, Ўст, ки шунавову доност

62. Ва агар [кофирон бо тазоҳур ба ошті] бихоҳанд фиребат диҳанд, пас, Аллоҳ таоло бароят кофӣ аст. Ўст, ки бо ёрии худ ва муъминон, ту ро таъйид [-у тақвият] намуд

وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَبَقُوا
إِنَّهُمْ لَا يُعْجِزُونَ ﴿٥٩﴾

وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ
وَمِنْ رِبَاطٍ أَلْحِيلُ تُرْهَبُونَ بِهِ
عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ وَعَآخِرِينَ مِنْ
دُونِهِمْ لَا تَعْلَمُونَهُمُ اللَّهُ يَعْلَمُهُمْ
وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
يُؤْتِكُمْ إِيَّاهُكُمْ وَأَنْتُمْ لَا
تُظْلَمُونَ ﴿٦٠﴾

*وَإِنْ جَنَحُوا لِلسَّلْمِ فَاجْنَحْ لَهَا
وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ
الْعَلِيمُ ﴿٦١﴾

وَإِنْ يُرِيدُوا أَنْ يَخْدَعُوكَ فَإِنَّ
حَسْبَكَ اللَّهُ هُوَ الَّذِي أَيْدَكَ
بِنَصْرِهِ وَبِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٢﴾

63. Ва байни дилҳояшон [меҳрубонӣ ва] улфат барқарор намуд. [Эй паёмбар] Агар ту тамоми ончиро, ки дар рӯи замин аст, харҷ мекардӣ, [ҳаргиз] наметавонистӣ байни дилҳояшонро улфат диҳӣ, вале Аллоҳ таоло миёни онон улфат паدید овард. Ба ростӣ, ки Ӯ шикастнопазири ҳақим аст

64. Эӣ паёмбар, [ҳимояти] Аллоҳ таоло барои ту ва [низ] барои муъминоне, ки аз ту пайравӣ кардаанд, кофӣ аст

65. Эӣ паёмбар, муъминонро ба ҷанг ташвиқ кун. Агар аз шумо [муъминон] бист нафар [бар ҷиҳод] шикебо бошанд, бар дусад нафар [аз кофирон] ғалаба мекунанд ва агар сад нафар аз шумо [инчунин] бошанд, бар ҳазор нафар аз касоне, ки куфр варзиданд, ғалаба мекунанд, зеро онон гурӯҳе ҳастанд, ки [арзиши ҳақиқии ҷиҳодро] намефаҳманд

66. Акнун Аллоҳ таоло ба шумо сабук гирифт ва донист, ки [бар асари ҷанг] заъфе дар вучудатон аст. Пас, агар аз [миёни] шумо сад нафар шикебо бошанд, бар дусад нафар [аз кофирон] пирӯз мешаванд ва агар аз шумо ҳазор нафар бошанд, ба фармони Аллоҳ таоло, бар ду ҳазор нафар ғолиб хоҳанд шуд. Ва Аллоҳ таоло бо шикебоён аст

وَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ لَوْ أَنْفَقْتَ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مَا أَلَّفْتَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ أَلَّفَ بَيْنَهُمْ إِنَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٦٣﴾

يَتَأْتِيهَا النَّبِيُّ حَسْبُكَ اللَّهُ وَمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٤﴾

يَتَأْتِيهَا النَّبِيُّ حَرَضَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى الْقِتَالِ إِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ عَشْرُونَ صَابِرُونَ يَغْلِبُوا مِائَتِينَ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ يَغْلِبُوا أَلْفًا مَنِ الَّذِينَ كَفَرُوا بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ ﴿٦٥﴾

أَلَسَنَ حَفَفْنَا اللَّهُ عَنْكُمْ وَعَلِمَ أَنَّ فِيكُمْ صَعْقًا فَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ صَابِرَةٌ يَغْلِبُوا مِائَتَيْنِ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ أَلْفٌ يَغْلِبُوا أَلْفَيْنِ بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿٦٦﴾

67. Барои ҳеч паёмбаре сазовор нест, ки асироне [аз лашкари кофирон] дошта бошад, ки [битавонад бо эъдоми онҳо] дар замин куштори бисёре ба роҳ андозад [то ба ин васила душманро ба ваҳшат биандозад], Шумо [муъминон бо гирифтани фидя аз асирони Бадр сарват ва] колои дунёро меҳоҳед ва Аллоҳ таоло охиратро [бароятон] меҳоҳад ва Аллоҳ таоло шикастнопазиру ҳаким аст

68. Агар дар ончи [аз ғаноиму фидяхо] гирифтаед, ҳукми пешини илоҳӣ вуҷуд надошт [ва онро бароятон ҳалол накарда буд], ҳатман, азоби бузург ба шумо мерасид

69. Пас, [акнун] аз ончи ғанимат гирифтаед, ҳалолу покиза бихӯред ва аз Аллоҳ таоло парво кунед. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

70. Эй паёмбар, ба асироне, ки дар дасти шумо ҳастанд, бигӯ: «Агар Аллоҳ таоло хайре дар дилҳоятон суроғ дошта бошад, беҳтар аз [фидя ва] ончиро, ки аз шумо гирифта шудааст, ба шумо медиҳад ва шуморо меомурзад ва Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

مَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَكُونَ لَهُ أَسْرَىٰ
حَتَّىٰ يُبَيِّنَ فِي الْأَرْضِ تُرِيدُونَ
عَرَضَ الدُّنْيَا وَاللَّهُ يُرِيدُ الْآخِرَةَ ۗ
وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٧٧﴾

لَوْلَا كِتَابٌ مِّنَ اللَّهِ سَبَقَ
لَمَسَّكُمْ فِي مَا أَخَذْتُمْ عَذَابٌ
عَظِيمٌ ﴿٧٨﴾

فَكُلُوا مِمَّا غَنِمْتُمْ حَلَالًا طَيِّبًا
وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ
رَّحِيمٌ ﴿٧٩﴾

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِمَنْ فِي أَيْدِيكُمْ
مِنَ الْأَسْرَىٰ إِنْ يَعْلَمِ اللَّهُ فِي
قُلُوبِكُمْ خَيْرًا يُؤْتِكُمْ خَيْرًا مِّمَّا
أُجِدَ مِنْكُمْ وَيُغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ
غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٨٠﴾

71. Ва [эй паёмбар] агар бихоҳанд ба ту хиёнат кунанд, пас, [бидон, ки] онон, ҳатман, пеш аз ин [низ] ба Аллоҳ таоло хиёнат кардаанд ва Аллоҳ таоло [туро] бар онон пирӯз намуд ва Аллоҳ таоло донову ҳақим аст

وَإِنْ يُرِيدُوا خِيَانَتَكَ فَقَدْ خَانُوا اللَّهَ مِنْ قَبْلُ فَأَمْكَنَ مِنْهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٧١﴾

72. Касоне, ки имон оварданд ва ҳичрат карданд ва бо амволу ҷонхояшон дар роҳи Аллоҳ таоло ҷиҳод намуданд ва касоне, ки [муҳочиронро] паноҳ доданд ва ёрӣ намуданд, инон [ҳама] дӯстони яқдигаранд. Ва касоне, ки имон оварданд, ва [-ле аз сарзамини куфр] ҳичрат накарданд, шумо ҳеч дӯстӣ [ва пайванде] бо онон надоред, магар онки ҳичрат кунанд. Ва агар дар [кори] дин аз шумо ёрӣ хостанд, пас, бар шумост, ки [ононро] ёрӣ кунед, магар [инки ин ёрихоҳӣ] алайҳи гурӯҳе бошад, ки миёни шумо ва онон паймоне барқарор аст. Ва Аллоҳ таоло ба ончи мекунед, биност

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ ءَاوَأُوا وَنَصَرُوا أَوْلِيَاءَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٌ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَمْ يُهَاجِرُوا مَا لَكُمْ مِنَ وَلِيَّتِهِمْ مِنْ شَيْءٍ حَتَّىٰ يُهَاجِرُوا وَإِنِ اسْتَنْصَرُوكُمْ فِي الدِّينِ فَعَلَيْكُمُ النَّصْرُ إِلَّا عَلَىٰ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُم مِّيثَاقٌ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٧٢﴾

73. Ва касоне, ки куфр варзиданд, [онон низ] дӯстони яқдигаранд. Агар [шумо муъминон ба ин супориш дар бораи дӯсту душман] амал накунад, фитна ва фасоди бузург дар замин барпо мегардад

وَالَّذِينَ كَفَرُوا بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٌ إِلَّا تَتَعَلَّوهُ تَكُن فِتْنَةٌ فِي الْأَرْضِ وَفَسَادٌ كَبِيرٌ ﴿٧٣﴾

74. Ва касоне, ки имон оварданд ва ҳичрат намуданд ва дар роҳи Аллоҳ таоло ҷиҳод карданд ва касоне, ки [ин муҳочиринро] паноҳ доданд ва ёрӣ намуданд, инон муъминони ҳақиқӣ ҳастанд. Барои онон [дар биҳишт] омурзиш ва рӯзии шоистае хоҳад буд

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ ءَاوَأُوا وَنَصَرُوا أَوْلِيَاءَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٧٤﴾

75. Ва касоне, ки пас аз онон имон оварданд ва ҳичрат намуданд ва ба ҳамроҳи шумо [муъминон] чиҳод карданд, пас, онон [низ] аз шумо ҳастанд. Ва дар [ҳукми] китоби Аллоҳ таоло хешовандон [дар мерос] нисбат ба якдигар сазовортаранд. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло ба ҳар чизе доност

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مِن بَعْدِ وَهَاجَرُوا
وَجَاهَدُوا مَعَكُمْ فَأُولَٰئِكَ
مِنكُمْ وَأُولَٰئِكَ الْأَرْحَامُ بَعْضُهُمْ
أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ
يَكُلِّ شَيْءً عَلِيمٌ ﴿٧٥﴾

Сураи Тавба التوبة

1. [Ин оёт] Эъломи безорй [ва поёни тааххуд] аз тарафи Аллоҳ таоло ва паёмбараш нисбат ба мушриконе́ст, ки [шумо мусулмонон] бо онон паймон бастаед

2. Пас, [эй мушрикон, фақат] чаҳор моҳ [фурсат доред, ки бо амнияти комил] дар замин бигардед ва бидонед, ки [ҳаргиз] наметавонед Аллоҳ таолоро нотавон созед [ва аз азобаш бигурезед] ва Аллоҳ таоло расвоқунандаи кофирон аст

3. Ва [ин] эъломест аз ҷониби Аллоҳ таоло ва паёмбараш ба мардум дар рӯзи ҳаҷқи акбар [иди қурбон], ки: «Аллоҳ таоло ва паёмбараш аз мушрикон безоранд». Пас, агар тавба кунед, барои шумо беҳтар аст ва агар рӯ бигардонед [ва сарпеч кунед], пас, бидонед, ки шумо [ҳаргиз] наметавонед Аллоҳ таолоро нотавон созед [ва аз азобаш бигурезед]. Ва [ту эй паёмбар] касонеро ки куфр варзиданд, ба азоби дардноке башорат бидеҳ

بَرَاءَةٌ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى الَّذِينَ
عَاهَدْتُمْ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٦﴾

فَسِيحُوا فِي الْأَرْضِ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ
وَأَعْلَمُوا أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِي اللَّهِ
وَأَنَّ اللَّهَ مُخْزِي الْكَافِرِينَ ﴿٧﴾

وَأَذِّنْ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى النَّاسِ
يَوْمَ الْحَجِّ الْأَكْبَرِ أَنَّ اللَّهَ بَرِيءٌ
مِّنَ الْمُشْرِكِينَ وَرَسُولُهُ فَإِنْ تُبْتُمْ
فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ
فَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِي اللَّهِ
وَنَبِّئِ الَّذِينَ كَفَرُوا بِعَذَابِ
الْجَهَنَّمَ

4. Магар касоне аз мушрикони, ки бо онон паймон бастаед ва чизе аз [тааххудоти худ нисбат ба] шумо фуруғуздор накардаанд ва касеро алайҳи шумо пуштибонӣ накарданд. Пас, паймони ононро то поёни муддаташон ба поён бирасонед, [ки] бе тардид, Аллоҳ таоло парҳезгоронро дӯст медорад

5. Пас, чун моҳҳои ҳаром сипарӣ шуд, мушриконро ҳар қучо ёфтед, бикушед ва ононро дастгир кунед ва дар муҳосира бигузореда ва дар ҳар гузаргоҳе ба камини онон бинишинед. Пас, агар тавба карданд ва намоз барпо доштанд ва закот пардохтанд, раҳояшон кунед, [чаро ки] бе тардид, Аллоҳ таоло омузандаи меҳрубон аст

6. Ва [эй паёмбар] агар яке аз мушрикон аз ту паноҳ хост, пас, паноҳаш бидеҳ, то сухани Аллоҳ таолоро бишнавад, сипас ўро ба маҳалли амнаш бирасон. Ин [амон додан ба мушрикон] ба он сабаб аст, ки онон гурӯҳи нодонанд

7. Чигуна мушрикон метавонанд назди Аллоҳ таоло ва паёмбараш [аҳду] паймоне дошта бошанд? Магар [дар мавриди] касоне, ки бо онон наздики Масҷиду-л-ҳаром [дар Ҳудайбия] паймон бастаед. Пас, то [мушрикон дар мавриди он аҳд] бо шумо пойдоранд, шумо [низ] бо онон пойдор бошед, [чаро ки] бе тардид, Аллоҳ таоло парҳезгоронро дӯст медорад

إِلَّا الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ مِنَ الْمُشْرِكِينَ
ثُمَّ لَمْ يَنْقُضُوا عَهْدَهُمْ
وَلَمْ يَظْهَرُوا
عَلَيْكُمْ أَحَدًا فَأَتَيْمُوا إِلَيْهِمْ
عَاهِدُهُمْ إِلَىٰ مَدَّتِهِمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ
الْمُتَّقِينَ ﴿٦﴾

فَإِذَا أَسْلَخَ الْأَشْهُرَ الْحُرْمَ فَاقْتُلُوا
الْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ
وَخُدُوهُمْ وَأَحْصُرُوهُمْ وَأَقْعُدُوا لَهُمْ
كُلَّ مَرْصِدٍ فَإِن تَأْتُوا بَأَقَامُوا
الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ فَخَلُّوا
سَبِيلَهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٧﴾

وَإِن أَحَدٌ مِنَ الْمُشْرِكِينَ
أَسْتَجَارَكَ فَأَجِرْهُ حَتَّىٰ يَسْمَعَ كَلِمَةَ
اللَّهِ ثُمَّ أَبْلِغْهُ مَأْمَنَهُ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ
قَوْمٌ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٨﴾

كَيْفَ يَكُونُ لِلْمُشْرِكِينَ عَهْدٌ
عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ رَسُولِهِ إِلَّا الَّذِينَ
عَاهَدْتُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ فَمَا
أَسْتَقِيمُوا لَكُمْ فَاسْتَقِيمُوا لَهُمْ إِنَّ
اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ﴿٩﴾

8. Чигуна [паймони мушрикони арзиш дорад] бо инки агар бар шумо даст ёбанд, дар бораи шумо на [ҳаққи] хешовандиро мурут мекунад ва на ҳеҷ паймонеро?! Онон шуморо бо забони худ хушнуд мекунад ва ҳол онки дилхояшон имтиноъ меварзад ва бештарашон нофармонанд

9. Оёти Аллоҳ таолоро ба баҳои ночизе фуруҳтанд ва [мардумро] аз роҳи ӯ боздоштанд. Ба ростӣ, чи бад аъмоле анҷом медоданд!

10. Инон дар ҳаққи ҳеҷ муъминине, на [ҳаққи] хешованди мурут [риоя] мекунад ва на паймонеро. Ва инонанд, ки таҷовузкоранд

11. Пас, [бо ин ҳол] агар тавба карданд ва намоз барпо доштанд ва закот пардохтанд, бародарони динии шумо [мусулмонон] ҳастанд ва Мо оёти худро барои гурӯҳе, ки медонанд, ба тафсил баён мекунем

12. Ва агар [тааҳҳуду] савгандашонро пас аз паймони хеш шикастанд ва дар динатон таъна заданд, пас бо пешвоёни куфр бичангед; зеро онон аҳд [-у паймоне бо шумо] надоранд, бошад, ки [аз рафтори худ] даст бардоранд

كَيْفَ وَإِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ لَا
يَرْقُبُوا فِيكُمْ إِلَّا وَلَا ذِمَّةً
يُرْضَوْنَكُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ وَتَأْبَى
قُلُوبُهُمْ وَأَكْثَرُهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٨﴾

أَشْتَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا
فَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِهِ إِنَّهُمْ سَاءَ مَا
كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩﴾

لَا يَرْقُبُونَ فِي مُؤْمِنٍ إِلَّا وَلَا ذِمَّةً
وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُعْتَدُونَ ﴿١٠﴾

فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا
الزَّكَاةَ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ
وَنُقَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿١١﴾

وَإِنْ نَكَثُوا أَيْمَانَهُمْ مِنْ بَعْدِ
عَهْدِهِمْ وَطَعَنُوا فِي دِينِكُمْ
فَقَاتِلُوا أَيْمَةَ الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَا
أَيْمَانَ لَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَنْتَهُونَ ﴿١٢﴾

13. Эй муъминон! Чаро бо гурӯҳе намеҷангед, ки савганд [ва паймони] худро шикастанд ва дар берун рондани паёмбар [аз Макка] кӯшиданд? Онон буданд, ки нахустин бор [бо ёри қардани қабилаи Бакр дар баробари Хузоа ҷангро] бо шумо оғоз карданд. Оё аз онон метарсед? Дар ҳоле ки агар имон доред, Аллоҳ таоло сазовортар аст, ки аз ӯ битарсед

أَلَا تَقْتُلُونَ قَوْمًا نَّكَثُوا أَيْمَانَهُمْ
وَهُمْوَا بِإِخْرَاجِ الرَّسُولِ وَهُمْ
بَدَءُكُمْ أَوْلَ مَرَّةٍ أَخَشَوْهُمْ فَاَللَّهُ
أَحَقُّ أَنْ تَخْشَوْهُ إِنْ كُنْتُمْ
مُؤْمِنِينَ ﴿١٣﴾

14. Бо онон бичангед, то Аллоҳ таоло ба дасти шумо азобашон кунад ва хорашон созад ва шуморо бар онон пирӯз гардонад ва дилҳои муъминонро ором бахшад

فَقَتَلُوهُمْ يُعَذِّبُهُمُ اللَّهُ بِأَيْدِيكُمْ
وَيُخْزِيهِمْ وَيَنْصُرُكُمْ عَلَيْهِمْ
وَيَسْفِئُ صُدُورَ قَوْمٍ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٤﴾

15. Ва [бо шикасти кофирон] хашми дилҳои онон [муъминон] –ро бартараф кунад. Ва Аллоҳ таоло аз ҳар ки бихоҳад, дармегузарад. Ва Аллоҳ таоло донои ҳақим аст

وَيُذْهِبُ غَيْظَ قُلُوبِهِمْ وَيَتُوبُ
اللَّهُ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلِيمٌ
حَكِيمٌ ﴿١٥﴾

16. Оё пиндоштаед, ки [бидуни имтиҳони илоҳӣ] ба ҳоли худ раҳо мешавед? Дар ҳоле ки Аллоҳ таоло ҳанӯз касоне аз шуморо, ки ҷиҳод карданд ва ба ҷуз Аллоҳ таоло ва паёмбар ва муъминон [касери ба дӯстӣ ва] ҳамрози нагирифтаанд, маълум надоштааст? Ва Аллоҳ таоло ба ончи мекунад, огоҳ аст

أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُتْرَكُوا وَلَمَّا يَعْلَمِ
اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَلَمْ
يَتَّخِذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَا رَسُولِهِ
وَلَا الْمُؤْمِنِينَ وَابِيحَةً وَاللَّهُ خَبِيرٌ
بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾

17. Сазовор нест, ки мушрикон масоҷиди Аллоҳ таолоро обод кунанд, дар ҳоле ки онон [амалан] ба куфри хеш гувоҳанд [ва онро изҳор мекунанд], ононанд, ки аъмолашон табоҳ гаштааст ва худ дар оташи [дузах] ҷовидонанд

مَا كَانَ لِلْمُشْرِكِينَ أَنْ يَعْمُرُوا
مَسْجِدَ اللَّهِ شَاهِدِينَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ
بِالْكُفْرِ أُولَٰئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ
وَفِي النَّارِ هُمْ خَالِدُونَ ﴿١٧﴾

18. Масочиди Аллоҳ таолоро фақат касоне [бояд] обод кунанд, ки ба Аллоҳ таоло ва рӯзи охират имон овардаанд ва намоз барпо медоранд ва закот мепардозанд ва аз ғайри Аллоҳ таоло наметарсанд. Умед аст, ки инон аз ҳидоятёфтагон бошанд

إِنَّمَا يَعْمُرُ مَسَاجِدَ اللَّهِ مَنْ آمَنَ
بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ
وَأَتَى الزَّكَاةَ وَلَمْ يَخْشَ إِلَّا اللَّهَ
فَعَسَىٰ أُولَٰئِكَ أَنْ يَكُونُوا مِنَ
الْمُهْتَدِينَ ﴿١٨﴾

19. [Эй мушрикон] Оё об додан ба ҳоҷиён ва обод кардани Масҷиду-л-ҳаромро бо [имону амали] касе, ки ба Аллоҳ таоло ва рӯзи вопасин имон оварда ва дар роҳи Аллоҳ таоло чиҳод кардааст, баробар медонед? [Ин ду ҳаргиз] Назди Аллоҳ таоло баробар нестанд. Ва Аллоҳ таоло ситамгорон [-и мушрик]-ро ҳидоят намекунад

*أَجَعَلْتُمْ سِقَايَةَ الْحَاجِّ وَعِمَارَةَ
الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ كَمَنْ آمَنَ بِاللَّهِ
وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَجَاهَدَ فِي سَبِيلِ
اللَّهِ لَا يَسْتَوُونَ عِنْدَ اللَّهِ وَاللَّهُ لَا
يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٩﴾

20. Касоне, ки имон оварданд ва ҳиҷрат карданд ва дар роҳи Аллоҳ таоло бо амвол ва ҷонҳои хеш чиҳод карданд, назди Аллоҳ таоло мақоми бартаре доранд ва инон ҳамон растагоронанд

الَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا
فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ
أَعْظَمَ دَرَجَةً عِنْدَ اللَّهِ وَأُولَٰئِكَ
هُمُ الْفَائِزُونَ ﴿٢٠﴾

21. Парвардигорашон ононро аз ҷониби хеш ба раҳмату хушнудӣ ва боғҳое [дар биҳишт] мужда медиҳад, ки дар онҳо неъматҳои пайдор доранд

يُبَشِّرُهُمْ رَبُّهُمْ بِرَحْمَةٍ مِنْهُ وَرِضْوَانٍ
وَجَنَّاتٍ لَهُمْ فِيهَا نَعِيمٌ مُّقِيمٌ ﴿٢١﴾

22. Ҳамвора дар он ҷовидонанд. Ба ростӣ, ки подоши бузург [фақат] назди Аллоҳ таоло аст

خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ
أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٢٢﴾

23. Эй касоне, ки имон овардаед, агар падарону бародаронатон куфрро бар имон тарҷеҳ медиҳанд, [ононро] ба дӯстӣ нагиред ва ҳар касе аз шумо ононро ба дӯстӣ бигирад, онон ҳамон ситамгоронанд

يَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا
 آبَاءَكُمْ وَإِخْوَانَكُمْ أَوْلِيَاءَ إِن
 اسْتَحَبُّوا الْكُفْرَ عَلَى الْإِيمَانِ
 وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ فَاُولَٰئِكَ هُمُ
 الظَّالِمُونَ ﴿١٣﴾

24. [Эй паёмбар, ба муъминон] Бигӯ: «Агар падарону фарзандон ва бародарон ва ҳамсарон ва хешовандонатон ва амволе, ки ба даст овардаед ва тичорате, ки аз касодиаш метарсед ва хонаҳое, ки ба он дилхуш ҳастед, назди шумо аз Аллоҳ таоло ва паёмбараш ва чиҳод дар роҳи ӯ маҳбубтаранд, пас, мунтазир бошед, то Аллоҳ таоло фармони [азоби] хешро нозил кунад. Ва Аллоҳ таоло гурӯҳи нофармонро ҳидоят намекунад»

قُلْ إِن كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ
 وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ
 وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا
 وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا
 وَمَسَاكِينُ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ
 إِلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ
 فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ
 بِأَمْرٍ ۗ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
 الْفَاسِقِينَ ﴿١٤﴾

25. Бе тардид, Аллоҳ таоло шумо [муъминон]-ро дар мавқеиятҳои бисёр ёрӣ кардааст ва низ дар ҷанги Ҳунайн, он гоҳ ки фаровонии теъдодатон шуморо [шоду] шигифтзада кард, вале ҳеҷ суде ба ҳолатон нашофт ва замин бо ҳама густурдагӣ бар шумо танг омад, он гоҳ [ба душман] пушт кардед [ва гурехтед]

لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ فِي مَوَاطِنَ كَثِيرَةٍ
 وَيَوْمَ حُنَيْنٍ إِذْ أَعْجَبَتْكُمْ
 كَثْرَتُكُمْ فَلَمْ تُغْنِ عَنْكُمْ شَيْئًا
 وَضَاقَتْ عَلَيْكُمُ الْأَرْضُ بِمَا
 رَحَبَتْ ثُمَّ وَلَّيْتُمْ مُدْبِرِينَ ﴿١٥﴾

26. Сипас Аллоҳ таоло оромиши хешро бар паёмбараш ва муъминон фуру фиристод ва сипоҳиёнеро, ки шумо намедидед [ба кумақатон] фиристод ва ононро, ки куфр варзида буданд, азоб кард. Ва қазои кофирон чунин аст

ثُمَّ أَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَنْزَلَ حُنُودًا لَمْ تَرَوْهَا وَعَذَّبَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَذَلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ ﴿٦٦﴾

27. Сипас Аллоҳ таоло баъд аз он [азоби хоркунанда] тавбаи ҳаркиро бихоҳад, мепазирад ва Аллоҳ таоло омурзандаву меҳрубон аст

ثُمَّ يَتُوبُ اللَّهُ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ عَلَى مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٦٧﴾

28. Эй қасоне, ки имон овардаед, чуз ин нест, ки мушрикони ҳатман, палиданд, пас, набояд баъд аз имсол ба Масҷиду-л-ҳаром наздик шаванд. Ва агар [ба хотири қатъи тиҷорат бо онон] аз тангдастӣ бим доред, [бидонед, ки] агар Аллоҳ таоло бихоҳад, шуморо аз бахшиши хеш бениёз месозад. Бе тардид, Аллоҳ таоло доною ҳақим аст

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ عَامِهِمْ هَذَا وَإِنْ خِفْتُمْ عَيْلَةً فَسَوْفَ يُغْنِيكُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ إِنْ شَاءَ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٦٨﴾

29. Бо қасоне [аз аҳли китоб], ки ба Аллоҳ таоло ва рӯзи қиёмат имон намеоранд ва ончиро Аллоҳ таоло ва паёмбараш ҳаром кардаанд, ҳаром намешуморанд ва дини ҳақро намепазираанд, бичангед, то он гоҳ ки бо шикасту хорӣ ба дасти хеш қизя диҳанд

فَاتَّبِعُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ ﴿٦٩﴾

30. Ва яҳудиён гуфтанд: «Узайр писари Аллоҳ таоло аст» ва масеҳиён гуфтанд: «Масеҳ писари Аллоҳ таоло аст». Ин суҳан [-и ботил]-е аст, ки бар забон меоваранд ва ба гуфтори касоне, ки пеш аз ин куфр варзиданд, шабоҳат дорад. Аллоҳ таоло ҳалокашон кунад! Чигуна [аз ҳақ] мунҳариф мешаванд?

31. [Ин мушрикони] Уламо ва роҳибони худ ва [ҳамчунин] Масеҳ писари Марямро ба ҷойи Аллоҳ таоло [ба унвони] маъбудони хеш талаққӣ карданд, ҳол онки дастуре ҷуз ин надоштанд, ки фақат Аллоҳ таолои ягонаро бипарастанд, ки маъбуде [ба ҳақ] ҷуз Ӯ нест. Ӯ аз ончи шарикаш қарор медиҳанд, муназзаҳ аст

32. Онон меҳоҳанд нури Аллоҳ таолоро бо суҳанони хеш хомӯш кунанд, вале Аллоҳ таоло ҷуз ин намехоҳад, ки нури хешро комил кунанд, ҳарчанд кофирон нохушнуд бошанд

33. Ӯст, ки паёмбарашро бо ҳидояту дини ҳақ фиристодааст, то онро бар ҳамаи адён пирӯз гардонад, ҳарчанд мушрикони нохушнуд бошанд

وَقَالَتِ الْيَهُودُ عُزَيْرٌ ابْنُ اللَّهِ
وَقَالَتِ النَّصَارَى الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ
ذَلِكَ قَوْلُهُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ يُضَاهَوْنَ
قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ
فَتَلَّهْمُ اللَّهُ أَنِّي يُؤْفَكُونَ ﴿٣٠﴾

اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا
مِن دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ
وَمَا أَمْرٌ إِلَّا لِيُعْبَدُوا إِلَٰهَا وَحِدًا
لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ سُبْحٰنَهُ عَمَّا
يُشْرِكُونَ ﴿٣١﴾

يُرِيدُونَ أَن يُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ
بِأَفْوَاهِهِمْ وَيَأْبَى اللَّهُ إِلَّٰ أَن يُمَيِّمَ
نُورَهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿٣٢﴾

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى
وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ
كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿٣٣﴾

34. Эй касоне, ки имон овардаед, бе тардид, бисёре аз уламо[-и яхуди] ва роҳибон, амволи мардумро ба ноҳақ меҳӯранд ва [ононро] аз роҳи Аллоҳ таоло бозмедоранд. Ва касоне, ки зару сим меандузанд ва онро дар роҳи Аллоҳ таоло инфоқ намекуанд, пас, ононро ба азоби дарднок башорат бидеҳ

﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ كَثِيرًا مِّنَ الْأَخْبَارِ وَالرُّهْبَانِ لِيَآكُلُونَ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَطْلِ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يُنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُم بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢١﴾﴾

35. Рӯзе, ки он [ганчинаҳо]-ро дар оташи дузах сурх кунанд ва пешонӣ ва паҳлу ва пушташонро бо он доғ ниҳанд [ва бигӯянд]: «Ин аст ончи барои хеш меандӯхтед, пас, бичашед ончиро, ки меандӯхтед»

يَوْمَ يُحْمَىٰ عَلَيْهَا فِي نَارِ جَهَنَّمَ فَيُكْوَىٰ بِهَا جِبَاهُهُمْ وَجُنُوبُهُمْ وَأُخْرُؤُهُمْ هَذًا مَا كُنْتُمْ لَأَنفُسِكُمْ فَذَوْقُوا مَا كُنْتُمْ تَكْنِزُونَ ﴿٢٢﴾﴾

36. Шумори моҳҳо назди Аллоҳ таоло [аз] рӯзе, ки осмонҳо ва заминро офаридааст, дар китоби Аллоҳ таоло [Лавҳи маҳфуз] дувоздаҳ моҳ аст, ки [чангу даргирӣ дар] чаҳор моҳ аз он ҳаром аст [Зулқаъда, Зулҳиҷҷа, Муҳаррам ва Раҷаб]. Ин аст оини устувор [ва роҳи ҳақ]. Пас, дар ин [чаҳор моҳ] бар худ ситам накунед ва ҳамагӣ бо мушрикони бичангед, чунонки ҳамаи онон бо шумо мечанганд ва бидонед, ки Аллоҳ таоло ҳамроҳи парҳезгорон аст

إِنَّ عِدَّةَ الشُّهُورِ عِنْدَ اللَّهِ اثْنَا عَشَرَ شَهْرًا فِي كِتَابِ اللَّهِ يَوْمَ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ مِنْهَا أَرْبَعَةٌ حُرْمٌ ذَلِكََ الَّذِينَ الْقِيمَةُ فَلَا تَظْلِمُوا فِيهِنَّ أَنفُسَكُمْ وَقَتْلُوا الْمُشْرِكِينَ كَافَّةً كَمَا يُقْتَلُونَكُم كَافَّةً وَعَلِمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿٢٣﴾﴾

37. Бе тардид, ба таъхир андохтан [-и моҳҳои ҳаром ва барҳам задани тартиби асли онҳо мучиби] афзоиши куфр аст [ва] касоне, ки куфр варзиданд, бо ин кор ба гумроҳӣ кашида мешаванд. Он [моҳ]-ро як сол ҳалол мешуморанд ва як сол [-и дигар] ҳаромаш медонанд, то бо теъдоди моҳҳои, ки Аллоҳ таоло ҳаром кардааст, баробар созанд. Пас, [ба он сабаб] ончиро, ки Аллоҳ таоло ҳаром кардааст, [бар худ] ҳалол мекунанд. Зишти аъмолашон бар эшон ораста шудааст ва Аллоҳ таоло гурӯҳи кофиронро ҳидоят намекунад

38. Эй касоне, ки имон овардаед, шуморо чи шудааст, ки чун ба шумо гуфта мешавад: «Дар роҳи Аллоҳ таоло раҳсипор [чиҳод] шавед», сустӣ ба харҷ медиҳед [ва дар хонаҳоятон менишинед]? Оё ба ҷойи охират ба зиндагии дунё дилхуш кардаед? [Пас, бидонед, ки] колои зиндагии дунё дар баробари охират ҷуз андаке нест

39. [Эй муъминон] Агар раҳсипор [-и чиҳод] нагардед, [Аллоҳ таоло] ба азоби дарднок гирифторатон мекунад ва ба ҷойи шумо гурӯҳи дигарро меоварад ва [шумо бо нофармонӣ ҳаргиз] ба ӯ зиёне намерасонед. Ва Аллоҳ таоло бар ҳар чизе тавоност

إِنَّمَا النَّسِيءُ زِيَادَةٌ فِي الْكُفْرِ
يُضِلُّ بِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا يَجْلُونَهُ
عَامًا وَيُحَرِّمُونَهُ عَامًا لِيُؤْاطُوا
عِدَّةَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ فَيَجْلُوا مَا حَرَّمَ
اللَّهُ زَيْنَ لَهُمْ سُوءَ أَعْمَلِهِمْ ۗ وَاللَّهُ
لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٢٧﴾

يَنَاءُهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا
قِيلَ لَكُمْ أَنْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ
أَتَأْقَلْتُمْ إِلَى الْأَرْضِ أَرْضَيْتُمْ
بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ فَمَا
مَتَّعَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا
قَلِيلًا ﴿٢٨﴾

إِلَّا تَنْفِرُوا يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا
وَيَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّوهُ
شَيْئًا ۗ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٩﴾

40. [Эй асҳоби паёмбар] Агар шумо ўро ёрй накунед, ҳатман, Аллоҳ таоло ёриаш намуд: ҳангоме ки кофирон ўро [аз Макка] берун карданд, он гоҳ ки яке аз он ду, ки дар ғор [-и Савр паноҳ гирифта] буданд, ба ҳамроҳи худ [Абубакр] гуфт: «Андухгин мабош, [ки] бе тардид, Аллоҳ таоло бо мост». Пас, Аллоҳ таоло оромиши худро бар ў фуруғи фиристод ва ўро бо сипоҳиёне, ки онҳоро намедидед, таъйид [-у тақвият] кард ва сухани касонеро, ки куфр варзиданд, пасттар гардонд. Ва сухани Аллоҳ таолост, ки бартар аст ва Аллоҳ таоло шикастнопазиру ҳақим аст

41. Сабукбору гаронбор [ба ҳар ҳолате барои чиҳод] раҳсипор шавед ва бо амволу қонҳои хеш дар роҳи Аллоҳ таоло чиҳод кунед. Агар бидонед, ин барои шумо беҳтар аст

42. [Эй паёмбар] Агар [ҳадафи мунофиқон аз ҳамроҳи бо ту касби ғанимат ва ёфтани] моле дар дастрас ва сафари [осон ва] кӯтоҳ буд, ҳатман, ба дунболат меоманд. Вале он роҳи пурмашаққати [Шом] бар эшон дур [-у душвор] намуд ва ба зудӣ ба Аллоҳ таоло савганд хоҳанд хӯрд, ки: «Агар метавонистем, ҳатман, бо шумо раҳсипор мешудем» [Онон бо нофармонӣ ва савганди дурӯғ] худро ба ҳалокат афканданд ва Аллоҳ таоло медонад, ки онон, яқинан, дурӯғгӯ ҳастанд

إِلَّا تَنْصُرُوهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللَّهُ إِذْ أَخْرَجَهُ الَّذِينَ كَفَرُوا ثَانِيَ اثْنَيْنِ إِذْ هُمَا فِي الْغَارِ إِذْ يَقُولُ لِصَاحِبِهِ لَا تَحْزَنْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَيْهِ وَأَيَّدَهُ بِجُنُودٍ لَمْ تَرَوْهَا وَجَعَلَ كَلِمَةَ الَّذِينَ كَفَرُوا السُّفْلَىٰ وَكَلِمَةَ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا ۗ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٤٠﴾

انْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالًا وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾

لَوْ كَانَ عَرَضًا قَرِيبًا وَسَفَرًا قَاصِدًا لَّاتَّبَعُوكَ وَلَٰكِن بَعُدَتْ عَلَيْهِمُ الشُّقَّةُ وَسَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَوِ اسْتَطَعْنَا لَخَرَجْنَا مَعَكُمْ يُهْلِكُونَ أَنْفُسَهُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٤٢﴾

43. [Эй паёмбар] Аллоҳ таоло аз ту даргузарад! Чаро пеш аз онки [ҳоли] ростгӯён бар ту равшан гардад ва дурӯғгӯёнро бозшиносӣ, ба онон иҷозат додӣ [ки дар ҷиҳод ширкат кунанд]?

44. Касоне, ки ба Аллоҳ таоло ва рӯзи вопасин имон доранд, дар ҷиҳод бо амволу ҷонҳояшон аз ту иҷозат [муофиат] намеҳоҳанд. Ва Аллоҳ таоло ба [ҳоли] парҳезгорон доност

45. Танҳо касоне аз ту иҷозат [-и муофиат аз ҷиҳод] меҳоҳанд, ки ба Аллоҳ таоло ва рӯзи вопасин имон надоранд ва дилҳояшон ба тардид олуда аст ва дар тардиди худ саргардонанд

46. Ва агар [ба ростӣ] иродаи раҳсипорӣ [ба қасди ҷиҳод] доштанд, ҳатман, созу барге барояш фароҳам мекарданд, вале Аллоҳ таоло раҳсипори ононро хуш нашошт, пас, эшонро мунсариф намуд ва [ба онон] гуфта шуд: «Бо хонанишинон бимонед»

47. [Эй муъминон] Агар [мунофиқон] ҳамроҳи шумо раҳсипор мешуданд, [ба сабаби буздили ва фирор аз майдони ҷанг] ҷуз фитна ва фасод бароятон ба бор намеоварданд ва миёнатон нуфуз менамуданд ва дар ҳаққи шумо фитнаҷӯӣ мекарданд ва дар ҷамъатон ҷосусоне доранд. Ва Аллоҳ таоло ба [ҳоли] ситамгорон огоҳ аст

عَمَّا لَللّٰهُ عَنكَ لِمَ اَذِنْتَ لَهُمْ حَتّٰى
يَتَّبِعُنَّكَ الْاٰذِنِىْنَ صَدَقُوْا وَتَعَلَّم
الْكٰذِبِيْنَ ﴿١٣﴾

لَا يَسْتَشِذُّكَ الْاٰذِنِىْنَ يُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ
وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ اَنْ يُجَاهِدُوْا بِاَمْوَالِهِمْ
وَاَنْفُسِهِمْ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ بِالْمُتَّقِيْنَ ﴿١٤﴾

اِنَّمَا يَسْتَشِذُّكَ الْاٰذِنِىْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ
بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَاَرْتَابَتْ
قُلُوْبُهُمْ فَمَهْمٌ فِى رَبِيْبِهِمْ
يَتَرَدَّدُوْنَ ﴿١٥﴾

*وَلَوْ اَرَادُوْا الْخُرُوْجَ لَاعَدُوْا لَهٗ
عَدَّةً وَّلٰكِن كَرِهَ اللّٰهُ اَنْبِعَاثَهُمْ
فَقَبَطَهُمْ وَّقِيْلَ اَقْعُدُوْا مَعَ
الْقٰتِلِيْنَ ﴿١٦﴾

لَوْ خَرَجُوْا فِىكُمْ مَّا زَادُوْكُمْ اِلَّا
حَبَالًا وَّلَا وُضِعُوْا خِلَالَكُمْ
يَبْعُوْنَكُمْ الْفِتْنَةَ وَفِىكُمْ
سَمْعُوْنَ لَهُمْ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ
بِالظّٰلِمِيْنَ ﴿١٧﴾

48. Яқинан, пеш аз ин [низ мунофиқон бисёр] фитнаҷуӣ карданд ва корҳоро бар ту [воруна ва] ошуфта ҷилва доданд, то онки ҳақ омад ва фармони Аллоҳ таоло ошкор гардид, дар ҳоле ки онон кароҳат доштанд

49. Ва аз эшон касе ҳаст, ки мегӯяд: «Ба ман иҷозат бидеҳ, [ки чиҳод накунам] ва маро дар фитна наандоз». Огоҳ бошед! [Мунофиқон] Ҳам акнун низ дар фитна афтадаанд ва бе тардид, дузах бар кофирон ихота дорад

50. [Эй паёмбар] Агар ба ту неки бирасад, ононро нороҳат мекунад ва агар мусибате ба ту расад, мегӯянд: «Мо пеш аз ин чораи кори худ андешидаем» ва шодмон [назди хонаводаҳояшон] бозмегарданд

51. Бигӯ: «Ҳаргиз [мусибате] ба мо намерасад, чуз ончи Аллоҳ таоло бароямон муқаррар кардааст. Ў [дӯсту] корсози мост ва муъминон бояд ба Аллоҳ таоло таваккал кунанд»

52. [Ба мунофиқон] Бигӯ: «Оё барои мо чуз яке аз ду неки [пирӯзи ё шаҳодат]-ро интизор доред? Дар ҳоле ки мо интизор мекашем, ки Аллоҳ таоло аз ҷониби хеш ё ба дасти мо ба азоб [-и сахте] гирифтад кунад. Пас, интизор бикашед, ки бе тардид, мо [низ] бо шумо мунтазирем»

لَقَدْ أَتَبَعُوا الْفِتْنَةَ مِنْ قَبْلُ وَقَلَّبُوا لَكَ الْأُمُورَ حَتَّىٰ جَاءَ الْحَقُّ وَظَهَرَ أَمْرُ اللَّهِ وَهُمْ كَارِهُونَ ﴿٤٨﴾

وَمِنْهُمْ مَن يَقُولُ أَدْنَىٰ لِّي وَلَا تَفْتِنِّي ۗ أَلَا فِي الْفِتْنَةِ سَقَطُوا ۗ وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿٤٩﴾

إِنْ نُصِيبَكَ حَسَنَةً تَسْأَلْهُمْ وَإِنْ نُصِيبَكَ مُصِيبَةً يَقُولُوا قَدْ أَخَذْنَا أَمْرًا مِنْ قَبْلُ وَبِتَوَلَّوْا وَهُمْ فَرِحُونَ ﴿٥٠﴾

قُلْ لَنْ يُصِيبَنَا إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَنَا هُوَ مَوْلَانَا وَعَلَىٰ اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿٥١﴾

قُلْ هَلْ تَرَبَّصُونَ بِنَا إِلَّا إِحْدَىٰ أَحْسَنِ يَوْمٍ ۖ نَحْنُ نَتَرَبَّصُ بِكُمْ أَنْ يُصِيبَكُمْ اللَّهُ بِعَذَابٍ مِّنْ عِنْدِهِ ۗ أَوْ بِأَيْدِينَا ۖ فَتَرَبَّصُوا ۗ إِنَّا مَعََكُمْ مُّتَرَبِّصُونَ ﴿٥٢﴾

53. [Ба мунофиқон] Бигӯ: «Чи бо рағбат, чи бо кароҳат инфоқ кунед, ҳаргиз аз шумо пазируфта намешавад, [чаро ки] бе тардид, шумо гурӯҳи нофармон будаед»

قُلْ أَنْفِقُوا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا لَنْ يُتَقَبَلَ مِنْكُمْ إِنَّكُمْ كُنْتُمْ قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٥٣﴾

54. Ва ҳеҷ чиз монеи қабули бахшишхояшон нашуд, чуз инки онон ба Аллоҳ таоло ва паёмбараш куфр варзиданд ва чуз бо сустӣ намоз намегузоранд ва чуз ба кароҳат [ва бемайли] инфоқ намекунанд

وَمَا مَنَعَهُمْ أَنْ تُقَبَلَ مِنْهُمْ نَفَقَتُهُمْ إِلَّا أَنْهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ. وَلَا يَأْتُونَ الصَّلَاةَ إِلَّا وَهُمْ كُسَالَى وَلَا يُنْفِقُونَ إِلَّا وَهُمْ كَاهُونَ ﴿٥٤﴾

55. Пас, [эй паёмбар] амволу фарзандонашон туро шигифтзада накунад. Бе тардид, Аллоҳ таоло меҳоҳад дар зиндагии дунё ба василаи инҳо азобашон кунад ва дар ҳоле ки кофиранд, қонашон барояд

فَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ أَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿٥٥﴾

56. Ва онон [мунофиқон] ба Аллоҳ таоло савганд ёд мекунанд, ки аз шумо [муъминон] ҳастанд, дар ҳоле ки аз шумо нестанд, вале онон гурӯҳе ҳастанд, ки метарсанд [ва ба ин сабаб савганд меҳӯранд]

وَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنَّهُمْ لَمِنْكُمْ وَمَا هُمْ مِنْكُمْ وَلَكِنَّهُمْ قَوْمٌ يَفْرُقُونَ ﴿٥٦﴾

57. Агар паноҳгоҳ ё ғор ё гурезгоҳе пайдо кунанд, шитобон ба сӯйи он рӯ меоваранд

لَوْ يَجِدُونَ مَلْجَأً أَوْ مَعْرَجًا أَوْ مَدَّخَلًا لَوَلَّوْا إِلَيْهِ وَهُمْ يَجْمَحُونَ ﴿٥٧﴾

58. Ва бархе аз онон ҳастанд, ки дар [тақсими] садақот [ва ғаноим] бар ту хурда мегиранд, пас, агар аз он [амвол] ба эшон дода шавад, хушнуд мегарданд ва агар аз он ба эшон дода нашавад, он гоҳ хашмгин мешаванд

59. Ва [хатман, бар эшон беҳтар буд], агар онон ба ончи Аллоҳ таоло ва паёмбараш ба эшон додаанд, хушнуд мегаштанд ва мегуфтанд: «Аллоҳ таоло бароямон кофист, ба зудӣ Аллоҳ таоло ва паёмбараш аз фазлу бахшиши худ ба мо медиҳад ва мо ба Аллоҳ таоло [умедвор ва] муштоқем»

60. Садақот [ва закот] ихтисос дорад ба фақирон [-и тиждаст] ва мустамадон [-и тангдаст] ва коргузoron [-и чамъоварӣ ва тавзеи] он ва дилҷӯшудагон [тозамусулмон] ва барои [озод кардани] бардагон ва [пардохти воми] қарздорон ва дар роҳи Аллоҳ таоло ва [кумак ба] дарроҳмондагон. [Ин] Фаризаи [муқарраршуда] аз ҷониби Аллоҳ таоло аст ва Аллоҳ таоло донои ҳақим аст

61. Ва бархе аз онон [мунофиқон] ҳастанд, ки паёмбарро меозоранд ва мегӯянд: «Ӯ зудбовар [ва соропо гӯш] аст». [Ӯ паёмбар] Бигӯ: «Ӯ барои шумо [фақат] шунавандаи сухани хайр аст. [Вай] ба Аллоҳ таоло имон дорад ва [сухани] муъминонро бовар дорад ва барои касоне аз шумо, ки имон овардаанд, раҳматест». Ва касоне, ки Расулulloҳро меозоранд, азоби дарднок [дар пеш] доранд

وَمِنْهُمْ مَن يَلْمُكَ فِي الصَّدَقَاتِ
فَإِن أَعْطُوا مِنْهَا رِضْوَانًا لَّمْ
يُعْطُوا مِنْهَا إِذَا هُمْ يَسْحَطُونَ ﴿٥٨﴾

وَلَوْ أَنَّهُمْ رَضُوا مَا آتَاهُمُ اللَّهُ
وَرَسُولُهُ وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ
سَيُؤْتِينَا اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَرَسُولُهُ
إِنَّا إِلَى اللَّهِ رَاغِبُونَ ﴿٥٩﴾

*إِنَّمَا الصَّدَقَتُ لِلْفُقَرَاءِ
وَالْمَسْكِينِ وَالْعَمِلِينَ عَلَيْهَا
وَالْمُؤَلَّفَةِ قُلُوبُهُمْ وَفِي الرِّقَابِ
وَالْغُرَمِينَ وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ وَأَبْنِ
السَّبِيلِ قَرِيضَةً مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ
عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٦٠﴾

وَمِنْهُمْ الَّذِينَ يُؤْذُونَ النَّبِيَّ
وَيَقُولُونَ هُوَ أذُنٌ قُلٌ أذُنٌ خَيْرٍ
لَّكُمْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَيُؤْمِنُ
لِلْمُؤْمِنِينَ وَرَحْمَةٌ لِلَّذِينَ آمَنُوا
مِنْكُمْ وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ رَسُولَ اللَّهِ
لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦١﴾

62. [Эй муъминон, мунофиқон]
Бароятон ба Аллоҳ таоло савганд ёд
мекунад, то шуморо хушнуд созанд,
дар ҳоле ки агар имон доштанд,
шоистатар [ин] буд, ки Аллоҳ таоло ва
паёмбарашро хушнуд созанд

63. Оё намедонанд, ҳар ки бо Аллоҳ
таоло ва расулаш муҳолифат [ва
душманӣ] кунад, мусалламан, оташи
чаҳаннам барои ӯст [ва] ҷовидона дар
он хоҳад буд? Ин ҳамон расвоии
бузург аст

64. Мунофиқон бим доранд, ки
[мабодо] сурае дар бораи онон [бар
паёмбар] нозил шавад ва онон [муъминон]-ро аз ончи дар дилҳои
эшон [мунофиқон] аст, огоҳ созад. [Эй
паёмбар, ба онон] Бигӯ: «[Ҳарчи
мехоҳед] Масхара кунед, [ки] бе
тардид, Аллоҳ таоло ончиро, ки [аз он
мепарҳезед ва] ҳарос доред, ифшо
хоҳад кард»

65. Ва агар аз онон бипурсӣ: [«Чаро
тамасхур мекардед»?] Мусалламан,
мегӯянд: «Мо ҷиддӣ намегуфтем ва
[шӯҳӣ ва] бозӣ мекардем». Бигӯ: «Оё
Аллоҳ таоло ва оёти ӯ ва
паёмбарашро масхара мекардед?»

66. Узр наоваред. Ба ростӣ, ки шумо
пас аз имонатон кофир шудаед. Агар
гурӯҳе аз шуморо [ба хотири
тавбаашон] бибахшем, гурӯҳи дигарро
[ба сабаби саркашӣ ва тарки инфоқ]
азоб хоҳем кард, чаро ки бе тардид,
онон табаҳқор буданд

يَخْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ لِيُرْضَوْكُمْ
وَاللَّهُ وَرَسُولُهُ أَحَقُّ أَنْ يُرْضَوْهُ إِنْ
كَانُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٣٢﴾

أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّهُ مَنِ يُحَادِدِ اللَّهَ
وَرَسُولَهُ فَإِنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدًا
فِيهَا ذَلِكَ الْخِزْيُ الْعَظِيمُ ﴿٣٣﴾

يَحْذَرُ الْمُتَنَفِقُونَ أَنْ تُنَزَّلَ عَلَيْهِمْ
سُورَةٌ تُنَبِّئُهُمْ بِمَا فِي قُلُوبِهِمْ قُلْ
أَسْتَهْزِئُوا إِنْ أَلَّ اللَّهُ مُخْرِجٌ مَا
تَحْذَرُونَ ﴿٣٤﴾

وَلَيْن سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا
نَخْوَضُ وَنَلْعَبُ قُلْ أَبِاللَّهِ وَعَائِيَتِهِ
وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِئُونَ ﴿٣٥﴾

لَا تَعْتَذِرُوا قَدْ كَفَرْتُمْ بَعْدَ
إِيمَانِكُمْ إِنْ نَعُفَ عَن طَائِفَةٍ
مِّنْكُمْ نُعَذِّبْ طَائِفَةً بِأَنَّهُمْ كَانُوا
مُجْرِمِينَ ﴿٣٦﴾

67. Мардону занони мунофиқ [монанди якдигар ва] аз як гурӯҳанд: ба корҳои зишт фармон медиҳанд ва аз некиҳо бозмедоранд ва дастҳои хешро [аз инфоқ] фуру мебаранд [ва] Аллоҳ таолоро фаромӯш карданд. Пас, Аллоҳ таоло [низ бо бетафовутӣ] оноро ба фаромӯши супурд [ва раҳмату тавфиқашро аз онон салб намуд]. Бе гумон, мунофиқон ҳамон фосиқонанд

68. Аллоҳ таоло ба мардону занони мунофиқ ва [ҳамчунин] ба кофирон ваъдаи оташи дузах додааст, ҷовидона дар он хоҳанд монд. Ҳамон [оташ] барояшон кофист ва Аллоҳ таоло лаънаташон кардааст ва азоби пойдор [дар пеш] доранд

69. [Шумо мунофиқон] Ҳаммонанди касоне [ҳастед], ки пеш аз шумо буданд, [балки] онон аз шумо нерумандтар буданд ва амволу фарзандони бештаре доштанд. Пас, аз баҳраи хеш [дар дунё] бархӯрдор шуданд ва шумо низ аз баҳраи худ бархӯрдор шудед ҳамчунон ки онон ки пеш аз шумо буданд [низ] аз баҳраи хеш бархӯрдор шуданд. Ва шумо [дар гуноҳи тақзиби ҳақ ва тавҳин ба паёмбари худ] фуру рафтед, ҳамон тавре ки онон фуру рафтанд. Онон аъмолашон дар дунё ва охираат табоҳ гашт ва ононанд, ки табоҳкоронанд

الْمُنْفِقُونَ وَالْمُنْفِقَاتُ بَعْضُهُمْ
مِّنْ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمَنكِرِ
وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمَعْرُوفِ وَيَقْبِضُونَ
أَيْدِيَهُمْ نَسُوا اللَّهَ فَنَسِيَهُمْ إِنَّ
الْمُنْفِقِينَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٧٧﴾

وَعَدَ اللَّهُ الْمُنْفِقِينَ وَالْمُنْفِقَاتِ
وَالْكُفَّارَ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا
هِيَ حَسْبُهُمْ وَلَعَنَهُمُ اللَّهُ وَلَهُمْ
عَذَابٌ مُّهِمٌ ﴿٧٨﴾

كَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ كَانُوا أَشَدَّ
مِنْكُمْ قُوَّةً وَأَكْثَرَ أَمْوَالًا وَأَوْلَادًا
فَاسْتَمْتَعُوا بِخَلْقِهِمْ فَاسْتَمْتَعْتُمْ
بِخَلْقِكُمْ كَمَا اسْتَمْتَعَ الَّذِينَ مِنْ
قَبْلِكُمْ بِخَلْقِهِمْ وَخُضْتُمْ كَالَّذِينَ
خَاصُوا أَوْلِيَاكُمْ حَيْثُ أَغْمَلْتُمْ
فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأَوْلِيَاكُمْ هُمْ
الْخَسِرُونَ ﴿٧٩﴾

70. Оё хабари касоне, ки пеш аз онон буданд, ба онон нарасидааст? [Касоне ҳамчун] Қавми Нуҳ ва Од ва Самуд ва қавми Иброҳим ва асҳоби Мадян [қавми Шуайб] ва шаҳрҳои зерурӯшуда [-и қавми Лут], ки паёмбаронашон далоили равшан барояшон оварданд [вале онон напазируфтанд]. Пас, Аллоҳ таоло бар он набуд, ки [бо нузули азоб] ба онон ситам кунад, балки худ бар ҳештан ситам мекарданд

71. Ва мардон ва занони муъмин дӯстони якдигаранд, [мардумро] ба неки фармон медиҳанд ва аз нописандӣ бозмедоранд ва намоз барпо мекунанд ва закот мепардозанд ва аз Аллоҳ таоло ва паёмбараш итоат менамоянд. Инонанд, ки Аллоҳ таоло мавриди раҳмат қарорашон хоҳад дод. Бе тардид, Аллоҳ таоло шикастнопазирӣ ҳақим аст

72. Аллоҳ таоло ба мардону занони муъмин боғҳое [аз биҳишт] ваъда додааст, ки чӯйборҳо аз зери [дарахтони] он қорӣ аст, ҷовидона дар он хоҳанд монд. Ва [низ] хонаҳои покизае дар биҳиштҳои ҷовидон [ба онон ваъда додааст] ва хушнудии Аллоҳ таоло [аз ҳамаи инҳо] бартар аст. Ин ҳамон [растагорӣ ва] комёбии бузург аст

أَلَمْ يَأْتِهِمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ
قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَقَوْمِ إِبْرَاهِيمَ
وَأَصْحَابِ مَدْيَنَ وَالْمُؤْتَفِكَاتِ
أَتَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانُوا
أَلَّا اللَّهُ لِيُظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا
أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٧٠﴾

وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ
أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ
وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيمُونَ
الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَيُطِيعُونَ
أَلَّا وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ
أَلَّا إِنَّ أَلَّا عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٧١﴾

وَعَدَ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ
جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ
خَالِدِينَ فِيهَا وَمَسْكَانَ طَيِّبَةً فِي
جَنَّاتٍ عَدْنٍ وَرِضْوَانٍ مِّنَ اللَّهِ
أَكْبَرُ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٧٢﴾

73. Эй паёмбар бо кофирон ва мунофиқон чиҳод кун ва бар онон сахтгир бош. Ва ҷойгоҳашон дузаҳ аст ва чи бад саранҷомест!

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ جَاهَدِ الْكُفَّارَ
وَالْمُنٰفِقِيْنَ وَاَعْلَظْ عَلَيْهِمْ
وَمَاۤوَلَهُمْ جَهَنَّمُ وَاَنْسَ
الْمَصِيْرُ ﴿٧٣﴾

74. [Мунофиқон] Ба Аллоҳ таоло савганд ёд мекунанд, ки [суханони нописанде дар бораи Аллоҳ таоло ва паёмбараш] нагуфтаанд ва ба ростӣ, ки сухани куфр гуфтаанд ва пас аз Ислом оварданашон [боз] кофир шуданд [ва бо дасиса барои қатли паёмбар] тасмим ба коре гирифтанд, ки дар он муваффақ нашуданд. Ва ба айбҷӯӣ [ва муҳолифат] барнахостанд, магар пас аз онки Аллоҳ таоло ва паёмбараш [бо бахшидани ғаноим] ононро аз фазли хеш бениёз карданд. Пас, агар тавба кунанд, барояшон беҳтар аст ва агар рӯй бигардонанд, Аллоҳ таоло ононро дар дунё ва охира ба азоби дарднок дучор месозад ва дар замин ҳеҷ корсозу ёваре нахоҳанд дошт

يَحْلِفُوْنَ بِاللّٰهِ مَا قَالُوْا وَلَقَدْ قَالُوْا
كَلِمَةً الْكُفْرِ وَّكَفَرُوْا بَعْدَ
اِسْلَامِهِمْ وَهُمْۤ اَوْ بِمَا لَمْ يَبْتَالُوْا وَمَا
نَقَمُوْا اِلَّا اَنْ اٰغْنٰهُمْ اللّٰهُ وَرَسُوْلُهُ
مِنْ فَضْلِهٖۗۗۤ اِنْ يَتُوبُوْا يٰۤاَيُّهَا
لَهُمْ وَاِنْ يَتَوَلَّوْا يُعَذِّبُهُمُ اللّٰهُ عَذَابًا
اَلِيْمًاۙ فِى الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ فِى
الْاَرْضِ مِنْ وَّلِيٍّ وَّلَا نَصِيْرٍ ﴿٧٤﴾

75. Баъзе аз онон бо Аллоҳ таоло [аҳду] паймон бастанд, ки: «Агар [Аллоҳ таоло] аз фазли худ [насибе] ба мо диҳад, ҳатман, садақа [ва закот] хоҳем дод ва аз накукорон хоҳем буд»

*وَمِنْهُمْ مَّنْ عٰهَدَ اللّٰهَ لَئِنْ اٰتٰنَا
مِنْ فَضْلِهٖۗۗ لَنَنْصَدَقَنَّ وَلَنَكُوْنَنَّ
مِنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴿٧٥﴾

76. Пас чун [Аллоҳ таоло] аз фазли худ ба онон [насибе] бахшид, нисбат ба он бухл варзиданд ва [аз он паймон] рӯ гардонданд ва [аз ҳақ] сарпечӣ карданд

فَلَمَّاۤ اٰتٰنَهُمْ مِّنْ فَضْلِهٖۗۗۤ اَبْجَلُوْاۤ بِهٖۗ
وَتَوَلَّوْا وَهُمْ مُّعْرِضُوْنَ ﴿٧٦﴾

77. Пас, бо сазои онки бо Аллоҳ таоло хилофи ваъда карданд ва ба он хотир, ки дурӯғ меғуфтанд, [Аллоҳ таоло низ] то рӯзе, ки Уро [дар қиёмат] мебинанд, дар дилҳояшон доғ [-у нанги] нифоқ ниҳод

78. Оё надонистаанд, ки Аллоҳ таоло розу начвояшонро [ки дар маҳфилҳояшон баён мешавад, ба хубӣ] медонад ва Аллоҳ таоло донои розҳои ниҳон аст?

79. [Мунофиқон] Касоне [ҳастанд], ки бар муъминон айб мегиранд, ки ба хости хеш садақот [-и бисёр] медиҳанд ва [ҳамчунин, фуқаро ва] афродеро, ки беш аз тавони моли хеш чизе [барои садақа] намеёбанд, масхара мекунад. Аллоҳ таоло ононро ба тамасхур мегирад ва барояшон азоби дарднок [дар пеш] хоҳад буд

80. [Эй паёмбар] Чи барои онон омуриши бихоҳӣ, чи омуриши нахоҳӣ, [суде ба ҳолашон надорад, ҳатто] агар ҳафтад бор барояшон омуриши бихоҳӣ, Аллоҳ таоло ҳаргиз ононро намеомурзад, чаро ки ба Аллоҳ таоло ва паёмбараш куфр варзиданд, ва Аллоҳ таоло гурӯҳи нофармонро ҳидоят намекунад

فَأَعْقَبَهُمْ نِفَاقًا فِي قُلُوبِهِمْ إِلَى يَوْمِ يَلْقَوْنَهُ بِمَا أَخْلَفُوا اللَّهَ مَا وَعَدُوهُ
وَمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ ﴿٧٧﴾

أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ سِرَّهُمْ
وَنَجْوَاهُمْ وَأَنَّ اللَّهَ عَلَّامُ
الْغُيُوبِ ﴿٧٨﴾

الَّذِينَ يَلْمِزُونَ الْمُطَّوِّعِينَ مِنَ
الْمُؤْمِنِينَ فِي الصَّدَقَاتِ وَالَّذِينَ لَا
يَجِدُونَ إِلَّا جُهْدَهُمْ فَيَسْخَرُونَ
مِنْهُمْ سَخِرَ اللَّهُ مِنْهُمْ وَلَهُمْ
عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٩﴾

أَسْتَغْفِرُ لَهُمْ أَوْ لَا تَسْتَغْفِرُ لَهُمْ إِنْ
تَسْتَغْفِرُ لَهُمْ سَبْعِينَ مَرَّةً فَلَنْ
يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ
كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَاللَّهُ لَا
يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٨٠﴾

81. Вомондагон [аз ғазваи Табук] пас аз [мухалифат бо] Расулulloҳ аз хонанишинии худ шодмон шуданд ва аз инки бо амволу чонҳои хеш дар роҳи Аллоҳ таоло чиҳод кунанд, карохат доштанд ва [ба афроди сустимон] мегуфтанд: «Дар ин гармо раҳсипор [-и чиҳод] нашавед». [Эй паёмбар ба онон] Бигӯ: «Агар дармеёфтанд, оташи дузах [аз ин бисёр] сӯзонтар аст»

82. Ба сазои ончи мекарданд, бояд [дар дунё] кам биханданд ва [дар охират] бисёр бигирянд

83. Ва агар Аллоҳ таоло туро ба сӯйи гурӯҳе аз онҳо бозгардонд ва аз ту барои ҳамоҳангӣ [дар чиҳоди дигар] иҷозат хостанд, бигӯ: «[Аз ин пас] Ҳаргиз бо ман раҳсипор [-и чиҳод] нахоҳед шуд ва ҳаргиз ҳамоҳанг бо ман бо ҳаҷ душмане набард нахоҳед кард, зеро шумо нахустинбор ба хонанишинӣ ризоият додед, пас, бо хонанишинон бинишинед

84. Ва ҳаргиз бар ҳаҷ мурдае аз онон намоз нахон ва [барои дуо хондан ва талаби омури] бар сари қабраш наист, [чаро ки] бе тардид, онон ба Аллоҳ таоло ва паёмбараш куфр варзидаанд ва дар ҳоле мурданд, ки нофармон буданд

فَرِحَ الْمُخَلَّفُونَ بِمَقْعَدِهِمْ خَلْفَ
رَسُولِ اللَّهِ وَكَرِهُوا أَنْ يُجَاهِدُوا
بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
وَقَالُوا لَا تَنْفِرُوا فِي الْحَرِّ قُلْ نَارُ
جَهَنَّمَ أَشَدُّ حَرًّا لَوْ كَانُوا
يَفْقَهُونَ ﴿٨١﴾

فَلْيَضْحَكُوا قَلِيلًا وَلْيَبْكُوا كَثِيرًا
جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨٢﴾

فَإِنْ رَجَعَكَ اللَّهُ إِلَى طَائِفَةٍ مِّنْهُمْ
فَأَسْتَدْثِنُوكَ لِلْخُرُوجِ فَقُلْ لَنْ
تَخْرُجُوا مَعِيَ أَبَدًا وَلَنْ تُقَاتِلُوا مَعِيَ
عَدُوًّا إِنَّكُمْ رَضِيتُمْ بِالْفُقُودِ أَوْلَ
مَرَّةٍ فَأَقْعُدُوا مَعَ الْخَلِيفِينَ ﴿٨٣﴾

وَلَا تُصَلِّ عَلَى أَحَدٍ مِّنْهُمْ مَاتَ
أَبَدًا وَلَا تَقُمْ عَلَى قَبْرِهِ ۗ إِنَّهُمْ
كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ۗ وَمَاتُوا
وَهُمْ فَسِقُونَ ﴿٨٤﴾

85. Ва [эй паёмбар, афзунии] амвол ва фарзандонашон туро шигифтзада накунад. Ба ростӣ, чуз ин нест, ки Аллоҳ таоло меҳоҳад ба ин [васила] дар дунё азобашон кунад ва дар ҳоле ки кофиранд, ҷонашон барояд

وَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَأَوْلَادُهُمْ
إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي
الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ أَنْفُسُهُمْ وَهُمْ
كَافِرُونَ ﴿٨٥﴾

86. Ва ҳангоме ки сурае нозил шавад [ва амр мекунад], ки «Ба Аллоҳ таоло имон биёваред ва ҳамроҳи паёмбараш чиҳод кунед», сарватмандонашон [барои нарафтан ба чиҳод] аз ту иҷозат меҳоҳанд ва меғӯянд: «Бигзор, мо бо хонанишинон бошем»

وَإِذَا أَنْزَلَتْ سُورَةٌ أَنْ آمَنُوا بِاللهِ
وَجَاهِدُوا مَعَ رَسُولِهِ اسْتَأْذَنَكَ
أُولُو الظُّلْمِ مِنْهُمْ وَقَالُوا ذَرْنَا
نَكُنْ مَعَ الْقَاعِدِينَ ﴿٨٦﴾

87. Онон розӣ шуданд, ки бо хонанишинон бошанд ва бар дилҳояшон муҳр [-и нифоқ] ниҳода шудааст. Пас, [хайру салоҳи хешро] дарнамеёбанд

رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ
وَطَبَعَ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَأَمْ لَا
يَفْقَهُونَ ﴿٨٧﴾

88. Аммо паёмбар ва касоне, ки бо ӯ имон овардаанд, бо амволу ҷонҳои худ [дар роҳи Аллоҳ таоло] чиҳод карданд. Ононанд, ки ҳамаи некиҳо барои эшон аст ва ононанд ки растагоранд

لَكِنِ الرَّسُولَ وَالَّذِينَ آمَنُوا
مَعَهُ جَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ
وَأُولَئِكَ لَهُمُ الْخَيْرَاتُ وَأُولَئِكَ
هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٨٨﴾

89. Аллоҳ таоло бар эшон боғҳое [аз биҳишт] муҳайё кардааст, ки ҷуйборҳо аз зери [дарахтони] он ҷорӣ аст [ва] ҷовидона дар он мемонанд. Ин [ҳамон растагорӣ ва] комёбии бузург аст

أَعَدَّ اللهُ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ
تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ
الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٨٩﴾

90. Ва узртарошони бодиянишин омаданд, то ба онон ичозати [маофият аз чиҳод] дода шавад ва касоне, ки [дар иддаои имони худ] ба Аллоҳ таоло ва паёмбараш дурӯғ мегуфтанд, [бидуни ҳеч узре ва ичозате ба ҷойи чиҳод] хонанишин бошанд. Ба зудӣ ба касоне аз онон, ки куфр варзиданд, азоби дарднок хоҳад расид

وَجَاءَ الْمُعَذِّرُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ لِيُؤْذَنَ لَهُمْ وَقَعَدَ الَّذِينَ كَذَبُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ سَيُصِيبُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٩٠﴾

91. Бар нотавагон [занон ва кӯдакон] ва беморон ва бар касоне, ки чизе намеёбанд, [то дар роҳи чиҳод] харч кунанд, агар барои Аллоҳ таоло ва паёмбараш хайрхоҳӣ кунанд, гуноҳе нест [ки дар чиҳод ширкат накунанд]. Бар накукорон [-и эшон низ] ҳеч роҳе [барои сарзаниш ва мучозот] нест ва Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

لَيْسَ عَلَى الضُّعَفَاءِ وَلَا عَلَى الْمَرْضَى وَلَا عَلَى الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ مَا يَنْفِقُونَ حَرَجٌ إِذَا نَصَحُوا لِلَّهِ وَرَسُولِهِ مَا عَلَى الْمُحْسِنِينَ مِنْ سَبِيلٍ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٩١﴾

92. Ва [ҳамчунин] гуноҳе нест бар касоне, ки чун наздат омаданд, то [барои рафтан ба чиҳод бар чаҳорпое] саворашон кунӣ, [ба онон] гуфтӣ: «Чизе пайдо намекунам, ки шуморо бар он биншонам». Онон бозгаштанд, дар ҳоле ки чашмонашон аз ин андуҳ ашкбор буд, ки чизе намеёбанд, то [дар роҳи чиҳод] харч кунанд

وَلَا عَلَى الَّذِينَ إِذَا مَا أَتَوْكَ لِتَحْمِلَهُمْ قُلْتَ لَا أَجِدُ مَا أَحْمِلُكُمْ عَلَيْهِ تَوَلَّوْا وَأَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ حَزَنًا أَلَّا يَجِدُوا مَا يَنْفِقُونَ ﴿٩٢﴾

93. Роҳ [-и сарзанишу мучозот] танҳо барои касоне [кушода] аст, ки бо онки тавонгар [ва имкони чиҳод доранд], аз ту ичозат мецоҳанд [ки дар чиҳод ширкат накунанд]. Онон ба ин ризоият доданд, ки бо хонанишинон бошанд ва Аллоҳ таоло бар дилҳояшон муҳр [-и нифоқ] задааст, пас, [хайру салоҳи хешро] дарнамеёбанд

*إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى الَّذِينَ يَسْتَعِدُّونَكَ وَهُمْ أَعْيُنَاءُ رِضْوَانٍ بِأَن يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ وَطَبَعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٩٣﴾

94. Вақте [аз ғазваи Табук] ба сӯяшон баргардед, бароятон узр меоваранд. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Узр наёваред, мо ҳаргиз [сухани] шуморо бовар намекунем. Дар ҳақиқат, Аллоҳ таоло моро аз ахбори шумо огоҳ кардааст ва ба зудӣ Аллоҳ таоло ва паёмбараш рафторатонро хоҳанд дид [ки оё тавба мекунад ё бар нифоқ мемонед]. Он гоҳ ба сӯи [Аллоҳ таолои] донои пинҳон ва ошкор бозгардонда мешавед ва ӯ шуморо аз ончи мекардед, огоҳ мекунад»

95. [Эй муъминон, пас аз ҷанг] вақте ба сӯи онон [мунофиқон] бозгардед, бароятон ба Аллоҳ таоло савганд ёд мекунанд, то аз [гуноҳи] онон чашмпӯши кунед. Пас, аз эшон рӯ бигардонед, [чаро ки] бе тардид, онон палиданд ва ба [сазои] ончи мекарданд, ҷойгоҳашон дузах аст

96. Бароятон савганд ёд мекунанд, то аз онон хушнуд шавед, [ҳатто] агар шумо аз он розӣ шавед, Аллоҳ таоло ҳаргиз аз гурӯҳи нофармон розӣ намегардад

97. Куфру нифоқи аъроб [-и бодиянишин аз дигарон] шадидтар аст ва сазовортаранд, ки ҳудуди ончиро, ки Аллоҳ таоло бар паёмбараш нозил кардааст, надонанд. Ва Аллоҳ таоло донову ҳақим аст

يَعْتَذِرُونَ إِلَيْكُمْ إِذَا رَجَعْتُمْ
إِلَيْهِمْ قُلْ لَا تَعْتَذِرُوا لَنْ نُؤْمِنَ
لَكُمْ قَدْ نَبَأْنَا اللَّهُ مِنْ أَخْبَارِكُمْ
وَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ
ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَىٰ عِلْمِ الْغَيْبِ
وَاللَّهِ هَدَىٰ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ
تَعْمَلُونَ ﴿٩٤﴾

سَيَجْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ إِذَا انْقَلَبْتُمْ
إِلَيْهِمْ لِتُعْرِضُوا عَنْهُمْ فَأَعْرِضُوا
عَنْهُمْ إِنَّهُمْ رَجِسٌ وَمَآ وَهُمْ جَهَنَّمَ
جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٩٥﴾

يَجْلِفُونَ لَكُمْ لِتَرْضَوْا عَنْهُمْ فَإِن
تَرْضَوْا عَنْهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَرْضَىٰ
عَنِ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿٩٦﴾

الْأَعْرَابُ أَشَدُّ كُفْرًا وَنِفَاقًا
وَأَجْدَرُ أَلَّا يَعْلَمُوا حُدُودَ مَا أَنْزَلَ
اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ
حَكِيمٌ ﴿٩٧﴾

98. Ва бархе аз аъроб [-и бодиянишин] ҳастанд, ки ончиро [дар роҳи Аллоҳ таоло] харҷ мекунанд, хасорате [барои худ] медонанд ва бароятон интизори пешомадҳои бад доранд [то аз шумо раҳой ёбанд]. Пешомади бад барои онон хоҳад буд ва Аллоҳ таоло шунавову доно аст

99. Ва бархе аз аъроб [-и бодиянишин] ҳастанд, ки ба Аллоҳ таоло ва рӯзи вопасин имон доранд ва ончиро, ки инфоқ мекунанд, боиси наздиқӣ ба Аллоҳ таоло ва дуоҳои паёмбар [дар ҳақиқи хеш] медонанд. Огоҳ бошед! [Ин инфоқ] Мояи наздиқии онҳост. Аллоҳ таоло [дар қиёмат] онро дар ҷивори раҳмати хеш дархоҳад овард. Бе тардид, Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

100. Ва пешгомони нахустин аз муҳоҷирону ансор ва касоне, ки ба неқӣ аз онон пайравӣ карданд, Аллоҳ таоло аз онон хушнуд гашт ва онон [низ] аз ӯ хушнуд шуданд ва барояшон боғҳое [дар биҳишт] муҳайё кардааст, ки ҷуйборҳо аз зери [дарахтони] он ҷорӣ аст, ҷовидона дар он хоҳанд монд. Ин ҳамон [растагорӣ ва] комёбии бузург аст

وَمِنَ الْأَعْرَابِ مَن يَتَّخِذُ مَا يُنْفِقُ
مَعْرُومًا وَيَتَرَبَّصُّ بِكُمُ الدَّوَابِّ
عَلَيْهِمْ ذَائِرَةُ السَّوْءِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ
عَلِيمٌ ﴿٩٨﴾

وَمِنَ الْأَعْرَابِ مَن يُؤْمِنُ بِاللَّهِ
وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَتَّخِذُ مَا يُنْفِقُ
قُرْبَاتٍ عِنْدَ اللَّهِ وَصَلَوَاتِ الرَّسُولِ
أَلَا إِنَّهَا قُرْبَةٌ لَهُمْ سَيَدْخُلُوهُمُ اللَّهُ
فِي رَحْمَتِهِ إِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ
رَّحِيمٌ ﴿٩٩﴾

وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ أُولَئِكَ مِن
الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ
اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ
عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ
جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ
خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ
الْعَظِيمُ ﴿١٠٠﴾

101. Ва бархе аз аъроб [-и бодиянишини Мадина], ки перомуни шумо ҳастанд, [гурӯҳи] мунофиқанд ва аз аҳли Мадина [низ] гурӯҳе ба нифоқ хӯ гирифтаанд. [Эй паёмбар] Ту ононро намешиносӣ, [вале] мо ононро мешиносем. Ононро ду бор азоб хоҷем кард, сипас ба сӯи азоби бузург [дар қиёмат] фиристода мешаванд

102. Ва гурӯҳи дигар ба гуноҳони худ [дар бораи фирор аз чиҳод] эътироф кардаанд. [Онон] Кори шоиста ва ношоистаро ба ҳам омехтаанд. Умед аст Аллоҳ таоло тавбаи эшонро бипазирад, [чароки] бе тардид, Аллоҳ таоло омурандаи меҳрубон аст

103. Аз амволи онон [тавбакорон] садақа [ва закот] бигир, то ба ин васила ононро [аз гуноҳ] пок гардонӣ ва дараҷоташонро боло бибарӣ ва барояшон дуо кун, [чароки] яқинан дуои ту оромиш барои онаст. Ва Аллоҳ таоло шунавову доност

104. Оё намедонанд, ки Аллоҳ таоло аст, ки тавбаро аз бандагонаш мепазирад ва садақотро меситонад ва бе тардид, Аллоҳ таолост, ки тавбапазири меҳрубон аст

وَمِمَّنْ حَوْلَكُم مِّنَ الْأَعْرَابِ
مُتْلِفُونَ ۗ وَمِنَ أَهْلِ الْمَدِينَةِ مَرَدُوا
عَلَى النَّفَقَاتِ لَا تَعْلَمُهُنَّ نَحْنُ
نَعْلَمُهُنَّ سَنُعَذِّبُهُنَّ مَرَّتَيْنِ ثُمَّ
يُرَدُّونَ إِلَىٰ عَذَابٍ عَظِيمٍ ﴿١٠١﴾

وَأَخْرَجُونَ عَرَفْرَأَ بِذُنُوبِهِمْ
خَلَطُوا عَمَلًا صَالِحًا وَآخَرَ سَيِّئًا
عَسَىٰ اللَّهُ أَن يَتُوبَ عَلَيْهِمْ ۗ إِنَّ
اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٠٢﴾

خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ
وَتُزَكِّيهِمْ بِهَا وَصَلِّ عَلَيْهِمْ ۗ إِنَّ
صَلَاتِكَ سَكَنٌ لَّهُمْ وَاللَّهُ سَمِيعٌ
عَلِيمٌ ﴿١٠٣﴾

أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ هُوَ يَقْبَلُ
التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَأْخُذُ
الصَّدَقَاتِ ۗ وَاللَّهُ هُوَ التَّوَّابُ
الرَّحِيمُ ﴿١٠٤﴾

105. Ва [эй паёмбар, ба мутахаллифон аз чиҳод ва тавбакорон] бигӯ: «Ба амал кӯшед [ва ончиро, ки аз даст додаед, чуброн кунед]. Пас, Аллоҳ таоло ва паёмбараш ва муъминон корҳои шуморо хоҳанд дид ва ба зудӣ ба сӯйи [Аллоҳ таолои] донои пинҳону ошкор бозгардонда мешавед, сипас Ӯ [дар қиёмат] шуморо аз ончи анҷом медед, огоҳ месозад»

106. Ва гурӯҳи дигар [аз мутахаллифони Табук ҳастанд, ки сарнавишташон] мавкул [вобасташуда] ба фармони Аллоҳ таоло аст: ё азобашон мекунад ва ё тавбаашонро мепазирад. Ва Аллоҳ таоло донову ҳақим аст

107. Ва касоне [аз мунофиқон ҳастанд], ки барои зиён расондан [ба мусулмонон] ва [тақвияти] куфру тафриқаафканӣ миёни муъминон масҷиде сохтанд, [то] камингоҳе бошад барои касоне, ки бо Аллоҳ таоло ва паёмбараш аз пеш дар ҷанг буданд ва, албатта, онон савганд ёд мекунанд, ки қасде ҷуз некӣ [ва хидмат] надоштаем. Ва Аллоҳ таоло гувоҳӣ медиҳад, ки онон, ҳатман, дурӯғӯ ҳастанд

وَقُلْ أَعْمَلُوا فَسَيَرَى اللَّهُ
عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ وَالْمُؤْمِنُونَ
وَسُرُّدُونَ إِلَىٰ عَلِيمِ الْغَيْبِ
وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ
تَعْمَلُونَ ﴿١٠٥﴾

وَأَخْرَجُونَ مُرْجُونَ لَأَمْرٍ لِّلَّهِ إِمَّا
يُعَذِّبُهُمْ وَإِمَّا يَتُوبُ عَلَيْهِمْ وَاللَّهُ
عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٠٦﴾

وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مَسْجِدًا ضِرَارًا
وَكُفْرًا وَتَفْرِيْقًا بَيْنَ الْمُؤْمِنِينَ
وَالرَّصَادًا لِمَنْ حَارَبَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ
مِن قَبْلٍ وَلْيَحْلِفْنَ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا
أَلْحُسْنَ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ
لَكَاذِبُونَ ﴿١٠٧﴾

108. Эй паёмбар] Ҳаргиз дар он масҷид [ба намоз] наист, [зеро] шоистатар аст дар масҷиде [ба намоз] биистӣ, ки аз рӯзи нахуст бар пояи парҳезгорӣ бино шудааст. [Оре, масҷиди Қубост] Ки дар он, мардоне ҳастанд, ки дӯст медоранд, ки [аз гуноҳу олудагӣ] поку покиза гарданд. Ва Аллоҳ таоло покизагонро дӯст медорад

109. Оё касе, ки бунёни [кори] ҳешро бар пояи парҳезгорӣ ва хушнудии Аллоҳ таоло бино ниҳода, беҳтар аст ё касе, ки бунёни ҳешро бар лаби партгоҳи фурӯрехтани бино ниҳодааст ва бо он дар оташи дузах сарнагун мегардад? Ва Аллоҳ таоло гуруҳи ситамгонро [ба сабаби кифру нифоқашон] ҳидоят намекунад

110. Он биное, ки онон бунён ниҳодаанд, пайваста дар дилҳояшон мояи тардид [ва нифоқ] хоҳад буд, магар онки дилҳояшон пора-пора шавад [ва бимиранд]. Ва Аллоҳ таоло донову ҳақим аст

لَا تَقُمْ فِيهِ أَبَدًا لَمَسْجِدٍ أُسِّسَ
عَلَى التَّقْوَىٰ مِنْ أَوَّلِ يَوْمٍ أَحَقُّ أَنْ
تَقُومَ فِيهِ فِيهِ رِجَالٌ يُحِبُّونَ أَنْ
يَتَطَهَّرُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُطَهَّرِينَ ﴿١٠٨﴾

أَفَمَنْ أُسِّسَ بُنْيَانُهُ عَلَى تَقْوَىٰ
مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٍ خَيْرٌ أَمْ مَنْ
أَسَّسَ بُنْيَانَهُ عَلَىٰ شِقَا جُرْفٍ هَارٍ
فَأَنْهَارٍ بِهِ فِي نَارٍ جَهَنَّمَ ۗ وَاللَّهُ لَا
يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠٩﴾

لَا يَزَالُ بُنْيَانُهُمُ الَّذِي بَنَوْا رِيبَةً
فِي قُلُوبِهِمْ إِلَّا أَنْ تَقَطَّعَ قُلُوبُهُمْ
وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١١٠﴾

111. Бе тардид, Аллоҳ таоло аз муъминон ҷонҳо ва амволашонро ба [баҳои] инки биҳишт барои онон бошад, харидааст, ҳамон касоне, ки дар роҳи Аллоҳ таоло меҷанганд ва [кофиронро] мекушанд ва [ё худ ба дасти онҳо] кушта мешаванд. [Ин подош] ба унвони ваъдаи рости дуруст дар Таврот ва Инчил ва Қуръон бар уҳдаи Ӯст. Ва кист, ки аз Аллоҳ таоло ба паймони хеш вафодортар аст? Пас, [эй муъминон] ба муомилае, ки бо Ӯ кардаед, шодмон бошед ва ин ҳамон [растагорӣ ва] комёбии бузург аст

112. [Онон, ки чунин подоше доранд, ҳамон] тавбакунандагон, парастигарон, сипосгузoron, рӯзадoron, рукуъкунандагон, сачдакунандагон, водорандагон ба корҳои писандида ва боздорандагон аз корҳои нописанд ва посдорони ҳудуд [ва аҳкоми] илоҳӣ ҳастанд. Ва он муъминонро, [ки чунин ҳастанд, ба биҳишт] башорат бидеҳ

113. Барои паёмбар ва касоне, ки имон оварданд, сазовор нест, ки барои мушрикон, пас аз инки бар эшон ошкор шуд, ки онон аҳли дузаханд, омурзиш бихоҳанд, ҳарчанд аз наздикон бошанд

﴿إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِآنَ لَهُمُ الْجَنَّةُ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ وَعَدَّا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالْفُرْآنِ وَمَنْ أَوْفَى بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبْشِرُوا بِبَيْعِكُمُ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿۱۱۱﴾﴾

الَّذِينَ أَحْمِلُونَ وِثْرَ الْمُنْكَرِ وَالْحَافِظُونَ لِحُدُودِ اللَّهِ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿۱۱۲﴾﴾

﴿مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أَوْلَىٰ قُرْبَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿۱۱۳﴾﴾

114. Омурзишхоҳии Иброҳим барои падараш [Озар] чуз ба хотири ваъдае, ки ба ӯ дода буд, сурат нагирифт, вале ҳангоме ки барояш ошкор шуд, ки вай душмани Аллоҳ таолост, аз ӯ безорӣ чуст [ва барояш дуо накард]. Ба ростӣ, ки Иброҳим, бaсе ниёишгар ва бурдбор буд

115. Ва Аллоҳ таоло ҳаргиз бар он нест, ки гурӯҳеро пас аз онки ҳидояташон кардааст, гумроҳ бигзорад. Магар онки чизеро, ки бояд [аз он] парҳез кунанд, барояшон равшан карда бошад [ва онон ба он амал накарда бошанд]. Бе тардид, Аллоҳ таоло ба ҳар чизе доност

116. Дар ҳақиқат, фармонравиои осмонҳо ва замин аз они Аллоҳ таолост. [Ҷуст, ки] зинда мекунад ва мемиронад ва шумо ба чуз Аллоҳ таоло ҳеҷ корсозу ёваре надоред

117. Бе гумон, Аллоҳ таоло бар паёмбар ва муҳочирин ва ансор, ки дар ҳангоми душворӣ [ғазваи Табуқ] аз ӯ пайравӣ карданд, раҳмат овард, баъд аз онки наздик буд дилҳои гурӯҳе аз онон билағжад [ва ба сабаби сахтиҳои фаровон чиҳодро тарк кунанд], пас, [боз] тавбаи ононро пазируфт. Бе тардид, ӯ [нисбат] ба онон дилсӯз [ва] меҳрубон аст

وَمَا كَانَ اسْتِغْفَارُ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ
إِلَّا عَنْ مَوْعِدَةٍ وَعَدَهَا إِيَّاهُ فَلَمَّا
تَبَيَّنَ لَهُ أَنَّهُ عَدُوٌّ لِلَّهِ تَبَرَّأَ مِنْهُ
إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَأَوَّاهٌ حَلِيمٌ ﴿١١٤﴾

وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِلَّ قَوْمًا بَعْدَ إِذْ
هَدَاهُمْ حَتَّىٰ يُبَيِّنَ لَهُم مَّا يَتَّقُونَ
إِنَّ اللَّهَ يَكُلُّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١١٥﴾

إِنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَمَا لَكُمْ
مِن دُونِ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا
نَصِيرٍ ﴿١١٦﴾

لَقَدْ تَابَ اللَّهُ عَلَى النَّبِيِّ
وَالْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ الَّذِينَ
اتَّبَعُوهُ فِي سَاعَةِ الْعُسْرَةِ مِن بَعْدِ
مَا كَادَ يَزِيغُ قُلُوبَ فَرِيقٍ مِّنْهُمْ ثُمَّ
تَابَ عَلَيْهِمْ إِنَّهُ بِهِمْ رءُوفٌ
رَّحِيمٌ ﴿١١٧﴾

118. Ва ба он се нафар, ки [аз ширкат дар ғазваи Табук] тахаллуф намуданд [ва пазириши тавбаашон ба таъхир афтод, низ лутфу эҳсон намуд], он гоҳ ки [муслмонон аз онон, ки буриданд ва] замин боҳамаи фарохияш бар эшон танг шуд ва аз худ [низ] ба танг омаданд ва донистанд, ки аз Аллоҳ таоло чуз ба сӯйи худи ӯ паноҳе нест. Пас, [Аллоҳ таоло бо бахшоиши хеш] ба онон бозгашт, то тавба кунанд [ва аз эшон даргузашт]. Яқинан, Аллоҳ таоло аст, ки тавбапазири меҳрубон аст

119. Эй касоне, ки имон овардаед, аз Аллоҳ таоло парво кунед ва бо ростгӯён бошед

120. Сазовор нест, ки аҳли Мадина ва аъроб [-и бодиянишин] перомуни эшон аз [ҳамроҳӣ бо] Расулulloҳ бозмонанд ва ҳифзи чони хешро муқаддам бар ӯ шуморанд, зеро дар роҳи Аллоҳ таоло ҳеч ташнагӣ ва ранҷу гуруснагӣ ба онон намерасад ва дар ҳеч маконе, ки кофиронро ба хашм меоварад, қадам намегузоранд ва аз душман ҳеч [шикаст ва] зарбае наметӯранд, магар инки ба [подоши] он кори шоиста барояшон сабт мешавад. Баростӣ, ки Аллоҳ таоло подоши накукоронро зоеъ намегардонад

وَعَلَى الثَّلَاثَةِ الَّذِينَ خُلِفُوا حَتَّىٰ إِذَا
صَافَتْ عَلَيْهِمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ
وَصَافَتْ عَلَيْهِمْ أَنفُسُهُمْ وَظَنُّوا أَن
لَا مَلْجَأَ مِنَ اللَّهِ إِلَّا إِلَيْهِ ثُمَّ تَابَ
عَلَيْهِمْ لِيَتُوبُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ
الرَّحِيمُ ﴿١١٨﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ
وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ ﴿١١٩﴾

مَا كَانَ لِأَهْلِ الْمَدِينَةِ وَمَنْ حَوْلَهُمْ
مِّنَ الْأَعْرَابِ أَن يَتَخَلَّفُوا عَن
رَّسُولِ اللَّهِ وَلَا يَرْعَبُوا بِأَنفُسِهِمْ
عَن نَّفْسِهِ ۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ لَا
يُصِيبُهُمْ ظَمَأٌ وَلَا نَصَبٌ وَلَا
مَخْمَصَةٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَطْئُونَ
مَوْطِنًا يَعْغِطُ الْكُمَّارَ وَلَا يِنَالُونَ
مِنَ عَدُوِّ تَيْلَأًا إِلَّا كَتَبَ لَهُم بِهِ
عَمَلٌ صَالِحٌ إِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ
الْمُحْسِنِينَ ﴿١٢٠﴾

121. Ва ҳеч моли кучак ва бузургеро [дар роҳи Аллоҳ таоло] инфок намекунанд ва [дар роҳи чиҳод] аз ҳеч сарзамине намегузаранд, магар инки [подошаш] бар эшон сабт мешавад, то Аллоҳ таоло подоши накутарин кирдорашонро ба онон бидиҳад

122. Ва сазовор нест, ки муъминон ҳамагӣ раҳсипор [-и чиҳод] шаванд. Пас, чаро аз ҳар гуруҳе аз онон иддае раҳсипор намешаванд [ва иддае низ ҳамроҳи паёмбар намемонанд], то [ба сабаби ончи аз маҳзараш фаро мегиранд] дар ин огоҳӣ биёбанд ва қавми худро вақте ба сӯяшон бозгаштанд, бим диҳанд? Бошад, ки онон [аз кайфари илоҳӣ битарсанд ва] бипарҳезанд

123. Эй касоне, ки имон овардаед, бо кофироне, ки наздики [маҳалли зиндагии] шумо ҳастанд, бичангед [то хатарашонро рафъ намоед] ва онон бояд дар шумо шиддату хушунат биёбанд ва бидонед, ки Аллоҳ таоло бо парҳезгорон аст

124. Ва ҳангоме ки сурае нозил мегардад, бархе аз онон [ба дигаре] мегӯянд: «Ин сура ба имони кадом яке аз шумо афзуд»? Аммо касоне, ки имон овардаанд, бар имонашон меафзояд ва [ба он] шодмон мегарданд

وَلَا يُنْفِقُونَ نَفَقَةً صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً وَلَا يَقْطَعُونَ وَادِيًا إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ لِيَجْزِيَهُمُ اللَّهُ أَحْسَنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٢١﴾

*وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنْفِرُوا كَافَّةً فَلَوْلَا نَفَرَ مِنْ كُلِّ فِرْقَةٍ مِّنْهُمْ طَائِفَةٌ لِّيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ وَلِيُنذِرُوا قَوْمَهُمْ إِذَا رَجَعُوا إِلَيْهِمْ لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ ﴿١٢٢﴾

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا فَتَلَوْا الَّذِينَ يَلُونَكُمْ مِنَ الْكُفَّارِ وَلِيَجِدُوا فِيكُمْ غِلْظَةً وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿١٢٣﴾

وَإِذَا مَا أَنْزَلْنَا سُورَةً فَمِنْهُمْ مَّنْ يَقُولُ أَيُّكُمْ زَادَتْهُ هَذِهِ إِيمَانًا فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا فَزَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَهُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿١٢٤﴾

125. Ва аммо касоне, ки дар дилҳояшон беморӣ [шакку нифоқе] аст, пас, палидӣ бар палидияшон меафзояд ва дар ҳоле ки кофиранд, мемиранд

وَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ
فَزَادَتْهُمْ رِجْسًا إِلَىٰ رِجْسِهِمْ وَمَاتُوا
وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿١٢٥﴾

126. Оё онон намебинанд, ки ҳар сол як ё ду бор озмоиш мешаванд? Аммо на тавба мекунанд ва на панд мепазиранд

أَوَلَا يَرَوْنَ أَنَّهُمْ يُفْتَنُونَ فِي كُلِّ
عَامٍ مَّرَّةً أَوْ مَرَّتَيْنِ ثُمَّ لَا يَتُوبُونَ
وَلَا هُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٢٦﴾

127. Ва ҳангоме ки сурае нозил мешавад [ки аҳволи мунофиқонро баён намудааст], баъзе аз онон ба баъзи дигар нигоҳ мекунанд [ва мегӯянд]: «Оё касе шуморо мебинад»? Сипас [махфиёна аз он маҷлис] бозмегарданд. Аллоҳ таоло дилҳояшонро [аз хайру ҳидоят] бозгардондааст, зеро онон гурӯҳе ҳастанд, ки намефаҳманд

وَإِذَا مَا أَنْزَلْنَا سُورَةً تَنْظُرَ بَعْضُهُمْ
إِلَىٰ بَعْضٍ هَلْ يَرَيْنَاكَ مِنْ أَحَدٍ
ثُمَّ أَنْصَرَفُوا صَرَفَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ
يَا أَيُّهَا الْقَوْمُ لَا يَفْقَهُونَ ﴿١٢٧﴾

128. Яқинан, паёмбаре аз [миёни] худи шумо ба сӯятон омад, ки ранҷдиданатон бар ӯ [гарону] душвор аст ва бар [ҳидояти] шумо саҳт исрор дорад ва [нисбат] ба муъминон дилсӯз [ва] меҳрубон аст

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ
أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ
حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ
رَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢٨﴾

129. Пас, [эй паёмбар] агар [мушрикони] мунофиқон аз ҳақ рӯйгардон шуданд, бигӯ: «Аллоҳ таоло барои ман кофист. Ҳеч маъбуде [барҳақ] ҷуз Ӯ нест, танҳо бар Ӯ таваккал кардам ва Ӯ Парвардигори Арши бузург аст»

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ
إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ
الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿١٢٩﴾

Сураи Юнус يونس

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Алиф, лом, ро. Ин [Қуръон]
китобест, ки оёти он истехком
ёфтааст ва сипас аз ҷониби ҳақими
огоҳ ба равшанӣ баён шудааст

2. [Паёми паёмбар ин аст] Ки ҷуз
Аллоҳро напарастед, [ки] бе тардид,
ман аз сӯйи ӯ бароятон бимдиҳанда
ва башоратгар ҳастам

3. Ва ин ки аз Парвардигоратон
омурзиш бихоҳед, сипас ба
даргоҳаш тавба кунед, то шуморо
[дар зиндагии дунё] то саромади
муайяне ба хайру хубӣ баҳраманд
созад ва ба ҳар бофазилате [ки
яктопарастӣ ва накукорӣ пеша
кардааст, подошу] фузунӣ
бахшад. Ва агар [аз имон] рӯ
бигардонед, [бидонед, ки ман] ба
ростӣ, бароятон аз азоби рӯзе
саҳмгин метарсам

الرَّ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْحَكِيمِ ﴿١﴾

أَكَانَ لِلنَّاسِ عَجَبًا أَنْ أَوْحَيْنَا إِلَى
رَجُلٍ مِّنْهُمْ أَنْ أَنْذِرِ النَّاسَ وَبَيِّرِ
الَّذِينَ آمَنُوا أَنْ لَهُمْ قَدَمٌ صِدْقٍ عِنْدَ
رَبِّهِمْ ۗ قَالَ الْكٰفِرُونَ إِنَّ هَذَا لَسِحْرٌ
مُّبِينٌ ﴿٢﴾

إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى
الْعَرْشِ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ ۗ مَا مِنْ شَيْعٍ إِلَّا
مِنْ بَعْدِ إِذْنِهِ ۗ ذٰلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ
فَاعْبُدُوهُ ۗ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٣﴾

4. [Шумо эй мардум] Бозгаштатон ба сӯйи Аллоҳ таоло аст ва Ё бар ҳар чизе тавоност

إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا وَعَدَّ اللَّهُ حَقًّا
إِنَّهُرَ يَبْدُوهُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ لِيَجْزِيَ
الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
بِالْقِسْطِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ شَرَابٌ
مِّنْ حَمِيمٍ وَعَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا
يَكْفُرُونَ ﴿٤﴾

5. Огоҳ бошед! Онҳо [куфрро] дар синаҳояшон ниҳон мекунанд, то онро аз Ё [Аллоҳ таоло] пинҳон доранд. Огоҳ бошед! Он гоҳ ки онон чомаҳояшонро бар сар мекашанд, Аллоҳ таоло он чи пинҳон месозанд ва он чи ошкор медоранд, [ҳамаро] медонад. Бе тардид, Ё ба асрори синаҳо доност

هُوَ الَّذِي جَعَلَ الشَّمْسُ ضِيَاءً
وَالْقَمَرَ نُورًا وَقَدَرَهُ مَنَازِلَ لِتَعْلَمُوا
عَدَدَ السِّنِينَ وَالْحِسَابَ مَا خَلَقَ اللَّهُ
ذَٰلِكَ إِلَّا بِالْحَقِّ يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ
يَعْلَمُونَ ﴿٥﴾

6. Ва ҳеҷ чунбандае дар замин нест, магар [ин ки] рӯзиаш бар уҳдаи Аллоҳ таоло аст ва [Ё] қароргоҳ ва маҳалли маргашро медонад. Ҳама [инҳо] дар китобе равшан [сабт] аст

إِنَّ فِي آخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَمَا
خَلَقَ اللَّهُ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَّقُونَ ﴿٦﴾

7. Ва Ёст, ки осмонҳо ва заминро дар шаш рӯз офарид ва [пеш аз он] Арши Ё бар об буд, то шуморо биозмояд, ки кадоматон накукортаред. Ва агар [ба мушрикон] бигӯед: «Шумо пас аз марг барангехта мешавед», касоне, ки куфр варзиданд меғӯянд: «Ин [Қуръон чизе] нест, магар ҷодуе ошкор»

إِنَّ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا وَرَضُوا
بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَأَطْمَأَنَّنُوا بِهَا وَالَّذِينَ
هُمْ عَنْ ءَايَاتِنَا غٰفِلُونَ ﴿٧﴾

8. Ва агар мо азобашонро то чанд муддате ба таъхир андозем, албатта, [аз руйи тамасхур] мегӯянд: «Чи чизе монеъи [вукуъи] он шуда аст?» Огоҳ бошед! Рӯзе, ки [азоб] ба суроғашон биёяд, аз онон бозгардонида нахоҳад шуд ва он чиро ба масхара мегирифтанд, домангирашон хоҳад шуд

9. Ва агар аз ҷониби хеш раҳмате ба инсон бичашонем, сипас онро аз ӯ бигирем, ҳатман, дилсард [ва] носипос мегардад

10. Ва агар пас аз ранҷе, ки ба ӯ расидааст, неъмате ба ӯ бичашонем, ҳатман, мегӯяд: «Сахтиҳо [ва ногувориҳо] аз ман дур шуд». Ҳаққо, ки ӯ шодмону фахрфуруш аст

11. Магар касоне, ки шикебой намуданд ва корҳои нек карданд. Барои эшон омуришу подоши бузурге [дар пеш] аст

12. Ва [эй паёмбар] мабодо [иблоғи] бархе аз он чиро, ки ба сӯят ваҳй мешавад, тарк кунӣ ва синаат аз он ба танг ояд, ки [мушрикони] мегӯянд: «Чаро ганҷе бар ӯ нозил нагаштааст ё фариштае бо ӯ наёмадааст»? Чуз ин нест, ки ту фақат бимдиҳандаӣ ва Аллоҳ таоло [мувоқибу] коргузори ҳар чизест

أُولَٰئِكَ مَا وَلَّهُمُ النَّارُ بِمَا كَانُوا

يَكْسِبُونَ ﴿٨﴾

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ

يَهْدِيهِمْ رَبُّهُمْ بِإِيمَانِهِمْ تَجْرَىٰ مِنْ

تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿٩﴾

دَعْوَاهُمْ فِيهَا سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ

وَتَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ وَعَآخِرُ دَعْوَاهُمْ

أَنِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٠﴾

*وَلَوْ يُعَجِّلُ اللَّهُ لِلنَّاسِ الشَّرَّ

أَسْتَعْجِلَهُم بِآخِرِ لِقَايَ إِلَيْهِمْ

أَجَلُهُمْ فَنَذَرَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا

فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١١﴾

وَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ الضُّرُّ دَعَا

لِحَيْثُوبِهِ أَوْ قَاعِدًا أَوْ قَابِئًا فَلَمَّا

كَشَفْنَا عَنْهُ ضُرَّهُ مَرَّ كَأَن لَّمْ

يَدْعُنَا إِلَىٰ ضُرِّ مَسَّهُ كَذَلِكَ زُيِّنَ

لِلْمُؤْمِنِينَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٢﴾

13. Ё меѓуянд: «[Мухаммад] Он [китоб]-ро барсохтааст». Бигӯ: «Агар рост меѓуед, даҳ сура барсохта ҳаммонанди он биёваред ва ба ҷуз Аллоҳ таоло ҳар киро метавонед, ба ёрӣ бихонед»

14. Пас, агар онон даъвататонро напазируфтанд, бидонед, ки [Қуръон] фақат ба илми Аллоҳ таоло нозил шудааст ва ин ки ҳеч маъбуде [барҳақ] ҷуз ӯ нест. Пас, оё таслим [-и амри Аллоҳ таоло ва паёмбар] мешавед?

15. Касоне, ки зиндагии дунё ва таҷаммули онро меҳоҳанд, [подоши] корҳояшонро дар ин [дунё] ба тамоми ба онон медиҳем ва дар он [подош ҳеч] каму косте нахоҳанд дид

16. Инон касоне ҳастанд, ки дар охират ба ҷуз оташ [-и дузах ҳеч насибе] нахоҳанд дошт ва он чи дар дунё анҷом додаанд, бар бод рафтааст ва он чи мекарданд, табоҳ аст

وَلَقَدْ أَهَلَكْنَا الْقُرُونََ مِنْ قَبْلِكَ
لَمَّا ظَلَمُوا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ
وَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا كَذَلِكَ نَجْزِي الْقَوْمَ
الْمُجْرِمِينَ ﴿١٣﴾

ثُمَّ جَعَلْنَاكَمْ خَلَيفَ فِي الْأَرْضِ
مِنْ بَعْدِهِمْ لِنَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾

وَإِذَا تَنَتَى عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ
الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا أَتَتْ بِقُرْآنٍ
غَيْرِ هَذَا أَوْ بَدَّلَهُ قُلْ مَا يَكُونُ لِي
أَنْ أُبَدِّلَهُ مِنْ تَلْقَائِي نَفْسِي إِنْ أَتَيْتُ
إِلَّا مَا يُوحَى إِلَيَّ إِنِّي أَخَافُ إِنْ
عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥﴾

قُلْ لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا تَلَوْتُهُ عَلَيْكُمْ
وَلَا أَدْرَيْتُمْ بِهِ فَقَدْ لَبِثْتُ فِيكُمْ
عُمُرًا مِّن قَبْلِهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٦﴾

17. Оё касе [паёмбар], ки далели ошкоре [Қуръон] аз Парвардигораш дорад ва шоҳиде [Ҷабраил] аз ҷониби Ӯ [Аллоҳ таоло] онро меҳонад, [ҳаммонанди кофирони гумроҳ аст] ва ҳол он ки пеш аз он низ Мӯсо роҳнамо ва мояи раҳмат [-и эшон] буд. Инон [мусулмонон] ба он [китоб] имон доранд ва ҳар касе аз гурӯҳҳо[-и мухталифи мушрикони], ки ба он куфр биварзад [ва инкораш кунад], оташи дузах ваъдагоҳи ӯст. Пас,[эй паёмбар] аз [Қуръон ва ҳақиқати ваъдаҳои] он дар тардид мабош. Бе тардид, он [китобе] рости дуруст аз сӯи Парвардигори туст, вале бештари мардум имон намеоваранд

18. Ва кист ситамгортар аз он кас, ки [бо нисбат додани фарзанд ё шарик] бар Аллоҳ таоло дурӯғ мебандад? Онон [рӯзи қиёмат] бар Парвардигорашон арза мешаванд ва гувоҳон [паёмбарон ва фариштагон] мегӯянд: «Инҳо ҳамон касоне ҳастанд, ки бар Парвардигорашон дурӯғ мебастанд». Ҳон! Лаънати Аллоҳ таоло бар ситамгори [мушрик] бод!!

19. [Ҳамон] касоне, ки [мардумро] аз роҳи Аллоҳ таоло бозмедоранд ва онро мунҳариф меҳақанд ва онон худ охиратро бовар надоранд

فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ
كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ
الْمُجْرِمُونَ ﴿١٧﴾

وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا
يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَتُؤُلَاءِ
شَفَعَتُنَا عِنْدَ اللَّهِ قُلْ أَتَنْتَبِهُونَ اللَّهَ
بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي
الْأَرْضِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا
يُشْرِكُونَ ﴿١٨﴾

وَمَا كَانَ النَّاسُ إِلَّا أُمَّةً وَاحِدَةً
فَأَخْتَلَفُوا وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِن
رَبِّكَ لَفُضِّبَ بَيْنَهُمْ فِيمَا فِيهِ
يَخْتَلِفُونَ ﴿١٩﴾

20. Онон дар замин нотавонкунанда [и Аллоҳ аз азоби хеш] нестанд ва чуз Аллоҳ таоло дӯстоне надоранд. Азоб бар эшон дучанд мешавад, [чаро ки] онон на тавони шунидан [и ҳақро] доштанд ва на [ҳақоикро] медиданд

21. Инонанд, ки ба хеш зиён заданд ва дурӯғҳое, ки мебофтанд, [ҳама] маҳву нобуд шуд

22. Ногузир онон дар охират аз ҳама зиёнкортаранд

23. Касоне, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста кардаанд ва дар баробари Парвардигорашон фурутанӣ намудаанд, инон яқинан биҳиштианд [ва] ҳам инон дар он ҷовидонанд

وَيَقُولُونَ لَوْلَا أُنزِلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِّن رَّبِّهِ قُلْ إِنَّمَا الْعَجِبُ لِلَّهِ فَانْتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ ﴿٢٠﴾

وَإِذَا أَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً مِّن بَعْدِ ضَرَاءٍ مَّسَّتْهُمْ إِذَا لَهُمْ مَكْرٌ فِي آيَاتِنَا قُلِ اللَّهُ أَسْرَعُ مَكْرًا إِنَّ رُسُلَنَا يَكْتُوبُونَ مَا تَمْكُرُونَ ﴿٢١﴾

هُوَ الَّذِي يُسَيِّرُكُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ حَتَّىٰ إِذَا كُنْتُمْ فِي الْفُلِكِ وَجَرَيْنَ بِهِم بِرِيحٍ طَيِّبَةٍ وَفَرِحُوا بِهَا جَاءَتْهَا رِيحٌ عَاصِفٌ وَجَاءَهُمُ الْمَوْجُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ أُحِيطَ بِهِمْ دَعَوُا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ لَئِن أُجِيبَتْنَا مِن هُدَاهُ لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٢٢﴾

فَلَمَّا أَجَلْتُمْ إِذَا هُمْ يَعْبُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ يَنَائِيهَا النَّاسُ إِنَّمَا بَعَيْتُمْ عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ مَتَاعَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُكُمْ فَنُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٣﴾

24. Масали ин ду гурӯҳ [кофиру муъмин] ҳаммонанди нобино ва ношунаво [аз як сӯ] ва бино ва шунаво [аз сӯи дигар] аст. Оё бо якдигар баробаранд? Оё панд намегиред?

إِنَّمَا مَثَلُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَاءٍ أَنْزَلْنَاهُ
مِنَ السَّمَاءِ فَاخْتَلَطَ بِهِ نَبَاتٌ
الْأَرْضِ مِمَّا يَأْكُلُ النَّاسُ وَالْأَنْعَامُ
حَتَّىٰ إِذَا أَخَذَتِ الْأَرْضُ زُخْرُفَهَا
وَأَزْيَنْتَ وَظَنَّ أَهْلُهَا أَنَّهُمْ قَدِرُونَ
عَلَيْهَا أَتْلَاهَا أَمْرًا لَيْلًا أَوْ نَهَارًا
فَجَعَلْنَاهَا حَصِيدًا كَأَن لَّمْ تَغْنَ
بِالْأَمْسِ ۚ كَذَٰلِكَ نَفْصَلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ
يَتَفَكَّرُونَ ﴿١٤﴾

25. Ва ба ростӣ Мо Нуҳро ба сӯи қавмаш фиристодем [бо ин паём], ки: «Ба ростӣ, ки ман бароятон бимдиҳандае ошкорам

وَاللَّهُ يَدْعُو إِلَىٰ دَارِ السَّلَامِ وَيَهْدِي
مَنْ يَشَاءُ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٥﴾

26. Чуз Аллоҳро напарастед, [ки] бе тардид ман аз азоби рӯзе дарднок бар шумо метарсам»

*لِّلَّذِينَ أَحْسَنُوا الْحُسْنَىٰ وَزِيَادَةٌ وَلَا
يَرَهُنَّ وُجُوهَهُمْ قَتَرٌ وَلَا ذِلَّةٌ ۗ أُولَٰئِكَ
أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١٦﴾

27. Бузургоне аз қавми ӯ, ки куфр варзида буданд, [дар посух] гуфтанд: «Туро чуз башаре ҳаммонанди хеш намебинем ва ба чуз фурӯмояғони мо [он ҳам надониста ва] насанҷида [қаси дигареро] намебинем, ки аз ту пайравӣ карда бошад ва бароятон [ҳеч] бартарие бар худ намебинем, балки шуморо дурӯғу мепиндорем»

وَالَّذِينَ كَسَبُوا السَّيِّئَاتِ جَزَاءُ سَيِّئَةٍ
بِمِثْلِهَا وَتَرَهُمْ مُّذَمِّمِينَ ۗ ذَٰلِكَ مِمَّا أَلَّفَ اللَّهُ
مِنَ عَاصِمٍ ۗ كَأَنَّمَا أُغْشِيَتْ وُجُوهُهُمْ
قَطَعًا مِّنَ اللَّيْلِ مُظْلِمًا ۗ أُولَٰئِكَ
أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١٧﴾

28. [Нух] гуфт: «Эй қавми ман, ба ман бигӯед, [ки] агар аз сӯйи Парвардигорам далел [-у муъҷизаи] ошкоре дошта бошам ва Ӯ аз ҷониби хеш ба ман раҳмате [нубувват] баҳшида бошад ва [ин мавҳибат] аз диди шумо пӯшида бошад, оё мо метавонем ба [пазириши] он водоратон кунем ва ҳол он ки кароҳат доред?

29. Ва эй қавми ман, барои ин [рисолат ман ҳеч сарват] ва моле аз шумо дархост намекунам. Подоши ман чуз бар [ухдаи] Аллоҳ таоло нест ва касонеро, ки имон овардаанд, аз худ намеронам. Бе тардид, [рӯзи қиёмат] онон мулоқоткунандаи Парвардигори хешанд, вале ман шуморо гурӯҳе мебинам, ки нодонӣ мекунад

30. Ва эй қавми ман, агар ман ононро тард кунам, кист, ки маро дар баробари [кайфари] Аллоҳ таоло ёрӣ кунад? Пас, оё панд намегиред?

31. Ва ба шумо намегӯям, ки ганҷинаҳои Аллоҳ таоло назди ман аст ва ғайб намедонам ва намегӯям, ки ман фариштаам ва дар бораи касоне, ки ба чашми шумо ҳақир меоянд, намегӯям, ки Аллоҳ таоло хайре насибашон нахоҳад кард. Аллоҳ таоло ба он чи дар дилҳои эшон аст, огоҳтар аст. [Агар чунин бигӯям] Дар он сурат, ҳатман, аз ситамгорон хоҳам буд»

وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ
أَشْرَكُوا مَكَانَكُمْ أَنْتُمْ وَشُرَكَائِكُمْ
فَزَيَّلْنَا بَيْنَهُمْ وَقَالَ شُرَكَائِهِمْ مَا
كُنْتُمْ إِلَّا آئِنَا تَعْبُدُونَ ﴿٢٨﴾

فَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ
إِنْ كُنَّا عَنْ عِبَادَتِكُمْ لَغْفِيلِينَ ﴿٢٩﴾

هَذَا لِكِ تَبَلُّؤِ كُلِّ نَفْسٍ مَا أَسْلَفَتْ
وَرُدُّوْا إِلَى اللَّهِ مَوْلَاهُمْ الْحَقِّ وَصَلَّ
عَنَّهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٣٠﴾

قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ
وَالْأَرْضِ أَمَّنْ يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ
وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ
الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدِيرُ الْأَمْرَ
فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَعَلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٣١﴾

32. [Қавмаш] Гуфтанд: «Эй Нух, ба ростӣ, ки бо мо ҷидол кардӣ ва бисёр [ҳам] ҷидол кардӣ, пас, агар рост мегӯӣ, он чи [аз азоб]-ро, ки ба мо ваъда медиҳӣ, биёвар»

33. [Нух] Гуфт: «Танҳо Аллоҳ таоло аст, ки агар бихоҳад, онро бар [сари] шумо меоварад ва шумо очизкунанда [-и Ў аз азоб кардан] нестед

34. Ва агар ман бихоҳам насиҳататон кунам, насиҳат кардани ман суде бароятон надорад, агар Аллоҳ таоло бихоҳад [ки нобуду] гумроҳатон созад. Ў Парвардигори шумост ва [ҳамагӣ] ба сӯяш бозгардонда мешавад»

35. Оё [мушрикони] мегӯянд: «Ў [Муҳаммад] ин суҳанонро ба дурӯғ ба Аллоҳ таоло нисбат додааст? Бигӯ: «Агар ман инҳоро аз пеши худ сохта бошам ва ба Ў нисбат диҳам, гуноҳаш бар [ухдаи] ман, ва[-ле] ман аз гуноҳони шумо безорам»

36. Ва ба Нух ваҳӣ шуд, ки: «Аз қавми ту ҷуз касоне, ки имон овардаанд, дигар ҳеҷ кас имон намеоварад, пас, бар он чи мекарданд, ғам махӯр

فَذَلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمُ الْحَقُّ فَمَاذَا
بَعْدَ الْحَقِّ إِلَّا الضَّلَالُ فَأَنَّى
نُضْرَفُونَ ﴿٣٢﴾

كَذَلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِينَ
فَسَقُوا أَنَّهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٣﴾

قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَبْدُوا
الْحَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ قُلِ اللَّهُ يَبْدُوا
الْحَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ فَأَنَّى تُؤْفَكُونَ ﴿٣٤﴾

قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَهْدِي
إِلَى الْحَقِّ قُلِ اللَّهُ يَهْدِي لِلْحَقِّ أَفَمَنْ
يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ أَحَقُّ أَنْ يُتَّبَعَ أَمْ
لَا يَهْدِي إِلَّا أَنْ يُهْدَىٰ فَمَا لَكُمْ
كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿٣٥﴾

وَمَا يَنْبَغُ أَكْرَهُمْ إِلَّا ظَنًّا إِنَّ الظَّنَّ
لَا يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ
عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾

37. Ва [акнун] киштиро зери назари Мо ва ба ваҳй [ва роҳнамой]-и Мо бисоз ва дар бораи касоне, ки ситам карданд, бо Ман сухан мағӯ [чаро ки] онҳо, ҳатман, ғарқшуданӣ ҳастанд»

38. Ва [Нух] киштиро месохт ва гоҳе бузургоне аз қавмаш бар ӯ мегузаштанд, масхарааш мекарданд. [Ҷ] Меғуфт: «Агар моро масхара мекунед, мо низ [ба ҳангомаш] ба ҳамон сурате, ки моро масхара мекунед, шуморо масхара хоҳем кард

39. Ба зудӣ хоҳед донист, ки азоби [илоҳӣ] суроғи чи касе меояд, ки хораш созад ва азобе пойдор бар ӯ фуруд ояд»

40. [Ин ҳолат ҳамчунон идома дошт] то замоне, ки фармон [-и азоб] фаро расид ва [об аз] танӯр чӯшидан гирифт. [Ба Нух] гуфтем: «Аз [аз ҳайвонот] як чуфт [нар ва мода] дар он [киштӣ] савор кун ва [ҳамчунин] хонадонатро, ба чуз касе, ки ваъда [-и ҳалок] қаблан бар ӯ муқаррар шудааст ва [низ] касонеро, ки имон овардаанд [низ савор кун]». Ва чуз иддаи андаке ҳамроҳи ӯ имон наоварда буданд

وَمَا كَانَ هَذَا الْقُرْآنُ أَنْ يُفْتَرَىٰ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ تَصْدِيقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ الْكِتَابِ لَا رَيْبَ فِيهِ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٣٧﴾

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَيْنَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِثْلِهِ وَادْعُوا مَنِ اسْتَعْظَمْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣٨﴾

بَلْ كَذَّبُوا بِمَا لَمْ يُحِيطُوا بِعِلْمِهِ وَلَمَّا يَأْتِهِمْ تَأْوِيلُهُ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ ﴿٣٩﴾

وَمَنْهُمْ مَنْ يُؤْمِنُ بِهِ وَمَنْهُمْ مَنْ لَا يُؤْمِنُ بِهِ وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِالْمُفْسِدِينَ ﴿٤٠﴾

41. [Нух] Гуфт: «Дар он [кишти] савор шавед. Ҳаракат ва таваққуфаш ба ном [-у хости] Аллоҳ таоло аст. Бе тардид, Парвардигорам омурзандаву меҳрубон аст»

وَأَن كَذَّبُوكَ فَقُلْ لِي عَمَلٍ وَلَكُمْ عَمَلُكُمْ أَنْتُمْ بَرِيئُونَ مِمَّا أَعْمَلُ وَأَنَا بَرِيءٌ مِّمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١١﴾

42. Ва он [кишти] ононро дар миёни амвоҷи кӯхпайкаре [пеш] мебурд ва Нух писарашро, ки дар каноре [истода] буд, садо зад: «Писарам, бо мо савор шав ва ҳамроҳи кофирон мабош»

وَمِنْهُمْ مَن يَسْتَمِعُونَ إِلَيْكَ أَفَأَنْتَ تُسْمِعُ الصَّمَّ وَلَوْ كَانُوا لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٢﴾

43. [Писари Нух] Гуфт: «Ба кӯҳе паноҳ хоҳам бурд, ки аз об ҳифзам кунад». [Нух] Гуфт: «Имрӯз ҳеч ниғаҳдорандае дар баробари фармони Аллоҳ таоло нест, магар касе, ки [Аллоҳ таоло] ба ӯ раҳм кунад». Ва [-ле ногоҳ] мавҷ дар миёни он ду фосила андохт, пас, [вай низ] аз ғарқшудагон гардид

وَمِنْهُمْ مَن يَنْظُرُ إِلَيْكَ أَفَأَنْتَ تَهْدِي الْعُتَىٰ وَلَوْ كَانُوا لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٣﴾

44. Ва гуфта шуд: «Эй замин, обатро фуру бар ва эй осмон [аз боридан] боз ист ва об фуру нишаст ва кор ба анҷом расид ва [кишти] бар [кӯҳи] Ҷудӣ қарор гирифт ва гуфта шуд: «Дурӣ [аз раҳмати илоҳӣ] бар гурӯҳи ситамгорон бод!»

إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ النَّاسَ شَيْئًا وَلَكِنَّ النَّاسَ أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١٤﴾

45. Ва Нух Парвардигорашро нидо доду гуфт: «Парвардигоро, писарам аз хонадони ман аст ва бе гумон, ваъдаи Ту [дар бораи наҷоти хонадонам] ҳақ аст ва Ту беҳтарин доварӣ»

وَيَوْمَ يُحْشَرُهُمْ كَأَن لَّمْ يَلْبَسُوا إِلَّا سَاعَةً مِّنَ النَّهَارِ يَتَعَارَفُونَ بَيْنَهُمْ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿١٥﴾

46. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Эй Нух, дар ҳақиқат, ӯ аз хонадони ту нест. [Кирдори] ӯ кирдори ношоиста аст. Пас, чизеро, ки ба он дониш надорӣ, аз Ман махоҳ. Ман туро панд медиҳам, ки мабодо аз чоҳилон бошӣ»

47. [Нух] Гуфт: «Парвардигоро, ман ба Ту паноҳ мебарам, ки аз Ту чизе бихоҳам, ки ба он донише надорам ва агар маро набахшӣ ва бар ман раҳм накуни, аз зиёнкоронам»

48. Гуфта шуд: «Эй Нух, бо [амнияти] саломатӣ аз ҷониби Мо ва [низ ҳамроҳ бо] баракатҳои [фаровон] бар ту ва бар гурӯҳҳои, ки ҳамроҳат ҳастанд, [бар замин] фуруд о ва гурӯҳҳои [низ] ҳастанд, ки ба зудӣ ононро [аз неъматҳои] баҳраманд месозем, сипас азоби дардноке аз сӯйи Мо ба онон хоҳад расид»

49. [Эй паёмбар] Инҳо аз хабарҳои ғайб аст, ки оноро ба ту ваҳӣ мекунем. На ту онҳоро пеш аз ин медонистӣ ва на қавмат, пас, [бар озорашон] шикебой кун. Яқинан, оқибати [наку] аз они парҳезгорон аст

50. Ва ба сӯйи қавми Од бародарашон Ҳудро [фиристодем, ки] гуфт: «Эй қавми ман, Аллоҳро бипарастед, ки маъбуд [-и барҳақ]-е ҷуз ӯ надоред [ва] шумо [дар ширк ба Аллоҳ таоло] дурӯғбофоне беш нестед

وَأَمَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ
تَتَوَفَّيَنَّكَ فَإِنَّمَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ اللَّهُ
شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ ﴿٤٦﴾

وَلِكُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولٌ فَإِذَا جَاءَ رَسُولُهُمْ
فَضَىٰ بَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا
يُظْلَمُونَ ﴿٤٧﴾

وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنْتُمْ
صَادِقِينَ ﴿٤٨﴾

قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي ضَرًّا وَلَا نَفْعًا
إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ لِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ إِذَا
جَاءَ أَجْلُهُمْ فَلَا يَسْتَعْجِرُونَ سَاعَةً
وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٤٩﴾

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنِ اتَّكُمُ عَدَائِبُهُ بَيْنَنَا
أَوْ نَهَارًا مَّاذَا يَسْتَعْجِلُ مِنْهُ
الْمُجْرِمُونَ ﴿٥٠﴾

51. «Эй қавми ман, барои [расонидани] ин [даъват] аз шумо подоше наметалабам. Подоши ман танҳо бар [ухдаи] касест, ки маро офарид. Оё намеандешед?

أَنْتُمْ إِذَا مَا وَقَعَ ءَامَنْتُمْ بِهِ ءَأَلْتَنَ
وَقَدْ كُنْتُمْ بِهِ تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٥١﴾

52. Ва эй қавми ман, аз Парвардигоратон талаби омурзиш кунед, сипас ба сӯйи Ӯ бозгардед [ва тавба кунед], то [борони] осмонро паёпай бар шумо бифиристад ва неруе бар неруятон биафзояд ва гунаҳкорона [аз ҳақ] рӯй нагардонед»

ثُمَّ قِيلَ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُوقُوا عَذَابَ
الْحُلْدِ هَلْ تُحْزِنُونَ إِلَّا بِمَا كُنْتُمْ
تَكْسِبُونَ ﴿٥٢﴾

53. Онон гуфтанд: «Эй Худ, бароямон далели равшане наовардаи ва мо ба [хотири] гуфтори ту маъбудонамонро раҳо намекунем ва ба ту имон намеоварем

*وَيَسْتَنْبِئُونَكَ أَحَقُّ هُوَ قُلْ إِي
وَرَبِّي إِنَّهُ لَحَقٌّ وَمَا أَنْتُمْ
بِمُعْجِرِينَ ﴿٥٣﴾

54. [Мо чизе] Чуз ин намеғуем, ки бархе аз маъбудонамон ба ту газанде расондаанд [ва девона шудай]. [Худ] Гуфт: «Аллоҳро гувоҳ мегирам ва шумо [низ] гувоҳ бошед, ки ман аз он чи [ба Аллоҳ таоло] шарик қарор медиҳед, безорам

وَلَوْ أَنَّ لِكُلِّ نَفْسٍ ظَلَمَتْ مَا فِي
الْأَرْضِ لَأَفْتَدَتْ بِهِ وَأَسْرُوا النَّدَامَةَ
لَمَّا رَأَوُا الْعَذَابَ وَقُضِيَ بَيْنَهُمْ
بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٥٤﴾

55. Пас, ҳамагӣ дар бораи ман найранг кунед ва муҳлатам надихед

أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
أَلَا إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَكِنَّ
أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٥﴾

56. Ман бар Аллоҳ таоло, ки Парвардигори ману шумост, таваккал кардам. Ҳеҷ чунбандае нест, магар ин ки дар зери қудрат ва фармонравоии Ӯст. Бе тардид, Парвардигорам бар роҳи рост аст

هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٥٦﴾

57. Пас, агар рӯй бигардонед,
[бидонед, ки] ман яқинан, он чиро, ки
ба хотираш ба сӯйи шумо фиристода
шудаам ба шумо расонидам ва
Парвардигори ман, қавме ғайр аз
шуморо қонишинатон мекунад ва
шумо наметавонед ҳеч зиёне ба ӯ
бирасонед, [чароки] бе тардид,
Парвардигорам бар ҳар чиз ниғаҳбон
аст»

58. Ва ҳангоме ки фармони [азоби]
Мо фаро расид, Ҳуд ва касонеро, ки
ҳамроҳаш имон оварда буданд, ба
раҳмате аз [қониби] хеш наҷот
додем ва ононро аз азоби саҳт
раҳонидем

59. Ва ин [қавми] Од буданд, ки оёти
Парвардигорашонро инкор карданд
ва аз паёмбаронаш нофармонӣ
намуданд ва аз фармони ҳар
саркаши ситезагаре пайравӣ
карданд

60. Ва дар ин дунё ва рӯзи қиёмат
[низ] лаънате ба дунболашон равон
аст. Огоҳ бошед! Қавми Од ба
Парвардигорашон куфр варзиданд.
Ҳон! Од – қавми Ҳуд [аз раҳмати
илоҳӣ] дур бод!

يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ مَوْعِظَةٌ
مِّن رَّبِّكُمْ وَشِفَاءٌ لِّمَا فِي الصُّدُورِ
وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٥٧﴾

قُلْ بِفَضْلِ اللَّهِ وَبِرَحْمَتِهِ فَبِذَلِكَ
فَلْيَفْرَحُوا هُوَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ﴿٥٨﴾

قُلْ أَرَأَيْتُمْ مَا أَنزَلَ اللَّهُ لَكُمْ مِّن
رِّزْقٍ فَجَعَلْتُمْ مِّنْهُ حَرَامًا وَحَلَلًا قُلْ
أَللَّهُ أَذِنَ لَكُمْ أَمْ عَلَى اللَّهِ
تَفْتَرُونَ ﴿٥٩﴾

وَمَا ظَنُّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ
الْكَذِبَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّ اللَّهَ لَذُو
فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ
لَا يَشْكُرُونَ ﴿٦٠﴾

61. Ва ба сӯйи [қавми] Самуд бародарашон Солеҳро [фиристодем]. Ў гуфт: «Эй қавми ман Аллоҳро бипарастед, ки чуз Ў маъбуде [бар ҳақ] надоред. Ў шуморо аз замин падида овард ва ободонию онро ба шумо вогузошт, пас, аз Ў омурзиш биталабед, сипас ба сӯяш бозгардед [ва тавба кунед]. Бе тардид, Парвардигорам наздик [ва] иҷобатгар аст»

62. Онон гуфтанд: «Эй Солеҳ, пеш аз ин ту миёни мо мояи умедворӣ будӣ. Оё моро аз парастии он чи падаронамон мепарастиданд, бозмедорӣ? Ва ба ростӣ, мо аз он чи ба сӯяш даъватомон мекуни, саҳт тардид дорем»

63. [Солех] Гуфт: «Эй қавми ман, ба ман бигӯед, [ки] агар аз сӯйи Парвардигорам далел [-у муъҷизаи] ошқоре дошта бошам ва Ў аз ҷониби хеш ба ман раҳмате [нубувват] баҳшида бошад, пас, агар аз Ў нофармонӣ кунам, чи касе маро дар баробари Аллоҳ таоло ёрӣ мекунад? Пас, шумо чуз зиёнкорӣ [чизе] бар ман намеафзодед»

64. Эй қавми ман, ин модашутури Аллоҳ таоло аст, ки барои шумо нишонаест [бар дурустии даъватам], пас, бигзоред, то дар замини Аллоҳ таоло бичарад ва озоре ба ӯ нарасонед, ки [дар ғайри ин сурат] азобе зудрас шуморо фаро мегирад»

وَمَا تَكُونُ فِي شَأْنٍ وَمَا تَتْلُوا مِنْهُ
مِنْ قُرْآنٍ وَلَا تَعْمَلُونَ مِنْ عَمَلٍ إِلَّا
كُنَّا عَلَيْكُمْ شُهُودًا إِذْ تُفِيضُونَ فِيهِ
وَمَا يَعْزُبُ عَنْ رَبِّكَ مِنْ مِثْقَالِ ذَرَّةٍ
فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَلَا أَصْغَرَ
مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْبَرَ إِلَّا فِي كِتَابٍ
مُبِينٍ ﴿٦١﴾

أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ
وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٢﴾

الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٦٣﴾

لَهُمُ الْبَشِيرَىٰ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي
الْآخِرَةِ لَا تَبْدِيلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ ذَلِكَ
هُوَ الْقُوْرُ الْعَظِيمُ ﴿٦٤﴾

65. Пас, он [модашутур]-ро пай (захми) карданд, он гоҳ [Солеҳ ба онон] гуфт: «Се рӯз дар хонаҳоятон [аз неъматҳои дунё] баҳраманд гардед [ва пас аз он азоб хоҳад омад]. Ин ваъдаест, ки дурӯғ нахоҳад буд»

66. Пас, чун фармони [азоб]-и мо фаро расид, Солеҳ ва касонеро, ки ҳамроҳаш имон оварда буданд, ба раҳмате аз [ҷониби] хеш аз [азобу] расвоии он рӯз наҷот додем. Бе гумон, Парвардигорат ҳамон тавонманди шикастнопазир аст

67. Ва касонеро, ки ситам карда буданд, бонг [-и маргбор]-е фаро гирифт, пас, дар ҷойи хеш ба рӯ афтоданд ва ҳалок шуданд

68. Чунончи гӯй дар он [диёр] набудаанд. Огоҳ бошед! [Қавми] Самуд ба Парвардигорашон куфр варзиданд. Ҳон! Самуд [аз раҳмати илоҳӣ] дур бод!

69. Ба ростӣ, фиристодагони Мо бо башорати [таваллуди фарзанд] назди Иброҳим омаданд, [ва] гуфтанд: «Салом [бар ту]». [Ҷ] низ дар посух] Гуфт: «Салом [бар шумо]» ва дере напойд, ки [Иброҳим барояшон] гӯсолае бирён овард

وَلَا يَحْزُنكَ قَوْلُهُمْ إِنَّ الْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦٥﴾

أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مِنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَتَّبِعُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ شُرَكَاءَ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿٦٦﴾

هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الَّتِيلَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يُسْمَعُونَ ﴿٦٧﴾

قَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحٰنَهُ هُوَ الْعَزِيزُ لَهُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ إِنْ عِنْدَكُمْ مِّنْ سُلْطٰنٍ بِهٰذَا أْتَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا نَعْلَمُونَ ﴿٦٨﴾

قُلْ إِنْ الَّذِينَ يُفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ ﴿٦٩﴾

70. Пас, чун дид ба сӯйи он [ғизо] даст намебаранд [ва чизе намехӯранд], бо онон эҳсоси бегонагӣ қард ва [аз бими он ки қасди қатлашро дошта бошанд] аз онон тарсе ба дил гирифт. [Фариштагон] Гуфтанд: «Натарс, мо ба сӯйи қавми Лут фиристода шудаем»

71. Ва ҳамсараш [Сора, ки пушти парда] истода буд, [аз шунидани хабари таваллуди фарзанд] хандид, он гоҳ ўро ба Исҳоқ ва пас аз ў ба Яъқуб башорат додем

72. [Сора] Гуфт: «Эй вой бар ман! Оё дар ҳоле ки худам пиразанам ва ин шавҳарам пирамарде [фартут] аст, фарзанд мезоям? Ба ростӣ, ин чизе шигифтовар аст

73. [Фариштагон] Гуфтанд: «Оё аз фармони Аллоҳ таоло таачҷуб мекуни? Раҳмати Аллоҳ таоло ва баракоташ бар шумо ва аҳли хона бод! Бе тардид, Ў сутудае бузургвор аст»

مَتَّعَ فِي الدُّنْيَا ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ
نُدِّيهِمْ الْعَذَابَ الشَّدِيدَ بِمَا كَانُوا
يَكْفُرُونَ ﴿٧٠﴾

*وَأْتَلَّ عَلَيْهِمْ نَبَأُ نُوحٍ إِذْ قَالَ
لِقَوْمِهِ يَفْقَوْمِ إِنَّ كَانَ كَبْرَ عَلَيكُمْ
مَقَامِي وَتَذَكِيرِي بِآيَاتِ اللَّهِ فَعَلَى
اللَّهِ تَوَكَّلْتُ فَأَجْمِعُوا أَمْرَكُمْ
وَشُرَّكَاءَ كُمْ ثُمَّ لَا يَكُنْ أَمْرُكُمْ
عَلَيْكُمْ عَمَةً ثُمَّ أَقْضُوا إِلَيَّ وَلَا
تُنظِرُونِ ﴿٧١﴾

فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَمَا سَأَلْتُكُمْ مِنْ أَجْرٍ
إِنْ أَجْرِي إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَأُمِرْتُ أَنْ
أَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٧٢﴾

فَكَذَّبُوهُ فَتَبَّعْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي
الْفُلْكِ وَجَعَلْنَاهُمْ خَلْقًا وَأَعْرَفْنَا
الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَنَنْظُرُ كَيْفَ
كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنذَرِينَ ﴿٧٣﴾

74. Пас, чун тарс аз [дили] Иброҳим [берун] рафт ва башорати [таваллуди фарзанд] ба ӯ расид, дар бораи [таъхири азоб ё начоти муъминони] қавми Лут бо мо баҳс [ва ба чуну чаро] пардохт

ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِ رَسُولًا إِلَىٰ قَوْمِهِمْ
فَجَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا
بِمَا كَذَّبُوا بِهِ مِنْ قَبْلُ كَذَلِكَ نَطْعُ
عَلَىٰ قُلُوبِ الْمُعْتَدِينَ ﴿٧٤﴾

75. Ба ростӣ, ки Иброҳим бурдбору бисёрниёишгар ва бозоянда [ба даргоҳи Мо] буд

ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِم مُّوسَىٰ وَهَارُونَ
إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ ۚ يَتَّبِعُنَا
فَأَسْتَكْبِرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُّجْرِمِينَ ﴿٧٥﴾

76. [Фариштагон гуфтанд] «Эй Иброҳим, аз ин [сухан] бигзар, [чаро ки] ба ростӣ, фармони [азоби] Парвардигорат фаро расидааст ва мусалламан, азобе бозгаштнопазир барояшон хоҳад омад»

فَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا
إِنَّ هَذَا لَسِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٧٦﴾

77. Ва чун фиристодагони Мо назди Лут омаданд, аз [тасавури бешармии қавмаш нисбат ба] онон нигарон ва дилтанг шуд ва гуфт: «Имрӯз рӯзи бисёр сахтест»

قَالَ مُوسَىٰ أَتَقُولُونَ لِلْحَقِّ لَمَّا
جَاءَكُمْ أَسِحْرٌ هَذَا وَلَا يُفْلِحُ
السَّجِرُونَ ﴿٧٧﴾

78. Ва қавми ӯ шитобон [ба қасди комчӯй аз меҳмонони Лут] ба [хонаи] ӯ ҳучум оварданд, дар ҳоле ки пеш аз он [низ] муртакиби корҳои зиште мешуданд. [Лут]Гуфт: «Эй қавми ман, инҳо духтарони [уммати] ман ҳастанд; [бо эшон издивоҷ кунед]. Онон барои шумо покизатаранд, пас, аз Аллоҳ таоло битарсед ва маро дар [муқобили] меҳмононам шармсор накунад. Оё байни шумо марди хирадманде нест [ки шуморо аз ин кор боздорад]?»

قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَلْفِتَنَّا عَمَّا وَجَدْنَا
عَلَيْهِ ءَابَاءَنَا وَنَكُونَ لَكُمْ
الْكِبْرِيَاءَ فِي الْأَرْضِ وَمَا نَحْنُ لَكُمْ
بِمُؤْمِنِينَ ﴿٧٨﴾

79. Онон гуфтанд: «Ту худ медонӣ, ки мо ба духтарони [уммати] ту ниёзе надорем ва хуб медонӣ, ки мо чи меҳоҷем»

80. [Лут] Гуфт: «Кош, дар баробари шумо қудрате доштам ё метавонистам ба такаюғи устуворе [ҳамчун хонавода ва қабилаам] паноҳ бибарам»

81. [Фариштагон] Гуфтанд: «Эй Лут, мо фаришодагони Парвардигорат ҳастем. Онон ҳаргиз ба ту даст намеёбанд, пас, вақте посе аз шаб гузарад, хонаводаатро [аз ин шаҳр берун] бибар ва ҳеч як аз шумо ба пушти сар нигоҳ накунад, магар ҳамсарат, ки он чи [аз азоб], ки ба онон мерасад, хатман, ба ӯ [низ] хоҳад расид. Дар ҳақиқат, ваъдагоҳашон субҳ аст. Оё субҳ наздик нест?»

82. Пас, чун фармони Мо фаро расид, он [сарзамин]-ро зеруру кардем ва бар онон сангилҳое паёпай боридем

83. [Санғое, ки] Назди Парвардигорат нишондор буд ва ин [азоби дардноқ] аз ситамгорони [дигар, аз ҷумла Қурайш] дур нест

وَقَالَ فِرْعَوْنُ أَتُتُونِي بِكُلِّ سَاحِرٍ

عَلِيمٍ ﴿٧٩﴾

فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ قَالَ لَهُمْ مُوسَىٰ

الْقُوا مَا أَنْتُمْ مُلْقُونَ ﴿٨٠﴾

فَلَمَّا أَلْقُوا قَالَ مُوسَىٰ مَا جِئْتُمْ بِهِ

السَّحَرُ إِنَّ اللَّهَ سَبِّطُهُ وَإِنَّ اللَّهَ لَا

يُضِلُّ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿٨١﴾

وَوَجَّهَ اللَّهُ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ وَلَوْ كَرِهَ

الْمُجْرِمُونَ ﴿٨٢﴾

فَمَا آمَنَ لِمُوسَىٰ إِلَّا ذُرِّيَّةٌ مِّن قَوْمِهِ

عَلَىٰ خَوْفٍ مِّن فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِمْ أَن

يَفْتِنَهُمْ وَإِنَّ فِرْعَوْنَ لَعَالٍ فِي الْأَرْضِ

وَإِنَّهُ لَكِن الْمُسْرِفِينَ ﴿٨٣﴾

84. Ва ба сӯйи [қавми] Мадян бародарашон Шуайбро [фиристодем]. Ӯ гуфт: «Эй қавми ман, Аллоҳро бипарастед, ки ба чуз ӯ маъбуде [бар ҳақ] надоред ва паймона ва мизонро кам накунед. Ба ростӣ, шуморо дар неъмат мебинем, ва[ле] аз азоби рӯзи фарогир бар шумо метарсам

85. Ва эй қавми ман, паймона ва мизонро бо адолат тамом [-у комил] бидиҳед ва колоҳои мардумро кам надихед ва дар замин ба фасод [-у гуноҳ]накӯшед

86. Агар имон дошта бошед, он чи Аллоҳ таоло [пас аз таҳвили комили паймона аз касби ҳалол] бароятон боқӣ мегузорад, беҳтар аст ва ман бар шумо ниғаҳбон нестам»

87. Онон гуфтанд: «Эй Шуайб, оё намозат туро бар он медорад, ки [ба мо амр кунӣ, то] даст аз он чи падаронамон мепарстиданд, бардорем ё дар амволамон ҳар коре, ки меҳоҳем, накунем? Ту, ки бурдбор [ва] хирадмандӣ [пас, чаро чунин мегӯӣ]?»

وَقَالَ مُوسَىٰ يَقَوْمِ إِن كُنتُمْ ءَامَنُتُمْ
بِاللَّهِ فَعَلَيْهِ تَوَكَّلُوا إِن كُنتُمْ
مُسْلِمِينَ ﴿٨٤﴾

فَقَالُوا عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا
فِتْنَةً لِّلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٨٥﴾

وَنَحْنَا بِرَحْمَتِكَ مِنَ الْقَوْمِ
الْكٰفِرِينَ ﴿٨٦﴾

وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ وَأَخِيهِ أَن تَبَوَّءَا
لِقَوْمِكُمَا بِمِصْرَ بُيُوتًا وَاجْعَلُوا
بُيُوتَكُمْ قِبْلَةً وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَبَشِّرِ
الْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٧﴾

88. [Шуайб] Гуфт: «Эй қавми ман, ба ман бигӯед, [ки] агар аз сӯйи Парвардигорам далел [-у муъҷизаи] ошкоре дошта бошам ва аз чониби хеш рӯзии нақуие ба ман ато карда бошад [он гоҳ чи мекунад]? Ва ман намехоҳам дар он чи шуморо аз он бозмедорам, бо шумо мухалифат кунам [вале худ анҷомаш диҳам]. То он чо дар тавон дорам, чуз ислоҳ намехоҳам ва тавфиқи ман танҳо ба [лутфу хости] Худост, бар Ё таваккал кардам ва ба сӯйи Ё бозмегардам

89. Ва эй қавми ман, душманӣ [ва мухалифат] бо ман сабаб нашавад, ки ҳаммонанди он чи ки ба қавми Нуҳ ё қавми Худ ё қавми Солеҳ расид, ба шумо [низ] бирасад ва [ба хусус азоби] қавми Лут [ки аз лиҳози замону макон] чандон аз шумо дур нест

90. Ва аз Парвардигоратон омурзиш бихоҳед, сипас ба сӯйи Ё бозгардед [ва тавба кунед, ки] бе тардид, Парвардигорам меҳрубон [ва] дӯстдор [-и тавбақунандагон] аст

وَقَالَ مُوسَى رَبَّنَا إِنَّكَ آتَيْتَ فِرْعَوْنَ
وَمَلَآئِهِ زِينَةً وَأَمْوَالًا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
رَبَّنَا لِيُضِلُّوا عَنْ سَبِيلِكَ رَبَّنَا
أَطْمَسُ عَلَىٰ أَمْوَالِهِمْ وَأَشْدُّ عَلَىٰ
قُلُوبِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُوا حَتَّىٰ يَرَوْا
الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٨٨﴾

قَالَ قَدْ أُجِيبَت دَعْوَتُكُمْ مَا فَاسْتَقِيمًا
وَلَا تَتَّبِعَانَّ سَبِيلَ الَّذِينَ لَا
يَعْلَمُونَ ﴿٨٩﴾

* وَجَلَّوْنَا بِنَبِيِّ إِسْرَائِيلَ الْبَحْرَ
فَاتَّبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ وَجُنُودُهُ بَغْيًا
وَعَدُوًّا حَتَّىٰ إِذَا أَدْرَكَهُ الْعَرْفُقُ قَالَ
ءَاَمَنْتُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا الَّذِي ءَاَمَنْتُ
بِهِ بَنُو إِسْرَائِيلَ وَأَنَا مِنَ
الْمُسْلِمِينَ ﴿٩٠﴾

91. Онон гуфтанд: «Эй Шуайб, бисёре аз он чиро, ки мегӯй, намефаҳмем ва яқинан туро дар миёни худ нотавон мебинем ва агар [эҳтироми] қабилаат намебуд, мусалламан, сангсорат мекардем ва ту назди мо тавонманд [гаронқадр] нестӣ»

92. [Шуайб] Гуфт: «Эй қавми ман, оё қабилаам назди шумо гирифта аз Аллоҳ таоло аст, ки [фармони] Ӯро [фаромӯш кардед ва] пушти сари хеш андохтаед. Бе тардид, Парвардигорам ба он чи анҷом медиҳед, ихота дорад

93. Ва эй қавми ман, шумо ба равиши худ амал кунед, ман низ [ба равиши худ] амал мекунам. Ба зудӣ хоҳед донист, ки азоби расвоқунанда бар чи касе фуруд меояд ва дурӯғгӯ кист. Шумо мунтазир бошед ва ман [низ] бо шумо дар интизорам»

94. Ва чун фармони Мо фаро расид, Шуайб ва касонеро, ки ҳамроҳаш имон оварда буданд, ба раҳмате аз [ҷониби] хеш наҷот додем ва касонеро, ки ситам карданд, бонге [марғбор] фаро гирифт, пас, дар ҷойи худ ба рӯ афтоданд ва ҳалок шуданд;

95. Чунон [мурданд] ки гӯй ҳаргиз дар он [диёр] набуданд. Ҳон! [Қавми] Мадян [аз раҳмати илоҳӣ] дур бод! Чунончи [қавми] Самуд дур шуданд

ءَأَلْتَنَ وَقَدْ عَصَيْتَ قَبْلَ وَكُنْتَ مِنَ
الْمُفْسِدِينَ ﴿٩١﴾

فَأَلَيْكُم نُنَجِّيكَ بِبَدَنِكَ لِتَكُونَ لِمَنْ
خَلَقَكَ آيَةً وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ
عَنِ آيَاتِنَا لَعْفُلُونَ ﴿٩٢﴾

وَلَقَدْ بَوَّأْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ مَبُوءًا صِدْقٍ
وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ فَمَا اخْتَلَفُوا
حَتَّىٰ جَاءَهُمُ الْعِلْمُ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي
بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ
يَخْتَلِفُونَ ﴿٩٣﴾

فَإِنْ كُنْتَ فِي شَكٍّ مِّمَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ
فَسْأَلِ الَّذِينَ يَفْرَهُونَ الْكِتَابَ مِنْ
قَبْلِكَ لَقَدْ جَاءَكَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ
فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿٩٤﴾

وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الَّذِينَ كَذَّبُوا
بِآيَاتِ اللَّهِ فَتَكُونُوا مِنَ
الْخٰسِرِينَ ﴿٩٥﴾

96. Ва ба ростй, Мӯсоро бо оёти худ
ва далеле ошкор фиристодем

إِنَّ الَّذِينَ حَقَّتْ عَلَيْهِمْ كَلِمَتُ رَبِّكَ
لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٩٦﴾

97. Ба сӯйи Фиръавн ва бузургон [-у
ашрофи қавм]-и ӯ, пас, онон аз
фармони Фиръавн пайравӣ карданд
ва фармони Фиръавн дуруст [ва
бихрадона] набуд

وَلَوْ جَاءَتْهُمْ كُلُّ آيَةٍ حَتَّى يَرَوْا
الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٩٧﴾

98. [Фиръавн] Рӯзи қиёмат
пешопеши қавмаш меравад ва
ононро ба оташ [-и дузах] ворид
мекунад ва чи бад чойгоҳест, ки ба
он ворид мешаванд!

فَلَوْلَا كَانَتْ قَرْيَةٌ آمَنَتْ فَنَفَعَهَا
إِيمَانُهَا إِلَّا قَوْمُ يُونُسَ لَمَّا آمَنُوا
كَشَفْنَا عَنْهُمْ عَذَابَ الْخِزْيِ فِي
الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَتَّعْنَاهُمْ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٩٨﴾

99. Ва дар ин [дунё] ва рӯзи қиёмат,
нафрин ба дунбол доранд ва чи бад
армуғоне ба онон мебахшанд!

وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَأَمَنَّ مِنَ فِي الْأَرْضِ
كُلَّهُمْ جَمِيعًا أَفَأَنْتَ تُكْفِرُ النَّاسَ
حَتَّىٰ يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٩٩﴾

100. [Эй паёмбар] Ин [бархе] аз
хабарҳои он [сарзаминҳо ва]
шаҳрҳост, ки онҳоро бароят бозгӯ
мекунем, бархе аз онҳо [ҳанӯз]
побарҷост ва [бархе дигар] вайрон
[гаштааст]

وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تُؤْمِنَ إِلَّا بِإِذْنِ
اللَّهِ وَيَجْعَلُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا
يَعْقِلُونَ ﴿١٠٠﴾

101. Ва Мо ба эшон ситам накардем,
балки онон [худ] ба ҳештан ситам
карданд, пас, ҳангоме ки фармони
Парвардигорат [барои азобашон]
фаро расид, маъбудонашон, ки ба
чойи Аллоҳ таоло мехонданд, суде
барояшон надоштанд [ва ёришон
надоданд] ва бар онон ҷуз ҳалокат [-
у табоҳӣ] наафзуданд

قُلْ أَنْظِرُوا مَاذَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَمَا تُعْبَى الْأَيْتُ وَالنُّذُرُ عَنْ قَوْمٍ لَا
يُؤْمِنُونَ ﴿١٠١﴾

102. Ва чунин аст бозхости
Парвардигорат, ки аҳолии
шаҳрҳоро, ки ситамгор [-у мушрик]
буданд, фаро мегирифт. Бе гумон,
бозхости ӯ дарднок ва саҳт аст

103. Яқинан, дар ин [достонҳо, панд
ва] нишонаест барои касе, ки аз
азоби охираат метарсад. Он [рӯз]
рӯзест, ки мардумро барои
[ҳисобрасӣ дар] он ҷамъ мекунад
ва он [рӯз] рӯзест, ки [тамоми аҳли
маҳшар] онро мебинанд

104. Ва Мо онро ҷуз то муддате
муайян ба таъхир намеандозем

105. Рӯзе биеъад, ки ҳеҷ кас ҷуз ба
ичозати ӯ [Аллоҳ таоло] сухан
намегуяд, пас, бархе аз онон
бадбахтанд ва [бархе дигар] неқбахт

106. Аммо касоне, ки бадбахт
шуданд, [дузахианд ва] дар оташ
барояшон [бо ҳар даму боздам]
фарёду нолае аст

107. То осмонҳо ва замин [боқӣ] аст,
дар он [азоб] ҷовидонанд, магар он
ки Парвардигорат бихоҳад [ки
муваҳхидони гунаҳгорро аз дузах
хориҷ созад]. Бе тардид,
Парвардигорат он чиро, ки бихоҳад,
анҷом медиҳад

فَهَلْ يَنْتَظِرُونَ إِلَّا مِثْلَ أَيَّامِ الَّذِينَ
خَلَوْا مِنْ قَبْلِهِمْ قُلْ فَأَنْتَظِرُوا إِلَيَّ
مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظَرِينَ ﴿١٠٢﴾

ثُمَّ نُنَجِّي رُسُلَنَا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا كَذَلِكَ
حَقًّا عَلَيْنَا نُنَجِّ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾

قُلْ يَتَأْتِيهَا النَّاسُ إِنْ كُنْتُمْ فِي شَكِّ
مِنْ دِينِي فَلَا أَعْبُدُ الَّذِينَ تَعْبُدُونَ
مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ أَعْبُدُ اللَّهَ
الَّذِي يَتَوَقَّعُكُمْ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ
مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٤﴾

وَأَنْ أَقِمَّ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا وَلَا
تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٠٥﴾

وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ
وَلَا يَضُرُّكَ فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا مِنْ
الْقَلْبِلِيِّنَ ﴿١٠٦﴾

وَإِنْ يَمَسُّكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ
لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يُرِدْكَ بِخَيْرٍ فَلَا رَادَّ
لِفَضْلِهِ يُصِيبُ بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ
عِبَادِهِ وَهُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿١٠٧﴾

108. Ва аммо касоне, ки некбахт [ва саодатманд] шуданд, то осмонхо ва замин [боқӣ] аст, ҷовидона дар биҳиштанд, магар он ки Парвардигорат бихоҳад [ки муваҳҳидони гунаҳгорро пеш аз вуруд ба биҳишт дар дузах мучозот кунад. Ин неъмат] бахшише бепоён аст

109. Пас, аз [ботил будани] он чи инон [мушрикон] мепарастанд, дар тардид мабош. Онон ин маъбудонро намепарастанд, магар ба ҳамон шакле, ки падаронашон [низ] пештар мепарастиданд ва Мо саҳмашонро [аз азоб] бекамукост ба онон хоҳем дод

قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ الْحَقُّ
 مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنِ اهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا
 يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا
 يَضِلُّ عَلَيْهَا ۗ وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ
 بِوَكِيلٍ ﴿١٠٨﴾

وَاتَّبِعْ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ وَأَصْبِرْ حَتَّىٰ
 يَحْكُمَ اللَّهُ ۗ وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿١٠٩﴾

Сураи Ҳуд

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Алиф, лом, ро. Ин [Куръон]
китобест, ки оёти он истеҳком ёфтааст
ва сипас аз ҷониби ҳақими огоҳ ба
равшани баён шудааст

2. [Паёми паёмбар ин аст] Ки ҷуз
Аллохро напарастед, [ки] бе тардид,
ман аз сӯйи Ё бароятон бимдиҳанда
ва башоратгар ҳастам

3. Ва ин ки аз Парвардигоратон
омурзиш бихоҳед, сипас ба даргоҳаш
тавба кунед, то шуморо [дар зиндагии
дунё] то саромади муайяне ба хайру
хубӣ баҳраманд созад ва ба ҳар
бофазилате [ки яктопарастӣ ва
накукорӣ пеша кардааст, подошу]
фузунӣ бахшад. Ва агар [аз имон] рӯ
бигардонед, [бидонед, ки ман] ба
ростӣ, бароятон аз азоби рӯзе саҳмгин
метарсам

4. [Шумо эй мардум] Бозгаштатон ба
сӯйи Аллоҳ таоло аст ва Ё бар ҳар
чизе тавоност

الرَّ كِتَابٌ أَحْكَمْتُ آيَاتُهُ ثُمَّ
فُضِّلَتْ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ ﴿١﴾

أَلَّا تَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ إِنِّي لَكُمْ مِّنْهُ
نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ ﴿٢﴾

وَأَنْ أَسْتَعْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا
إِلَيْهِ يُمَتِّعْكُمْ مَتَاعًا حَسَنًا إِلَىٰ
أَجَلٍ مُّسَمًّى وَيُؤْتِ كُلَّ ذِي فَضْلٍ
فَضْلَهُ وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنِّي أَخَافُ
عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ كَبِيرٍ ﴿٣﴾

إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ
شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤﴾

5. Огоҳ бошед! Онҳо [куфрро] дар синаҳояшон ниҳон мекунанд, то онро аз Ё [Аллоҳ таоло] пинҳон доранд. Огоҳ бошед! Он гоҳ ки онон чомаҳояшонро бар сар мекашанд, Аллоҳ таоло он чи пинҳон месозанд ва он чи ошкор медоранд, [ҳамаро] медонад. Бе тардид, Ё ба асрори синаҳо доност

6. Ва ҳеҷ чунбандае дар замин нест, магар [ин ки] рӯзиаш бар уҳдаи Аллоҳ таоло аст ва [Ў] қароргоҳ ва маҳалли маргашро медонад. Ҳама [инҳо] дар китобе равшан [сабт] аст

7. Ва Ёст, ки осмонҳо ва заминро дар шаш рӯз офарид ва [пеш аз он] Арши Ё бар об буд, то шуморо биозмояд, ки кадоматон накуортаред. Ва агар [ба мушрикони] бигӯед: «Шумо пас аз марг барангехта мешавед», касоне, ки куфр варзиданд мегӯянд: «Ин [Қуръон чизе] нест, магар қодуе ошкор»

8. Ва агар мо азобашонро то чанд муддате ба таъхир андозем, албатта, [аз рӯйи тамасхур] мегӯянд: «Чи чизе монеъи [вуқуъи] он шуда аст?» Огоҳ бошед! Рӯзе, ки [азоб] ба суроғашон биёяд, аз онон бозгардонида нахоҳад шуд ва он чиро ба масхара мегирифтанд, домангирашон хоҳад шуд

أَلَا إِنَّهُمْ يَنْتُونُ صُدُورَهُمْ

لَيْسَتْخَفُوا مِنْهُ إِلَّا حِينَ

يَسْتَعْتَشُونَ نِيَابَهُمْ يَعْلَمُ مَا

يُبَيِّرُونَ وَمَا يُعْلِنُونَ إِنَّهُ عَالِمٌ

بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٥﴾

*وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ إِلَّا عَلَى

اللَّهِ رِزْقَهَا وَيَعْلَمُ مُسْتَقَرَّهَا

وَمُسْتَوْدَعَهَا كُلٌّ فِي كِتَابٍ

مُبِينٍ ﴿٦﴾

وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ

وَالْأَرْضِ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَكَانَ عَرْشُهُ

عَلَى الْمَاءِ لِيَبْلُوكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ

عَمَلًا وَلَئِنْ قُلْتُمْ إِنَّكُمْ مَبْعُوثُونَ

مِنْ بَعْدِ الْمَوْتِ لَيَقُولَنَّ الَّذِينَ

كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ

مُبِينٌ ﴿٧﴾

وَلَئِنْ أَخَّرْنَا عَنْهُمْ الْعَذَابَ إِلَى

أُمَّةٍ مَعْدُودَةٍ لَيَقُولُنَّ مَا يَحْبِسُهُ

أَلَا يَوْمَ يَأْتِيهِمْ لَيْسَ مَصْرُوفًا

عَنْهُمْ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ

يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٨﴾

9. Ва агар аз чоғиби хеш раҳмате ба инсон бичашонем, сипас онро аз ӯ бигирем, ҳатман, дилсард [ва] носипос мегардад

وَلَيْنَ أَذَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنَّا رَحْمَةً ثُمَّ نَزَعْنَاهَا مِنْهُ إِنَّهُ لَكَيْفُوسٌ
كَفُورٌ ﴿٩﴾

10. Ва агар пас аз ранҷе, ки ба ӯ расидааст, неъмате ба ӯ бичашонем, ҳатман, мегӯяд: «Сахтиҳо [ва ногувориҳо] аз ман дур шуд». Ҳаққо, ки ӯ шодмону фахрфуруш аст

وَلَيْنَ أَذَقْنَاهُ نِعْمَاءَ بَعْدَ ضَرَاءٍ مَسَّتْهُ لَيَقُولَنَّ ذَهَبَ السَّيِّئَاتُ عَنِّي إِنَّهُ لَفَرِحٌ فَخُورٌ ﴿١٠﴾

11. Магар касоне, ки шикебой намуданд ва корҳои нек карданд. Барои эшон омуришу подоши бузурге [дар пеш] аст

إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿١١﴾

12. Ва [эй паёмбар] мабодо [иблоғи] бархе аз он чиро, ки ба сӯят ваҳй мешавад, тарк кунӣ ва синаат аз он ба танг ояд, ки [мушрикони] мегӯянд: «Чаро ганҷе бар ӯ нозил нагаштааст ё фариштае бо ӯ наёмадааст»? Чӯз ин нест, ки ту фақат бимдиҳандаи ва Аллоҳ таоло [муроқибу] коргузори ҳар чизест

فَلَعَلَّكَ تَارِكٌ بَعْضَ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ وَضَائِقٌ بِهِءِ صَدْرِكَ أَنْ يُقُولُوا لَوْلَا أُنزِلَ عَلَيْهِ كَنْزٌ أَوْ جَاءَ مَعَهُ مَلَكٌ إِنَّمَا أَنْتَ نَذِيرٌ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿١٢﴾

13. Ё мегӯянд: «[Муҳаммад] Он [китоб]-ро барсохтааст». Бигӯ: «Агар рост мегӯед, даҳ сура барсохта ҳаммонанди он биёваред ва ба чӯз Аллоҳ таоло ҳар киро метавонед, ба ёрӣ бихонед»

أَمْ يَقُولُونَ أَفَنَزَّلَهُ اللَّهُ فُلًا فَانُوتُوا بِعَشْرِ سُوْرٍ مِّثْلِهِ مُفْتَرِيَاتٍ وَادْعُوا مِنِ اسْتَطَعْتُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٣﴾

14. Пас, агар онон даъвататонро напзируфтанд, бидонед, ки [Қуръон] фақат ба илми Аллоҳ таоло нозил шудааст ва ин ки ҳеч маъбуде [барҳақ] ҷуз ӯ нест. Пас, оё таслим [-и амри Аллоҳ таоло ва паёмбар] мешавед?

15. Касоне, ки зиндагии дунё ва таҷаммули онро мехоҳанд, [подоши] корхояшонро дар ин [дунё] ба тамоий ба онон медиҳем ва дар он [подош ҳеч] каму косте нахоҳанд дид

16. Инон касоне ҳастанд, ки дар охират ба ҷуз оташ [-и дузах ҳеч насибе] нахоҳанд дошт ва он чи дар дунё анҷом додаанд, бар бод рафтааст ва он чи мекарданд, табоҳ аст

17. Оё касе [паёмбар], ки далели ошкоре [Қуръон] аз Парвардигораш дорад ва шоҳиде [Ҷабраил] аз ҷониби ӯ [Аллоҳ таоло] онро мехонад, [ҳаммонанди кофирони гумроҳ аст] ва ҳол он ки пеш аз он низ Мӯсо роҳнамо ва мояи раҳмат [-и эшон] буд. Инон [мусулмонон] ба он [китоб] имон доранд ва ҳар касе аз гурӯҳҳои [-и мухталифи мушрикони], ки ба он куфр биварзад [ва инкораш кунад], оташи дузах ваъдагоҳи ӯст. Пас, [эй паёмбар] аз [Қуръон ва ҳақиқати ваъдаҳои] он дар тардид мабош. Бе тардид, он [китобе] рости дуруст аз сӯи Парвардигори туст, вале бештари мардум имон намеоваранд

فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَكُمْ فَأَعْلَمُوا
أَنَّمَا أَنْزَلَ بِعِلْمِ اللَّهِ وَآنَ لَا إِلَهَ
إِلَّا هُوَ فَهَلْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٤﴾

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا
وَوَرِيثَتَهَا نُوفٍ إِلَيْهِمْ أَعْمَلَهُمْ فِيهَا
وَهُمْ فِيهَا لَا يُبْخَسُونَ ﴿١٥﴾

أُولَئِكَ الَّذِينَ لَيْسَ لَهُمْ فِي
الْآخِرَةِ إِلَّا النَّارُ وَحِطَّ مَا صَنَعُوا
فِيهَا وَبِطُلُّ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾

أَفَمَنْ كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّهِ
وَيَتْلُوهُ شَاهِدٌ مِّنْهُ وَمِنْ قَبْلِهِ
كُتِبَ مُوسَىٰ إِمَامًا وَرَحْمَةً أُولَئِكَ
يُؤْمِنُونَ بِهِ وَمَنْ يَكْفُرْ بِهِ
مِنَ الْأَحْزَابِ فَأَلْتَأَرْ مَوْعِدُهُمْ فَلَا تَكُ
فِي مِرْيَةٍ مِّنْهُ إِنَّهُ الْحَقُّ مِن رَّبِّكَ
وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا
يُؤْمِنُونَ ﴿١٧﴾

18. Ва кист ситамгортар аз он кас, ки [бо нисбат додани фарзанд ё шарик] бар Аллоҳ таоло дурӯғ мебандад? Онон [рӯзи қиёмат] бар Парвардигорашон арза мешаванд ва гувоҳон [паёмбарон ва фариштагон] мегӯянд: «Инҳо ҳамон касоне ҳастанд, ки бар Парвардигорашон дурӯғ мебастанд». Ҳон! Лаънати Аллоҳ таоло бар ситамгорони [мушрик] бод!!

19. [Ҳамон] касоне, ки [мардумро] аз роҳи Аллоҳ таоло бозмедоранд ва онро мунҳариф мецоҳанд ва онон худ охиратро бовар надоранд

20. Онон дар замин нотавонкунанда [-и Аллоҳ аз азоби ҳеш] нестанд ва чуз Аллоҳ таоло дӯстоне надоранд. Азоб бар эшон дучанд мешавад, [чаро ки] онон на тавони шунидан [-и ҳақро] доштанд ва на [ҳақоикро] мидиданд

21. Инонанд, ки ба ҳеш зиён заданд ва дурӯғҳое, ки мебофтанд, [ҳама] маҳву нобуд шуд

22. Ногузир онон дар охират аз ҳама зиёнкортаранд

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ
كَذِبًا أُولَٰئِكَ يُعْرَضُونَ عَلَىٰ رَبِّهِمْ
وَيَقُولُ الْأَشْهَادُ هَٰؤُلَاءِ الَّذِينَ
كَذَّبُوا عَلَىٰ رَبِّهِمُ ۚ أَلَا لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى
 الظَّالِمِينَ ﴿١٨﴾

الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ
وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ
كَافِرُونَ ﴿١٩﴾

أُولَٰئِكَ لَمْ يَكُونُوا مُعْجِزِينَ فِي
الْأَرْضِ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِن دُونِ اللَّهِ
مِن أَوْلِيَاءَ يُضْعِفُ لَهُمُ الْعَذَابَ
مَا كَانُوا يَسْتَطِيعُونَ السَّمْعَ وَمَا
كَانُوا يُبْصِرُونَ ﴿٢٠﴾

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ
وَصَلَّ عَنْهُمْ مَّا كَانُوا يَقْتُرُونَ ﴿٢١﴾

لَا جَرَمَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمْ
الْأَخْسَرُونَ ﴿٢٢﴾

23. Касоне, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста кардаанд ва дар баробари Парвардигорашон фурутанӣ намудаанд, инон яқинан бихиштианд [ва] ҳам инон дар он ҷовидонанд

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ وَأَخْبَتُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ
أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا
خَالِدُونَ ﴿٢٣﴾

24. Масали ин ду гурӯҳ [кофиру муъмин] ҳаммонанди нобино ва ношунаво [аз як сӯ] ва бино ва шунаво [аз сӯи дигар] аст. Оё бо якдигар баробаранд? Оё панд намегиред?

*مَثَلُ الْفَرِيقَيْنِ كَالْأَعْمَىٰ
وَالْأَصْمَىٰ وَالْبَصِيرِ وَالسَّمِيعِ هَلْ
يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٢٤﴾

25. Ва ба ростӣ Мо Нуҳро ба сӯи қавмаш фиристодем [бо ин паём], ки: «Ба ростӣ, ки ман бароятон бимдиҳандае ошкорам

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ إِلَىٰ
لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٢٥﴾

26. Ҷуз Аллоҳро напарастед, [ки] бе тардид ман аз азоби рӯзе дарднок бар шумо метарсам»

أَنْ لَا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي أَخَافُ
عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ أَلِيمٍ ﴿٢٦﴾

27. Бузургоне аз қавми ӯ, ки куфр варзида буданд, [дар посух] гуфтанд: «Туро ҷуз башаре ҳаммонанди хеш намебинем ва ба ҷуз фурумояғони мо [он ҳам надониста ва] насанҷида [қаси дигареро] намебинем, ки аз ту пайравӣ карда бошад ва бароятон [ҳеч] бартарие бар худ намебинем, балки шуморо дуруғғу мепиндорем»

فَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ
قَوْمِهِ مَا تَرْنَكَ إِلَّا بَشَرًا مِثْلَنَا
وَمَا تَرْنَكَ أَتَّبِعُكَ إِلَّا الَّذِينَ هُمْ
أَرَادُوا بُدَآئِ الرَّأْيِ وَمَا تَرَىٰ
لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ بَلْ
نظننكم كذابين ﴿٢٧﴾

28. [Нух] гуфт: «Эй қавми ман, ба ман бигӯед, [ки] агар аз сӯйи Парвардигорам далел [-у муъҷизаи] ошкоре дошта бошам ва Ё аз ҷониби хеш ба ман раҳмате [нубувват] баҳшида бошад ва [ин мавҳибат] аз диди шумо пӯшида бошад, оё мо метавонем ба [пазириши] он водоратон кунем ва ҳол он ки кароҳат доред?

29. Ва эй қавми ман, барои ин [рисолат ман ҳеч сарват] ва моле аз шумо дархост намекунам. Подоши ман ҷуз бар [ухдаи] Аллоҳ таоло нест ва касонеро, ки имон овардаанд, аз худ намеронам. Бе тардид, [рӯзи қиёмат] онон мулоқоткунандаи Парвардигори хешанд, вале ман шуморо гурӯҳе мебинам, ки нодонӣ мекунад

30. Ва эй қавми ман, агар ман онро тард кунам, кист, ки маро дар баробари [қайфари] Аллоҳ таоло ёрӣ кунад? Пас, оё панд намегиред?

31. Ва ба шумо намегӯям, ки ганҷинаҳои Аллоҳ таоло назди ман аст ва ғайб намедонам ва намегӯям, ки ман фариштаам ва дар бораи касоне, ки ба чашми шумо ҳақир меоянд, намегӯям, ки Аллоҳ таоло хайре насибашон нахоҳад кард. Аллоҳ таоло ба он чи дар дилҳои эшон аст, огоҳтар аст. [Агар чунин бигӯям] Дар он сурат, ҳатман, аз ситамгорон хоҳам буд»

قَالَ يَقَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كُنْتُ عَلَى
بَيْتَةِ مِنْ رَبِّي وَعَاتِلِي رَحْمَةً مِنْ
عِنْدِهِ فَعَمِيَّتْ عَلَيْكُمْ
أَنْزَلِمْكُمْوهَا وَأَنْتُمْ لَهَا
ظُرُوهٗ ﴿٢٨﴾

وَيَقَوْمِ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مَالًا إِنْ
أَجْرِي إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَمَا أَنَا بِطَارِدِ
الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّهُمْ مُلْقُوا رَبِّهِمْ
وَلَكِنِّي أَرَأَيْتُمْ قَوْمًا تَجْهَلُونَ ﴿٢٩﴾

وَيَقَوْمِ مَنْ يَنْصُرُنِي مِنَ اللَّهِ إِنْ
طَرَدْتُهُمْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٣٠﴾

وَلَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنِ
اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبِ وَلَا أَقُولُ
إِنِّي مَلَكٌ وَلَا أَقُولُ لِلَّذِينَ تَزْدَرِي
أَعْيُنُكُمْ لَنْ يُؤْتِيَهُمُ اللَّهُ خَيْرًا
اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا فِي أَنْفُسِهِمْ إِنِّي إِذَا
لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٣١﴾

32. [Қавмаш] Гуфтанд: «Эй Нух, ба ростӣ, ки бо мо ҷидол кардӣ ва бисёр [ҳам] ҷидол кардӣ, пас, агар рост мегӯӣ, он чи [аз азоб]-ро, ки ба мо ваъда медиҳӣ, биёвар»

33. [Нух] Гуфт: «Танҳо Аллоҳ таоло аст, ки агар бихоҳад, онро бар [сари] шумо меоварад ва шумо оҷизкунанда [и ӯ аз азоб кардан] нестед

34. Ва агар ман бихоҳам насиҳататон кунам, насиҳат кардани ман суде бароятон надорад, агар Аллоҳ таоло бихоҳад [ки нобуду] гумроҳатон созад. ӯ Парвардигори шумост ва [ҳамагӣ] ба сӯяш бозгардонда мешавед»

35. Оё [мушрикони] мегӯянд: «ӯ [Муҳаммад] ин суханонро ба дурӯғ ба Аллоҳ таоло нисбат додааст? Бигӯ: «Агар ман инҳоро аз пеши худ сохта бошам ва ба ӯ нисбат диҳам, гуноҳаш бар [ухдаи] ман, ва[-ле] ман аз гуноҳони шумо безорам»

36. Ва ба Нух ваҳӣ шуд, ки: «Аз қавми ту ҷуз касоне, ки имон овардаанд, дигар ҳеҷ кас имон намеоварад, пас, бар он чи мекарданд, ғам махӯр

37. Ва [акнун] киштиро зери назари Мо ва ба ваҳӣ [ва роҳнамоӣ]-и Мо бисоз ва дар бораи касоне, ки ситам карданд, бо Ман сухан магӯ [чаро ки] онҳо, ҳатман, ғарқшуданӣ ҳастанд»

قَالُوا يَنْبُوحُ قَدْ جَدَلْنَا فَأَكْثَرْتَ
جِدْلَنَا فَأَتَيْنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ
مِنَ الصّٰدِقِيْنَ ﴿٣٢﴾

قَالَ إِنَّمَا يَأْتِيكُمْ بِهِ اللَّهُ إِنْ شَاءَ
وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿٣٣﴾

وَلَا يَنْفَعُكُمْ نُصْحِي إِنْ أَرَدْتُ أَنْ
أَنْصَحَ لَكُمْ إِنْ كَانَ اللَّهُ يُرِيدُ أَنْ
يُغْوِيَكُمْ هُوَ رَبُّكُمْ وَإِلَيْهِ
تَرْجَعُونَ ﴿٣٤﴾

أَمْ يَمُولُونَ أَفْتَرْتَهُ قُلْ إِنْ أَفْتَرَيْتُهُ
فَعَلَىٰ إِجْرَامِي وَأَنَا بَرِيءٌ مِّمَّا
تُجْرِمُونَ ﴿٣٥﴾

وَأَوْحَىٰ إِلَىٰ نُوحٍ أَنَّهُ لَنْ يُؤْمِنَ مِن
قَوْمِكَ إِلَّا مَن قَدْ ءَامَنَ فَلَا
تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾

وَأَصْنَعِ الْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا وَوَحْيِنَا
وَلَا تُخْلِطْنِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا
إِنَّهُمْ مُّعْرِفُونَ ﴿٣٧﴾

38. Ва [Нух] киштиро месохт ва гоҳе бузургоне аз қавмаш бар ӯ мегузаштанд, масхарааш мекарданд. [Ҷ] Мегуфт: «Агар моро масхара мекунед, мо низ [ба хангомаш] ба ҳамон сурате, ки моро масхара мекунед, шуморо масхара хоҳем кард

وَيَصْنَعُ الْفُلْكَ وَكَلَّمَا مَرَّ عَلَيْهِ
مَلَأَ مِنْ قَوْمِهِ سَخِرُوا مِنْهُ قَالَ
إِنْ تَسَخَرُوا مِنَّا فَإِنَّا نَسَخَرُ
مِنْكُمْ كَمَا تَسَخَرُونَ ﴿٣٨﴾

39. Ба зудӣ хоҳед донист, ки азоби [илоҳӣ] суроғи чи касе меояд, ки хораш созад ва азобе пойдор бар ӯ фуруд ояд»

فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ
يُخْزِيهِ وَيَجُلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ
مُفِيمٌ ﴿٣٩﴾

40. [Ин ҳолат ҳамчунон идома дошт] то замоне, ки фармон [-и азоб] фаро расид ва [об аз] танӯр чӯшидан гирифт. [Ба Нух] гуфтем: «Аз [аз ҳайвонот] як ҷуфт [нар ва мода] дар он [кишти] савор кун ва [ҳамчунин] хонадонатро, ба ҷуз касе, ки ваъда [-и ҳалок] қаблан бар ӯ муқаррар шудааст ва [низ] касонеро, ки имон овардаанд [низ савор кун]». Ва ҷуз иддаи андаке ҳамроҳи ӯ имон наоварда буданд

حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّورُ
قُلْنَا أَحْمِلْ فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ
اثنَيْنِ وَاهْلِكِ إِلَّا مَنْ سَبَقَ عَلَيْهِ
الْقَوْلُ وَمَنْ ءَامَنَ وَمَا ءَامَنَ مَعَهُ
إِلَّا قَلِيلٌ ﴿٤٠﴾

41. [Нух] Гуфт: «Дар он [кишти] савор шавед. Ҳаракат ва таваққуфаш ба ном [-у хости] Аллоҳ таоло аст. Бе тардид, Парвардигорам омурзандаву меҳрубон аст»

*وَقَالَ ارْكَبُوا فِيهَا بِسْمِ اللَّهِ
مَجْرًا لَهَا وَرُمْسَهَا إِنِّي رَبِّي لَعَفُورٌ
رَّحِيمٌ ﴿٤١﴾

42. Ва он [кишти] ононро дар миёни амвоҷи кӯҳпайкаре [пеш] мебурд ва Нух писарашро, ки дар каноре [истода] буд, садо зад: «Писарам, бо мо савор шав ва ҳамроҳи кофирон мабош»

وَهُي تَجْرِي بِهِمْ فِي مَوْجٍ كَالْجِبَالِ
وَنَادَى نُوحٌ أُمَّتَهُ وَكَانَ فِي مَعْزِلٍ
يَبْنِي أَرْكَبَ مَعَنَا وَلَا تَكُن مَعَ
الْكَافِرِينَ ﴿٤٢﴾

43. [Писари Нух] Гуфт: «Ба кӯҳе паноҳ хоҳам бурд, ки аз об ҳифзам кунад».

[Нух] Гуфт: «Имрӯз ҳеч ниғаҳдорандае дар баробари фармони Аллоҳ таоло нест, магар касе, ки [Аллоҳ таоло] ба ӯ раҳм кунад». Ва [-ле ногоҳ] мавҷ дар миёни он ду фосила андохт, пас, [вай низ] аз ғарқшудагон гардид

44. Ва гуфта шуд: «Эй замин, обатро фуру бар ва эй осмон [аз боридан] боз ист ва об фуру нишаст ва кор ба анҷом расид ва [киштӣ] бар [кӯҳи] Чудӣ қарор гирифт ва гуфта шуд: «Дурӣ [аз раҳмати илоҳӣ] бар гурӯҳи ситамгорон бод!»

45. Ва Нух Парвардигорашро нидо доду гуфт: «Парвардигоро, писарам аз хонадони ман аст ва бе гумон, ваъдаи Ту [дар бораи наҷоти хонадонам] ҳақ аст ва Ту беҳтарин доварӣ»

46. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Эй Нух, дар ҳақиқат, ӯ аз хонадони ту нест. [Кирдори] ӯ кирдори ношоиста аст. Пас, чизеро, ки ба он дониш надорӣ, аз Ман махоҳ. Ман туро панд медиҳам, ки мабодо аз ҷоҳилон бошӣ»

47. [Нух] Гуфт: «Парвардигоро, ман ба Ту паноҳ мебарам, ки аз Ту чизе бихоҳам, ки ба он донише надорам ва агар маро набахшӣ ва бар ман раҳм накуни, аз зиёнкоронам»

قَالَ سَأُوۡبَىٰٓ اِلَىٰ جَبَلٍ يَّعۡصِمُنِي
مِنَ الْمَآءِ ۗ قَالَ لَا عَاصِمَ الْيَوۡمَ مِنْ
اَمْرِ اللّٰهِ اِلَّا مَنْ رَّحِمۡٓ وَحَالَ بَيْنَهُمَا
الْمَوۡجُ فَكَانَ مِنَ الْمُعۡرِقِيۡنَ ﴿٤٣﴾

وَقِيۡلَ يٰٓاَرْضُ اَبۡلَعِي مَآءَكَ
وَيٰٓسَمَآءُ اَقۡلَعِي وَغِيۡضَ الْمَآءِ
وَقُضِيَ الْاَمۡرُ وَاَسۡتَوۡتَ عَلٰى
الْجُوۡدِيِّ ۗ وَقِيۡلَ بَعۡدًا لِلۡقَوۡمِ
الظّٰلِمِيۡنَ ﴿٤٤﴾

وَوَادٰى نُوحٌ رَّبَّهُ فَقَالَ رَبِّ اِنَّ
اَبْنٰى مِنْ اَهۡلِي وَاِنَّ وَعَدَكَ الْحَقُّ
وَاَنْتَ اَحۡكَمُ الْحٰكِمِيۡنَ ﴿٤٥﴾

قَالَ يٰٓنُوۡحُ اِنَّهٗ لَيَسَّ مِنْ اَهۡلِكَ
اِنَّهٗ عَمَلٌ غَيۡرُ صٰلِحٍ ۗ فَلَا تَسۡعَلِنِ
مَا لَيَسَّ لَكَ بِهٖ ۗ عَلِمۡٓ اِنِّيۡ اَعْظَمُ
اَنْ تَكُوۡنَ مِنَ الْجٰهِلِيۡنَ ﴿٤٦﴾

قَالَ رَبِّ اِنِّيۡ اَعُوۡذُ بِكَ اَنْ اَسۡتَلَكَ
مَا لَيَسَّ لِيۡ بِهٖ ۗ عَلِمۡٓ وَاِلَّا تَغۡفِرۡ لِيۡ
وَتَرۡحَمۡنِيۡ اَكُنۡ مِنَ الْخٰسِرِيۡنَ ﴿٤٧﴾

48. Гуфта шуд: «Эй Нух, бо [амнияти] саломатӣ аз ҷониби Мо ва [низ ҳамроҳ бо] баракатҳои [фаровон] бар ту ва бар гурӯҳҳои, ки ҳамроҳат ҳастанд, [бар замин] фуруд о ва гурӯҳҳои [низ] ҳастанд, ки ба зудӣ ононро [аз неъматҳо] баҳраманд месозем, сипас азоби дардноке аз сӯи Мо ба онон хоҳад расид»

49. [Эй паёмбар] Инҳо аз хабарҳои ғайб аст, ки ононро ба ту ваҳӣ мекунем. На ту ононро пеш аз ин медонистӣ ва на қавмат, пас, [бар озорашон] шикест кун. Яқинан, оқибати [наку] аз они парҳезгорон аст

50. Ва ба сӯи қавми Од бародарашон Ҳудро [фиристорем, ки] гуфт: «Эй қавми ман, Аллоҳро бипарастед, ки маъбуд [-и барҳақ]-е ҷуз Ӯ надоред [ва] шумо [дар ширк ба Аллоҳ таоло] дурӯғбофоне беш нестед

51. «Эй қавми ман, барои [расонидани] ин [даъват] аз шумо подоше наметалабам. Подоши ман танҳо бар [ухдаи] касест, ки маро офарид. Оё намеандешед?

52. Ва эй қавми ман, аз Парвардигоратон талаби омуриш кунед, сипас ба сӯи Ӯ бозгардед [ва тавба кунед], то [борони] осмонро паёпай бар шумо бифристад ва неруе бар неруягон бифарояд ва гунаҳкорона [аз ҳақ] рӯй нагардонед»

قِيلَ يٰ نُوحُ اٰهْبِطْ بِسَلٰمٍ مِّنَّا
وَبَرَكَاتٍ عَلَيْنَا وَعَلَىٰ اٰمِرٍ مِّمَّنْ
مَعَكَ وَاٰمُرٌ سَنُتَعْتُهُمْ ثُمَّ يٰمَسُّهُمْ
مِّنَّا عَذَابٌ اَلِيمٌ ﴿٤٨﴾

تِلْكَ مِنْ اٰنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهَا
اِلَيْكَ مَا كُنْتَ تَعْلَمُهَا اَنْتَ وَلَا
قَوْمَكَ مِنْ قَبْلِ هٰذَا فَاَصْبِرْ اِنَّ
الْعَاقِبَةَ لِلْمُتَّقِيْنَ ﴿٤٩﴾

وَالِىْ غَادٍ اٰحَاهُمْ هُوْدًا قَالَ يٰقَوْمِ
اَعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِنْ اِلٰهٍ
غَيْرُهُ اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا مُفْتَرُونَ ﴿٥٠﴾

يٰقَوْمِ لَا اَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ اَجْرًا اِنْ
اَجْرِيْ اِلَّا عَلَى الَّذِى فَطَرَنِيْ اَفَلَا
تَعْقِلُوْنَ ﴿٥١﴾

وَيٰقَوْمِ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوْا
اِلَيْهِ يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْنَا
مِدْرَارًا وَيَزِدْكُمْ قُوَّةً اِلَىٰ فُوْتِكُمْ
وَلَا تَتَوَلَّوْا مُجْرِمِيْنَ ﴿٥٢﴾

53. Онон гуфтанд: «Эй Худ, бароямон далели равшане наовардай ва мо ба [хотири] гуфтори ту маъбудонамонро раҳо намекунем ва ба ту имон намеоварем

قَالُوا يَا هُوْدُ مَا جِئْتَنَا بِبَيِّنَةٍ وَمَا
نَحْنُ بِتَارِكِي آلِهَتِنَا عَنْ قَوْلِكَ وَمَا
نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٥٣﴾

54. [Мо чизе] Чуз ин намегӯем, ки бархе аз маъбудонамон ба ту газанде расондаанд [ва девона шудай]. [Худ] Гуфт: «Аллохро гувоҳ мегирам ва шумо [низ] гувоҳ бошед, ки ман аз он чи [ба Аллоҳ таоло] шарик қарор медиҳед, безорам

إِنْ نَقُولُ إِلَّا اعْتَرَاكَ بَعْضُ
آلِهَتِنَا بِسُوءٍ قَالَ إِنِّي أُشْهِدُ اللَّهَ
وَأَشْهَدُوهُ أَيُّ بَرِيءٍ مِّمَّا
تُشْرِكُونَ ﴿٥٤﴾

55. Пас, ҳамагӣ дар бораи ман найранг кунед ва муҳлатам надихед

مِنْ دُونِهِ فَكَيْدُونِي جَمِيعًا ثُمَّ لَا
تَنْظُرُونَ ﴿٥٥﴾

56. Ман бар Аллоҳ таоло, ки Парвардигори ману шумост, таваккал кардам. Ҳеҷ чунбандае нест, магар ин ки дар зери қудрат ва фармонравоии Ёст. Бе тардид, Парвардигорам бар роҳи рост аст

إِنِّي تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ رَبِّي وَرَبِّكُمْ
مَا مِنْ دَابَّةٍ إِلَّا أَهْوَأُ خَلْفَهُ
بِنَاصِيَتِهَا إِنَّ رَبِّي عَلَى صِرَاطٍ
مُسْتَقِيمٍ ﴿٥٦﴾

57. Пас, агар рӯй бигардонед, [бидонед, ки] ман яқинан, он чиро, ки ба хотираш ба сӯи шумо фиристода шудаам ба шумо расонидам ва Парвардигори ман, қавме ғайр аз шуморо қонишинатон мекунад ва шумо наметавонед ҳеҷ зиёне ба Ё бирасонед, [чароки] бе тардид, Парвардигорам бар ҳар чиз ниғаҳбон аст»

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ مَا
أُرْسِلْتُ بِهِ إِلَيْكُمْ وَيَسْتَخْلِفُ
رَبِّي قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّوهُ
شَيْئًا إِنَّ رَبِّي عَلَى كُلِّ شَيْءٍ
حَفِيظٌ ﴿٥٧﴾

58. Ва ҳангоме ки фармони [азоби] Мо фаро расид, Ҳуд ва касонеро, ки ҳамроҳаш имон оварда буданд, ба раҳмате аз [ҷониби] хеш наҷот додем ва ононро аз азоби сахт раҳонидем

وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَحْنُ حُودًا وَالَّذِينَ
ءَامَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَنَحْنُ لَهُمْ
مِنَ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٥٨﴾

59. Ва ин [қавми] Од буданд, ки оёти Парвардигорашонро инкор карданд ва аз паёмбаронаш нофармонӣ намуданд ва аз фармони ҳар саркаши ситезагаре пайравӣ карданд

وَتِلْكَ عَادٌ جَحَدُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ
وَءَصَوْا رُسُلَهُ وَاتَّبَعُوا أَمْرَ كُلِّ
جَبَّارٍ عَنِيدٍ ﴿٥٩﴾

60. Ва дар ин дунё ва рӯзи қиёмат [низ] лаънате ба дунболашон равон аст. Огоҳ бошед! Қавми Од ба Парвардигорашон куфр варзиданд. Ҳон! Од – қавми Ҳуд [аз раҳмати илоҳӣ] дур бод!

وَاتَّبِعُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ
الْقِيَامَةِ ۗ أَلَا إِنَّ عَادًا كَفَرُوا رَبَّهُمْ
أَلَا بَعْدَ إِعَادٍ قَوْمٌ هُودٍ ﴿٦٠﴾

61. Ва ба сӯйи [қавми] Самуд бародарашон Солеҳро [фиристодем]. Ў гуфт: «Эй қавми ман Аллоҳро бипарастед, ки ҷуз Ў маъбуде [бар ҳақ] надоред. Ў шуморо аз замин паид овард ва ободонии онро ба шумо вогузошт, пас, аз Ў омурзиш биталабед, сипас ба сӯяш бозгардед [ва тавба кунед]. Бе тардид, Парвардигорам наздик [ва] иҷбатгар аст»

*وَإِلَى ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا قَالَ
يَقَوْمُ أَعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِن
إِلَهِ غَيْرُهُ ۗ هُوَ أَنشَأَكُمْ مِنَ
الْأَرْضِ وَاسْتَعْمَرَكُمْ فِيهَا
فَأَسْتَغْفِرُوهُ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ إِنَّ رَبِّي
قَرِيبٌ مُجِيبٌ ﴿٦١﴾

62. Онон гуфтанд: «Эй Солеҳ, пеш аз ин ту миёни мо мояи умедворӣ будӣ. Оё моро аз парастии он чи падаронамон мепарастиданд, бозмедорӣ? Ва ба ростӣ, мо аз он чи ба сӯяш даъватамон мекунӣ, сахт тардид дорем»

قَالُوا يَصْلِحُ قَدْ كُنْتَ فِينَا مَرْجُوًّا
قَبْلَ هَذَا أَتَنْهَانَا أَنْ نَعْبُدَ مَا
يَعْبُدُ آبَاؤُنَا وَإِنَّ لَنَا لَفِي شَكِّ مِمَّا
تَدْعُونَا إِلَيْهِ مُرِيبٌ ﴿٦٢﴾

63. [Солеҳ] Гуфт: «Эй қавми ман, ба ман бигӯед,[ки] агар аз сӯйи Парвардигорам далел [-у муъҷизаи] ошкоре дошта бошам ва ӯ аз ҷониби хеш ба ман раҳмате [нубувват] баҳшида бошад, пас, агар аз ӯ нофармонӣ кунам, чи касе маро дар баробари Аллоҳ таоло ёрӣ мекунад? Пас, шумо чӯз зиёнкорӣ [чизе] бар ман намеафзоед

64. Эй қавми ман, ин модашутури Аллоҳ таоло аст, ки барои шумо нишонаест [бар дурустии даъватам], пас, бигзоред, то дар замини Аллоҳ таоло бичарад ва озоре ба ӯ нарасонед, ки [дар ғайри ин сурат] азобе зудрас шуморо фаро мегирад»

65. Пас, он [модашутур]-ро пай (захми) карданд, он гоҳ [Солеҳ ба онон] гуфт: «Се рӯз дар хонаҳоятон [аз неъматҳои дунё] баҳраманда гардед [ва пас аз он азоб хоҳад омад]. Ин ваъдаест, ки дурӯғ нахоҳад буд»

66. Пас, чун фармони [азоб]-и мо фаро расид, Солеҳ ва касонеро, ки ҳамроҳаш имон оварда буданд, ба раҳмате аз [ҷониби] хеш аз [азобу] расвоии он рӯз наҷот додем. Бе гумон, Парвардигорат ҳамон тавонманди шикастнопазир аст

67. Ва касонеро, ки ситам карда буданд, бонг [-и марғбор]-е фаро гирифт, пас, дар ҷойи хеш ба рӯ афтоданд ва ҳалок шуданд

قَالَ يَقَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كُنْتُمْ عَلَىٰ
بَيْتَةِ مِن رَّبِّي وَعَآئِلِي مِنْهُ رَحْمَةً
فَمَنْ يَنْصُرُنِي مِنَ اللَّهِ إِنْ
عَصَيْتُهُ ۗ فَمَا تَزِيدُونِي غَيْرَ
تَخْسِيرٍ ﴿٣٣﴾

وَيَقَوْمِ هَذِهِ نَافَةٌ لَّكُمْ آيَةٌ
فَذُرُّوهَا تَأْكُلْ فِي أَرْضِ اللَّهِ وَلَا
تَمْسُوهَا بِسُوءِ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابٌ
قَرِيبٌ ﴿٣٤﴾

فَعَقَرُوهَا فَقَالَ تَمَتَّعُوا فِي دَارِكُمْ
ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ ۖ ذَٰلِكَ وَعَدُّ غَيْرٍ
مَّكَذُوبٍ ﴿٣٥﴾

فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَحْنُ بَصِيرًا
وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةِ مِنَّا
وَمِنْ خِزْيِ يَوْمِئِذٍ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ
الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ ﴿٣٦﴾

وَأَخَذَ الَّذِينَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةَ
فَأَصْبَحُوا فِي دِيَرِهِمْ جَثِيئِينَ ﴿٣٧﴾

68. Чунончи гӯй дар он [диёр]
набудаанд. Огоҳ бошед! [Қавми]
Самуд ба Парвардигорашон куфр
варзиданд. Ҳон! Самуд [аз раҳмати
илоҳӣ] дур бод!

69. Ба ростӣ, фиристодагони Мо бо
башорати [таваллуди фарзанд] назди
Иброҳим омаданд, [ва] гуфтанд:
«Салом [бар ту]». [Ӯ низ дар посух]
Гуфт: «Салом [бар шумо]» ва дере
напоид, ки [Иброҳим барояшон]
гӯсолае бирён овард

70. Пас, чун дид ба сӯйи он [ғизо] даст
намебаранд [ва чизе намехӯранд], бо
онон эҳсоси бегонагӣ кард ва [аз бими
он ки қасди қатлашро дошта бошанд]
аз онон тарсе ба дил гирифт.
[Фариштагон] Гуфтанд: «Натарс, мо ба
сӯйи қавми Лут фиристода шудаем»

71. Ва ҳамсараш [Сора, ки пушти
парда] истода буд, [аз шунидани
хабари таваллуди фарзанд] хандид,
он гоҳ ӯро ба Исҳоқ ва пас аз ӯ ба
Яъқуб башорат додем

72. [Сора] Гуфт: «Эй вой бар ман! Оё
дар ҳоле ки худам пиразанам ва ин
шавҳарам пирамарде [фартут] аст,
фарзанд мезоям? Ба ростӣ, ин чизе
шигифтовар аст

73. [Фариштагон] Гуфтанд: «Оё аз
фармони Аллоҳ таоло таачҷуб
мекунӣ? Раҳмати Аллоҳ таоло ва
баракоташ бар шумо ва аҳли хона
бод! Бе тардид, Ӯ сутудае бузургвор
аст»

كَانَ لَمْ يَغْتَوُوا فِيهَا إِلَّا أَنْ تَمُودًا
كَفَرُوا رَبَّهُمْ إِلَّا بَعْدًا لِمُودَ ﴿٦٨﴾

وَلَقَدْ جَاءَتْ رُسُلَنَا إِبْرَاهِيمَ
بِالْبَشَرَى قَالُوا سَلَمًا قَالَ سَلَّمَ
فَمَا لَبِثَ أَنْ جَاءَ بِعِجْلٍ حَنِيدٍ ﴿٦٩﴾

فَلَمَّا رَأَى أَيْدِيَهُمْ لَا تَصِلُ إِلَيْهِ
نَكِرَهُمْ وَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً
قَالُوا لَا تَخَفْ إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَى قَوْمٍ
لُوطٍ ﴿٧٠﴾

وَأُمْرَأَتُهُ قَائِمَةٌ فَضَحِكَتْ
فَبَشَّرْنَاهَا بِإِسْحَاقَ وَمِنْ وَرَاءِ
إِسْحَاقَ يَعْقُوبَ ﴿٧١﴾

قَالَتْ يَوَيْلَئِي أَأَلِدُ وَأَنَا عَجُوزٌ
وَهَذَا بَعْلِي شَيْخًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ
عَجِيبٌ ﴿٧٢﴾

قَالُوا أَتَعْجَبِينَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ رَحْمَتُ
اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ عَلَيْكُمْ أَهْلَ
الْبَيْتِ إِنَّهُ حَمِيدٌ مَجِيدٌ ﴿٧٣﴾

74. Пас, чун тарс аз [дили] Иброҳим [берун] рафт ва башорати [таваллуди фарзанд] ба ӯ расид, дар бораи [таъхири азоб ё начоти муъминони] қавми Лут бо мо баҳс [ва ба чуну чаро] пардохт

75. Ба ростӣ, ки Иброҳим бурдбору бисёрниёишгар ва бозоянда [ба даргоҳи Мо] буд

76. [Фариштагон гуфтанд] «Эй Иброҳим, аз ин [сухан] бигзар, [чаро ки] ба ростӣ, фармони [азоби] Парвардигорат фаро расидааст ва мусалламан, азобе бозгаштнопазир барояшон хоҳад омад»

77. Ва чун фиристодагони Мо назди Лут омаданд, аз [тасавури бешармии қавмаш нисбат ба] онон нигарон ва дилтанг шуд ва гуфт: «Имрӯз рӯзи бисёр сахтест»

78. Ва қавми ӯ шитобон [ба қасди комчӯй аз меҳмонони Лут] ба [хонаи] ӯ ҳучум оварданд, дар ҳоле ки пеш аз он [низ] муртакиби корҳои зиште мешуданд. [Лут]Гуфт: «Эй қавми ман, инҳо духтарони [уммати] ман ҳастанд; [бо эшон издивоҷ кунед]. Онон барои шумо покизатаранд, пас, аз Аллоҳ таоло битарсед ва маро дар [муқобили] меҳмононам шармсор накунед. Оё байни шумо марди хирадманде нест [ки шуморо аз ин кор боздорад]?»

فَلَمَّا ذَهَبَ عَن إِبرَاهِيمَ الرَّوْعُ
وَجَاءَتْهُ الْبَشْرَىٰ يُجْدِلُنَا فِي قَوْمِ
لُوطٍ ﴿٧٤﴾

إِنَّ إِبرَاهِيمَ لَحَلِيمٌ أَوَّهٌ مُّنبِتٌ ﴿٧٥﴾

يَا إِبرَاهِيمُ أَعْرِضْ عَن هَذَا إِنَّهُ
قَدْ جَاءَ أَمْرٌ رَبِّكَ وَإِنَّهُمْ آتِيهِمْ
عَذَابٌ غَيْرُ مَرْدُودٍ ﴿٧٦﴾

وَلَمَّا جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِئَاءَ بِهِمْ
وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَقَالَ هَذَا يَوْمٌ
عَصِيبٌ ﴿٧٧﴾

وَجَاءَهُ قَوْمُهُ يُهْرَعُونَ إِلَيْهِ وَمِن
قَبْلُ كَانُوا يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ قَالَ
يَقَوْمِ هَتُّؤَلَاءِ بَنَاتِي هُنَّ أَطْهَرُ
لَكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَلَا تَخْزُونِ فِي
صَيْحِي أَلَيْسَ مِنْكُمْ رَجُلٌ
رَّشِيدٌ ﴿٧٨﴾

79. Онон гуфтанд: «Ту худ медонӣ, ки мо ба духтарони [уммати] ту ниёзе надорем ва хуб медонӣ, ки мо чи мецоҳем»

80. [Лут] Гуфт: «Кош, дар баробари шумо қудрате доштам ё метавонистам ба такаюғи устуворе [хамчун хонавода ва қабилаам] паноҳ бибарам»

81. [Фариштагон] Гуфтанд: «Эй Лут, мо фиристодағони Парвардигорат ҳастем. Онон ҳаргиз ба ту даст намеёбанд, пас, вақте посе аз шаб гузарад, хонаводаатро [аз ин шаҳр берун] бибар ва ҳеч як аз шумо ба пушти сар нигоҳ накунад, магар ҳамсарат, ки он чи [аз азоб], ки ба онон мерасад, ҳатман, ба ӯ [низ] хоҳад расид. Дар ҳақиқат, ваъдагоҳашон субҳ аст. Оё субҳ наздик нест?»

82. Пас, чун фармони Мо фаро расид, он [сарзамин]-ро зерурӯ кардем ва бар онон сангилҳо паёпай боридем

83. [Санғоҳе, ки] Назди Парвардигорат нишондор буд ва ин [азоби дарднок] аз ситағорони [дигар, аз ҷумла Қурайш] дур нест

قَالُوا لَقَدْ عَلِمْتَمَا لَنَا فِي بَنَاتِكَ

مِنْ حَقِّ وَإِنَّكَ لَتَعْلَمُ مَا تُرِيدُ ﴿٧٩﴾

قَالَ لَوْ أَنَّ لِي بِكُمْ قُوَّةٌ أَوْ آوَى

إِلَى رُكْنٍ شَدِيدٍ ﴿٨٠﴾

قَالُوا يَلُوْطُ إِنَّا رُسُلُ رَبِّكَ لَنْ

يَصْلُوْا إِلَيْكَ فَآسِرْ بِأَهْلِكَ يَفْطَحْ

مِنَ اللَّيْلِ وَلَا يَلْتَفِتْ مِنْكُمْ أَحَدٌ

إِلَّا أَمْرًا تَكُنُّ مِنْهُ مُصِيبًا مَا

أَصَابَهُمْ إِنْ مَوْعَدُهُمُ الصُّبْحُ

أَلَيْسَ الصُّبْحُ بِقَرِيبٍ ﴿٨١﴾

فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا جَعَلْنَا عَلَيْهَا

سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهَا حِجَارَةً

مِّنْ سِجِّيلٍ مَّنصُودٍ ﴿٨٢﴾

مُسَوَّمَةً عِنْدَ رَبِّكَ وَمَا هِيَ مِنَ

الظَّالِمِينَ بَعِيدٍ ﴿٨٣﴾

84. Ва ба сӯйи [қавми] Мадян бародарашон Шуайбро [фиристодем].
 Ӯ гуфт: «Эй қавми ман, Аллохро бипарастед, ки ба чуз ӯ маъбуде [бар ҳақ] надоред ва паймона ва мизонро кам накумед. Ба ростӣ, шуморо дар неъмат мебинем, ва[ле] аз азоби рӯзи фарогир бар шумо метарсам

﴿وَالِي مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا قَالَ
 يَنْقُومَ آعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ
 إِلَهٍ غَيْرُهُ وَلَا تَنْفُسُوا الْكَيْدَ
 وَالْمِيزَانَ إِنِّي أَرْكُم بِخَيْرٍ وَإِنِّي
 أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ
 مُحِيطٍ﴾

85. Ва эй қавми ман, паймона ва мизонро бо адолат тамом [-у комил] бидиҳед ва колоҳои мардумро кам надихед ва дар замин ба фасод [-у гуноҳ]накӯшед

﴿وَيَقُومَ أَوْفُوا الْكَيْدَ وَالْمِيزَانَ
 بِالْقِسْطِ وَلَا تَبْخُسُوا النَّاسَ
 أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ
 مُفْسِدِينَ﴾

86. Агар имон дошта бошед, он чи Аллоҳ таоло [пас аз таҳвили комили паймона аз касби ҳалол] бароятон боқӣ мегузорад, беҳтар аст ва ман бар шумо ниғаҳбон нестам»

﴿بَقِيَّتُ اللَّهِ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ
 مُؤْمِنِينَ وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ
 بِحَفِيظٍ﴾

87. Онон гуфтанд: «Эй Шуайб, оё намозат туро бар он медорад, ки [ба мо амр кунӣ, то] даст аз он чи падаронамон мепарстиданд, бардорем ё дар амволамон ҳар коре, ки меҳоҳем, накунем? Ту, ки бурдбор [ва] хирадмандӣ [пас, чаро чунин мегӯӣ]?»

﴿قَالُوا يَشْعِيبُ أَسْلَوْنَا تَأْمُرُكَ أَنْ
 تَتْرُكَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا أَوْ أَنْ نَفْعَلَ
 فِي أَمْوَالِنَا مَا نَشَاءُ إِنَّكَ لَأَنْتَ
 الْحَلِيمُ الرَّشِيدُ﴾

88. [Шуайб] Гуфт: «Эй қавми ман, ба ман бигӯед, [ки] агар аз сӯйи Парвардигорам далел [-у муъҷизаи] ошкоре дошта бошам ва аз ҷониби хеш рӯзии нақуие ба ман ато карда бошад [он гоҳ чи мекунед]? Ва ман намехоҳам дар он чи шуморо аз он бозмедорам, бо шумо муҳолифат кунам [вале худ анҷомаш диҳам]. То он ҷо дар тавон дорам, ҷуз ислоҳ намехоҳам ва тавфиқи ман танҳо ба [лутфу хости] Худост, бар Ё таваккал кардам ва ба сӯйи Ё бозмегардам

89. Ва эй қавми ман, душманӣ [ва муҳолифат] бо ман сабаб нашавад, ки ҳаммонанди он чи ки ба қавми Нуҳ ё қавми Ҳуд ё қавми Солеҳ расид, ба шумо [низ] бирасад ва [ба хусус азоби] қавми Лут [ки аз лиҳози замону макон] чандон аз шумо дур нест

90. Ва аз Парвардигоратон омурзиш бихоҳед, сипас ба сӯйи Ё бозгардед [ва тавба кунед, ки] бе тардид, Парвардигорам меҳрубон [ва] дӯстдор [-и тавбакунандагон] аст

91. Онон гуфтанд: «Эй Шуайб, бисёре аз он чиро, ки мегӯӣ, намефаҳмам ва яқинан туро дар миёни худ нотавон мебинем ва агар [эҳтироми] қабилаат намебуд, мусалламан, сангсорат мекардем ва ту назди мо тавонманд [гаронқадр] нестӣ»

قَالَ يٰقَوْمِ اَرَأَيْتُمْ اِنْ كُنْتُمْ عَلٰى
بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّيْ وَرَزَقْنِيْ مِنْهُ رِزْقًا
حَسَنًا وَمَا اُرِيْدُ اَنْ اُخَالِفَكُمْ اِلٰى
مَا اَنْهَيْتُمْ عَنْهُ اِنْ اُرِيْدُ اِلَّا
الْاِصْلَاحَ مَا اسْتَطَعْتُ وَمَا تَوْفِيقِيْ
اِلَّا بِاللّٰهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَاِلَيْهِ
اُنِيْبُ ﴿٨٨﴾

وَيَقَوْمٍ لَا يُجْرِمَنَّكُمْ شِقَاقِيْ اَنْ
يُصِيبَكُمْ مِّثْلُ مَا اَصَابَ قَوْمَ
نُوْحٍ اَوْ قَوْمَ هُوْدٍ اَوْ قَوْمَ صَالِحٍ وَمَا
قَوْمَ لُوْطٍ مِّنْكُمْ بِبَعِيْدٍ ﴿٨٩﴾

وَأَسْتَغْفِرُورَا رَبِّكَمُّ ثُمَّ تُوْبُوْا اِلَيْهِ
اِنَّ رَبِّيْ رَحِيْمٌ وَّدُوْدٌ ﴿٩٠﴾

قَالُوْا يٰشُعَيْبُ مَا نَفَقَهُ كَثِيْرًا مِّمَّا
تَقُوْلُ وَاِنَّا لَنَرٰكَ فَيِنَّا ضَعِيْفًا
وَلَوْلَا رَهْمُكَ لَرَجَمْنَاكَ وَمَا اَنْتَ
عَلَيْنَا بِعَزِيْزٍ ﴿٩١﴾

92. [Шуайб] Гуфт: «Эй қавми ман, оё қабиллаам назди шумо гиромитар аз Аллоҳ таоло аст, ки [фармони] Уро [фаромӯш кардед ва] пушти сари хеш андохтаед. Бе тардид, Парвардигорам ба он чи анҷом медиҳед, ихота дорад

قَالَ يَقَوْمِ أَرْهَطِي أَعْرُ عَلَيْكُمْ
مِنَ اللَّهِ وَاتَّخَذْتُمُوهُ وَرَاءَكُمْ
ظَهْرًا إِنَّ رَبِّي بِمَا تَعْمَلُونَ
مُحِيطٌ ﴿٦٢﴾

93. Ва эй қавми ман, шумо ба равиши худ амал кунед, ман низ [ба равиши худ] амал мекунам. Ба зудӣ хоҳед донист, ки азоби расвокунанда бар чи касе фуруд меояд ва дурӯғӯ кист. Шумо мунтазир бошед ва ман [низ] бо шумо дар интизорам»

وَيَقَوْمِ أَعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّي
عَمِلٌ سَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ يَأْتِيهِ
عَذَابٌ مُّجْزِيَةٌ وَمَنْ هُوَ كَاذِبٌ
وَأَرْتَقِبُوا إِنِّي مَعَكُمْ رَقِيبٌ ﴿٦٣﴾

94. Ва чун фармони Мо фаро расид, Шуайб ва касонеро, ки ҳамроҳаш имон оварда буданд, ба раҳмате аз [ҷониби] хеш наҷот додем ва касонеро, ки ситам карданд, бонге [маргбор] фаро гирифт, пас, дар ҷойи худ ба рӯ афтоданд ва ҳалок шуданд;

وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا شُعَيْبًا
وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا
وَأَخَذَتِ الَّذِينَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةَ
فَأَصْبَحُوا فِي دِيَرِهِمْ جَثِيئِينَ ﴿٦٤﴾

95. Чунон [мурданд] ки гӯй ҳаргиз дар он [диёр] набуданд. Ҳон! [Қавми] Мадян [аз раҳмати илоҳӣ] дур бод! Чунончи [қавми] Самуд дур шуданд

كَانَ لَمْ يَغْنَوْا فِيهَا ۗ أَلَا بُعْدًا
لِمَدْيَنَ كَمَا بَعَدَتْ ثَمُودُ ﴿٦٥﴾

96. Ва ба ростӣ, Мӯсоро бо оёти худ ва далеле ошкор фиристодем

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا
وَسُلْطٰنٍ مُّبِينٍ ﴿٦٦﴾

97. Ба сӯйи Фиръавн ва бузургон [-у ашрофи қавм]-и ӯ, пас, онон аз фармони Фиръавн пайравӣ карданд ва фармони Фиръавн дуруст [ва бихрадона] набуд

إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ ۗ فَاتَّبَعُوا أَمْرَ
فِرْعَوْنَ ۗ وَمَا أَمْرُ فِرْعَوْنَ بِرَشِيدٍ ﴿٦٧﴾

98. [Фиръавн] Рӯзи қиёмат пешопеши қавмаш меравад ва ононро ба оташ [-и дузах] ворид мекунад ва чи бад ҷойгоҳест, ки ба он ворид мешаванд!

يَقْدُمُ قَوْمَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَأَوْرَدُهُم
النَّارَ وَيَتَسَّسُ الْوَرْدَ الْمُرْوَدُ ﴿٩٨﴾

99. Ва дар ин [дунё] ва рӯзи қиёмат, нафрин ба дунбол доранд ва чи бад армуғоне ба онон мебахшанд!

وَأَتَّبِعُوا فِي هَذِهِ لَعْنَةَ وَيَوْمَ
الْقِيَامَةِ يَتَسَّسُ الرِّفْدَ الْمَرْفُودُ ﴿٩٩﴾

100. [Эй паёмбар] Ин [бархе] аз хабарҳои он [сарзаминҳо ва] шаҳрҳост, ки онҳоро бароят бозгӯ мекунем, бархе аз онҳо [ҳанӯз] побарҷост ва [бархе дигар] вайрон [гаштааст]

ذَلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْفُرَى نَقُصُّهُ
عَلَيْكَ مِنْهَا قَائِمٌ وَحَصِيدٌ ﴿١٠٠﴾

101. Ва Мо ба эшон ситам накардем, балки онон [худ] ба хештан ситам карданд, пас, ҳангоме ки фармони Парвардигорат [барои азобашон] фаро расид, маъбудонашон, ки ба ҷойи Аллоҳ таоло мехонданд, суде барояшон надошанд [ва ёриашон надоданд] ва бар онон ҷуз ҳалоқат [-у табоҳӣ] наафзуданд

وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلَكِنْ ظَلَمُوا
أَنْفُسَهُمْ فَمَا أَغْنَتْ عَنْهُمْ آلِهَتُهُمْ
الَّتِي يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ
شَيْءٍ لَّمَّا جَاءَ أَمْرُ رَبِّكَ وَمَا
زَادُوهُمْ غَيْرَ تَتْبِيبٍ ﴿١٠١﴾

102. Ва чунин аст бозхости Парвардигорат, ки аҳолии шаҳрҳоеро, ки ситамгор [-у мушрик] буданд, фаро мегирифт. Бе гумон, бозхости ӯ дарднок ва саҳт аст

وكَذَلِكَ أَخْذُ رَبِّكَ إِذَا أَخَذَ الْفُرَى
وَهِيَ ظَلِيمَةٌ إِنَّ أَخْذَهُ أَلِيمٌ
شَدِيدٌ ﴿١٠٢﴾

103. Яқинан, дар ин [достонҳо, панд ва] нишонаест барои касе, ки аз азоби охират метарсад. Он [рӯз] рӯзест, ки мардумро барои [ҳисобрасӣ дар] он ҷамъ мекунанд ва он [рӯз] рӯзест, ки [тамоми аҳли маҳшар] онро мебинанд

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِمَنْ خَافَ
عَذَابَ الْآخِرَةِ ذَلِكَ يَوْمٌ مَجْمُوعٌ لهُ
النَّاسُ وَذَلِكَ يَوْمٌ مَشْهُودٌ ﴿١٠٣﴾

104. Ва Мо онро чуз то муддате
муайян ба таъхир намеандозем

وَمَا نُؤَخِّرُهُ إِلَّا لِأَجَلٍ مَّعْدُودٍ ﴿١١٤﴾

105. Рӯзе биёяд, ки ҳеч кас чуз ба
ичозати Ё [Аллоҳ таоло] сухан
намеғӯяд, пас, бархе аз онон
бадбахтанд ва [бархе дигар] некбахт

يَوْمَ يَأْتُ لَا تَكَلَّمُ نَفْسٌ إِلَّا بِإِذْنِهِ
فَمِنْهُمْ شَقِيٌّ وَسَعِيدٌ ﴿١١٥﴾

106. Аммо касоне, ки бадбахт шуданд,
[дузахианд ва] дар оташ барояшон [бо
ҳар даму боздам] фарёду нолае аст

فَأَمَّا الَّذِينَ شَقُوا فَيُؤْتَوْنَ
فِيهَا زَفِيرٌ وَشَهِيقٌ ﴿١١٦﴾

107. То осмонҳо ва замин [боқӣ] аст,
дар он [азоб] ҷовидонанд, магар он ки
Парвардигорат бихоҳад [ки
муваҳҳидони гунаҳгорро аз дузах
хориҷ созад]. Бе тардид,
Парвардигорат он чиро, ки бихоҳад,
анҷом медиҳад

خَالِدِينَ فِيهَا مَا دَامَتِ
السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ إِلَّا مَا
شَاءَ رَبُّكَ إِنَّ رَبَّكَ
فَعَّالٌ لِّمَا يُرِيدُ ﴿١١٧﴾

108. Ва аммо касоне, ки некбахт [ва
саодатманд] шуданд, то осмонҳо ва
замин [боқӣ] аст, ҷовидона дар
биҳиштанд, магар он ки
Парвардигорат бихоҳад [ки
муваҳҳидони гунаҳгорро пеш аз вуруд
ба биҳишт дар дузах муҷозот кунад.
Ин неъмат] бахшише бепоён аст

*وَأَمَّا الَّذِينَ سَعَدُوا فَيُؤْتَوْنَ
خَالِدِينَ فِيهَا مَا دَامَتِ
السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ إِلَّا مَا
شَاءَ رَبُّكَ عَطَاءٌ
غَيْرٌ مَّجْدُودٍ ﴿١١٨﴾

109. Пас, аз [ботил будани] он чи инон
[мушрикони] мепарастанд, дар тардид
мабош. Онон ин маъбудонро
намепастанд, магар ба ҳамоно
шакле, ки падаронашон [низ] пештар
мепарастиданд ва Мо саҳмашонро [аз
азоб] бекамукост ба онон хоҳем дод

فَلَا تَكُ فِي مِرْيَةٍ مِّمَّا يَعْْبُدُ
هَؤُلَاءَ مَا يَعْْبُدُونَ إِلَّا كَمَا
يَعْْبُدُ آبَاءَهُمْ مِنْ قَبْلُ
وَإِنَّا لَمَوْفُوهُم
نَصِيبُهُمْ غَيْرَ مَنْقُوصٍ ﴿١١٩﴾

110. Ва ба ростӣ, [Мо] ба Мӯсо китоб додем, пас, дар он ихтилоф шуд. Ва агар пештар [дар мавриди муҳлат ба гунаҳгорон ва ҳисобрасӣ дар қиёмат] сухане аз ҷониби Парвардигорат баён нашуда буд, яқинан, [дар ҳамин дунё] миёнашон доварӣ мешуд [ва азоб нозил мегашт] ва ба ростӣ, ки онон [яхудиён ва мушрикони] дар бораи [ҳаққонияти] ин [Қуръон] саҳт дар тардиданд

111. Ва Парвардигорат [подоши] аъмоли ҳар кадомашро, ҳатман, бекамӯ кӯст хоҳад дод. Бе тардид, ӯ ба он чи мекунад, огоҳ аст

112. Пас, [эй паёмбар] чунон ки фармон ёфтаӣ, [дар баробари мушрикони] истиқомат кун ва касе, ки ҳамроҳи ту [ба пешгоҳи илоҳӣ] рӯ овардааст [низ бояд дар диндорӣ истиқомат кунад] ва саркашӣ накунад. Бе тардид, ӯ ба он чи мекунад, бинӯст

113. Ба касоне, ки ситам карданд [қофирони] гароиш наёбед, ки [агар чунин кунед] оташи дузах ба шумо низ хоҳад расид ва дар баробари Аллоҳ таоло [ҳеч] дӯсте надоред ва он гоҳ ёрӣ намешавед

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ
فَاخْتَلَفَ فِيهِ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ
مِن رَّبِّكَ لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّهُمْ لَفِي
شَكٍّ مِنْهُ مُرِيبٍ ﴿١١٠﴾

وَإِنَّ كَلَّا لَمَا لَبَوَّغْتَهُمْ رَبُّكَ
أَعْمَالَهُمْ إِنَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ
خَبِيرٌ ﴿١١١﴾

فَأَسْتَقِيمُ كَمَا أَمَرْتُ وَمَنْ تَابَ
مَعَكَ وَلَا تَطَّعَوْا إِنَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ
بَصِيرٌ ﴿١١٢﴾

وَلَا تَرْكَبُوا إِلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا
فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّن
دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ ثُمَّ لَا
تُنصَرُونَ ﴿١١٣﴾

114. Ва дар ду тарафи рӯз [оғоз ва поёни рӯз] ва соате аз шаб намоз бигзор. Бе тардид, некиҳо бадихоро аз байн мебарад. Ин [сухан] пандест барои пандпазирон

وَأَقِمِ الصَّلَاةَ طَرَفِي النَّهَارِ وَرُفُلًا
مِّنَ اللَّيْلِ إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبُنَّ
السَّيِّئَاتِ ذَلِكَ ذِكْرِي
لِلذَّاكِرِينَ ﴿١١٤﴾

115. Ва шикейбой кун, [ки] бе тардид, Аллоҳ таоло подоши накукоронро табоҳ намекунад

وَأَصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ
الْمُحْسِنِينَ ﴿١١٥﴾

116. Пас, чаро дар миёни умматҳои пеш аз шумо, чуз андаке аз онон, ки [аз азоб] наҷоташон додем, [муъминон ва] хирадмандоне набуданд, ки [мардумро] аз фасод дар замин боздоранд? Ва касоне, ки ситам карданд, ба дунболи нозу неъмате, ки ёфта буданд, рафтанд ва гунаҳгор буданд

فَلَوْلَا كَانَ مِنَ الْقُرُونِ مِن
قَبْلِكُمْ أُولُوا بَقِيَّةَ يَتَهُونَ عَن
الْفَسَادِ فِي الْأَرْضِ إِلَّا قَلِيلًا مِّمَّنْ
أَحْبَبْنَا مِنْهُمْ وَأَتَّبَعْنَا الَّذِينَ ظَلَمُوا مَا
أُتِرُوا فِيهِ وَكَانُوا مُجْرِمِينَ ﴿١١٦﴾

117. Ва [суннати] Парвардигорат чунин набудааст, ки шаҳрхоро, дар ҳоле ки сокинонаш [афроде] накукор буданд, ба ситам нобуд кунад

وَمَا كَانَ رَبُّكَ لِيُهْلِكَ الْقُرَى
بِظُلْمٍ وَأَهْلِهَا مُصْلِحُونَ ﴿١١٧﴾

118. Ва агар Парвардигорат мехост, [ҳамаи] мардумро як уммати [муваҳҳид ва дурусткор] қарор меод, вале [онон] ҳамвора мухталифанд

وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَجَعَلَ النَّاسَ أُمَّةً
وَاحِدَةً وَلَا يَزَالُونَ مُخْتَلِفِينَ ﴿١١٨﴾

119. Магар касоне, ки Парвардигорат ба онон раҳм кард ва барои ҳамин ононро офаридааст ва ваъдаи Парвардигорат [чунин] таҳаққук пазируфтааст [ки]: «Ҳатман, дузахро аз ҷинну инсон [-и гунаҳгор] анбошта хоҳам сохт»

إِلَّا مَن رَّحِمَ رَبُّكَ وَلِذَلِكَ خَلَقَهُمْ
وَتَمَّتْ كَلِمَةُ رَبِّكَ لِأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ
مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١١٩﴾

120. Ва [эй Муҳаммад] аз ахбори
паёмбарон ин ҳамаро бар ту ҳикоят
мекунем, то дилатро бо онҳо субот [-у
оромиш] бахшем ва дар ин
[саргузаштҳо] ҳақиқат бароят
омадааст ва [ин дostonҳо] пандест
[барои кофирон] ва тазаккурест барои
муъминон

121. Ва ба касоне, ки имон
намеоваранд, бигӯ: «Шумо ба равиши
худ амал кунед, мо [низ ба шеваи худ]
амал мекунем

122. Ва мунтазир бошед, [ки] бе
тардид, мо [низ] мунтазирем»

123. Ва [огоҳӣ аз] ғайби осмонҳо ва
замин, аз они Аллоҳ таоло аст ва
ҳамаи корҳо ба сӯйи ӯ бозгардонда
мешавад. Пас, ӯро бипараст ва бар ӯ
таваккал кун ва Парвардигорат аз он
чи мекунад, [ҳаргиз] ғофил нест

وَكَلَّا نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ
الرُّسُلِ مَا نُنَبِّئُ بِهِءِ فُؤَادَكَ
وَجَاءَكَ فِي هَذِهِ الْحَقُّ وَمَوْعِظَةٌ
وَذِكْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٢٠﴾

وَقُلْ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ أَعْمَلُوا عَلَىٰ
مَكَاتِبِكُمْ إِنَّا عَمِلُونَ ﴿١٢١﴾

وَأَنْتَظِرُونَ إِنَّا مُنْتَظِرُونَ ﴿١٢٢﴾

وَلِلَّهِ عَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَالْإِنِّهِ يُرْجِعُ الْأَمْرَ كُلَّهُ فَاعْبُدْهُ
وَتَوَكَّلْ عَلَيْهِ وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا
تَعْمَلُونَ ﴿١٢٣﴾

Сураи Юсуф يوسف

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Алиф, лом, ро. Ин оёти китоби
равшангар аст

الرَّ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ

الْمُتِينِ ﴿١﴾

2. Мо онро Қуръоне [ба забони] араби
нозил кардем, бошад, ки [дар
мафоҳимаш] бияндешед

إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لَعَلَّكُمْ

تَعْقِلُونَ ﴿٢﴾

3. [Эй паёмбар] мо беҳтарин дostonро
бо ваҳй кардани ин Қуръон бар ту
ҳикоят мекунем ва мусалламан,
пештар ту [аз ин дostonҳо] беҳабар
будӣ

نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ أَحْسَنَ

الْقَصَصِ بِمَا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ هَذَا

الْقُرْآنَ وَإِنْ كُنْتَ مِنْ قَبْلِهِ لَمِينَ

الْغَافِلِينَ ﴿٣﴾

4. [Ёд кун аз] ҳангоме ки Юсуф ба
падараш [Яъқуб] гуфт: «Падарҷон, ман
[дар хоб] ёздаҳ ситора ва хуршеду моҳ
дидам. Онҳоро дидам, ки бароям
сачда мекарданд»

إِذْ قَالَ يُوسُفُ لِأَبِيهِ يَا أَبَتِ إِنِّي

رَأَيْتُ أَحَدَ عَشَرَ كَوْكَبًا وَالشَّمْسَ

وَالْقَمَرَ رَأَيْتُهُمْ لِي سَاجِدِينَ ﴿٤﴾

5. [Яъқуб] Гуфт: «Писарам, хобатро
барои бародаронат бозгӯ макун, ки
бароят найранге меандешанд, [ҷаро ки]
бе тардид, шайтон душмани ошкоре
барои инсон аст

قَالَ يَبْنَؤُ لَا تَقْصُصْ رُءْيَاكَ عَلَيَّ

إِخْوَتِكَ فَيَكِيدُوا لَكَ كَيْدًا إِنَّ

الشَّيْطَانَ لِلْإِنْسَانِ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿٥﴾

6. Парвардигорат туро ин гуна бармегузинад ва ба ту [илми] таъбири хобхоро меомӯзад ва неъматашро бар ту ва бар хонадони Яъқуб тамо мегардонад, чунон ки пеш аз ин [низ] бар аҷодат – Иброҳим ва Исҳоқ тамо кард. Бе тардид, Парвардигорат донову ҳақим аст»

7. Ба ростӣ, ки дар [достони] Юсуф ва бародаронаш, барои пурсишгарон [дар бораи Юсуф ибратҳо ва] нишонаҳост

8. Он гоҳ ки [ба яқдигар] гуфтанд: «Юсуф ва бародараш [Бинёмин] назди падарамон аз мо маҳбубтаранд, дар ҳоле ки мо як гурӯҳ [-и неруманд] ҳастем. Ҳаққо, ки падарамон [бо ин меҳрварзии бедалел] дар гумроҳии ошқоре аст

9. [Яке аз бародарон гуфт] Юсуфро бидушед ё ўро ба сарзамин [-и дурдаст]-е биафканед, то таваччуҳи падаратон фақат ба [сӯйи] шумо бошад ва пас аз он [тавба кунед ва] афроде шоиста бошед»

10. Яке [дигар] аз онон гуфт: «Юсуфро накушед ва агар [меҳроҳед] коре анҷом диҳед, ўро дар қаъри чоҳ биандозед, то бархе аз мусофирон [-и корвон] ўро баргиранд [ва бо худ ба ҷойе дур баранд]»

وَكذَلِكَ يَجْتَبِيكَ رَبُّكَ وَيُعَلِّمُكَ
مِن تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ وَيُنمِّئُ نِعْمَتَهُ
عَلَيْكَ وَعَلَىٰ آلِ يَعْقُوبَ كَمَا
أَتَمَّمَا عَلَىٰ أَبَوَيْكَ مِنْ قَبْلُ إِبْرَاهِيمَ
وَإِسْحَاقَ إِنَّ رَبَّكَ عَلِيمٌ
حَكِيمٌ ﴿٦﴾

*لَقَدْ كَانَ فِي يُوسُفَ وَإِخْوَتِهِ
آيَاتٍ لِّلسَّالِفِينَ ﴿٧﴾

إِذْ قَالُوا لِيُوسُفُ وَأَخُوهُ أَحَبُّ إِلَيْنَا
أَيْنَمَا مِينَا وَنَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّ آبَاءَنَا
لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٨﴾

أَقْتُلُوا يُوسُفَ أَوْ اطْرَحُوهُ أَرْضًا
يَخْلُ لَكُمْ وَجْهُ أَبِيكُمْ
وَتَكُونُوا مِنْ بَعْدِهِ قَوْمًا
صَالِحِينَ ﴿٩﴾

قَالَ قَائِلٌ مِّنْهُمْ لَا تَقْتُلُوا يُوسُفَ
وَأَلْفَوْهُ فِي غِيَابَتِ الْجُبِّ يَلْتَقِظُهُ
بَعْضُ السَّيَّارَةِ إِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ ﴿١٠﴾

11. [Сипас назди Яъқуб рафтанд] Ва гуфтанд: «Падарҷон, чаро моро бар Юсуф амин намешуморӣ, ҳол он ки мо хайрхоҳаш ҳастем?»

قَالُوا يَا أَبَانَا مَا لَكَ لَا تَأْمَنَّا عَلَى
يُوسُفَ وَإِنَّا لَهُ لَنَتَّصِحُونَ ﴿١١﴾

12. Фардо ӯро бо мо [ба дашт] бифрифт, то [дар чаманҳо] бигардад ва бозӣ кунад ва мо ба хубӣ мувофиқамиз ҳастем»

أَرْسَلَهُ مَعَنَا غَدًا يَزِينُ وَيَلْعَبُ وَإِنَّا
لَهُ لَخَفِظُونَ ﴿١٢﴾

13. [Яъқуб] Гуфт: «Ин ки ӯро бибаред, маро андуҳгин мекунад ва аз ин метарсам, ки гург ӯро бихӯрад ва шумо аз ӯ ғофил бошед»

قَالَ إِنِّي لَيَحْزُنُنِي أَنَّ تَذْهَبُوا بِهِ
وَأَخَافُ أَنْ يَأْكُلَهُ الذِّئْبُ وَأَنْتُمْ
عَنَّهُ غَافِلُونَ ﴿١٣﴾

14. Онон гуфтанд: «Бо вучуди ин ки мо як гурӯҳ [-и неруманд] ҳастем, агар [ичозат диҳем, ки] гург ӯро бихӯрад, ҳатман, зиёнкор хоҳем буд»

قَالُوا لَئِنْ أَكَلَهُ الذِّئْبُ وَنَحْنُ
عُصْبَةٌ إِنَّا إِذًا لَّخَسِرُونَ ﴿١٤﴾

15. Пас, чун вайро [ҳамроҳи худ] бурданд ва ҳамдаст шуданд, ки ӯро дар қаъри чоҳ биандозанд, ба ӯ ваҳӣ кардем, ки: «[Саранҷом] Ҳатман, ононро, дар ҳоле ки [дар бораат] ҳеч намедонанд, аз [чанду чуни] ин корашон огоҳ хоҳӣ сохт»

فَلَمَّا ذَهَبُوا بِهِ وَأَجْمَعُوا أَنْ يَجْعَلُوهُ
فِي غُيُبَاتِ الْحُجُبِ وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ
لَتُنَبِّئَنَّهُمْ بِأَمْرِهِمْ هَذَا وَهُمْ لَا
يَشْعُرُونَ ﴿١٥﴾

16. Ва шабонгоҳи гириҷунон назди падарашон омаданд

وَجَاءُوا أَبَاهُمْ عِشَاءً يَبْكُونَ ﴿١٦﴾

17. Гуфтанд: «Падарҷон, мо [дуртар] рафтем, ки мусобиқа диҳем ва Юсуфро назди асоси худ гузоштем, ки гург ӯро хӯрд ва ҳарчанд ростгӯ бошем, ту [ҳаргиз сухани] моро бовар нахоҳӣ кард»

قَالُوا يَا أَبَانَا إِنَّا ذَهَبْنَا نَسْتَبِقُ
وَتَرَكْنَا يُوسُفَ عِنْدَ مَتْعِنَا
فَأَكَلَهُ الذِّئْبُ وَمَا أَنْتَ بِمُؤْمِنٍ
لَنَا وَلَوْ كُنَّا صَادِقِينَ ﴿١٧﴾

18. Ва пероҳани ўро бо хуни дурўғине [барои Яъқуб] оварданд. [Ў] Гуфт: «[Чунин нест] Балки [ҳавои] нафси шумо коре [ношоиста]-ро бароятон орастааст, пас, сабре наку [бароям беҳтар аст] ва Аллоҳ таоло дар [мавриди] он чи меғуед, ёригар [-и ман] аст»

19. Ва корвоне омад ва онон обовари худро фиристоданд, пас, ў далвашро [дар чоҳ] андохт [ва чун Юсуфро боло кашид] гуфт: «Мужда диҳед! Ин як навчавон аст» ва [пас аз начоташ] ўро ҳамчун як коло[-и арзишманд аз дигарон] пинҳон доштанд, ва[-ле] Аллоҳ таоло ба он чи мекарданд, огоҳ буд

20. Ва [саранҷом] ўро ба баҳое андак, чанд дирҳам, фуруҳтанд ва дар [бораи ниғаҳ доштани] ў бемайл буданд

21. Ва он шахс аз [мардуми] Миср [Азиз], ки ўро харида буд, ба ҳамсараш гуфт: «Мақомашро гиromий бидор. Умед аст, ки бароямон судманд бошад ё ўро ба фарзанди бигирем». Ва инчунин буд, ки Юсуфро дар [он] сарзамин арҷманд [-у муқтадир] гардонидем, то ба ў таъбири хоб биёмӯзем; ва Аллоҳ таоло бар кори хеш [тавоно ва] чира аст, вале бештари мардум намедонанд

22. Ва чун [Юсуф ба авчи] неруи ҷавонӣ расид, ба ў ҳикмату дониш ато кардем ва накукоронро инчунин подош медиҳем

وَجَاءُوا عَلَى قَمِيصِهِ بِدَمٍ كَذِبٍ
قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ
أَمْرًا فَصَبْرًا جَمِيلًا وَاللَّهُ الْمُسْتَعَانُ
عَلَى مَا تَصِفُونَ ﴿١٨﴾

وَجَاءَتْ سَيَّارَةٌ فَأَرْسَلُوا وَارِدَهُمْ
فَأَدْنَىٰ ذَلُومَهُ قَالَ يَبُشْرَىٰ هَذَا
عُلْمٌ وَأَسْرُوهُ بَضْعَةٌ وَاللَّهُ عَلِيمٌ
بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾

وَأَسْرُوهُ بِشَمَنِ نَجَسٍ ذَرَاهِمَ مَعْدُودَةٍ
وَكَانُوا فِيهِ مِنَ الرَّاهِدِينَ ﴿٢٠﴾

وَقَالَ الَّذِي اشْتَرَاهُ مِنْ مِصْرَ
لِأَمْرَأَتِهِ أَكْرِمِي مَثْوَاهُ عَسَىٰ أَنْ
يَنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا وَكَذَلِكَ
مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ
وَلِنُعَلِّمَهُ مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ
وَاللَّهُ غَالِبٌ عَلَىٰ أَمْرِهِ وَلَٰكِنَّ
أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢١﴾

وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ آتَيْنَاهُ حُكْمًا
وَعِلْمًا وَكَذَلِكَ نَجْزِي
الْمُحْسِنِينَ ﴿٢٢﴾

23. Ва он зане, ки ӯ [Юсуф] дар хонааш буд, аз вай комчӯй кард ва дарҳоро басту гуфт: «Биё [ки дар ихтиёри ту ҳастам]». [Юсуф] Гуфт: «Паноҳ бар Аллоҳ таоло! Он мард [шавҳари ту ва] сарвари ман аст [ва] чойгоҳамро гиromӣ доштааст [пас, чи гуна ба ӯ хиёнат кунам?] яқинан, ситамгорон растагор намешаванд»

24. Ва дар ҳақиқат, [он зан] қасди ӯ кард ва ӯ низ агар бурҳони Парвардигорашро надида буд, қасди он зан мекард. Мо инчунин [кардем], то бадӣ ва зишториро аз ӯ дур созем. Ба ростӣ, ки ӯ аз бандағони мухлиси Мо буд

25. Ва ҳар ду ба тарафи дар шитофтанд ва [ҳамсари азизи Миср] пероҳани ӯро аз пушт пора кард ва [дар ин ҳангом] шавҳарашро дар остонаи дар ёфтанд.[Он] Зан гуфт: «Кайфари касе, ки қасди бад ба хонаводаи ту дошта бошад, чист, чуз ин ки зиндон шавад ё азобе дарднок [бубинад]»?

26. [Юсуф] Гуфт: «Ӯ аз ман комчӯй кард» ва [дар он ҳангом] шоҳиде аз бастағони он зан шаҳодат дод: «Агар пероҳанаш аз ҷилав пора шуда бошад, ин зан рост меғӯяд ва он мард [Юсуф] дурӯғгӯст

27. Ва[ле] агар пероҳанаш аз пушт пора шуда бошад, ин зан дурӯғ меғӯяд ва он мард ростгӯст»

وَرَوَدَتْهُ الَّتِي هُوَ فِي بَيْتِهَا عَنْ
نَفْسِهِ ۖ وَعَلَّقَتِ الْأَبْوَابَ وَقَالَتْ
هَيْتَ لَكَ قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ إِنَّهُ رَبِّي
أَحْسَنَ مَثْوَايَ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ
الظَّالِمُونَ ﴿٢٣﴾

وَلَقَدْ هَمَّتْ بِهِ ۖ وَهَمَّ بِهَا لَوْلَا أَنْ
رَأَىٰ بُرْهَانَ رَبِّهِ ۗ كَذَلِكَ لِنَصْرِفَ
عَنْهُ السُّوءَ وَالْفَحْشَاءَ ۗ إِنَّهُ مِنْ
عِبَادِنَا الْمُخْلَصِينَ ﴿٢٤﴾

وَأَسْتَبَقَا الْبَابَ وَقَدَّتْ قَمِيصَهُ
مِنْ دُبُرٍ وَأَلْفَيَا سَيِّدَهَا لَدَا الْبَابِ
قَالَتْ مَا جَزَاءُ مَنْ أَرَادَ بِأَهْلِكَ
سُوءًا إِلَّا أَنْ يُسَجَّنَ أَوْ عَذَابٌ
أَلِيمٌ ﴿٢٥﴾

قَالَ هِيَ رَوَدْتَنِي عَنْ نَفْسِي ۖ وَشَهِدَ
شَاهِدٌ مِّنْ أَهْلِهَا إِنْ كَانَ قَمِيصُهُ
فُدِّ مِنْ قُبُلٍ فَصَدَقَتْ وَهُوَ مِنَ
الْكَاذِبِينَ ﴿٢٦﴾

وَإِنْ كَانَ قَمِيصُهُ فُدِّ مِنْ دُبُرٍ
فَكَذَبَتْ وَهُوَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٢٧﴾

28. Пас, чун [Азизи Миср] дид, ки перохани ӯ аз пушт пора шудааст, [ба ҳақиқат пай бурд ва] гуфт: «Ин аз найранги шумо [занон] аст, ба ростӣ, ки найранги шумо бузург аст

29. Эй Юсуф, аз ин [моҷаро] даргузар ва [ту эй зан] барои гуноҳат омуриши бихоҳ, ки бе тардид хатокор будай»

30. [Ҳангоме ки ин хабар мунташир шуд] Бархе аз занон дар шаҳр гуфтанд: «Ҳамсари Азиз [-и Миср] аз ғуломи [ҷавони] хеш комҷӯй мекунад [ва] саҳт шефтааш гаштааст. Мо ӯро воқеан дар гумроҳии ошкоре мебинем»

31. Пас, чун [ҳамсари Азиз] найранг [-у бадгӯй]-и ононро шунид, [шахсеро барои даъват] ба суроғашон фиристод ва маҷлисе барояшон тартиб дод ва ба ҳар кадом [барои буридани ғизо] корде дод ва ба Юсуф гуфт: «Бар [ҷамъи] онон ворид шав». Пас, [занон] чун ӯро диданд, бисёр бузург [-у зебо] шумурданд ва [чунон маҳви ҷамолаш шуданд] дастҳояшонро захмӣ карданд ва гуфтанд: «Паноҳ бар Аллоҳ таоло! Ин башар нест, ин ҷуз фариштае бузургвор нест»

فَلَمَّا رَأَىٰ قَمِيصَهُ قُدَّ مِنْ دُبُرٍ قَالَ
إِنَّهُ مِنَ كَيْدِكُمْ إِنَّ كَيْدَكُم
عَظِيمٌ ﴿٢٨﴾

يُوسُفُ أَعْرِضْ عَنْ هَذَا
وَأَسْتَغْفِرِي لِذَنبِكِ إِنَّكِ كُنتِ مِنَ
الْخَاطِئِينَ ﴿٢٩﴾

*وَقَالَ نِسْوَةٌ فِي الْمَدِينَةِ امْرَأَتُ
الْعَزِيزِ تُرَاوِدُ فَتْلَهَا عَنْ نَفْسِهِ قَدْ
شَغَفَهَا حُبًّا إِنَّا لَنَرُلَهَا فِي ضَلَالٍ
مُبِينٍ ﴿٣٠﴾

فَلَمَّا سَمِعَتْ بِمَكْرِهِنَّ أَرْسَلَتْ
إِلَيْهِنَّ وَأَعْتَدَتْ لَهُنَّ مُتَكَنًا
وَأَاتَتْ كُلَّ وَاحِدَةٍ مِّنْهُنَّ سِكِّينًا
وَقَالَتِ اخْرُجْ عَلَيْهِنَّ فَلَمَّا رَأَيْنَهُ
أَكَبَرْنَ لَهُ وَقَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ وَقُلْنَ
حَسْبُ لِلَّهِ مَا هَذَا بَشَرًا إِنْ هَذَا
إِلَّا مَلَكٌ كَرِيمٌ ﴿٣١﴾

32. [Ҳамсари Азиз] Гуфт: «Ин [чавони зеборӯ] ҳамон аст, ки маро дар барои ӯ сарзаниш мекардед. [Оре] Дар ҳақиқат, ман аз ӯ комҷӯй намудам ва ӯ хештандорӣ кард ва [инак] агар он чиро ба ӯ дастур медиҳам, анҷом надиҳад, ҳатман, зиндонӣ мешавад ва мусалламан, аз хоршудагон хоҳад буд»

33. [Юсуф] Гуфт: «Парвардигоро, зиндон барои ман аз он чи [инҳо] маро ба сӯяш меҳонанд, маҳбубтар аст ва агар найрангашонро аз ман нагардонӣ, ба онон гароиш меёбам ва [агар чунин кунам] нодон хоҳам буд»

34. Пас, Парвардигораш [дуои] ӯро иҷобат кард ва найрангашонро аз ӯ бозгардонид. Бе тардид, ӯ шунавову доност

35. Он гоҳ пас аз он ки [Азизи Миср ва атрофиёнаш] нишонаҳо[-и покдомании Юсуф]-ро диданд, тасмим гирифтанд [барои сарпӯш гузоштан бар ин беобрӯӣ] ӯро то муддате зиндонӣ кунанд

36. Ва ду чавон ҳамроҳи ӯ вориди зиндон шуданд. [Рӯзе] Яке аз он ду гуфт: «Ман [дар хоб] худро дидам, ки [ангур барои] шароб мефишорам» ва дигарӣ гуфт: «Ман хоб дидаам, ки бар сари хеш [зарфи] ноне мебарам [ва] парандагон аз он меҳӯранд. Моро аз таъбираш огоҳ кун, [ки] ҳатман, туро аз накукорон мебинем»

قَالَتْ فَذَلِكُنَّ الَّذِي لُمْتُنَنِي فِيهِ
وَلَقَدْ رَودْتُهُ بِعَن نَّفْسِيهِ
فَاسْتَعْصَمَ وَلَئِن لَّمْ يَفْعَلْ مَا
ءَامَرُهُ لَيُسْجَنَ وَليَكُونَا مِنَ
الصَّغِيرِينَ ﴿٣٢﴾

قَالَ رَبِّ السِّجْنُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا
يَدْعُونَنِي إِلَيْهِ وَإِلَّا تَصْرِفْ عَنِّي
كَيْدَهُنَّ أَصْبُ إِلَيْهِنَّ وَأَكُن مِّنَ
الْجَاهِلِينَ ﴿٣٣﴾

فَاسْتَجَابَ لَهُ رَبُّهُ فَصَرَفَ عَنْهُ
كَيْدَهُنَّ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ
الْعَلِيمُ ﴿٣٤﴾

ثُمَّ بَدَأَ لَهُمْ مِن بَعْدِ مَا رَأَوُا
الْآيَاتِ لَيَسْجُنُنَّهُ حَتَّى حِينٍ ﴿٣٥﴾

وَدَخَلَ مَعَهُ السِّجْنَ فَتَيَانٍ قَالَ
أَحَدُهُمَا إِنِّي أَرَانِي أَعْصِرُ خَمْرًا
وَقَالَ الْآخَرُ إِنِّي أَرَانِي أُحْمَلُ فَوْقَ
رَأْسِي خُبْرًا تَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْهُ
نَبِّئْنَا بِتَأْوِيلِهِ إِنَّا نَرَاكَ مِنَ
الْمُحْسِنِينَ ﴿٣٦﴾

37. [Юсуф] Гуфт: «Ҳеч ғизое барои хӯрдан наздатон намеоваранд, магар он ки пеш аз оварданаш, шуморо аз [қайфияту] ҳақиқаташ огоҳ созам. Ин [ахбори ғайбӣ] аз онҳост, ки Парвардигорам ба ман омӯхтааст. Дар ҳақиқат, ман оини қавмеро, ки ба Аллоҳ таоло имон намеоваранд ва ба [сарои] охират [низ] куфр меварзанд, тарк кардам

38. Ва аз оини падаронам Иброҳим ва Исҳоқ ва Яъқуб пайравӣ кардам. Барои мо сазовор нест, ки чизеро шарикӣ Аллоҳ таоло қарор диҳем. Ин [яктопарастӣ] аз фазли Аллоҳ таоло бар мо ва бар [ҳамаи] мардум аст, вале бештари мардум сипос намегузоранд

39. Эй дӯстони зиндонии ман, оё маъбудони пароканда [ва мутааддид] беҳтаранд, ё Аллоҳи ягонаи пирӯзманд?

40. Шумо ба ҷои ӯ [чизеро] намепарастед, магар номҳое [бемаънӣ], ки худ ва падаронатон бар онҳо ниҳодаед. Аллоҳ таоло ҳеч далеле бар [ҳақиқати] онҳо нозил накардааст. Фармонравой, танҳо аз они Аллоҳ таоло аст [ва] фармон додаст, ки ҷуз ӯро напарастед. Ин ҳамон дини рост ва устувор аст; вале бештари мардум намедонанд

قَالَ لَا يَا تُيُوكُمَا طَعَامٌ تُرَرَّ قَانِيهِ ۚ
إِلَّا نَبَأْتُكُمَا بِنَأْوِيلِهِ ۗ قَبْلَ أَنْ
يَأْتِيَكُمَا ذَلِكَمَا مِمَّا عَلَّمَنِي رَبِّي
إِنِّي تَرَكْتُ مِلَّةَ قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ
بِاللَّهِ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ
كَافِرُونَ ﴿٣٧﴾

وَاتَّبَعْتُ مِلَّةَ آبَائِي إِبْرَاهِيمَ
وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ مَا كَانَ لَنَا أَنْ
نُشْرِكَ بِاللَّهِ مِنْ شَيْءٍ ۚ ذَلِكَ مِنْ
فَضْلِ اللَّهِ عَلَيْنَا وَعَلَى النَّاسِ
وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا
يَشْكُرُونَ ﴿٣٨﴾

يَصْحَبِي السِّجْنِ ۖ أَرْبَابٌ
مُتَفَرِّقُونَ خَيْرٌ أَمْ اللَّهُ الْوَّاحِدُ
الْقَهَّارُ ﴿٣٩﴾

مَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِهِ ۚ إِلَّا أَسْمَاءُ
سَمِيْتُمْوهَا أَنْتُمْ وَآبَاءُكُمْ مَا
أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ ۗ إِنِ
الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ ۗ أَمَرَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا
إِيَّاهُ ۚ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ
أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٠﴾

41. Эй дӯстони зиндонии ман, яке аз шумо [озод мешавад] ва ба сарвари хеш шароб хоҳад нӯшонд ва аммо дигаре ба дор овехта мешавад ва парандагон аз [мағзи] сараш хоҳанд хӯрд. Амре, ки дар [мавриди] он аз ман назар хостед, [чунин] муқаддар шудааст»

يَصْحَبِي السِّجْنِ أَمَا أَحَدُكُمَا
فَيَسْقِي رَبَّهُو خَمْرًا وَأَمَا الْآخَرُ
فَيُضَلَّبُ فَتَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْ
رَأْسِهِ ۗ فَضَى الْأَمْرَ الَّذِي فِيهِ
تَسْتَفْتِيَانِ ﴿١١﴾

42. Ва [Юсуф] ба яке аз он ду [нафар], ки донист раҳо мешавад, гуфт: «Аз ман назди сарварат [подшоҳ] ёд кун». Ва[-ле] шайтон ёд кардан [аз Юсуфро назди] сарвараш аз хотири вай [соқии подшоҳ] бурд ва ӯ [Юсуф] чандин сол [-и дигар низ] дар зиндон боқӣ монд

وَقَالَ لِلَّذِي ظَنَّ أَنَّهُ نَاجٍ مِّنْهُمَا
أذْكُرْنِي عِنْدَ رَبِّكَ فَأَنْسَهُ
السَّيْطَانُ ذِكْرَ رَبِّهِ ۗ فَلَبِثَ فِي
السِّجْنِ بِضْعَ سِنِينَ ﴿١٢﴾

43. Ва [рӯзе] подшоҳ гуфт: «Ман [дар хоб] дидам, ки ҳафт гови фарбеҳро ҳафт гови лоғар мехӯрданд ва ҳафт хӯшаи сабз ва [ҳафт хӯшаи] дигарро хушк [дидам]. Эй бузургон, агар таъбири хоб мекунед, дар [бораи] хобам назар диҳед»

وَقَالَ الْمَلِكُ إِنِّي أَرَى سَبْعَ بَقَرَاتٍ
سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعُ عِجَافٍ
وَسَبْعَ سُنبُلَاتٍ خُضْرٍ وَأُخَرَ
يَابِسَاتٍ ۗ يَتَأَيَّهَا الْمَلَأُ أَفْتُونِي فِي
رُءْيَايَ ۖ إِن كُنْتُمْ لِلرُّءْيَا تَعْبُرُونَ ﴿١٣﴾

44. Онон гуфтанд: «[Инҳо] Хобҳое парешон аст ва мо ба таъбири ин [гуна] хобҳо доно нестем»

قَالُوا أَضَعَتْ أَحْلَمٌ وَمَا نَحْنُ
بِتَأْوِيلِ الْأَحْلَمِ بِعَلَمِينَ ﴿١٤﴾

45. Ва яке аз он ду [зиндонӣ], ки начот ёфта буд, пас аз муддатҳо [Юсуф]-ро ба ёд овард [ва] гуфт: «Маро ба [зиндон] бифиристед, то дар бораи таъбири он [хоб] ба шумо хабар диҳам»

وَقَالَ الَّذِي نَجَا مِنْهُمَا وَادَّكَرَ بَعْدَ
أُمَّةٍ أَنَا أُنَبِّئُكُمْ بِتَأْوِيلِهِ ۗ
فَارْسِلُونِ ﴿١٥﴾

46. [Ū ба зиндон рафт ва гуфт] «Юсуф, эй марди ростгӯ, дар бораи ин хоб изхори назар кун, ки ҳафт гови фарбеҳро ҳафт гови лоғар меҳӯрданд ва ҳафт хӯшаи сабз ва [ҳафт хӯшаи] хушкидаи дигар бароямон таъбир кун, то назди мардум баргардам, шояд онҳо [таъбири ин хоб ва тавоноихои ту] бидонанд

47. [Юсуф] гуфт: «Ҳафт соли паёпай [бо ҷиддият] кишоварзӣ кунед ва он чиро, ки дарав мекунад, ҷуз андаке, ки меҳӯред, бо хӯшааш [канор] бигзоред

48. Сипас баъд аз он [даврони равнак] ҳафт [соли қаҳтии] саҳт меояд, ки он чиро барои он солҳо [канор] гузоштаед, меҳӯред, ба ҷуз андаке, ки онро [барои тухмӣ] захира мекунад

49. Сипас баъд аз он ҳафт [сол] соли фаро мерасад, ки борони фаровоне насиби мардум мешавад ва дар он сол, [бар асари фаровонӣ, аз меваҳо] ассора (афшурданиҳо) мегиранд»

50. Подшоҳ [чун ин таъбирро шунид] гуфт: «Ūро назди ман биёваред». Пас, чун фиристода [-и подшоҳ] назди Ū омад, [Юсуф] гуфт: «Назди сарварат бозгард ва аз Ū бипурс, ки моҷарои заноне, ки дастҳои худро буриданд, чи буд? Ҳатман, Парвардигорам ба найранги онон огоҳ аст»

يُوسُفُ أَيُّهَا الصِّدِّيقُ أَفْتِنَا فِي سَبْعِ
بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعٌ
عِجَافٌ وَسَبْعٌ سُثْلَاتٍ خُضِرٍ
وَأُخْرَى يَأْبِسَتِ لَعَلِّي أَرْجِعُ إِلَى
النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٤٦﴾

قَالَ تَزْرَعُونَ سَبْعَ سِنِينَ دَأَبًا فَمَا
حَصَدْتُمْ فَذَرُوهُ فِي سُنْبُلِهِ إِلَّا
قَلِيلًا مِمَّا تَأْكُلُونَ ﴿٤٧﴾

ثُمَّ يَأْتِي مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ سَبْعُ شِدَادٍ
يَأْكُلُنَ مَا قَدَّمْتُمْ لَهُنَّ إِلَّا قَلِيلًا
مِمَّا مَحْصُونُونَ ﴿٤٨﴾

ثُمَّ يَأْتِي مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ عَامٌ فِيهِ
يُغَاثُ النَّاسُ وَفِيهِ يَعْصِرُونَ ﴿٤٩﴾

وَقَالَ الْمَلِكُ أَتُتُونِي بِهِ فَلَمَّا
جَاءَهُ الرَّسُولُ قَالَ أَرْجِعْ إِلَى رَبِّكَ
فَسْأَلُهُ مَا بَالُ النَّسْوَةِ الَّتِي قَطَعْنَ
أَيْدِيَهُنَّ إِنَّ رَبِّي بِكَافٍ
عَلِيمٌ ﴿٥٠﴾

51. [Подшоҳ он занонро хост ва] Гуфт: «Ҳангоме ки Юсуфро ба сӯйи хеш даъват кардед, ҷараёни коратон чи буд»? Гуфтанд: «Паноҳ бар Аллоҳ таоло! Мо ҳеҷ гуноҳе дар ӯ суроғ надорем». [Дар ин ҳангом] Ҳамсари Азиз гуфт: «Акнун ҳақ ошкор шуд, ман [будам, ки] аз вай комчӯй кардам [ва ӯ покдоманӣ варзид] ва яқинан, ростгӯст

قَالَ مَا خَطْبُكَ إِنَّ زَوَدْتُ
يُوسُفَ عَنِ نَفْسِهِ قُلْنَ خَش
لِلَّهِ مَا عَلِمْنَا عَلَيْهِ مِنْ سُوءٍ قَالَتْ
أَمْرَأْتُ الْعَزِيزِ أَلَنْ حَصَّصَ
الْحَقُّ أَنَا زَوَدْتُهُ عَنْ نَفْسِهِ
وَإِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٥١﴾

52. Ин [эътироф] барои он аст, ки [Юсуф] бидонад, ки ман дар пинҳон ба ӯ хиёнат накардаам [ва дар ғиёбаш ҳақиқатро гуфтаам] ва ин ки Аллоҳ таоло найранги хоинонро ба ҷоие намерасонад

ذَلِكَ لِيَعْلَمَ أَنِّي لَمْ أَخُنْهُ بِالْغَيْبِ
وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي كَيْدَ
الْخَائِبِينَ ﴿٥٢﴾

53. Ман ҳаргиз худро бегуноҳ намешуморам. Бе шак, нафс [-и васвасагари инсон ӯро] пайваста ба бадӣ фармон медиҳад, магар он ки Парвардигорам раҳм кунад. Бе тардид, Парвардигорам омурзандаи меҳрубон аст»

*وَمَا أُبْرِي نَفْسِي إِنَّ النَّفْسَ
لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ إِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّي إِنَّ
رَبِّي غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥٣﴾

54. Ва подшоҳ гуфт: «Ӯ [Юсуф]-ро наздам биеваред [то мушовири] хоси худ гардонам». Пас, чун [Юсуф наздаш омад ва] бо вай суҳбат кард, [подшоҳ] гуфт: «Ту имрӯз назди мо арҷманд [ва] амин ҳастӣ»

وَقَالَ الْمَلِكُ أَتُتُونِي بِهِ
أَسْتَخْلِصُكَ لِنَفْسِي فَلَمَّا كَلَّمَهُ
قَالَ إِنَّكَ الْيَوْمَ لَدَيْنَا مَكِينٌ
أَمِينٌ ﴿٥٤﴾

55. Юсуф] гуфт: «Маро бар [сарпарастии] хазонаҳои [молӣ ва физоии ин] сарзамин бигумор, [ки] бе тардид, ман ниғаҳбоне доно ҳастам»

قَالَ أَجْعَلْنِي عَلَى خَزَائِنِ الْأَرْضِ
إِنِّي حَفِيظٌ عَلَيْمُ ﴿٥٥﴾

56. Ва ин гуна ба Юсуф дар он сарзамин манзалат [-у қудрат] додем, [он чунон] ки [метавонист ба ҳар чо биравад ва] дар ҳар ҷоёе аз он ки меҳост, иқомат мекард. Мо раҳмати худро ба ҳар ки бихоҳем мерасонем

وَكَذَلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ
يَتَّبِعُوا مِنْهَا حَيْثُ يَشَاءُ نُصِيبُ
بِرَحْمَتِنَا مَنْ نَشَاءُ وَلَا نُضِيعُ أَجْرَ
الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٦﴾

57. Ва подоши охират барои касоне, ки имон овардаанд ва парҳезгорӣ кардаанд, беҳтар аст

وَلَا جُرُ الْأَخْرَجَ خَيْرٌ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا
وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٥٧﴾

58. Ва [чун сарзамини Канъонро хушқасоӣ фаро гирифт] бародарони Юсуф [барои таҳияи гандум ба Миср] омаданд ва бар ӯ ворид шуданд. Пас, ӯ онҳоро шинохт, дар ҳоле ки онон вайро нашинохтанд

وَجَاءَ إِخْوَتُهُ يُوسُفَ فَدَخَلُوا عَلَيْهِ
فَعَرَفَهُمْ وَهُمْ لَهُ مُنْكَرُونَ ﴿٥٨﴾

59. Пас, чун борҳояшонро омода кард, [ба онон] гуфт: «[Навбати оянда] Бародареро, ки аз падаратон доред, назди ман оваред. Оё намебинед, ки ман паймонаро тамом медиҳам ва беҳтарин мизбонам?»

وَلَمَّا جَهَّزَهُمْ بِجَهَّازِهِمْ قَالَ أَتُنُونِي
بِأَخٍ لَكُمْ مِنَ أَبِيكُمْ أَلَا تَرَوْنَ
أَنِّي أُوْفِي الْكَيْلَ وَأَنَا خَيْرُ
الْمُنْزِلِينَ ﴿٥٩﴾

60. Пас, агар ӯро наздам наоваред, паймонае назди ман нахоҳед дошт ва наздикам нашавед»

فَإِن لَّمْ تَأْتُونِي بِهِ فَلَا كَيْلَ لَكُمْ
عِنْدِي وَلَا تَقْرُبُونِ ﴿٦٠﴾

61. [Бародарон] Гуфтанд: «Ҷӯро аз падараш хоҳем хост ва ҳатман, ин корро мекунем»

قَالُوا سَتَرُوْا عَنْهُ آبَاهُ وَإِنَّا
لَفَاعِلُونَ ﴿٦١﴾

62. Ва [Юсуф] ба ғуломонаш гуфт: «Сармояҳояшонро [ки барои хариди ғалла овардаанд, махфиёна] дар борҳояшон бигузored, шояд ҳангоме ки ба сӯи хонаводаи худ бозгаштанд, онро [бубинанд ва] бишносанд. Умед, ки бозоянд»

63. Пас, чун ба сӯи падарашон бозгаштанд, гуфтанд: «Падарҷон, паймона [ва саҳми ғаллаи навбати оянда]-ро аз мо боздоштанд, пас, бародарамон [Бинёмин]-ро бо мо бифирист, то саҳме [аз ғалла] бигирем ва мо ҳатман, муруқибаш хоҳем буд»

64. [Яъқуб] гуфт: «Оё ҳамон гуна, ки пештар шуморо нисбат ба бародараш [Юсуф] амин доштам, [ин бор ҳам] бар ӯ амин бидонам? Пас, Аллоҳ таоло беҳтарин ниғаҳбон аст ва ӯ меҳрубонтарини меҳрубонон аст»

65. Ва чун бори худро кушоданд, сармояшонро ёфтанд, ки ба онон бозгардонда шуда буд. Гуфтанд: «Падарҷон, [дигар] чи меҳоҳем? Ин сармояи мост, ки ба мо бозгардонида шудааст, [бад-ин васила] барои хонаводаи худ озуқа меоварем ва бародарамонро [низ] ҳифозат мекунем ва [бо бурдани Бинёмин] як бори шутур изофа мегирем. Ин паймона [барои Азизи Миср кори] осонест

وَقَالَ لِفِتْيَانِهِ اجْعَلُوا بِضَاعَتَهُمْ فِي رِحَالِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَعْرِفُونَهَا إِذَا أُنْقِلِبُوا إِلَىٰ آهْلِهِمْ لَعَلَّهُمْ يُرْجَعُونَ ﴿٦٢﴾

فَلَمَّا رَجَعُوا إِلَىٰ أَبِيهِمْ قَالُوا يَا بَنَانَا مِيعٌ مِنَّا الْكَيْلُ فَأَرْسِلْ مَعَنَا أَخَانَا نَكْتَلْ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿٦٣﴾

قَالَ هَلْ ءَامَنُكُمْ عَلَيْهِ إِلَّا كَمَا ءَامَنُكُمْ عَلَىٰ أَخِيهِ مِن قَبْلُ فَاللَّهُ خَيْرٌ حَفِظًا وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿٦٤﴾

وَلَمَّا فَتَحُوا مَتَاعَهُمْ وَجَدُوا بِضَاعَتَهُمْ رُدَّتْ إِلَيْهِمْ قَالُوا يَا بَنَانَا مَا نَبِغِي هَذِهِ بِضَاعَتُنَا رُدَّتْ إِلَيْنَا وَنَمِيرُ أَهْلَنَا وَنَحْفَظُ أَخَانَا وَنَزِدَادُ كَيْلٍ بَعِيرٍ ذَلِكَ كَيْلٌ يَسِيرٌ ﴿٦٥﴾

66. [Яъқуб] гуфт: «Ҳаргиз ўро бо шумо нахоҳам фиристод, то бо ман ба номи Аллоҳ таоло паймони устуворе бибандед, ки ҳатман ўро назди ман бозмеоваред, магар он ки гирифтор шавед [ва ҳеч як наҷот наёбед]. Пас, чун [аҳду] паймони устувори хеш ба ӯ доданд, [Яъқуб] гуфт: «Аллоҳ таоло бар он чи меғӯем, [ғувоҳу] ниғаҳбон аст»

67. Ва [ҳамчунон] гуфт: «Эй писаронам, [барои он ки ҷалби таваҷҷуҳ нақунед] аз як дар ворид нашавед, балки аз дарҳои мухталиф дохил шавед ва [албатта, бо ин супориш] наметавонам чизе аз [қазо ва қадари] Аллоҳро аз шумо дур кунам. Ҳукм ҷуз барои Аллоҳ таоло нест. Бар ӯ таваккал кардам ва таваккалкунандагон бояд бар ӯ таваккал кунанд

68. Ва чун ҳамоно гуна ки падарашон ба онон дастур дода буд, ворид шуданд. [Ин шеваи вуруд] Эшонро аз [қазои] Аллоҳ таоло бознадошт, вале [ҳар чи буд] ниёзи қалби Яъқубро бароварда кард. Ӯ аз [баракати] он чи бад-ӯ омӯхта будем, дорои донише фаровон буд, вале бештари мардум намедонанд

69. Ва чун [бародарон] бар Юсуф ворид шуданд, бародараш [Бинёмин]-ро назди худ ҷой дод [ва ба оҳистагӣ ба ӯ] гуфт: «Ман бародарат ҳастам, пас, аз корҳое, ки [бародаронамон] мекарданд, андуҳгин мабош»

قَالَ لَنْ أُرْسِلَهُ مَعَكُمْ حَتَّى تُؤْتُوا مَوْثِقًا مِنَ اللَّهِ لَتَأْتُنِي بِهِ إِلَّا أَنْ يُحَاطَ بِكُمْ فَلَمَّا آتَوْهُ مَوْثِقَهُمْ قَالَ اللَّهُ عَلَى مَا نَقُولُ وَكِيلٌ ﴿٦٦﴾

وَقَالَ يَبْنَئِي لَا تَدْخُلُوا مِنْ بَابٍ وَاحِدٍ وَادْخُلُوا مِنْ أَبْوَابٍ مُتَفَرِّقَةٍ وَمَا أُغْنِي عَنْكُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ إِنْ أَلْحَمْتُمْ إِلَّا لِلَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَعَلَيْهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿٦٧﴾

وَلَمَّا دَخَلُوا مِنْ حَيْثُ أَمَرَهُمْ أَبُوهُمْ مَا كَانَ يُغْنِي عَنْهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا حَاجَّةٌ فِي نَفْسٍ يَعْذُوبُ فَصَلَّاهَا وَاتَّهَى لَدُوْهُ عِلْمٍ لَمَّا عَلَّمْنَاهُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦٨﴾

وَلَمَّا دَخَلُوا عَلَى يُوسُفَ آوَى إِلَيْهِ أَخَاهُ قَالَ إِنِّي أَنَا أَخُوكَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٦٩﴾

70. Пас, ҳангоме ки борҳояшонро омода кард, чоми [подшоҳ]-ро дар бори бародараш [Бинёмин] гузошт, он гоҳ нидодихандае бонг баровард [ки]: «Эй корвониён, ҳатман, шумо дузд ҳастед»

فَلَمَّا جَهَّزَهُمْ بِجَهَّازِهِمْ جَعَلَ
السِّيَاقِيَةَ فِي رَحْلِ أَحِيهِ ثُمَّ أَدَّانَ
مُؤَدِّنَ أَيُّهَا الْعَبِيرُ إِنَّكُمْ
لَسَرِقُونَ ﴿٧٠﴾

71. [Бародарони Юсуф] Рӯ ба онон карданд ва гуфтанд: «Чи гум кардаед?»

قَالُوا وَأَقْبَلُوا عَلَيْهِمْ مَاذَا
تَفْقِدُونَ ﴿٧١﴾

72. [Коргузoron] Гуфтанд: «Паймонаи подшоҳро гум кардаем ва [он ки бонг бароварда буд, гуфт] ҳар ки онро биёварад, як бори шутур [чоиза] дорад ва ман зомини ин [подош] ҳастам»

قَالُوا نَفَقِدُ صُوعَ الْمَلِكِ وَلِمَنْ
جَاءَ بِهِءَ جَمَلٌ بَعِيرٍ وَأَنَا بِهِءَ
رَعِيمٌ ﴿٧٢﴾

73. [Бародарони Юсуф] Гуфтанд: «Ба Аллоҳ таоло савганд, шумо медонед, ки мо наёмадаем, то дар ин сарзамин фасод кунем ва мо [ҳаргиз] дузд набудаем»

قَالُوا تَأَلَّوْا لِلَّهِ لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَا جِئْنَا
لِنُفْسِدَ فِي الْأَرْضِ وَمَا كُنَّا
سَرِقِينَ ﴿٧٣﴾

74. [Онон] Гуфтанд: «Пас, агар дурӯғӯ бошед, кайфараш чист?»

قَالُوا فَمَا جَزَاؤُهُ إِنْ كُنْتُمْ
كَذِبِينَ ﴿٧٤﴾

75. Гуфтанд: «Кайфари касе, ки [он паймона] дар бораш пайдо шавад, [ин аст, ки] худаш кайфари он бошад [ва ба бардагии шумо дарояд]. Мо ситамгоронро ин гуна муҷозот мекунем»

قَالُوا جَزَاؤُهُ مَنْ وَجَدَ فِي رَحْلِهِءَ
فَهُوَ جَزَاؤُهُ كَذَلِكَ نَجْزِي
الظَّالِمِينَ ﴿٧٥﴾

76. Пас, [Юсуф] пеш аз бори бародараш, шурӯъ ба [чустучӯи] борҳои онон кард, сипас он [паймона]-ро аз бори бародараш берун кашид. Ин гуна барои Юсуф чораандешӣ кардем, [то битавонад Бинёминро назди худ ниғаҳ дорад, зеро ӯ] тибқи оини подшоҳи [Миср] наметавонист бародарашро боздошт кунад, магар ин ки Аллоҳ таоло бихоҳад. Мо дараҷоти ҳар киро бихоҳем боло мебарем ва [бидонед, ки] фаротар аз ҳар соҳибдонише донишваре ҳаст

77. [Бародарон] Гуфтанд: «Агар ӯ дуздӣ кардааст [шигифт нест, чаро ки] бародараш [низ] пеш аз ин дуздӣ карда буд. Пас, Юсуф онро дар дили хеш пинҳон дошт ва [нороҳатиаш] бар онон ошкор накард [ва бо худ] гуфт: «Шумо аз назари ҷойгоҳ [аз он чи вонамуд мекунед], бадтаред ва Аллоҳ таоло ба он чи баён мекунед, донотар аст»

78. Гуфтанд: «Эй Азиз, ӯ падари пире дорад [ки тоқати дурии фарзандашро надорад], пас, яке аз моро ба ҷойи ӯ бигир. Ба ростӣ, ки мо туро аз накукорон мебинем»

79. [Юсуф] Гуфт: «Паноҳ бар Аллоҳ таоло, ки чуз он касеро, ки колямонро наздаш ёфтаем, боздошт кунем! Он гоҳ [агар чунин кунем] хатман, ситамгор хоҳем буд»

فَبَدَأَ بِأَوْعِيَّتِهِمْ قَبْلَ وَعَاءِ أَخِيهِ ثُمَّ
اسْتَخْرَجَهَا مِنْ وَعَاءِ أَخِيهِ كَذَلِكَ
كَيْدَنَا لِيُوسُفَ مَا كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ
فِي دِينِ الْمَلِكِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ
نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَن نَّشَاءُ وَفَوْقَ كُلِّ
ذِي عِلْمٍ عَلِيمٌ ﴿٧٦﴾

*قَالُوا إِنْ يَسْرِقْ فَقَدْ سَرَقَ أَخٌ
لَّهُ مِنْ قَبْلٍ فَأَسْرَهَا يُوسُفَ فِي
نَفْسِهِ وَلَمْ يُبْدِهَا لَهُمْ قَالَ أَنْتُمْ
شَرُّ مَكَانًا وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا
تَصِفُونَ ﴿٧٧﴾

قَالُوا يَا أَيُّهَا الْعَزِيزُ إِنَّ لَهُ أَبًا
شَيْخًا كَبِيرًا فَخُذْ أَحَدَنَا مَكَانَهُ
إِنَّا نَرَاكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٧٨﴾

قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ أَنْ نَأْخُذَ إِلَّا مَن
وَجَدْنَا مُتَعَيْنًا عِنْدَهُ إِنَّا إِذَا
لَطَلِمُونَ ﴿٧٩﴾

80. Пас, чун [бародарон] аз ӯ ноумед шуданд, начвокунон ба ӯшае рафтанд. [Бародари] Бузургашон гуфт: «Магар намедонед, ки падаратон бо номи Аллоҳ таоло паймоне устувор аз шумо гирифтааст ва пештар [низ] дар мавриди Юсуф чи кӯтоҳие кардед? Ман ҳаргиз аз ин сарзамин намеравам, то падарам ба ман иҷозати [бозгашт] диҳад ё [он ки] Аллоҳ таоло дар бораам доварӣ кунад, [ки] бе тардид, Ӯ беҳтарин довар аст

81. [Шумо] Назди падаратон бозгардед ва бигӯед: «Эй падар, писарат дуздӣ кард ва мо ҷуз ба он чи медонистем, гувоҳӣ надодем ва аз ғайб огоҳ набудем [ки бидонем дуздӣ мекунад]

82. Ва аз [мардуми] шаҳре, ки дар он будем ва аз қорвоне, ки бо он омадем, бипурс ва мо, ҳатман, ростгӯем»

83. [Яъқуб] Гуфт: «[Чунин нест] Балки ҳавои нафси шумо қор [-и ношоиста]-ро бароятон ораста аст, пас, [чораи қор] сабре накуст. Умед аст, ки Аллоҳ таоло ҳамаи ононро ба ман бирасонад. Бе тардид, Ӯ донои ҳақим аст»

84. Ва аз онон рӯ бигардонд ва гуфт: «Дареғ аз Юсуф!» Ва чашмонаш аз шиддати андуҳ [ва гиристан барои фарзандаш] сафед шуд ва ҳамчунон андуҳи худро фуру мехӯрд

فَلَمَّا اسْتَيْسَسُوا مِنْهُ خَلَصُوا نَجِيًّا
 قَالَ كَبِيرُهُمْ أَلَمْ تَعْلَمُوا أَنَّ
 أَبَاكُمْ قَدْ أَخَذَ عَلَيْكُمْ مَوْثِقًا
 مِنَ اللَّهِ وَمِن قَبْلُ مَا فَرَّطْتُمْ فِي
 يُوسُفَ فَلَنْ أَبْرَحَ الْأَرْضَ حَتَّى
 يَأْذَنَ لِي أَبِي أَوْ يَحْكُمَ اللَّهُ لِي وَهُوَ
 خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿٨٠﴾

أَرْجِعُوا إِلَى آبَيْكُمْ فَقُولُوا يَا أَبَانَا
 إِنَّ أَبْنَتَكَ سَرَقَتْ وَمَا شَهِدْنَا إِلَّا بِمَا
 عَلَّمْنَا وَمَا كُنَّا لِلْغَيْبِ
 حَافِظِينَ ﴿٨١﴾

وَسَأَلِ الْقَرْيَةَ الَّتِي كُنَّا فِيهَا
 وَالْعِيرَ الَّتِي أَقْبَلْنَا فِيهَا وَإِنَّا
 لَصَادِقُونَ ﴿٨٢﴾

قَالَ بَل سَأَلْتُ لَكُمْ أَنْفُسَكُمْ
 أَمْرًا فَصَبْرٌ جَمِيلٌ عَسَى اللَّهُ أَنْ
 يَأْتِيَنِي بِهِمْ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ
 الْحَكِيمُ ﴿٨٣﴾

وَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَا أَسْفَىٰ عَلَىٰ
 يُوسُفَ وَأَبْيَضَّتْ عَيْنَاهُ مِنَ
 الْحُزَنِ فَهُوَ كَظِيمٌ ﴿٨٤﴾

85. [Писаронаш] Гуфтанд: «Ба Аллоҳ таоло савганд, ту [он қадр] пайваста аз Юсуф ёд мекуни, то [оқибат] ба сахти бемор шавӣ ё бимирӣ»

قَالُوا تَاللّٰهِ تَفْتُنَا تَذَكُرُ يُوسُفَ
حَتَّى تَكُونَ حَرَضًا أَوْ تَكُونَ
مِنَ الْهَالِكِينَ ﴿٨٥﴾

86. [Яъқуб] Гуфт: «Ман аз дарду андуҳи хеш ба [даргоҳи] Аллоҳ таоло менолам ва аз [лутфу бузургии] Аллоҳ таоло чизҳое медонам, ки шумо намедонед»

قَالَ إِنَّمَا أَشْكُوا بَنِي إِلَى
اللّٰهِ وَأَعْلَمُ مِنَ اللّٰهِ مَا لَا
تَعْلَمُونَ ﴿٨٦﴾

87. Эй писаронам, биравед ва дар бораи Юсуф ва бародаронаш ҷустуҷӯ кунед [ва хабар бигиред] ва аз раҳмати Аллоҳ таоло маъюс нашавед, [чаро ки] ҷуз гуруҳи кофирон, касе аз раҳмати Аллоҳ таоло маъюс намегардад»

يَبْنَئِي أَدْهَبُوا فَتَحَسَّسُوا مِنْ
يُوسُفَ وَأَخِيهِ وَلَا تَأْيِسُوا مِنْ
رَّوْحِ اللّٰهِ إِنَّهُ لَا يَأْيِسُ مِنْ رَّوْحِ
اللّٰهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْكَافِرُونَ ﴿٨٧﴾

88. Пас, чун [писарони Яъқуб ба Миср рафтанд ва] бар ӯ [Юсуф] ворид шуданд, гуфтанд: «Эй Азиз, ба мо ва хонадонамон [дар асари фақру хушсолӣ] сахтии фаровоне расидааст ва [инак] колои ночиз [ва моли андаке барои хариди ғалла] бо худ овардаем, пас, паймонаро бароямон комил кун ва бар мо садақа [ва бахшиш] кун. Бе тардид, Аллоҳ таоло бахшандагонро подош медиҳад»

فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَيْهِ قَالُوا يَا أَيُّهَا
الْعَزِيزُ مَسْنَا وَأَهْلَنَا الضُّرُّ وَجِئْنَا
بِبَضْعَةٍ مُّزْجَلَةٍ فَأَوْفِ لَنَا الْكَيْلَ
وَتَصَدَّقْ عَلَيْنَا إِنَّ اللّٰهَ يَجْزِي
الْمُتَّصِدِّقِينَ ﴿٨٨﴾

89. [Юсуф] Гуфт: «Оё донистед, ки вақте [аз оқибати коратон] беҳабар будед, дар ҳаққи Юсуф ва бародараш чи кардед?»

قَالَ هَلْ عَلِمْتُمْ مَا فَعَلْتُمْ بِيُوسُفَ
وَأَخِيهِ إِذْ أَنْتُمْ جَاهِلُونَ ﴿٨٩﴾

90. [Онон] Гуфтанд: «Оё ба ростӣ, ту [ҳамон] Юсуфӣ»? Ӯ гуфт: «[Оре] Ман Юсуфам ва ин бародари ман аст. Яқинан, Аллоҳ таоло бар мо миннат ниҳод. Ба ростӣ, ҳар ки парҳезкорӣ ва шикебой кунад, пас, [бидонад, ки] бе тардид, Аллоҳ таоло подоши накукоронро табоҳ намекунад»

91. [Бародаронаш] Гуфтанд: «Ба Аллоҳ таоло савганд, [ки] яқинан, Аллоҳ таоло туро бар мо бартарӣ додааст ва мо, ҳатман, хатокор будем»

92. [Юсуф] Гуфт: «Имрӯз ҳеч сарзанише бар шумо нест. Аллоҳ таоло шуморо меомурзад ва Ӯ меҳрубонтарини меҳрубонон аст

93. [Акнун] Ин пероҳани маро бибаред ва бар рӯи падарам биандозед, то бино гардад ва [сипас] ҳамаи хонаводаи худро назди ман биёваред»

94. Ва чун корвон [аз Миср ба сӯйи Канъон] ба роҳ афтод, падарашон [ба атрофиёнаш] гуфт: «Агар маро камхирад нашуморед, [мегӯям, ки] яқинан, бӯйи Юсуфро эҳсос мекунам»

95. [Онон] Гуфтанд: «Ба Аллоҳ таоло савганд, ки ҳатман, [боз ҳам] дар иштибоҳи деринаат ҳастӣ»

قَالُوا أَإِنَّكَ لَأَنْتَ يُوسُفُ قَالَ أَتَأْتُونَ
يُوسُفَ وَهَذَا أَخِي قَدْ مَنَّ اللَّهُ
عَلَيْنَا إِنَّهُ مَنَّ عَلَيْنَا مِنْ يَتَّقِ وَيَصْبِرْ فَإِنَّ
اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٩٠﴾

قَالُوا تَأَلَّهَ لَقَدْ أَتَرَكْنَا اللَّهَ عَلَيْنَا
وَإِنْ كُنَّا لَخَطِيئِينَ ﴿٩١﴾

قَالَ لَا تَثْرِبَ عَلَيْنَا يَوْمَ
يُغْفِرُ اللَّهُ لَكُمْ وَهُوَ أَرْحَمُ
الرَّحِيمِينَ ﴿٩٢﴾

أَذْهَبُوا بِمِصْرِي هَذَا فَأَلْقُوهُ عَلَى
وَجْهِ أَبِي يَأْتِ بَصِيرًا وَأْتُونِي
بِأَهْلِكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩٣﴾

وَلَمَّا فَصَلَتِ الْعِيرُ قَالَ أَبُوهُمْ إِنِّي
لَأَجِدُ رِيحَ يُوسُفَ لَوْلَا أَنْ
تُنْفِتُونِ ﴿٩٤﴾

قَالُوا تَأَلَّهَ إِنَّكَ لَفِي ضَلَالِكَ
الْقَدِيمِ ﴿٩٥﴾

96. Пас, чун муждарасон омад ва он [пероҳан]-ро бар чеҳраи ӯ афканд, пас, ногаҳон бино шуд [ва] гуфт: «Оё ба шумо нагуфтам, ки ман аз [лутфу бузургии] Аллоҳ таоло чизҳое медонам, ки шумо намедонед?»

فَلَمَّا أَنْ جَاءَ الْبَشِيرُ أَلْقَاهُ عَلَى
وَجْهِهِ فَأَرْتَدَّ بِصَيْرًا فَقَالَ أَلَمْ أَقُلْ
لَكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا
تَعْلَمُونَ ﴿٦٦﴾

97. Гуфтанд: «Эй падар, барои мо [ба хотири] гуноҳонамон омурзиш бихоҳ, [чаро ки] яқинан, мо гунаҳгор будем»

قَالُوا يَا أَبَانَا اسْتَغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا إِنَّا
كُنَّا خَطِيئِينَ ﴿٦٧﴾

98. [Яъқуб] Гуфт: «Ба зудӣ бароятон аз Парвардигорам омурзиш металабам. Бе тардид, ӯ омурзандаи меҳрубон аст»

قَالَ سَوْفَ أَسْتَغْفِرُ لَكُمْ رَبِّي إِنَّهُ
هُوَ الْعَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٦٨﴾

99. Пас, [ҳамагӣ ба Миср рафтанд ва] чун бар Юсуф ворид шуданд, ӯ падару модарашро [дар оғӯш гирифт ва] назди худ ҷой доду гуфт: «[Ҳамагӣ ба Миср дароед, ки иншоаллоҳ [аз ҳар гуна озоре] эмин хоҳед буд»

فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَى يُوسُفَ عَاوَىٰ إِلَيْهِ
أَبُوهُ وَقَالَ ادْخُلُوا مِصْرَ إِن شَاءَ
اللَّهُ عَامِنِينَ ﴿٦٩﴾

100. Ва падару модарашро бар тахт нишонд ва [ҳамагӣ] барояш ба сачда афтоданд ва [Юсуф] гуфт: «Падарҷон, ин таъбир [-и ҳамон] хобам аст, ки пештар дида будам. Парвардигорам онро рост гардонид [ва таҳаққуқ бахшид]. Яқинан, ӯ ба ман неки кард, ки маро аз зиндон берун овард ва пас аз он ки шайтон миёни ману бародаронам фитна барпо кард, шуморо аз биёбон [-и Канъон ба Миср] овард. Бе тардид, Парвардигорам дар он чи мехоҳад, бориқбин аст. Ба ростӣ, ки ӯ донои ҳақим аст

وَرَفَعَ أَبُوهُ عَلَى الْعَرْشِ وَخَرُّوا لَهُ
سُجَّدًا وَقَالَ يَا أَبْتِ هَذَا تَأْوِيلُ
رُؤْيَايَ مِنْ قَبْلُ قَدْ جَعَلَهَا رَبِّي
حَقًّا وَقَدْ أَحْسَنَ بِي إِذْ أَخْرَجَنِي
مِنَ السِّجْنِ وَجَاءَ بِكُمْ مِنَ
الْبَدْوِ مِنْ بَعْدِ أَنْ نَزَعَ الشَّيْطَانُ
بَيْنِي وَبَيْنَ إِخْوَتِي إِنَّ رَبِّي لَطِيفٌ
لِّمَا يَشَاءُ إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ
الْحَكِيمُ ﴿٧٠﴾

101. Парвардигоро, маро аз фармонравой [бахрае] ато кардӣ ва илми таъбири хобҳо ба ман омӯхтӣ. Эй Падидоварандаи осмонҳо ва замин, Туй, ки дар дунё ва охират [дӯсту] корсози манӣ. Маро муслмон [фармонбардор] бимирон ва ба шоистагон мулҳақ фармо»

102. Эй паёмбар] ин [достон] аз хабарҳои ғайб аст, ки ба ту ваҳӣ мекунем ва ҳангоме ки [бародарони Юсуф алайҳи вай] бадандешӣ мекарданд ва найранг мезаданд, ту наздашон набудӣ

103. Ва бештари мардум муъмин нестанд, ҳатто агар [барои имон оварданашон] ҳирс биварзӣ

104. Ту аз онон барои ин [рисолат] подош намеҳоҳӣ. Ин [Қуръон чизе] нест, магар панде барои қаҳониён

105. Ва чи бисёр нишонаҳо дар осмонҳо ва замин вуҷуд дорад, ки бар онҳо мегузаранд, ва [-ле] аз онҳо рӯй бармегардонанд [ва таваҷҷуҳ намекунанд]

106. Ва бештарашон [дар зоҳир] ба Аллоҳ таоло имон намеоваранд, магар он ки [дар амал ба навъе] мушриканд

107. Оё [мушрикон] эмин ҳастанд аз ин ки азобе фарогир аз ҷониби Аллоҳ таоло бар онон фуруд ояд ё дар ҳоле ки ғофиланд, ногаҳон қиёмат бар эшон фаро расад?

*رَبِّ قَدْ آتَيْتَنِي مِنَ الْمَلِكِ
وَعَلَّمَنِي مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ
فَاطْرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَنْتَ
وَلِيٌّ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ ۖ تَوَفَّنِي
مُسْلِمًا وَالْحَقْفَىٰ بِالصَّلَاحِينَ ﴿١٠١﴾

ذَلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ
إِلَيْكَ ۖ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ أَجْمَعُوا
أَمْرَهُمْ وَهُمْ يَمْكُرُونَ ﴿١٠٢﴾

وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ
بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾

وَمَا تَسْأَلُهُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ هُوَ
إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعَالَمِينَ ﴿١٠٤﴾

وَكَايِنٍ مِّنْ آيَاتٍ فِي السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ يَمُرُونَ عَلَيْهَا وَهُمْ عَنْهَا
مُعْرِضُونَ ﴿١٠٥﴾

وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُمْ بِاللَّهِ إِلَّا وَهُمْ
مُشْرِكُونَ ﴿١٠٦﴾

أَفَأَمِنُوا أَنْ تَأْتِيَهُمْ غَشِيَةٌ مِّنْ
عَذَابِ اللَّهِ أَوْ تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ
بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٠٧﴾

108. [Эй паёмбар, ба мардум] бигӯ: «Ин роҳи ман аст. Ман бо далели ошкор ба сӯи Аллоҳ таоло даъват мекунам ва касоне, ки аз ман пайравӣ карданд [низ чунин мекунанд] ва Аллоҳ таоло поку муназзаҳ аст ва ман аз мушрикони нестам»

109. Ва Мо пеш аз ту чуз мардоне аз аҳли [ҳамин] шаҳрҳо [-ро ба паёмбарӣ] нафиристодаем, ки ба онон ваҳӣ мекардем. Оё дар замин гардиш накардаанд, то бубинанд саранҷоми касоне, пеш аз онон буданд, чӣ гуна будааст? Ва яқинан, сарои охираат барои парҳезгорон беҳтар аст. Оё намеандешед?

110. [Мо ҳамчунон ба кофирон муҳлат меодем] То он гоҳ ки паёмбарон [аз нузули азоб] маъюс шуданд ва [мардум] пиндошанд, ки ба онон дурӯғ гуфта шудааст. [Дар ин ҳангом] Ёрии Мо ба суроғашон омад. Пас, ҳар киро хостем, наҷот ёфт, ва[-ле] азоби саҳти Мо аз гурӯҳи муҷримон бозгардонида намешавад

111. Яқинан дар достони онон барои хирадмандон ибратест. Ин [Қуръон] сухане нест, ки ба дурӯғ сохта шуда бошад, балки тасдиқунандаи он чи [аз китобҳое] аст, ки пеш аз он [омада] аст ва равшангари ҳама чиз аст ва раҳнамуду раҳмате аст барои гурӯҳе, ки имон меоварад

قُلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُو إِلَى اللَّهِ عَلَى بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعِيَ ۖ وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٠٨﴾

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُوْحِي إِلَيْهِمْ مِنْ أَهْلِ الْقُرَىٰ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۖ وَلَدَارِ الْأَخِرَةِ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ اتَّقَوْا أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٠٩﴾

حَتَّىٰ إِذَا اسْتَيْسَسَ الرُّسُلُ وَظَلَمُوا أَنَّهُمْ قَدْ كُذِّبُوا جَاءَهُمْ نَصْرًا مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ ۗ وَلَا يَرُدُّ بَأْسُنَا عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ ﴿١١٠﴾

لَقَدْ كَانَ فِي قَصصِهِمْ عِبْرَةٌ لِأُولِي الْأَلْبَابِ ۗ مَا كَانَ حَدِيثًا يُفْتَرَىٰ وَلَكِنْ تَصْدِيقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ كُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿١١١﴾

Сураи Раъд الرعد

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Алиф, лом, мим, ро. Ин оёти китоби [осмонӣ] ва он чи аз [сӯйи] Парвардигорат бар ту нозил шудааст, ҳақ аст, вале бештари мардум имон намеоваранд

2. Аллоҳ таоло аст, ки осмонҳоро бидуни сутунҳое, ки онҳоро бубинед, барафрошт, он гоҳ бар Арш қарор гирифт ва хуршеду моҳро ба хидмат [-и инсон] гумоштааст, ки ҳар як то замоне муайян дар [мадори худ] равон бошанд. Ё кор [-и ҷаҳон]-ро тадбир мекунад ва оёти [ҳеш]-ро ба равшани баён медорад, бошад, ки ба дидори Парвардигоратон яқин пайдо кунед

3. Ва Ёст он ки заминро бигустард ва дар он кӯҳҳои устувор ва ҷӯйборҳо падида овард ва дар он аз ҳар гуна мевае ду гуна офарид, шабро ба рӯз [ва рӯзро ба шаб] мепӯшонад. Ҳатман, дар инҳо барои мардуме, ки меандешанд, нишонаҳое [аз қудрати Парвардигор] аст

الرَّحْمَٰنِ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ وَالَّذِي
أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ
وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا
يُؤْمِنُونَ ﴿١﴾

اللَّهُ الَّذِي رَفَعَ السَّمَوَاتِ بِغَيْرِ
عَمَدٍ تَرَوْنَهَا ثُمَّ أَسْتَوَىٰ عَلَىٰ
الْعَرْشِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ
كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى يُدَبِّرُ
الْأُمُورَ يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ
بِلِقَاءِ رَبِّكُمْ تُوقِنُونَ ﴿٢﴾

وَهُوَ الَّذِي مَدَّ الْأَرْضَ وَجَعَلَ فِيهَا
رَوَاسِيَ وَأَنْهَارًا وَمِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ
جَعَلَ فِيهَا رَوْحَيْنِ تُنْبِتُنَّ بِهَا
الْبَلْبَلُ النَّهَارَ إِذَا فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ
لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٣﴾

4. Ва дар замин қитаоте аст дар канори ҳам [ки бо яқдигар мутафовитанд] ва [низ] боғҳое аз ангур ва киштзорҳову дарахтони хурмо, ки [нару модаанд ва] гоҳ аз як реша мерӯянд ва гоҳ аз решаҳое мутафовитанд ва [ҳамаи онҳо] бо як об сероб мешаванд. Ва [бо ин ҳол] баъзе аз онҳоро дар [таъму хосияти] мева бар дигаре бартарӣ медиҳем. Бе тардид, дар ин [амр низ] барои мардуме, ки хирад меварзанд, нишонаҳо [-и равшане] ҳаст

5. Ва [эй паёмбар] агар [аз беимонии кофирон] тааҷҷуб мекуни, аҷиб [-тар] гуфтори онон аст, ки [дар бораи миод меғӯянд]: «Оё вақте хок шудем, воқеан [зинда мешавем ва] дар офариниши ҷадиде хоҳем буд»? Инонанд, ки ба Парвардигорашон куфр варзидаанд ва дар гарданҳояшон [аз оташ] занҷирҳост ва онон аҳли оташанд [ва] дар он ҷовидонанд

6. Ва [эй паёмбар, мушрикони] пеш аз неки [раҳмат] ба шитоб аз ту бадӣ [азоб]-ро дархост мекунанд ва ҳол он ки пеш аз эшон [низ бар кофирон] уқубатҳои ибратомӯз рафтааст ва ба ростӣ, Парвардигорат нисбат ба мардум, бо вучуди ситамгориашон омӯрзандааст ва бешак Парвардигорат сахтқайфар аст

وَفِي الْأَرْضِ قِطْعٌ مُتَجَلِّوْرَةٌ
وَجَنَّتٌ مِّنْ أَعْنَبٍ وَرَزْعٌ وَنَخِيلٌ
صِنَوَانٌ وَعَبْرٌ صِنَوَانٍ يُسْقَى بِمَاءٍ
وَاحِدٍ وَنُقْضَلٌ بَعْضُهَا عَلَى بَعْضٍ
فِي الْأَكْثَلِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ
لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٤٠﴾

*وَإِن تَعْجَبْ فَعَجَبٌ قَوْلُهُمْ أَءِذَا
كُنَّا تُرَابًا أَعْنَأْنَا لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ
أُولَئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا رَبَّهُمْ
وَأُولَئِكَ الْأَعْغَلُ فِي أَعْنَاقِهِمْ
وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا
خَالِدُونَ ﴿٤١﴾

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ
الْحُسْنَةِ وَقَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمْ
الْمَثَلُتُ وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ
لِّلنَّاسِ عَلَى ظُلْمِهِمْ وَإِنَّ رَبَّكَ
لَشَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٤٢﴾

7. Кофирон мегӯянд: «Чаро нишонаҳо [ва муъчизоте ҳаммонанди Мӯсо ва Исо] аз Парвардигораш бар ӯ нозил нашудааст»? [Эй паёмбар] бе тардид, ту фақат бимдихандай ва ҳар қавме [паёмбари] ҳидоятгаре дорад

8. Аллоҳ таоло медонад он чиро, ки ҳар модае [дар раҳим] бор мегирад ва [низ] он чиро, ки раҳимҳо мекоҳанд ва он чиро меафзоянд ва ҳар чизе назди Ӯ ба андоза [ва дақиқ] аст

9. [Ӯ] Донои ниҳону ошкор [ва] бузургу баландмартаба аст

10. [Эй мардум] Ҳар касе аз шумо, ки сухани худро пинҳон кунад ё онро ошкоро баён созад ва ҳар ки дар [торикии] шаб пинҳон гардад ё дар рӯз [ба дунболи анҷоми корхояш] биравад, [дар илми илоҳӣ] яксон аст [ва Ӯ ҳамаро медонад]

11. Ӯ [Аллоҳ таоло] фариштагоне дорад, ки ҳамвора [бандаи] Ӯро аз пешорӯ ва аз пушти сараш ба фармони Аллоҳ таоло ҳифз мекунанд. Бе гумон, Аллоҳ таоло ҳол [ва сарнавишти накуи] ҳеҷ қавмеро тағйир намедиҳад, магар он ки онон он чиро, ки дар дилхояшон доранд, дигаргун созанд [ва муртакиби гуноҳ шаванд]. Ва ҳангоме ки Аллоҳ таоло барои қавме [гирифторӣ ва] бадӣ бихоҳад, ҳеҷ чиз монеаш нахоҳад шуд ва онон ҷуз [Зоти поки] Ӯ ҳеҷ корсозе надоранд

وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَاتٌ مِنْ رَبِّهِ إِنَّمَا أَنْتَ مُنذِرٌ وَلِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ ﴿٧﴾

اللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَحْمِلُ كُلُّ أُنثَىٰ وَمَا تَغِيصُ الْأَرْحَامُ وَمَا تَزِدَادُ وَكُلُّ شَيْءٍ عِنْدَهُ بِمِقْدَارٍ ﴿٨﴾

عَلِمَ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْكَبِيرِ الْمُتَعَالِ ﴿٩﴾

سَوَاءٌ مِنْكُمْ مَنْ أَسَرَ الْقَوْلَ وَمَنْ جَهَرَ بِهِ وَمَنْ هُوَ مُسْتَخْفٍ بِاللَّيْلِ وَسَارِبٌ بِالنَّهَارِ ﴿١٠﴾

لَهُ مَعْقَبَاتٌ مِّن بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ يَحْفَظُونَهُ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ وَإِذَا أَرَادَ اللَّهُ بِقَوْمٍ سُوءًا فَلَا مَرَدَّ لَهُ وَمَا لَهُمْ مِّن دُونِهِ مِن وَالٍ ﴿١١﴾

12. Ўст, ки барқро барои бим [соиқа ва оташ] ва умед [борон] ба шумо менамоёнад ва абрҳои гаронборро падида меоварад

هُوَ الَّذِي يُرِيكُمْ الْبَرْقَ حَوْفًا
وَوَطَمَعًا وَيُنشِئُ السَّحَابَ

الْقَالَ ﴿١٢﴾

13. Раъд ба ситоиши Ў ва фариштагон аз хавфу хашят Ўро тасбеҳ мегӯянд ва [Ўст, ки] соиқахоро мефиристад. Пас, он [соиқаи маргбор] ба ҳар ки Ў бихоҳад, бархӯрд мекунад ва онон [кофирон] дар бораи [ягонагии] Аллоҳ таоло муҷодала мекунанд ва Ў сахтгир [-у сахтқайфар] аст

وَيَسْبِغُ الرِّعْدُ بِحَمْدِهِ وَالْمَلَائِكَةُ
مِنْ خِيفَتِهِ وَيُرْسِلُ الصَّوَاعِقَ
فَيَصِيبُ بِهَا مَنْ يَشَاءُ وَهُمْ
يُجَادِلُونَ فِي اللَّهِ وَهُوَ شَدِيدُ

الْمِحَالِ ﴿١٣﴾

14. Даъват ба ҳақ [тавҳид] аз они Ўст ва [бутҳо ва дигар] касонеро, ки [мушрикони] ба ҷойи Ў меҳонанд, [ҳаргиз] ба эшон посухе намедиханд, магар монанди касе, ки ду дасташро ба сӯи об бикушояд, то [об] ба даҳонаш бирасонад, дар ҳоле ки [ҳеч обе] ба [даҳони] ӯ намерасад ва дуои кофирон [дар баробари бутҳояшон] чуз дар гумроҳӣ нест

لَهُ دَعْوَةُ الْحَقِّ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ
مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَجِيبُونَ لَهُمْ
بِشَيْءٍ إِلَّا كَبْسِطٍ كَفَّيْهِ إِلَى الْمَاءِ
لِيَبْلُغَ فَاهُ وَمَا هُوَ بِبَالِغِهِ وَمَا
دُعَاءُ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ ﴿١٤﴾

15. Ва ҳар ки [ва ҳар чи] дар осмонҳо ва замин аст, хоҳу нохоҳ ва [ҳатто] сояҳояшон бомдоду шабонгоҳ барои Аллоҳ таоло сачда [ва фурутанӣ] мекунанд

وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَظَلَّلَهُمْ
بِالْعُدُوِّ وَالْأَصَالِ ﴿١٥﴾

16. [Эй Паёмбар, ба мушрикон] бигӯ: «Парвардигори осмонҳо ва замин кист»? Бигӯ: «Аллоҳ таоло». [Сипас] Бигӯ: «Оё ба ҷойи Ё [дӯстону] корсозоне баргузидаед, ки [ҳатто] молики суду зиёни худ нестанд»? Бигӯ: «Оё нобино ва бино баробаранд? Ё торикиҳо ва нур яксонанд? Ё онон шариконе барои Аллоҳ таоло қарор додаанд, ки ҳамчун офариниши Ё офаридаанд ва [дар натиҷа амри] офариниш бар онон муштабаҳ шудааст»? Бигӯ: «Аллоҳ таоло офаринандаи ҳама чиз аст ва Ё ягонаи пирӯзманд аст

17. [Аллоҳ таоло] Аз осмон обе фуру борид, он гоҳ рӯдҳо ҳар як ба андозаи [ғунҷоиши] худ ҷорӣ шуданд ва селоб кафк рӯи худ баровард ва аз он чи бар оташ меафрузанд [ва мегудозанд], то зевар ё колое ба даст оваранд, [низ] кафке ҳаммонанди он [аз об бармеояд]. Аллоҳ таоло ҳаққу ботилро инчунин мисол мезанад. Ва аммо кафк ба каноре меравад ва нест мегардад, вале он чи ба мардум суд мерасонад, бар замин [боқӣ] мемонад. Аллоҳ таоло масалҳо инчунин баён мекунад

قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ قُلْ
اللَّهُ قُلْ أَفَاتَّخَذْتُمْ مِنْ دُونِهِ
أَوْلِيَاءَ لَا يَمْلِكُونَ لِأَنْفُسِهِمْ نَفْعًا
وَلَا ضَرًّا قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَى
وَالْبَصِيرُ أَمْ هَلْ تَسْتَوِي الظُّلُمَاتُ
وَالنُّورُ أَمْ جَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ خَلَقُوا
كَخَلْقِهِ فَتَسَبَّهَ الْخَلْقُ عَلَيْهِمْ
قُلْ اللَّهُ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ
الْوَحِيدُ الْقَهْرُ ۝٦٦

أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَالَتْ
أَوْدِيَةٌ بِقَدَرِهَا فَاحْتَمَلَ السَّيْلُ
زَبَدًا رَابِيًا وَمِمَّا يُوقِدُونَ عَلَيْهِ فِي
النَّارِ ابْتِغَاءَ حُلْيَةٍ أَوْ مَتَاعٍ زَبَدٌ
مِثْلُهُ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْحَقَّ
وَالْبَاطِلَ فَأَمَّا الزَّبَدُ فَيَذْهَبُ
جُفَاءً وَأَمَّا مَا يَنْفَعُ النَّاسَ
فَيَمْكُتْ فِي الْأَرْضِ كَذَلِكَ يَضْرِبُ
اللَّهُ الْأَمْثَالَ ۝٦٧

18. Барои касоне, ки [даъвати] Парвардигорашонро иҷобат карданд, подоши неки [биҳишт дар пеш] аст ва касоне, ки [даъвати] [Ҷиро иҷобат накарданд, агар тамоми он чи дар замин аст ва [низ] ҳаммонандашро бо он доштанд, яқинан [ҳозир буданд, ки ҳамаро] барои раҳирии хеш [аз азоб] бипардозанд [вале аз эшон пазируфта нахоҳад шуд]. Онон ҳисоби баде доранд [ва бозхосте бисёр саҳт] ва ҷойгоҳашон дузах аст ва чи бад ҷойгоҳе ҳафт!

19. Оё касе, ки медонад, ки он чи аз [тарафи] Парвардигорат бар ту нозил шуда, ҳақ аст, монанди касест, ки [нисбат ба ҳақ] нобиност? Танҳо хирадмандон панд мегиранд.

20. [Ҳамон] Касоне, ки ба паймони Аллоҳ таоло вафо мекунанд ва аҳд намушикананд

21. Ва касоне, ки ҳар он чиро Аллоҳ таоло ба пайванд кардани он фармон додааст, мепайванданд [силаи раҳим мекунанд] ва аз Парвардигорашон метарсанд ва аз саҳтии ҳисоб меҳаросанд

22. Ва касоне, ки барои касби хушнудии Парвардигорашон шикебой кардаанд ва намоз барпо доштаанд ва аз он чи ба онон рӯзи додаем, пинҳону ошкоро инфоқ кардаанд ва бадири бо неки мезудоянд. Ононанд, ки неқ фарҷоме хоҳанд дошт.

لِلَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ الْحُسْنَىٰ
وَالَّذِينَ لَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُ لَوْ أَنَّ لَهُمْ
مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ
لَافْتَدَوْا بِهِ ۗ أُولَٰئِكَ لَهُمْ سُوءُ
الْحِسَابِ وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَبئس
الْمِهَادُ ﴿١٨﴾

*أَفَمَنْ يَعْلَمُ أَنَّمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ
رَبِّكَ الْحَقُّ كَمَنْ هُوَ أَعْمَىٰ ۗ إِنَّمَا
يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿١٩﴾

الَّذِينَ يُوفُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَلَا
يَنْقُضُونَ الْمِيثَاقَ ﴿٢٠﴾

وَالَّذِينَ يَصِلُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ ۗ أَنْ
يُوصَلَ وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ وَيَخَافُونَ
سُوءَ الْحِسَابِ ﴿٢١﴾

وَالَّذِينَ صَبَرُوا ابْتِعَاءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ
وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَنْفَقُوا مِمَّا
رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً وَيَدْرَءُونَ
بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ أُولَٰئِكَ لَهُمْ
عُقُوبَةُ الدَّارِ ﴿٢٢﴾

23. [Подошашон] Боғҳои човидон [-и биҳишт аст], ки онон ва ҳар як аз падарон ва ҳамсарону фарзандонашон, ки накукор будаанд, ба он ворид мешаванд ва фариштагон аз ҳар даре бар онон дармеоянд

جَنَّاتٌ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا وَمَنْ
صَلَحَ مِنْ آبَائِهِمْ وَأَزْوَاجِهِمْ
وَوَدَّيْتِهِمْ وَالْمَلَائِكَةُ يَدْخُلُونَ
عَلَيْهِمْ مِنْ كُلِّ بَابٍ ﴿٢٣﴾

24. [Ва ба онон мегӯянд] «Салом бар шумо ба [подоши] он чи [бар имонатон] шикебой кардаед. Пас, чи накуст фарҷоми он саро!»

سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ
عُقُوبَى الدَّارِ ﴿٢٤﴾

25. Ва касоне, ки паймони Аллоҳро пас аз устувор карданаш мешикананд ва он чиро, ки Аллоҳ таоло ба пайвастанаш фармон додааст [силаи раҳим] қатъ мекунанд ва дар замин [фитнаву] фасод мекунанд, инонанд, ки [дар охират] лаънат ва бад фарҷоме доранд

وَالَّذِينَ يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ
بَعْدِ مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ
اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي
الْأَرْضِ أُولَئِكَ لَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ
سُوءُ الدَّارِ ﴿٢٥﴾

26. Аллоҳ таоло [неъмату] рӯзиро бар ҳар ки бихоҳад, густурда медорад ва ё танг мегирад ва [кофирон] ба зиндагии дунё шод шуданд, ва[-ле] зиндагии дунё дар [баробари] охират ҷуз баҳрае [ночиз] нест

اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ
وَيَقْدِرُ وَيَفْرِحُوا بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَا
الْحَيَاةُ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا
مَتَاعٌ ﴿٢٦﴾

27. Ва касоне, ки куфр варзиданд, мегӯянд: «Чаро нишноае аз [сӯйи] Парвардигораш бар ӯ нозил нашудааст»? Бигӯ: «Бе тардид, Аллоҳ таоло ҳар киро, ки бихоҳад гумроҳ мекунад ва ҳар киро, ки тавба намояд, ба сӯйи хеш ҳидоят мекунад»

وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ
عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ قُلْ إِنَّ اللَّهَ
يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ
أَنَابَ ﴿٢٧﴾

28. [Ҳамон] Касоне, ки имон овардаанд ва дилҳояшон ба ёди Аллоҳ таоло ором мегирад. Бидонед, ки бо ёди Аллоҳ таоло аст, ки дилҳо ором мегирад

الَّذِينَ آمَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ
بِذِكْرِ اللَّهِ أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ
الْقُلُوبُ ﴿٢٨﴾

29. Касоне, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста кардаанд, хушо бар онон! Ва нек саранҷоме доранд

الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
طُوبَىٰ لَهُمْ وَحَسَنُ مَقَابٍ ﴿٢٩﴾

30. [Эй паёмбар] Бад-ин сон туро байни уммате фиристодем, ки пеш аз онҳо умматҳое омада [ва рафта] буданд, то он чи бар ту ваҳй кардаем, бар онон бихонӣ ва ҳол он ки онон ба [Парвардигори] раҳмон куфр меварзанд. Бигӯ: «Ў Парвардигори ман аст [ва] маъбуде [барҳақ] ҷуз Ў нест. Бар Ў таваккал кардам ва бозгаштам ба сӯйи Ўст»

كَذَلِكَ أَرْسَلْنَاكَ فِي أُمَّةٍ قَدْ خَلَتْ
مِن قَبْلِهَا أُمَمٌ لِّتَتْلُوَ عَلَيْهِمُ الَّذِي
أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَهُمْ يَكْفُرُونَ
يَا لِرَحْمَنٍ قُلْ هُوَ رَبِّي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ مَتَابٍ ﴿٣٠﴾

31. Ва [ҳатто] агар Қуръоне буд, ки кӯҳҳо аз [ҳайбати] он ба ҳаракат дармеомад ва замин пора-пора мешикофт ё мурдагон аз [тиловати] он ба сухан дармеоманд, [боз ҳам кофирон имон намеоварданд]. Амри [тадбири ҷаҳон ва нузули муъҷизот] аз они Аллоҳ таоло аст. Оё касоне, ки имон овардаанд, намедонанд, ки агар Аллоҳ таоло мехост, ҳатман, ҳамаи мардумро ҳидоят мекард? Ва касоне, ки куфр варзиданд, пайваста ба [сазои] он чи кардаанд, гирифтори мусибати қубандае мешаванд ё [азоби илоҳӣ] наздики хонаҳояшон фуруд меояд ё [саранҷом] ваъдаи Аллоҳ таоло фаро мерасад. Бе тардид, Аллоҳ таоло хилофи ваъда намекунад

وَلَوْ أَنَّ قُرْعَانًا سُيِّرَتْ بِهِ الْحِبَالُ أَوْ
قُطِعَتْ بِهِ الْأَرْضُ أَوْ كَلِمَ بِهِ
الْمَوْتَىٰ بَل لِّلَّهِ الْأَمْرُ جَمِيعًا أَفَلَمْ
يَأْتِئْسِ الَّذِينَ آمَنُوا أَنْ لَوْ يَشَاءُ
اللَّهُ لَهَدَى النَّاسَ جَمِيعًا وَلَا يَزَالُ
الَّذِينَ كَفَرُوا نُصِيبُهُمْ بِمَا
صَنَعُوا قَارِعَةً أَوْ نُحْلِقُ قَرِيبًا مِّن
دَارِهِمْ حَتَّىٰ يَأْتِيَ وَعْدَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ
لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَ ﴿٣١﴾

32. [Эй паёмбар] Яқинан, паёмбароне, ки пеш аз ту буданд, [низ] мавриди тамасхур воқеъ шуданд, он гоҳ ба касоне, ки куфр варзиданд, муҳлат додам, сипас ононро [ба азоб] фуру гирифтам. Пас, [бингар, ки] кайфари ман чи гуна буд

33. Оё он [Парвардигоре], ки ҳоким бар ҳар кас ва [нозир бар] рафтору кирдори ӯст, [ба парастии сазовортар аст ё бутҳои бечон]? Ва [кофирон] барои Аллоҳ таоло шариконе қарор додаанд. Бигӯ: «Ононро ном баред». Оё [меҳоҳед ба] ӯ дар бораи он чи дар замин аст ва ӯ намедонад хабар диҳед, ё фақат сухани сатҳие ва [беасос] меғуед? [Чунин нест] балки барои касоне, ки куфр варзидаанд, найрангашон ораста шудааст ва аз роҳи [ҳақ] боздошта шудаанд ва ҳар киро Аллоҳ таоло гумроҳ гузорад, ҳидоятгаре нахоҳад дошт

34. Онон дар зиндагии дунё азоб [-и дардноке] доранд ва ҳатман, азоби охираат сахттар аст ва дар баробари [азоби] Аллоҳ таоло ҳеч [ёру] мудофеъе надоранд

35. Вижагии биҳиште, ки ба парҳезгорон ваъда дода шуда, [чунин аст, ки] чӯйборҳо аз зери [дарахтони] он қорӣ аст, меваҳояш ҳамешагӣ ва сояш [низ доимӣ аст]. Ин саранҷоми касонест, ки парҳезгорӣ кардаанд ва саранҷоми кофирон оташ [-и дузах] аст

وَلَقَدْ آسْتَهْرَيْتُمْ بِرُسُلِي مِّن قَبْلِكَ
فَأَمَلَيْتُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا ثُمَّ
أَخَذْتُمُوكُمْ فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ ﴿٣٢﴾

أَفَمَن هُوَ قَائِمٌ عَلَى كُلِّ نَفْسٍ بِمَا
كَسَبَتْ وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ قُلْ
سَمُّوهُمْ أَمْ تُنَبِّئُونَهُ بِمَا لَا يَعْلَمُ
فِي الْأَرْضِ أَمْ يَبْلُغُهُ مِنَ الْقَوْلِ بَلْ
رُئِيَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مَكْرَهُمُ
وَصُدُّوا عَنِ السَّبِيلِ وَمَن يُضِلِلِ
اللَّهُ فَمَا لَهُ مِن هَادٍ ﴿٣٣﴾

لَهُمْ عَذَابٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
وَلِعَذَابٍ الْآخِرَةِ أَشَقُّ وَمَا لَهُم مِّن
اللَّهِ مِن وَّاقٍ ﴿٣٤﴾

*مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وَعَدَ الْمُتَّقُونَ
تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ أَكْثُهَا
دَائِمٌ وَظِلُّهَا تِلْكَ عُقْبَى الَّذِينَ
اتَّقَوْا وَعُقْبَى الْكَافِرِينَ النَّارُ ﴿٣٥﴾

36. Ва касоне, ки ба онон китоби осмонӣ додаем, аз он чи бар ту нозил шудааст, шодмон мешаванд ва бархе аз гурӯҳҳо [-и аҳли китоб] бахше аз онро инкор мекунанд. [Эй паёмбар, ба онон] Бигӯ: «Чуз ин нест, ки ман дастур ёфтаам, Аллоҳро бипарастам ва ба ӯ ширк наварзам, ба сӯйи ӯ даъват мекунам ва бозгаштам ба сӯйи ӯст»

37. Ва бад-ин сон, ин Қуръонро фармоне ба забони арабӣ [-и фасех] нозил кардем ва агар пас аз донише, ки [аз ҷониби Парвардигор] бароят омадааст, аз ҳавасҳои онон [мушрикони] пайравӣ кунӣ, дар баробари [азоби] Аллоҳ таоло ҳеҷ корсоз ва ниғаҳдорандае нахоҳӣ дошт

38. Ва бе тардид, пеш аз ту паёмбароне фиристодем ва барои онон [монанди дигар инсонҳо] ҳамсарону фарзандоне қарор додем ва барои ҳеҷ паёмбаре сазовор нест, ки ҷуз ба фармони Аллоҳ таоло [муъҷиза ва] ояте биёварад. Ҳар амре [тақдиру] навиштае [маълум] дорад

39. Аллоҳ таоло ҳар чиро, ки бихоҳад аз миён мебарад ва [он чиро бихоҳад] устувор медорад ва умму-л-китоб [Лавҳи маҳфуз] назди ӯст

40. Ва [эӣ паёмбар] агар бархе аз он чиро, ки ба онон ваъда медиҳем, ба ту нишон диҳем ё [пеш аз фаро расидани азоб] туро бимиронем, [дар ҳар ҳол] фақат таблиғи [рисолат] бар [ухдаи] туст ва ҳисоб [-у муҷозоташон] бар мост

وَالَّذِينَ آتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ
يَفْرَحُونَ بِمَا أَنْزَلَ إِلَيْكَ وَمِنَ
الْأَحْزَابِ مَنْ يُنْكِرُ بَعْضَهُ قُلْ
إِنَّمَا أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ وَلَا
أُشْرِكَ بِهِ إِلَيْهِ أَدْعُوا وَإِلَيْهِ
مَتَابِ ﴿٣٦﴾

وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ حُكْمًا عَرَبِيًّا
وَلَيْنَ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ مَا
جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ
مِنَ وَلِيٍّ وَلَا وَاقٍ ﴿٣٧﴾

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن قَبْلِكَ
وَجَعَلْنَا لَهُمُ آيَاتٍ وَمَا كَانَ
لِرُسُلٍ أَنْ يَأْتِيَ بِآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ
لِكُلِّ أَجَلٍ كِتَابٍ ﴿٣٨﴾

يَمْحُوا اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَيُثَبِّتُ
وَعِنْدَهُ أُمُّ الْكِتَابِ ﴿٣٩﴾

وَإِن مَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِي
نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَقَّعَنَّكَ فَإِنَّمَا عَلَيْكَ
الْبَلَاغُ وَعَلَيْنَا الْحِسَابُ ﴿٤٠﴾

41. Оё [кофирон] надидаанд, ки мо [бо футоҳоти лашкари ислом] аз доманаҳои сарзамини [куфр] мекоҳем [ва бар қаламрави ислом меафзоем]? Ва Аллоҳ таоло ҳукм мекунад ва барои ҳукмаш [ҳеч] боздорандае нест ва ӯ дар ҳисобрасӣ сареъ аст

أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا نَأْتِي الْأَرْضَ نَنْقُصُهَا
مِنْ أَطْرَافِهَا وَاللَّهُ يَحْكُمُ لَا
مُعَقَّبَ لِحُكْمِهِ وَهُوَ سَرِيعٌ
الْحِسَابِ ﴿٤١﴾

42. Ва ба ростӣ, касоне, ки пеш аз онон буданд [барои муқобала бо паёмбаронашон] мақр варзиданд, вале тамоми мақрҳо [ва тадбирҳо] аз они Аллоҳ таоло аст. Ӯ медонад, ки ҳар касе чи мекунад ва ба зудӣ кофирон хоҳанд донист, ки фарҷоми [нақуи] сарои [охират] аз они кист

وَقَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلِلَّهِ
الْمَكْرُ جَمِيعًا يَعْلَمُ مَا تَكْسِبُ
كُلُّ نَفْسٍ وَسَيَعْلَمُ الْكُفْرُ لِمَنْ
عُقِبَى الدَّارِ ﴿٤٢﴾

43. Ва касоне, ки куфр варзиданд, меғоянд: «[Эй Муҳаммад] Ту фиристода [-и Аллоҳ таоло] нестӣ». Бигӯ: «Кофист, ки Аллоҳ таоло ва касе, ки дониши [китобҳои осмонии пешин] назди Ӯст, миёни ману шумо гувоҳ бошад»

وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَسْتَ
مُرْسَلًا قُلْ كَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنِي
وَبَيْنَكُمْ وَمَنْ عِنْدَهُ عِلْمٌ
الْكِتَابِ ﴿٤٣﴾

Сураи Иброҳим ابراهيم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Алиф, лом, ро. Ин [Куръон]
китобест, ки бар ту нозил кардем, то
мардумро ба фармони
Парвардигорашон аз торикиҳо [-и
ширку чаҳл] ба рӯшноӣ [-и имон ва
дониш] берун оварӣ, ба роҳи
[Парвардигори] шикастнопазири
сутуда

2. Ҳамон] Аллоҳ таоло, ки он чи дар
осмонҳо ва замин аст, аз онӣ Ёст ва
воӣ бар кофирон аз азобе сахт!

3. Касоне, ки зиндагии дунёро бар
охират тарҷеҳ медиҳанд ва [мардумро]
аз роҳи Аллоҳ таоло бозмедоранд ва
он роҳро мунҳариф меҳаҳанд, инон
дар гумроҳии дуру дарозе ҳастанд

4. Мо ҳеҷ паёмбареро чуз ба забони
қавмаш нафиристодем, то [битавонад
паёми илоҳиро] барояшон баён кунад.
Аллоҳ таоло ҳар киро бихоҳад, [ба
адолати хеш] гумроҳ месозад ва [ба
фазли хеш] ҳар киро бихоҳад, ҳидоят
мекунад ва Ё шикастнопазири ҳақим
аст

الرَّ كِتَبٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ
النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ
يَأْذِنُ رَبِّهِمْ إِلَى صِرَاطِ الْعَزِيزِ
الْحَمِيدِ ①

اللَّهُ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا
فِي الْأَرْضِ وَيُؤْتِي لِمَن يَشَاءُ
عَذَابٍ شَدِيدٍ ②

الَّذِينَ يَسْتَحِبُّونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى
الْآخِرَةِ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ
وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ
بَعِيدٍ ③

وَمَا أَرْسَلْنَا مِن رَّسُولٍ إِلَّا بِلِسَانِ
قَوْمِهِ لِيُبَيِّنَ لَهُم مَّا قَبِضَ اللَّهُ مَن
يَشَاءُ وَيَهْدِي مَن يَشَاءُ وَهُوَ
الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ④

5. Ва ба ростӣ, Мо Мӯсоро бо нишонаҳое равшани худ фиристодем [ва ба ӯ дастур додем], ки: «Қавматро аз торикиҳо [-и куфр] ба рӯшноии [тавҳид] берун овар ва рӯзҳои Аллохро ба онон ёдоварӣ кун. Бе тардид, дар ин [ёдоварӣ] барои ҳар шикебои шукргузор нишонаҳое [аз яктой ва бузургии Аллоҳ таоло] аст

6. Ва [эй паёмбар, ёд кун аз] ҳангоме ки Мӯсо ба қавмаш гуфт: «Неъматӣ Аллохро бар худ ба ёд оваред, он гоҳ, ки аз [чанголи] фиръавниён наҷотатон дод, ки бадтарин [ва сахттарин] азобро бар саратон меоварданд: писаронатонро мекуштанд ва занонатонро [барои канизӣ] зинда мегузоштанд ва дар ин [амр] аз ҷониби Парвардигоратон барои шумо озмоише бузург буд [то шикебоиятонро биёзмояд]»

7. Ва [ёд кунед аз] ҳангоме ки Парвардигоратон фармуд, ки: «Агар шукр гузored, яқинан, [неъматамро] бар шумо меафзоям ва агар носипосӣ кунед, яқинан, азоби ман сахт аст»

8. Ва Мӯсо ба [онон] гуфт: «Агар шумо ва ҳамаи мардуми рӯи замин кофир шавед, пас, [ба Аллоҳ таоло ҳеч зиёне намерасад, чаро ки] бе тардид, Аллоҳ таоло бениёзи сутуда аст»

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا أَنْ
أَخْرِجْ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى
النُّورِ وَذَكِّرْهُمْ بِآيَاتِ اللَّهِ إِنَّ فِي
ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٥﴾

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ أَذْكُرُوا
نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ أَنْجَيْنَاكُمْ
مِّنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ
الْعَذَابِ وَيُدَّبُونَ أَبْنَاءَكُمْ
وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي
ذَلِكَ بَلَاءٌ مِّن رَّبِّكُمْ
عَظِيمٌ ﴿٦﴾

وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكُمْ لَئِن شَكَرْتُمْ
لَأَزِيدَنَّكُمْ ۖ وَلَئِن كَفَرْتُمْ إِنَّ
عَذَابِي لَشَدِيدٌ ﴿٧﴾

وَقَالَ مُوسَىٰ إِنَّ تَكْفُرُوا أَنْتُمْ
وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا فَإِنَّ اللَّهَ
لَغَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿٨﴾

9. [Эй кофирон] Оё хабари [ҳалокати] касоне, ки пеш аз шумо буданд, [монанди] қавми Нуҳ ва Од ва Самуд ва [низ] онон, ки баъд аз эшон буданд [ва] чуз Аллоҳ таоло касе аз онон хабар надорад, ба шумо нарасидааст? Паёмбаронашон бо далоил [-у муъҷизот]-и равшан ба сӯяшон омаданд, вале онон [ба нишонаи муҳолифат] дастҳояшонро бар даҳонҳояшон ниҳоданд ва [ангушт ба дандон газиданду] гуфтанд: «Мо он чиро, ки шумо барои [иблоғи] он фиристода шудаед, инкор мекунем ва дар бораи он чи моро ба сӯяш мехонед, сахт дар тардидем»

10. Паёмбаронашон гуфтанд: «Оё дар [ягонагии] Аллоҳ таоло – Офаринандаи осмонҳо ва замин тардиде ҳаст? Ў шуморо [ба имон] фаро мехонад, то гуноҳонатонро бибахшояд ва ба шумо то муддати муайяне муҳлат диҳад». Онон гуфтанд: «Шумо чуз башаре ҳаммонанди мо нестед, [ва] мехоҳед моро аз он чи ки падаронамон мепарастиданд, боздоред. Пас, далели ошкоре [дар мавриди ростгӯияшон] бароямон биёваред»

أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ
قَبْلِكُمْ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ
وَالَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ لَا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا
اللَّهُ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ
فَرَدُّوا أَيْدِيَهُمْ فِي أَفْوَاهِهِمْ وَقَالُوا إِنَّا
كَفَرْنَا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِءِ وَإِنَّا لَفِي
شَكٍّ مِمَّا تَدْعُونَنَا إِلَيْهِ مُرِيبٍ ﴿٩﴾

﴿قَالَتْ رُسُلُهُمْ أَلِى اللَّهِ شَكٌّ فَاطِرِ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَدْعُوكُمْ لِيُغْفِرَ
لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ وَيُؤَخِّرَكُمْ إِلَى
أَجَلٍ مُّسَمًّى قَالُوا إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ
مِثْلُنَا تُرِيدُونَ أَنْ تَصُدُّونَا عَمَّا
كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا فَأَثُونَا بِسُلْطَنِ
مُبِينٍ ﴿١٠﴾

11. Паёмбаронашон ба онон гуфтанд: «[Оре] Мо чуз инсонхое монанди шумо нестем, вале Аллоҳ таоло бар ҳар як аз бандагонаш, ки бихоҳад [бо неъматӣ нубувват] миннат мениҳад ва сазовор нест, ки мо чуз ба иҷозати Аллоҳ таоло барои шумо далеле биёварем. Пас, муъминон бояд бар Аллоҳ таоло таваккал кунанд

قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ إِنْ نَحْنُ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ وَلَا كُنَّ اللَّهُ يَمُنُّ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَمَا كَانَ لَنَا أَنْ نَأْتِيَكُمْ بِسُلْطَانٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾

12. Ва чаро бар Аллоҳ таоло таваккал накунем ва ҳол он ки ӯ моро ба роҳҳои [саодат]-амон ҳидоят намуд? Ва мо бар озоре, ки [дар роҳи рисолат] ба мо мерасонед, ҳатман, шикебой мекунем ва таваккалкунандагон бояд фақат бар Аллоҳ таоло таваккал кунанд»

وَمَا لَنَا أَلَّا نَتَوَكَّلَ عَلَى اللَّهِ وَقَدْ هَدَانَا سُبُلَنَا وَلَنَصْبِرَنَّ عَلَىٰ مَا آذَيْتُمُونَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿١٢﴾

13. Ва касоне, ки куфр варзиданд ба паёмбаронашон гуфтанд: «Ё шуморо аз сарзаминамон берун мекунем ё ба оини мо бозгардед». Пас, Парвардигорашон ба онон ваҳй кард, ки: «Яқинан ситамгоронро нобуд мекунем

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِرُسُلِهِمْ لَنُخْرِجَنَّكُمْ مِنْ أَرْضِنَا أَوْ لَتَعُوذُنَّ فِي مِلَّتِنَا فَأَوْحَىٰ إِلَيْهِمْ رَبُّهُمْ لَنُهْلِكَنَّ الظَّالِمِينَ ﴿١٣﴾

14. Ва ҳатман, шуморо пас аз онон дар замин ҷой хоҳем дод. Ин [азобу подош] барои касест, ки аз истодан [ба ҳангоми ҳисобрасӣ] дар пешгоҳи ман битарсад ва аз таҳдидам биҳаросад»

وَلَنَسُكِّنَنَّكُمْ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِهِمْ ذَٰلِكَ لِمَنْ خَافَ مَقَامِي وَخَافَ وَعِيدِ ﴿١٤﴾

15. Ва [паёмбарон аз Аллоҳ таоло] дархости пирӯзӣ [бар кофиронро] карданд ва [саранҷом] ҳар гарданкаши ситезаҷу ноком [-у нобуд] шуд

وَأَسْتَفْتَحُوا وَخَابَ كُلُّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ ﴿١٥﴾

16. [Ҳамон ки] Дузах пешорӯи ўст ва ба вай обе аз чирки хунолуди [дузахиён] менӯшонанд

مِنْ وَرَائِهِ جَهَنَّمُ وَيُسْقَى مِنْ مَّاءٍ صَدِيدٍ ﴿١٦﴾

17. [Обе] Ки онро чуръа-чуръа меошомад ва [аз фарти тааффуну талхӣ] фурӯ бурданаш осону гуворо нест ва марг аз ҳар тараф рӯ ба сӯяш меоварад, вале намемирад ва азобе сахт [-у саҳмгине] пешорӯи ўст

يَتَجَرَّعُهُ وَلَا يَكَادُ يُسِيغُهُ وَيَأْتِيهِ الْمَوْتُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَمَا هُوَ بِمَيِّتٍ وَمِنْ وَرَائِهِ عَذَابٌ غَلِيظٌ ﴿١٧﴾

18. Масали касоне, ки ба Правардигорашон куфр варзидаанд, [ин аст, ки] рафторашон ҳамчун хокистарест, ки дар рӯзи тӯфонӣ бод бар он мевазад, ки аз он чи кардаанд, чизе дар даст надоранд. Ин ҳамон гумроҳии дуру дароз аст

مَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ أَعْمَالُهُمْ كَرَمَادٍ اشْتَدَّتْ بِهِ الرِّيحُ فِي يَوْمٍ عَاصِفٍ لَا يَقْدِرُونَ مِمَّا كَسَبُوا عَلَى شَيْءٍ ذَلِكَ هُوَ الصَّلْوُ الْبَعِيدُ ﴿١٨﴾

19. [Эй инсон] Оё надидӣ, ки Аллоҳ таоло осмонҳо ва заминро ба ҳақ офаридааст? Агар бихоҳад, шуморо [аз миён] мебарад ва офаринише ҷадид [ба ҷоятон паид] меоварад

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ إِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿١٩﴾

20. Ва ин [кор] бар Аллоҳ таоло душвор нест

وَمَا ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ ﴿٢٠﴾

21. Ва [рӯзи қиёмат] ҳамагӣ дар пешгоҳи Аллоҳ таоло ҳозир [-у ошкор] мешаванд, пас, [дар ин хангом] ситамдидагон ба касоне, ки гарданкашӣ мекарданд, мегӯянд: « Мо [дар дунё] пайрави шумо будем, пас, оё [имрӯз] метавонед, чизе аз азоби Аллоҳро аз мо боздоред»? Онон мегӯянд: «Агар Аллоҳ таоло моро [дар дунё ба сӯйи растагорӣ] роҳнамоӣ мекард, мо низ роҳро ба шумо нишон медедем. Чи бетобӣ кунем ё шикебой намоем, бароямон яксон аст. [Ҳеч] Гурезгоҳе надорем»

22. Ва чун кори [доварӣ] анҷом шуд, шайтон мегӯяд: «Бе тардид, Аллоҳ таоло ба шумо ваъда дод ва ваъдаи росту дуруст ва ман ба шумо ваъда[-и дуруғин] додам ва бо шумо хилофи ваъда кардам ва ман бар шумо ҳеч тасаллуте надоштам, ҷуз ин ки даъвататон кардам ва шумо [низ] иҷобатам намудед. Пас, маро сарзаниш накунед ва худро сарзаниш кунед. [Имрӯз] На ман фарёдраси шумо ҳастам ва на шумо фарёдраси ман ҳастед. Ман безорам аз ин ки пеш аз ин маро [бо Аллоҳ таоло] шарик мегирифтед. Ситамгорони [мушрик] азобе пурдard хоҳанд дошт

23. Ва касоне, ки имон оварданд ва корҳои шоиста анҷом доданд, ба боғҳои [биҳиште] дароварда мешаванд, ки ҷӯйборҳо аз зери [даррахтони] он ҷорӣ аст. Ба фармони Парвардигорашон дар он ҷовидонанд ва дурудашон дар он ҷо «салом» аст

وَبَرُّوْا لِلّٰهِ جَمِيْعًا فَقَالَ الضُّعَفَاؤُ
لِلَّذِيْنَ اسْتَكْبَرُوْا اِنَّا كُنَّا لَكُمْ
تَبَعًا فَهَلْ اَنْتُمْ مُّعْتَدُوْنَ عَلَيْنَا مِنْ
عَذَابِ اللّٰهِ مِنْ شَيْءٍ قَالُوْا لَوْ
هَدٰنَا اللّٰهُ لَهَدٰيْنٰكُمْ سَوَاءٌ
عَلَيْنَا اَلْجَزَعْنَا اَمْ صَبَرْنَا مَا لَنَا
مِنْ نَّحِيْصٍ ﴿٢١﴾

وَقَالَ الشَّيْطٰنُ لَمَّا قُضِيَ الْاَمْرُ اِنَّ
اللّٰهَ وَعَدَّكُمْ وَعَدَّ الْحَقِّ
وَوَعَدْتُمْ فَاَخْلَفْتُمْ وَمَا كَانَ
لِيْ عَلَيْكُمْ مِّنْ سُلْطٰنٍ اِلَّا اَنْ
دَعَوْتُمْ فَاَسْتَجَبْتُمْ لِيْ فَلَا
تَلُوْمُوْنِيْ وَاَلُوْمُوْا اَنْفُسَكُمْ مَا اَنَا
بِمُصْرِخِكُمْ وَمَا اَنْتُمْ بِمُصْرِخِيْ
اِنِّيْ كَفَرْتُ بِمَا اَشْرَكْتُمُوْنَ مِنْ
قَبْلُ اِنَّ الظّٰلِمِيْنَ لَهُمْ عَذَابٌ
اَلِيْمٌ ﴿٢٢﴾

وَادْخُلِ الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا وَعَمِلُوْا
الصّٰلِحٰتِ جَنَّٰتٍ تَجْرٰى مِنْ
تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا بِاِذْنِ
رَبِّهِمْ تَحِيّٰتُهُمْ فِيْهَا سَلٰمٌ ﴿٢٣﴾

24. [Эй паёмбар] Оё надидӣ, ки Аллоҳ таоло чи гуна масал задааст? Калимаи пок [-и ло илоҳа иллаллоҳ] ҳамчун дарахти [нахли тануманду] покест, ки решааш [дар аъмоқи замин] устувор аст ва шохааш бар осмон [сар бароварда] аст

25. Меваашро ҳар лаҳза ба фармони Парвардигораш медиҳад ва Аллоҳ таоло [барои ҳидояти мардум] масалҳо мезанад, бошад, ки панд гиранд

26. Ва масали калимаи палид [ширк] ҳамчун дарахти палидест, ки аз замин барканда шуда [ва ҳеч] қарору суботе надорад

27. Аллоҳ таоло касонеро, ки имон овардаанд, дар зиндагии дунё ва дар охираат бо сухани устувор [-и тавҳид] собит мегардонад ва ситамгарон [-и мушриқ]-ро гумроҳ мекунад ва Аллоҳ таоло ҳар чи бихоҳад мекунад

28. Оё надидӣ он касоне [аз Қурайш]-ро, ки [сипоси] неъмате Аллоҳ таоло [Ҳарамии амн ва вучуди паёмбар]-ро ба [носипосӣ ва] куфр бадал карданд ва қавмашонро ба сарои ҳалок дароварданд?

29. [Он сарои ҳалок] Дузах аст, [ки] дар он ворид мешаванд ва чи бад ҷойгоҳест!

أَلَمْ تَرَ كَيْفَ صَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا
كَلِمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ أَصْلُهَا
ثَابِتٌ وَفَرْعُهَا فِي السَّمَاءِ ﴿٢٤﴾

تُؤْتِي أُكْلَهَا كُلَّ حِينٍ بِإِذْنِ رَبِّهَا
وَيَصْرُبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ لِلنَّاسِ
لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٥﴾

وَمَثَلُ كَلِمَةٍ خَبِيثَةٍ كَشَجَرَةٍ
خَبِيثَةٍ اجْتُثَّتْ مِنْ فَوْقِ الْأَرْضِ مَا
لَهَا مِنْ قَرَارٍ ﴿٢٦﴾

يُمَيِّتُ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا بِالْقَوْلِ
الَّذِي فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي
الْآخِرَةِ وَيُضِلُّ اللَّهُ الظَّالِمِينَ
وَيَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ ﴿٢٧﴾

﴿٢٨﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ بَدَلُوا نِعْمَتَ
اللَّهِ كُفْرًا وَأَحَلُّوا قَوْمَهُمْ دَارَ
الْبَوَارِ ﴿٢٩﴾

جَهَنَّمَ يَصَلُّونَهَا وَيَنَسُّوا الْقَرَارَ ﴿٣٠﴾

30. [Мушрикон] Барои Аллоҳ таоло ҳамтоёне қарор додаанд, то [мардумро] аз роҳи ӯ гумроҳ кунанд. Бигӯ: «[Чанд рӯзе аз неъматҳои дунё] Баҳра гиред, пас, яқинан бозгаштатон ба сӯи оташи [дузах] аст»

31. [Эй паёмбар] ба бандагони ман, ки имон овардаанд, бигӯ, намоз барпо доранд ва аз он чи рӯзиашон кардаем, пинҳон ошкор инфоқ кунанд, пеш аз он ки рӯзе фаро расад, ки дар он на хариду фурӯшест ва на дӯстие

32. Аллоҳ таоло аст, ки осмонҳо ва заминро офарид ва аз осмон обе фуруғи фиристод ва бо он [анвои] меваҳоро барои рӯзии шумо падид овард ва киштиҳоро ба хидмататон гумошт, то ба фармонаш дар дарё раво бошанд ва ҷуйборҳоро [низ] дар хидмати шумо ниҳод

33. Ва хуршеду моҳро, ки пайваста [дар мадори худ] равоанд ва [ҳамчунин] шабу рӯзро ба хидмататон гумошт

34. Ва аз ҳар он чи аз ӯ хостед, ба шумо бахшид ва агар неъмат Аллоҳро бишморед, [чунон фаровон аст, ки] наметавонед онро шумориш кунед. Ба ростӣ, ки инсон, [дар ҳақиқи хеш] ситамгор [ва нисбат ба Аллоҳ таоло] носипос аст

وَجَعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا لِّيُضِلُّوا عَنْ سَبِيلِهِ ۗ قُلْ تَمَتَّعُوا فَإِنَّ مَصِيرَكُمْ إِلَى النَّارِ ﴿٣٠﴾

قُلْ لِعِبَادِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا يُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَاجِلِيَّةً مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِي يَوْمٌ لَا بَيْعَ فِيهِ وَلَا خِلَالَ ﴿٣١﴾

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَّكُمْ ۗ وَسَخَّرَ لَكُمُ الْفُلْكَ لِتَجْرِيَ فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ ۗ وَسَخَّرَ لَكُمُ الْأَنْهَارَ ﴿٣٢﴾

وَسَخَّرَ لَكُمُ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ دَآبِّينَ ۗ وَسَخَّرَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ ﴿٣٣﴾

وَعَاتَبَكُمْ مِّن كُلِّ مَا سَأَلْتُمُوهُ وَإِن تَعُدُّوا نِعْمَتَ اللَّهِ لَا تَحْصُوهَا ۗ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ ﴿٣٤﴾

35. Ва [ёд кун аз] Иброҳим ҳангоме ки гуфт: «Парвардигоро, ин шаҳр [Макка]-ро амн бигардон ва ману фарзандонамро аз парастии бутҳо дур бидор

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا
الْبَلَدَ آمِنًا وَاجْنُبْنِي وَبَنِيَّ أَنْ
تَعْبُدُوا الْأَصْنَامَ ﴿٣٥﴾

36. Парвардигоро, ба ростӣ, ки онҳо [бутҳо] бисёре аз мардумро [бо тасавури шафоат] гумроҳ сохтаанд, пас, ҳар ки [дар яктопарастӣ] аз ман пайравӣ кунад, яқинан, аз ман аст ва ҳар ки аз ман нофармонӣ кунад, пас, бе тардид, ту омурзандаи меҳрубонӣ

رَبِّ إِنَّهُمْ أَضَلَلَنِي كَثِيرًا مِّنَ
النَّاسِ فَمَنْ تَبِعَنِي فَإِنَّهُ مِنِّي ۖ وَمَنْ
عَصَانِي فَإِنَّكَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣٦﴾

37. Парвардигоро, ман бархе фарзандонам [Исмоил ва хонадонаш]-ро дар замини беобу кишт назди хонаи муҳтарам [-у шукӯҳманд]-и Ту чой додам. Парвардигоро, [чунин кардам] то намоз барпо доранд, пас, дилҳои бархе аз мардумро чунон кун, ки ба сӯи онон [ва ин сарзамин] мутамоил гардад ва ба эшон аз маҳсулоти [мавриди ниёзашон] рӯзӣ бибахш, бошад, ки сипос гузоранд

رَبَّنَا إِنِّي أَسْكَنْتُ مِنْ ذُرِّيَّتِي بِوَادٍ
غَيْرِ ذِي زَرْعٍ عِنْدَ بَيْتِكَ الْمُحَرَّمِ
رَبَّنَا لِتَقْبِلُوا الصَّلَاةَ فَاجْعَلْ أَفْئِدَةً
مِّنَ النَّاسِ تَهْوِي إِلَيْهِمْ وَأَرْزُقْهُمْ
مِّنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُونَ ﴿٣٧﴾

38. Парвардигоро, ту он чиро, ки пинҳон мекунему ошкор месозем, [ҳамаро] медонӣ ва чизе дар заминро осмон аз Аллоҳ таоло пӯшида нест

رَبَّنَا إِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نُخْفِي وَمَا نُعْلِنُ
وَمَا يَخْفَىٰ عَلَى اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ فِي
الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ ﴿٣٨﴾

39. Ситоиш аз он Аллоҳ таоло аст, ки дар куҳансоли Исмоил ва Исҳоқро ба ман ато фармуд. Бе тардид, Парвардигорам шунавандаи дуост

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي وَهَبَ لِي عَلَى
الْكِبَرِ إِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِنَّ رَبِّي
لَسَمِيعُ الدُّعَاءِ ﴿٣٩﴾

40. Парвардигоро, маро барподорандаи намоз қарор бидеҳ ва аз фарзандонам [низ чунин кун]. Парвардигоро, дуоямро бипазир

رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ الصَّلَاةِ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي رَبَّنَا وَتَقَبَّلْ دُعَاءِي ﴿٤٠﴾

41. Парвардигоро, ман ва падару модарам ва [ҳамаи] муъминонро рӯзе, ки ҳисоб барпо мешавад, биёмурз»

رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ ﴿٤١﴾

42. Ва [эй паёмбар, ҳаргиз] мапиндор, ки Аллоҳ таоло аз он чи ситамгорон мекунад, ғофил аст. [На, балки кайфари] ононро барои рӯзе ба таъхир меафканад, ки чашмҳо дар он [аз ваҳшат] хира мешаванд

وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ غَفْلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ ﴿٤٢﴾

43. Дар ҳоле ки [ба сӯйи мунодии маҳшар] шитобонанд ва сарҳоро боло гирифтаанд [ва бо беқарорӣ ба осмон менигаранд] ва чашм бар ҳам намезананд ва дилҳояшон [аз ваҳшат] тижӣ гаштааст

مُهْطِعِينَ مُقْنِعِينَ رُءُوسِهِمْ لَا يَرْتَدُّ إِلَيْهِمْ طَرْفُهُمْ وَأَفْعِدْتُهُمْ هَوَاءً ﴿٤٣﴾

44. Ва [эй паёмбар] мардумро аз рӯзе битарсон, ки азоби илоҳӣ ба суроғашон меояд, пас, онон, ки [бо куфру ширк ба ҳеш] ситам кардаанд, меғӯянд: «Парвардигоро, андаке ба мо муҳлат бидеҳ, то [ба дунё бозгардем ва] даъвататро посух гӯем ва аз паёмбарон пайравӣ кунем. [Гуфта шавад] «Шумо набудед, ки пештар савганд меҳӯрдед, ки шуморо фаное нест»?

وَأَنْذِرِ النَّاسَ يَوْمَ يَأْتِيهِمُ الْعَذَابُ فَيَقُولُ الَّذِينَ ظَلَمُوا رَبَّنَا آخِرْنَا إِلَىٰ آجَلٍ قَرِيبٍ نُنْجِبْ دَعْوَتَكَ وَتَتَّبِعِ الرَّسُولَ ۗ أَوَلَمْ تَكُونُوا أَقْسَمْتُمْ مِمَّن قَبْلُ مَا لَكُمْ مِنَ زَوَالٍ ﴿٤٤﴾

45. Ва [магар на ин аст, ки] дар хонаҳои касоне, ки [бо ширку носипосӣ] ба ҳештан ситам карда буданд [қавми Ҳуд ва Солеҳ] сокин шудед ва бароятон равшан шуд, ки [чун куфр варзиданд] бо онон чи гуна рафтор кардем ва [аз саргузашти пешиниён] бароятон масалҳо задем [вале боз ҳам панд нагирифтед]

46. Ва онон ниҳояти найранги худро [барои муҳолифат бо паёмбар ва куштани ӯ] ба қор бурданд ва макрашон назди Аллоҳ таоло [ошқор] аст, ҳарчанд найрангашон [чунон заиф аст, ки] наметавонад кӯҳхоро аз ҷой бардорад

47. Пас, ҳаргиз мапиндор, ки Аллоҳ таоло ваъдаи хешро [дар бораи пирӯзии ҳақ] бо паёмбаронаш хилоф мекунад. Бе тардид, Аллоҳ таоло шикастнопазири додситон аст

48. Дар он рӯз [ин] замин ба замин дигар ва осмонҳо [ба осмонҳои дигар] табдил мешаванд ва [мардум] дар муқобили Аллоҳи ягонаи пирӯзманд зоҳир мегарданд

49. Ва гунаҳгоронро дар он рӯз мебинӣ, ки дар занҷирҳо баста шудаанд

50. Ҷомаҳояшон аз қири гудохта аст ва оташ суратҳояшонро мепошонад

وَسَكْنْتُمْ فِي مَسْكِينِ الَّذِينَ
ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ وَتَبَيَّنَ لَكُمْ
كَيْفَ فَعَلْنَا بِهِمْ وَضَرَبْنَا لَكُمْ
الْأَمْثَالَ ﴿٤٥﴾

وَقَدْ مَكَرُوا مَكْرَهُمْ وَعِنْدَ اللَّهِ
مَكْرُهُمْ وَإِنْ كَانَ مَكْرُهُمْ لِيَتْرَوْا
مِنْهُ الْجِبَالَ ﴿٤٦﴾

فَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ مُخْلَفًا وَعَدِيهِ
رُسُلَهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ ذُو انتِقَامٍ ﴿٤٧﴾

يَوْمَ تُبَدَّلُ الْأَرْضُ غَيْرَ الْأَرْضِ
وَالسَّمَوَاتُ وَتَبَرَّزُوا لِلَّهِ
الْوَاحِدِ ﴿٤٨﴾

وَتَرَى الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ مُّقَرَّنِينَ
فِي الْأَصْفَادِ ﴿٤٩﴾

سَرَابِيلُهُمْ مِّنْ قَطِرَانٍ وَتَغْشَى
وُجُوهُهُمُ النَّارُ ﴿٥٠﴾

51. То Аллоҳ таоло ҳар киро ба [сазои]
он чи кардааст, кайфар диҳад. Ба
ростӣ, ки Аллоҳ таоло дар ҳисобрасӣ
сареъ аст

52. Ин [Қуръон] паёме расо барои
мардум аст [то ба василаи он ҳидоят
шаванд] ва бо он хушдор ёбанд ва
бидонанд, ки Ӯ маъбуде яктост ва то
хирадмандон панд гиранд

لِيَجْزِيَ اللَّهُ كُلَّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ

إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٥١﴾

هَذَا بَلَّغُ النَّاسِ وَلِيُنذِرُوا بِهِ

وَلِيَعْلَمُوا أَنَّ مَا هُوَ إِلَهُ وَحْدٌ

وَلِيَذَّكَّرُوا أُولَ الْأَلْبَابِ ﴿٥٢﴾

الحجر Ҳичр Сураи

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Алиф, лом, ро. Ин оёти китоб [-и илоҳӣ] ва Қуръони равшангар аст
2. Чи басо кофирон [ҳангоми рӯбарӯшавӣ бо азоби қиёмат] орзу кунанд, ки кош мусулмон буданд
3. Бигузур бихӯранд ва [аз лаззатҳои дунё] баҳраманда бошанд ва орзуҳо [-и моддӣ] саргармашон созад, пас, ба зудӣ хоҳанд донист
4. Мо [сокинони] ҳеч [шаҳру] диёреро ҳалок накардем, магар ин ки [муҳлат ва] аҷале муайян дошанд
5. Ҳеч уммате аз аҷали [муқаррари] худ на пешӣ мегирад ва на [аз он] ақиб менамояд
6. [Кофирон] гуфтанд: «Эй касе, ки [иддао мекуни] Қуръон бар ту нозил шудааст, яқинан девонай
7. Агар рост мегӯӣ, чаро фариштагонро наздамон намеоварӣ [то дар бораи паёмбарӣ гувоҳӣ диҳанд]»?

الرَّ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ وَقُرْآنٍ

مُتِينٍ ﴿١﴾

رُبَّمَا يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ كَانُوا

مُسْلِمِينَ ﴿٢﴾

ذُرَّهُمْ يَأْكُلُوا وَيَتَمَتَّعُوا وَيُلْهِمُهُمُ

الْأَمْلَ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٣﴾

وَمَا أَهْلَكْنَا مِنْ قَرِيَةٍ إِلَّا وَلَهَا

كِتَابٌ مَّعْلُومٌ ﴿٤﴾

مَا تَسْبِقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجَلَهَا وَمَا

يَسْتَجِرُونَ ﴿٥﴾

وَقَالُوا يَا تَأْتِيهَا الَّذِي نُزِّلَ عَلَيْهِ

الذِّكْرُ إِنَّكَ لَمَجْنُونٌ ﴿٦﴾

لَوْ مَا تَأْتِينَا بِالْمَلَكَةِ إِنْ كُنْتَ

مِنَ الصّٰدِقِيْنَ ﴿٧﴾

8. [Бояд бидонанд, ки] Мо фаариштагонро ба ҳақ [ва фақат дар ҳангоми азоби кофирон] нозил мекунем ва [агар барои азобашон нозил шаванд] дигар муҳлате намеёбанд

9. Ба ростӣ, ки мо худ Қуръонро нозил кардем ва ҳатман, худ низ [аз ҳар гуна табдилу таҳрифе] ниғаҳбонаш ҳастем

10. [Эй паёмбар] пеш аз ту низ [фиристодагони худро] миёни гурӯҳҳои пешин фиристодем

11. Ҳеҷ паёмбаре наздашон намеомад, магар он ки масхарааш мекарданд

12. Инчунин он [такзиб ва тамасхур]-ро дар дилҳои гунаҳгорон [кофирон] роҳ медиҳем

13. Онон ба он [Қуръон] имон намеоваранд ва шеваи [Аллоҳ таоло дар муҷозоти] пешиниён [низ чунин] рафтааст [ки ононро бо азобе дарднок ҳалок намояд]

14. Ва [ҳатто] агар даре аз осмон ба рӯи онон мекушодем, то пайваста дар он боло раванд [ва шигифтиҳои малакутро бубинанд]

15. Яқинан, боз ҳам мегуфтанд: «Бе тардид, моро чашмбандӣ кардаанд, балки мо гурӯҳе ҷодушудаем»

مَا نُنزِلُ الْمَلَكَةَ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَا كَانُوا إِذَا مُنظَرِينَ ﴿٨﴾

إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿٩﴾

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي شَيْعِ الْأَوْلِينَ ﴿١٠﴾

وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿١١﴾

كَذَلِكَ نَسْلُكُهُ فِي قُلُوبِ الْمُجْرِمِينَ ﴿١٢﴾

لَا يُؤْمِنُونَ بِهِ وَقَدْ خَلَتْ سُنَّةُ الْأَوْلِينَ ﴿١٣﴾

وَلَوْ فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ بَابًا مِّنَ السَّمَاءِ فَظَلُّوا فِيهِ يَعْرُجُونَ ﴿١٤﴾

لَقَالُوا إِنَّمَا سُكِّرَتْ أَبْصَارُنَا بَلْ نَحْنُ قَوْمٌ مَّسْحُورُونَ ﴿١٥﴾

16. Ва ба ростӣ, мо дар осмон ситорагоне [бузургу дурахшон] қарор додем ва онҳоро барои тамошогарон ороестем

وَلَقَدْ جَعَلْنَا فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا
وَرَبَّيْنَاهَا لِلنَّظِيرِينَ ﴿١٦﴾

17. Ва онро аз [вуруду дастбурди] ҳар шайтони рондашуда ҳифз кардем

وَحَفِظْنَاهَا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ
رَجِيمٍ ﴿١٧﴾

18. Магар он ки [аз малакутиён] дуздона сухане бишнавад, ки [дар он сурат] шиҳобе равшан ўро дунбол мекунад [ва месўзонад]

إِلَّا مَنْ أَسْتَرَقَ السَّمْعَ فَأَتْبَعَهُ
شِهَابٌ مُبِينٌ ﴿١٨﴾

19. Ва заминро густурдем ва дар он кўҳҳои устуворе афкандем ва аз ҳар гиёҳи санчида [ва муносибе] дар он руёнидем

وَالْأَرْضَ مَدَدْنَاهَا وَأَلْقَيْنَا فِيهَا
رُوسَىٰ وَأَنْثَبْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ
مَّوْرُونَ ﴿١٩﴾

20. Ва дар он барои шумо ва барои касе, ки рўзирасонаш нестед [соири мардум ва мавҷудоти зинда], асбоби зиндагӣ падида овардем

وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعْيِشَ وَمَنْ
لَسْتُمْ لَهُمْ بِرَازِقِينَ ﴿٢٠﴾

21. Ва ҳеҷ чиз нест, магар он ки ганчинаҳояш назди Мост ва Мо онро чуз ба андозаи муайян фуру намефириستم

وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا عِنْدَنَا خَزَائِنُهُ
وَمَا نُنزِلُهُ إِلَّا بِقَدَرٍ مَعْلُومٍ ﴿٢١﴾

22. Ва бодҳоро борваркунанда [-и абрҳо] фиристодем, сипас аз осмонҳо обе нозил кардем ва бо он серобатон сохтем, дар ҳоле ки шумо захиракунандааш нестед

وَأَرْسَلْنَا الرِّيحَ لَوَاقِحَ فَأَنْزَلْنَا مِنْ
السَّمَاءِ مَاءً فَأَسْقَيْنَاكُمُوهُ وَمَا
أَنْتُمْ لَهُ بِخَازِنِينَ ﴿٢٢﴾

23. Ва яқинан, моем, ки зинда мекунем ва мемиронем ва Мо [бозмондаи ҷовиду] ворис [-и ҳамаи ҷаҳониён] ҳастем

وَأِنَّا لَنَحْنُ نُحْيِيهِ وَنُمِيتُهُ وَنَحْنُ
الْوَارِثُونَ ﴿٢٣﴾

24. Ва бе тардид, [таваллуду марги]
гузаштағони шуморо донистаем ва
яқинан [таваллуду марги] ояндагонро
[низ ба хубй] медонем

وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَقْدِمِينَ
مِنْكُمْ وَلَقَدْ عَلِمْنَا
الْمُسْتَخِيرِينَ ﴿٢٤﴾

25. Ва [эй паёмбар] бе гумон,
Парвардигорат [ҳамаи] ононро [дар
қиёмат] махшур мекунад. Ба ростй, ки
Ў ҳақиму доност

وَإِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَحْشُرُهُمْ إِنَّهُ
حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿٢٥﴾

26. Ва дар ҳақиқат, Мо [нахустин]
инсон [Одам]-ро аз гили хушк [-и
бозмонда] аз лойи бадбӯ офаридем

وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ
صَلْصَلٍ مِنْ حَمَإٍ مَسْنُونٍ ﴿٢٦﴾

27. Ва пеш аз он чинро аз оташе сӯзон
офаридем

وَالْجِبَّاءَ خَلَقْنَاهُ مِنْ قَبْلُ مِنْ نَّارِ
السَّمُومِ ﴿٢٧﴾

28. Ва [ёд кун] аз ҳангоме ки
Парвардигорат ба фариштагон
фармуд: «Ҳамоно ман башареро аз
гили хушк [-и бозмонда] аз лойи бадбӯ
хоҷем офарид

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي خَلَقْتُ
بَشَرًا مِّنْ صَلْصَلٍ مِّنْ حَمَإٍ
مَّسْنُونٍ ﴿٢٨﴾

29. Пас, чун [ӯро офаридем ва] ба ӯ
сомон додем ва аз рӯҳи хеш дар вай
дамидем, [ба нишонаи итоат аз
фармони Ман ҳамагӣ] бар ӯ сачда
кунед»

فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ
رُوحِي فَقَعُوا لَهُ سَاجِدِينَ ﴿٢٩﴾

30. Пас, фариштагон ҳамагӣ сачда
карданд

فَسَجَدَ الْمَلَائِكَةُ كُلُّهُمْ
أَجْمَعُونَ ﴿٣٠﴾

31. Магар Иблис, ки аз он ки бо
сачдакунандагон бошад, сарпечй кард

إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَى أَنْ يَكُونَ مَعَ
السَّاجِدِينَ ﴿٣١﴾

32. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Эй Иблис, чаро ту бо сачдакунандагон [ҳамроҳ] нестӣ»?

قَالَ يَا إِبْلِيسُ مَا لَكَ أَلَّا تَكُونَ
مَعَ السَّاجِدِينَ ﴿٣٢﴾

33. [Иблис] гуфт: «Ман он нестам, ки барои башаре, ки ўро аз гили хушк [-и бозмонда] аз лойи бадбӯ офаридаи сачда кунам»

قَالَ لَمْ أَكُنْ لِأَسْجُدَ لِبَشَرٍ
خَلَقْتَهُ مِنْ صَلْصَلٍ مِّنْ حَمَإٍ
مَّسْنُونٍ ﴿٣٣﴾

34. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Аз он чо [биҳишт] берун шав, [ки] бе тардид, ту [аз боргоҳи Мо] рондашудай

قَالَ فَأَخْرِجْ مِنْهَا فَإِنَّكَ رَجِيمٌ ﴿٣٤﴾

35. Ва яқинан, то рӯзи қиёмат бар ту лаънат хоҳад буд»

وَأِنَّ عَلَيْكَ اللَّعْنَةَ إِلَى يَوْمِ
الَّذِينَ ﴿٣٥﴾

36. [Иблис] Гуфт: «Парвардигоро, то рӯзе, ки [мрдум] барангехта мешаванд, ба ман муҳлат бидеҳ [ва намирон]»

قَالَ رَبِّ فَأَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ
يُبْعَثُونَ ﴿٣٦﴾

37. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «[Бирав, ки] Яқинан, ту аз муҳлатёфтагонӣ

قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِينَ ﴿٣٧﴾

38. То рӯзи он вақти маълум [ки тамоми махлуқот бо нафҳаи нахуст мемиранд]»

إِلَى يَوْمِ الْوَعْتِ الْمَعْلُومِ ﴿٣٨﴾

39. [Ў] Гуфт: «Парвардигоро, ба сабаби он ки маро гумроҳ сохтӣ, дар замин [бадиҳоро] дар назарашон нек ҷилва медиҳам ва ҳамаи ононро ба гумроҳӣ мекашонам

قَالَ رَبِّ بِمَا أَغْوَيْتَنِي لَأُزَيِّنَنَّ لَهُمْ
فِي الْأَرْضِ وَلَأُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٣٩﴾

40. Магар бандагони холиси Ту аз [миёни] онон [ки ҳидояташон кардай]»

إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخْلَصِينَ ﴿٤٠﴾

41. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Ин [ихлос] роҳи мустақимест [ки ба Ман мерасад]

قَالَ هَذَا صِرَاطٌ عَلَيَّ مُسْتَقِيمٌ ﴿٤١﴾

42. Яқинан, ту бар бандагонам тасаллуте надорй, магар [бар он мушрикон ва] гумроҳоне, ки аз ту пайравй мекунамд

إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ
سُلْطَانٌ إِلَّا مَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ
الْغَاوِينَ ﴿٤٢﴾

43. Ва бе тардид, дузах ваъдагоҳи ҳамаи онон аст

وَأَنَّ جَهَنَّمَ لَمَوْعِدُهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٤٣﴾

44. [Дузах] Ҳафт дар дорад [ва] барои ҳар даре гурӯҳе аз онон тақсим [ва мушаххас] шудаанд»

لَهَا سَبْعَةُ أَبْوَابٍ لِّكُلِّ بَابٍ مِّنْهُمْ
جُزْءٌ مَّقْسُومٌ ﴿٤٤﴾

45. Яқинан, парҳезгорон дар боғҳо [-и биҳишт] ва дар [қанори] чашмаҳо ҳастанд

إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿٤٥﴾

46. Ҳангоми вуруд ба онон гуфта мешавад] «Ба саломат ва эминӣ ба он [боғҳо] ворид шавед»

أَدْخُلُوهَا بِسَلَامٍ ءَامِنِينَ ﴿٤٦﴾

47. Он чи дар дилхояшон аз кина [ва ҳасад] аст, бармеканем, бародарона бар тахтҳо муқобили якдигаранд

وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِّنْ غِلٍّ
إِخْوَانًا عَلَىٰ سُرُرٍ مُّتَقَابِلِينَ ﴿٤٧﴾

48. Дар он чо на ранче ба онон мерасад ва на аз он чо берун ронда мешаванд

لَا يَمَسُّهُمْ فِيهَا نَصَبٌ وَمَا هُمْ
مِنْهَا بِمُخْرَجِينَ ﴿٤٨﴾

49. [Эй паёмбар] Ба бандагонам хабар бидеҳ, ки ман омурзандаи меҳрубонам

*نَبِيِّ عِبَادِي أَنِّي أَنَا الْعَفْوَ
الرَّحِيمُ ﴿٤٩﴾

50. Ва ин ки азоби ман азобе дарднок аст

وَأَنَّ عَذَابِي هُوَ الْعَذَابُ الْأَلِيمُ ﴿٥٠﴾

51. Ва аз меҳмонони Иброҳим [низ] ба онон хабар бидеҳ

وَنَبِّئْهُمْ عَنْ صَبِّ إِبْرَاهِيمَ ﴿٥١﴾

52. Ҳангоме ки бар ӯ ворид шуданд, салом гуфтанд, [аммо чун даст ба ғизо набурданд, Иброҳим] гуфт: «Мо аз шумо ҳаросонем»

إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلِّمْنَا قَالَ
إِنَّا مِنْكُمْ وَجِلُونَ ﴿٥٢﴾

53. Онон гуфтанд: «Натарс, мо туро ба писаре доно мужда медиҳем»

قَالُوا لَا تَوْجَلْ إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَامٍ
عَلِيمٍ ﴿٥٣﴾

54. [Иброҳим] Гуфт: «Оё бо ин ки солхӯрда шудаам, мужда [-и таваллуди фарзанд] ба ман медиҳед? Ба чи [далел инчунин] башорат медиҳед?»

قَالَ أَبَشِّرْهُنِي عَلَىٰ أَنْ مَسَّنِيَ
الْكِبَرُ فِيمَ تَبَشِّرُونَ ﴿٥٤﴾

55. Онон гуфтанд: «Мо туро ба дурусти башорат додем, пас, ноумед набош»

قَالُوا بَشِّرْنَا بِالْحَقِّ فَلَا تَكُنْ
مِنَ الْفَاطِنِينَ ﴿٥٥﴾

56. [Иброҳим] Гуфт: «Ва ҷуз гумроҳон чи касе аз раҳмати Парвардигораш ноумед мегардад?»

قَالَ وَمَنْ يَقْنَطُ مِنْ رَحْمَةِ رَبِّهِ
إِلَّا الضَّالُّونَ ﴿٥٦﴾

57. [Он гоҳ ба фариштагон] гуфт: «Эй фиристодагон, кор [-у маъмурият]-и шумо чист?»

قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا
الْمُرْسَلُونَ ﴿٥٧﴾

58. Онон гуфтанд: «Дар ҳақиқат, мо ба сӯйи қавми гунаҳгор [-и Лут] фиристода шудаем [то ҳалокашон кунем]

قَالُوا إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَىٰ قَوْمٍ
مُجْرِمِينَ ﴿٥٨﴾

59. Ба ҷуз хонаводаи Лут, ки мо яқинан, ҳамаи ононро наҷот хоҳем дод

إِلَّا عَالَ لُوطَ إِنَّا لَمَنْجُوهُمْ
أَجْمَعِينَ ﴿٥٩﴾

60. Магар ҳамсараш, ки муқаддар кардаем, ки аз бозмондагон [дар азоб] бошад»

إِلَّا امْرَأَتَهُ قَدَّرْنَا إِنَّهَا لَمِنَ
الْغَابِرِينَ ﴿٦٠﴾

61. Пас, ҳангоме ки фариштагон [-и Аллоҳ таоло ба шакли инсон] назди хонадони Лут омаданд

فَلَمَّا جَاءَ عَالَ لُوطَ الْمُرْسَلُونَ ﴿٦١﴾

62. [Ў] Гуфт: «Шумо гурӯҳе ношинос ҳастед»

قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ مُنْكَرُونَ ﴿٦٢﴾

63. [Фариштагон] Гуфтанд: «Балки мо ҳамон чизеро бароят овардаем, ки [ин мардуми гунаҳгор] дар борааш тардид мекарданд [нузули азоб]

قَالُوا بَلْ جِئْنَاكَ بِمَا كَانُوا فِيهِ يَمْتَرُونَ ﴿٦٣﴾

64. Ва мо бароят [хабари ҳақиқӣ ва] рост овардаем ва ҳатман, мо ростгӯем

وَأَتَيْنَكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٦٤﴾

65. Пас, посе аз шаб [ки гузашт] хонаводаатро бо худ [аз ин ҷо] бибар ва [худат] ба дунболашон бирав ва ҳеч як аз шумо пушти сарашро нигоҳ накунад ва ба ҷоие, ки ба шумо фармон медиҳанд, биравед»

فَأَسْرِبْ بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِنَ اللَّيْلِ وَاتَّبِعْ أَدْبَارَهُمْ وَلَا يَلْتَفِتْ مِنْكُمْ أَحَدٌ وَامْضُوا حَيْثُ تُؤْمَرُونَ ﴿٦٥﴾

66. Ва Мо ӯ [Лут]-ро аз ин амр огоҳ кардем, ки субҳгоҳон решаи онон канда хоҳад шуд

وَقَضَيْنَا إِلَيْهِ ذَلِكَ الْأَمْرَ أَنَّ دَابِرَ هَؤُلَاءِ مَقْطُوعٌ مُصْبِحِينَ ﴿٦٦﴾

67. Ва аҳли шаҳр, дар ҳоле ки [дар бораи омадани афроди ҷадид] бо шодӣ [ба яқдигар] хабар меоданд, [ба сӯйи хонаи Лут] омаданд

وَجَاءَ أَهْلَ الْمَدِينَةِ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٦٧﴾

68. [Лут] Гуфт: «Инҳо меҳмонони ман ҳастанд, пас, маро расво [ва шармандаи меҳмононам] накунад

قَالَ إِنَّ هَؤُلَاءِ صِيفِي فَلَا تَفْضَحُونِ ﴿٦٨﴾

69. Ва аз Аллоҳ таоло битарсед ва саршикастаам насозед»

وَاتَّقُوا اللَّهَ وَلَا تُخْزَوْنَ ﴿٦٩﴾

70. [Онон] Гуфтанд: «Магар мо туро аз [мизбонии] афроди [ғариб] наҳй накардем?»

قَالُوا أَوَلَمْ نَنْهَكَ عَنِ الْعَالَمِينَ ﴿٧٠﴾

71. [Лут] Гуфт: «Агар мехоҳед, [коре ҳалол] анҷом диҳед, инҳо духтарони [уммати] ман ҳастанд [бо эшон издивоҷ кунед]»

قَالَ هَؤُلَاءِ بَنَاتِي إِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ ﴿٧١﴾

72. Савганд ба чони ту [эй паёмбар], ки онон дар мастии хеш саргашта буданд

لَعَمْرُكَ إِنَّهُمْ لَفِي سَكْرَتِهِمْ
يَعْمَهُونَ ﴿٧٢﴾

73. Пас, хангоми баромадани офтоб бонги [маргбор] ононро фаро гирифт

فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ مُشْرِقِينَ ﴿٧٣﴾

74. Он гоҳ он [сарзамин]-ро зеруру кардем ва бар онон сангилхое паёпай боридем

فَجَعَلْنَا عَلَيْهَا سَابِلَهَا وَأَمْطَرْنَا
عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِّن سِجِّيلٍ ﴿٧٤﴾

75. Ба яқин, дар ин [кайфар] барои ҳушёрон ибратхост

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّلمُتَوَسِّمِينَ ﴿٧٥﴾

76. Ва он [шаҳрҳои вайрона ҳанӯз] бар сари роҳи [мусофирон] побарҷост.

وَإِنَّهَا لَبِسَبِيلٍ مُّقِيمٍ ﴿٧٦﴾

77. Яқинан, дар ин [азоб] нишонаҳое барои [ибрат гирифтани] муъминон аст

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّلمُؤْمِنِينَ ﴿٧٧﴾

78. Ва асҳоби Айка [қавми Шуайб], ҳатман, ситамгор буданд

وَإِن كَانَ أَصْحَابُ الْأَيْكَةِ
لَطَّالِمِينَ ﴿٧٨﴾

79. Пас, [Мо] аз онон интиқом гирифтем ва [шаҳрҳои вайроншудаи] ин ду [қавм] бар сари роҳ ошкор аст

فَأَنتَقَمْنَا مِنْهُمْ وَإِنَّهُمَا لَبِإِمَامٍ
مُّبِينٍ ﴿٧٩﴾

80. Ва бе тардид, аҳли Ҳичр [қавми Самуд] паёмбаронро дурӯғу ангоштанд

وَلَقَدْ كَذَّبَ أَصْحَابُ الْحَجْرِ
الْمُرْسَلِينَ ﴿٨٠﴾

81. Ва [Мо муъҷизот ва] нишонаҳои худро ба онон додем, ва [-ле] аз онҳо рӯйгардон шуданд

وَعَايَتِهِمْ ءَأَيَّتِنَا فَأَكَانُوا عَنْهَا
مُعْرِضِينَ ﴿٨١﴾

82. Ва аз кӯҳҳо хонаҳое [барои худ] метарошиданд, ки дар амон бимонанд

وَكَانُوا يَنْحِتُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا
ءَامِنِينَ ﴿٨٢﴾

83. Пас, субҳгоҳон бонг [-и маргбор] ононро фаро гирифт

فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ مُصْبِحِينَ ﴿٨٣﴾

84. Ва он чи [аз амволу хонаҳои маҳкам] ба даст оварда буданд, суде ба ҳолашон надошт [ва азоби илоҳиро дафъ накард]

فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا

يَكْسِبُونَ ﴿٨٤﴾

85. Ва Мо осмонҳо ва замин ва он чиро, ки миёни онҳост, чуз ба ҳақ наофаридаем ва қиёмат ҳатман, омадани аст, пас, [эй паёмбар аз кофирон] ба накуй гузашт кун.

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا

بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَإِنَّ السَّاعَةَ

لَأَتِيَةٌ ۖ فَاصْفَحْ ۖ الصَّفْحَ الْجَمِيلَ ﴿٨٥﴾

86. Бе тардид, Парвардигорат ҳамон офаринишгари доност.

إِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْخَلْقُ الْعَلِيمُ ﴿٨٦﴾

87. Ва ба ростӣ, Мо ба ту [сабъу-л-масонӣ] «сураи Фотиҳа» ва Қуръони бузургро додем

وَلَقَدْ آتَيْنَكَ سَبْعًا مِنَ الْمَثَانِي

وَالْقُرْآنَ الْعَظِيمَ ﴿٨٧﴾

88. [Бинобар ин] Ҳаргиз ба он чи [аз неъматҳои дунявие], ки гурӯҳҳои аз онон [кофирон]-ро баҳраманд кардаем, чашм надӯз ва ба хотири [носипосӣ ва ширки] онон андуҳгин мабош ва бо муъминон фурутанӣ кун

لَا تُمَدِّنْ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا

بِهِ ۖ أَزْوَاجًا مِنْهُمْ وَلَا تَحْزَنْ

عَلَيْهِمْ وَأَخْفِضْ جَنَاحَكَ

لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٨﴾

89. Ва бигӯ: «Ба ростӣ, ки ман ҳамон бимдиҳандаи ошкорам»

وَقُلْ إِنِّي أَنَا النَّذِيرُ الْمُبِينُ ﴿٨٩﴾

90. [Ва ононро аз азоб битарсон] Ҳамон гуна ки [онро] бар тақсимкунандагон [-и оёти илоҳӣ] фиристодем

كَمَا أَنْزَلْنَا عَلَى الْمُقْتَسِمِينَ ﴿٩٠﴾

91. Ҳамон касоне, ки Қуръонро [ба] бахшҳо [-е ҳамчун шеърӣ пешгӯӣ ва ҷоду тақсим] карданд

الَّذِينَ جَعَلُوا الْقُرْآنَ عِضِينَ ﴿٩١﴾

92. Пас, савганд ба Парвардигорат, ҳатман, [дар қиёмат] аз ҳамаи онон суол хоҳем кард

فَوَرَبِّكَ لَنَسْأَلَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩٢﴾

93. Аз он чи мекарданд

عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾

94. Пас, [эй паёмбар] он чи [-ро, ки аз сӯйи Аллоҳ таоло] дастур ёфтай, ошкор кун ва аз мушрикони рӯ бигардон

فَأُصْدِعْ بِمَا تُمَرُّ وَأَعْرِضْ عَنِ
الْمُشْرِكِينَ ﴿٩٤﴾

95. Бе тардид, Мо [шарри] масхаракунандагонро аз ту дур мекунем

إِنَّا كَفَيْتَكَ الْمُسْتَهْزِئِينَ ﴿٩٥﴾

96. Онон, ки [барои худ] бо Аллоҳ таоло маъбудидигаре қарор медиҳанд, пас, ба зудӣ [натиҷаи ширки хешро] хоҳанд донист

الَّذِينَ يَجْعَلُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ
فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٩٦﴾

97. Ва [эй паёмбар] яқинан, Мо медонем, ки ту аз он чи онон [кофирон] мегӯянд, озурдахотир мегардӣ

وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّكَ يَضِيقُ صَدْرُكَ
بِمَا يَقُولُونَ ﴿٩٧﴾

98. Пас, ба ситоиши Парвардигорат тасбеҳ бигӯ ва аз сачдакунандагон бош

فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَكُن مِّنَ
السَّاجِدِينَ ﴿٩٨﴾

99. Ва то ҳангоме ки маргат фаро мерасад, Парвардигоратро парастиш кун

وَأَعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ
الْيَقِينُ ﴿٩٩﴾

النحل

Сураи Наҳл

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. [Эй кофирон, лаҳзаи вуқуи қиёмат ва] Фармони Аллоҳ таоло [барои азобатон] наздик шудааст; пас, барои [расидани] он шитоб накунед. Ҷ муназзаҳ аст ва аз он чи бо вай шарик месозанд бартар аст

2. [Аллоҳ таоло] Ба фармони хеш фаариштагонро бо ваҳй бар ҳар як аз бандагонаш, ки бихоҳад, нозил мекунад [бо ин паём], ки: «[Эй паёмбарон, мардумро аз ширк ба Аллоҳ таоло] бим диҳед [ва ба онон бигӯед, ки] маъбуде [баҳақ] чуз ман нест; пас, [эй мардум] аз ман парво кунед»

3. Ӯ осмонҳо ва заминро ба ҳақ [ва ҳадафманд] офарид [ва] аз он чи [бо вай] шарик месозанд, бартар аст

4. [Аллоҳ таоло] Инсонро аз нутфае офарид ва он гоҳ ӯ ситезагари ошкор шуд

5. Ва чаҳорпоёнро бароятон офарид, ки дар онон пӯшиш [-и гарм] ва манофеъ [-и дигаре] аст ва аз [гӯшти бархе аз] онон меҳӯред

أَتَىٰ أَمْرُ اللَّهِ فَلَا تَسْتَعْجِلُوهُ
سُبْحٰنَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١﴾

يُنزِلُ الْمَلٰٓئِكَةَ بِالرُّوحِ مِنْ أَمْرِهِ
عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ أَنْ
أُنذِرُوا أَنَّهُ لَا إِلٰهَ إِلَّا أَنَا
فَاتَّقُونِ ﴿٢﴾

خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ
تَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٣﴾

خَلَقَ الْإِنسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ إِذَا هُوَ
حٰصِيْمٌ مُّيْتٌ ﴿٤﴾

وَالْأَنْعٰمَ خَلَقَهَا لَكُمْ فِيهَا دِفْءٌ
وَمَنْفَعٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٥﴾

6. Ва дар онҳо бароятон зебой [ва шуқӯх] аст, он гоҳ ки [онҳоро шомгоҳон] аз чаро бозмеоваред ва [бомдодон] барои чаро [ба саҳро] мефиристед

7. [Онҳо] Борҳои сангини шуморо [аз шаҳре] ба шаҳре мебаранд, ки [агар чунин намекарданд] ҷуз бо заҳмат додан ба бадани хеш наметавонистед ба он чо бирасед. Ба ростӣ, ки Парвардигоратон дилсӯзу меҳрубон аст

8. Ва аспону шуторон ва харонро [низ офарид] то бар онҳо савор шавед ва [низ бароятон мояи] таҷаммул [аст] ва чизҳое меофаринад, ки намедонед.

9. Бар Аллоҳ таоло аст, ки роҳи рост [ислом]-ро [ба бандагонаш бинамояд] ва бархе аз он [роҳҳо] бераҳа аст; ва агар [Аллоҳ таоло] меҳост, ҳамаи шуморо ҳидоят мекард

10. Ёст, ки аз осмон обе фуруӯ фиристод, ки ошомидани шумо аз он аст ва [ғиёҳ ва] дарахте, ки [чаҳорпоёни худро] дар он мечаронед, [низ] аз он [об] аст

11. [Аллоҳ таоло] Ба василаи он кишт ва зайтун ва дарахтони хурмо ва ангур ва ҳама навъ меваҳо [-и гуногун] бароятон мерӯнад. Ба ростӣ, ки дар инҳо барои мардуме, ки меандешанд нишонае [аз қудрати Парвардигор] аст

وَلَكُمْ فِيهَا جَمَالٌ حِينَ تُرِيحُونَ
وَحِينَ تَسْرَحُونَ ﴿٦﴾

وَتَحْمِلُ أَثْقَالَكُمْ إِلَىٰ بَلَدٍ لَّمْ
تَكُونُوا بَلِغِيهِ إِلَّا بِشِقِّ الْأَنْفُسِ
إِنَّ رَبَّكُمْ لَرءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿٧﴾

وَالْحَيْلِ وَالْإِغَالِ وَالْحَمِيرِ لَتَرْكَبُوهَا
وَرَبِّنَا وَيَخْلُقُ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨﴾

وَعَلَى اللَّهِ قَصْدُ السَّبِيلِ وَمِنْهَا
جَائِزٌ وَلَوْ شَاءَ لَهَدْنَاكُمْ
أَجْمَعِينَ ﴿٩﴾

هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً
لَكُمْ مِنْهُ شَرَابٌ وَمِنْهُ شَجَرٌ فِيهِ
تُسَيِّمُونَ ﴿١٠﴾

يُنْبِتُ لَكُمْ بِهِ الزَّرْعَ وَالزَّيْتُونَ
وَالنَّخِيلَ وَالْأَعْنَابَ وَمِنْ كُلِّ
النَّمْرَاتِ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ
يَتَفَكَّرُونَ ﴿١١﴾

12. Ва шабу рӯз ва хуршеду мохро ба хидмататон гумошт; ва ситорагон [низ] ба фармонаш дар хидмат [-и инсон] ҳастанд. Бе тардид, дар ин [офариниш] барои мардуме, ки хирадварзӣ мекунад, нишонае [аз қудрати Парвардигор] аст

وَسَخَّرَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ
وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُومَ
مُسَخَّرَاتٍ بِأَمْرِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ
لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿١٢﴾

13. Ва он чиро, ки бароятон дар замин ба рангҳои гуногун офарид [низ ба хидмати шумо гумошт]. Бе тардид, дар ин [умур] барои мардуме, ки панд мегиранд, нишонае [аз қудрати Парвардигор] аст.

وَمَا ذَرَأَّا لَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُخْتَلِفًا
أَلْوَانُهُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ
يَذَكَّرُونَ ﴿١٣﴾

14. Ёст, ки дарёро ба хидмататон гумошт, то аз [сайди] он гӯшти тоза бихӯред ва аз он зеваре [ҳамчун марворид ва марҷон] берун меоваред, ки мепӯшед; ва киштиҳоро дар он [дарё] мебинӣ, ки [амвоҷро] мешикофанд, то шумо аз фазл [-у бахшиши] Аллоҳ таоло баҳраманд гардед ва бошад, ки сипос гузored

وَهُوَ الَّذِي سَخَّرَ الْبَحْرَ لِتَأْكُلُوا
مِنْهُ لَحْمًا طَرِيًّا وَتَسْتَخْرِجُوا مِنْهُ
حِلْيَةً تَلْبَسُونَهَا وَتَرَى الْفُلْكَ
مَوَازِرَ فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ
وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٤﴾

15. Ва дар замин кӯҳҳои устувор [ва муҳкаме] дарафканд, ки мабодо шуморо биларзонад ва чӯйборҳо [-е падид овард], то [бидуни гум шудан] роҳи худро биёбед

وَالَّذِي فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيٌّ أَنْ تَمِيدَ
بِكُمْ وَأَنْهَارًا وَسُبُلًا لَعَلَّكُمْ
تَهْتَدُونَ ﴿١٥﴾

16. Ва нишонаҳое [барои ёфтани масирҳо дар тӯли рӯз офарид] ва тавассути ситора[-ҳо низ дар шаб] роҳёбӣ мекунад

وَعَلَّمَنَّا وَيَا لَتَجْمَهُمْ
يَهْتَدُونَ ﴿١٦﴾

17. Оё он ки меофаринад, ҳамчун касе аст, ки [ҳеч] намеофаринад? Оё панд намегиред?

أَفَمَنْ يَخْلُقُ كَمَنْ لَا يَخْلُقُ أَفَلَا
تَذَكَّرُونَ ﴿١٧﴾

18. Агар [бихоҳед] неъмат[-ҳои]
Аллоҳро бишморед, наметавонед онро
ба шумораш дароваред. Бе тардид,
Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

وَأَنْ تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تُحْصَوْنَهَا
إِنَّ اللَّهَ لَعَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٨﴾

19. Ва Аллоҳ таоло он чи пинҳон
мекунад ва ошкор месозед, [ҳамаро]
медонад.

وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُسْرُونَ وَمَا
تُعْلِنُونَ ﴿١٩﴾

20. Ва онҳоеро, ки [мушрикони] ба ҷойи
Аллоҳ таоло [ба парастии] мехонанд,
чизеро намеофаринанд ва худ
офарида мешаванд

وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا
يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ ﴿٢٠﴾

21. Ин бутҳо дар ҳақиқат] мурдаанд на
зинда; ва худ намедонанд, ки чи
ҳангом барангехта мешаванд

أَمْ مَوْتٌ غَيْرٌ أَحْيَاءٍ وَمَا يَشْعُرُونَ
أَيَّانَ يُبْعَثُونَ ﴿٢١﴾

22. Маъбуди шумо маъбуде ягона аст
ва касоне, ки ба охираат имон
надоранд, дилҳояшон инкоркунанда [-
и ҳақ] аст ва худ мутакаббиранд

إِلَهُكُمْ إِلَهٌُ وَاحِدٌ فَالَّذِينَ لَا
يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ قُلُوبُهُمْ مُنْكَرَةٌ
وَهُمْ مُسْتَكْبِرُونَ ﴿٢٢﴾

23. Ҳатман, Аллоҳ таоло он чиро, ки
пинҳон мекунад ва ошкор месозанд
[ҳамаро] медонад. Бе тардид, ӯ
мутакаббиронро дӯст намедорад

لَا جَرَمَ أَنْ اللَّهُ يَعْلَمَ مَا يُسْرُونَ
وَمَا يُعْلِنُونَ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ
الْمُسْتَكْبِرِينَ ﴿٢٣﴾

24. Ҳангоме ки ба онон гуфта
мешавад: «Парвардигоратон чӣ чизе
нозил кардааст?» Мегӯянд:
«Афсонаҳои пешинӣ»

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ مَآذَا أَنْزَلَ رَبُّكُمْ
قَالُوا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٢٤﴾

25. [Ҳамчунон дар куфр мемонанд] То
рӯзи қиёмат, [ҳам] бори гуноҳони
худро ба тамоми бар дӯш кашанд ва
[ҳам бахше] аз бори гуноҳони
касонеро, ки аз рӯи нодонӣ
гумроҳашон кардаанд. Ҳон! Чи бад
аст, он чи бар дӯш мекашанд!

لِيَحْمِلُوا أَوْزَارَهُمْ كَامِلَةً يَوْمَ
الْقِيَامَةِ وَمَنْ أَوْزَارِ الَّذِينَ
يُضِلُّونَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ أَلَا سَاءَ مَا
يَزِرُونَ ﴿٢٥﴾

26. Дар ҳақиқат, касоне, ки пеш аз онон буданд, низ найранг [ва бадандешӣ] карданд; пас, фармони Аллоҳ таоло даррасид, ки бунёдашонро аз асос барандохт ва сақф бар сарашон фуру рехт ва аз [ҳамон] чойе, ки фикр намекарданд, азоб домангирашон шуд

27. Сипас рӯзи қиёмат [Аллоҳ таоло бо азобе дардноқ] хорашон месозад ва мефамояд: «Кучо ҳастанд шарикони ман, ки дар бораи онон [бо паёмбарон ва муъминон] ситез мекардед?» Касоне, ки ба эшон илм дода шудааст [уламои раббонӣ], мегӯянд: «Имрӯз хорӣ ва азоб насиби кофирон аст»

28. [Ҳамон] Касоне, ки фариштагон [-и азоб] дар ҳоле ҷонашонро мегиранд, ки [ба сабаби ширк дар дунё] ба худ ситам карда буданд. Пас, [онон дар ҳангоми марг] сари таслим фуруд меоваранд [ва мегӯянд:]: «Мо ҳеч [кори] баде намекардем. Оре, мусалламан Аллоҳ таоло ба он чи мекардед доност

29. Пас, аз дарвозаҳои дузах ворид шавед [ки] ҷовидона дар он хоҳед буд; ва ба ростӣ, чойгоҳи гарданкашон чи бад аст!

قَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَأَتَى
اللَّهُ بُنْيَانَهُمْ مِنَ الْقَوَاعِدِ فَخَرَّ
عَلَيْهِمُ السَّقْفُ مِنْ فَوْتِهِمْ وَأَتَّهُمْ
الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٦٦﴾

ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يُخْزِيهِمْ وَيَقُولُ
أَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ
تُشْتَقُونَ فِيهِمْ قَالَ الَّذِينَ أُوتُوا
الْعِلْمَ إِنَّ الْخِزْيَ الْيَوْمَ وَالسُّوءَ عَلَى
الْكَافِرِينَ ﴿٦٧﴾

الَّذِينَ تَتَوَفَّيهِمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي
أَنْفُسِهِمْ فَأَلْقَوْا السَّلَمَ مَا كُنَّا
نَعْمَلُ مِنْ سُوءٍ بَلَى إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ
بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٦٨﴾

فَادْخُلُوا أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ
فِيهَا فَلْيَتَسَّ مَنُوعَى
الْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٦٩﴾

30. Ва ба касоне, ки парҳезкорӣ карданд, гуфта мешавад: «Парвардигоратон [бар паёмбар] чи чиз нозил кардааст?» Онон мегӯянд: «Хайр [ва накуи бисёр]». Барои касоне, ки дар ин дунё неки кардаанд, [подош] накуй аст ва, ҳатман, сарои охират беҳтар аст; ва, ба ростӣ, чи накуст сарои парҳезкорон!

31. [Чойгоҳашон] Боғҳое [аз биҳишт] ҷовидон аст, ки ба он ворид мешаванд. Аз зери [дарахтони] он ҷуйборҳо ҷорӣ аст [ва] дар он ҷо ҳар чи бихоҳанд, барояшон [фароҳам] аст. Аллоҳ таоло парҳезкоронро чунин подош медиҳад

32. [Ҳамон] Касоне, ки фариштагон дар ҳоле ҷонашонро меситонанд, ки [аз олудагии куфру гуноҳ] поканд [ва ба онон] мегӯянд: «Дуруд бар шумо. Ба подоши он чи мекардед, [инак] ба биҳишт дароед»

33. Оё [кофирон] ҷуз ин интизордоранд, ки фариштагон [барои қабзи рӯх] ба суроғашон биёянд ё фармони Парвардигорат [барои азобашон] биёяд? Касоне, ки пеш аз онон буданд [низ] чунин мекарданд ва Аллоҳ таоло ба онон ситам накард, вале онон худ ба хештан ситам мекарданд

34. Пас, [кайфари] бадихое, ки карда буданд, гиребонгирашон шуд ва он чи масхара мекарданд, ононро фуру гирифт

*وَقِيلَ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا مَاذَا أَنْزَلَ رَبُّكُمْ قَالُوا خَيْرٌ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ وَلَدَارُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ وَلَنِعْمَ دَارُ الْمُتَّقِينَ ﴿٣٠﴾

جَنَّاتٌ عَدْنٌ يَدْخُلُونَهَا يُجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُمْ فِيهَا مَا يَشَاءُونَ كَذَلِكَ يَجْزِي اللَّهُ الْمُتَّقِينَ ﴿٣١﴾

الَّذِينَ تَتَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ طَيِّبِينَ يَقُولُونَ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ أَذْخَلُوا الْجَنَّةَ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٣٢﴾

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ أَمْرٌ رَبِّكَ كَذَلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَمَا ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٣٣﴾

فَأَصَابَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا عَمِلُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٣٤﴾

35. Ва касоне, ки ширк варзиданд, гуфтанд: «Агар Аллоҳ таоло мехост, на мо ва на падаронамон чизеро ғайр аз ӯ намепарастидем ва чизеро ҷуз ба [ҳосту фармони] ӯ ҳаром намекардем». Касоне, ки пеш аз онон буданд, низ чунин карданд; пас, оё паёмбарон вазифае ҷуз расонидани ошкор [-и ваҳй] доранд?

36. Яқинан, Мо дар ҳар уммате паёмбареро [бо ин паём] барангехтем, ки: «Аллоҳи яқинро бипарастед ва аз тоғут [маъбудони ғайри Аллоҳ таоло] дурӣ кунед». Пас, Аллоҳ таоло бархе аз ононро ҳидоят кардааст ва бархе аз онон низ сазовори гумроҳӣ шуданд. Пас, дар замин гардиш кунед ва бингаред, ки саранҷоми тақибкунандагон [-и оёти илоҳӣ] чи гуна будааст

37. [Эй Паёмбар] ҳар андоза бар ҳидояти онон муштоқ бошӣ, [суде надорад, зеро] Аллоҳ таоло касеро, ки гумроҳ намояд, ҳидоят нахоҳад кард ва онон [ҳеч] ёваре надоранд

38. [Мушрикони] Бо сахттарин савгандҳояшон ба Аллоҳ таоло савганд хӯрданд, ки: «Аллоҳ таоло касеро, ки мемирад, барнамеангезад». Оре, ин [барангехтани мурдагон] ваъдаест, ки бар ҳақ бар уҳдаи ӯст, вале бештари мардум намедонанд

وَقَالَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا
عَبَدْنَا مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ نَحْنُ
وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا حَرَمْنَا مِنْ دُونِهِ
مِنْ شَيْءٍ كَذَلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِنْ
قَبْلِهِمْ فَهَلْ عَلَى الرَّسْلِ إِلَّا الْبَلْغُ
الْمُبِينُ ﴿٢٥﴾

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ
أَعْبُدُوا اللَّهَ وَأَجْتَنِبُوا الظُّغُوتَ
فَمِنْهُمْ مَنْ هَدَى اللَّهُ وَمِنْهُمْ مَنْ
حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ فَسِيرُوا فِي
الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ
الْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٦﴾

إِنْ تَحْرَضْ عَلَى هُدُنْهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا
يَهْدِي مَنْ يُضِلُّ وَمَا لَهُمْ مِنْ
نَاصِرِينَ ﴿٢٧﴾

وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَا
يَبْعَثُ اللَّهُ مَنْ يَمُوتُ بَلَى وَعَدًّا
عَلَيْهِ حَقًّا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ
لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٨﴾

39. [Ū мурдагонро зинда мекунад] То саранчоми [ҳақиқати] он чиро, ки дар он ихтилоф мекунанд, барояшон равшан созад ва то касоне, ки куфр варзиданд, бидонанд, ки дурӯғӯ будаанд.

40. Сухани Мо дар бораи чизе, ки иродаашро кардаем, фақат ин аст, ки ба он мегӯем: «Мавҷуд шав», пас, бедиранг мавҷуд мешавад

41. Ва касоне, ки дар [роҳи] Аллоҳ таоло – пас аз он ки мавриди ситам воқеъ шуданд – ҳичрат карданд, дар дунё [дар сарзамин ва] маконе наку ононро ҷой медиҳем; ва яқинан подоши охират бузургтар аст. Агар [онон, ки аз ҳичрат худдорӣ карданд, подоши ин корро] медонистанд, [ҳаргиз аз ҳичрат бознаме монданд]

42. [Муҳочирон дар роҳи Аллоҳ таоло] касоне [ҳастанд], ки шикейбӣ намуданд ва бар Парвардигорашон таваккал мекунанд

43. Ва [эй Паёмбар] Мо пеш аз ту ба ҷуз мардоне, ки ба онон ваҳӣ мекардем, [касеро ба рисолат] нафиристодем; пас, [эй мушрикони] агар намедонед, аз аҳли зикр [донишмандони аҳли китоб] бипурсед

44. [Он паёмбаронро] Бо далоили равшан ва китобҳои осмонӣ фиристодем; ва [Мо ин] Қуръонро бар ту нозил кардем, то барои мардум он чиро, ки бар эшон нозил шудааст, равшан созад; бошад, ки [дар мафохимаш] бияндешанд

لِيُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِي يُخْتَلِفُونَ فِيهِ
وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَتَنَّهُمْ كَانُوا
كَذِبِينَ ﴿٣٩﴾

إِنَّمَا قَوْلُنَا لِشَيْءٍ إِذَا أَرَدْنَاهُ أَنْ
نَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٤٠﴾

وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ
مَا ظَلَمُوا لَنُبَوِّئَنَّهُمْ فِي الدُّنْيَا
حَسَنَةً ۗ وَلَا جُزْءَ الْآخِرَةِ أَكْبَرُ لَوْ
كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾

الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَلَى رَبِّهِمْ
يَتَوَكَّلُونَ ﴿٤٢﴾

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا
نُوحِي إِلَيْهِمْ فَسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ
كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٤٣﴾

بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ ۗ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ
الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ
وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٤٤﴾

45. Оё касоне, ки бадандешӣ [ва тавтеа] карданд, [аз ин] эмин ҳастанд, ки Аллоҳ таоло [ҳамаи] ононро дар замин фуру барад ё азоби [илоҳӣ] аз ҷойе, ки намедонанд, [ба суроғашон] биёяд?

46. Ё [он ки] ба ҳангоми рафту омадашон [гиребони] ононро бигирад? Пас, онон монез [-и расидани азоб] нестанд

47. Ё [он ки азоби илоҳӣ] дар ҳоле ки [аз он] метарсанд, гиребонгирашон шавад? Пас, бе тардид, Парвардигоратон дилсӯзи меҳрубон аст [ки дар мучозотатон шитоб намекунанд]

48. Оё онон ба чизҳое [ҳамчун дарахтон ва кӯҳҳо], ки Аллоҳ таоло офарида аст, наменигаранд, ки [чи гуна бо ҳаракати хуршеду моҳ] сояҳояшон аз рости чап мегустирад ва дар ҳоле барои Аллоҳ таоло сачда мекунанд, ки [дар баробараш] хоксоранд?

49. Ва ҳар чи дар осмонҳо ва замин аст – аз чунбандагону фариштагон - [ҳамагӣ] барои Аллоҳ таоло сачда меоваранд ва гарданкашӣ намекунанд

50. [Фариштагон] Аз Парвардигори хеш, ки [ба зот ва ғалаба ва қудраташ] болои онон аст, метарсанд ва он ҷӣ фармон дода мешаванд, ҳамон мекунанд

أَفَأَمِنَ الَّذِينَ مَكَرُوا السَّيِّئَاتِ أَنْ يَخْسِفَ اللَّهُ بِهِمُ الْأَرْضَ أَوْ يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٤٥﴾

أَوْ يَأْخُذَهُمْ فِي تَقْلِيْبِهِمْ فَمَا لَهُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿٤٦﴾

أَوْ يَأْخُذَهُمْ عَلَى تَخَوُّفٍ فَإِنَّ رَبَّكُمْ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿٤٧﴾

أَوَلَمْ يَرَوْا إِلَى مَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ يَتَفَتَّيْهُوا ظِلَلُهُ عَنِ الَّتِيْمِيْنِ وَالشَّمَايِلِ سَجْدًا لِلَّهِ وَهُمْ دَاخِرُونَ ﴿٤٨﴾

وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مِنْ دَابَّةٍ وَالْمَلَائِكَةُ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٤٩﴾

يَخَافُونَ رَبَّهُمْ مِّنْ فَوْقِهِمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ﴿٥٠﴾

51. Ва Аллоҳ таоло фармуд: «Ду маъбуд [-ро барои худ ба парастиш] нагиред. Ҷуз ин нест, ки [маъбуди шумо] ҳамон Аллоҳи яқтост; пас, танҳо аз ман парво кунед»

﴿وَقَالَ اللَّهُ لَا تَتَّخِذُوا إِلَهَيْنِ
أَتَيْنِي إِنَّمَا هُوَ إِلَهٌُ وَاحِدٌ فَإِنِّي
فَأَرْهَبُونَ﴾^{٥١}

52. Ва он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз они Ёст ва парастишу фармондорӣ [низ] ҳамеша ва пайваста барои Ёст. Оё аз ғайри Аллоҳ таоло парво мекунед?

﴿وَلَهُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَلَهُ
الَّذِيْنَ وَاٰصِبًاۙ اَفْغَيْرِ اللّٰهِ تَتَّقُوْنَ﴾^{٥٢}

53. Ва [эй мардум] ҳар неъмате, ки доред, аз сӯи Аллоҳ таоло аст; сипас чун ба шумо газанде мерасад, ба пешгоҳи Ё нола ва зорӣ мекунед

﴿وَمَا بِكُمْ مِّنْ نِّعْمَةٍۭ مِّنَ اللّٰهِ تُمْ
اِذَا مَسَّكُمُ الضَّرُّۙ فَاِيَّهٖ
تَجْعُرُوْنَ﴾^{٥٣}

54. Сипас вақте он газандро аз шумо баратараф сохт, он гоҳ гурӯҳе аз шумо ба Парвардигорашон ширк меварзанд

﴿ثُمَّ اِذَا كَشَفَ الضَّرَّۙ عَنْكُمْۙ اِذَا
فَرِيْقٌ مِّنْكُمْۙ بِرَبِّهٖمۙ بُشْرٰكُوْنَ﴾^{٥٤}

55. То саранҷом ба он чӣ ба эшон додаем, носипосӣ кунанд. Пас, [чанд рӯзе аз неъматҳои дунё] бархӯрдор шавед, ки ба зудӣ [натоиҷи кирдоратонро] хоҳед донист

﴿لِيَكْفُرُوْاۙ بِمَاۙ اٰتَيْنٰهُمْۙ فَتَمْتَعُوْا
فَسَوْفَ تَعْلَمُوْنَ﴾^{٥٥}

56. Ва [мушрикон] аз он чӣ рӯзишон кардаем, барои чизҳое, ки ҳеҷ фаҳме надоранд [бутҳо] саҳме қарор медиҳанд. Ба Аллоҳ таоло савганд, ки дар бораи он ифтиро, ки мебастанед, ҳатман, бозхост хоҳед шуд

﴿وَيَجْعَلُوْنَ لِمَا لَا يَعْلَمُوْنَ نَصِيْبًا
مِّمَّا رَزَقْنٰهُمْۙ تَاللّٰهِ لَئِنۙ لَّمۙسَئَلَنۙ عَمَّا
كُنْتُمْ تَفْتَرُوْنَ﴾^{٥٦}

57. Ва [онон фариштагонро] духтароне барои Аллоҳ таоло қарор медиҳанд – Ё муназзаҳ аст – ва он чиро майл доранд [писарон] барои худашон [қарор медиҳанд]

﴿وَيَجْعَلُوْنَ لِلّٰهِۙ الْبَيْتَۙ سُبْحٰنَهُۥ
وَلَهُمۙ مَا يَشْتَهُوْنَ﴾^{٥٧}

58. Ва ҳар гоҳ яке аз ононро ба [таваллуди] духтаре башорат диҳанд, дар ҳоле ки хашмашро фуру меҳӯрад, чеҳрааш [аз андӯҳ] тира мешавад

وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُم بِالْأُنثَىٰ ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿٥٨﴾

59. Аз бадӣ [ва нороҳатии] он чӣ ба ӯ мужда додаанд, аз қавм [-и хеш] пинҳон мешавад [ва бо худ меандешад, ки] оё ӯро бо сарафкандагӣ ниғаҳ дорад ё дар хок пинҳонаш кунад. Ҳон! Чи бад доварӣ мекунад!

يَتَوَارَىٰ مِنَ الْقَوْمِ مِنْ سُوءِ مَا بُشِّرَ بِهِ ۚ أَيَسْكُرُ عَلَىٰ هُونٍ أَمْ يَدُسُّهُ فِي التُّرَابِ ۗ أَلَا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٥٩﴾

60. Сифати зишт [-и чаҳлу куфр] барои касонест, ки ба охират имон надоранд ва сифати бартар аз они Аллоҳ таоло аст ва ӯ шикастнопазиру ҳақим аст

لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ مَثَلُ السَّوْءِ ۗ وَلِلَّهِ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٦٠﴾

61. Ва агар Аллоҳ таоло мардумро ба хоштири зулмашон бозхост мекард, чунбандае рӯйи замин боқӣ намегузошт; вале [кайфари] ононро то замони муайян ба таъхир меандозад; ва чун ачалашон ба сар ояд, на соате [аз он] таъхир мекунад ва на пешӣ мегиранд

وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِظُلْمِهِم مَّا تَرَكَ عَلَيْهَا مِنْ دَابَّةٍ وَلَا كِنٍ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ۖ فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَجِرُّونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٦١﴾

62. Ва [мушрикони] он чиро хуш надоранд барои Аллоҳ таоло қарор медиҳанд ва забонашон [чунин] дурӯғ месозад, ки [расттагорӣ ва] накуй аз они эшон аст. Ҳаққо, ки оташ насибашон аст ва онон, ҳатман, аз пешгомон [-и дузах] ҳастанд

وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ مَا يَكْفُرُونَ وَتَصِفُ أَلْسِنَتُهُمُ الْكَذِبَ أَنَّ لَهُمُ الْحُسْنَىٰ لَا جَرَمَ أَنَّ لَهُمُ النَّارَ وَأَنَّهُمْ مُّفْرَطُونَ ﴿٦٢﴾

63. [Эй паёмбар] Савганд ба Аллоҳ таоло, ки ба сӯи умматҳое, ки пеш аз ту буданд, [низ паёмбароне] фиристодем; пас, шайтон корхояшонро барояшон орошт; аз ин рӯ, имрӯз [низ дӯст ва] корсозашон ҳам ӯст ва барояшон азобе дарднок [дар пеш] аст

64. Ва [эй паёмбар] ин китобро бар ту нозил накардем, магар барои ин ки [ҳақиқати] он чиро, ки [мардум] дар он ихтилоф доранд, барояшон баён кунӣ ва ҳидояту раҳмате бошад барои гурӯҳе, ки имон меоваранд

65. Ва Аллоҳ таоло аз осмон обе фуруғ фиристод ва бо он заминро пас аз хазон ва хушкиаш зинда кард. Ҳатман, дар ин амр барои мардуме, ки [сухани ҳақро] мешунаванд, нишонае [аз қудрати Парвардигор] аст

66. Ва [эй мардум,] дар [афзоиши] чаҳорпоён барои шумо ибрате аст: аз он чи дар шиками онҳост, аз миёни ғизоҳои ҳазмшуда ва хун шири холисе ба шумо менӯшонем, ки барои нӯшандагон гуворост

67. Ва [низ] аз меваҳои дарахтони хурмо ва ангур ҳам шароб [-и мастиовар] ва ҳам рӯзии наку [ва покиза] ба даст меоваред. Бе гумон, дар ин [амр] барои касоне, ки хирад меварзанд, нишонае [аз лутфу қудрати Парвардигор] аст

تَاللّٰهِ لَقَدْ اَرْسَلْنَا اِلَيْكَ اَمْرًا مِّن قَبْلِكَ فَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطٰنُ اَعْمٰلَهُمْ فَهُوَ يَلْمِيْهُمْ اَلْيَوْمَ وَلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿٦٣﴾

وَمَا اَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتٰبَ اِلَّا لِتُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِي اُخْتَلَفُوْا فِيْهِ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُوْنَ ﴿٦٤﴾

وَاللّٰهُ اَنْزَلَ مِنَ السَّمَآءِ مَاءً فَاَحْيٰ بِهٖ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً لِّقَوْمٍ يَّسْمَعُوْنَ ﴿٦٥﴾

وَإِنَّ لَكُمْ فِي الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً ۗ نُّسْقِيكُم مِّمَّا فِي بُطُونِهِۦ مِن بَيْنِ فَرْثٍ وَدَمٍ لَّبَنًا خَالِصًا سَائِغًا لِّلشَّارِبِيْنَ ﴿٦٦﴾

وَمِن ثَمَرَاتِ النَّخِيْلِ وَالْأَعْنَابِ تَتَّخِذُوْنَ مِنْهُ سَكَرًا وَرِزْقًا حَسَنًا ۗ إِنَّ فِي ذٰلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَعْقِلُوْنَ ﴿٦٧﴾

68. Парвардигорат ба занбӯри асал илҳом кард, ки: аз кӯҳҳо ва дарахтон ва аз он чи [мардум] бино мекунад, [барои худ] хонаҳое баргир

69. Он гоҳ аз [шираи] тамоми меваҳо [ва гулҳо] бихӯр ва роҳҳои Парвардигоратро фурутанона тай кун». Аз шиками онҳо шаҳде рангоранг берун меояд, ки шифои мардум дар он аст. Ба ростӣ, дар ин [амр] барои мардуме, ки меандешанд, нишонае [аз илму қудрати Парвардигор] аст

70. Ва Аллоҳ таоло шуморо офаридааст ва сипас ҷонатонро мегирад; ва бархе аз шумо ба фурутарини [даврони] умр [қуҳансолӣ] мерасанд, чунончи пас аз донишони [бисёре чизҳо, дигар] чизе намедонанд [ва ҳамаро фаромӯш мекунад]. Бе тардид, Аллоҳ таоло донову тавоност

71. Ва Аллоҳ таоло бархе аз шуморо бар бархе [дигар] дар [неъмату] рӯзӣ бартарӣ додаст; пас, касоне, ки бартарӣ дода шудаанд, ҳозир нестанд, ки аз рӯзии худ ба бардагонашон бидиҳанд, то ҳамагӣ дар он [неъмату дорой] баробар шаванд. [Агар худ аз шарик безоранд, чаро барои Аллоҳ таоло шарик қарор медиҳанд?] Пас, оё [бо ин ширкварзӣ] неъматӣ Аллоҳро инкор мекунад?

وَأَوْحَىٰ رَبُّكَ إِلَىٰ النَّحْلِ أَنِ اتَّخِذِي
مِنَ الْجِبَالِ بَيْوتًا وَمِنَ الشَّجَرِ
وَمَا يَعْرِشُونَ ﴿١٨﴾

ثُمَّ كُلِي مِن كُلِّ الثَّمَرَاتِ فَاسْلُكِي
سُبُلَ رَبِّكِ ذُلُلًا يَخْرُجُ مِنْ بَطُونِهَا
شَرَابٌ مُّخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ فِيهِ شِفَاءٌ
لِّلنَّاسِ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ
يَتَفَكَّرُونَ ﴿١٩﴾

وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ ثُمَّ يَتَوَفَّاكُمْ
وَمِنْكُمْ مَّنْ يُرَدُّ إِلَىٰ أَرْدَلِ الْعُمُرِ
لَكِن لَّا يَعْلَمُ بَعْدَ عِلْمٍ شَيْئًا إِنَّ
اللَّهَ عَلِيمٌ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾

وَاللَّهُ فَضَّلَ بَعْضَكُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ
فِي الرِّزْقِ فَمَا الَّذِينَ فُضِّلُوا بِرَادِي
رِزْقِهِمْ عَلَىٰ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ
فَهُمْ فِيهِ سَوَاءٌ أَفَبِنِعْمَةِ اللَّهِ
يَجْحَدُونَ ﴿٢١﴾

72. Ва Аллоҳ таоло барои шумо аз [чинси] худатон ҳамсароне қарор дод ва аз ҳамсаронатон барои шумо фарзандон ва наводагоне офарид ва аз чизҳое покиза ба шумо рӯзӣ бахшид. Пас, оё [боз ҳам] ба ботил имон меоваранд ва ба неъматӣ Аллоҳ таоло носипосӣ мекунад?

73. Ва [мушрикон] ба ҷойи Аллоҳ таоло чизҳое мебаристанд, ки молики ҳеҷ рӯзие дар осмонҳо ва замин барояшон нестанд ва тавоноӣ [-и ҳеҷ коре] надоранд

74. Пас, барои Аллоҳ таоло амсол [ва шарикҳое мутааддид] қоил нашавед. Бе тардид, Аллоҳ таоло медонад ва шумо намедонед

75. Аллоҳ таоло мисоле задааст: бардаи мамлуке, ки қодир ба ҳеҷ коре нест ва [дар муқобил,] касе, ки аз ҷониби хеш ба ӯ рӯзии накуие бахшидаем ва ӯ аз ҳамон [неъматҳои илоҳӣ] пинҳону ошкор инфоқ мекунад. Оё ин ду баробаранд? [Пас, шумо мушрикон чи гуна молики мутлақро бо бутҳои нотавон яксон медонед?] Ситоиш махсуси Аллоҳ таоло аст; аммо бештарашон [ҳаққи ягонагиашро] намедонанд

وَاللّٰهُ جَعَلَ لَكُمْ مِّنْ اَنْفُسِكُمْ
اَزْوَاجًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِّنْ
اَزْوَاجِكُمْ بَيْنٍ وَحَفْدَةً وَرَزَقَكُمْ
مِّنَ الطَّيِّبَاتِ اَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ
وَيَنْعَمَتِ اللّٰهُ هُمْ يَكْفُرُونَ ﴿٧٢﴾

وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللّٰهِ مَا لَا
يَمْلِكُ لَهُمْ رِزْقًا مِّنَ السَّمٰوٰتِ
وَالْاَرْضِ شَيْئًا وَلَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٧٣﴾

فَلَا تَضْرِبُوْا لِلّٰهِ الْاَمْثَالَ اِنَّ اللّٰهَ
يَعْلَمُ وَاَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٧٤﴾

*ضَرَبَ اللّٰهُ مَثَلًا عَبْدًا مَّمْلُوْكًا
لَّا يَقْدِرُ عَلٰى شَيْءٍ وَمَنْ رَزَقْنٰهُ
مِنَّا رِزْقًا حَسَنًا فَهُوَ يُنْفِقُ مِنْهُ
سِرًّا وَجَهْرًا هَلْ يَسْتَوُوْنَ اَلْحَمْدُ
لِلّٰهِ بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿٧٥﴾

76. Ва Аллоҳ таоло масали [дигаре] задааст: ду мардро [фарз кунед], ки яке аз он ду лол аст ва ҳеҷ коре аз вай барнамеояд ва сарбори дӯсти худ мебошад, ҳар кучо ӯро мефиристад, ҳеҷ хайре ба ҳамроҳ намеоварад [ва вазоифашро ба дурустӣ анҷом намедихад]; оё ӯ бо касе, ки ба адолат фармон медиҳад ва худ бар роҳе мустақим қарор дорад, баробар аст? [Пас, шумо мушрикони чи гуна қодири мутлақро бо бутҳои беэҳсоси нотавон яксон медонед?]

77. [Илми] Ғайби осмонҳо ва замин танҳо аз они Аллоҳ таоло аст ва амри [барпоии] қиёмат чуз [ба суръати] як чашм бар ҳам задан нест; ё [ҳатто] сареътар. Бе тардид, Аллоҳ таоло бар ҳар ҳизе тавоност

78. [Эй мардум] Аллоҳ таоло шуморо аз шиками модаронатон хорич намуд, дар ҳоле ки ҳеҷ чиз намедонистед; ва бароятон гӯшу чашм ва дил [-у ақл] падида овард [то қудратҳои илоҳиро дарк кунед]; бошад, ки сипос гузоред

79. Оё [мушрикони] парандагонро надидаанд, ки дар фазои осмон ром шудаанд [ва] касе чуз Аллоҳ таоло онҳоро [дар он ҳол] ниғаҳ намедорад? Ба ростӣ, дар ин [амр] барои мардуме, ки имон доранд, нишонаҳои [аз қудрати Парвардигор] аст

وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَجُلَيْنِ أَحَدُهُمَا
أَبْكَمُ لَا يَقْدِرُ عَلَىٰ شَيْءٍ وَهُوَ كَلٌّ
عَلَىٰ مَوْلَاهُ أَيْمَانًا يُوجِبُهُ لَا يَأْتِ
بِخَيْرٍ هَلْ يَسْتَوِي هُوَ وَمَنْ يَأْمُرُ
بِالْعَدْلِ وَهُوَ عَلَىٰ صِرَاطٍ
مُّسْتَقِيمٍ ﴿٧٦﴾

وَلِلَّهِ غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا
أَمْرُ السَّاعَةِ إِلَّا كَلَمْحِ الْبَصَرِ أَوْ
هُوَ أَقْرَبُ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيرٌ ﴿٧٧﴾

وَاللَّهُ أَخْرَجَكُمْ مِنْ بُطُونِ
أُمَّهَاتِكُمْ لَا تَعْلَمُونَ شَيْئًا وَجَعَلَ
لَكُمْ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَالْأَفْئِدَةَ
لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٧٨﴾

أَلَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ مُسَخَّرَاتٍ فِي
جَوِّ السَّمَاءِ مَا يُمَسِّكُهُنَّ إِلَّا اللَّهُ
إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ
يُؤْمِنُونَ ﴿٧٩﴾

80. Аллоҳ таоло барои шумо аз хонаҳоятон маҳалли сукунат [ва оромиш] қарор дод ва аз пушти чаҳорпоён [низ] бароятон хонаҳое [ҳаймаҳое] қарор дод, то рӯзи кӯч кардан сабукбор бошед ва рӯзи иқомататон [низ барпоиаш осон бошад]; ва аз пашму курку мӯйҳояшон то муддате муайян [бароятон] асоси [хона] ва асбоб [-у васоили зиндагӣ] фароҳам кард

81. Аллоҳ таоло аз он чӣ офарид, сояҳое бароятон фароҳам овардааст ва аз кӯҳҳо [низ роҳҳо ва] паноҳгоҳҳо бароятон қарор додааст ва бароятон чомаҳое падида овардааст, ки аз [сармо] ва гармо нигоҳатон медорад ва [зиреҳҳо ва] танпӯшҳое, ки шуморо дар чанг[-ҳоя]-тон ҳифз мекунад. ۞, инчунин, неъматашро бар шумо тамом мегардонад; бошад, ки [дар баробари тавҳид] таслим шавед [ва ширк наварзед]

82. Пас, [эй Паёмбар] агар [мушрикон] рӯй гардонанд, ҷуз ин нест, ки вазифаи ту [фақат] паёмрасонии ошкор аст

83. [Онон] неъматии Аллоҳро мешиносанд; он гоҳ [боз ҳам] инкораш мекунанд ва бештарашон носипосу кофиранд

84. Ва [ёд кун аз] рӯзе, ки аз ҳар уммате гувоҳе [барояшон] бармеангезем; он гоҳ ба касоне, ки куфр варзиданд, на иҷозат [-и сухан гуфтан] дода мешавад ва на аз эшон дархости пузиш мешавад

وَاللّٰهُ جَعَلَ لَكُم مِّنْ بُيُوتِكُمْ
سَكَنًا وَجَعَلَ لَكُم مِّنْ جُلُودِ
الْأَنْعَامِ بُيُوتًا تَسْتَخِفُّونَهَا يَوْمَ
ظَعْنِكُمْ وَيَوْمَ إِقَامَتِكُمْ وَمِنْ
أَصْوَابِهَا وَأَوْبَارِهَا وَأَشْعَارِهَا أَنتُمَا
وَمَتَّعَنَا إِلَىٰ حِينٍ ﴿٨٠﴾

وَاللّٰهُ جَعَلَ لَكُم مِّمَّا خَلَقَ ظِلَالًا
وَجَعَلَ لَكُم مِّنَ الْجِبَالِ أَكَنَاتًا
وَجَعَلَ لَكُم سَرَائِلَ تَقِيكُمْ
الْحَرَّ وَسَرَائِلَ تَقِيكُمْ بِأَسْكُمْ
كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ لَكُمْ نِعْمَتَهُ ۗ عَلَيْهِ
لَعَلَّكُمْ تُشْكِرُونَ ﴿٨١﴾

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ
الْمُبِينُ ﴿٨٢﴾

يَعْرِفُونَ نِعْمَتَ اللَّهِ ثُمَّ يُنْكِرُونَهَا
وَأَكْثَرُهُمُ الْكَافِرُونَ ﴿٨٣﴾

وَيَوْمَ نَبْعَثُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا ثُمَّ
لَا يُؤَدُّنَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا وَلَا هُمْ
يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٨٤﴾

85. Ва касоне, ки ситам карданд, ҳангоме ки азоби [охират]-ро мебинанд; на азобашон сабук мешавад ва на муҳлат дода мешаванд

وَإِذَا رَأَى الَّذِينَ ظَلَمُوا الْعَذَابَ فَلَا يُخَفِّفُ عَنْهُمْ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٨٥﴾

86. Онон, ки ширк варзиданд, вақте шарикони худро мебинанд, меғянд: «Парвардигоро, инҳо буданд он шариконе, ки мо ба ҷойи ту мехондем» ва[ле шарикон] сухани ононро рад мекунад, ки: «яқинан шумо дурӯғгӯед»

وَإِذَا رَأَى الَّذِينَ أَشْرَكُوا شُرَكَاءَهُمْ قَالُوا رَبَّنَا هَؤُلَاءِ شُرَكَائُنَا الَّذِينَ كُنَّا نَدْعُوا مِنْ دُونِكَ فَأَلْقُوا إِلَيْهِمُ الْقَوْلَ إِنَّكُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٨٦﴾

87. Дар он рӯз дар баробари Аллоҳ таоло сари таслим меафкананд ва дурӯғҳое, ки [дар бораи шафоати ғайри Аллоҳ таоло] мебофтанд, ҳама маҳву нобуд мегардад

وَأَلْقُوا إِلَى اللَّهِ يَوْمَئِذٍ السَّلْمَ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٨٧﴾

88. Касоне, ки куфр варзиданд ва [мардумро] аз роҳи Аллоҳ таоло боздоштанд, ба [кайфари] он ки фасод мекарданд, азобе бар азобашон меафзоем

الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ زِدْنَاهُمْ عَذَابًا فَوْقَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يُفْسِدُونَ ﴿٨٨﴾

89. Ва рӯзе [-ро ёд кун], ки аз ҳар уммате гувоҳе аз худашон бар онон мегирем [ки ба куфру имонашон гувоҳи диҳад] ва туро [эй Муҳаммад] бар инон гувоҳ мегирем; ва Мо ин китоб [Қуръон] - ро бар ту нозил кардем, ки равшангари ҳама чиз аст ва барои муслмонон раҳнамуд ва раҳмату башорат аст

وَيَوْمَ نَبْعَثُ فِي كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا عَلَيْهِمْ مِنْ أَنْفُسِهِمْ وَجِئْنَا بِكَ شَهِيدًا عَلَى هَؤُلَاءِ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تَبْيِينًا لِكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَى لِلْمُسْلِمِينَ ﴿٨٩﴾

90. Дар ҳақиқат, Аллоҳ таоло [шуморо] ба адлу накукорӣ ва бахшиш ба хешовандон фармон медиҳад ва аз фаҳшо ва зишткорӣ ва саркашӣ наҳй мекунад. Ё шуморо панд медиҳад; бошад, ки панд гиред

*إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَايَ ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٩٠﴾

91. Ва чун бо Аллоҳ таоло [ё мардум] паймон бастед, ба он вафо кунед; ва савгандҳои худро пас аз муҳкам сохтанашон нашканед, дар ҳоле ки Аллоҳро бар [вафодори] хеш гувоҳ қарор додаед. Бе тардид, Аллоҳ таоло медонад, ки чи мекунад

92. Ва монанди он зан [-и нодоне] набошед, ки риштаи [пашмии тобидаи] хешро аз ҳам бозкушод [ва гусаст; пас, мабодо] савгандҳои худро василаи фиреби якдигар қарор диҳед [он ҳам танҳо] бад-ин сабаб, ки гурӯҳе [сарват ва] ҷамъияташон афзунтар аз дигаре аст. Чуз ин нест, ки Аллоҳ таоло шуморо бо ин [кор] меозмояд ва яқинан рӯзи қиёмат он чиро, ки дар он ихтилоф мекардед, бароятон равшан месозад

93. Ва агар мехост, ҳамаи шуморо як уммат қарор медод, вале [бо адолати хеш] ҳар киро бихоҳад гувроҳ мекунад ва [бо фазли хеш] ҳар киро бихоҳад, ҳидоят менамояд; ва шумо [рӯзи қиёмат], ҳатман, аз он чи мекардед, бозхост хоҳед шуд

94. Ва савгандҳоятонро василаи найранг [ва фиребгарӣ] миёни хеш қарор надихед, то мабодо [имонатон ба хатар афтад ва] гоме пас аз устувориаш билағжад ва ба сазои он ки [мардумро] аз роҳи Аллоҳ таоло боздоштаед, [кайфари] ногуворе бичашед ва азобе бузург бароятон [дар пеш] бошад

وَأَوْفُوا بِعَهْدِ اللَّهِ إِذَا عَاهَدْتُمْ وَلَا تَنْفُضُوا الْأَيْمَانَ بَعْدَ تَوْكِيدِهَا وَقَدْ جَعَلْتُمُ اللَّهَ عَلَيْكُمْ كَفِيلًا إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ ﴿٩١﴾

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِي نَقَضَتْ غَزَلَهَا مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ أَنْكَنَّا تَتَّخِذُونَ أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ أَنْ تَكُونَ أُمَّةٌ هِيَ أَرْبَىٰ مِنْ أُمَّةٍ إِنَّمَا يَبْلُوكُمُ اللَّهُ بِهِ ۗ وَلَيَبَيِّنَنَّ لَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٩٢﴾

وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَكِنْ يَضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ ۗ وَلَتُسْأَلُنَّ عَمَّا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾

وَلَا تَتَّخِذُوا أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ فَتَرِلَّ قَدَمٌ بَعْدَ ثُبُوتِهَا وَتَذُوقُوا أَلْسِنَةَ يَمَا صَدَدْتُمْ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَلَكُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٩٤﴾

95. Ва паймони Аллохро ба баҳои андак нафурӯшед. Агар бидонед, яқинан он чи назди Аллоҳ таоло аст, бароятон беҳтар аст

96. Он чи назди шумост, поён мепазирад ва[-ле] он чи назди Аллоҳ таоло аст, боқӣ [ва ҷовид] аст; ва, ҳатман, ба касоне, ки шикебой кардаанд, аҷрашонро бар асоси накутарин [тоат ва] коре, ки мекарданд, хоҳем дод

97. Ҳар кас – аз мард ё зан – ки кори нек кунад ва муъмин бошад, ҳатман, ўро [дар дунё] ба зиндагонии поку писандидае зинда медорем ва [дар охират низ] бар асоси накутарин [тоат ва] коре, ки мекарданд, ба онон подош медиҳем

98. Пас, [эй муъмин] ҳангоме ки Қуръон мехонӣ, аз [шарри] шайтони рондашуда ба Аллоҳ таоло паноҳ бибар

99. Бе тардид, ў бар касоне, ки имон овардаанд ва бар Парвардигорашон таваккал мекунанд [ҳеч] тасаллуте надорад

100. Тасаллутӣ ў танҳо бар касонест, ки ўро [дӯсту] корсози худ гирифтаанд ва [ҳамчунин бар] касоне, ки ба Аллоҳ таоло ширк меварзанд

وَلَا تَسْتُرُوا بِعَهْدِ اللَّهِ إِيمَانًا قَلِيلًا
إِنَّمَا عِنْدَ اللَّهِ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن
كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٩٥﴾

مَا عِنْدَكُمْ يَنْفَدُ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ
بَاقٍ وَلَنَجْزِيَنَّ الَّذِينَ صَبَرُوا
أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾

مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ
وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهٗ حَيٰوةً طَيِّبَةً
وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا
كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩٧﴾

فَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْءَانَ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ
مِنَ الشَّيْطٰنِ الرَّجِيمِ ﴿٩٨﴾

إِنَّهُ لَيْسَ لَهُ سُلْطٰنٌ عَلَى الَّذِينَ
ءَامَنُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٩٩﴾

إِنَّمَا سُلْطٰنُهُ عَلَى الَّذِينَ يَتَوَلَّوْنَهُ
وَالَّذِينَ هُمْ بِهِ مُشْرِكُونَ ﴿١٠٠﴾

101. Ва ҳангоме ки [ҳукми] оятеро
 чойгузини ояте [дигар] мекунем – ҳол
 он ки Аллоҳ таоло ба он чи нозил
 мекунад, донотар аст - [кофирон]
 мегӯянд: «[Эй Муҳаммад] ҷуз ин нест,
 ки ту дурӯғбофӣ». [Чунин нест] Балки
 бештарашон [аз аҳкоми шаръ ва
 ҳикмати илоҳӣ чизе] намедонанд

102. Бигӯ: «Рӯҳу-л-қудус [Ҷабраил]
 онро аз ҷониби Парвардигорат бар ҳақ
 нозил кардааст, то касонеро, ки имон
 овардаанд, собитқадам гардонад ва
 барои мусулмонон ҳидоят ва
 башорате бошад»

103. Ва яқинан медонем, ки онон
 мегӯянд: «Ҳатман, башаре [ин оётро]
 ба ӯ омӯзиш медиҳад». [На, чунин
 нест; зеро] забони касе, ки [ин]
 нисбатро ба ӯ медиҳад, ғайри араби
 аст, ҳол он ки ин [Қуръон] ба забони
 арабии равшан аст

104. Яқинан, касоне, ки ба оёти Аллоҳ
 таоло имон намеоваранд, Аллоҳ таоло
 ҳидояташон намекунад ва барои онон
 азоби дардноке [дар пеш] аст

105. [Муҳаммад дурӯғгӯ нест, балки]
 Касоне дурӯғ мебофанд, ки ба оёти
 Аллоҳ таоло имон надоранд ва инон
 дурӯғгӯён [-и воқеӣ] ҳастанд

وَاِذَا بَدَلْنَا آيَةً مَّكَانَ آيَةٍ وَاللَّهُ
 أَعْلَمُ بِمَا يُنزَّلُ قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ
 مُفْتَرٍ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٠١﴾

قُلْ نَزَّلَهُ رُوحُ الْقُدُسِ مِنْ رَبِّكَ
 بِالْحَقِّ لِيُثَبِّتَ الَّذِينَ آمَنُوا وَهُدًى
 وَبُشْرَى لِلْمُسْلِمِينَ ﴿١٠٢﴾

وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّهُمْ يَقُولُونَ إِنَّمَا
 يُعَلِّمُهُ بَشَرٌ لِّسَانُ الَّذِي يُلْحِدُونَ
 إِلَيْهِ أَعْجَبِي وَهَذَا لِسَانٌ عَرَبِيٌّ
 مُبِينٌ ﴿١٠٣﴾

إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ
 لَا يَهْدِيهِمُ اللَّهُ وَلَهُمْ عَذَابٌ
 أَلِيمٌ ﴿١٠٤﴾

إِنَّمَا يَفْتَرِي الْكَذِبَ الَّذِينَ لَا
 يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأُولَئِكَ هُمُ
 الْكَاذِبُونَ ﴿١٠٥﴾

106. Ҳар ки баъд аз имонаш ба Аллоҳ куфр биварзад [гирифтори азоби илоҳӣ хоҳад шуд]; магар касе, ки [ба ин кор] водор шуда бошад ва[-ле] дилаш ба имон ором [ва устувор] бошад; аммо ҳар ки синаашро ба куфр кушода кард, хашми Аллоҳ таоло бар онон аст ва азобе саҳмгин [дар пеш] доранд

107. Ин [муҷозот] аз он рӯст, ки зиндагии дунёро бар охират тарҷеҳ доданд; ва Аллоҳ таоло гурӯҳи кофиронро ҳидоят намекунад

108. Инон касоне ҳастанд, ки [бар асари гуноҳонашон] Аллоҳ таоло бар дилҳо ва ғӯшу чашмонашон муҳр ниҳодааст; ва инон ғофилон [-и воқеӣ] ҳастанд

109. Яқинан онон дар охират зиёнкоранд

110. Сипас Парвардигорат нисбат ба касоне, ки пас аз заҷр кашидан [аз озори мушрикони] ҳичрат карданд ва сипас ба чиҳод бархостанд ва шикебой намуданд, Парвардигорат [нисбат ба онон] пас аз он [ҳама саҳтиҳо], ҳатман, омуриандаи меҳрубон аст

111. [Эй паёмбар, ёд кун аз] Рӯзе, ки ҳар кас дар ҳоле [ба пешгоҳи адли илоҳӣ] меояд, ки [танҳо] аз худ дифоъ мекунад; ва ҳар кас дар баробари он чи кардааст, бе каму кост подош мегирад ва бар онон ситам намеравад

مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِهِ
إِلَّا مِنْ أَكْرَهٍ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ
بِالْإِيمَانِ وَلَكِنْ مَنْ شَرَحَ
بِالْكُفْرِ صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ
مِنَ اللَّهِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٠٦﴾

ذَلِكَ يَأْتُهُمْ اسْتَحْبُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا
عَلَى الْآخِرَةِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي
الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿١٠٧﴾

أُولَئِكَ الَّذِينَ طَبَعَ اللَّهُ عَلَى
قُلُوبِهِمْ وَسَمِعِهِمْ وَأَبْصَرِهِمْ
وَأُولَئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ ﴿١٠٨﴾

لَا جَرَمَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمْ
الْخَاسِرُونَ ﴿١٠٩﴾

ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ هَاجَرُوا مِنَّا
بَعْدَ مَا قُتِلُوا ثُمَّ جَاهَدُوا وَصَبَرُوا
إِنَّ رَبَّكَ مِن بَعْدِهَا لَعَفُورٌ
رَّحِيمٌ ﴿١١٠﴾

*يَوْمَ تَأْتِي كُلُّ نَفْسٍ تُجَادِلُ عَن
نَفْسِهَا وَتُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ
وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١١١﴾

112. Ва Аллоҳ таоло шаҳре [ҳамчун Макка]-ро мисол мезанад, ки амну ором буд ва рӯзиаш аз ҳар сӯ ба осонӣ ва фаровонӣ мерасид, вале [мардумонаш] нисбат ба неъматҳои илоҳӣ носипосӣ намуданд ва он гоҳ Аллоҳ таоло низ ба сазои он чи мекарданд, таъми гуруснагӣ ва тарсро ба [аҳли] он чашонид

113. Ва паёмбаре аз худшон ба сӯйи онон омад, аммо ўро дурӯғӯ ангошанд; он гоҳ, дар ҳоле ки ситамгор [ва мушрик] буданд, азоби [илоҳӣ] ононро фуру гирифт

114. Пас аз он чи Аллоҳ таоло рӯзиатон кардааст, ҳалолу покиза бихӯред ва агар фақат ўро мепарастед, бар неъматҳои илоҳӣ шукр гузored

115. Чӯз ин нест, ки [Аллоҳ таоло] фақат мурдор ва хун ва гӯшти хук ва он чиро, ки [ҳангоми забҳ] номи ғайри Аллоҳ таоло бар он бурда шудааст, бар шумо ҳаром кардааст; пас, ҳар ки [барои ҳифзи ҷонаш ба хӯрдани онҳо] ночор шавад [ва] саркашу зиёдаҳоқ набошад, [бар ў гуноҳ нест, чаро ки] бе тардид, Аллоҳ таоло омурандаи меҳрубон аст

وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا قَرْيَةً كَانَتْ
ءَامِنَةً مُّطْمَئِنَّةً يَأْتِيهَا رِزْقُهَا رَغَدًا
مِّن كُلِّ مَكَانٍ فَكَفَرَتْ بِأَنْعُمِ
اللَّهِ فَأَذَقَهَا اللَّهُ لِبَاسَ الْجُوعِ
وَالْخَوْفِ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿١١٢﴾

وَلَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْهُمْ فَكَذَّبُوهُ
فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ وَهُمْ
ظَالِمُونَ ﴿١١٣﴾

فَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ حَلَالًا
طَيِّبًا وَاشْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ إِن
كُنْتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿١١٤﴾

إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالدَّمَ
وَالْحَمَّ وَالْحُنْزِيرَ وَمَا أَهَلَ لِغَيْرِ اللَّهِ
بِهِ ۗ فَمَن أَضْطَرَّ غَيْرَ بَآغٍ وَلَا عَادٍ
فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١١٥﴾

116. Ва [эй мушрикон] бо дурӯғе, ки бар забонатон чорй мешавад, нагӯед: «Ин ҳалол аст ва он ҳаром», то бар Аллоҳ таоло дурӯғ бандед. Касоне, ки бар Аллоҳ таоло дурӯғ мебанданд, ҳаргиз растагор намешаванд

117. [Натиҷаи дунёдӯстияшон] Баҳрае андак аст ва [дар охират] азобе дарднок [дар пеш] доранд

118. Ва бар яҳудиён он чиро пештар бар ту ҳикоят кардем, ҳаром намудем ва Мо ба онон ситам накардем; балки онҳо худ [буданд, ки дар натиҷаи нофармонӣ] ба ҳештан ситам мекарданд

119. Он гоҳ Парвардигорат нисбат ба касоне, ки аз рӯи нодонӣ гуноҳ карданд ва сипас аз он [иштибоҳот] тавба намуданд ва дурусткорӣ карданд, ҳатман, Парвардигорат пас аз он омузандаи меҳрубон аст

120. Бе гумон, Иброҳим пешвое фурӯтан дар баробари Аллоҳ таоло ва ҳақгаро буд ва [ҳаргиз] дар зумраи мушрикон набуд

121. Ё шукргузори неъматҳои Аллоҳ таоло буд. [Аллоҳ таоло] Вайро баргузид ва ба роҳи рост ҳидоят намуд

122. [Мо] Дар дунё ба ӯ неки ато кардем ва, ҳатман, ӯ дар охират [низ] аз шоистагон аст

وَلَا تَقُولُوا لِمَا تَصِفُ أَلْسِنَتَكُمُ
الْكَذِبَ هَذَا حَلَلٌ وَهَذَا حَرَامٌ
لِتَفْتَرُوا عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ إِنَّ
الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ
لَا يُفْلِحُونَ ﴿١١٦﴾

مَنْعَ قَلِيلٍ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١١٧﴾

وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَمًا مَّا
قَصَصْنَا عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ وَمَا
ظَلَمْنَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ
يَظْلِمُونَ ﴿١١٨﴾

ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ عَمِلُوا السُّوءَ
بِجَهْلَةٍ ثُمَّ تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ
وَأَصْلَحُوا إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا
لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١١٩﴾

إِنَّ إِبْرَاهِيمَ كَانَ أُمَّةً قَانِتًا لِلَّهِ
حَنِيفًا وَلَمْ يَكُ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٢٠﴾

شَاكِرًا لِأَنْعُمِهِ اجْتَبَاهُ وَهَدَاهُ إِلَى
صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٢١﴾

وَعَاتَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَإِنَّهُ فِي
الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٢٢﴾

123. Сипас [эй Паёмбар] ба ту ваҳй кардем, ки аз оини Иброҳим пайравӣ кун, ки ҳақгаро буд ва [ҳаргиз] дар зумраи мушрикони набуд

ثُمَّ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ أَنْ اتَّبِعِ مِلَّةَ
إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ
الْمُشْرِكِينَ ﴿١٢٣﴾

124. [Вучуби бузургдошти рӯзҳои] Шанбе танҳо бар касоне қарор дода шуд, ки дар он ихтилоф карданд; ва, ҳатман, Парвардигорат рӯзи қиёмат дар мавриди он чи ихтилоф мекарданд, миёнашон доварӣ хоҳад кард

إِنَّمَا جُعِلَ السَّبْتُ عَلَى الَّذِينَ
أَخْتَلَفُوا فِيهِ وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَحْكُمُ
بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ
يَخْتَلِفُونَ ﴿١٢٤﴾

125. [Эй Паёмбар, мардумро] Бо ҳикмат ва панди наку ба роҳи Парвардигорат даъват намо ва бо равише, ки накутар аст, бо онон [баҳсу] мунозира кун. Бе тардид, Парвардигорат ба [ҳоли] касе, ки аз роҳи ӯ гумроҳ шуд, донотар аст ва ӯ ба [ҳоли] ҳидоятёфтагон [низ] донотар аст

ادْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ
وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَدِلْهُمْ بِالَّتِي
هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ
ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ
بِالْمُهْتَدِينَ ﴿١٢٥﴾

126. Ва агар [шумо муъминон] хостед [душманонатонро] мучозот кунед, пас, чунон мучозот кунед, ки [онон] шуморо мучозот кардаанд; ва агар [хештандорӣ ва] шикебой кунед, [бидонед, ки] ҳатман, ин [кор] барои шикебоён беҳтар аст

وَإِنْ عَاقَبْتُمْ فَعَاقِبُوا بِمِثْلِ مَا
عُوقِبْتُمْ بِهِ وَلَئِنْ صَبَرْتُمْ لَهُوَ
خَيْرٌ لِلصَّابِرِينَ ﴿١٢٦﴾

127. Ва [эй Паёмбар] шикебой пеша кун ва шикебоият чуз ба [ёри ва] тавфиқи Аллоҳ таоло нест; ва бар онон [кофирон] андӯх махӯр ва аз найранге, ки меварзанд, дилтанг мабош

وَأَصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ إِلَّا بِاللَّهِ وَلَا
تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُ فِي ضَيْقٍ
مِمَّا يَمْكُرُونَ ﴿١٢٧﴾

128. Бе тардид, Аллоҳ таоло бо касоне
аст, ки парҳезкорӣ карданд ва касоне,
ки накукоранд

إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ
مُحْسِنُونَ ﴿١٢٨﴾

Сураи Исро الإسراء

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Поку муназзаҳ аст он [Парвардигоре] ки бандаш [Муҳаммад]-ро шабонгоҳ аз масҷиду-л-ҳаром ба сӯи Масҷид-ул-ақсо – ки перомунашро баракат додаем – сайр дод, то бархе аз нишонаҳои [қудрати] хешро ба ӯ бинмоёнем. Бе тардед, Ӯ ҳамон шунавои биност

سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ
لَيْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى
الْمَسْجِدِ الْأَقْصَا الَّذِي بَرَكْنَا
حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا إِنَّهُ
هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿١﴾

2. Ва Мо ба Мӯсо китоби [Таврот] додем ва онро [мояи] ҳидояти Бани Исроил сохтем [ва фармудем], ки: «Чуз ман коргузоре [барои худ] барнагузине»

وَأَنبَأْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَجَعَلْنَاهُ
هُدًى لِّبَنِي إِسْرَائِيلَ إِلَّا تَتَّخِذُوا
مِن دُونِي وَكَيْلًا ﴿٢﴾

3. Эй фарзандони касоне, ки бо Нух [бар киштӣ] саворашон кардем, ба ростӣ ӯ [Нух] бандае шукргузор буд

ذُرِّيَّةَ مَنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ إِنَّهُ
كَانَ عَبْدًا شَكُورًا ﴿٣﴾

4. Ва дар китоби [Таврот] ба Бани Исроил ваҳй кардем, ки ҳатман, ду бор дар замин фасод хоҳед кард ва ҳатман, саркашӣ [ва туғёни] бузурге хоҳед намуд

وَقَضَيْنَا إِلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ فِي
الْكِتَابِ لَتُفْسِدُنَّ فِي الْأَرْضِ
مَرَّتَيْنِ وَلَتَعْلُنَّ عُلُوقَ كَبِيرًا ﴿٤﴾

5. Пас, ҳар гоҳ ваъдаи нахустин аз он ду [бор] фаро расид, гурӯҳе аз бандагони бисёр неруманд [ва пайкорчӯи] худро бар шумо бармеангезем, то миёни хонаҳо [-ятон барои қатлу ғорати шумо] ба ҷустуҷӯ дароянд; ва ин ваъдаи анҷомшуданӣ [ва қатъӣ] буд

فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ أُولَاهُمَا بَعَثْنَا
عَلَيْكُمْ عِبَادًا لَّنَا أُولِي بَأْسٍ
شَدِيدٍ فَجَاسُوا خِلَالَ الدِّيَارِ
وَكَانَ وَعْدًا مَّفْعُولًا ﴿٥﴾

6. Он гоҳ [пас аз муддате] шуморо бар онон мусаллат мегардонем ва бо амволу фарзандон ёриатон мекунем, ва [теъдоди] нафароти шуморо бештар [аз душман] мегардонем

ثُمَّ رَدَدْنَا لَكُمُ الْكَرَّةَ عَلَيْهِمْ
وَأَمَدَدْنَكُمْ بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ
وَجَعَلْنَاكُمْ أَكْثَرَ نَفِيرًا ﴿٦﴾

7. Агар [дар гуфтору рафтор] неки кунед, ба худ неки кардаед; ва агар бадӣ кунед, [боз ҳам ба] худ кардаед. Пас, ҳангоме ки ваъдаи дигар фаро расид [душман ончунон хоратон месозад], ки осори ғаму андӯҳ дар чеҳраҳоятон зоҳир мешавад ва ҳамон гуна ки бори нахуст ворид шуданд [ин бор низ ҳамла меоваранд], то ба Масҷид[-ул-ақсо] дохил шаванд ва то бар ҳар чи даст ёбанд, яқсара нобуд кунанд

إِنْ أَحْسَنْتُمْ أَحْسَنْتُمْ
لِأَنْفُسِكُمْ ۖ وَإِنْ أَسَأْتُمْ فَلَهَا فَإِذَا
جَاءَ وَعْدُ الْآخِرَةِ لِيَسْتَوْأ
وُجُوهَكُمْ وَلِيَدْخُلُوا الْمَسْجِدَ
كَمَا دَخَلُوهُ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَلِيَبْتَلُوا مَا
عَلَّمُوا تَنْبِيْرًا ﴿٧﴾

8. [Эй Бани Исроил агар тавба кунед] Умед аст, ки Парвардигоратон бар шумо раҳмат оварад ва агар [ба табоҳӣ] бозгаштед, Мо низ бозмегардем ва дузахро зиндони кофирон кардаем

عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَنْ يَرْحَمَكُم ۖ وَإِنْ
عُدْتُمْ عُدْنَا وَجَعَلْنَا جَهَنَّمَ
لِلْكَافِرِينَ حَصِيرًا ﴿٨﴾

9. Ба ростӣ, ки ин Қуръон ба устувортарин роҳ ҳидоят мекунад ва ба муъминоне, ки корҳои шоиста мекунанд, мужда медиҳад, ки барояшон подоше бузург [дар пеш] аст

إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّذِي هِيَ
أَفْوَمٌ وَبَيِّنَاتٍ لِّلْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ
يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ إِنَّ لَهُمْ
أَجْرًا كَبِيرًا ﴿٩﴾

10. Ва барои касоне, ки ба охират имон намеоваранд, азобе дарднок муҳайё кардаем

وَأَنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ
أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٠﴾

11. Инсон [дар ҳангоми хашм, аз рӯи нодонӣ ва шитоб нафрин мекунад ва] бадиरो металабад, ҳамон гуна ки некиро мецоҳад; ва инсон ҳамвора шитобзада аст

وَيَدْعُ الْإِنْسَانَ بِالشَّرِّ دُعَاءَهُ
بِالْخَيْرِ وَكَانَ الْإِنْسَانُ عَجُولًا ﴿١١﴾

12. Шабу рӯзро ду нишона [-и қудрату ягонагии хеш] қарор додем; ва нишонаи шабро маҳв [ва тира] кардем ва нишонаи рӯзро ошқору равшан қарор додем, то аз Парвардигоратон рӯзӣ бичӯед ва шумори солҳо ва ҳисоб [-и вақоеъ]-ро бидонед; ва ҳар чизеро ба тафсил баён кардем

وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ آيَاتَيْنِ
فَمَحْوَنًا آيَةً وَاللَّيْلَ وَجَعَلْنَا آيَةً
النَّهَارِ مُبْصِرَةً لِّتَبْتَغُوا فَضْلًا مِّن
رَّبِّكُمْ وَلِتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِينَ
وَالْحِسَابَ وَكُلَّ شَيْءٍ فَصَّلَنَاهُ
تَفْصِيلًا ﴿١٢﴾

13. Ва [сарнавишти] рафтори ҳар инсонеро [то лаҳзаи ҳисобрасӣ] дар гарданаш бастаем ва рӯзи қиёмат барояш навиштае берун меоварем, ки онро кушода мебинад

وَكُلَّ إِنْسَانٍ أَلْزَمْنَاهُ طَبْعَهُ فِي
عُقُبِهِ وَأُخْرُجَ لَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
كِتَابًا يَلْقَاهُ مِنْشُورًا ﴿١٣﴾

14. [Ба ӯ меғӯем] «Номаатро бихон. Кофӣ аст, ки имрӯз худ ҳисобгари хеш бошӣ»

أَقْرَأْ كِتَابَكَ كَفَىٰ بِنَفْسِكَ الْيَوْمَ
عَلَيْكَ حَسِيبًا ﴿١٤﴾

15. Ҳар ки роҳ [-и рост] ёфт, чуз ин нест, ки ба суди хеш роҳ ёфтааст ва ҳар ки гумроҳ шуд, яқинан ба зиёни худ гумроҳ шудааст; ва ҳеҷ гунаҳкоре бори гуноҳи дигареро барнамедорад; ва мо ҳаргиз [қавмеро] мучозот нахоҳем кард, магар он ки [миёнашон] паёмбаре мабъус карда бошем [то вазоифашонро баён кунад]

مَنْ أَهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِي
لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ
عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ
وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ نَبْعَثَ
رَسُولًا ﴿١٥﴾

16. Ва чун бихоҳем, [мардуми] шахреро нобуд кунем, [нахуст] ба сарватмандони саркаши он чо фармони] итоат аз Апплох таоло ва пайравӣ аз паёмбарон] медиҳем, сипас вақте дар он чо ба фасод [ва мухалифат] бархостанд, ваъдаи [азоби илоҳӣ бар] он муҳаққак мегардад; пас, ононро ба сахтӣ нобуд мекунем

17. Ва чи бисёр наслҳоеро, ки пас аз Нух [зиндагӣ мекарданд] ҳалок кардем ва [ҳамин] кофӣ аст, ки Парвардигорат аз гуноҳони бандагонаш огоҳ [ва нисбат ба онон] биност

18. Ҳар ки хоҳони [дунёе] зудгузар аст, ҳар чи бихоҳем [ва] ба ҳар ки бихоҳем [бахрае] аз он медиҳем; он гоҳ дузахро насибаш мекунем, ки дар он чо хору рондашуда ворид мегардад

19. Ва ҳар ки [зиндагии] охиратро бихоҳад ва барои [расидан ба] он бо чиддият бикӯшад ва муъмин бошад, пас, инонанд, ки аз талошашон қадрдонӣ хоҳад шуд

20. Ҳамаро - [хоҳ] ин гурӯҳи [бадкор] ва [ё] он гурӯҳи [накукор] - аз бахшиш [ва неъматҳои дунявӣ] Парвардигорат баҳраманд месозем ва бахшиши Парвардигорат [аз касе] манъ нашудааст

وَإِذَا أَرَدْنَا أَنْ نُهْلِكَ قَرْيَةً أَمَرْنَا مُتْرَفِيهَا فَفَسَقُوا فِيهَا فَحَقَّ عَلَيْهَا الْقَوْلُ فَدَمَّرْنَاهَا تَدْمِيرًا ﴿١٦﴾

وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنَ الْقُرُونِ مِنْ بَعْدِ نُوحٍ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ بِذُنُوبِ عِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿١٧﴾

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعَاجِلَةَ عَجَلْنَا لَهُ فِيهَا مَا نَشَاءُ لِمَنْ نُرِيدُ ثُمَّ جَعَلْنَا لَهُ جَهَنَّمَ يَصَلُّهَا مَذْمُومًا مَدْحُورًا ﴿١٨﴾

وَمَنْ أَرَادَ الْآخِرَةَ وَسَعَىٰ لَهَا سَعْيَهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ كَانَ سَعْيُهُمْ مَشْكُورًا ﴿١٩﴾

كُلًّا نُمِدُّهُمُوهَؤُلَاءِ وَهَؤُلَاءِ مِنْ عَطَاءِ رَبِّكَ وَمَا كَانَ عَطَاءُ رَبِّكَ مَحْظُورًا ﴿٢٠﴾

21. Бингар, ки чигуна бархе аз ононро [аз лиҳози молу мақом] бар бархи дигар бартари додаем ва қатъан охират [дар муқоиса бо дунё] аз назари дараҷот, бузургтар ва аз лиҳози фазилат, бартар аст [пас муъмин бояд ба он иштиёқ варзад]

أَنْظُرْ كَيْفَ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى
بَعْضٍ ۗ وَالْآخِرَةُ أَكْبَرُ دَرَجَاتٍ
وَأَكْبَرُ تَفْضِيلًا ﴿٢١﴾

22. [Эй инсон, ҳаргиз ҳеч] Маъбуди дигареро бо Аллоҳ таоло [шарик] қарор надох, ки нақуҳида ва беёвар хоҳӣ монд

لَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ
فَتَقْعُدَ مَذْمُومًا مَّخْذُومًا ﴿٢٢﴾

23. Ва Парвардигорат чунин фармон додааст, ки: «Чуз ӯро напарастед ва ба падару модар неқӣ кунед. Ҳар гоҳ яке аз он ду ё ҳар дуи онҳо дар канори ту ба синни пирӣ расиданд, ҳатто камтарин ихонате ба эшон нақун ва бар сарашон фарёд назан ва бо онон ба неқӣ [ва меҳрубонӣ] суҳан бигӯ

*وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا
إِيَّاهُ ۚ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا ۗ إِنَّمَا
يَبْلُغُنَّ عِنْدَكَ الْكِبَرَ أَحَدُهُمَا أَوْ
كِلَاهُمَا فَلَا تَقُلْ لَهُمَا آتٍ وَلَا
تَنْهَرُهُمَا ۚ وَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا
كَرِيمًا ﴿٢٣﴾

24. Ва аз рӯйи меҳрубонӣ дар баробарашон фурутан бош ва бигӯ: «Парвардигоро, ҳамон гуна ки [бар ман раҳмат оварданд ва] дар кӯдақӣ парваришам доданд, [Ту низ] ба онон раҳмат овар»

وَأَخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذُّلِّ مِنَ
الرَّحْمَةِ ۚ وَقُلْ رَبِّ ارْحَمْهُمَا كَمَا
رَبَّيَانِي صَغِيرًا ﴿٢٤﴾

25. Парвардигори шумо ба он чи дар дилҳоятон аст, огоҳтар аст. Агар шоиста бошед, яқинан ӯ дар ҳаққи тавбақорон омурзанда аст

رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا فِي نُفُوسِكُمْ ۗ
إِنْ تَكُونُوا صَالِحِينَ فَإِنَّهُ كَانَ
لِإِلَٰهِكُمْ غَفُورًا ﴿٢٥﴾

26. Ва ҳаққи хешовандро ба ӯ бидеҳ [силаи раҳим ба чой овар] ва тиҳидаст ва дарроҳмонда [-ро ёрӣ кун] ва ҳеч исрофқорӣ нақун

وَعَاتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ ۚ
وَالْمَسْكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ ۚ وَلَا
تُبَدِّرْ تَبْدِيرًا ﴿٢٦﴾

27. Дар ҳақиқат, исрофкорон бародарони шаётин ҳастанд ва шайтон нисбат ба Прарвардигораш ҳамвора носипос будааст

إِنَّ الْمُبَدِّرِينَ كَانُوا إِخْوَانَ
الشَّيْطَانِ ۖ وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِرَبِّهِ
كَفُورًا ﴿٢٧﴾

28. Ва агар ба умеди раҳмат ва [кушоиши рӯзӣ] аз ҷониби Парвардигорат [ба ночор] аз онон рӯй мегардонӣ, пас, ба эшон сухане нарм биғӯ

وَأَمَّا تُعْرِضَنَّ عَنْهُمْ آتِنَاكَ رَحْمَةً
مِّن رَّبِّكَ تَرْجُوهَا فَقُلْ لَهُمْ قَوْلًا
مَّيْسُورًا ﴿٢٨﴾

29. Ва [ҳаргиз] даст аз инфоқ набанд ва [низ] кушодадастии бисёр нақун, ки маломатшуда ва ҳасратзада мегардӣ

وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُولَةً إِلَىٰ
عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ الْبَسْطِ
فَتَقْعُدَ مَلُومًا مَّحْسُورًا ﴿٢٩﴾

30. Бе гумон, Парвардигорат [неъмат ва] рӯзиро бар ҳар кӣ бихоҳад, густурда медорад ва ё танг мегирад. Бе тардид, Ё ҳамвора ба [аҳволи] бандагонаш огоҳ ва биност

إِنَّ رَبَّكَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن
يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ
خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿٣٠﴾

31. Ва фарзандонатонро аз бими тангдастӣ накушед. Мо ба эшон ва шумо рӯзӣ мебахшем. Яқинан куштани онҳо ҳамвора хатое бузург аст.

وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ حَسِيَةً
إِذْ لَقِيْتُمْ نَحْسًا تَرْتُفَهُمْ وَإِيَّاكُمْ
إِنَّ قَتْلَهُمْ كَانَ خِطْئًا كَبِيرًا ﴿٣١﴾

32. Ва ба зино наздик нашавед. Бе тардид, он [кор] бисёр зишту роҳе нописанд аст

وَلَا تَقْرَبُوا الزِّنَىٰ إِنَّهُ كَانَ
فَحِشَةً وَسَاءَ سَبِيلًا ﴿٣٢﴾

33. Ва касеро, ки Аллоҳ таоло [куштанаширо] ҳаром кардааст, ҷуз ба ҳақ накушед; ва ҳар ки ба ситам кушта шавад, ба валии ӯ қудрат [ва ҳаққи қисос] додаем; пас, вай низ набояд дар [кайфари] қатл зиёдаравӣ кунад. Бе тардид, ӯ [валии дам] таҳти ҳимоя [-и Аллоҳ таоло ва шарҳи муқаддас] қарор дорад

وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَنْ قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لَوْلِيهِ سُلْطٰنًا فَلَا يُسْرِفُ فِي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنصُورًا ﴿٣٣﴾

34. Ва ба моли ятим – ҷуз шевае, ки накутар аст – наздик нашавед, то он гоҳ ки ба ҳадди [рушд ва] булуғаш бирасад ва ба паймон [-и хеш] вафо кунед; чаро ки [аз шумо] дар бораи паймон пурсида хоҳад шуд

وَلَا تَقْرُبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْئُولًا ﴿٣٤﴾

35. Ва ҳангоме ки [дар хариду фурӯш аҷносро] паймона мекунад, паймонро комил [-у тамоми] бидиҳед ва [онҳоро] бо тарозуи дуруст вазн кунед. Ин [кор] барои шумо беҳтар ва саранҷомаш накутар аст

وَأَوْفُوا الْكَيْلَ إِذَا كِلْتُمْ وَزِنُوا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيمِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ﴿٣٥﴾

36. Ва аз он чи дар борааш донише надорӣ, пайравӣ нақун. Бе тардид, [дар қиёмат] гӯшу чашм ва дил аз ҳама инҳо бозхост хоҳад шуд

وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَٰئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا ﴿٣٦﴾

37. Ва дар замин бо такаббур роҳ нарав. Ту ҳаргиз наметавонӣ [бо роҳ рафтани ғуруромезат] заминро бишкофӣ ва дар баландӣ [ва гарданфарозӣ низ] ба кӯҳҳо намерасӣ

وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا إِنَّكَ لَنْ تَخْرِقَ الْأَرْضَ وَلَنْ تَبْلُغَ الْجِبَالَ طُولًا ﴿٣٧﴾

38. Ҳамаи инҳо назди Парвардигорат нописанд аст.

كُلُّ ذَلِكَ كَانَ سَيِّئُهُ عِنْدَ رَبِّكَ مَكْرُوهًا ﴿٣٨﴾

39. Ин аз он ҳикмат [-ҳое] аст, ки аз
ҷониби Парвардигорат ба ту ваҳй
шудааст; ва бо Аллоҳ таоло маъбуди
дигаре қарор надох, ки накуҳида ва
рондашуда ба дузах хоҳӣ афтод

ذَٰلِكَ مِمَّا أَوْحَىٰ إِلَيْكَ رَبُّكَ مِنَ
الْحِكْمَةِ ۗ وَلَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا
آخَرَ فَتُلْقَىٰ فِي جَهَنَّمَ مَلُومًا
مَّدْحُورًا ﴿٣٩﴾

40. Оё [шумо мушрикон гумон мекунад,
ки] Парвардигоратон [доштани]
писаронро ба шумо ихтисос додааст ва
худ аз [миёни] фариштагон духтароне
баргирифтааст? Ба ростӣ, ки сухане
бисёр бузург [ва нораво] мегӯед

أَفَأَصْفَقُمْ بِالْبَنِينَ
وَأَتَّخَذَ مِنَ الْمَلَائِكَةِ إِنْتِنَاءً إِنَّكُمْ
لَتَقُولُونَ قَوْلًا عَظِيمًا ﴿٤٠﴾

41. Ва бе тардид, Мо дар ин Қуръон
[аҳқому андарзхоро бо шеваҳои] гуногун
баён кардем, то [мардум] панд
бигиранд; ва[-ле ин суханон] чуз дурӣ
[аз ҳақ] бар онон намеафзояд

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَٰذَا الْقُرْآنِ
لِيَدَّكُرُوا وَمَا يَزِيدُهُمْ إِلَّا
نُفُورًا ﴿٤١﴾

42. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Агар [бар фарзи
маҳол] чунон ки [мушрикон] мегӯянд, бо
ӯ [Аллоҳ таоло] маъбудоне [дигар] буд,
дар ин сурат, онон [барои тақарруб ва
касби хушнудии Парвардигор] ба сӯи
[Аллоҳ таоло] соҳиби Арш роҳе
мечустанд»

قُلْ لَوْ كَانَ مَعَهُ ءَالِهَةٌ كَمَا
يَقُولُونَ إِذًا لَّابْتَعُوا إِلَىٰ ذِي
الْعَرْشِ سَبِيلًا ﴿٤٢﴾

43. Ӯ поку муназзаҳ аст ва аз он чи онон
мегӯянд, басе бартар аст

سُبْحٰنَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يَقُولُونَ
عُلُوًّا كَبِيرًا ﴿٤٣﴾

44. Осмонҳои ҳафтгонаву замин ва ҳар
ки дар онҳост, Ӯро ба поқӣ меситоянд;
ва ҳеҷ чиз нест, магар он ки Ӯро ба поқӣ
ёд мекунад; вале шумо тасбеҳи ононро
дарнамеёбед. Бе тардид, Ӯ ҳамвора
бурдбор [ва] омурзанда аст

تُسَبِّحُ لَهُ السَّمَوٰتُ السَّبْعُ
وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ وَإِنْ مِنْ
شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ ۗ وَلَٰكِنْ
لَّا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ إِنَّهُ كَانَ
حَلِيمًا عَفُورًا ﴿٤٤﴾

45. Ва [эй паёмбар] ҳангоме ки Қуръон мехонӣ, миёни ту ва касоне, ки ба охират имон надоранд, пардае пӯшида қарор медиҳем

وَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ جَعَلْنَا بَيْنَكَ
وَبَيْنَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ
حِجَابًا مَّسْتُورًا ﴿٤٥﴾

46. Ва бар дилхояшон пӯшише қарор додем, то [паёми] онро дарнаёбанд ва дар гӯшхояшон сангинӣ [ниҳодем, то ҳақро нашнаванд]; ва чун Парвардигоратро дар Қуръон ба ягонагӣ ёд мекунӣ, бо нафрат пушт мекунанд [ва мегурезанд]

وَجَعَلْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ
يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِذَا
ذَكَرْتَ رَبَّكَ فِي الْقُرْآنِ وَحْدَهُ
وَلَوْ عَلَىٰ أَذْبَانِهِمْ يُفَوِّرًا ﴿٤٦﴾

47. Ва он гоҳ ки [кофирон] ба ту гӯш месупоранд, Мо беҳтар медонем, ки ба чи [манзур ва чи гуна] гӯш медиҳанд ва [низ] он гоҳ ки наҷво мекунанд [Мо аз суханонаншон огоҳем]; он гоҳ ки ситмакорон [-и мушрик ба мардум] мегӯянд: «Шумо чуз аз марди ҷодушудае пайравӣ намекунед»

نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَسْتَمِعُونَ بِهِ إِذْ
يَسْتَمِعُونَ إِلَيْكَ وَإِذْ هُمْ نَجْوَى
إِذْ يَقُولُ الظَّالِمُونَ إِنْ تَتَّبِعُونَ
إِلَّا رَجُلًا مَّسْحُورًا ﴿٤٧﴾

48. Бингар, ки чи гуна бароят мисолҳо задаанд, пас, гумроҳ шуданд ва дар натиҷа наметавонанд роҳе [ба сӯи ҳақ] бибаранд

أَنْظُرْ كَيْفَ ضَرَبُوا لَكَ الْأَمْثَالَ
فَضَلُّوا فَلَا يَسْتَطِيعُونَ
سَبِيلًا ﴿٤٨﴾

49. Ва [мушрикон] гуфтанд: «Оё ҳангоме ки устухонҳое [пӯсида ва] пароканда шудем, дубора бо офариниши ҷадид барангехта мешавем?»

وَقَالُوا أَإِذَا كُنَّا عِظْمًا وَّرُفَّتًا
أِنَّا لَمَبْعُوثُونَ خَلْقًا جَدِيدًا ﴿٤٩﴾

50. Бигӯ: «[Ҳатто агар] Санг бошед ё оҳан

* قُلْ كُونُوا حِجَارَةً أَوْ
حَدِيدًا ﴿٥٠﴾

51. Ё [Ҳар] Офаридае, ки дар хотиратон бузург менамояд [боз ҳам Аллоҳ таоло метавонад шуморо зинда кунад]. Пас, хоҳанд гуфт: «Чи касе моро бозмегардонад?». Бигӯ: [Ҳамон Парвардигоре, ки] ки нахустин бор шуморо офарид». Он гоҳ сарҳояшонро [ба нишонаи нобоварӣ] муқобилат тақон медиҳанд ва мегӯянд: «Он [ҳодиса] кай хоҳад буд?». Бигӯ: «Чи басо наздик бошад

52. Рӯзе, ки [Аллоҳ таоло] шуморо [ба саҳрои маҳшар] фаро меҳонад ва шумо бо сипосу ситоиш иҷобаташ мекунад ва мепиндоред, ки чуз андаке [дар дунё] ба сар набурдаед»

53. Ва [эй Паёмбар] бандагонамро бигӯ бо беҳтарин [алфоз бо яқдигар] суҳбат кунанд [ва аз баддаҳонӣ бипарҳезанд; чаро ки] бе тардид, шайтон миёнашон душманӣ меафканад. Ба ростӣ, ки шайтон барои инсон душмане ошкор аст

54. [Эй мардум] Парвардигоратон ба [аҳволи] шумо донотар аст; агар бихоҳад, бар шумо раҳмат меоварад ё агар бихоҳад, азобатон мекунад; ва [эй Паёмбар] Мо туро [барои онон ниғаҳбон ва] муруқиб нафиристодаем

55. Парвардигорат ба [ҳар чи ва] ҳар ки дар осмонҳо ва замин аст, донотар аст; ва ба ростӣ, [Мо] бархе паёмбаронро [бо афзунии пайравон ва додани китоб] бар бархе [дигар] бартарӣ бахшидем ва ба Довуд Забур додем

أَوْ خَلَقًا مِّمَّا يَكْبُرُ فِي
صُدُورِكُمْ فَسَيَقُولُونَ مَن يُعِيدُنَا
قُلِ الَّذِي فَطَرَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ
فَسَيُنْغِضُونَ إِلَيْكَ رُءُوسَهُمْ
وَيَقُولُونَ مَتَى هُوَ قُلْ عَسَى أَنْ
يَكُونَ قَرِيبًا ﴿٥١﴾

يَوْمَ يَدْعُوكُمْ فَتَسْتَجِيبُونَ
بِحَمْدِهِ وَتَنْتَوْنُ إِنْ لَبِثْتُمْ إِلَّا
قَلِيلًا ﴿٥٢﴾

وَقُلْ لِعِبَادِي يَقُولُوا الَّتِي هِيَ
أَحْسَنُ إِنَّ الشَّيْطَانَ يَنزِعُ بَيْنَهُمْ
إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلْإِنْسَانِ عَدُوًّا
مُّبِينًا ﴿٥٣﴾

رَبِّكُمْ أَعْلَمُ بِكُمْ إِنْ يَشَأْ
يَرْحَمْكُمْ أَوْ إِنْ يَشَأْ يُعَذِّبْكُمْ
وَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ وَكِيلاً ﴿٥٤﴾

وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِمَن فِي السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ ۗ وَلَقَدْ فَضَّلْنَا بَعْضَ
النَّبِيِّينَ عَلَى بَعْضٍ ۗ وَءَاتَيْنَا دَاوُدَ
زُبُورًا ﴿٥٥﴾

56. [Эй Паёмбар, ба мушрикони] Бигӯ: «Касонеро, ки ба чойи Ё [маъбуд ва корсози хеш] пиндоштаед, фаро бихонед; пас, [хоҳед дид, ки] наметавонанд газандеро аз шумо дур кунанд ва на қодиранд, онро [сӯйи дигаре] бигардонанд»

57. Касонеро, ки онон мехонанд, худ [бо парасиш ва накукорӣ] василае [барои тақарруб] ба Парвардигорашон меҷӯянд [ва дар рақобатанд, то бидонанд] кадом як аз аз онон [ба парасиши Аллоҳ таоло] наздиктаранд ва ба раҳматаш умедворанд ва аз азобаш метарсанд; [чаро ки] бе тардид, азоби Парвардигорат ҳамвора шоистаи парҳез аст

58. Ва ҳеҷ шаҳре нест, ки магар ин ки [дар сурати нофармонӣ мардуми] онро пеш аз рӯзи қиёмат небуд мекунем ё ба азобе саҳт гирифтадор месозем. Ин [қайфар] дар китоби илоҳӣ [Лавҳи Маҳфуз] сабт аст

59. [Чизе] Моро аз фиристодани муъҷизот [дархости мушрикони] бознадошт, магар ин ки пешиниён онро дурӯғ пиндоштанд; ва Мо ба Самуд [қавми Солеҳ] он модашутурро ба унвони нишонаи равшан додем; пас, ба он ситам карданд ва Мо нишонаҳо [ва муъҷизот]-ро ҷуз барои бим додан [-и мардум] намефиристем.

فَلْيُأَدِّعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُمْ مِّنْ دُونِهِۦٓ فَلَا يَمْلِكُونَ كَشْفَ الضَّرِّ عَنْكُمْ وَلَا تَحْوِيلًا ﴿٥٦﴾

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَىٰ رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُٓ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ مَحْذُورًا ﴿٥٧﴾

وَإِن مِّن قَرْيَةٍ إِلَّا نَحْنُ مُهْلِكُوهَا قَبْلَ يَوْمِ الْقِيَامَةِ أَوْ مُعَذِّبُوهَا عَذَابًا شَدِيدًا كَانَ ذَٰلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا ﴿٥٨﴾

وَمَا مَنَعَنَا أَنْ نُرْسِلَ بِالْآيَاتِ إِلَّا أَنْ كَذَّبَ بِهَا الْأَوْلُونَ وَعَٰثِنَا نُمُودَ النَّفَاقَةِ مُبْصِرَةً فَظَلَمُوا بِهَا وَمَا نُرْسِلُ بِالْآيَاتِ إِلَّا تَخْوِيفًا ﴿٥٩﴾

60. Ва [ба ёд овар] ҳангоме ки ба ту гуфтем: «Яқинан, Парвардигорат бар мардум ихота дорад»; ва он руёеро, ки [дар шаби меъроҷ] ба ту намоёндем; ва [ҳамчунин] он дарахти лаънатшуда [-и зақум] дар Қуръонро чуз барои озмоиши мардум қарор надодем; ва Мо ононро бим медиҳем, вале чуз бар саркашии бештарашон намеафзояд

وَإِذْ قُلْنَا لَكَ إِنَّ رَبَّكَ أَحَاطَ
بِالنَّاسِ وَمَا جَعَلْنَا الرُّءْيَا الَّتِي
أَرَيْتَكَ إِلَّا فِتْنَةً لِلنَّاسِ
وَالشَّجَرَةَ الْمَلْعُونَةَ فِي الْقُرْآنِ
وَنُحُوفُهُمْ فَمَا يَزِيدُهُمْ إِلَّا طُغْيَانًا
كَبِيرًا ﴿٦٠﴾

61. Ва [ёд кун аз] ҳангоме ки ба фариштагон гуфтем: «Барои Одам сачда кунед»; пас, [ҳамагӣ] сачда карданд, ба чуз Иблис, ки гуфт: «Оё барои касе сачда кунам, ки [ӯро] аз гил офаридай?»

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا
لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ قَالَ
ءَأَسْجُدُ لِمَنْ خَلَقْتَ طِينًا ﴿٦١﴾

62. [Ва] Гуфт: «Ба ман хабар бидех, ин аст он ки бар ман [бартарӣ додӣ ва] гиромӣ доштӣ? Агар ба ман то рӯзи қиёмат муҳлат диҳӣ, фарзандонашро – чуз иддаи каме- [маҳорзада ва] решақан хоҳам кард»

قَالَ أَرَأَيْتَكَ هَذَا الَّذِي كَرَّمْت
عَلَىٰ لَيْنٍ أَخْرَجْتَنِي إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ
لَأَحْتَنِكَنَّ ذُرِّيَّتَهُ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٦٢﴾

63. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Бирав, ки ҳар як аз эшон аз ту пайравӣ кунанд, пас, яқинан дузах подоштон хоҳад буд, ки подоше комил аст

قَالَ أَذْهَبَ فَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ
فَأِنَّ جَهَنَّمَ جَزَاءُكُمْ جَزَاءً
مَّوْفُورًا ﴿٦٣﴾

64. Ва аз эшон ҳар киро тавонистӣ, ба овози худ барангез [ва ба сӯйи гуноҳ бикаш] ва ба саворону пиёдагонат бар онон бонг бизан [то олудаи гуноҳ гарданд] ва дар амволу фарзандон шарикашон шав ва ба онон ваъда[-ҳои воҳӣ] бидех; ва [-ле] шайтон ба онон ваъда намедиҳад, магар ба фиреб

وَأَسْتَفْزِرُّ مَنِ اسْتَطَعْتَ مِنْهُمْ
بِصَوْتِكَ وَأَجْلِبْ عَلَيْهِمْ بِخَيْلِكَ
وَرَجْلِكَ وَشَارِكِهِمْ فِي الْأَمْوَالِ
وَالْأَوْلَادِ وَعَدَّهُمْ وَمَا يَعِدُهُمْ
الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا ﴿٦٤﴾

65. [Эй шайтон] Ту ҳаргиз бар бандагони ман тасаллуте нахоҳӣ дошт»; ва [эй Паёмбар] ҳамин бас, ки Парвардигорат [коргузору] ниғаҳбони онон [муъминон] бошад

66. [Эй мардум] Парвардигори шумо касест, ки киштиро дар дарё бароятон ба ҳаракат дармеоварад, то аз фазлаш баҳраманд гардед. Бе тардид, ӯ ҳамвора нисбат ба шумо меҳрубон аст

67. Ва он гоҳ ки дар дарё газанде ба шумо мерасад, ҳар киро [ба ҳоҷатхоҳӣ] меҳонед, нопадид [ва фаромӯш] мегардад, магар [зоти поки] ӯ; аммо вақте шуморо [аз хатари марг] раҳонад ва ба хушкӣ расонад, [аз яктопарастӣ] рӯйгардон мешавад; ва инсон ҳамвора носипос аст

68. Оё [мепиндоред] аз ин ки [Аллоҳ таоло] шуморо дар канораи хушкӣ [дар замин] фуру барад ё тӯфони сахте ба сӯятон бифиристад [ва сангборонатон кунад] эмин шудаед? Он гоҳ барои худ ҳеҷ [коргузор ва] ниғаҳбоне намеёбед

69. Ё эмин аз ин шудаед, ки бори дигар шуморо ба дарё бозгардонад ва тундбодде кӯбанда ба сӯятон бифиристад ва ба сазои куфратон шуморо ғарқ кунад? Он гоҳ барои худ дар баробари Мо ҳеҷ бозпурсе намеёбед [ки далели корамонро чӯё шавад]

إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ
سُلْطَانٌ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ وَكِيلًا ﴿٦٥﴾

رَبُّكُمْ الَّذِي يُرِيحُ لَكُمْ
الْفَلَكَ فِي الْبَحْرِ لِيَتَّبِعُوا مِنْ
فَضْلِهِ ۚ إِنَّهُ كَانَ بِكُمْ
رَحِيمًا ﴿٦٦﴾

وَإِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ
ضَلَّ مَنْ تَدْعُونَ إِلَّا إِلَانَا فَلَمَّا
نَجَّيْنَاكُمْ إِلَى الْبَرِّ أَعْرَضْتُمْ وَكَانَ
الْإِنْسَانُ كَفُورًا ﴿٦٧﴾

أَفَأَمِنْتُمْ أَنْ يُخَسِّفَ بِكُمْ
جَانِبَ الْبَرِّ أَوْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ
حَاصِبًا ثُمَّ لَا تَجِدُوا لَكُمْ
وَكِيلًا ﴿٦٨﴾

أَمْ أَمِنْتُمْ أَنْ يُعِيدَكُمْ فِيهِ تَارَةً
أُخْرَىٰ فَيُرْسِلَ عَلَيْكُمْ قَاصِفًا
مِّنَ الرِّيحِ فَيَغْرِقَكُمْ بِمَا
كَفَرْتُمْ ثُمَّ لَا تَجِدُوا لَكُمْ
عَلِيْنَا بِهِ تَبِيعًا ﴿٦٩﴾

70. Ва ба ростй, Мо фарзандони
Одамро гиromй доштем ва ононро дар
хушкй ва дарё [бар васоили сафар]
савор кардем ва аз анвои [неъматҳои]
покиза ба онон рӯзй додем ва ононро
бар бисёре аз мавҷудоте, ки
офаридаем, бартарии бисёр бахшидем

*وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ
وَمَحَلَّلْنَاهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ
وَرَزَقْنَاهُمْ مِّنَ الطَّيِّبَاتِ
وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى كَثِيرٍ مِّمَّنْ
خَلَقْنَا تَفْضِيلًا ﴿٧٠﴾

71. Ва [ёд кун аз] рӯзе, ки ҳар гурӯҳеро
бо пешвояшон фаро мехонем; пас,
касоне, ки нома [и аъмол]-ашон ба
[дасти] росташон дода мешавад, инон
номаи худро [бо шодмонӣ] мехонанд ва
кучактарин ситае намебинанд; [ҳатто
ба андозаи риштаи миёни ҳастаи
хурмо]

يَوْمَ نَدْعُوا كُلَّ أُنثَىٰ بِمَا مَلَئَتْهُنَّ
فَمَن أُوْتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ
فَأُوْتِيَكَ يَقْرَأُونَ كِتَابَهُمْ وَلَا
يُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٧١﴾

72. Ва[-ле] касе, ки дар ин [дунё аз
дидани ҳақ] nopайдо будааст, дар
охират [низ] нобино ва гумроҳтар аст

وَمَن كَانَ فِي هَذِهِ أَعْمَىٰ فَهُوَ فِي
الْآخِرَةِ أَعْمَىٰ وَأَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٧٢﴾

73. [Эй Паёмбар] Наздик буд онҳо туро
[бо васвасаҳои худ] аз он чи бар ту ваҳй
кардаем, бифиребанд, то [алфозе] ғайр
аз онро [ки ваҳй кардаем] ба дурӯғ ба
Мо нисбат диҳй ва онгоҳ туро ба дӯсти
бигиранд

وَإِن كَادُوا لَيَفْتِنُونَكَ عَنِ الَّذِي
أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ لِتَفْتَرِيَ عَلَيْنَا
غَيْرَهُ ۗ وَإِذَا لَا تَأْخُذُوكَ حَلِيلًا ﴿٧٣﴾

74. Ва агар [Мо] туро собитқадам
намекардем, ба ростй, наздик буд
андаке ба онон гароиш биёбй

وَلَوْلَا أَن تَبَيَّنَّاكَ لَقَدْ كِدْتُمْ
تَرَكَزْنَ إِلَيْهِمْ شَيْئًا قَلِيلًا ﴿٧٤﴾

75. Дар он сурат, ҳатман, ду чандон
[азоб дар ин] зиндагй ва ду чандон [пас
аз] марғ ба ту мечашондем ва он гоҳ
барои хеш дар баробари мо ёваре
намеёфтй

إِذَا لَأَذَقْنَاكَ ضِعْفَ الْحَيَاةِ
وَضِعْفَ الْمَمَاتِ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ
عَلَيْنَا نَصِيرًا ﴿٧٥﴾

76. Ва наздик буд [ки кофирон бо найранг ва душманӣ] туро аз сарзамин [-и Макка] баркананд, то аз он чо берунат кунанд ва [агар чунин мекарданд] дар он сурат онон [низ] пас аз ту чуз [замони] андаке намомонданд [ва гирифтори азоб мешуданд]

77. Ин [шеваи бархӯрд бо миллатҳои носипос] суннати [Мо дар бораи] паёмбароне аст, ки пеш аз ту фиристодем; ва [ҳаргиз] дар суннати Мо [дигаргунӣ ва] тағйире намеёбӣ

78. Намозро аз заволи хуршед [ҳангоми зуҳр] то ниҳояти торикии шаб [нимаи шаб] бар по дор ва [ба вижа] намози субҳро. Ба ростӣ, ки намози субҳ [ва тиловати Қуръон дар ин вақт] мавриди мушоҳида [ва дар ҳузури фариштагони рӯзу шаб] аст

79. Ва [эй Паёмабр] посе аз шабро [аз хоб] бархез ва намоз бигуздор. Ҳатман, [ин намози шаб] барои афзунии мақому мартабаи туст. Умед аст, Парвардигорат туро ба мақома писандида [шафоат] барангезад

80. Ва бигӯ: «Парвардигоро, маро [дар ҳар коре] ба дурустӣ дохил намо ва ба дурустӣ хориҷ соз [чунон ки мавриди ризои туст]; ва аз ҷониби хеш барои ман [дар баробари душманонам] далеле ёрибахше қарор бидеҳ»

81. Ва бигӯ: «Ҳақ [ислом] омад ва ботил [ширк] нобуд шуд. Ба ростӣ, ки ботил нобудшуданӣ аст»

وَأِنْ كَادُوا لَيَسْتَفِرُّوكَ مِنَ الْأَرْضِ لِيُخْرِجُوكَ مِنْهَا وَإِذَا لَا يَلْبَثُونَ خَلْفَكَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٧٦﴾

سُنَّةَ مَنْ قَدْ أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنْ رُسُلِنَا وَلَا تَجِدُ لِسُنَّتِنَا تَحْوِيلًا ﴿٧٧﴾

أَقِمِ الصَّلَاةَ لِلدُّلُوكِ اللَّسْمِ إِلَى عَسَقِ اللَّيْلِ وَقُرْءَانَ الْفَجْرِ إِنَّ قُرْءَانَ الْفَجْرِ كَانَ مَشْهُودًا ﴿٧٨﴾

وَمِنَ اللَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهِ نَافِلَةً لَكَ وَعَسَى أَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَحْمُودًا ﴿٧٩﴾

وَقُلْ رَبِّ أَدْخِلْنِي مُدْخَلَ صِدْقٍ وَأَخْرِجْنِي مُخْرَجَ صِدْقٍ وَاجْعَلْ لِي مِنْ لَدُنْكَ سُلْطَانًا نَصِيرًا ﴿٨٠﴾

وَقُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا ﴿٨١﴾

82. Ва аз Қуръон он чи дармони [ширку куфр] ва раҳмате барои муъминон аст, нозил мекунем ва [ин китоб] бар ситамгорони [мушрик] чуз зиён намеафзояд

وَنَزَّلْنَا مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ
وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَرْيَدُ
الظَّالِمِينَ إِلَّا خَسَارًا ﴿٨٢﴾

83. Ва чун ба инсон неъмат [-и сарват ва саломатӣ] медиҳем, рӯй мегардонад ва [аз шукргузорӣ ва парастииш] дурӣ мекунад ва чун бадӣ [ва газанде] ба ӯ мерасад, [аз раҳмати илоҳӣ] ноумед мегардад

وَإِذَا أَنْعَمْنَا عَلَى الْإِنْسَانِ أَعْرَضَ
وَنَكَرَ بِجَانِبِهِ وَإِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ
كَانَ يَتُوسَّأُ ﴿٨٣﴾

84. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Ҳар кас тибқи равиши хеш [ва мутаносиб бо ҳидоят ё гумроҳияш] рафтор мекунад; ва Парвардигоратон беҳтар медонад, ки чи касе ҳидоятёфтатар аст»

قُلْ كُلٌّ يَعْمَلُ عَلَى شَاكِلَتِهِ
فَرَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَنْ هُوَ أَهْدَى
سَبِيلًا ﴿٨٤﴾

85. Ва [эй Паёмбар, кофирон] аз ту дарбораи Рӯҳ мепурсанд; бигӯ: Рӯҳ аз [ҷумлаи умури ғайбӣ ва бархоста аз] фармони Парвардигори ман аст ва ба чуз андаке дониш ба шумо наодоанд»

وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ قُلِ
الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي وَمَا أُوتِيتُمْ
مِنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٨٥﴾

86. Ва агар мехостем, ҳатман, он чиро ба ту ваҳй кардаем, [аз ёдат] мебурдем; он гоҳ дар баробари Мо барои худ ҳеч [қоргузор ва] ниғаҳбоне намеёфти [ки монеи фаромӯшиат гардад]

وَلَئِن شِئْنَا لَنَذْهَبَنَّ بِالَّذِي
أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ بِهِ
عَاقِلًا وَكَيْلًا ﴿٨٦﴾

87. Вале [чунин накардем ва ин лутф ба хотири] раҳмате аз ҷониби Парвардигори туст. Бе тардид, ҳамвора бахшиши ӯ бар ту бисёр аст

إِلَّا رَحْمَةً مِن رَّبِّكَ إِنَّ فَضْلَهُ
كَانَ عَلَيْكَ كَبِيرًا ﴿٨٧﴾

88. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Агар инсу чин [ҳамагӣ] чамъ шаванд, то ҳаммонанди ин Қуръонро биёваранд, [ҳаргиз] ҳаммонандашро нахоҳанд овард; ҳарчанд онон пуштибони яқдигар бошанд»

قُلْ لِّئِنِ اجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْحِيْنَ
عَلَىٰ أَن يَأْتُوا بِمِثْلِ هَذَا الْقُرْآنِ
لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ ۚ وَلَوْ كَانَ
بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيرًا ﴿٨٨﴾

89. Ва ба ростӣ, Мо дар ин Қуръон барои мардум аз ҳар мисол [ва андарзу дoston] овардем, вале бештари мардум [аз пазириши он] худдорӣ карданд [ва] ҷуз сари инкор надошанд

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا
الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ فَأَبَىٰ
أَكْثَرُ النَّاسِ إِلَّا كُفُورًا ﴿٨٩﴾

90. Ва гуфтанд: «Мо ҳаргиз ба ту имон намеоварем, магар ин ки аз замин [-и Макка] бароямон чашмае ҷорӣ кунӣ

وَقَالُوا لَن نُّؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ تَفْجُرَ
لَنَا مِنَ الْأَرْضِ يَنْبُوعًا ﴿٩٠﴾

91. Ё боғе аз нахл ва ангур дошта бошӣ ва минёни [дарахтони он] ҷуйҳо раво гардонӣ

أَوْ تَكُونَ لَكَ جَنَّةٌ مِّنْ نَّخِيلٍ
وَعِنَبٍ فَتُفَجِّرَ الْأَنْهَارَ خِلَالَهَا
تَفْجِيرًا ﴿٩١﴾

92. Ё чунончи иддао кардӣ, аз осмон пораҳое [аз азоб] бар сарамон бияфканӣ ё Аллоҳ таоло ва фаариштагонро дар баробарамон ҳозир кунӣ [то ба ростгӯият гувоҳӣ диҳад]

أَوْ تُسْفِطَ السَّمَاءَ كَمَا رَعَمَتْ
عَلَيْنَا كِسْفًا أَوْ تَأْتِي بَالِهَةٍ
وَالْمَلَائِكَةِ قَبِيلًا ﴿٩٢﴾

93. Ё хонае [ороста аз тилло дошта бошӣ] ё дар осмон боло равий; ва ҳаргиз боло рафтандро бовар намекунем, магар он ки навиштае бар мо фуруд оварӣ, ки онро бихонем». Бигӯ: «Парвардигорам муназзаҳ аст. Оё ман ҷуз башаре фиристодашуда ҳастам?»

أَوْ يَكُونَ لَكَ بَيْتٌ مِّنْ زُخْرِفٍ
أَوْ تَرَفٍّ فِي السَّمَاءِ وَلَن نُّؤْمِنَ
لِرُفْقِكَ حَتَّىٰ تُنَزِّلَ عَلَيْنَا كِتَابًا
نَّقْرُؤُهُ ۗ قُلْ سُبْحَانَ رَبِّيَ هَلْ
كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا ﴿٩٣﴾

94. Ва [чизе] имон овардани мардум нашуд—он гоҳ ки ҳидоят барояшон омад—чуз ин ки гуфтанд: «Оё Аллоҳ таоло як инсонро ба паёмбарӣ барангехта аст?»

وَمَا مَعَ النَّاسِ أَنْ يُؤْمِنُوا إِذْ
جَاءَهُمُ الْهُدَىٰ إِلَّا أَنْ قَالُوا
أَبَعَثَ اللَّهُ بَشَرًا رَسُولًا ﴿٩٤﴾

95. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Агар дар замин [ба ҷойи инсон] фариштагоне буданд, ки [ҳамчун шумо] бо оромиш роҳ мерафтанд, ҳатман, аз осмон фариштаеро [аз чинси худашон ба унвони] паёмбар бар онон нозил мекардем»

قُلْ لَوْ كَانِ فِي الْأَرْضِ مَلَائِكَةٌ
يَمْسُونَ مُطَمَّئِنِّينَ لَنَزَّلْنَا عَلَيْهِم
مِّنَ السَّمَاءِ مَلَكًا رَسُولًا ﴿٩٥﴾

96. Бигӯ: «Кофист, ки Аллоҳ таоло миёни ману шумо гувоҳ бошад. Бе тардид, Ў ҳамвора [нисбат] ба бандагонаш огоҳ [ва] биност

قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنِي
وَبَيْنَكُمْ ۗ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ
خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿٩٦﴾

97. Ва ҳар киро Аллоҳ таоло ҳидоят кунад, ӯ ҳидоятёфта [-и воқеӣ] аст ва ҳар киро гумроҳ созад, ҳаргиз барояшон ба чуз Ў [Аллоҳ таоло] дӯстоне нахоҳӣ ёфт; ва ононро дар қиёмат нобино ва гунг ва ношунаво маҳшур мегардонем, [дар ҳоле ки] бар суратҳояшон [кашида мешаванд]; ҷойгоҳашон дузах аст [ки] ҳар гоҳ шуълааш фуру нишинад, шарорае бар онон меафзоем

وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ ۖ وَمَنْ
يُضِلِّ ۖ فَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ أَوْلِيَاءَ مِن
دُونِهِ ۗ وَتَحْشُرُهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ عُمِيَآ وَبُكْمًا
وَصُمًّا ۖ مَا وَنُهُمْ جَهَنَّمَ كُلَّمَا خَبَتْ
زِدْنَاهُمْ سَعِيرًا ﴿٩٧﴾

98. Ин ҷазои онон аст; чаро ки оёти Моро инкор карданд ва гуфтанд: «Оё ӯ ҳангоме ки устухонҳое [пӯсида ва] пароканда шудем, дубора бо офаринише ҷадид барангехта мешавем?»

ذَٰلِكَ جَزَاؤُهُمْ بِأَنَّهُمْ كَفَرُوا
بِآيَاتِنَا وَقَالُوا أَعْدَا ۖ كُنَّا عِظْمًا
وَرُفْتًا ۖ إِنَّا لَمَبْعُوثُونَ خَلْقًا
جَدِيدًا ﴿٩٨﴾

99. Оё надонистанд Аллоҳро, ки осмонҳо ва заминро офарида аст, метавонад ҳаммонанди ононро биёфаринад ва барояшон аҷале таъйин кардааст, ки ҳеҷ тардиде дар он нест? Ва [-ле] ситамгорон чуз инкор [-и чизеро] напазируфтанд

100. [Эй Паёмбар, ба мушрикони] Бигӯ: «Агар шумо молики ганчинаҳои [бахшишу] раҳмати Парвардигорам будед, [боз ҳам] аз бими харҷ кардан [ва тангдастӣ] аз инфоқ худдорӣ мекардед; ва инсон ҳамвора бахил [ва тангназар] аст»

101. Ва ба ростӣ, Мо нуҳ муъҷизаи равшан [-ро ба унвони нишонаҳои паёмбарӣ] ба Мӯсо додем; пас, аз Бани Исроил бипурс, он гоҳ ки [Мӯсо] наздашон омад ва Фиръавн ба ӯ гуфт: «Эй Мӯсо, яқинан туро афсуншуда мепиндорам»

102. [Мӯсо] Гуфт: «Ту, хатман, медонӣ, ки инҳо [муъҷизот]-ро [касе] чуз Парвардигори осмонҳо ва замин нафиристорад. [Ин муъҷизот] Далоили равшан [дар бораи қудрату ягонагии Аллоҳ таоло ва ростгӯии паёмбараш ҳастанд]; ва, эй Фиръавн, ба ростӣ, ки туро ҳалокшуда [ва зиёндада] мепиндорам»

103. Пас, [Фиръавн] хост, ки онон [Бани Исроил]-ро аз он сарзамин берун кунад; ва[-ле Мо] ӯ ва тамоми касонеро, ки ҳамроҳаш буданд, ғарқ кардем

﴿أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ قَادِرٌ عَلَىٰ أَنْ
يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ وَجَعَلَ لَهُمْ أَجَلًا لَا
رَيْبَ فِيهِ فَأَبَى الظَّالِمُونَ إِلَّا
كُفُورًا ﴿٩٩﴾

قُلْ لَوْ أَنْتُمْ تَمْلِكُونَ خَزَائِنَ
رَحْمَةِ رَبِّي إِذًا لَأَمْسَكْتُمْ خَشْيَةَ
الْإِنْفَاقِ وَكَانَ الْإِنْسَانُ قَتُورًا ﴿١٠٠﴾

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ تِسْعَ آيَاتٍ
بَيِّنَاتٍ فَسَعَلَ بَنِي إِسْرَائِيلَ إِذْ
جَاءَهُمْ فَقَالَ لَهُ فِرْعَوْنُ إِنِّي
لَأَظُنُّكَ يَمُوسَىٰ مَسْحُورًا ﴿١٠١﴾

قَالَ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا أَنْزَلَ هَؤُلَاءِ
إِلَّا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
بَصَائِرَ وَإِنِّي لَأَظُنُّكَ يَفِرْعَوْنُ
مُتَّبُورًا ﴿١٠٢﴾

فَأَرَادَ أَنْ يَنْتَفِرَهُمْ مِنَ الْأَرْضِ
فَأَغْرَقْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ جَمِيعًا ﴿١٠٣﴾

104. Ва пас аз [нобудии] ӯ ба Бани Исроил гуфтем: «Дар сарзамин [-и Шом] сокин шавед ва ҳангоме ки ваъдаи охират фаро расид, ҳамаи шуморо бо ҳам [ба сарои маҳшар] меоварем»

وَقُلْنَا مِنْ بَعْدِهِ لِبَنِي إِسْرَائِيلَ
أَسْكُنُوا الْأَرْضَ فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ
الْآخِرَةِ جِئْنَا بِكُمْ لَفِيفًا ﴿١١٤﴾

105. Ва ин [Қуръон]-ро бар ҳақ нозил кардем ва бар ҳақ [ва бидуни ҳеч таҳрифу тағйире] нозил шуд; ва [эй Муҳаммад] туро чӯз башоратгар ва бимдиҳанда нафиристодем

وَبِالْحَقِّ أَنْزَلْنَاهُ وَبِالْحَقِّ نَزَلَ وَمَا
أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿١١٥﴾

106. Ва Қуръон [-и гаронқадр]-ро бахш-бахш [ва ба мурур бар ту] нозил кардем, то онро бо диранг [ва оҳистагӣ] барои мардум бихонӣ ва онро ба тадрич [ва бар ҳасби рӯйдодҳои мухталиф] нозил кардем

وَوَرُءَانَا فَرَقْنَاهُ لِتَقْرَأَهُ عَلَى
النَّاسِ عَلَى مَكْثٍ وَنَزَّلْنَاهُ
تَنْزِيلًا ﴿١١٦﴾

107. [Эй Паёмбар, ба кофирон] бигӯ: «[Чи] Ба он имон биёваред ё наёваред [фарқе ба ҳолатон надорад]. Бе тардид, касоне, ки қабл аз [нузули] он дониш [-и китобҳои осмонии пешинро] ёфтаанд, чун [оёти Қуръон] бар онон хонда шавад, сачдакунон [бар замин] меафтанд»

قُلْ ءَامِنُوا بِهِ أَوْ لَا تُؤْمِنُوا إِنَّ
الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهِ إِذَا
يُنْتَلَىٰ عَلَيْهِمْ يَاجُرُونَ لِلَّذِينَ
سُجِدَّا ﴿١١٧﴾

108. Ва мегӯянд: «Парвардигорамон поку муназзаҳ аст. Яқинан, ваъдаи Парвардигорамон анҷомшудани аст»

وَيَقُولُونَ سُبْحٰنَ رَبِّنَا إِن كَانَ
وَعْدُ رَبِّنَا لَمَفْعُولًا ﴿١١٨﴾

109. Ва [он гоҳ] гирякунон бар [замин] меафтанд ва [тиловати Қуръон ва тадаббур дар оёташ] бар фурӯтаниашон меафзояд

وَيَخِرُّونَ لِلْأَذْقَانِ يَبْكُونَ
وَيَزِيدُهُمْ خُشُوعًا ﴿١١٩﴾

110. Бигӯ: «Аллоҳ таоло»-ро бихонед ё «Раҳмон»-ро бихонед; ҳар кадомро, ки бихонед, накутарини номҳо барои Ӯст». Ва [эй Паёмбар] намозатро [ончунон] ба садои баланд нахон [ки мушрикони бишнавад] ва онро [он қадр низ] оҳиста нахон [ки ҳатто асҳобат нашнавад]; ва миёни ин [ду ҳолат] роҳе [миёна] бичӯй

111. Ва бигӯ: «Ситоиш махсуси Аллоҳ таоло аст, ки фарзанде [барои хеш] барнагузидааст ва дар фармонравой ҳеҷ шарике надорад ва ҳаргиз хору нотавон намегардад, ки [ниёз ба дӯст ва] корсоз дошта бошад» ва Ӯро бузург бидор; бузургдоште шоиста

قُلْ اَدْعُوا اللّٰهَ اَوْ اَدْعُوا الرَّحْمٰنَ
 اَيًّا مَا تَدْعُوْنَ فَلَهُ الْاَسْمَاءُ
 الْحُسْنٰى وَلَا تَجْهَرُ بِصَلٰتِكَ وَلَا
 تُخَافِتُ بِهَا وَابْتَغِ بَيْنَ ذٰلِكَ
 سَبِيْلًا ﴿١١٠﴾

وَقُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِى لَمْ يَتَّخِذْ
 وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَّهٗ شَرِيْكًا فِى
 الْمُلْكِ وَلَمْ يَكُنْ لَّهٗ وَلِيٌّ مِّنَ
 الدُّنْيَا وَكَبِيْرُهُ تَكْبِيْرًا ﴿١١١﴾

Сураи Каҳф الكهف

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Ҳамду сипос махсуси Аллоҳ таоло аст, ки Қуръонро бар бандааш [Муҳаммад] нозил кард ва ҳеч гуна инҳирофе дар он қарор надод

2. [Китобе] Устувор то [кофиронро] аз азобе саҳт аз ҷониби ӯ [Аллоҳ таоло] бим диҳад ва ба муъминоне, ки корҳои шоиста мекунад, муҷда диҳад, ки подоши нақе барояшон [дар пеш] аст

3. [Ҳамон биҳиште] ки ҷовидона дар он хоҳанд монад

4. Ва [низ] қасонеро, ки гуфтанд: «Аллоҳ таоло фарзанде [барои худ] баргузида аст», бим диҳад

5. На худашон ба ин [гуфтори нодуруст] илм [-у яқин] доранд на падаронашон. Сухани бисёр нописандест, ки аз даҳонашон берун меояд [ва] ҷуз дурӯғ намеғоянд

6. Пас, [эй Паёмбар] наздик аст, агар [қавмат ба ин сухан [Қуръон]] имон наёваранд, дар пайи [беимонии] онон худро [аз таассуф ва андӯҳ] ҳалок кунӣ

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَى عَبْدِهِ
الْكِتَابَ وَلَمْ يَجْعَلْ لَهُ عِوَجًا ۝

قَيِّمًا لِيُنذِرَ بَأْسًا شَدِيدًا مِّن لَّدُنْهُ
وَيُبَشِّرَ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ
الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا
حَسَنًا ۝

مَكَانٍ فِيهِ أَبَدًا ۝

وَيُنذِرَ الَّذِينَ قَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ
وَلَدًا ۝

مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ وَلَا لِآبَائِهِمْ
كَبُرَتْ كَلِمَةً تَخْرُجُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ
إِنْ يَقُولُونَ إِلَّا كَذِبًا ۝

فَلَعَلَّكَ بِنِعْمَتِ رَبِّكَ عَلَىٰ آثَرِهِمْ
إِنْ لَمْ يُؤْمِنُوا بِهِدَا الْحَدِيثِ
أَسَفًا ۝

7. Дар ҳақиқат, Мо он чиро, ки рӯйи замин аст, зеваре барои он қарор додаем, то ононро биёзмоем, ки кадомашон накукортаранд

8. Ва Мо [пас аз поёни ҳаёт] он чиро, ки рӯйи замин аст, ба биёбоне хушк ва бегиёҳ табдил хоҳем кард

9. Оё пиндоштай, ки [мочарои] асҳоби Каҳф ва он сангнавишта [ки номашон бар он ҳақ шуда буд] аз ҷумлаи нишонаҳои шигифтангез [ва ғайримумкини] Мо будааст?

10. Ҳангоме ки он ҷавонмардон ба ғор паноҳ бурданд ва гуфтанд: «Парвардигоро, моро аз ҷониби хеш раҳмате арзонӣ дор ва дар кори [ҳиҷрати] мо бароямон ҳидоят ва начот фароҳам соз»

11. Пас, дар он ғор бар гӯшҳояшон то солиёни дароз [пардае аз сукути оромиш] задем [то ба хоб раванд]

12. Сипас бедорашон кардем, то бидонем кадом як аз он ду гурӯҳ муддатеро, ки [дар хоб] мондаанд, дурусттар ҳисоб кардааст

13. [Эй Паёмбар] Мо достони ононро, ба дурустӣ, бароят бозгӯ мекунем. Онон ҷавононе [шоиста] буданд, ки ба Парвардигорашон имон оварда буданд ва Мо [низ] бар ҳидояташон афзудем

إِنَّا جَعَلْنَا مَا عَلَى الْأَرْضِ زِينَةً لَهَا
لِنَبْلُوهُمْ أَيُّهُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا ﴿٧﴾

وَإِنَّا لَجَاعِلُونَ مَا عَلَيْهَا صَعِيدًا
جُرُزًا ﴿٨﴾

أَمْ حَسِبْتَ أَنَّ أَصْحَابَ الْكَهْفِ
وَالرَّقِيمِ كَانُوا مِنْ آيَاتِنَا عَجَبًا ﴿٩﴾

إِذْ أَوْى الْفِتْيَةُ إِلَى الْكَهْفِ فَقَالُوا
رَبَّنَا آتِنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً وَهَيِّئْ
لَنَا مِنْ أَمْرِنَا رَشَدًا ﴿١٠﴾

فَضَرَبْنَا عَلَى آذَانِهِمْ فِي الْكَهْفِ
سِنِينَ عَدَدًا ﴿١١﴾

ثُمَّ بَعَثْنَاهُمْ لِنَعْلَمَ أَيُّ الْحِزْبَيْنِ
أَحْسَنُ لِمَا لَبِثُوا أَمَدًا ﴿١٢﴾

نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُمْ بِالْحَقِّ
إِنَّهُمْ فَتْيَةٌ ءَامَنُوا بِرَبِّهِمْ وَرِذَلْنَاهُمْ
هُدًى ﴿١٣﴾

14. Ва дилҳояшонро [бар имон] устувор сохтем, он гоҳ ки [дар баробари подшоҳи кофир] қиём карданд ва гуфтанд: «Парвардигори мо парвардигори осмонҳо ва замин аст; ва ҳаргиз ҷуз ӯ маъбудеро наменпарастем, ки он гоҳ [агар чунин кунем] сухане газофу нораво гуфтаем»

15. [Сипас ба ҳамфикронашон гуфтанд:] «Ин қавми мо [ки] ба ҷои ӯ [Аллоҳ таоло] маъбудоне [дигар] баргузидаанд, чаро далели ошқоре бар [ҳаққонияти] онон намеоваранд? Пас, кист ситамгортар аз он ки бар Аллоҳ таоло дурӯғ баст [ва барояш шарик қоилад шуд]?

16. Ва чун аз онон ва аз он чи ба ҷойи Аллоҳ таоло мепарастанд, канорагирӣ кардед, пас, ба ғор паноҳ бибаред, то Парвардигоратон аз [сояи] раҳмати хеш бар шумо бигустаронад ва дар коратон [осоишу] кушоише падида оварад

17. Ва [эй Муҳаммад, агар он ҷо будӣ] хуршедро мидидӣ, ки вақте тулуъ мекунад, ба самти рост [-и ғор] мутамоил мегардад ва вақте ғуруб мекунад, аз самти чапи онон дур мешуд [ва гармо озорашон намедод]; ва онон дар маҳалле густарда аз он [ғор] буданд. Ин аз нишонаҳои [қудрати] Аллоҳ таоло аст. Ҳар киро Аллоҳ таоло ҳидоят кунад, пас, ӯ ҳидоятёфта [-и воқеӣ] аст ва ҳар киро гумроҳ кунад, ҳаргиз дӯст [ва] роҳнамое барояш намеёбӣ

وَرَبَطْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ إِذْ قَامُوا
فَقَالُوا رَبُّنَا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
لَنْ نَدْعُوهُ مِنْ دُونِهِ ۗ إِنَّهَا لَظَن
قُلْنَا إِذَا شَطَطًا ﴿١٤﴾

هَؤُلَاءِ قَوْمُنَا اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ
ءَالِهَةً ۗ لَوْلَا يَأْتُونَ عَلَيْهِمْ بِسُلْطٰنٍ
بَيِّنٍ ۖ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَىٰ
اللَّهِ كَذِبًا ﴿١٥﴾

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ إِلَّا
اللَّهَ فَأَوْوَا إِلَىٰ الْكَهْفِ يَنْتَرُ
لَكُمْ رَبُّكُمْ مِنْ رَحْمَتِهِ وَيُهَيِّئُ
لَكُمْ مِنْ أَمْرِكُمْ مِرفَقًا ﴿١٦﴾

*وَتَرَىٰ الشَّمْسَ إِذَا طَلَعَت تَّزَاوُرُ
عَنْ كَهْفِهِمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَإِذَا
غَرَبَت تَّقْرِضُهُمْ ذَاتَ الشِّمَالِ
وَهُمْ فِي فَجْوَةٍ مِّنْهُ ۗ ذٰلِكَ مِنْ
آيَاتِ اللَّهِ ۗ مَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ
الْمُهْتَدِ ۗ وَمَنْ يُضِلِلْ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ
وَلِيًّا مَّرشِدًا ﴿١٧﴾

18. Ва [агар ба онҳо нигоҳ мекардӣ] мепиндоштӣ, бедоранд; дар ҳоле ки [бо чашмони боз] хуфта буданд; ва Мо ононро ба паҳлуи рости чап мегардондем [то баданашон осеб набинад]; ва сагашон бар остонаи ғор [нишаста ва ба ҳолати посбонӣ] дастхояшро кушода буд. Агар [нигоҳашон мекардӣ ва] аз ҳолашон огоҳ мешудӣ, ҳатман, [аз ваҳшат] фирор мекардӣ ва дилат аз тарси онон лабрез мешуд

19. Ва ҳамчунон [ки хобашон кардем] ононро [аз хоб] бедор намудем, то байни худ аз якдигар суол кунанд. Яке аз онон гуфт: «Чи муддат дар хоб мондед?» [Бақия] Гуфтанд: «Як рӯз ё бахше аз як рӯз». [Саранҷом] Гуфтанд: «Парвардигоратон донотар аст, ки чи қадар [дар ин ҳолат] мондаед. Пас, [акнун] як нафар аз худатонро бо ин сикка[-ҳоя]-тон ба шаҳр бифиристед, то бубинад, кадом як аз [фурушандагони он чо косибӣ ва] ғизояш покизатар аст ва аз [назди] ӯ ғизое бароятон биёварад; ва бояд [дар рафтуомаду харид пинҳонкорӣ ва] зиракӣ намояд ва ҳеҷ касро аз [ҳоли] шумо огоҳ насозад

20. Бе тардид, агар онон [маконатонро бидонанд ва] бар шумо даст ёбанд, сангсоратон мекунанд ё шуморо ба оини хеш бозмегардонанд ва дар он сурат, ҳаргиз растагор нахоҳед шуд

وَتَحْسَبُهُمْ آيَاتًا وَهُمْ رُفُودٌ
وَقُلُوبُهُمْ ذَاتَ اللَّيْمِينِ وَذَاتَ
الْيَمَالِ وَكَلْبُهُمْ بَسِيطٌ ذِرَاعِيهِ
يَأْلُوصِيذًا لَوْ أَظْلَعْتَ عَلَيْهِمْ
لَوَلَّيْتَ مِنْهُمْ فِرَارًا وَلَمَلِئْتَ مِنْهُمْ
رُعبًا ﴿١٨﴾

وَكَذَلِكَ بَعَثْنَاهُمْ لِيَتَسَاءَلُوا بَيْنَهُمْ
قَالَ قَائِلٌ مِّنْهُمْ كَمْ لَبِئْتُمْ قَالُوا
لَبِئْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالُوا
رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا لَبِئْتُمْ فَابْعَثُوا
أَحَدَكُمْ بِوَرِقِكُمْ هَذِهِ إِلَى
الْمَدِينَةِ فَلْيَنْظُرْ أَيُّهَا أَزْكَى طَعَامًا
فَلْيَأْتِكُمْ بِرِزْقٍ مِنْهُ وَلْيَتَلَطَّفْ
وَلَا يُشْعِرَنَّ بِكُمْ أَحَدًا ﴿١٩﴾

إِنَّهُمْ إِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ
يَرْمِيكُمْ أَوْ يُعِيدُكُمْ فِي مِلَّتِهِمْ
وَلَنْ تُفْلِحُوا إِذًا أَبَدًا ﴿٢٠﴾

21. Ва бад-ин гуна [мардуми он сарзамин]-ро аз ҳоли онон огоҳ кардем, то бидонанд, ки ваъдаи Аллоҳ таоло [дар бораи ёри муъминон ва барангехтани мурдагон] рости дуруст аст ва ин ки дар [фаро расидани] қиёмат тардиде нест. Ҳангоме ки [мардуми шаҳр] байни худ [дар бораи он ҷавонмардони мутаваффо] дучори ихтилоф шуданд, пас, гурӯҳе гуфтанд: «Деворе бар [вуруди] он [ғор] бисозед. Парвардигорашон ба ҳоли онон огоҳтар аст». Бархе дигар, ки [ноогоҳ буданд ва нуфузу] қудрат доштанд, гуфтанд: «[Ба нишонаи бузургдошт] Бар [ғори] эшон парасташгоҳе месозем»

22. [Дар бораи теъдодашон] Хоҳанд, гуфт: «Се нафар буданд ва чаҳорумини онон сагашон буд». Ва [гурӯҳе] мегӯянд: «Панҷ нафар буданд ва шашумини онон сагашон буд» - [ки албатта] ҳама аз рӯи ҳақиқат ва гумон аст – ва [гурӯҳе] мегӯянд: «Ҳафт нафар буданд ва ҳаштумини онон сагашон буд». Бигӯ: «Парвадигорам аз теъдоди онон огоҳтар аст [ва] ҷуз гурӯҳе андак теъдодашонро касе наметавонад. Пас, дар бораи онон гуфтугӯе муҳтасар [ва баҳсе ором ва гузаро] дошта бош ва дар бораи онон аз ҳеч кас суол накун

23. Ва ҳаргиз дар мавриди коре нагӯ: «Фардо онро анҷом медиҳам»

وَكَذَلِكَ أَغْتَرْنَا عَلَيْهِمْ لِيُغْلَبُوا إِنَّ
وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا وَأَنَّ السَّاعَةَ لَا
رَيْبَ فِيهَا إِذْ يَتَنَزَّعُونَ بَيْنَهُمْ
أَمْرُهُمْ فَقَالُوا ابْنُوا عَلَيْهِم بُنْيَانًا
رَبُّهُمْ أَعْلَمُ بِهِمْ قَالَ الَّذِينَ غَلَبُوا
عَلَىٰ أَمْرِهِمْ لَنَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِمُ
مَسْجِدًا ﴿٢١﴾

سَيَقُولُونَ ثَلَاثَةٌ رَّابِعُهُمْ كَلْبُهُمْ
وَيَقُولُونَ خَمْسَةٌ سَادِسُهُمْ كَلْبُهُمْ
رَجْمًا بِالْغَيْبِ وَيَقُولُونَ سَبْعَةٌ
وَقَامِيْنُهُمْ كَلْبُهُمْ قُل رَّبِّي أَعْلَمُ
بِعِدَّتِهِمْ مَا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا قَلِيلٌ فَلَا
تُحَارِبُ فِيهِمْ إِلَّا مِرَاءً ظَاهِرًا وَلَا
تَسْتَفْتِي فِيهِمْ مِّنْهُمْ أَحَدًا ﴿٢٢﴾

وَلَا تَقُولَنَّ لِشَأْنٍ إِيَّايَ فَاعِلٌ ذَلِكَ
عَدَا ﴿٢٣﴾

24. Магар ин ки [бигӯй] «Иншоаллоҳ»;
ва ҳар гоҳ фаромӯш кардӣ, [бо
гуфтани ин лафз] Парвардигоратро ёд
кун ва бигӯ: «Умедворам
Парвардигорам маро ба роҳе
раҳнамун гардад, ки аз ин [роҳ] ба
ҳидоят [ва салоҳ] наздиктар бошад»

25. Ва онон [асҳоби Каҳф] сесад сол
дар ғорашон [дар ҳолати хоб] монданд
ва нуҳ сол [низ] бар он афзуданд

26. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Аллоҳ таоло
аз [муддати] монданашон [дар ғор]
огоҳтар аст; ғайби осмонҳо ва замин
аз они Ўст. [Ба ростӣ, ки] Ў чи бино ва
чи шунаво аст! Онон [ҷаҳониён] ба ҷуз
Ў ҳеҷ [дӯсту] корсозе надоранд ва Ў
ҳеҷ касро дар ҳукм [-у фармон]-и хеш
шарик намесозад»

27. Ва [эй паёмбар] аз китоби
Парвардигорат он чиро ба ту ваҳй
шудааст, тиловат кун. Ҳеҷ кас
тағйирдиҳандаи суҳанони Ў [Аллоҳ
таоло] нест ва ҳаргиз паноҳгоҳе ҷуз Ў
намеёбӣ

28. Ва худро [бар мусоҳибат] бо
касоне ҳамроҳ [ва шикебо] гардон, ки
Парвардигорашонро бомдод ва
шомгоҳ мехонанд [ва бо он ки
фақиранд, танҳо] ризоияти Ўро
мехоҳанд; ва ҳаргиз чашмонатро аз
онон барнагардон, то зеварҳои дунё
[ва ҳамнишинӣ бо ашроф ва
қудратмандон]-ро бихоҳӣ ва
[ҳамчунин] аз касе пайравӣ нақун, ки
дилашро аз ёди хеш ғофил сохтаем ва
аз ҳавои нафси хеш пайравӣ карда ва
кораш табоҳ аст

إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ وَاذْكُرْ رَبَّكَ إِذَا
نَسِيتَ وَقُلْ عَسَى أَنْ يَهْدِيَنَّ رَبِّي
لِأَقْرَبَ مِنْ هَذَا رَشَدًا ﴿١٤﴾

وَلْيَسْأَلُوا فِي كَهْفِهِمْ ثَلَاثَ مِائَةٍ
سِنِينَ وَازْدَادُوا تِسْعًا ﴿١٥﴾

قُلِ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا لَيْسُوا لَهُ غَيْبُ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَبْصَرُ بِهِ
وَأَسْمِعُ مَا لَهُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَلِيٍّ
وَلَا يُشْرِكُ فِي حُكْمِهِ أَحَدًا ﴿١٦﴾

وَأْتَلُ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنْ كِتَابِ
رَبِّكَ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ وَلَنْ تَجِدَ
مِنْ دُونِهِ مُلْتَحَدًا ﴿١٧﴾

وَأَصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ الَّذِينَ يَدْعُونَ
رَبَّهُمْ بِالْعَدْوَىٰ وَالْعَيْشِيِّ يُرِيدُونَ
وَجْهَهُ ۗ وَلَا تَعْدُ عَيْنَاكَ عَنْهُمْ
تُرِيدُ زِينَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَلَا تُطْعَم
مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا
وَاتَّبَعِ هَوَاهُ وَكَانَ أَمْرُهُ فُرُطًا ﴿١٨﴾

29. [Эй паёмбар, ба мушрикон] бигӯ:
«[Ин Қуръон сухани] Ҳақ аст аз чониби
Парвардигоратон; пас, ҳар ки меҳоҳад,
имон оварад ва ҳар ки меҳоҳад, кофир
шавад». Мо барои ситамгорон оташе
омода кардаем, ки саропардаҳояш
ононро аз ҳар сӯ фаро мегирад; ва
агар [дар талаби об] фарёдрасе
бичӯянд, бо обе ҳамчун миси гудохта
ба фарёдашон мерасанд; [обе, ки
ҳарораташ] чеҳраҳоро бирён мекунад.
Чи бад нушиданӣ ва чи бад чойгаҳе
аст!

30. Касоне, ки имон оварданд ва
корҳои шоиста анҷом додаанд [ба
яқин, бидонанд, ки] Мо подоши касеро,
ки кори нақӯ карда бошад, ҳаргиз
табоҳ намекунем

31. Ононанд, ки биҳиштҳои ҷовидонӣ
доранд, ки [аз зери дарахтони] онҳо
ҷӯйборҳо ҷорӣ аст. Дар он ҷо бо
дастбандҳои заррин ораста мешаванд
ва ҷомаҳои [фохири] сабзранг аз
ҳарири нозук ва ҳарири захим бар тан
мекунанд, дар ҳоле ки бар тахтҳо тақя
задаанд. Чи подоши шоиста ва чи нақу
ҷойгоҳе аст!

32. Ва [эй паёмбар] барои онон
мисоле бизан: ду мард [кофир ва
муъмин], ки барои яке аз онон [ки
кофир аст] ду боғи ангур қарор додем
ва перомунӣ он ду [боғ]-ро бо
дарахтони нахл пӯшонидем ва миёни
он киштзоре [пурбор] ниҳодем

وَقُلِ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَمَّ فَمَنْ شَاءَ
فَلْيُؤْمِنْ وَمَنْ شَاءَ فَلْيُكْفُرْ إِنَّا
أَعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ نَارًا أَحَاطَ بِهِمْ
سُرَادِقُهَا وَإِنْ يَسْتَغِيثُوا يُغَاثُوا
بِمَاءٍ كَالْمُهْلِ يَشْوِي الْوُجُوهَ بِئْسَ
الْشَّرَابُ وَسَاءَتْ مُرْتَفَقًا ﴿٢٩﴾

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجْرَ مَنْ
أَحْسَنَ عَمَلًا ﴿٣٠﴾

أُولَئِكَ لَهُمْ جَنَّاتٌ عَدْنٍ تَجْرِي
مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ يُحَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ
أَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَيَلْبَسُونَ ثِيَابًا
خُضْرًا مِّنْ سُندُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ
مُّتَّكِينَ فِيهَا عَلَى الْأَرَائِكِ نِعْمَ
الْقَوَاتِبُ وَحَسَنَتْ مُرْتَفَقًا ﴿٣١﴾

*وَأَضْرِبْ لَهُم مَّثَلًا رَّجُلَيْنِ
جَعَلْنَا لِأَحَدِهِمَا جَنَّتَيْنِ مِنْ
أَعْنَبٍ وَحَفَفْنَاهُمَا بِنَخْلٍ وَجَعَلْنَا
بَيْنَهُمَا رِجًّا ﴿٣٢﴾

33. Ҳар ду боғ мева медод ва чизе аз он намекошт; ва миёни он ду [боғ] нахре бузург ҷорӣ кардем

كُنَّا الْجَنَّتَيْنِ ءَاتَتْ أَكْلَهَا وَلَمْ
تَظْلِمَ مِنْهُ شَيْئًا وَفَجَّرْنَا خِلْفَهُمَا
نَهْرًا ﴿٢٢﴾

34. Ў [соҳиби боғ] меваҳое [бисёр ва даромаде фаровон] дошт; пас, ба дӯсти худ, ки бо ӯ гуфтугӯ мекард, гуфт: «Сарвати ман аз ту бештар аст ва аз лиҳози хонавода [ва нафарон] аз ту тавонмандтарам»

وَكَانَ لَهُ وَ تَمَرٌّ فَقَالَ لِصَاحِبِهِ وَهُوَ
يُحَاوِرُهُ أَنَا أَكْثَرُ مِنْكَ مَالًا
وَأَعَزُّ نَفَرًا ﴿٢٣﴾

35. Ва ӯ дар ҳоле ба боғи хеш дохил шуд, ки [ба хотири қуфру ғурур] дар ҳаққи хеш ситамгор буд; [пас, ба дӯсташ рӯ оварда] гуфт: «Гумон намекунам, ки ин [боғ] ҳаргиз нобуд гардад

وَدَخَلَ جَنَّتَهُ وَهُوَ ظَالِمٌ لِنَفْسِهِ
قَالَ مَا أَظُنُّ أَن تَبِيدَ هَذِهِ
أَبَدًا ﴿٢٤﴾

36. Ва гумон намекунам, ки қиёмат барпо гардад; ва агар [қиёмате дар қор бошад ва] ба сӯи Парвардигорам бозгарданда шавам, ҳатман, ҷойгоҳе беҳтар аз ин меёбам»

وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِن
رُودَتْ إِلَى رَبِّي لَأَجِدَنَّ خَيْرًا مِنْهَا
مُنْقَلَبًا ﴿٢٥﴾

37. Дӯсташ, ки бо вай гуфтугӯ мекард, ба ӯ гуфт: «Оё ба он касе, ки туро аз хок [ва] сипас аз нутфа офарид ва сипас туро марде [комил] сомон дод, кофир шудай?

قَالَ لَهُ صَاحِبُهُ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ
أَكْفَرْتَ بِالَّذِي خَلَقَكَ مِنْ تُرَابٍ
ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ سَوَّكَ رَجُلًا ﴿٢٦﴾

38. Аммо ман [мегӯям:] Ў Аллоҳ таоло парвардигори ман аст ва ҳеч касро бо Парвардигорам шарик намедонам

لَيْكِنَّا هُوَ اللَّهُ رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِرَبِّي
أَحَدًا ﴿٢٧﴾

39. Вақте вориди боғат шудӣ, чаро нагуфтӣ, ҳар чи Аллоҳ таоло бихоҳад [ҳамон мешавад] ва ҳеч неруе чуз ба [таъйиди] Аллоҳ таоло нест? Агар мебинӣ ман аз назари молу фарзанд аз ту камтарам [муҳим нест]

40. Чи басо Парвардигорам [чизе] беҳтар аз боғи ту ба ман бидиҳад ва аз осмон чунон азобе [оташбор] бар боғат фуру борад, ки [табдил ба замин] бегиёҳи лағжандае гардад

41. Ё обаш дар [аъмоқи замин чунон] фуру равад, ки ҳаргиз натавонӣ ба он даст биёбӣ»

42. [Саранҷом азоби илоҳӣ фаро расид] Ва тамоми меваҳояшро дар бар гирифт [ва нобуд шуд]. Ва ӯ ба хоҳири харҷҳое, ки сарфи он ҷо карда буд, пайваста дастҳояшро [аз пушаймонӣ ва андӯҳ] бар ҳам мезад ва дар ҳоле ки дорбаст ва чуббандҳояш фуру рехта буд, мегуфт: «Эй кош [дар парастии] касеро шарикӣ Парвардигорам қарор надода будам»

43. Ва ӯ [ки ба хондани худ меболид, инак] гурӯҳе надошт, ки дар баробари [азоби] Аллоҳ таоло ёриаш кунанд ва худ [низ] ёрикунандаи хеш набуд

44. Он ҷо [собит шуд, ки ёрӣ ва] корсозӣ аз они [Парвардигори] ҳақ аст. Ӯ подоши [ибодаташ] беҳтар аст ва саранҷоми [бандагони муъминаш] накутар

وَلَوْلَا إِذْ دَخَلْتَ جَنَّتَكَ قُلْتَ مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ إِنَّ تَرَنٍ أَنَا أَقَلُّ مِنْكَ مَالًا وَوَلَدًا ﴿٣٩﴾

فَعَسَىٰ رَبِّي أَن يُؤْتِيَنِي خَيْرًا مِّنْ جَنَّتِكَ وَيُرْسِلْ عَلَيْهَا حُسْبَانًا مِّنَ السَّمَاءِ فَتُصْبِحُ صَعِيدًا زَلَقًا ﴿٤٠﴾

أَوْ يُصْبِحَ مَاؤُهَا غَوْرًا فَلَن تَسْتَطِيعَ لَهُ طَلَبًا ﴿٤١﴾

وَأَحِيطَ بِثَمَرِهِ فَأَصْبَحَ يُقَلِّبُ كَفَّيْهِ عَلَىٰ مَا أَنفَقَ فِيهَا وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا وَيَقُولُ يَا لَيْتَنِي لَمْ أُشْرِكْ بِرَبِّي أَحَدًا ﴿٤٢﴾

وَلَمْ تَكُن لَّهُ فِئَةٌ يَنْصُرُونَهُ مِن دُونِ اللَّهِ وَمَا كَانَ مُنتَصِرًا ﴿٤٣﴾

هَذَا لِكِ الْوَلِيَّةِ لِلَّهِ الْحَقِّ هُوَ خَيْرٌ ثَوَابًا وَخَيْرٌ عُقْبًا ﴿٤٤﴾

45. Ва [эй паёмбар, фанопазирии] зиндагии дунёро ба обе масал бизан, ки аз осмон фуру фиристодем ва ба василаи он гиёҳи замин [сарсабз шуд ва] дар ҳам омехт; сипас [чунон] хушку шикаста шуд, ки бодҳо [ба ҳар сӯ] парокандаш мегардонад; ва Аллоҳ таоло бар ҳар чизе тавоност

46. Молу фарзандон зинати зиндагии дунёст ва некиҳои пойдор [рафтору гуфтори шоиста] назди Парвардигорат подошаш беҳтар аст, умед доштан [ба савобаш] накутар

47. Ва [ёд кун аз] рӯзе, ки кӯҳҳоро ба ҳаракат дармеоварем ва заминро ошкор [ва ҳамвор] мебинӣ ва ҳама [маҳлуқот]-ро чамъ мекунем ва ҳеч як аз ононро [ба ҳоли худ] раҳо намекунем

48. Ва [ҳамагӣ] сафкашида бар Парвардигорат арза мешаванд [ва ба онон мегӯянд:] «Бе тардид, чунон ки нахустин бор шуморо офаридем, [имрӯз низ танҳо ва побараҳна] назди Мо омадед; балки мепиндоштед, ки ҳаргиз ваъдагоҳе бароятон қарор намедиҳем»

وَأَضْرَبَ لَهُمْ مَثَلِ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
كَمَا أَنْزَلْنَاهُ مِنَ السَّمَاءِ فَاخْتَلَطَ
بِهِ نَبَاتُ الْأَرْضِ فَأَصْبَحَ هَشِيمًا
تَذُرُوهُ الرِّيحُ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ
شَيْءٍ مُّقْتَدِرًا ﴿١٥﴾

الْمَالِ وَالْبَنُونَ زِينَةُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
وَالْبَاقِيَاتُ الصَّالِحَاتُ خَيْرٌ عِندَ
رَبِّكَ مُوَابَاً وَخَيْرٌ أَمَلًا ﴿١٦﴾

وَيَوْمَ نُسَيِّرُ الْجِبَالَ وَتَرَى الْأَرْضَ
بَارِزَةً وَحَشَرْنَا لَهُمْ فَلَمَّ نُعَادِرْ مِنْهُمْ
أَحَدًا ﴿١٧﴾

وَعَرَضُوا عَلَىٰ رَبِّكَ صَفًّا لَقَدْ
جِئْتُمُونَا كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ
بَلْ رُغِمْتُمْ أَلَّنْ نَجْعَلَ لَكُمْ
مَوْعِدًا ﴿١٨﴾

49. Ва нома [-и аъмол дар миён] ниҳода мешавад; пас, гунаҳкоронро мебинӣ, ки аз он чи дар он [нома] аст, тарсон ва нигаронанд ва мегӯянд: «Эй вой бар мо! Ин чи номае аст, ки ҳеч [гуфтору рафтори] кучак ва бузургро раҳо накардааст, магар ин ки онро дар шумор овардааст?» Ва ҳар чи кардаанд, ҳозир меёбанд ва Парвардигорат ба ҳеч касе ситам намекунад

50. Ва [ёд кун аз] хангоме ки ба фариштагон гуфтем: «Барои Одам сачда кунед»; пас, [ҳама] сачда карданд, магар Иблис, ки аз чин буд ва аз фармони Парвардигораш сар печид. Пас, [эй мардум] оё ба чойи Ман ӯ ва фарзандонашро дӯстон [-и худ] мегиред, ҳол он ки онон душманатон ҳастанд? Ситамгорон [-и мушрик барои Аллоҳ таоло] чи бад чойгузине доранд!

51. Ман ононро [ки мушрикона ба парастии мегиред] на хангоми офариниши осмону замин ба гувоҳӣ гирифтаам ва на хангоми офариниши худашон; ва ман ҳаргиз гумроҳгаронро ёру мададгори [хеш] нагирифтаам

52. Ва [ёд кун аз] рӯзе, ки Аллоҳ таоло [ба мушрикон] мефармояд: «Шариконеро, ки барои ман мепиндоштед, фаро бихонед [то шуморо аз азоб бираҳонанд]; пас, онҳоро мехонанд, вале посухашонро намедиханд; ва Мо дар миёни ин ду гурӯҳ маҳлакае [аз оташи дузах] қарор додаем

وَوَضِعَ الْكِتَابَ فَتَرَى الْمُحْرِمِينَ
مُشْفِقِينَ مِمَّا فِيهِ وَيَقُولُونَ
يَوَيْلَآئِنَا مَا لِهَذَا الْكِتَابِ لَا
يُعَادِرُ صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً إِلَّا
أَخْصَلَهَا وَوَجَدُوا مَا عَمِلُوا
حَاصِرًا وَلَا يَظْلِمُ رَبُّكَ أَحَدًا ﴿٤٩﴾

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ
فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ كَانَ مِنَ
الْجِنِّ فَفَسَقَ عَنْ أَمْرِ رَبِّهِ ۗ
أَفَتَتَّخِذُونَهُ وَذُرِّيَّتَهُ أَوْلِيَاءَ مِنْ
دُونِي وَهُمْ لَكُمْ عَدُوٌّ بِئْسَ
الَّذِلَلِيُّ بَدَلًا ﴿٥٠﴾

*مَا أَشْهَدْتَهُمْ خَلْقَ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَلَا خَلْقَ أَنْفُسِهِمْ وَمَا
كُنْتُ مَتَّخِذَ الْمُضِلِّينَ عَضُدًا ﴿٥١﴾

وَيَوْمَ يَقُولُ نَادُوا شُرَكَائِيَ الَّذِينَ
رَعِمْتُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا
لَهُمْ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ مَوْبِقًا ﴿٥٢﴾

53. Ва гунаҳгорон оташ [-и дузах]-ро мебинанд ва ба яқин дармеёбанд, ки дар он хоҳанд афтод ва аз он чо ҳеч роҳи бозгаште надоранд

وَرَوَّاءَ الْمُجْرِمُونَ النَّارَ فَظَنُّوا أَنَّهُمْ
مُؤْتَفَعُوهَا وَلَمْ يَجِدُوا عِنْدَهَا
مَصْرَفًا ﴿٥٣﴾

54. Ва ба ростӣ, дар ин Қуръон барои мардум аз ҳар гуна масале овардем; ва[-ле] инсон беш аз ҳар чизе ба ситез [ва чунучаро] мепардозад

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ
لِلنَّاسِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَكَانَ الْإِنْسَانُ
أَكْثَرَ شَيْءٍ جَدَلًا ﴿٥٤﴾

55. Ва чизе мардумро бознадошт, ки вақте ҳидоят [паёмбар ва Қуръон] ба сӯяшон омад, имон биёваранд ва аз Парвардигорашон омурзиш бихоҳанд, магар ин ки [аз рӯи лачоҷат мехостанд] суннати [Аллоҳ таоло дар мавриди азоби] пешиниён бар [сари] онон [низ] биёяд ё азоби рӯ дар рӯ ба онон бирасад

وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَنْ يُؤْمِنُوا إِذْ
جَاءَهُمُ الْهُدَىٰ وَيَسْتَغْفِرُوا رَبَّهُمْ
إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمْ سُنَّةٌ الْأَوَّلِينَ أَوْ
يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ فُبُلًّا ﴿٥٥﴾

56. Ва мо паёмбаронро чуз башоратгар ва бимдиҳанда намефириستم ва касоне, ки куфр варзиданд, ба [суханони беҳуда ва] ботил ситеза мекунанд, то ба василаи он ҳақ [Қуръон]-ро поймол кунанд ва [муъҷизоту] оёти ман ва он чиро, ки ба он бим дода шудаанд, ба тамасхур гирифтанд

وَمَا تُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ
وَمُنذِرِينَ وَيُجَدِّدُ الَّذِينَ كَفَرُوا
بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ
وَاتَّخَذُوا آيَاتِي وَمَا أُنذِرُوا
هُزُوءًا ﴿٥٦﴾

57. Кист ситамгортар аз он ки ба оёти Парвардигораш панд дода шавад, вале аз он рӯ бигардонад ва корҳои [зишти] гузаштаашро фаромӯш кунад? Мо бар дилхояшон пардаҳое афкандаем, то [паёми ҳақ]-ро дарнаёбанд ва дар гӯшхояшон сангинӣ [ниҳодаем, то сухани ҳақро нашнавад]; ва агар ононро ба сӯи ҳидоят бихонӣ, ҳаргиз ҳидоят намешаванд

58. [Эй Паёмбар] Парвардигорат омурзанда ва дорои раҳмат [фаровон] аст. Агар онон [кофирон]-ро ба [сазои] он чи кардаанд, бозхост мекард, ҳатман, дар азобашон шитоб менамуд; [аммо чунин намекунад] балки онон мавъиде доранд, ки ҳаргиз аз он гурезе нахоҳанд дошт

59. Мо [сокинони] он шаҳрхоро ҳангоме ҳалок намудем, ки [ба хотири куфру гуноҳ] ба худ ситам карданд ва барои ҳалокаташон мавъиде таъйин кардем

60. [Ёд кун аз] Ҳангоме ки Мӯсо ба [хидматкори] чавони худ [Юшаъ ибни Нун] гуфт: «Ҳамчунон хоҳам рафт, то ба маҳалли бархӯрди ду дарё бирасам ё барои муддати тӯлонӣ роҳ бипаймоям [то бандаи дурусткоре биёмам ва нодонистаҳоямро аз ӯ биёмӯзам]»

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ
فَأَعْرَضَ عَنْهَا وَنَسِيَ مَا قَدَّمَتْ
يَدَاهُ إِنَّا جَعَلْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ
أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ
وَقْرًا وَإِن تَدْعُهُمْ إِلَى الْهُدَى
فَلَنْ يَهْتَدُوا إِذًا
أَبَدًا ﴿٥٧﴾

وَرَبُّكَ الْغَفُورُ ذُو الرَّحْمَةِ لَوْ
يُؤَاخِذُهُمْ بِمَا كَسَبُوا لَعَجَلْ لَهُمْ
الْعَذَابَ بَلْ لَهُمْ مَوْعِدٌ لَّنْ
يَجِدُوا مِنْ دُونِهِ مَوْئِلًا ﴿٥٨﴾

وَتِلْكَ الْقُرَىٰ أَهْلَكْنَاهُمْ لَمَّا
ظَلَمُوا وَجَعَلْنَا لِمَهْلِكِهِمْ
مَوْعِدًا ﴿٥٩﴾

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِفَتْنِهِ لَآ أَبْرَحُ
حَتَّىٰ أَبْلُغَ مَجْمَعَ الْبَحْرَيْنِ أَوْ
أَمْضِيَ حُقُبًا ﴿٦٠﴾

61. Пас, чун ба маҳалли бархӯрди ду дарё расиданд, моҳии худро [ки барои хӯрдан ҳамроҳ доштанд] фаромӯш карданд [пас, Аллоҳ таоло онро зинда кард ва ба об андохт] ва моҳӣ роҳи худро дар дарё пеш гирифт

فَلَمَّا بَلَغَا مَجْمَعَ بَيْنِهِمَا نَسِيَا
حُورَهُمَا فَأَنخَضُوا سَيْبَلَهُ فِي الْبَحْرِ
سَرَبًا ﴿٦١﴾

62. Пас, ҳангоме ки [ба роҳ афтоданд ва аз он ҷо] гузаштанд, [Мӯсо] ба [ҳидматкори] ҷавони худ гуфт: «Ғизоямонро биёвар, ки аз ин сафар бисёр хаста шудаем»

فَلَمَّا جَاوَزَا قَالَ لِفَتَاهُ آتِنَا
غَدَاءَنَا لَقَدْ لَقِينَا مِنْ سَفَرِنَا هَذَا
نَصَبًا ﴿٦٢﴾

63. [Юшаъ] Гуфт: «Ба ёд дорӣ, ҳангоме ки [барои истироҳат] ба канори он тахтасанг ҷой гирифтем, ман [дар он ҷо достони зинда шудани] моҳиро фаромӯш кардам [ки бо ту бигӯям] ва ҷуз шайтон [касе] маро аз ёдоварии он [достон] ба фаромӯши наандохт ва моҳӣ ба тарзе шигифтовар роҳашро дар дарё пеш гирифт»

قَالَ أَرَأَيْتَ إِذْ أَوَيْنَا إِلَى الصَّخْرَةِ
فَاتَى نَسِيْتُ الْخُوتِ وَمَا أَنَسِينِيهِ
إِلَّا الشَّيْطَانُ أَنْ أَذْكُرَهُ وَاتَّخَذَ
سَيْبَلَهُ فِي الْبَحْرِ عَجَبًا ﴿٦٣﴾

64. [Мӯсо] Гуфт: «Он ҳамон чизест, ки мехостем [ва ҷойгоҳи он бандаи накукор ҳамон ҷост]». Пас, ҷустуҷӯкунон ради пой худро гирифтанд [ва аз ҳамон роҳ] бозгаштанд

قَالَ ذَلِكَ مَا كُنَّا نَبِغُ فَأَرْتَدَّا عَلَى
آثَارِهِمَا قَصَصًا ﴿٦٤﴾

65. Пас, [дар он ҷо] бандае аз бандагони мо [Хизр]-ро ёфтанд, ки аз ҷониби хеш ба ӯ раҳмате дода будем ва аз назди худ ба вай донише омӯхта будем

فَوَجَدَا عَبْدًا مِنْ عِبَادِنَا آتَيْنَاهُ
رَحْمَةً مِنْ عِنْدِنَا وَعَلَّمْنَاهُ مِنْ لَدُنَّا
عِلْمًا ﴿٦٥﴾

66. Мӯсо ба ӯ гуфт: «Оё [ичозат медиҳӣ] ҳамроҳат биёям, то аз он чи ба ту омӯхта шуда ва мояи ҳидояту иршод аст ба ман биёмӯзӣ?»

قَالَ لَهُ مُوسَى هَلْ أَتَّبِعُكَ عَلَى أَنْ
تُعَلِّمَنِي مِمَّا عَلَّمْتَ رُسُلَنَا ﴿٦٦﴾

67. [Хизр] Гуфт: «Ту ҳаргиз наметавонӣ, [дар итоат ва ҳамроҳӣ] ҳамроҳи ман шикебой кунӣ

قَالَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ

صَبْرًا ﴿٦٧﴾

68. Ва чи гуна бар [анҷоми] коре, ки ба [рози] он огоҳ нестӣ, шикебой мекунӣ?»

وَكَيْفَ تَصْبِرُ عَلَىٰ مَا لَمْ تُحِطْ بِهِء

خُبْرًا ﴿٦٨﴾

69. [Мӯсо] Гуфт: «Иншоаллоҳ шикебо хоҳам буд ва дар ҳеч коре аз ту нофармонӣ намекунам»

قَالَ سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ صَابِرًا

وَلَا أَعْصِي لَكَ أَمْرًا ﴿٦٩﴾

70. [Хизр] Гуфт: «Пас, агар бо ман ҳамроҳ шудӣ, дар бораи ҳеч чиз аз ман суол нақун, то худ бо ту дар борааш суҳане бигӯям»

قَالَ فَإِنِ اتَّبَعْتَنِي فَلَا تَسْأَلْنِي عَن

شَيْءٍ حَتَّىٰ أُحَدِّثَ لَكَ مِنْهُ

ذِكْرًا ﴿٧٠﴾

71. Пас, он ду ба роҳ афтоданд, то он ки савори киштӣ шуданд. [Хизр] Киштиро сӯроҳ кард. [Мӯсо] гуфт: «Онро сӯроҳ кардӣ, то сарнишинонашро ғарқ кунӣ? Ростӣ, чи кори норавое кардӣ!»

فَأَنْظَلْنَا حَتَّىٰ إِذَا رَكِبَا فِي السَّفِينَةِ

خَرَقَهَا قَالَ أَخْرِقْهَا لِتُعْرِقَ أَهْلَهَا

لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا إِمْرًا ﴿٧١﴾

72. [Хизр] Гуфт: «Оё нагуфтам, ту ҳаргиз наметавонӣ бо ман шикебой кунӣ?»

قَالَ أَلَمْ أَقُلْ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ

صَبْرًا ﴿٧٢﴾

73. [Мӯсо] гуфт: «Ба хотири он чи фаромӯш кардам, сарзанишам нақун ва дар қорам бар ман саҳт нағир»

قَالَ لَا تُؤَاخِذْنِي بِمَا نَسِيتُ وَلَا

تُزِغْنِي مِن أَمْرِي عَسْرًا ﴿٧٣﴾

74. Пас, ба роҳ афтоданд, то ҳангоме ки ба навҷавоне расиданд ва [Хизр] ўро кушт. [Мӯсо] гуфт: «Шаҳси [беғуноҳу] покеро куштӣ [он ҳам] бидуни ин ки касеро кушта бошад? Воқеан, кори нописанде кардӣ!»

فَأَنْظَلْنَا حَتَّىٰ إِذَا لَقِيَا غُلَامًا

فَقَتَلَهُ قَالَ أَقْتَلْتَنِي نَفْسًا زَكِيَّةً

بِعَیْرِ نَفْسٍ لَّقَدْ جِئْتَ شَيْئًا

نُكْرًا ﴿٧٤﴾

75. Хизр гуфт: «Ба ту нагуфтам, ки ҳаргиз наметавонӣ бо ман шикебой кунӣ?»

﴿قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكَ إِنَّكَ لَنْ

تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا﴾ ٧٥

76. Мӯсо гуфт: «Агар аз ин пас чизе аз ту пурсидам, дигар бо ман ҳамроҳӣ нақун ва аз ҷониби ман, ҳатман, маъзур хоҳӣ буд»

﴿قَالَ إِنْ سَأَلْتَكَ عَنْ شَيْءٍ بَعْدَهَا

فَلَا تُصِجِبْنِي قَدْ بَلَغْتَ مِنْ لَدُنِّي

عُذْرًا﴾ ٧٦

77. Пас, ба роҳ афтоданд, то ба аҳли шаҳре расиданд [ва] аз онон ғизо хостанд; [аммо онон] аз меҳмон кардани эшон худдорӣ карданд. Сипас дар он ҷо деворе ёфтанд, ки мехост фуру бирезад ва [Хизр] онро росту устувор кард. [Мӯсо] Гуфт: «Агар мехостӣ, [метавонистӣ] барои он [қор аз онон] музде бигирӣ»

﴿فَانظَرْنَا حَتَّىٰ إِذَا أَتَيْنَا أَهْلَ قَرْيَةٍ

أَسْتَطَعْنَا أَهْلَهَا فَأَبْوَأْنَا

يُضَيِّقُونَهَا فَوَجَدَا فِيهَا جِدَارًا

يُرِيدُ أَنْ يَنْقَضَ فَأَقَامَهُ ۗ قَالَ لَوْ

شِئْتَ لَتَّخَذْتَ عَلَيْهِ أَجْرًا﴾ ٧٧

78. [Хизр] Гуфт: «Ин ки замони ҷудоии ману ту фаро расидааст. Ба зудӣ туро аз тавзеҳ [ва далели] он чи ки натавонистӣ дар баробараш шикебой кунӣ, огоҳ хоҳам сохт

﴿قَالَ هَذَا فِرَاقُ بَيْنِي وَبَيْنِكَ

سَأُنَبِّئُكَ بِتَأْوِيلِ مَا لَمْ تَسْتَطِعْ

عَلَيْهِ صَبْرًا﴾ ٧٨

79. Аммо он киштӣ аз они бенавоёне буд, ки дар дарё қор мекарданд; пас, хостам маъюбаш қунам; [зеро] пеши роҳашон [дар дарё] подшоҳе [ситамгор] буд, ки ҳар киштии [солиме]-ро ба зур мегирифт

﴿أَمَّا السَّفِينَةُ فَكَانَتْ لِمَسْلُكِينَ

يَعْمَلُونَ فِي الْبَحْرِ فَأَرْدَتْ أَنْ

أَعْيَبَهَا وَكَانَ وَرَاءَهُمْ مَلِكٌ يَأْخُذُ

كُلَّ سَفِينَةٍ غَصْبًا﴾ ٧٩

80. Ва аммо он навҷавон падару модараш муъмин буданд; пас, тарсидем, ки он дуру ба саркашӣ ва қуфр во дорад

﴿وَأَمَّا الْغُلَامُ فَكَانَ أَبَوَاهُ مُؤْمِنَيْنِ

فَخَشِينَا أَنْ يُرْهَقَهُمَا طُغْيَانًا

وَكُفْرًا﴾ ٨٠

81. Az in rū, hostem, ki
Парвардигорашон ба ҷойи ӯ
[фарзанди] поктару меҳрубонтаре ба
онҳо ато фармояд
82. Ва аммо он девор барои ба ду
писарбачаи ятим дар он шаҳр буд ва
зери он ганҷе буд, ки ба он ду тааллуқ
дошт ва падарашон [низ] марде
дурусткор буд; пас, Парвардигорат
хост, ки онон ба ҳадди булуғ бирасанд
ва ганҷи хешро [аз зери он девор]
берун оваранд. Ин раҳмате аз ҷониби
Парвардигори ту буд ва ман ин
[корҳо]-ро худсарона накардам, ин буд
тавзеҳ [ва далели] корҳое, ки
натавонистӣ дар баробараш шикейбой
кунӣ»
83. Ва [эй паёмбар, мушрикони
яхудиён] дар бораи «Зу-л-қарнайн» аз
ту мепурсанд; бигӯ: «Ба зудӣ чизе аз
саргузашти ӯ бароятон хоҳам хонд»
84. Мо дар замин ба ӯ қудрату ҳукумат
додем ва василаи [расидан ба] ҳар
чизеро дар ихтиёраш ниҳодем
85. Пас, ӯ [аз ин] васоил [барои
расидан ба аҳдофаш] истифода кард
86. [Рӯзе дар замин ба роҳ афтод] То
ба маҳалли ғуруби хуршед расид.
[Чунин ба назараш расид] Ки хуршед
дар чашмае гарм ва гилолуд ғуруб
мекунад ва дар [наздикии он ҷо қавме
[қофир]] ёфт. [Ба ӯ] Гуфтем: «Эй Зу-л-
қарнайн, ё [ононро] мучозот мекуни ё
дар миёнашон [рафтори] накуе пеш
мегири»

فَأَرَدْنَا أَنْ يُبْدِلَهُمَا رَبُّهُمَا خَيْرًا
مِنْهُ زَكَاةً وَأَقْرَبَ رُحْمًا ﴿٨١﴾

وَأَمَّا الْجِدَارُ فَكَانَ لِغُلَامَيْنِ يَتِيمَيْنِ
فِي الْمَدِينَةِ وَكَانَ تَحْتَهُ كَنْزٌ لَهُمَا
وَكَانَ أَبُوهُمَا صَالِحًا فَأَرَادَ رَبُّكَ
أَنْ يَبْلُغَا أَشُدَّهُمَا وَيَسْتَخْرِجَا
كَنْزَهُمَا رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ وَمَا
فَعَلْتُهُ عَنْ أَمْرِي ذَلِكَ تَأْوِيلُ مَا
لَمْ تَسْطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا ﴿٨٢﴾

وَسَأَلُونَكَ عَنِ الْقَرْنَيْنِ قُلْ
سَأَتْلُو عَلَيْكُمْ مِنْهُ ذِكْرًا ﴿٨٣﴾

إِنَّا مَكَّنَّا لَهُ فِي الْأَرْضِ وَءَاتَيْنَاهُ
مِن كُلِّ شَيْءٍ سَبَبًا ﴿٨٤﴾

فَاتَّبَعَ سَبَبًا ﴿٨٥﴾

حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ مَعْرِبَ الشَّمْسِ
وَجَدَهَا تَعْرُبُ فِي عَيْنٍ حَمِئَةٍ
وَوَجَدَ عِنْدَهَا قَوْمًا قُلْنَا يَبَدَأَ
الْقَرْنَيْنِ إِمَّا أَنْ تَعُدَّ بِ وَإِمَّا أَنْ
تَتَّخِذَ فِيهِمْ حُسْنًا ﴿٨٦﴾

87. [Зу-л-қарнайн] Гуфт: «Аммо касеро, ки ситам карда [ва ширк варзида] аст, муҷозот хоҳем кард, сипас ба сӯйи Парвардигора ш бозгардонида мешавад, он гоҳ ўро ба азобе бисёр сахт муҷозот хоҳад кард

قَالَ أَمَا مَنْ ظَلَمَ فَسَوْفَ نُعَذِّبُهُ
ثُمَّ يُرَدُّ إِلَىٰ رَبِّهِ فَيُعَذِّبُهُ عَذَابًا
ثَقِيلًا ﴿٨٧﴾

88. Ва аммо касе, ки имон оварад ва кори шоиста анҷом диҳад, пас, [дар охират] накутарин подош [биҳишт]-ро хоҳад дошт ва бо мулоимат [ва меҳрубонӣ] бо вай сухан хоҳем гуфт»

وَأَمَّا مَنْ ءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُ
جَزَاءٌ أَحْسَنُ ۖ وَسَنَقُولُ لَهُ مِنْ
أَمْرِنَا يُسْرًا ﴿٨٨﴾

89. Сипас [Зу-л-қарнайн] аз васоили [худ] истифода кард [ва ба сӯйи машриқ рафт]

ثُمَّ أَتْبَعَ سَبَبًا ﴿٨٩﴾

90. То он ки ба ҷойгоҳи баромадани хуршед расид. [Дар он ҷо хуршедро] Дид, ки бар мардумоне тулуъ мекунад, ки дар баробари он [нуру гармои офтоб] барояшон пӯшише қарор надода будем [на сарпаноҳе на сояи дарахте]

حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ مَطْلِعَ الشَّمْسِ
وَجَدَهَا تَطْلُعُ عَلَىٰ قَوْمٍ لَّمْ نَجْعَلْ
لَهُمْ مِنْ دُونِهَا سِتْرًا ﴿٩٠﴾

91. [Кори Зу-л-қарнайн] Инчунин, буд ва Мо ба он чи ў дар ихтиёр дошт [ва анҷом медод], комилан огоҳ будем

كَذَٰلِكَ ۖ وَقَدْ أَحَطْنَا بِمَا لَدَيْهِ
خُبْرًا ﴿٩١﴾

92. Сипас [Зу-л-қарнайн] аз имконот [-и худ] истифода кард [ва ба ҷойе байни шарку ғарб рафт]

ثُمَّ أَتْبَعَ سَبَبًا ﴿٩٢﴾

93. [Ў ҳамчунон рафт] То ба [дарае] миёни ду кӯҳ расид ва дар канори он ду [кӯҳ] мардумро ёфт, ки сухане [ба ҷуз забони худро] намефаҳмиданд

حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ بَيْنَ السَّدَّيْنِ وَجَدَ
مِنْ دُونِهِمَا قَوْمًا لَّا يَكَادُونَ
يَفْقَهُونَ قَوْلًا ﴿٩٣﴾

94. [Онон] Гуфтанд: «Эй Зу-л-қарнайн, Яъчучу Маъчуч дар ин сарзамин [табаҳқорӣ ва] фасод мекунад. Пас, оё [мумкин аст] харче дар ихтиёр қарор диҳем, то миёни мо ва онон садде бисозӣ?»

قَالُوا يَا ذَا الْقُرَيْنَيْنِ إِنَّ يَا جُوحَ
وَمَا جُوحَ مُؤْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ
فَهَلْ نَجْعَلُ لَكَ خَرْجًا عَلَىٰ أَنْ
تَجْعَلَ بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمْ سَدًّا ﴿٤٤﴾

95. ӯ гуфт: «Он чи [аз қудрату сарват] ки Парвардигорам дар он ба ман тавоноӣ додааст [аз он чи арза мекунад], беҳтар аст; пас, маро бо неру [-и инсонӣ] ёри кунед, [то] миёни шумо ва онон садде муҳкамаи устувор созем

قَالَ مَا مَكَّنِّي فِيهِ رَبِّي خَيْرٌ
فَأَعِينُونِي بِقُوَّةٍ أَلْجَأَ بَيْنَكُمْ
وَبَيْنَهُمْ رَدْمًا ﴿٤٥﴾

96. Ҳатман, қитъаҳои оҳан бароям биёваред [ва рӯйи ҳам бичинед]», то вақте қомилан миёни ду кӯҳро баробар сохт [ва пӯшонд. Сипас] гуфт: «[Дар атрофи девораи оҳанин оташ бияфрӯсед ва] дар он бидамед». [Онон чунин қарданд] То вақте он [қитаоти оҳан]-ро ғудохта қард; [сипас] гуфт: «[Акнун] мисӣ обшуда бароям биёваред, то рӯйи он [девор] бирезам».

عَاثُونِي رُبْرُ الْحَدِيدِ حَتَّىٰ إِذَا
سَاوَىٰ بَيْنَ الْأَصْدَفَيْنِ قَالَ أَنْفُخُوا
حَتَّىٰ إِذَا جَعَلَهُ نَارًا قَالَ عَاثُونِي
أُفْرِغْ عَلَيْهِ قِطْرًا ﴿٤٦﴾

97. Пас, [Яъчучу Маъчуч] дигар натавонистанд аз он боло раванд ва [ҳатто] натавонистанд сӯрохе дар он эҷод кунанд

فَمَا اسْتَطَعُوا أَنْ يَظْهَرُوهُ وَمَا
اسْتَطَعُوا لَهُ نَقْبًا ﴿٤٧﴾

98. [Он гоҳ Зу-л-қарнайн] Гуфт: «Ин [сад] аз раҳмати Парвардигори ман аст [ва то Аллоҳ таоло бихоҳад, боқӣ мемонад]; аммо ҳангоме ки ваъдаи Парвардигорам фаро расад, онро дарҳам мекубад ва ваъдаи Парвардигорам ҳақ аст»

قَالَ هَذَا رَحْمَةٌ مِّن رَّبِّي فَإِذَا جَاءَ
وَعْدَ رَبِّي جَعَلَهُ دَكَّاءَ وَكَانَ وَعْدُ
رَبِّي حَقًّا ﴿٤٨﴾

99. Ва дар он рӯз [ки чаҳон поён мепазирад] ононро [чунон] раҳо мекунем, ки [аз фаровонии чамъият] дар ҳам меомезанд ва [ҳамин, ки] дар сур дамида шуд, ҳамаро [дар як чо] чамъ мекунем

100. Ва он рӯз дузахро ошкоро бар кофирон арза медорем

101. [Ҳамон] Касоне, ки чашмонашон аз ёди ман дар парда [-и ғафлат] буд ва тавони шунидан [-и оёти илоҳиро] надоштанд

102. Оё касоне, ки куфр варзиданд, пиндоштаанд, ки [метавонанд] ба ҷойи ман бандагонаро корсоз [ва дӯсти худ] бигиранд? Бе тардид, Мо дузахро барои кофирон ҷойгоҳи пазиروي сохтаем

103. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «[Меҳоҳед] Шуморо аз зиёнкортарин [мардум] дар корҳо огоҳ созам?»

104. Касоне, ки талашашон дар зиндагии дунё табоҳ гаштааст ва худ мепиндорад, ки кори наку мекунанд»

105. Онон касоне ҳастанд, ки ба оёти Парвардигорашон ва дидори ӯ [дар охират] кофир шуданд; пас, корҳояшон табоҳ гашт ва рӯзи қиёмат барояшон [ҳеч қадру] арзише қоил намешавем

*وَتَرَكْنَا بَعْضَهُمْ يَوْمَئِذٍ يَمُوجُ فِي بَعْضٍ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَجَمَعْنَاهُمْ جَمَاعًا ﴿٩٩﴾

وَعَرَضْنَا جَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ لِلْكَافِرِينَ عَرَضًا ﴿١٠٠﴾

الَّذِينَ كَانَتْ أَعْيُنُهُمْ فِي غَطَاءٍ عَن ذِكْرِي وَكَانُوا لَا يَسْتَطِيعُونَ سَمْعًا ﴿١٠١﴾

أَفَحَسِبَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَن يَتَّخِذُوا عِبَادِي مِن دُونِي أَوْلِيَاءَ إِنَّا أَعْتَدْنَا جَهَنَّمَ لِلْكَافِرِينَ نُزُلًا ﴿١٠٢﴾

قُلْ هَلْ نُنَبِّئُكُمْ بِالْأَخْسَرِينَ أَعْمَالًا ﴿١٠٣﴾

الَّذِينَ ضَلَّ سَعْيُهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ يُحْسِنُونَ أَنَّهُمْ يُحْسِنُونَ صُنْعًا ﴿١٠٤﴾

أُولَئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَلِقَائِهِ فَحَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فَلَا تُقِيمُ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَزَنًا ﴿١٠٥﴾

106. Инчунин аст, ки ба хотири куфре,
ки варзидаанд ва оёту паёмбарони
Маро ба тамасхур гирифтаанд
подошашон дузах аст

ذَلِكَ جَزَاءُهُمْ جَهَنَّمَ بِمَا كَفَرُوا
وَاتَّخَذُوا آيَاتِي وَرُسُلِي هُزُؤًا ﴿١٠٦﴾

107. Бе тардид, касоне, ки имон
овардаанд ва корхое шоиста анҷом
додаанд, боғҳои [биҳишти] барин
манзилгоҳашон хоҳад буд

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ كَانَتْ لَهُمْ جَنَّاتُ
الْفِرْدَوْسِ نُزُلًا ﴿١٠٧﴾

108. Човидона дар он хоҳанд монд ва
ҳаргиз аз он ҷо ба ҷойи дигаре гароиш
надоранд

خَالِدِينَ فِيهَا لَا يَبْعُثُونَ عَنْهَا
جُوعًا ﴿١٠٨﴾

109. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Агар дарё
барои [нигориши] калимоти
Парвардигорам ранг шавад, пеш аз он
ки калимоти Парвардигорам поён
ёбад, ҳатман, дарё ба поён мерасад;
ҳарчанд [дарёхое дигар] ҳаммонанди
он [дарёро низ] ба кумак биёварем»

قُلْ لَوْ كَانَ الْبَحْرُ مِدَادًا لِكَلِمَاتِ
رَبِّي لَفَتِدَ الْبَحْرُ قَبْلَ أَنْ تَنْفَدَ
كَلِمَاتُ رَبِّي وَلَوْ جِئْنَا بِمِثْلِهِ
مَدَدًا ﴿١٠٩﴾

110. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Ман фақат
башаре [одӣ] ҳамчун шумо ҳастам. Ба
ман ваҳй мешавад, ки танҳо
маъбудатон Аллоҳ таоло якҷост; пас,
ҳар ки ба дидори Парвардигораш [дар
охират] умед дорад, бояд кори шоиста
анҷом диҳад ва ҳеҷ касро дар
парастии Парвардигораш шарик
насозад»

قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ
إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ وَاحِدٌ فَمَن
كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ
عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ
رَبِّهِ ۚ أَحَدًا ﴿١١٠﴾

Сураи Марям مريم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Коф, ҳо, ё, ъайн, сод
2. [Ин] Баёни раҳмати Парвардигорат [нисбат] ба бандаш Закариёст
3. Он гоҳ ки Парвардигорашро ба нидое пинҳон [ба дуо] хонд
4. Гуфт: «Парвардигоро, ба ростӣ, ки устухонам суст шуда ва мӯйҳоям аз пирӣ сапед гашта ва эй Парвардигорам, [ҳаргиз] дар дуои ту [аз иҷобат] бебаҳра набудаам
5. Ва ман пас аз [марги] худ аз хешовандонам [нисбат ба ҳифзи дини Ту] бимнокам ва ҳамсарам [низ] нозост; пас, ба лутфи хеш фарзанде ба ман ато фармо
6. [Писаре, ки] Вориси ману вориси хонадони Яъқуб бошад; ва Парвардигоро, ўро [дар илму дин инсоне] писандида гардон»
7. [Аллоҳ таоло дуояшро иҷобат карду фармуд] «Эй Закариё, Мо туро ба [таваллуди] писаре башорат медиҳем, ки номаш Яҳё аст [ва] пеш аз ин ҳамноме барояш қарор надодаем»

كَهَيَّصَّ ۝

ذِكْرَ رَحْمَتِ رَبِّكَ عَبْدَهُ زَكَرِيَّا ۝

إِذْ نَادَى رَبَّهُ نِدَاءً خَفِيًّا ۝

قَالَ رَبِّ إِنِّي وَهَنَ الْعَظْمُ مِنِّي
وَأَسْعَلُ الرَّأْسُ شَيْبًا وَلَمْ أَكُنْ

يَدْعَاكَ رَبِّ شَقِيًّا ۝

وَأِنِّي خِفْتُ الْمَوَالِيَ مِنْ وَرَائِي
وَكَانَتِ امْرَأَتِي عَاقِرًا فَهَبْ لِي مِنْ

لَدُنكَ وَلِيًّا ۝

يَرْثُنِي وَيِرِثْ مِنْ عَالٍ يَعْقُوبُ ۝

وَأَجْعَلْهُ رَبِّ رَضِيًّا ۝

يٰزَكَرِيَّا إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَامٍ اسْمُهُ

يَحْيَى لَمْ نَجْعَلْ لَهُ مِنْ قَبْلُ

سَمِيًّا ۝

8. [Закариё] Гуфт: «Парвардигоро, чи гуна писаре хоҳам дошт, дар ҳоле ки ҳамсарам нозост ва ман [низ] аз шиддати пирӣ ба нотавонӣ расидаам?»

9. [Фаришта] Гуфт: «Ин гуна аст [ки ту мегӯӣ, вале] Парвардигорат фармудааст: «Ин [амр] барои Ман осон аст ва ба ростӣ, пеш аз ин [низ] туро офаридем, дар ҳоле ки чизе набудӣ»

10. [Закариё] Гуфт: «Парвардигоро, барои ман нишонае [бар таҳаққуқи ин башорат] қарор бидеҳ». [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Нишонаи ту ин аст, ки се шабона [рӯз] дар ҳоле ки солим [ва тандуруст] ҳастӣ, бо мардум сухан намегӯӣ»

11. Пас, ӯ аз меҳроб [ҷойгоҳи ибодаташ] ба сӯи қавмаш рафт ва ба онон ишора кард, ки: «бомдоду шомгоҳ [Парвардигорро] ба покӣ ёд кунед»

12. [Аллоҳ таоло фармуд] «Эй Яҳё, китоби [Таврот]-ро бо қувват [ва ҷиддият] бигир» ва дар кӯдакӣ ба ӯ дониш [ва ҳикмат] додем

13. Ва аз ҷониби хеш [ба ӯ] муҳаббатӣ покӣ [аз гуноҳон ато кардем] ва ӯ парҳезкор буд

14. Ва нисбат ба падару модараш накукор буд ва саркаш [-у] нофармон набуд

قَالَ رَبِّ أَنَّى يَكُونُ لِي غُلَامٌ
وَكَاذِبَةٌ أَمْرَأَتِي غَافِرًا وَقَدْ بَلَغْتُ
مِنَ الْكِبَرِ عِتِيًّا ⑧

قَالَ كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلَيَّ هَيِّئٌ
وَقَدْ خَلَقْنَاكَ مِن قَبْلُ وَلَمْ تَكُ
شَيْئًا ⑨

قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِي آيَةً قَالَ آيَاتُكَ
أَلَّا تُكَلِّمَ النَّاسَ تِلْكَ لَيَالٍ
سَوِيًّا ⑩

فَخَرَجَ عَلَى قَوْمِهِ مِنَ الْمِحْرَابِ
فَأَوْحَى إِلَيْهِمْ أَنْ سَبِّحُوا بُكْرَةً
وَعَشِيًّا ⑪

يَبِيحُصَىٰ خُذِ الْكِتَابَ بِقُوَّةٍ وَاذِّنْهُ
الْحُكْمَ صَبِيًّا ⑫

وَحَنَانًا مِّن لَّدُنَّا وَزَكَاةً وَكَانَ
تَقِيًّا ⑬

وَبِرًّا بِوَالِدَيْهِ وَلَمْ يَكُن جَبَّارًا
عَصِيًّا ⑭

15. Ва салом [ва амнияти Аллоҳ таоло] бар ӯ бод, рӯзе, ки мутаваллид шуд ва рӯзе, ки мемирад ва рӯзе, ки зинда барангехта мешавад

وَسَلَّمَ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَيَوْمَ يَمُوتُ
وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا ﴿١٥﴾

16. Ва дар [ин] китоб [Қуръон] аз Марям ёд кун, он гоҳ ки аз хонаводааш канора гирифт [ва дар] ноҳияи шарқӣ [аз онон] мустақар шуд.

وَأَذْكُرْ فِي الْكِتَابِ مَرْيَمَ إِذِ
انْتَبَذَتْ مِنْ أَهْلِهَا مَكَانًا شَرِيفًا ﴿١٦﴾

17. Ва миёни худ ва онҳо пардае афканд [то хилватгоҳи ибодаташ бошад]. Он гоҳ [мо] Рӯҳи худ [Ҷабраил]-ро ба сӯяш фиристодем ва ба шакли инсоне хушандом бар вай намоён гашт.

فَاتَّخَذَتْ مِنْ دُونِهِمْ حِجَابًا
فَأَرْسَلْنَا إِلَيْهَا رُوحَنَا فَتَمَثَّلَ لَهَا
بَشَرًا سَوِيًّا ﴿١٧﴾

18. [Марям] Гуфт: «Ман аз [шарри] ту ба [Аллоҳи] Раҳмон паноҳ мебарам. Агар парҳезкорӣ [ба ман осеб нарасон]»

قَالَتْ إِنَّيَأَعُوذُ بِالرَّحْمَنِ مِنْكَ إِن
كُنْتَ تَقِيًّا ﴿١٨﴾

19. [Ҷабраил] гуфт: «Яқинан, ман фиристодаи Парвардигорат ҳастам, то ба ту писари покизае бахшам»

قَالَ إِنَّمَا أَنَا رَسُولُ رَبِّكِ لِأَهَبَ لَكِ
عُلْمًا زَكِيًّا ﴿١٩﴾

20. [Марям] гуфт: «Чи гуна мумкин аст писаре дошта бошам; ҳол он ки дасти ҳеч инсоне ба ман нарасидааст ва бадкор [низ] набудаам?»

قَالَتْ أَنَّى يَكُونُ لِي غُلْمٌ وَلَمْ
يَمَسْسَنِي بَشَرٌ وَلَمْ أَكُ بَغِيًّا ﴿٢٠﴾

21. [Ҷабраил] Гуфт: «[Дастур] чунин аст. Парвардигорат фармуд: «Ин [кор] бар ман осон аст ва ӯро барои мардум нишонае [аз қудрати хеш] қарор медиҳем ва [низ] раҳмате аз сӯи Мост; ва ин [шеваи таваллуд] амре анҷомёфта [ва ҳатмӣ] аст»

قَالَ كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلَيَّ هَيِّئًا
وَلِنَجْعَلَهُ آيَةً لِلنَّاسِ وَرَحْمَةً مِنَّا
وَكَانَ أَمْرًا مَّقْضِيًّا ﴿٢١﴾

22. Пас, [Марям] ба ӯ бордор шуд. Ва бо ӯ ба ҷоие дурдаст [рафт ва аз мардум] канора гирифт

* فَحَمَلَتْهُ فَانْتَبَذَتْ بِهِ مَكَانًا
فَصِيًّا ﴿٢٢﴾

23. Пас, дарди зоймон ўро ба самти як танаи нахл кашонд [ва ў дар ҳоле ки дард мекашид] гуфт: «Эй кош, пеш аз ин мемурдам ва ба куллий аз ёдҳо мерафтам [то касе дар бораам хаёли ботил накунад]»

24. Ногаҳон аз зери [пойи] ў [Исо] нидояш дод, ки: «Ғамгин мабош. Парвардигорат зери [пойи] ту чашмаи обе равон сохтааст

25. Ва танаи нахпро ба тарафи худ такон бидеҳ, [то] рутаби тоза бар ту фуру резад

26. Пас, [аз он хурмо] бихӯр ва [аз оби чашма] бинӯш ва дидагонро [ба ин фарзанд] равшан дор; ва агар ҳар як аз мардумро дидӣ, [бо ишора] бигӯ: «Ман барои [Аллоҳи] Раҳмон рӯзаи [сукут] назр кардам ва имрӯз бо ҳеҷ инсон сухан нахоҳам гуфт»

27. Пас, [Марям] дар ҳоле ки ў [Исо]-ро бардошта буд, назди қавмаш омад. Онон гуфтанд: «Эй Марям, ба ростӣ, дурӯғи бузурге мегӯӣ [ки навзод бидуни падар мутаваллид шудааст]

28. Эй хоҳари Ҳорун, на падарат марди бадқоре буд ва на модарат [зани] бадқорое»

29. Пас, Марям ба ў [Исо] ишора кард. Онон гуфтанд: «Чи гуна бо кӯдаке дар гаҳвора сухан бигӯем?»

30. [Исо ба сухан омад ва] гуфт: «Ман бандаи Аллоҳ таоло ҳастам. Ў ба ман китоб дода ва маро паёмбар сохтааст

فَأَجَاءَهَا الْمَخَاضُ إِلَى جِذْعِ
التَّخْلَةِ قَالَتْ يَلَيْتَنِي مِثُّ قَبْلِ
هَذَا وَكُنْتُ نَسِيًا مَنِيًّا ﴿٢٣﴾

فَتَادَلَّهَا مِنْ تَحْتِهَا أَلَّا تَحْزَنِي قَدْ
جَعَلَ رَبُّكَ تَحْتِكَ سَرِيًّا ﴿٢٤﴾

وَهَزَيْتِ إِلَيْكَ يَجِدُكَ التَّخْلَةَ تَسْقِطُ
عَلَيْكَ طَبًّا جَنِيًّا ﴿٢٥﴾

فَكُلِي وَأَشْرَبِي وَقَرِّي عَيْنًا فَمَا
تَرَيْنَ مِنَ الْبَشَرِ أَحَدًا فَقُولِي إِنِّي
نَذَرْتُ لِلرَّحْمَنِ صَوْمًا فَلَنْ أُكَلِّمَ
الْيَوْمَ إِنْسِيًّا ﴿٢٦﴾

فَأْتَتْ بِهِ قَوْمَهَا تَحْمِلُهُ قَالُوا
يَمْرَيْمُ لَقَدْ جِئْتِ شَيْئًا فَرِيًّا ﴿٢٧﴾

يَتَأَخَذُ هَرُونَ مَا كَانَ أَبُوكَ أَمْرًا
سَوِيًّا وَمَا كَانَتْ أُمُّكَ بَغِيًّا ﴿٢٨﴾

فَأَشَارَتْ إِلَيْهِ قَالُوا كَيْفَ نُكَلِّمُ مَنْ
كَانَ فِي الْمَهْدِ صَبِيًّا ﴿٢٩﴾

قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ ءَاتَانِي الْكِتَابَ
وَجَعَلَنِي نَبِيًّا ﴿٣٠﴾

31. Ва маро – ҳар чо ки бошам –
пурбаракат намуда ва то зинда
ҳастам, ба намозу закот супоришам
кардааст

وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا أَيْنَ مَا كُنْتُ
وَأَوْصَانِي بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ مَا دُمْتُ
حَيًّا ﴿٣١﴾

32. Ва нисбат ба модарам накукор
[гардонида] ва маро [дар баробари
Парвардигорам] саркаш [-у] нофармон
қарор надодааст

وَبَرًّا بِوَالِدَتِي وَلَمْ يَجْعَلْنِي جَبَّارًا
شَقِيبًا ﴿٣٢﴾

33. Ва салом бар ман рӯзе, ки
мутавааллид шудам ва рӯзе, ки
мемирам ва рӯзе, ки зинда барангехта
мешавам»

وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ أَمُوتُ
وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا ﴿٣٣﴾

34. Ин аст [ҳикояти] Исо писари
Марям; [ҳамон] гуфтори росте, ки
[гумроҳон] дар борааш тардид [ва
ихтилоф] мекунад

ذَٰلِكَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ ۗ قَوْلَ الْخُلُقِ
الَّذِي فِيهِ يَمْتَرُونَ ﴿٣٤﴾

35. [Ҳаргиз] Сазовор нест, ки Аллоҳ
таоло [барои хеш] фарзанде бигирад.
Ў [поку] муназзаҳ аст. [Аллоҳ таоло]
Ҳар гоҳ кореро ирода кунад, фақат ба
он мегӯяд: «Мавҷуд шав»; пас
[бедиранг] мавҷуд мешавад

مَا كَانَ لِلَّهِ أَنْ يَتَّخِذَ مِنْ وَلَدٍ
سُبْحٰنَهُۥٓ إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا
يَقُولُ لَهُۥ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٣٥﴾

36. Ва [Исо ба қавмаш гуфт] «Бе
тардид, Аллоҳ таоло Парвардигори
ман ва шумост; пас, ўро парастед [ки]
роҳи рост ин аст»

وَإِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ
هٰذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٣٦﴾

37. Он гоҳ гурӯҳҳо [-и мухталифи
қавмаш] дар миёни худ дучори
ихтилоф шуданд. Пас, вой бар онҳо,
ки куфр варзиданд аз мушоҳидаи рӯзи
бузург [қиямат]!

فَأَخْتَلَفَ الْأَحْزَابُ مِنْ بَيْنِهِمْ
فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ مَّشْهَدِ
يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٣٧﴾

38. Он рӯз, ки назди мо меоянд, чи [хуб] шунаво ва бино ҳастанд! Аммо имрӯз [дар зиндагии дунё] ситамгорон дар гумроҳии ошкоранд

أَسْمِعْ بِهِمْ وَأَبْصِرْ يَوْمَ يَأْتُونَنَا
لَكِنَّ الظَّالِمُونَ الَّذِينَ فِي ضَلَالٍ
مُبِينٍ ﴿٣٨﴾

39. Ва [эй паёмбар] ба онон дар бораи рӯзи [пушаймонӣ ва] ҳасрат хушдор бидех; он гоҳ ки кори [доварӣ] анҷом мегирад; ва [имрӯз] онон дар ғафлатанд ва имон намеоваранд

وَأَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْحَسْرَةِ إِذْ قُضِيَ
الْأَمْرُ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ وَهُمْ لَا
يُؤْمِنُونَ ﴿٣٩﴾

40. Яқинан, Мо замин ва ҳар киро бар он аст, ба ирс мебарем ва [ҳама] ба сӯйи Мо бозгардонида шаванд

إِنَّا نَحْنُ نَرِثُ الْأَرْضَ وَمَنْ عَلَيْهَا
وَالَّذِينَ يُرْجِعُونَ ﴿٤٠﴾

41. Ва [эй паёмбар] дар ин китоб аз Иброҳим ёд кун. Бе тардид, ӯ паёмбаре ростгӯ буд

وَأَذْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّهُ
كَانَ صِدْقًا نَبِيًّا ﴿٤١﴾

42. Ҳангоме ки ба падараш [Озар] гуфт: «Падарҷон, чаро чизеро парастӣш мекунӣ, ки на [дуоятро] мешунавад ва на [ибодататро] мебинад ва на газандеро аз ту дур месозад?»

إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ يَا أَبَتِ لِمَ تَعْبُدُ مَا لَا
يَسْمَعُ وَلَا يُبْصِرُ وَلَا يُغْنِي عَنْكَ
شَيْئًا ﴿٤٢﴾

43. Падарҷон, яқинан, аз дониши [вахӣ] чизе ба ман расидааст, ки [ҳаргиз] ба ту нарасидааст; пас, аз ман пайравӣ кун, то ба роҳе рост ҳидоят кунам

يَتَأْتِي إِيَّيْ قَدْ جَاءَنِي مِنَ الْعِلْمِ مَا
لَمْ يَأْتِكَ فَاتَّبِعْنِي أَهْدِكَ صِرَاطًا
سَوِيًّا ﴿٤٣﴾

44. Падарҷон, аз шайтон пайравӣ накун, [чаро ки] бе тардид, шайтон нисбат ба [Аллоҳи] Раҳмон нофармон буд

يَتَأْتِي لَّا تَعْبُدُ الشَّيْطَانَ إِنَّ
الشَّيْطَانَ كَانَ لِلرَّحْمَنِ عَصِيًّا ﴿٤٤﴾

45. Падарчон, ман метарсам, ки аз [ҷониби Аллоҳи] Раҳмон азобе ба ту расад ва [дар дузах] аз дӯстон [ва ҳамнишинони] шайтон бошӣ»

يَا بَتِّ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يَمَسَّكَ
عَذَابٌ مِّنَ الرَّحْمَنِ فَتَكُونُ
لِلشَّيْطَانِ وَلِيًّا ﴿٤٥﴾

46. [Озар] Гуфт: «Эй Иброҳим, оё аз маъбудҳои ман рӯйгардонӣ? Агар [аз ақидаат] даст барнадорӣ, ҳатман, сангсорат мекунам; [биррав] ва муддати зиёде аз ман дур шав»

قَالَ أَرَأَيْبُ أَنْتَ عَنِّي يَا بَتِّ
يَا بَتِّ إِبْرَاهِيمُ لَئِن لَّمْ تَنْتَهَ لِأَرْجُمَنَّكَ
وَأَهْجُرَنِي مَلِيًّا ﴿٤٦﴾

47. [Иброҳим] Гуфт: «Салом [ва амният аз ҷониби ман] бар ту. Ба зудӣ аз Парвардигорам бароят омурзиш хоҳам хост. Бе тардид, ӯ нисбат ба ман бисёр меҳрубон аст

قَالَ سَلَامٌ عَلَيْكَ سَأَسْتَعِيرُ لَكَ
رَبِّي إِنَّهُ كَانَ بِي حَفِيًّا ﴿٤٧﴾

48. Ва аз шумо [қофирон] ва он чи ба ҷойи Аллоҳ таоло мехонед, канорагирӣ мекунам ва Парвардигорамро мехонам. Умед аст, ки дар хондани Парвардигорам [аз иҷобат] бебаҳра набошам»

وَأَعْتَزَلْكُمْ وَمَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ
اللَّهِ وَأَدْعُوا رَبِّي عَسَىٰ أَلَّا أَكُونَ
بِدْعَاءِ رَبِّي شَفِيًّا ﴿٤٨﴾

49. Пас, чун аз онон ва он чи ба ҷойи Аллоҳ таоло мепарастиданд, канорагирӣ кард, Исҳоқ ва Яъқубро ба ӯ бахшидем ва ҳамаи [онон]-ро паёмбар намудем

فَلَمَّا أَعْتَزَلَهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ
دُونِ اللَّهِ وَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ
وَيَعْقُوبَ وَكُلًّا جَعَلْنَا نَبِيًّا ﴿٤٩﴾

50. Ва эшонро аз раҳмати хеш баҳраманд сохтем ва барояшон [дар миёни мардум овозаи баланд ва] номи наку ниҳодем

وَوَهَبْنَا لَهُمْ مِّن رَّحْمَتِنَا وَجَعَلْنَا لَهُمْ
لِسَانَ صِدْقٍ عَلِيًّا ﴿٥٠﴾

51. Ва дар ин китоб аз Мӯсо ёд кун. Бе тардид, ӯ [баргузидае] мухлис ва фиристодаву паёмбар буд

وَأذْكُرْ فِي الْكِتَابِ مُوسَىٰ إِنَّهُ كَانَ
مُخْلِصًا وَقَانَ رَسُولًا نَّبِيًّا ﴿٥١﴾

52. Ва [мо] ўро аз самти рости [кӯҳи]
Тӯр нидо додем ва муноҷоткунон [ба
хеш] наздикаш сохтем

وَنَدَيْتَهُ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ الْأَيْمَنِ
وَوَقَرَبْتَهُ نَجِيًّا ﴿٥٢﴾

53. Ва аз раҳмати худ бародараш
Ҳорунро – ки, паёмбар [ва ёвари ӯ]
буд – ва ба вай ато кардем

وَوَهَبْنَا لَهُ مِنْ رَحْمَتِنَا أَخَاهُ هَارُونَ
نَبِيًّا ﴿٥٣﴾

54. Ва дар ин китоб аз Исмоил ёд кун.
Бе тардид, ӯ ростваъда ва
фиристодаву паёмбар буд

وَأَذْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ إِنَّهُ
كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ وَكَانَ رَسُولًا
نَبِيًّا ﴿٥٤﴾

55. Ва [ҳамвора] хонаводаашро ба
намозу закот фармон медод ва назди
Парвардигораш писандида буд

وَكَانَ يَأْمُرُ أَهْلَهُ بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ
وَكَانَ عِنْدَ رَبِّهِ مَرْضِيًّا ﴿٥٥﴾

56. Ва дар ин китоб аз Идрис ёд кун.
Бе тардид, ӯ ростгуфтору паёмбаре
буд

وَأَذْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِدْرِيسَ إِنَّهُ
كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا ﴿٥٦﴾

57. Ва [мо] ўро ба мақоме баланд
баркашидем

وَرَفَعْنَاهُ مَكَانًا عَلِيًّا ﴿٥٧﴾

58. Инон касоне аз паёмбарон
ҳастанд, ки Аллоҳ таоло бар эшон
неъмат [ҳидоят] дод; [афроде] аз
фарзандони Одам ва аз касоне, ки
ҳамроҳи Нух [бар киштӣ] савор
кардем ва аз фарзандони Иброҳим ва
Яъқуб ва аз [ҷумла] афроде, ки
ҳидоят кардем ва баргузидем [ва] ҳар
гоҳ оёти [Парвардигори] Раҳмон бар
эшон хонда мешуд, сачдакунон ва
гирён ба хок меафтоданд

أُولَئِكَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ
مِنَ النَّبِيِّينَ مِنْ ذُرِّيَةِ آدَمَ وَمِمَّنْ
حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ وَمِنْ ذُرِّيَةِ إِبْرَاهِيمَ
وَإِسْرَائِيلَ وَمِمَّنْ هَدَيْنَا وَاجْتَبَيْنَا
إِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُ الرِّحْمَنِ
خَرُّوا سُجَّدًا وَبُكِيًّا ﴿٥٨﴾

59. Он гоҳ пас аз онон чонишиноне гумроҳ ва ношоиста омаданд, ки намозро табоҳ сохтанд [дар он саҳлангорӣ намуданд] ва аз ҳавасҳо [ва шаҳавот] пайравӣ карданд; ва ба зудӣ [кайфари] гумроҳии [хеш]-ро хоҳанд дид

﴿فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ
أَضَاعُوا الصَّلَاةَ وَاتَّبَعُوا الشَّهْوَاتِ
فَسَوْفَ يَلْقَوْنَ عَذَابًا﴾⁵⁹

60. Магар касе, ки тавба намуд ва имон овард ва коре шоиста кард. Пас, инон ба биҳишт дохил мешаванд ва бар онон ҳеч ситаме намеравад

﴿إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا
فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا
يُظَلَّمُونَ شَيْئًا﴾⁶⁰

61. Боғҳое ҷовидон, ки [Аллоҳи] Раҳмон аз [олам] нопаído ба бандагонаш ваъда додааст. Яқинан, ваъдаи ӯ омаданӣ аст

﴿جَنَّاتٍ عَدْنٍ الَّتِي وَعَدَ الرَّحْمَنُ
عِبَادَهُ بِالْغَيْبِ إِنَّهُ كَانَ وَعْدُهُ
مَأْتِيًا﴾⁶¹

62. Дар он ҷо сухани беҳудае намешунавад [ва гуфторашон] ҷуз салом [у таҳият нест]; ва дар он ҷо бар эшон [ҳар] субҳу шом рӯзӣ [беҳисоб фароҳам] аст

﴿لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا إِلَّا سَلَامًا
وَلَهُمْ رِزْقُهُمْ فِيهَا بُكْرَةً
وَعَشِيًّا﴾⁶²

63. Ин ҳамон биҳиште аст, ки ба ҳар кас аз бандагонамон, ки [дар дунё] парҳезкор бошад, ба мерос медиҳем

﴿تِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي نُورِثُ مِنْ عِبَادِنَا
مَنْ كَانَ تَقِيًّا﴾⁶³

64. Ва [эй Ҷабраил, ба Муҳаммад бигӯ] «Мо ҷуз ба фармони Парвардигорат фуруд намеоем. ӯ ҳоким бар оянда ва гуашта ва ҳоли мост; ва Парвардигорат фаромӯшкор нест

﴿وَمَا نَنْزِلُ إِلَّا بِأَمْرِ رَبِّكَ لَهُ مَا
يَبْتَغُونَ وَمَا خَلَقْنَا وَمَا يَبْتَغُونَ
ذَلِكَ وَمَا كَانَ رَبُّكَ نَسِيًّا﴾⁶⁴

65. [Ҳамон] Парвардигори осмонҳо ва замин ва он чи миёни онҳост; пас, ўро парастииш кун ва бар ибодаташ шикобо [ва пойдор] бош. Оё [ҳаммонанд ва] ҳамноме барояш мешиносӣ?»

66. Ва инсонии [кофир] мегӯяд: «Оё ҳангоме ки бимирам, ба ростӣ, маро зинда [аз ғӯр] берун хоҳанд овард?»

67. Оё инсон ба ёд намеоварад, ки мо пеш аз ин ўро офаридем, дар ҳоле ки ҳеҷ набуд?

68. Пас, савганд ба Парвардигорат, ки яқинан, онон [мункирони қиёмат]-ро бо шаётин маҳшур хоҳем кард; сипас ҳамаро ба зону дароварда гирдогирди дузах ҳозир мекунем

69. Сипас аз ҳар гурӯҳе касонеро дар баробари [фармони Аллоҳи] Раҳмон саркаштар будаанд, берун мекашем

70. Он гоҳ, яқинан, Мо ба [ҳоли] касоне, ки барои [дарафтодан ба] он [оташи даҳшатнок] сазовортаранд, донотарем

71. Ва ҳеҷ як аз шумо [мардум] нест, магар он ки воридаи он мегардад; [муъминон барои убур ва дидан, кофирон барои вуруд ва мондан]. Ин [амр] ҳамвора бар Парвардигорат қазои ҳатмӣ аст

72. Сипас касонеро, ки парҳезкорӣ кардаанд, [аз оташ] наҷот медиҳем ва золимонро ба зону даромада, дар он раҳо мекунем

رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا
فَاعْبُدْهُ وَأَصْطِرِّ لِعِبَادَتِهِ هَلْ
تَعْلَمُ لَهُ سَمِيًّا ﴿١٥﴾

وَيَقُولُ الْإِنْسَانُ أَإِذَا مَا مِثْلَ لَسَوْفَ
أُخْرَجُ حَيًّا ﴿١٦﴾

أَوَلَا يَذْكُرُ الْإِنْسَانُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِنْ
قَبْلُ وَلَمْ يَكْ شَيْئًا ﴿١٧﴾

فَوَرَبِّكَ لَنَحْشُرَنَّهُمْ وَالشَّيَاطِينَ ثُمَّ
لَنُحْضِرَنَّهُمْ حَوْلَ جَهَنَّمَ جِثِيًّا ﴿١٨﴾

ثُمَّ لَنَنْزِعَنَّ مِنْ كُلِّ شِيعَةٍ أَيُّهُمْ
أَشَدُّ عَلَى الرَّحْمَنِ عِثًّا ﴿١٩﴾

ثُمَّ لَنَحْنُ أَعْلَمُ بِالَّذِينَ هُمْ أَوْلَىٰ بِهَا
صِلِيًّا ﴿٢٠﴾

وَإِنْ مِنْكُمْ إِلَّا وَارِدُهَا كَانَ عَلَىٰ
رَبِّكَ حَتْمًا مَّقْضِيًّا ﴿٢١﴾

ثُمَّ نُنَجِّي الَّذِينَ اتَّقَوْا وَنَذَرُ
الظَّالِمِينَ فِيهَا جِثِيًّا ﴿٢٢﴾

73. Ва ҳангоме ки оёти равшани Мо бар онон тиловат мешавад, касоне, ки куфр варзидаанд, ба афроде, ки имон овардаанд, мегӯянд: «Қадам як аз [мо] ду гурӯҳ ҷойгоҳе беҳтару маҷлисе накутар дорад?»

وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ
قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا
أَيُّ الْفَرِيقَيْنِ خَيْرٌ مَّقَامًا وَأَحْسَنُ
نَدِيًّا ﴿٧٣﴾

74. Чи бисёр наслҳоро пеш аз онон нобуд кардем, ки сарвате бештар ва зоҳире ороштатар дошанд

وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّن قَرْنٍ هُمْ
أَحْسَنُ أَثْنًا وَرِعْيًا ﴿٧٤﴾

75. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Ҷар ки дар гумроҳӣ аст, [Аллоҳи] Раҳмон ба ӯ муҳлат медиҳад [то гумроҳиаш бештар шавад] то замоне, ки ваъдаи илоҳиро [ба чашми худ] бубинанд: ё азоби [дунё] ё [кайфари] қиёмат. Пас, ба зудӣ хоҳанд донист, ки чи касе ҷойгоҳаш бадтар ва сипоҳаш нотавонтар аст»

قُلْ مَن كَانَ فِي الضَّلَالَةِ فَلْيَمْدُدْ لَهُ
الرَّحْمَنُ مَدًّا حَتَّىٰ إِذَا رَأَوْا مَا
يُوعَدُونَ إِمَّا الْعَذَابَ وَإِمَّا السَّاعَةَ
فَسَيَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ شَرٌّ مَّكَانًا
وَأَضْعَفُ جُنْدًا ﴿٧٥﴾

76. Ва [аммо] касоне, ки роҳ ёфтаанд, Аллоҳ таоло бар ҳидояташон меафзояд; ва некиҳои пайдор [рафтору гуфтори шоиста] дар пешгоҳи Парвардигорат подоше беҳтар ва саранҷоме накутар дорад

وَيَزِيدُ اللَّهُ الَّذِينَ اهْتَدَوْا هُدًى
وَالْبَقِيَّةَ الصَّلِحَاتِ خَيْرٌ عِنْدَ
رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ مَّرَدًّا ﴿٧٦﴾

77. Оё дидӣ он касеро, ки ба оёти Мо кофир шуд ва гуфт: «Ҷатман, молу фарзанд [-и фаровоне дар охират] ба ман дода хоҳад шуд?»

أَفَرَأَيْتَ الَّذِي كَفَرَ بِآيَاتِنَا وَقَالَ
لَأُوْتِيَنَّ مَالًا وَوَلَدًا ﴿٧٧﴾

78. Оё ӯ бар ғайб огоҳӣ ёфтааст, ё аз [Аллоҳи] Раҳмон паймоне гирифтааст?

أَطَّلَعَ الْغَيْبَ أَمْ آتَخَذَ عِنْدَ الرَّحْمَنِ
عَهْدًا ﴿٧٨﴾

79. [Ҷаргиз] Чунин нест; гуфтаашро менависем ва бар азобаш меафзоем

كَلَّا سَنَكْتُبُ مَا يَقُولُ وَنَمُدُّ لَهُ
مِنَ الْعَذَابِ مَدًّا ﴿٧٩﴾

80. Ва он чи [аз амволу фарзандон], ки меғӯяд, аз ӯ ба ирс мебарем ва [рӯзи қиёмат тиҳидаст ва] танҳо назди мо меояд

وَرِيَّهُ، مَا يَقُولُ وَيَأْتِينَا فَرْدًا ﴿٨٠﴾

81. Ва [мушрикон] ба ҷойи Аллоҳ таоло маъбудоне баргузидаанд, то [ёвару] пуштибонашон бошад

وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لِيَكُونُوا لَهُمْ عِزًّا ﴿٨١﴾

82. Чунин нест; [балки он маъбудҳо дар қиёмат] ибодати ононро инкор хоҳанд кард ва душманашон хоҳанд буд

كَلَّا سَيَكْفُرُونَ بِعِبَادَتِهِمْ وَيَكُونُونَ عَلَيْهِمْ ضِدًّا ﴿٨٢﴾

83. [Эй паёмбар] Оё надидӣ, ки Мо шаётинро бар кофирон фиристодем, то ононро [бо васвасаҳои худ] таҳрик кунанд [ва аз роҳи Аллоҳ таоло боздоранд]?

أَلَمْ تَرَ أَنَا أَرْسَلْنَا الشَّيَاطِينَ عَلَى الْكَافِرِينَ تَؤْوَرُهُمْ آرَاءَ ﴿٨٣﴾

84. Пас, дар бораи [нобудии] онон шитоб нақун. Чун ин нест, ки Мо [рӯзҳои марг ва фаро расидани азобро] ба диққат барояшон мешуморем

فَلَا تَعْجَلْ عَلَيْهِمْ إِنَّمَا نَعُدُّ لَهُمْ عَدًّا ﴿٨٤﴾

85. [Ёд кун аз] Рӯзе, ки парҳезкоронро [бо иззату эҳтиром] ба меҳмони [Аллоҳи] Раҳмон гирд меоварем

يَوْمَ نَحْشُرُ الْمُتَّقِينَ إِلَى الرَّحْمَنِ وَفْدًا ﴿٨٥﴾

86. Ва муҷримонро ташнаком ба сӯйи ҷаҳаннам меронем

وَنَسُوقُ الْمُجْرِمِينَ إِلَى جَهَنَّمَ وَرْدًا ﴿٨٦﴾

87. Онон ҳаргиз [тавони] шафоат надоранд; магар касе, ки [бо имон ва амали шоистааш] аз [Аллоҳи] Раҳмон паймоне гирифта бошад

لَا يَمْلِكُونَ الشَّفَاعَةَ إِلَّا مَنْ اتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمَنِ عَهْدًا ﴿٨٧﴾

88. Ва [мушрикон] гуфтанд: «[Аллоҳи] Раҳмон фарзанде [барои хеш] баргузидааст»

وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا ﴿٨٨﴾

89. Ба ростӣ, [бо ин иддао] чизе бисёр зишт [ба миён] овардед!

لَقَدْ جِئْتُمْ شَيْئًا إِذَا ﴿٨٩﴾

90. Аз ин [сухани куфромез] наздик аст осмонҳо аз ҳам бипошад ва замин бишкофад ва кӯҳҳо дар ҳам бишкананд ва фуру резанд

تَكَادُ السَّمَوَاتُ يَتَّقَطْنَ مِنْهُ
وَتَنْشَقُّ الْأَرْضُ وَتَخِرُّ الْجِبَالُ
هَدًّا ﴿٩٠﴾

91. [Чаро] Ки барои [Аллоҳи] Раҳмон фарзанде иддао кардаанд

أَنْ دَعَوْا لِلرَّحْمَنِ وَلَدًا ﴿٩١﴾

92. Ва ҳаргиз сазовори [Аллоҳи] Раҳмон нест, ки фарзанде баргузинад

وَمَا يَنْبَغِي لِلرَّحْمَنِ أَنْ يَتَّخِذَ
وَلَدًا ﴿٩٢﴾

93. Дар осмонҳо ва замин ҳеҷ касе нест, магар он ки [дар рӯзи қиёмат хоксор ва] бандавор назди Аллоҳи Раҳмон меояд

إِنْ كُلُّ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
إِلَّا آتِي الرَّحْمَنِ عَبْدًا ﴿٩٣﴾

94. Яқинан, [Аллоҳ таоло ҳамаи] ононро дар шумор оварда ва дуруст баршумурдааст

لَقَدْ أَحْصَاهُمْ وَعَدَّهُمْ عَدًّا ﴿٩٤﴾

95. Ва ҳамагиашон рӯзи қиёмат танҳо [ва тихидаст] назди Ӯ ҳозир мешаванд

وَكُلُّهُمْ آتِيهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَرْدًا ﴿٩٥﴾

96. Касоне, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста кардаанд, яқинан, [Аллоҳи] Раҳмон [дар дилҳои бандагонаш] барояшон муҳаббате хоҳад ниҳод

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ الرَّحْمَنُ
وَدًّا ﴿٩٦﴾

97. [Эй паёмбар] Бе тардид, Мо ин [Қуръон]-ро бар забони ту осон намудем, то парҳезкоронро бо он башорат диҳӣ ва ситезагарон [-и сарсахт]-ро бим диҳӣ

فَإِنَّمَا يَسَّرْنَاهُ بِلِسَانِكَ لِئُبَيِّرَ بِهِ
الْمُتَّقِينَ وَتُنذِرَ بِهِ قَوْمًا لَدُنَّا ﴿٩٧﴾

98. Ва чи бисёр наслҳои гузаштaro пеш аз онон nobуд кардем. Оё [вучуди] ҳеч як аз ононро эҳсос мекуни ё камтарин садое аз онон мешунави?

وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّن قَرْنٍ هَلْ
تُحِسُّ مِنْهُمْ مِّنْ أَحَدٍ أَوْ تَسْمَعُ لَهُمْ
رِكْزًا ﴿١٨﴾

Сураи Тоҳо طه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. То, ҳо

طه ﴿١﴾

2. [Эй паёмбар, мо] Қуръонро бар ту нозил накардем, то дар ранҷ бияфти

مَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ

لِتَشْفَى ﴿٢﴾

3. [Онро нафиристодем] Магар он ки панде бошад, барои ҳар ки [аз азоби илоҳӣ] метарсад

إِلَّا تَذَكِيرًا لِّمَن يَخْشَى ﴿٣﴾

4. [Ин Қуръон] Фуруфиристодае аст аз ҷониби он ки заминро осмонҳои баландро офаридааст

تَنْزِيلًا مِّمَّنْ خَلَقَ الْأَرْضَ

وَالسَّمَوَاتِ الْعُلَى ﴿٤﴾

5. [Парвардигори] Раҳмон [онгуна ки шоистаи Ӯ аст ва бидуни он ки мӯҳтоҷ ба Арш бошад] бар Арш қарор гирифт

الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى ﴿٥﴾

6. Он чи дар осмонҳо ва замин ва он чи миёни онҳост ва он чи зери хок [пинҳон] аст, [ҳамагӣ] аз они Ӯст

لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ

وَمَا بَيْنَهُمَا وَمَا تَحْتَ الثَّرَى ﴿٦﴾

7. Ва агар сухан ошкор бигӯй [ё онро пинҳон дорӣ], яқинан, Ӯ [рози] ниҳон ва [ҳатто] ниҳонтар [аз он]-ро низ медонад

وَإِنْ نَجَّهْرَ بِالْقَوْلِ فَإِنَّهُ يَعْلَمُ

السِّرِّ وَأَخْفَى ﴿٧﴾

8. Аллоҳ таоло аст, ки ҳеч маъбуде [бар ҳақ] ҷуз Ӯ нест [ва] накутарин номҳо аз они Ӯст

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لَهُ الْأَسْمَاءُ

الْحُسْنَى ﴿٨﴾

9. [Эй паёмбар] Оё хабари Мӯсо ба ту расидааст?

وَهَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَى ﴿٩﴾

10. Он гоҳ ки оташеро [аз дур] диду ба хонаводааш гуфт: «[Лаҳзае] Диранг кунед [ки] ман оташе дидаам. Шояд шуълае аз он бароятон биёварам ё канори он оташ роҳнамое биёбам»

11. Пас, чун назди он [оташ] омад, нидо дода шуд, ки: «Эй Мӯсо

12. Ба ростӣ, ман Парвардигорат ҳастам; пас, [барои муноҷот бо Парвардигор] кафшҳоятро даровар [ки] дар ҳақиқат, ту дар сарзамини муқаддаси «Туво» ҳастӣ

13. Ва ман туро [ба паёмбарӣ] баргузидам; пас, ба он чи ваҳй мешавад, гӯш фаро дор

14. Бе тардид, манам «Аллоҳ таоло», ки ҳеҷ маъбуде [бар ҳаққе] чуз ман нест; пас, маро бипараст ва барои ёди ман намоз бар по дор

15. Яқинан, қиёмат омаданӣ аст; [вале] меҳоҳам [вақти] онро пинҳон дорам, то ба ҳар касе дар баробари [кор ва] талоше, ки мекунад, подош дода шавад

16. Пас, мабодо касе, ки ба он имон надорад ва аз ҳавасҳояш пайравӣ мекунад, туро аз [накукорӣ ва омодагӣ барои] он боздорад, ки ҳалок мешавӣ

17. Ва, эй Мӯсо, он чист ба [дасти] ростат?»

إِذْ رَأَىٰ نَارًا فَقَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا لَّعَلِّي آتِيكُم مِّنْهَا يَبْقَيْتُكُمْ أَوْ أُجِذُ عَلَى النَّارِ هُدًى ﴿١٠﴾

فَلَمَّا أَتَاهَا نُودِيَ يَمُوسَىٰ ﴿١١﴾

إِنِّي أَنَا رَبُّكَ فَاخْلَعْ نَعْلَيْكَ إِنَّكَ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طَوًى ﴿١٢﴾

وَأَنَا اخْتَرْتُكَ فَاسْتَمِعْ لِمَا يُوحَىٰ ﴿١٣﴾

إِنِّي أَنَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدْنِي وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي ﴿١٤﴾

إِنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ أَكَادُ أُخْفِيهَا لِيُجْزَىٰ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا تَسْعَىٰ ﴿١٥﴾

فَلَا يَصُدُّكَ عَنْهَا مَنْ لَّا يُؤْمِنُ بِهَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ فَتَرْدَىٰ ﴿١٦﴾

وَمَا تِلْكَ يَمِينِكَ يَمُوسَىٰ ﴿١٧﴾

18. ӯ гуфт: «Ин асои ман аст; бар он таъя мекунам ва бо он барои гӯсфандонам [барги дарахтонро] фуру мерезам ва бо он корҳои дигаре [низ] дорам [ки бароварда мекунам]

قَالَ هِيَ عَصَايَ أَتَوَكَّؤُاْ عَلَيْهَا
وَأَهْشُرُ بِهَا عَلَىٰ عَنَبِيٍّ وَلِيَّ فِيهَا
مَعَارِبُ أُحْرَىٰ ﴿١٨﴾

19. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Эй Мӯсо, онро бияфкан»

قَالَ أَلْقِهَا يَا مُوسَىٰ ﴿١٩﴾

20. Пас, [Мӯсо] онро [бар замин] афканд ва ногаҳон [табдил ба] море шуд, ки ба суръат меҳазид

فَأَلْقَاهَا فَإِذَا هِيَ حَيَّةٌ تَسْعَىٰ ﴿٢٠﴾

21. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Онро бигир ва натарс. Ба зудӣ онро ба шакли аввалаш бозмегардонем

قَالَ خُذْهَا وَلَا تَخَفُ سَنُعِيدُهَا
سِيرَتَهَا الْأُولَىٰ ﴿٢١﴾

22. Ва дастро дар бағал кун, то бидуни ҳеҷ газанде [ба унвони] муъҷизае дигар сафед [-у дурахшон] берун ояд

وَأُصْمِمُ يَدَكَ إِلَىٰ جَنَاحِكَ تَخْرُجُ
بَيِّضًا مِّنْ غَيْرِ سُوءٍ ؕ آيَةٌ
أُخْرَىٰ ﴿٢٢﴾

23. [Ҳадаф аз ироаи ду муъҷиза ин буд], ки бархе аз нишонаҳои бузурги хешро нишонат диҳем

لِيُرِيكَ مِنْ ءَايَاتِنَا الْكُبْرَىٰ ﴿٢٣﴾

24. [Инак] Ба сӯи Фиръавн бирав [ки] бе тардид, [куфр варзида ва] саркашӣ кардааст»

أَذْهَبَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ ﴿٢٤﴾

25. [Мӯсо] Гуфт: «Парвардигоро, бар [ҳавсала ва] шикебоиям бияфзо

قَالَ رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي ﴿٢٥﴾

26. Ва қорамро бароям осон гардон

وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي ﴿٢٦﴾

27. Ва гиреҳ аз забонам боз кун

وَأَحْلِلْ عُقْدَةَ مِنِّ لِسَانِي ﴿٢٧﴾

28. То суханамро дарёбанд

يَقْفَهُوا قَوْلِي ﴿٢٨﴾

29. Ва барои ман ёваре аз [афроди] хонадонам қарор бидеҳ

وَأَجْعَلْ لِي وَزِيرًا مِّنْ أَهْلِي ﴿٢٩﴾

30. Ҳорун-бародарамро ③٠ هَرُونَ أَجَى
31. Пуштамро бо ӯ устувор соз ③١ أَشَدُّ بِهِ أَزْرَى
32. Ва ӯро дар кори [рисолати] ман шарик кун ③٢ وَأَشْرِكُهُ فِي أَمْرِي
33. Туро бисёр ба покӣ биситоем ③٣ كَيْ نُسَبِّحَكَ كَثِيرًا
34. ва бисёр ёдат кунем ③٤ وَنَذْكُرَكَ كَثِيرًا
35. Бе тардид, Ту ба [ҳоли] мо биной» ③٥ إِنَّكَ كُنْتَ بِنَا بَصِيرًا
36. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Эй Мӯсо, хостаат ба ту дода шуд ③٦ قَالَ قَدْ أَوْتَيْتَ سُؤْلَكَ يَمُوسَى
37. Дар ҳақиқат, мо [пештар] як бори дигар [низ] бар ту миннат ниҳода будем ③٧ وَلَقَدْ مَنَّا عَلَيْكَ مَرَّةً أُخْرَى
38. Он гоҳ ки он чиро, ки [бояд дар бораи ҳифозат аз ту] илҳом мешуд, ба модарат илҳом кардем ③٨ إِذْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّكَ مَا يُوحَىٰ
39. Ки: «ӯро дар сандуқе бигзор ва он [сандуқ]-ро ба дарё [рӯди Нил] бияндоз, то дарё ӯро ба соҳил бияфканад [ва] душмани Ман ва душмани ӯ онро [аз об] бигирад; ва бар ту аз ҷониби хеш муҳре [дар дилҳо] афкандам ва [ҳимоятат кардам] таҳти назар парвариш ёбӣ ③٩ أَنْ أَقْدِفِيهِ فِي التَّابُوتِ فَأَقْدِفِيهِ فِي الْيَمِّ فَلْيُلْقِهِ الْيَمُّ بِالسَّاحِلِ يَأْخُذْهُ عَدُوٌّ لِي وَعَدُوٌّ لَهُ، وَأَلْقَيْتُ عَلَيْكَ مَحَبَّةً مِنِّي وَلِتُصْنَعَ عَلَىٰ عَيْنِي ③٩

40. Он гоҳ ки хоҳарат [дар канори руд ҳамроҳ бо сандуқи ту] роҳ мерафт ва [ба касоне, ки туро аз об гирифтанд] гуфт: «Меҳоҳед шахсеро нишонатон диҳам, ки сарпарастии ўро ба уҳда бигирад?» Пас, туро ба модарат бозгардонидем, то чашмаш [ба дидорат] равшан гардад ва андуҳгин набошад; ва [баъдҳо] ту шахсе [қибтӣ]-ро куштӣ ва Мо аз андӯх [ва муҷозоти қатл] начотат додем ва туро борҳо озмудем. Пас [аз он] чанд сол байни мардуми Мадян ба сар бурдӣ; он гоҳ, эй Мӯсо, бар [тибқи] тақдири [илоҳӣ] ва дар замони муқаррар ба ин ҷо] омадӣ

41. Ва туро барои худам баргузидам [то паёмамро ба мардум бирасонӣ]

42. [Инак] Ту ва бародарат бо нишоноҳои [қудрату ягонагии] Ман равона шавед ва дар [даъвати ҳақ ва] ёд кардани Ман сустӣ наварзед

43. Ба сӯи Фиръавн биравед, ки ӯ [куфр варзида ва] саркашӣ кардааст

44. Пас, ба нармӣ бо ӯ суҳан бигӯед; бошад, ки панд гирад ё [аз азоби илоҳӣ] битарсад [ва тавба кунад]

45. [Мӯсо ва Ҳорун] гуфтанд: «Парвардигоро, мо бимнокем, ки бар мо пешдастӣ намояд [ва пеш аз поёни даъват муҷозотамон кунад] ё [дар баробари сухани ҳақ] саркашӣ кунад»

46. [Аллоҳ таоло] фармуд: «Натарсед [ки] яқинан, Ман ҳамроҳатон ҳастам [ва ҳама чизро] мешунавам ва мебинам

إِذْ تَمْشِي أُخْتُكَ فَتَقُولُ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ مَن يَكْفُلُهُ
فَرَجَعْنَاكَ إِلَىٰ أُمِّكَ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا
وَلَا تَحْزَنَ ۚ وَتَوَلَّتْ نَفْسًا فَنَجَّيْنَاكَ
مِنَ الْعَمِّ ۖ وَفَتَنَّاكَ فُتُونًا ۚ فَلَمِشْتَ
سِينِينَ فِي أَهْلِ مَدْيَنَ ثُمَّ جِئْتَ
عَلَىٰ قَدَرٍ يٰمُوسَىٰ ﴿٤٠﴾

وَأَصْطَفَيْنَاكَ لِنُفْسِي ﴿٤١﴾

أَذْهَبَ أَنْتَ وَأُخُوكَ بِآيَاتِي وَلَا
تَنِيْبَا فِي ذِكْرِي ﴿٤٢﴾

أَذْهَبَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ ﴿٤٣﴾

فَقُولَا لَهُ قَوْلًا لَّيْسًا لَّعَلَّهُ يَتَذَكَّرُ
أَوْ يَخْشَىٰ ﴿٤٤﴾

قَالَا رَبَّنَا إِنَّا نَخَافُ أَنْ يُفْرِطَ
عَلَيْنَا أَوْ أَنْ يَطَّعِنَا ﴿٤٥﴾

قَالَ لَا تَخَافَا إِنِّي مَعَكُمَا أَسْمَعُ
وَأَرَىٰ ﴿٤٦﴾

47. Пас, ба сӯи ӯ биравед ва бигӯед:
«Мо фиристодагони Парвардигорат
ҳастем. Бани Исроилро ҳамроҳи мо
бифирист ва [таҳқиру] озорашон
накун. Ба ростӣ, ки Мо барои ту аз
ҷониби Парвардигорат нишонаҳои
равшане овардаем; ва саломатӣ [аз
азоби илоҳӣ] бар касест, ки аз ҳидоят
пайравӣ кунад

48. Дар ҳақиқат, ба мо ваҳй шудааст,
ки азоби [дузах] бар касест, ки [оёт ва
муъҷизотро] дурӯғ ангошт ва [аз
даъвати паёмбараш] рӯй гардонд»

49. [Фиръавн] Гуфт: «Эй Мӯсо,
Парвардигори шумо кист?»

50. [Мӯсо] гуфт: «Парвардигори мо
касест, ки ба ҳар чизе офариниши
[зоҳир ва вижагиҳои муносиби] уро
бахшида ва сипас [онро] ҳидоят
намудааст»

51. [Фиръавн] Гуфт: «Пас, ҳол [ва
сарнавишти наслҳои гузашта [ки
кофир будаанд] чист?»

52. [Мӯсо] Гуфт: «Дониши он дар
китобе [Лавҳи Маҳфуз] назди
Парвардигори ман [сабт] аст.
Парвардигорам на иштибоҳ мекунад
ва на фаромӯш менамояд

53. Он [маъбуде], ки заминро бароятон
[ҳамчун] гаҳворае [маҳалли осоиш]
қарор дод ва дар он роҳҳое эҷод кард
ва аз осмон обе фуру фиристод ва ба
василаи он анвои гуногуни гиёҳонро
[аз замин] берун овардем

فَأْتِيَاهُ فَقَوْلًا إِنَّا رَسُولَا رَبِّكَ
فَأَرْسِلْ مَعَنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَا
تُعَذِّبُهُمْ قَدْ جِئْنَاكَ بِبَيِّنَاتٍ مِّن
رَّبِّكَ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ مَنِ اتَّبَعَ
الْهُدَىٰ ﴿٤٧﴾

إِنَّا قَدْ أُوحِيَ إِلَيْنَا أَنَّ الْعَذَابَ عَلَىٰ
مَن كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿٤٨﴾

قَالَ فَمَنْ رَبُّكُمْ يَا مُوسَىٰ ﴿٤٩﴾

قَالَ رَبُّنَا الَّذِي أَعْطَىٰ كُلَّ شَيْءٍ
حَلْفَهُ ثُمَّ هَدَىٰ ﴿٥٠﴾

قَالَ فَمَا بَالُ الْقُرُونِ الْأُولَىٰ ﴿٥١﴾

قَالَ عَلِمَهَا عِنْدَ رَبِّي فِي كِتَابٍ لَا
يَضِلُّ رَبِّي وَلَا يَنسَىٰ ﴿٥٢﴾

الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ مَهْدًا
وَسَلَكَ لَكُم فِيهَا سُبُلًا وَأَنْزَلَ
مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ
أَنْزُوجًا مِّن تَبَاتٍ شَقَىٰ ﴿٥٣﴾

54. [Ҳам худ аз он] Бихӯред ва [ҳам] чаҳорпоёнатонро бичаронед. Бе тардид, дар ин [умур] барои хирадмандон нишонаҳое [аз қудрати илоҳӣ] аст

كُلُوا وَارْعَوْا أَنْعَمَكُمُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّأُولِي النُّهَى ﴿٥٤﴾

55. Шуморо аз он [хоқ] офаридем ва ба он бозмегардонем ва бори дигар [дар қиёмат] аз он берун меоварем

* مِنْهَا خَلَقْنَاكُمْ وَفِيهَا نُعِيدُكُمْ وَمِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرَى ﴿٥٥﴾

56. Ва ба ростӣ, [Мо] ҳамаи нишонаҳои [қудрати] худро ба ӯ нишон додем; вале [ҳамаро] дурӯғ пиндошт ва [даъвати ҳақро] напазируфт

وَلَقَدْ آرَيْنَهُ آيَاتِنَا كُلَّهَا فَكَذَّبَ وَأَبَى ﴿٥٦﴾

57. [Он гоҳ] Гуфт: «Эй Мӯсо, оё назди мо омадӣ, ки бо ҷодуят моро аз сарзаминамон берун кунӣ?»

قَالَ أَجِئْتَنَا لِتُخْرِجَنَا مِنْ أَرْضِنَا بِسِحْرِكَ يَا مُوسَى ﴿٥٧﴾

58. Пас, яқинан, мо низ ҷодуе монанди он бароят меоварем; пас, дар маконе, ки [фосилааш аз ҳар ду тараф] яксон бошад, ваъдагоҳе миёни Мо ва худ таъйин кун, ки на Мо аз он хилоф кунем ва на ту

فَلَنَأْتِيَنَّكَ بِسِحْرٍ مِّثْلِهِ فَاجْعَلْ بَيْنَنَا وَبَيْنَكَ مَوْعِدًا لَا نُخْلِفُهُ نَحْنُ وَلَا أَنْتَ مَكَانًا سِوَى ﴿٥٨﴾

59. [Мӯсо] гуфт: «Ваъдагоҳи шумо рӯзи ид бошад, ки [ҳамаи] мардум пеш аз зуҳр ҷамъ мешаванд»

قَالَ مَوْعِدُكُمْ يَوْمَ الزَّيْنَةِ وَأَنْ يُحْشَرَ النَّاسُ ضُحًى ﴿٥٩﴾

60. Он гоҳ Фиръавн бозгашт ва [тамоми] найрангу ҳилаи ҳешро ҷамъ кард ва [ҳамроҳи ҷодугаронаш ба маҳалли мавриди назар] омад

فَتَوَلَّى فِرْعَوْنُ فَجَمَعَ كَيْدَهُ ثُمَّ أَتَى ﴿٦٠﴾

61. Мӯсо ба онон гуфт: «Вой бар шумо! Бар Аллоҳ таоло дурӯғ набандед, ки бо азобе [сахт] нобудатон месозад; ва яқинан, ҳар ки [бо фиреб додани мардум бар Аллоҳ таоло] дурӯғ баст, зиёнкор гашт»

62. Пас, [чодугарон пас аз хушдори Мӯсо] дар корашон миёни худ ихтилоф карданд ва пинҳонӣ гуфтугӯ карданд

63. [Бархе аз онон] Гуфтанд: «Ин ду [нафар] ҳатман, чодугаранд [ва] бо чодуи хеш меҳоҳанд шуморо аз сарзаминатон берун кунанд ва оин [ва роҳу расм]-и бартари шуморо аз миён бардоранд

64. Пас, [ҳамаи] найранги хешро фароҳам кунед [ва ба кор бандед]; сипас дар як саф [барои мубориза] ба пеш оед. Бе тардид, ҳар ки имрӯз [бар душман] чира шавад, пирӯз [ва комёб] гаштааст

65. [Чодугарон] гуфтанд: «Эй Мӯсо, оё ту [он чиро бо худ дорӣ] меафканӣ ё [мо] нахустин касе бошем, ки меафканад?»

66. [Мӯсо] Гуфт: «[На] балки шумо бияфканед». Пас, ногоҳ ресмонҳо ва чӯбдастҳои онон аз чодуяшон чунон ба назараш расид, ки гӯй ба шитоб меҳазанд

67. Пас, Мӯсо дар дилаш тарсе эҳсос кард

قَالَ لَهُمْ مُوسَىٰ وَيْلَكُمْ لَا تَفْتَرُوا
عَلَى اللَّهِ كَذِبًا فَيُسْحِتَكُمْ

بِعَذَابٍ وَقَدْ خَابَ مَنِ افْتَرَىٰ ﴿٦١﴾

فَتَنَزَعُوا أَمْرَهُم بَيْنَهُمْ وَأَسْرُوا

الْجَوَىٰ ﴿٦٢﴾

قَالُوا إِنْ هَذَا لَسَلْحَرٍ يُرِيدَانِ

أَنْ يُخْرِجَاكُم مِّنْ أَرْضِكُمْ

بِسِحْرِهِمَا وَيَذْهَبَا بِطُرُيقَتِكُمْ

الْمُنَىٰ ﴿٦٣﴾

فَأَجْمَعُوا كَيْدَكُمْ ثُمَّ اتُّوْا صَفًّا

وَقَدْ أَفْلَحَ الْيَوْمَ مَنِ اسْتَعْلَىٰ ﴿٦٤﴾

قَالُوا يَمُوسَىٰ إِمَّا أَنْ تُلْفَىٰ وَإِمَّا أَنْ

تَكُونُ أَوَّلَ مَنْ أَلْفَىٰ ﴿٦٥﴾

قَالَ بَلَىٰ أَلْقُوا فَإِذَا حِبالُهُمْ

وَعَصِيْبُهُمْ يُخَيَّلُ إِلَيْهِ مِنْ سِحْرِهِمْ

أَنَّهَا تَسْعَىٰ ﴿٦٦﴾

فَأَوْجَسَ فِي نَفْسِهِ خِيفَةً

مُوسَىٰ ﴿٦٧﴾

68. Гуфтем: «Натарс, [ки] ту, ҳатман, [пирӯз ва] бартарӣ

69. Ва он чиро, ки дар дасти рости худ дорӣ, бияфкан, то [тамоми] он чиро, ки сохтаанд, бибалъад. Бе тардид, он чи онон сохтаанд, фақат найранги ҷодугар аст ва ҷодугар ҳар ҷо, ки бошад [ва ҳар чӣ кунад], пирӯз намегардад»

70. [Пас, чун Мӯсо асояшро бар замин андохт, ба мори бузурге табдил шуд ва сохтаҳои ононро балъид], он гоҳ ҷодугарон ба сачда афтоданд [ва] гуфтанд: «Ба Парвардигори Ҳорун ва Мӯсо имон овардем»

71. [Фиръавн] Гуфт: «Оё пеш аз он ки ба шумо иҷозат диҳам ба ӯ имон овардед? Ҳатман, ӯ бузурги шумост, ки ба шумо ҷодугарӣ омӯхтааст. Пас, ҳатман, дасту пойи шуморо бар акси яқдигар [аз чапу рост] қатъ мекунам ва ҳамагиатонро дар танаҳои нахл ба дор меовезам ва он гоҳ хуб хоҳед донист, ки азоб [ва шиканҷаи] кадом яки аз мо саҳттар ва пояндатар аст; [ман ё Парвардигори Мӯсо]»

72. [Ҷодугарон] Гуфтанд: «Ҳаргиз [пайравӣ аз] туро бар ин далоили равшане, ки бароямон омадааст ва [ҳамчунин] бар он ки моро офаридааст, тарҷеҳ намедихем; пас, ба ҳар ҳукме, ки меҷоҳӣ, ҳукм кун. Ту фақат метавонӣ дар зиндагии ин дунё ҳукм кунӣ

فُنَّا لَا تَخَفْ إِنَّكَ أَنْتَ الْأَعْلَى ﴿٦٨﴾

وَأَلْقِ مَا فِي يَمِينِكَ تَلْقَفْ مَا
صَنَعُوا إِنَّمَا صَنَعُوا كَيْدٌ سَجِرٌ
وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُ حَيْثُ أَتَى ﴿٦٩﴾

فَأَلْقَى السَّحْرَةَ سَجْدًا قَالَوَا ءَامَنَّا
بِرَبِّ هَارُونَ وَمُوسَى ﴿٧٠﴾

قَالَ ءَامَنْتُمْ لَهُ قَبْلَ أَنْ ءَاذَنَ
لَكُمْ إِنَّهُ لَكَبِيرُكُمُ الَّذِي
عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَأَقْطَعَنَّ
أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِنْ خَلْفٍ
وَلَأَصْلَبَنَكُمْ فِي جُدُوعِ النَّخْلِ
وَلَتَعْلَمُنَّ أَيُّنَا أَشَدُّ عَذَابًا
وَأَبْقَى ﴿٧١﴾

قَالُوا لَنْ نُؤْتِيَكَ عَلَىٰ مَا جَاءَنَا مِنْ
الْبَيِّنَاتِ وَالَّذِي فَطَرَنَا فَاقْضِ مَا
أَنْتَ قَاضٍ إِنَّمَا تَقْضِي هَذِهِ
الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴿٧٢﴾

73. Бе тардид, мо ба
Парвардигорамон имон овардем, то
гуноҳонамон ва он чиро аз ҷодугарӣ
бар мо таҳмил кардай, бибахшояд; ва
Аллоҳ таоло бехтару пояндатар аст»

74. Ҳар ки дар пешгоҳи
Парвардигораш гунаҳкор ҳозир шавад,
яқинан, оташи дузах барои ӯст; дар он
чо на мемирад [ки раҳой ёбад] ва на
[ба хушӣ] зиндагӣ мекунад

75. Ва ҳар ки муъмин назди ӯ биёяд,
дар ҳоле ки корҳои шоиста анҷом дода
бошад, пас, инон дараҷоти олий доранд

76. Боғҳои ҷовидони [биҳишт], ки
ҷӯйборҳои зери [дарахтони] он ҷорӣ аст.
Ҳамеша дар он хоҳанд буд; ва ин аст
подоши касе, ки худро [аз олудагиҳои
ширку гуноҳ] пок кардааст

77. Ва ба ростӣ, [Мо] ба Мӯсо ваҳй
кардем, ки: «Бандагонамро шабона [аз
Миср берун] бибар, сипас барои онон
дар дарё роҳе хушк бикшо, ки на аз
таъқиб [-и душманон] хоҳӣ тарсид ва
на [аз ғарқ шудан дар дарё] бим дорӣ

78. Он гоҳ Фиръавн бо сипоҳиёнаш
ононро дунбол кард ва оби дарё
эшонро фуру пӯшонид; чунон
пӯшонидане [ки ҳақиқаташро касе ҷуз
Аллоҳ таоло намедонад]

79. Ва [бад-ин сон Фиръавн қавми
худро гумроҳ намуд ва ҳидоят накард

إِنَّا ءَامَنَّا بِرَبِّنَا لِنَغْفِرَ لَنَا خَطَايَنَا
وَمَا أَكْرَهْتَنَا عَلَيْهِ مِنَ السِّحْرِ
وَاللَّهُ خَيْرٌ وَأَبْقَى ﴿٧٣﴾

إِنَّهُ وَمَنْ يَأْتِ رَبَّهُ مُجْرِمًا فَإِنَّ لَهُ
جَهَنَّمَ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَى ﴿٧٤﴾

وَمَنْ يَأْتِهِ مُؤْمِنًا قَدْ عَمِلَ
الصَّالِحَاتِ فَأُولَٰئِكَ لَهُمْ
الدَّرَجَاتُ الْعُلَىٰ ﴿٧٥﴾

جَنَّاتٍ عَدْنٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَٰلِكَ جَزَاءُ
مَنْ تَزَكَّى ﴿٧٦﴾

وَلَقَدْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَسْرِ
بِعِبَادِي فَأَصْرَبْ لَهُمْ طَرِيقًا فِي
الْبَحْرِ يَبَسًا لَا تَخَافُ دَرْكًا وَلَا
تَخَشَى ﴿٧٧﴾

فَأَتْبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ بِجُنُودِهِ فَغَشِيَهُمْ
مِنَ الْبَاسِ مَا عَشِيَهِمْ ﴿٧٨﴾

وَأَضَلَّ فِرْعَوْنُ قَوْمَهُ وَمَا
هَدَىٰ ﴿٧٩﴾

80. Эй Бани Исроил, ба ростӣ, [Мо] шуморо аз [чанги] душманонатон начот додем ва дар самти ростӣ [кӯҳи] Тӯр бо шумо ваъда гузоштем [то Тавротро нозил кунем] ва бар шумо манн [ширинӣ] ва салво [бедона] фуру фиристодем

يَبْنَئِ إِسْرَائِيلَ قَدْ أَحْبَبْنَاكُمْ مِنْ
عَدُوِّكُمْ وَوَعَدْنَاكُمْ جَانِبَ
الْطُّورِ الْأَيْمَنِ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكُمْ
الْمَنَّ وَالسَّلْوَى ﴿٨٠﴾

81. Аз неъматҳои покизае, ки ба шумо рӯзӣ додаем, бихӯред ва дар он зиёдаравӣ накунад, ки хашми Ман бар шумо фуруд меояд; ва ҳар ки хашми ман бар ӯ фуруд ояд, ҳатман, ҳалок мегардад

كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَلَا
تَطْعَمُوا فِيهِ فَيَحِلَّ عَلَيْكُمْ
غَضَبِي ۖ وَمَنْ يَحِلِّ عَلَيْهِ غَضَبِي
فَقَدْ هَوَى ﴿٨١﴾

82. Ва яқинан, ман омурзандаи касе ҳастам, ки тавба кунад ва имон оварад ва коре шоиста кунад ва он гоҳ бар ҳидоят [-и худ боқӣ] бимонад

وَإِنِّي لَعَفَاؤُ لِمَنْ تَابَ وَعَامَنَ وَعَمِلَ
صَالِحًا ثُمَّ أَهْتَدَى ﴿٨٢﴾

83. Эй Мӯсо, чи чиз мучиб шуд, ки чилавтар аз қавмат [ба сӯи ваъдагоҳи Тӯр] бишитобӣ?

*وَمَا أَعْجَلَكَ عَنْ قَوْمِكَ
يَمُوسَى ﴿٨٣﴾

84. [Мӯсо] Гуфт: «Парвардигоро, онон ба дунболам меоянд ва ман ба сӯят шитофтам, то [аз ман] хушнуд гардӣ»

قَالَ هُمْ أَوْلَاءُ عَلَىٰ أَثَرِي وَعَجِلْتُ
إِلَيْكَ رَبِّ لِتَرْضَى ﴿٨٤﴾

85. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Пас, [бидон, ки] Мо қавматро пас аз [рафтани] ту озмудем ва Сомири гумроҳашон қард»

قَالَ فَإِنَّا قَدْ فَتَنَّا قَوْمَكَ مِنْ بَعْدِكَ
وَأَضَلَّهُمُ السَّامِرِيُّ ﴿٨٥﴾

86. Пас, Мӯсо хашмгин [ва] андӯхнок ба сӯи қавмаш бозгашт [ва] гуфт: «Эй қавми ман, магар Парвардигоратон [дар бораи нузули Таврот] ваъдаи наку ба шумо надода буд? Оё бар паймони шумо [бо Аллоҳ таоло] замоне тӯлонӣ гузашт [ва ҳамаро аз ёд бурдед] ё хостед, хашме аз [сӯи] Парвардигоратон бар шумо фуруд ояд, ки ваъдаи маро хилоф кардед?»

87. Онон гуфтанд: «[Мо] Ба ихтиёри худ паймони туро нашикастем, вале борҳои сангине аз зару зеварҳои қавм [-и Фиръавн]-ро, ки бар мо ниҳода буданд, [дар оташ] андохтем ва Сомирий низ [он чиро, ки иддао мекард, хоки суми асби Ҷабраил аст, дар оташ] андохт»

88. Он гоҳ барояшон мучассамаи ғӯсолае сохт, ки садое [ҳамчун садои ғӯсола] дошт. Пас, [Сомирий ва пайравонаш ба мардум] гуфтанд: «Ин маъбудии шумо ва маъбудии Мӯсо аст, ки онро фаромӯш [ва ин ҷо раҳо] кардааст»

89. Оё намедиданд, ки [ин ғӯсола] ҳеч посухе ба онҳо намедиҳад ва ҳеч зиёне ва суде барояшон надорад?

90. Ва дар ҳақиқат, пеш аз он [ки Мӯсо бозгардад] Ҳорун низ ба онҳо гуфта буд: «Эй қавми ман, ҷуз ин нест, ки шумо бо ин ғӯсола имтиҳон шудаед ва бе тардид, Парвардигори [ҳақиқии] шумо [Аллоҳи] Раҳмон аст; пас, пайрави ман бошед ва аз фармонам итоат кунед»

فَرَجَعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضْبَانَ
أَسِيفًا قَالَ يَقَوْمِ أَلَمْ يَعِدْكُمْ
رَبُّكُمْ وَعَدًّا حَسَنًا أَفْتَالًا
عَلَيْكُمْ أَلْعَهْدُ أَمْ أَرَدْتُمْ أَنْ يَحِلَّ
عَلَيْكُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّكُمْ
فَأَخْلَفْتُم مَّوْعِدِي ﴿٨٦﴾

قَالُوا مَا أَخْلَفْنَا مَوْعِدَكَ بِمَلِكِنَا
وَلَكِنَّا كُفِرْنَا تَوَّابًا أَمَّا قَوْمِي
فَأَخْلَفْنَا مَوْعِدَهُمْ وَكَذَّبْتُمْ
أَلْسَامِي ﴿٨٧﴾

فَأَخْرَجَ لَهُمْ عِجْلًا جَسَدًا لَهُ
خُوَارٌّ فَقَالُوا هَذَا إِلَهُكُمْ وَإِلَهُ
مُوسَىٰ فَنَسِيَ ﴿٨٨﴾

أَفَلَا يَرَوْنَ إِلَّا يَرْجِعُ إِلَيْهِمْ قَوْلًا
وَلَا يَمْلِكُ لَهُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا ﴿٨٩﴾

وَلَقَدْ قَالَ لَهُمْ هَارُونُ مِن قَبْلٍ
يَقَوْمِ إِنَّمَا فُتِنْتُمْ بِهِ وَإِنَّ رَبَّكُمُ
الرَّحْمَنُ فَاتَّبِعُونِي وَأَطِيعُوا
أَمْرِي ﴿٩٠﴾

91. [Онон] Гуфтанд: «Мо пайваста бар ин [гӯсолапарастӣ] мемонем, то Мӯсо наздамон бозгардад»

قَالُوا لَنْ نَبْرَحَ عَلَيْهِ عَاكِفِينَ
حَتَّىٰ يَرْجِعَ إِلَيْنَا مُوسَىٰ ﴿٩١﴾

92. [Вақте Мӯсо бозомад] Гуфт: «Эй Ҳорун, хангоме ки дидӣ онон гумроҳ шудаанд,

قَالَ يَهْرُونَ مَا مَعَكَ إِذْ رَأَيْتَهُمْ
ضَلُّوا ﴿٩٢﴾

93. чи чизе туро аз пайрави ман боздошт [ва чаро ононро тарк накардӣ]? Оё аз фармонам сарпечӣ кардӣ?»

أَلَا تَتَّبِعِنَ أَفْعَصَيْتَ أَمْرِي ﴿٩٣﴾

94. [Ҳорун] Гуфт: «Эй писари модарам, ришу [мӯйи] сарамро нагир. Дар ҳақиқат, тарсидам, ки бигӯӣ, миёни Бани Исроил тафриқа андохтӣ ва сухан [ва супориш]-и маро ба кор набастӣ»

قَالَ يَبْنَؤُمْ لَا تَأْخُذْ بِلِحْيَتِي وَلَا
بِرَأْسِي ۖ إِنِّي خَشِيتُ أَنْ تَقُولَ
فَرَّقْتَ بَيْنَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَمْ
تَرْقُبْ قَوْلِي ﴿٩٤﴾

95. [Мӯсо] Гуфт: «Эй Сомирий, ин чи коре аст, ки кардӣ?»

قَالَ فَمَا خَطْبُكَ يَا سَلِيمِيُّ ﴿٩٥﴾

96. Ё гуфт: «Ман чизеро дидам, ки онон надиданд ва муште аз хоки пойи [асби] фиристода [Ҷабраил]-ро бардоштам ва [дар пайкари гӯсола] андохтам ва [ҳавои] нафсам [ин корро] инчунин бароям орошт»

قَالَ بَصُرْتُ بِمَا لَمْ يَبْصُرُوا بِهِ
فَقَبَضْتُ قَبْضَةً مِّنْ أَثَرِ الرَّسُولِ
فَنَبَذْتُهَا وَكَذَلِكَ سَوَّلَتْ لِي
نَفْسِي ﴿٩٦﴾

97. [Мӯсо] Гуфт: «Пас, бирав. Бе тардид, баҳраи ту дар зиндагӣ ин аст, ки [чунон матруд шавӣ, ки ба мардум] бигӯй: «[Ба ман] Даст назанед»; ва ваъдагоҳе [барои азоб] хоҳӣ дошт, ки ҳаргиз аз он таҳаллуф нахоҳад шуд; ва [акнун] ба он маъбуде, ки пайваста дар ибодаташ будӣ, бингар; онро месӯзонем, он гоҳ [ки комилан хокистар шуд,] дар дарё парокандааш месозем»

98. [Эй мардум] Маъбудӣ шумо Аллоҳ таоло аст, ки ҳеҷ маъбуде [бар ҳақ] ҷуз Ӯ нест ва илмаш ҳама чизро фаро гирифтааст

99. [Эй Паёмбар] Ин гуна аз ахбор [ва дostonҳои паёмбарони] гузашта бар ту ҳикоят мекунем; ва ба ростӣ, ки [мо] аз ҷониби хеш ба ту Қуръоне [пандомӯз] додаем

100. Ҳар ки аз он рӯйгардон шавад, яқинан, рӯзи қиёмат бори сангине [аз гуноҳ] бар дӯш хоҳад кашид

101. Ҷовидона дар он [азоб] хоҳанд монд; ва чи бад аст боре, ки [кофирон] дар қиёмат хоҳанд кашид!

102. Рӯзе, ки дар «сур» дамида мешавад ва дар он рӯз мучримонро [ки бисёр тарсидаанд, бо чашму бадани] кабуд чамъ мекунем

103. Байни худ оҳиста сухан мегӯянд: «[Шумо] Беш аз даҳ рӯз [дар дунё] ба сар набурдаед»

قَالَ فَادْهَبْ فَإِنَّ لَكَ فِي الْحَيَاةِ أَنْ
تَقُولَ لَا مِسَاسَ وَإِنَّ لَكَ مَوْعِدًا
لَنْ نُخْلِفَهُ ۗ وَانظُرْ إِلَى إِلَهِكَ الَّذِي
ظَلْتَ عَلَيْهِ عَاكِفًا لَنُحَرِّقَنَّهُ ثُمَّ
لَنَنْسِفَنَّهُ فِي الْيَمِّ نَسْفًا ﴿٩٧﴾

إِنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا
هُوَ وَسِعَ كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا ﴿٩٨﴾

كَذَلِكَ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ مَا
قَدْ سَبَقَ ۗ وَقَدْ آتَيْنَاكَ مِنَ لَدُنَّا
ذِكْرًا ﴿٩٩﴾

مَنْ أَعْرَضَ عَنْهُ فَإِنَّهُ يَحْمِلُ يَوْمَ
الْقِيَامَةِ وِزْرًا ﴿١٠٠﴾

خَالِدِينَ فِيهِ ۗ وَسَاءَ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
حِمْلًا ﴿١٠١﴾

يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ وَنَحْشُرُ
الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ زُرْقًا ﴿١٠٢﴾

يَتَخَفَتُونَ بَيْنَهُمْ إِنْ لَبِئْتُمْ إِلَّا
عَشْرًا ﴿١٠٣﴾

104. Мо ба он чи эшон мегӯянд,
донотарем; он гоҳ ки
хирадмандтаринашон мегӯяд: «[Шумо]
Танҳо як рӯз ба сар бурдаед»

105. Ва [эй паёмбар] аз ту дар бораи
кӯхҳо [дар қиёмат] мепурсанд; пас,
бигӯ: «Парвардигорам ононро саҳт
муталошӣ [ва пароканда] мекунад

106. Ва онҳоро софу ҳамвор хоҳад
намуд

107. [Ҳамчун замин] Ки дар он ҳеч
пастӣ ва баландӣ намебинӣ»

108. Дар он рӯз [ҳамаи мардум] бидуни
ҳеч муҳолифате аз даъваткунанда [-и
илоҳӣ] пайравӣ мекунад ва садоҳо
дар баробари Худои меҳрубон паст
мешаванд ва аз ҳеч чиз ҷуз садои
пойе нахоҳӣ шунид

109. Дар он рӯз шафоат суд надихад,
магар онро, ки Худои Раҳмон ба ӯ
ичозат диҳад ва суханаширо
биписандад

110. [Аллоҳ таоло] Он чиро, ки инсонҳо
[дар охира] дар пеш доранд ва он
чиро, ки [дар дунё] пушти сар
гузоштаанд, [ҳамаро] медонад, вале
дониши онон ӯро фаро намегирад

111. Ва чеҳраҳо дар баробари
[Парвардигори] зиндаи пойдор хор
мегардад ва ҳар ки [бори] ситам
бардошт, зиён дид

تَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ إِذْ يَقُولُ
أَمْثَلُهُمْ طَرِيقَةً إِنْ لَبِثْتُمْ إِلَّا
يَوْمًا ﴿١٠٤﴾

وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْجِبَالِ فَقُلْ
يَنْسِفُهَا رَبِّي نَسْفًا ﴿١٠٥﴾

فَيَذَرُهَا قَاعًا صَفْصَفًا ﴿١٠٦﴾

لَا تَرَى فِيهَا عِوَجًا وَلَا أَمْتًا ﴿١٠٧﴾

يَوْمَئِذٍ يَتَّبِعُونَ الدَّاعِيَ لَا عِوَجَ لَهُ
وَخَشَعَتِ الْأَصْوَاتُ لِلرَّحْمَنِ فَلَا
تَسْمَعُ إِلَّا هَمْسًا ﴿١٠٨﴾

يَوْمَئِذٍ لَا تَنْفَعُ الشَّفَعَةُ إِلَّا مَنْ
أُذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ وَرَضِيَ لَهُ
قَوْلًا ﴿١٠٩﴾

يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ
وَلَا يُحِيطُونَ بِهِ عِلْمًا ﴿١١٠﴾

*وَعَدَتِ الْوُجُوهُ لِلْحَيِّ الْقَيُّومِ وَقَدْ
خَابَ مَنْ حَمَلَ ظُلْمًا ﴿١١١﴾

112. Ва касе, ки аз корҳои шоиста
анҷом диҳад ва муъмин бошад, на аз
ҳеҷ ситаме меҳаросад ва на аз костан
[-и подошаш]

وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ
مُؤْمِنٌ فَلَا يَحَافُ ظُلْمًا وَلَا
هَضْمًا ﴿١١٢﴾

113. Ва, инчунин, онро Қуръоне [ба
забони] арабӣ нозил кардем ва
хушдорҳои гуногун дар он баён
намудем; бошад, ки [аз азоби илоҳӣ]
парҳезанд ё [ин китоб] барояшон
панде падида оварад

وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا
وَصَرَّفْنَا فِيهِ مِنَ الْوَعِيدِ لَعَلَّهُمْ
يَتَّقُونَ أَوْ يُحَدِّثُ لَهُمْ ذِكْرًا ﴿١١٣﴾

114. Пас, баландмартаба аст Аллоҳ
таоло, ки фармонрави ҳақ аст. Ва дар
[ҳондани] Қуръон – пеш аз он ки ваҳйи
он бар ту поён ёбад – шитоб макун; ва
биғу: «Парвардигоро, бар донишам
бияфзо»

فَعَلَى اللَّهِ الْمَلِكُ الْحَقُّ وَلَا
تَعْجَلْ بِالْقُرْآنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ
يُفْضَى إِلَيْكَ وَحْيُهُ وَقُلْ رَبِّ
زِدْنِي عِلْمًا ﴿١١٤﴾

115. Ба ростӣ, пеш аз ин бо Одам
паймон бастем [ки аз меваи дарахти
мамнуа нахӯрад]; вале [паймонашро]
фаромӯш кард ва дар ӯ азме [устувор]
наёфтем

وَلَقَدْ عَاهَدْنَا إِلَى آدَمَ مِنْ قَبْلُ
فَنَسِيَ وَلَمْ نَجِدْ لَهُ عَزْمًا ﴿١١٥﴾

116. Ва [ёд кун аз ҳангоме ки ба
фариштагон гуфтем: «Барои Одам
сачда кунед»]; пас, [ҳамагӣ] сачда
карданд, магар Иблис, ки сарпечӣ
намуд

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ
فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَى ﴿١١٦﴾

117. Пас, гуфтем: «Эй Одам, ин
[Иблис] душмани ту ва ҳамсари туст;
мабодо шуморо аз биҳишт берун
кунад, ки ба сахти меафтӣ

فَقُلْنَا يَا آدَمُ إِنَّ هَذَا عَدُوٌّ لَكَ
وَلِزَوْجِكَ فَلَا يُخْرِجَنَّكُمَا مِنَ
الْجَنَّةِ فَتَشْقَى ﴿١١٧﴾

118. Дар ҳақиқат, ту ин [неъмат]-ро
[дар биҳишт] дорӣ, ки на гурусна
мешавӣ ва на бараҳна мемонӣ

إِنَّ لَكَ أَلَّا تَجُوعَ فِيهَا وَلَا
تَعْرَى ﴿١١٨﴾

119. Ва ин ки дар он чо на ташна мешавӣ ва на офтобзада

وَأَنَّكَ لَا تَظْمَأُ فِيهَا وَلَا

تَضْحَى ﴿١١٩﴾

120. Пас, шайтон ўро васваса кард [ва] гуфт: «Эй Одам, оё [мехоҳӣ] дарахти ҷовидонагӣ ва фармонравиои фанонопазирро нишонат диҳам?»

فَوَسْوَسَ إِلَيْهِ الشَّيْطَانُ قَالَ يَتَّعَادِمُ

هَلْ أَدُلُّكَ عَلَى شَجَرَةِ الْخُلْدِ وَمُلْكِ

لَا يَبْلَى ﴿١٢٠﴾

121. Он гоҳ аз он [дарахти мамнуа] хӯрданд ва шармгоҳашон бар онон намоён шуд ва шуруъ карданд ба қарор додани барги [дарахтони] биҳишт бар худ [то авраташонро бипӯшонанд]; ва [инчунин буд, ки] Одам аз Парвардигораш сарпечӣ кард ва ба бeroҳӣ рафт

فَأَكَلَا مِنْهَا فَبَدَتَ لَهُمَا

سَوَاءٌ تَهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا

مِن رَرَقِ الْجَنَّةِ وَعَصَى آدَمُ رَبَّهُ

فَعَوَى ﴿١٢١﴾

122. Сипас Парвардигораш ўро баргузид ва тавбаашро пазируфт ва ҳидояташ кард

ثُمَّ اجْتَبَاهُ رَبُّهُ فَتَابَ عَلَيْهِ

وَهَدَىٰ ﴿١٢٢﴾

123. Фармуд: «[Шумо ду тан хамроҳи Иблис] Ҳамагӣ аз биҳишт фуруд оед, дар ҳоле ки душмани якдигаред. Агар аз [ҷониби] ман раҳнамуде бароятон расид, [бидонед] ҳар ки аз ҳидоятам пайравӣ кунад, на гумроҳ мешавад ва на [аз азоби дузах] ба ранҷ меафтад

قَالَ أَهْبِطَا مِنْهَا جَمِيعًا بَعْضُكُمْ

لِبَعْضٍ عَدُوٌّ فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي

هُدًى فَمَنِ اتَّبَعَ هُدَايَ فَلَا يَضِلُّ

وَلَا يَشْقَى ﴿١٢٣﴾

124. Ва касе, ки аз ёди Ман рӯйгардон шавад, яқинан зиндагии сахте хоҳад дошт ва рӯзи қиёмат ўро нобино бармеангезем

وَمَنْ أَعْرَضَ عَن ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ

مَعِيشَةً سَنَكًا وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ

الْقِيَامَةِ أَعْمَى ﴿١٢٤﴾

125. Вай мегӯяд: «Парвардигоро, чаро маро нобино барангехтӣ; ҳол он ки [дар дунё] бино будам?»

قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِي أَعْمَى وَقَدْ

كُنْتُ بَصِيرًا ﴿١٢٥﴾

126. [Аллоҳ таоло] Мефармояд:
«Ҳамон тавр, ки оёти Мо бар ту омад
ва онҳоро ба фаромӯшӣ супурдӣ,
имрӯз ту [низ] ба ҳамон сурат
фаромӯш мешавӣ»

127. Ва касеро, ки [дар гумроҳӣ ва
гуноҳ] зиёдаравӣ кунад ва ба оёти
Парвардигораш имон наоварад, ин
гуна кайфар медиҳем; ва ҳатман,
азоби охират шадидтар ва пойдортар
аст

128. Оё барои ҳидояташон кофӣ нест,
ки [бидонанд] чи наслҳоро пеш аз
онон набуд кардем, ки [акнун ин
мушрикони] дар хонаҳои эшон [наслҳои
гузашта] роҳ мераванд? Ба ростӣ, дар
ин [нуқта] барои хирадмандон
нишонаҳои [ибратангез] аст

129. Ва агар аз сӯи Парвардигорат
сухане [дар бораи итмоми ҳуҷҷат бо
мардум] нагузашта буд ва замони
муайяне дар қор набуд, ҳатман [азоби
илоҳӣ дар ҳамин дунё бар онон] лозим
мешуд

130. Пас [эй Паёмбар,] бар он чӣ
мегӯянд, шикобо бош ва
Парвардигоратро пеш аз тулуи офтоб
[дар намози бомдод] ва пеш аз ғуруб
[дар намози аср] ба поки ситоиш кун
ва соате аз шаб [дар намози хуфтан]
ва канораҳои рӯз [дар намози пешин
ва шом низ ба ниёиш бипардоз];
бошад, ки [аз подоши илоҳӣ] хушнуд
шавӣ

قَالَ كَذَلِكَ أَتَتْكَ آيَاتُنَا فَنَسِيَتْهَا
وَكَذَلِكَ الْيَوْمَ تُنسى ﴿١٢٦﴾

وَكَذَلِكَ نَجْزِي مَنْ أَسْرَفَ وَلَمْ
يُؤْمِنْ بِآيَاتِ رَبِّهِ وَلَعَذَابُ
الْآخِرَةِ أَشَدُّ وَأَبْقَى ﴿١٢٧﴾

أَفَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ
مِنَ الْقُرُونِ يَمْشُونَ فِي مَسْجِدِهِمْ
إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّأُولِي النُّهَى ﴿١٢٨﴾

وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَكَانَ
لِرِجَالِكَ وَأَجَلٌ مُّسَمًّى ﴿١٢٩﴾

فَأَصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ
بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ
وَقَبْلَ غُرُوبِهَا وَمِنْ آنَاءِ اللَّيْلِ
فَسَبِّحْ وَأَطْرَافَ النَّهَارِ لَعَلَّكَ
تَرْضَىٰ ﴿١٣٠﴾

131. Ва ҳаргиз ба [неъматҳои дунявӣ ва] он чи ки гурӯҳҳои аз онон [мушрикони]-ро аз онҳо баҳраманда сохтаем, чашм надӯз. Инҳо зинати зиндагии дунёст, то ононро бад-он биозмояд; ва рӯзии Парвардигорат беҳтар ва пойдортар аст

132. Ва хонаводаатро ба намоз фармон бидеҳ ва [худ] бар [анҷоми] он шикобо бош [Мо] Аз ту рӯзи намехоҳем, [балки] худ ба ту рӯзи медиҳем; ва саранҷоми нек барои [аҳли] парҳез аст

133. [Мушрикони] гуфтанд: «Чаро [Мухаммад] муъҷизае аз ҷониби Парвардигораш барои мо намеоварад?» Бигӯ: «Оё [Қуръон ба унвони] далели равшан он чи дар китобҳои пешин аст, барояшон наёмадааст?»

134. Агар Мо ононро пеш аз он [ки паёмбар ва китоби осмонӣ биёяд] бо азобе ҳалок мекардем, ҳатман, [рӯзи қиёмат мушрикони] мегуфтанд: «Парвардигоро, чаро паёмбаре ба сӯямон нафиристодӣ, то пеш аз он ки хору расво шавем, аз оёти Ту пайравӣ кунем?»

135. [Эй Паёмбар, ба онон] Бигӯ: «Ҳама мунтазиранд; пас, шумо [низ] мунтазир бошед. Ба зудӣ хоҳед донист, ки раҳравони роҳи рост чи касоне ҳастанд ва ҳидоятёфта кист»

وَلَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِنْهُمْ زَهْرَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا لِنَفْتِنَهُمْ فِيهِ وَرِزْقُ رَبِّكَ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ ﴿١٣١﴾

وَأْمُرْ أَهْلَكَ بِالصَّلَاةِ وَاصْطَبِرْ عَلَيْهَا لَا نَسْأَلُكَ رِزْقًا نَحْنُ نَرْزُقُكَ وَالْعَاقِبَةُ لِلتَّقْوَىٰ ﴿١٣٢﴾

وَقَالُوا لَوْلَا آتَيْنَا بِآيَةٍ مِنْ رَبِّيَّزْ أَوَلَمْ تَأْتِهِم بَيِّنَةٌ مَا فِي الصُّحُفِ الْأُولَىٰ ﴿١٣٣﴾

وَلَوْ أَنَّا أَهْلَكْنَاهُمْ بِعَذَابٍ مِنْ قَبْلِهِ لَقَالُوا رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنُنَبِّئَ عَائِيَتِكَ مِنْ قَبْلِ أَنْ نَذِيرَ وَنَحْزِي ﴿١٣٤﴾

قُلْ كُلُّ مُتَرَبِّصٍ فَتَرَبِّصُوا فَسَتَعْلَمُونَ مَنْ أَصْحَابُ الصِّرَاطِ السَّوِيِّ وَمَنِ اهْتَدَىٰ ﴿١٣٥﴾

Сураи Анбиё الأنبياء

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Замони ҳисоби мардум наздик шудааст ва онон дар ноогоҳӣ [аз бозхости охират] рӯй гардонанд

2. Ҳеч панди тозае аз Парвардигорашон барои онон намеояд, магар он ки бозикунон ба он гӯш медиҳанд

3. [Паёми илоҳиро дар ҳоле мешунаванд, ки] дилҳояшон ғофил аст ва касоне, ки [кофир ва] ситамгор буданд, начвоҳояшонро пинҳон карданд [ва гуфтанд]: «Оё ин [муддаии паёмбарӣ] чуз башаре ҳамчун шумост? Оё дар ҳоле ки [ҳақиқатро] мебинед, ба чоду рӯй меоваред?»

4. [Паёмбар] гуфт: «Парвардигорам ҳар суҳанеро, ки дар осмон ва замин бошад медонад ва ӯ шунавоу доност»

5. Балки [кофирон дар ситез бо Қуръон] гуфтанд: «[Он чи Муҳаммад мегӯяд] хобҳое ошуфта аст, балки онро ба дурӯғ [ба Аллоҳ таоло] нисбат медиҳад. [На] Балки ӯ шоир аст. Пас, [агар рост мегӯяд] бароямон муъҷизае биёварад, чунон ки паёмбарони пешин [низ бо муъҷизот] фиристода шуданд»

أَقْتَرَبَ لِلنَّاسِ حِسَابُهُمْ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ مُّعْرِضُونَ ﴿١﴾

مَا يَأْتِيهِمْ مِّن ذِكْرٍ مِّن رَّبِّهِمْ مُّحَدَّثٍ إِلَّا اسْتَمَعُوهُ وَهُمْ يَلْعَبُونَ ﴿٢﴾

لَا هَيْبَةَ قُلُوبُهُمْ وَأَسْرَأُ النَّجْوَى الَّذِينَ ظَلَمُوا هَلْ هَذَا إِلَّا بَشْرٌ مِّثْلُكُمْ أَفَتَأْتُونَ السِّحْرَ وَأَنْتُمْ تُبْصِرُونَ ﴿٣﴾

قَالَ رَبِّي يَعْلَمُ الْقَوْلَ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٤﴾

بَلْ قَالُوا أَضَعَفْتُ أَحْلَمَ بَلِ أَقْتَرَبَهُ بَلْ هُوَ شَاعِرٌ فَلْيَأْتِنَا بِآيَةٍ كَمَا أُرْسِلَ الْأَوْلُونَ ﴿٥﴾

6. Пеш аз онон [низ сокинони ҳар] шаҳре, ки нобудаш мекардем, [ба оёт ва муъҷизоти Мо] имон наоварда буданд. Пас, оё [инҳо] имон меоваранд?

مَا آمَنَتْ قَبْلَهُمْ مِنْ قَرِيَّةٍ
أَهْلَكْنَاهَا أَفَهُمْ يُؤْمِنُونَ ﴿٦﴾

7. Ва [эй паёмбар] пеш аз ту чуз мардоне, ки ба онон ваҳй мекардем [барои ҳидояти мардум] нафиристодем, пас, [эй кофирон] агар намедонед, аз аҳли китоб бипурсед

وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ إِلَّا رِجَالًا نُوْحِي
إِلَيْهِمْ فَسَلُّوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ
لَا تَعْلَمُونَ ﴿٧﴾

8. Ва [мо] ононро пайкарҳое, ки ғизо нахӯранд, қарор надодем ва [дар дунё низ] ҷовидон набуданд

وَمَا جَعَلْنَاهُمْ جَسَدًا لَا يَأْكُلُونَ
الطَّعَامَ وَمَا كَانُوا خَلِيدِينَ ﴿٨﴾

9. Сипас ваъдаеро, ки [дар бораи пирӯзӣ ва начот] ба онон дода будем, таҳаққуқ бахшидем ва ононро ба ҳамроҳи ҳар ки хостем, начот додем ва исрофкорон [-и кофир]-ро нобуд кардем

ثُمَّ صَدَقْنَاهُمُ الْوَعْدَ فَأَنْجَيْنَاهُمْ
وَمَنْ نَشَاءُ وَأَهْلَكْنَا الْمُسْرِفِينَ ﴿٩﴾

10. Бе тардид, китобе ба сӯятон нозил кардем, ки иззат [-у шарафи дунё ва охират]-и шумо дар он аст. Оё намеандешед?

لَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ كِتَابًا فِيهِ
ذِكْرُكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٠﴾

11. Чи бисёр шаҳрхоеро, ки [сокинонаш] ситамгор буданд, дар ҳам шикастем ва пас аз онон гурӯҳе дигар падида овардем

وَكَمْ قَصَمْنَا مِنْ قَرِيَّةٍ كَانَتْ ظَالِمَةً
وَأَنْشَأْنَا بَعْدَهَا قَوْمًا آخَرِينَ ﴿١١﴾

12. Пас, чун азоби Моро эҳсос мекарданд [ва ба чашм мидиданд], ногоҳ аз он чо мегурехтанд

فَلَمَّا أَحْسَبُوا أَنَّهَا آتَاءَتْهُمْ إِذَا هُمْ
يُرْكضُونَ ﴿١٢﴾

13. [Ба тамасхур гуфтем] «Фирор накунед. Ба сӯйи хонаҳоятон ва неъматҳое, ки дар он осуда будед, бозгардед. Бошад, ки [фақат дар бораи умури дунявӣ] бозхост шавед»

لَا تَرْكُضُوا وَأَرْجِعُوا إِلَىٰ مَا أُتْرِفْتُمْ
فِيهِ وَمَسْكَنِكُمْ لَعَلَّكُمْ
تُسْأَلُونَ ﴿١٣﴾

14. гуфтанд: «Вой бар мо [, ки] ҳатман ситамгор будаедем!»

15. Пас, гуфторашон пайваста ҳамин буд, то он ки ононро [чун гиёҳе] даравшуда [ва] бечон сохтем

16. Ва Мо осмону замин ва он чиро, ки миёни онҳост ба бозича наёфаридаем

17. Агар [ба фарз] мехостем, ки саргармие [монанди фарзанд ё ҳамсӯхбат барои худ] баргузинем, онро [на аз бутҳои шумо, балки] аз назди хеш бармегузидем

18. Балки Мо ҳақро бар ботил меафканем, пас, онро дар ҳам мешиканад ва ногоҳ он [ботил] нобуд мешавад ва [эй кофирон] вой бар шумо аз он чи тавсиф мекунад!

19. Ҳар ки [ва ҳар чи] дар осмонҳо ва замин аст аз они Ёст ва онон, ки назди Ё ҳастанд [фариштагон] аз ибодаташ саркашӣ намекунанд ва хаста намешаванд

20. Онон шабу рӯз [илоҳро] ба покий меситоянд ва сустӣ намеварзанд

21. Оё [ин мушрикони] маъбудоне аз замин баргузидаанд, ки [мурдагонро] зинда мекунанд?

قَالُوا يَوَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿١٤﴾

فَمَا زَالَتْ تِلْكَ دَعْوَاهُمْ حَتَّىٰ

جَعَلْنَاهُمْ حَصِيدًا خَمِيدِينَ ﴿١٥﴾

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا

بَيْنَهُمَا لَعِينِينَ ﴿١٦﴾

لَوْ أَرَدْنَا أَنْ نَتَّخِذَ لَهَوًا لَّأَتَّخِذْنَاهُ

مِنْ لَدُنَّا إِنْ كُنَّا فَعِلِينَ ﴿١٧﴾

بَلْ نَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ

فَيَدْمَغُهُ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ وَلَكُمُ

الْوَيْلُ مِمَّا تَصِفُونَ ﴿١٨﴾

وَلَهُمْ مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ

وَمَنْ عِنْدَهُ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ

عِبَادَتِهِ وَلَا يَسْتَحْسِرُونَ ﴿١٩﴾

يُسَبِّحُونَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لَا

يَفْتُرُونَ ﴿٢٠﴾

أَمْ اتَّخَذُوا إِلٰهًا مِّنَ الْأَرْضِ هُمْ

يُنشِرُونَ ﴿٢١﴾

22. Агар дар осмон ва замин маъбудоне ба чуз Аллоҳ таоло вучуд дошт, [дар асари носозгории онҳо] ҳатман, ҳар ду табоҳ мешуданд. Пас, Аллоҳ таоло – Парвардигори Арш – аз тавсифе, ки [мушрикони] мекунад, поку муназзаҳ аст

23. Ў ба хотири он чи мекунад, бозхост намешавад, вале онон [дар баробари рафторашон] масъуланд

24. Оё [мушрикони] ба чуз Ў маъбудоне баргузидаанд? [Ба онон] Бигӯ: «Далелатонро биёваред. Ин [Қуръон] китобест, ки ҳамроҳи ман аст ва [инҳо низ] китобхоест [мутааллиқ ба паёмбароне], ки пеш аз ман буданд [ва дар ҳеҷ кадом далеле бар ҳаққонияти шумо вучуд надорад]», балки бештарашон ҳақро намедонанд ва [аз он] рӯйгардонанд

25. Ва Мо пеш аз ту ҳеҷ паёмбареро нафиристодем, магар он ки ба ў ваҳй кардем, ки [ба мардум бигӯяд]: «Маъбуде [ба ҳақ] чуз Ман нест, пас, танҳо Маро бипарастед»

26. [Мушрикони] бо ин тасаввур, ки фариштагон духтарони Аллоҳ таоло ҳастанд] гуфтанд: «[Аллоҳи] Раҳмон фарзанде [барои ҳеш] баргузидааст». Ў муназзаҳ аст [чунин нест, ки мепиндоранд], балки фариштагон бандагони гиромияш ҳастанд

27. Онон ҳаргиз дар суҳан бар Ў пешӣ намегузинад ва [пайваста] ба фармонаш амал мекунад

لَوْ كَانَ فِيهِمَا آلَاءُ اللَّهِ
لَفَسَدَتَا فَسُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَرْشِ
عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٢٢﴾

لَا يَسْأَلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ
يُسْأَلُونَ ﴿٢٣﴾

أَمْ آتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ
ءَالِهَةً قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ
هَذَا ذِكْرُ مَنْ مَعِيَ
وَذِكْرُ مَنْ قَبْلِي بَلْ أَكْثَرُهُمْ
لَا يَعْلَمُونَ الْحَقَّ فَهُمْ
مُعْرِضُونَ ﴿٢٤﴾

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ
مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوْحِي إِلَيْهِ
أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا
فَاعْبُدُونِي ﴿٢٥﴾

وَقَالُوا آتَّخَذَ الرَّحْمَنُ
وَلَدًا سُبْحَانَ اللَّهِ
بَلْ عِبَادٌ مُكْرَمُونَ ﴿٢٦﴾

لَا يَسْأَلُونَهُ بِالْقَوْلِ
وَهُمْ بِأَمْرِهِ يَعْمَلُونَ ﴿٢٧﴾

28. [Аллоҳ таоло] Гузашта ва ояндаи ононро медонад ва эшон чуз барои касе, ки ӯ писандад, шафоат намекунад ва худ аз бими ӯ ҳаросонанд

يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ
وَلَا يُشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنِ أَرْتَضَىٰ وَهُمْ
مِنَ خَشْيَتِهِ مُشْفِقُونَ ﴿٢٨﴾

29. Ва ҳар касе аз онон бигӯяд: «Ба чуз ӯ ман [низ] маъбуд ҳастам», пас, вайро ба дузах кайфар медиҳем. [Оре] Ситамгоронро чунин кайфар медиҳем

*وَمَنْ يُقُلْ مِنْهُمْ إِنِّي إِلَهٌُ مِنْ
دُونِهِ فَذَلِكَ نَجْزِيهِ جَهَنَّمَ كَذَلِكَ
نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿٢٩﴾

30. Оё касоне, ки куфр варзиданд, надиданд, ки [дарҳои неъмат] осмонҳо ва замин баста буд [на бороне меборид ва на гиёҳе мерӯид], пас, он дуру боз кардем ва ҳар чизи зиндаеро аз об падида овардем? Пас, оё имон намеоваранд?

أَوَلَمْ يَرِ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ كَانَتَا رَتْقًا
فَفَتَقْنَاهُمَا وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ
شَيْءٍ حَيٍّ أَفَلَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٠﴾

31. Ва дар замин кӯҳҳои устувор ниҳодем, то мабодо ононро биларзонад ва дар он роҳҳои [васеъ] падида овардем, бошад, ки [дар сафарҳояшон ба мақсад] роҳ ёбанд

وَجَعَلْنَا فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيًا أَنْ تَمِيدَ
بِهِمْ وَجَعَلْنَا فِيهَا فِجَاجًا سُبُلًا
لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿٣١﴾

32. Ва осмонро сақфе маҳфуз қарор додем ва онон [мушрикони] аз [тафаккур дар] нишонаҳояш рӯйгардонанд

وَجَعَلْنَا السَّمَاءَ سَقْفًا مَحْفُوظًا وَهُمْ
عَنِ عَابِثَتِهَا مُعْرِضُونَ ﴿٣٢﴾

33. Ҷуст, ки шабу рӯз ва хуршеду моҳро офарид [ва чунон муназзам сохт, ки] ҳар як [аз инҳо] дар мадоре [муайян] шиноваранд

وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ
وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ فِي فَلَكٍ
يَسْبَحُونَ ﴿٣٣﴾

34. [Эй паёмбар] Мо пеш аз ту барои ҳеҷ башаре ҷовидонагӣ қарор надодем. Оё агар ту бимирӣ, онон ҷовидонанд?

وَمَا جَعَلْنَا لِبَشَرٍ مِنْ قَبْلِكَ الْخُلْدَ
أَفَايُنْ مِتَّ فَهُمْ الْخَالِدُونَ ﴿٣٤﴾

35. Ҳар касе чашандаи [таъми] марг аст ва [эй мардум] шуморо бо бадӣ ва некӣ меозмоем ва [саранҷом] ба сӯйи Мо бозгарданда мешавед

كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ وَنَبَلُّوكُم بِالشَّرِّ وَالْخَيْرِ فِتْنَةً وَإِلَيْنَا تُرْجَعُونَ ﴿٣٥﴾

36. Касоне, ки куфр варзиданд, ҳар гоҳ ки туро мебинанд, фақат ба масхараат мегиранд [ва мегӯянд]: «Оё ин ҳамон касест, ки аз маъбудонатон [ба бадӣ] ёд мекунад»? Ва ҳол он ки онон худ ёди [Аллоҳи] Раҳмонро инкор мекунанд

وَإِذَا رَأَى الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ يَتَّخِذُونَكَ إِلَّا هُزُوًا أَهَذَا الَّذِي يَذُكُرُ آلِهَتَكُمْ وَهُمْ بِذِكْرِ الرَّحْمَنِ هُمْ كَافِرُونَ ﴿٣٦﴾

37. Инсон [зотан] шитобкор офарида шудааст [ва ҳама чизро пеш аз замони муқаррараш меҳаҷад]. Ба зудӣ нишонаҳо [-и азоб]-и ҳешро нишонатон хоҳем дод, пас, [нузули азобро] ба шитоб нахоҳед

خُلِقَ الْإِنْسَانُ مِنْ عَجَلٍ
سَأُورِيكُمْ آيَاتِي فَلَا تَسْتَعْجِلُونِ ﴿٣٧﴾

38. [Кофирон] мегӯянд: «Агар ростгӯед, ин ваъда [қиёмат] кай хоҳад буд?»

وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣٨﴾

39. Касоне, ки куфр варзиданд, агар медонистанд замоне, ки [ба дузах меафтанд] наметавонанд [шуълаҳои] оташро аз чеҳраҳо ва пуштҳояшон боздоранд ва [аз сӯйи ҳеч кас] ёри намешаванд [ҳаргиз ин гуна шитобон азобро намехостанд]

لَوْ يَعْلَمُ الَّذِينَ كَفَرُوا حِينَ لَا يَكُفُّونَ عَنْ وُجُوهِهِمُ النَّارَ وَلَا عَنْ ظُهُورِهِمْ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٣٩﴾

40. Балки [оташ чунон] ногаҳонӣ ба онон мерасад ва эшонро [чунон саргашта ва] мабҳут мекунад, ки на метавонанд онро [аз худ] дафъ кунанд ва на муҳлати [тавба] ба онон дода мешавад

بَلْ تَأْتِيهِمْ بَغْتَةً فَتَبْهَتُهُمْ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ رَدَّهَا وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٤٠﴾

41. Яқинан, паёмбарон пеш аз ту [низ] мавриди тамасхур қарор гирифта буданд, пас, бар сари касоне, ки онҳо [азобҳои илоҳӣ]-ро ба ришханд мегирифтанд, ҳамон чизе омад, ки масхарааш мекарданд

وَلَقَدْ اسْتَهْزَيْتُمْ بِرُسُلِي مِّن قَبْلِكَ
فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَا
كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٤١﴾

42. [Эй паёмбар, ба кофирон] Бигӯ: «Чи касе шуморо дар шабу рӯз аз [азоби Аллоҳи] Раҳмон нигоҳ медорад? Балки [ҳақ ин аст, ки] онон аз ёди Парвардигорашон рӯйгардонанд

قُلْ مَنْ يَكْفُرْكُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ مِنْ
الرَّحْمَنِ بَلْ هُمْ عَنْ ذِكْرِ رَبِّهِمْ
مُعْرِضُونَ ﴿٤٢﴾

43. Оё онон маъбудоне доранд, ки [метавонанд] дар баробари Мо аз эшон дифоъ кунанд? [Ҳаргиз!] Онон на метавонанд худро ёри диҳанд ва на аз [азоби] Мо дар амонанд

أَمْ لَهُمْ آلِهَةٌ تَمْنَعُهُمْ مِن دُونِنَا لَا
يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَ أَنفُسِهِمْ وَلَا هُمْ
مِنَّا يُصْحَبُونَ ﴿٤٣﴾

44. Балки [Мо] онон ва падаронашонро [аз неъматҳои дунявӣ] баҳраманд сохтем, то умрашон ба дарозо кашид [ва мағрур шуданд]. Оё намебинанд, ки Мо [ҳамвора] ба суроғи замин меоем ва онро аз ҳар тараф мекоҳем [ва мардумашро нобуд мекунем]? Пас, оё онон [бар қудрати Аллоҳ таоло] пирӯзанд?

بَلْ مَتَّعْنَا هَؤُلَاءِ وَءَابَاءَهُمْ حَتَّى
طَالَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ أَفَلَا يَرَوْنَ أَنَّا
نَأْتِي الْأَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا
أَفَهُمُ الْغَالِبُونَ ﴿٤٤﴾

45. Бигӯ: “Ман фақат шуморо ба василаи ваҳй [аз азоби илоҳӣ] бим медиҳам” ва [-ле] чун ба карон бим дода шавад, даъвати [ҳақ]-ро намешунаванд

قُلْ إِنَّمَا أُنذِرُكُمْ بِالْوَحْيِ وَلَا يَسْمَعُ
الصَّمُ الدُّعَاءَ إِذَا مَا يُنذَرُونَ ﴿٤٥﴾

46. Агар андаке аз азоби Парвардигорат ба онон бирасад, ҳатман, мегӯянд: “Эй вой бар мо [ки], яқинан, ситамгор будаем!”

وَلَيِّنَنَّ مَسَّئَهُمْ نَفْحَةً مِّنْ عَذَابٍ
رَّبِّكَ لَيَقُولُنَّ كَيْفَ بَلَّغْنَا إِنَّا كُنَّا
ظَالِمِينَ ﴿٤٦﴾

47. Рӯзи қиёмат Мо тарозуҳои адпро [барои ҳисобрасӣ дар миён] мениҳем, пас, ба ҳеч кас [камтарин] ситаме намешавад ва агар [кирдорашон] ҳамсанги донаи хардале бошад, онро [ба ҳисоб] меоварем ва кофист, ки Мо ҳисобрас бошем

48. Ба ростӣ, Мо ба Мӯсо ва Ҳорун китоб [Таврот] додем ва [ин китоб] барои парҳезкорон равшанӣ ва андарзе аст

49. [Ҳамон] касоне, ки дар ниҳон аз Парвардигорашон метарсанд ва аз қиёмат бимноканд

50. Ва ин [Қуръон] панди мубораке аст, ки онро нозил кардем. Оё [боз ҳам] инкораш мекунед?

51. Ва бе тардид, пеш аз он Мо ба Иброҳим [рушди фикрӣ ва] ҳидояташро ато кардем ва ба [шоистагиҳои] ӯ доно будем;

52. Он гоҳ ки ба падари худ ва қавмаш гуфт: “Ин мучассамаҳо чист, ки ба парастии онҳо истодаед?”

53. Онон гуфтанд: “Мо падаронамонро дидем, ки онҳоро мепарастиданд”

54. [Иброҳим] Гуфт: “Ҳатман, шумо ва падаронатон дар гумроҳии ошкор будаед”

وَنَضَعُ الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ
الْقِيَامَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا
وَإِنْ كَانَ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ
أَتَيْنَا بِهَا وَكُفَىٰ بِهَا حَسِيبِينَ ﴿٥٧﴾

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ وَهَارُونَ
الْأَفْرَاقَانَ وَضِيَاءً وَذِكْرًا
لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٥٨﴾

الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ وَهُمْ
مِنَ السَّاعَةِ مُشْفِقُونَ ﴿٥٩﴾

وَهَذَا ذِكْرٌ مُّبَارَكٌ أَنْزَلْنَاهُ أَفَأَنْتُمْ
لَهُ مُنْكَرُونَ ﴿٦٠﴾

*وَلَقَدْ آتَيْنَا إِبْرَاهِيمَ رُشْدَهُ مِنْ
قَبْلُ وَكُنَّا بِهِ عَالِمِينَ ﴿٦١﴾

إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا هَذِهِ
الْتَّمَائِلُ الَّتِي أَنْتُمْ لَهَا
عَاكِفُونَ ﴿٦٢﴾

قَالُوا وَجَدْنَا آبَاءَنَا لَهَا عَابِدِينَ ﴿٦٣﴾

قَالَ لَقَدْ كُنْتُمْ أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ فِي
ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٦٤﴾

55. Онон гуфтанд: “Оё [сухани] ҳақ бароямон овардай ё шухй мекуни?”

قَالُوا أَجِئْتَنَا بِالْحَقِّ أَمْ أَنْتَ مِنْ
الَّلَّعِينِ ﴿٥٥﴾

56. Ӯ гуфт: “Балки [суханам ҳақ аст] Парвардигоратон парвардигори осмонҳо ва замин аст, ҳамон ки онҳоро падида овардааст ва ман бар ин [сухан] гувоҳам”

قَالَ بَلْ رَبُّكُمْ رَبُّ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ الَّذِي فَطَرَهُنَّ وَأَنَا عَلَى
ذَلِكَ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٥٦﴾

57. Ва [бо худ гуфт] “Ба Аллоҳ таоло савганд, пас аз он ки пушт кардед ва [ба чашн] рафтед, барои [нобудии] бутҳоятон тадбире меандешам”

وَتَاللَّهِ لَأَكِيدَنَّ أَصْنَامَكُمْ بَعْدَ
أَنْ تُوَلُّوا مُدْبِرِينَ ﴿٥٧﴾

58. Пас [дар ғиёби бутпарастон] ҳамаи онҳоро ба чуз [бути] бузургашон бишкаст, шояд, ба суроғи он бираванд [то ҳақоикро барояшон бозгӯ кунад]

فَجَعَلَهُمْ جُودًا إِلَّا كَبِيرًا لَهُمْ
لَعَلَّهُمْ إِلَيْهِ يَرْجِعُونَ ﴿٥٨﴾

59. [Вақте онон бутхонаро чунин диданд] Гуфтанд: “Чи касе бо маъбудони мо чунин кардааст? Ҳатман, ӯ ситамгор аст”

قَالُوا مَنْ فَعَلَ هَذَا بِآلِهَتِنَا إِنَّهُ
لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٩﴾

60. [Бархе] Гуфтанд: “Мо шунидем ҷавоне, ки ӯро Иброҳим мегӯянд, аз онҳо [ба бадӣ] ёд мекунад”

قَالُوا سَمِعْنَا فَتَى يَدْعُرُهُمْ يُقَالُ لَهُ
إِبْرَاهِيمُ ﴿٦٠﴾

61. Гуфтанд: “Пас ӯро дар баробари дидағони мардум биёваред, бошад, ки [бар эътирофаш ба гуноҳ] гувоҳ бошанд”

قَالُوا فَأْتُوا بِهِ عَلَى أَعْيُنِ النَّاسِ
لَعَلَّهُمْ يَشْهَدُونَ ﴿٦١﴾

62. [Вақте Иброҳимро оварданд] Гуфтанд: “Эй Иброҳим, оё ту ин [кор] - ро бо маъбудони мо кардай?”

قَالُوا ءَأَنْتَ فَعَلْتَ هَذَا بِآلِهَتِنَا
يَا إِبْرَاهِيمُ ﴿٦٢﴾

63. Ӯ гуфт: “Балки [бути] бузургашон чунин кардааст. Агар сухан мегӯянд, аз онҳо бипурсед»

قَالَ بَلْ فَعَلَهُ كَبِيرُهُمْ هَذَا
فَسْأَلُوهُمْ إِنْ كَانُوا يَنْطِقُونَ ﴿٦٣﴾

64. Он гоҳ [онон] ба худ омаданд ва [ба якдигар] гуфтанд: “Воқеан, шумо [мушрику] ситамгоред”

فَرَجَعُوا إِلَىٰ أَنفُسِهِمْ فَقَالُوا إِنَّكُمْ
أَنْتُمْ الظَّالِمُونَ ﴿٦٤﴾

65. Сипас [боз ҳам] сар ба душманӣ ва инкор бардоштанд [ва гуфтанд] “Ту хуб медонӣ, ки инҳо сухан намегӯянд”

ثُمَّ نَكِسُوا عَلَىٰ رُءُوسِهِمْ لَقَدْ
عَلِمْتَ مَا هَٰؤُلَاءِ يَنْطِقُونَ ﴿٦٥﴾

66. [Иброҳим] гуфт: “Оё ба ҷойи Аллоҳ таоло чизроеро мепарастед, ки на суде бароятон дорад ва на зиёне ба шумо мерасонад?”

قَالَ أَتَتَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا
يَنْفَعُكُمْ شَيْئًا وَلَا يَضُرُّكُمْ ﴿٦٦﴾

67. Вой бар шумо ва бар он чи ба ҷойи Аллоҳ таоло мепарастед! Оё намеандешед?”

أَفِ لَكُمْ وَلِمَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ
اللَّهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾

68. Онон гуфтанд: “Агар мехоҳед [барои мучозоташ] коре кунед, ўро бисўзонед ва маъбудонатонро ёри диҳед”

قَالُوا حَرِّقُوهُ وَانصُرُوا آلِهَتَكُمْ إِن
كُنْتُمْ فَاعِلِينَ ﴿٦٨﴾

69. [Саранҷом ўро дар оташ андохтанд, вале Мо] Гуфтем: “Эй оташ, бар Иброҳим сард ва саломат бош”

قُلْنَا يَنَارُ كُونِي بَرًا وَسَلَامًا عَلَىٰ
إِبْرَاهِيمَ ﴿٦٩﴾

70. Ва хостанд барои [нобудии ў найранге ба кор баранд, вале Мо ононро зиёнкортарин [мардум] сохтем

وَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُم
الْأَخْسَرِينَ ﴿٧٠﴾

71. Ва ў ва Лутро [бо ҳичрат] ба сарзамине, ки барои ҷаҳониён дар он баракат ниҳодаем [Шом], начот додем

وَجَعَلْنَاهُ وِلْدَانًا لِأَرْضِ الْعَالَمِينَ
بَرَكَاتًا فِيهَا لِلْعَالَمِينَ ﴿٧١﴾

72. Ва Исҳоқ ва [навааш] Яъкубро [низ ба унвони бахшиш] афзунӣ ба ў бахшидем ва ҳамагиашонро [афроде] шоиста гардонидем

وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ نَافِلَةً
وَكُلًّا جَعَلْنَا صَالِحِينَ ﴿٧٢﴾

73. Ва ононро пешвоёне қарор додем,
ки ба фармони Мо [мардумро] ҳидоят
мекарданд ва анҷоми корҳои нек ва
барпо доштани намоз ва адои закотро
ба эшон ваҳй кардем ва онон [ҳама]
парастигари Мо буданд

وَجَعَلْنَاهُمْ أئِمَّةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا
وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِمْ فِعْلَ الْخَيْرَاتِ وَإِقَامَ
الصَّلَاةِ وَإِيتَاءَ الزَّكَاةِ وَكَانُوا لَنَا
عَبِيدِينَ ﴿٧٣﴾

74. Мо ба Лут [ичозати] қазоват ва илм
[-и дин] додем ва ўро аз шаҳре, ки
[сокинонаш] аъмоли зишт [-у палид]
анҷом меоданд, наҷот бахшидем. Ба
ростӣ, ки онон гурӯҳе палид ва
нофармон буданд

وَلُوطًا إِتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا
وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ
تَعْمَلُ الْخَبِيثَاتِ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ
سَوْءٍ فَاسْقِيْنَ ﴿٧٤﴾

75. Ва ўро дар раҳмати худ ворид
кардем. Бе гумон, ў аз шоистагон буд

وَأَدْخَلْنَاهُ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُ مِنَ
الصَّالِحِينَ ﴿٧٥﴾

76. Ва Нуҳро [ёд кун] ҳангоме ки
пештар [аз соири паёмбарон моро]
нидо дод. Пас, Мо [низ дуои] вайро
ичобат кардем, он гоҳ ў ва
хонадонашро аз андуҳи бузург наҷот
додем

وَنُوحًا إِذْ نَادَى مِنْ قَبْلُ فَاسْتَجَبْنَا
لَهُ فَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ
الْعَظِيمِ ﴿٧٦﴾

77. Ва дар баробари қавме, ки оёти
Моро дурӯғ ангошта буданд, ёриаш
кардем. Бе тардид, онон гурӯҳи
бадқирдоре буданд, пас,
ҳамагиашонро ғарқ кардем

وَنَصَرْنَاهُ مِنَ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا
بِآيَاتِنَا إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ سَوْءٍ
فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٧٧﴾

78. Ва [ёд кун аз] Довуд ва Сулаймон
он гоҳ ки дар бораи киштзоре доварӣ
мекарданд, ки гӯсфандони қавм
шабона дар он чарида буданд ва Мо
бар довари онон гувоҳ будем

وَدَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ إِذْ يَخْتَصِمَانِ فِي
الْحَرْثِ إِذْ نَفَسَتْ فِيهِ غَنَمُ الْقَوْمِ
وَكُنَّا لِحُكْمِهِمْ شَاهِدِينَ ﴿٧٨﴾

79. Пас, он [ҳақиқат]-ро ба Сулаймон фаҳмонидем ва ба ҳар як аз онон паёмбарӣ ва дониш [-и амал ба аҳкоми дин] ато кардем ва кӯҳҳо ва парандагон дар хидмати Довуд гумоштем, ки [ҳамроҳ бо ӯ Парвардигорро] тасбеҳ мегуфтанд ва Мо будем, ки ин [ҳама]-ро анҷом додем

80. Ва ба ӯ сохтани зиреҳро омӯхтем, то шуморо аз [осеби] ҷангҳоятон ҳифз кунад. Пас, оё шукр мегузored?

81. Ва тундбодро барои Сулаймон [ба хидмат гумоштем], ки ба фармони ӯ ба сӯйи сарзамине, ки дар он баракат ниҳода будем [Шом], равон буд ва мо бар ҳар чиз доно будем

82. Ва [низ] аз шаётин касонеро [гумоштем], ки барояш ғаввосӣ мекарданд [ва ҷавоҳир меоварданд] ва корҳое ғайр аз ин [низ] анҷом медоданд ва мо мувофиқи [рафтор ва теъдоди] онон будем

83. Ва Аюбро [ёд кун] он гоҳ ки Парвардигорашро [чунин нидо дод: "Ранҷ [-у беморӣ] ба ман расидааст ва Ту меҳрубонтарини меҳрубонони"

84. Пас, Мо [дуои] ӯро иҷбат кардем ва ранҷеро, ки ба ӯ расида буд, бартараф сохтем ва хонаводааш ва [низ теъдоде] ҳаммонандашонро ба ҳамроҳи онон ба вай бозгардонидем, [то] раҳмате аз ҷониби Мо ва панде барои парастигарон бошад

فَفَهَّمْنَاهَا سُلَيْمَانَ ۗ وَكُلًّا آتَيْنَا
حُكْمًا وَعِلْمًا ۗ وَسَخَّرْنَا مَعَ دَاوُدَ
الْجِبَالَ يُسَبِّحْنَ وَالطَّيْرَ ۗ وَكُنَّا
فَاعِلِينَ ﴿٧٩﴾

وَعَلَّمْنَاهُ صَنْعَةَ لَبُوسٍ لَّكُمْ
لِتَحْصِنَكُمْ مِنْ بَأْسِكُمْ ۗ فَهَلْ
أَنْتُمْ شَاكِرُونَ ﴿٨٠﴾

وَلَسُلَيْمَانَ الرِّيحَ عَاصِفَةً تَجْرِي
بِأَمْرِهِ إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَارَكْنَا
فِيهَا ۗ وَكُنَّا بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمِينَ ﴿٨١﴾

وَمِنَ الشَّيْطَانِ مَن يَغْوُصُونَ لَهُ
وَيَعْمَلُونَ عَمَلًا دُونَ ذَلِكَ ۗ وَكُنَّا
لَهُمْ حَافِظِينَ ﴿٨٢﴾

*وَأَيُّوبَ إِذْ نَادَى رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ
الضَّرُّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿٨٣﴾

فَأَسْتَجِبْنَا لَهُ ۖ فَكَشَفْنَا مَا بِهِ مِنَ
ضُرِّهِ ۖ وَآتَيْنَاهُ أَهْلَهُ وَمِثْلَهُ مَعَهُمْ
رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِنَا ۖ وَذَكَرَى
لِلْعَالَمِينَ ﴿٨٤﴾

85. Ва [ёд кун аз] Исмоил ва Идрис ва Зу-л-кифл, ки ҳамагӣ аз шикебоён буданд

وَأَسْمَعِيلَ وَإِدْرِيسَ وَذَا الْكِفْلِ
كُلٌّ مِنَ الصَّابِرِينَ ﴿٨٥﴾

86. Ва [Мо] ононро дар раҳмати хеш ворид кардем. Бе тардид, онон аз шоистагон буданд

وَأَدْخَلْنَاهُمْ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُمْ مِنَ
الصَّالِحِينَ ﴿٨٦﴾

87. Ва [ёд кун аз] Зу-н-нун [Юнус] он гоҳ ки хашмгин [аз миёни қавмаш] рафт ва чунин пиндошт, ки Мо ҳаргиз бар ӯ танг намегирем [ва ба хотири ин кор муҷозоташ намекунем]. Пас, [вақте моҳӣ ӯро фуру бурд] дар ториқиҳо нидо дод, ки: “[Парвардигоро] Ҳеҷ маъбуде [ба ҳақ] чуз ту нест. Ту муназзаҳӣ. Бе тардид, ман аз ситамгорон будаам”

وَذَا النُّونِ إِذْ ذَهَبَ مُغْضَبًا فَظَنَّ
أَنْ لَنْ نَقْدِرَ عَلَيْهِ فَنَادَى فِي الظُّلُمَاتِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ
سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ
الظَّالِمِينَ ﴿٨٧﴾

88. Пас дуояшро иҷобат кардем ва аз андуҳ наҷоташ додем ва муъминонро [низ] ин чунин наҷот медиҳем

فَأَسْتَجِبْنَا لَهُ وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْعَمِّ
وَكَذَلِكَ نُجِي الْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٨﴾

89. Ва [ёд кун аз] Закариё, он гоҳ ки Парвардигорашро [ин гуна] нидо дод: “Парвардигоро, маро танҳо [ва бефарзанд] магзор ва ту беҳтарин бозмондаӣ [ворисонӣ]”

وَرَكْرَبًا إِذْ نَادَى رَبَّهُ رَبِّ لَا
تَذَرْنِي فَرْدًا وَأَنْتَ خَيْرُ
الْوَارِثِينَ ﴿٨٩﴾

90. Пас, дуояшро иҷобат кардем ва Яҳёро ба ӯ бахшидем ва ҳамсарашро [ки нозо буд] барояш шоиста [ва омодаи бордорӣ] намудем. Онон ҳамвора дар корҳои хайр мешитофтанд ва дар ҳоли биму умед Моро мехонданд ва пайваста барои Мо [фармонбардор ва] фурутан буданд

فَأَسْتَجِبْنَا لَهُ وَوَهَبْنَا لَهُ يَحْيَى
وَأَصْلَحْنَا لَهُ وَرَوَّجْنَاهُ إِنَّهُمْ كَانُوا
يُسرِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَيَدْعُونَنَا
رِعْبًا وَرَهْبًا وَكَانُوا لَنَا خَلِيعِينَ ﴿٩٠﴾

91. Ва [ёд кун аз Марям] зане, ки домани худро пок нигоҳ дошт ва [Мо] аз рӯҳи хеш дар [вучуди] ӯ дамидем ва ӯ ва писарашро барои ҷаҳониён нишонае [аз қудрати илоҳӣ] қарор додем

وَالَّتِي أَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهَا مِنْ رُوحِنَا وَجَعَلْنَاهَا وَابْنَهَا آيَةً لِلْعَالَمِينَ ﴿٩١﴾

92. [Эй мардум] Ба ростӣ, ин оини шумо оини ягона [ва асосёфта бар яктопарастӣ] аст ва Ман Парвардигоратон ҳастам, пас, Маро бипарастед

إِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ ﴿٩٢﴾

93. Ва [мардум] миёни худ дар амри [дин]-ашон фирқа-фирқа шуданд; [вале саранҷом] ҳамагӣ ба сӯи Мо бозмегарданд

وَتَقَطَعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ كُلُّ إِلَهِنَا رَاجِعُونَ ﴿٩٣﴾

94. Пас, ҳар ки корҳои шоиста анҷом диҳад ва муъмин бошад, дар баробари кӯшиши ӯ носипосӣ нахоҳад шуд ва Мо корҳояшро менависем

فَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا كُفْرَانَ لِسَعْيِهِ وَإِنَّا لَهُو كَاتِبُونَ ﴿٩٤﴾

95. Ва [мардуми] ҳар шаҳреро, ки [бар асари куфру гуноҳ] нобудаш кардем, маҳол аст, ки [битавонанд ба қасди тавба ба дунё] бозгарданд

وَحَرَامٌ عَلَى قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا أَنَّهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿٩٥﴾

96. То замоне, ки [садди] Яъҷучу Маъҷуч кушода шавад ва онон аз ҳар баландӣ [ва тепае] шитобон сарозер гарданд

حَتَّىٰ إِذَا فُتِحَتْ يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ وَهُمْ مِنْ كُلِّ حَدَبٍ يَنْسِلُونَ ﴿٩٦﴾

97. Ва ваъдаи ҳақ [қиёмат] наздик гардад. Пас, дар он ҳангом чашмҳои касоне, ки куфр варзиданд, [аз шиддати ваҳшат] хира мемонад [ва мегӯянд]: “Эй вой бар мо! Ҳатман, мо аз ин [ҳодиса] дар ғафлат будем! Балки [кофиру] ситамгор будем”

وَأَقْرَبَ أَلْوَعْدُ الْحَقِّ فَإِذَا هِيَ شَخِصَةٌ أَبْصَرُ الَّذِينَ كَفَرُوا يَوْتِلُنَا قَدْ كُنَّا فِي غَفْلَةٍ مِنْ هَذَا بَلْ كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٩٧﴾

98. [Ба онон гуфта мешавад] “Ҳатман, шумо ва он чи ки ба ҷойи Аллоҳ таоло мепарастед, ҳезуми дузахед, [ва ҳамагӣ] дар он ворид хоҳед шуд”

99. Агар ин бутҳо маъбудоне [ба ҳақ] буданд, ҳаргиз ворида он намешуданд ва ҳол он ки ҳамагӣ дар он [азоби сӯзон] ҷовидонанд

100. Дар он ҷо нолаҳое [дарднок] доранд ва [аз шиддати дарду тарс] чизе намешунаванд

101. Касоне, ки пештар аз ҷониби Мо ба эшон ваъдаи наку [биҳишт] дода шудааст, яқинан, аз он [азоб] дур ниғаҳ дошта мешаванд

102. Онон садои он [оташи ҳавлноқ ва фарёдҳои дузахиён]-ро намешунаванд ва дар он чи майл дошта бошанд, ҷовидона [дар осоиш] ҳастанд

103. Ваҳшати бузурги [қиямат] андуҳинашон намесозад ва фариштагон ба истиқболашон меоянд [ва мегӯянд]: «Ин ҳамон рӯзест, ки ба шумо ваъда дода мешуд»

104. Рӯзе, ки осмонро чун туморе навишташуда дар ҳам мепечем, [ва] ҳамон гуна ки нахустин [бор] офариниширо оғоз кардем, [бори дигар] онро бозмегардонем. [Ин] Ваъдае аст бар уҳдаи Мо, ки ҳатман, анҷомаш хоҳем дод

إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ
حَصَبُ جَهَنَّمَ أَنْتُمْ لَهَا وَرَدُونَ ﴿٩٨﴾

لَوْ كَانَ هَؤُلَاءِ آلهَةً مَا وَرَدُوهَا
وَكُلٌّ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٩٩﴾

لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَهُمْ فِيهَا لَا
يَسْمَعُونَ ﴿١٠٠﴾

إِنَّ الَّذِينَ سَبَقَتْ لَهُمْ مِنَّا الْحُسْنَىٰ
أُولَٰئِكَ عَنْهَا مُبْعَدُونَ ﴿١٠١﴾

لَا يَسْمَعُونَ حَسِيسَهَا وَهُمْ فِي مَا
أَشْتَهَتْ أَنفُسُهُمْ خَالِدُونَ ﴿١٠٢﴾

لَا يَحْزَنُهُمُ الْفَزَعُ الْأَكْبَرُ
وَتَتَلَقَّيْنَهُمُ الْمَلَائِكَةُ هَذَا يَوْمُكُمْ
الَّذِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ﴿١٠٣﴾

يَوْمَ نَطْوِي السَّمَاءَ كَطَيِّ السِّجِّينِ
لِلْكِتَابِ كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ
نُعِيدُهُ وَعَدَّا عَلَيْنَا إِنَّا كُنَّا
فَاعِلِينَ ﴿١٠٤﴾

105. Ва ба ростй, пас аз Таврот дар Забур навиштем, ки: «Заминро бандагони шоистаам ба ирс мебаранд»

وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزَّبُورِ مِنْ بَعْدِ
الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرِثُهَا عِبَادِيَ
الصَّالِحُونَ ﴿١٠٥﴾

106. Бе гумон, дар ин [сухан ибрату] паёми равшане барои парастигарон аст

إِنَّ فِي هَذَا لَبَلَاغًا لِقَوْمٍ عَابِدِينَ ﴿١٠٦﴾

107. Ва [эй Муҳаммад] туро чуз раҳмате барои ҷаҳониён нафаристодем

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً
لِّلْعَالَمِينَ ﴿١٠٧﴾

108. Бигӯ: «Дар ҳақиқат, ба ман ваҳй мешавад, ки: «Бе тардид, маъбуди шумо маъбуде ягона аст. Пас, оё таслим [-и даъвати ҳақ] мешавед?»

قُلْ إِنَّمَا يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ
إِلَهُهُ وَاحِدٌ فَهَلْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٠٨﴾

109. Пас, агар рӯйгардон шуданд, бигӯ: «Ман [ҳамаи] шуморо ба таври яксон огоҳ кардам [ва дар бораи азоби илоҳӣ хушдор додам] ва намедонам, он чи ки ба шумо ваъда дода мешавад, наздик аст ё дур»

فَإِن تَوَلَّوْا فَعَلَّاءَ ذُنُوبِكُمْ عَلَىٰ
سَوَاءٍ وَإِن أَدْرِي أَقْرَبُ أَمْ بَعِيدٌ
مَا تُوعَدُونَ ﴿١٠٩﴾

110. Яқинан, ӯ сухани ошкоро медонад ва он чиро [дар дили хеш] пинҳон мекунед, [низ] медонад

إِنَّهُ يَعْلَمُ الْجَهْرَ مِنَ الْقَوْلِ وَيَعْلَمُ
مَا تَكْتُمُونَ ﴿١١٠﴾

111. Ва намедонам, шояд ин [таъхири азоб мояи] озмоиш ва баҳрамандии шумо то муддате [муайян] бошад»

وَإِن أَدْرِي لَعَلَّهُ فِتْنَةٌ لَّكُمْ
وَمَتَّعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿١١١﴾

112. [Паёмбар] Гуфт: «Парвардигоро, [байни мо ва кофирон] ба ҳақ доварӣ кун ва Парвардигори мо [Аллоҳи] Раҳмон аст, ки дар баробари он чи [аз куфру ширк] мегӯед, аз ӯ ёри меҳоҳем»

قُلْ رَبِّ أَحْكُم بِالْحَقِّ وَرَبُّنَا
الرَّحْمَنُ الْمُسْتَعَانُ عَلَىٰ مَا
تَصِفُونَ ﴿١١٢﴾

الحج Ҳаҷ Сураи

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Эй мардум, аз Парвардигоратон парво кунед. Бе тардид, зилзилаи қиёмат амри бузурге аст
2. Рӯзе, ки онро мебинед, [он чунон ваҳшатнок аст, ки] ҳар модари ширдеҳе [фарзанди] ширхорашро фаромӯш мекунад ва ҳар [мавҷуди] бордоре ҷанини худро [бар замин] мениҳад ва мардумро маст мебинӣ, дар ҳоле ки маст нестанд, балки азоби Аллоҳ таоло шадид аст
3. Ва аз [миёни] мардум касе ҳаст, ки бидуни [ҳеч] донише дар бораи Аллоҳ таоло мучодаला мекунад ва аз ҳар шайтони саркаше пайравӣ менамояд
4. [Дар қазои илоҳӣ бар шайтон] Муқаррар шудааст, ҳар ки ўро ба дӯстӣ бигирад, ҳатман, гумроҳаш месозад ва ба азоби оташ мекашонад

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ إِنَّ

زَلْزَلَةَ السَّاعَةِ شَيْءٌ عَظِيمٌ ﴿١﴾

يَوْمَ تَرَوْنَهَا تَذْهَلُ كُلُّ مُرْضِعَةٍ

عَمَّا أَرْضَعَتْ وَتَضَعُ كُلُّ ذَاتِ

حَمْلٍ حَمْلَهَا وَتَرَى النَّاسَ سُكَرَىٰ

وَمَا هُمْ بِسُكَرَىٰ وَلَٰكِنَّ عَذَابَ

اللَّهِ شَدِيدٌ ﴿٢﴾

وَمِنَ النَّاسِ مَن يُجَادِلُ فِي اللَّهِ

بِعَيْرِ عِلْمٍ وَيَتَّبِعُ كُلَّ شَيْطَانٍ

مَّرِيدٍ ﴿٣﴾

كُتِبَ عَلَيْهِ أَنَّهُ مَن تَوَلَّاهُ فَأَنَّهُ

يُضِلُّهُ وَيَهْدِيهِ إِلَىٰ عَذَابِ

السَّعِيرِ ﴿٤﴾

5. Эй мардум, агар дар бораи барангехта шудан [дар қиёмат] тардид доред, пас, [бидонед, ки] бе тардид, Мо шуморо аз хок офаридем, сипас аз нутфа ва он гоҳ аз хуни басташуда, сипас аз порагӯште шаклэфта ва [баъзан] шаклноёфта, [чунин кардем] то [қудрати хешро] бароятон ошкор созем; ва ҳар чиро ки бихоҷем, то муддате муайян дар раҳим [-и модарон] ниғаҳ медорем, он гоҳ шуморо ба сурати навзоде берун меоварем, сипас [парвариш меёбед] то ба ҳадди рушд [ва булуғи] худ бирасед ва аз шумо касе ҳаст, ки [дар даврони ҷавонӣ] мемирад ва касе низ ҳаст [ки он қадар умр мебинанд, то] ба ниҳояти фурутанӣ [ва куҳансоли] мерасад, чунонки пас аз [он ҳама] дониш [ҳамаро фаромӯш мекунад ва] чизе намедонад. Ва [аммо мисоле дигар] заминро хушқида мебинӣ, вале чун оби [борон] бар он фуру мефириستم, ба чунбиш дармеояд ва рушд мекунад ва аз ҳар навъ [ғиёҳи] зебое мерӯёнад

6. Ин [шиғифтиҳои хилқат] аз он рӯст, ки [бидонед] Аллоҳ таоло ҳақ аст ва ўст, ки мурдагонро зинда мекунад ва ў бар ҳар коре тавоност

7. Ва ин ки қиёмат омаданӣ аст [ва] тардиде дар он нест ва ин ки Аллоҳ таоло [ҳамаи] касонеро, ки дар гӯрҳо ҳастанд, бармеангезад

يٰۤاَيُّهَا النَّاسُ اِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ
مِّنَ الْبَعْثِ فَاِنَّا خَلَقْنٰكُمْ مِّن
تُّرَابٍ ثُمَّ مِّنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ مِّنْ عَلَقَةٍ
ثُمَّ مِّنْ مُّضْغَةٍ مُّخْلَقَةٍ وَغَيْرِ مُخْلَقَةٍ
لِنُبَيِّنَ لَكُمْ وَنُقَرُّ فِي الْاَرْحَامِ مَا
نَشَاءُ اِلَىٰ اَجَلٍ مُّسَمًّى ثُمَّ
نُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُوْا
اَشْدَّكُمْ وَمِنْكُمْ مَّنْ يُتَوَفَّىٰ
وَمِنْكُمْ مَّنْ يُرَدُّ اِلَىٰ اَرْدَلِ الْعُمْرِ
لِكَيْلًا يَعْلَمُ مِّنْ بَعْدِ عِلْمٍ شَيْئًا
وَوَرَى الْاَرْضَ هَامِدَةً فَاِذَا اَنْزَلْنَا
عَلَيْهَا الْمَاَءَ اَهْتَزَّتْ وَرَبَتْ
وَاُنْبِتَتْ مِّنْ كُلِّ زَوْجٍ بَهِيجٍ ﴿٥﴾

ذٰلِكَ بِاَنَّ اللّٰهَ هُوَ الْحَقُّ وَاَنَّهُ يُحْيِ
الْمَوْتٰى وَاَنَّهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيْرٌ ﴿٦﴾

وَاَنَّ السَّاعَةَ اٰتِيَةٌ لَا رَيْبَ فِيْهَا
وَاَنَّ اللّٰهَ يَبْعَثُ مَن فِي الْقُبُوْرِ ﴿٧﴾

8. Ва аз мардум касе ҳаст, ки бидуни ҳеҷ дониш ва ҳидоят ва китоби равшанибахше дар бораи Аллоҳ таоло муҷодала мекунад

وَمِنَ النَّاسِ مَن يُجِدِلُ فِي اللَّهِ
بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَابٍ
مُنِيرٍ ﴿٨﴾

9. [Аз рӯйи такаббур] Сари хеш бармегардонад, то [мардумро] аз роҳи Аллоҳ таоло гумроҳ созад. Барои ӯ дар ин дунё расвой ва хорӣ аст ва рӯзи қиёмат [низ] азоби оташи сӯзонро ба ӯ мечашонем

ثَأْنِي عَظْفِهِ لِيُضِلَّ عَنْ سَبِيلِ
اللَّهِ لَهُ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَنُذِيقُهُ
يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿٩﴾

10. Ин [кайфар] ба сазои корҳоест, ки аз пеш фиристодааст ва Аллоҳ таоло ҳаргиз нисбат ба бандагон [-и худ] ситамгор нест

ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْتَ يَدَكَ وَأَنَّ اللَّهَ
لَيْسَ بِظَالِمٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿١٠﴾

11. Ва аз [миёни] мардум касе ҳаст, ки Аллоҳро бо тардид мепарастад [ва имонаш заиф аст], пас, агар хайре ба ӯ бирасад, [дилаш] ба он ором мегирад [ва бар имонаш боқӣ мемонад] ва агар балое [барои озмоиш] ба ӯ бирасад, рӯ мегардонад [ва ба куфр бозмегардад]. Ӯ дар дунё ва охират зиён кардааст. Ин ҳамон зиёни ошкор аст

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَعْبُدُ اللَّهَ عَلَىٰ
حَرْفٍ فَإِنْ أَصَابَهُ خَيْرٌ اطْمَأَنَّ
بِهِ وَإِنْ أَصَابَتْهُ فِتْنَةٌ أُنْقَلَبَ عَلَىٰ
وَجْهِهِ خَسِرَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةَ ذَلِكَ
هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ ﴿١١﴾

12. [Инсони кофир] Ба ҷойи Аллоҳ таоло чизеро меҳонад, ки на ба ӯ зиёне мерасонад ва на суде мебахшад. Ин ҳамон гумроҳии дуру дароз аст

يَدْعُوا مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُ
وَمَا لَا يَنْفَعُهُ ذَلِكَ هُوَ الضَّلَالُ
الْبَعِيدُ ﴿١٢﴾

13. Ӯ касеро меҳонад, ки қатъан, зиёнаш наздиктар аз судаш мебошад ва чи бад дӯст ва чи бад ҳамдаме аст!

يَدْعُوا لِمَن ضَرُّهُ أَقْرَبُ مِن
نَّفْعِهِ لِيَتَسَّ الْمَوْلَىٰ وَلِيَتَسَّ
الْعَشِيرُ ﴿١٣﴾

14. Бе тардид, Аллоҳ таоло касонеро, ки имон овардаанд ва қорҳое шоиста анҷом додаанд, ба боғҳое [аз биҳишт] ворид мекунад, ки ҷўйборҳо аз зери [дарахтони] он ҷорӣ аст. Ба ростӣ, Аллоҳ таоло он чиро, ки меҳоҳад, анҷом медиҳад

15. Касе, ки гумон мекунад, ки Аллоҳ таоло ӯ [паёмбар]-ро дар дунё ва охират ҳаргиз ёрӣ нахоҳад кард [ва акнун ҳимояти Аллоҳро мебинад ва хашмгин аст], пас, бояд ресмоне ба сақф [-и хонааш] биёвезад ва [худро дор бизанад, то роҳи нафас]-ро қатъ кунад [ва то сарҳади марғ пеш равад], он гоҳ бингарад, ки оё [ин гуна фанду] найранги ӯ хашмашро аз миён мебарад

16. Ва бад-ин гуна Мо ин [Қуръон]-ро [ба сурати] оёте равшан нозил кардем ва Аллоҳ таоло ҳар киро хоҳад, ҳидоят мекунад

17. Касоне, ки имон овардаанд ва касоне, ки яҳудӣ шуданд ва себеон [фитратгароён] ва масеҳиён ва зартуштиён ва касоне, ки ширк варзиданд, яқинан, рӯзи қиёмат Аллоҳ таоло миёнашон доварӣ мекунад. Бе гумон, Аллоҳ таоло бар ҳар чизе гувоҳ аст

إِنَّ اللَّهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ إِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ ﴿١٤﴾

مَنْ كَانَ يَظُنُّ أَنْ لَنْ يَنْصُرَهُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ فَلْيَمْدُدْ بِسَبَبٍ إِلَى السَّمَاءِ ثُمَّ لِيَقْطَعْ فَلْيَنْظُرْ هَلْ يُذْهِبَنَّ كَيْدَهُ مَا يَغِيظُ ﴿١٥﴾

وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ آيَاتٍ يَتَّبِعِ وَأَنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يُرِيدُ ﴿١٦﴾

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّالِحِينَ وَالصَّالِحِينَ وَالْمَجْرُسَ وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا إِنَّ اللَّهَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿١٧﴾

18. Оё надидӣ, ки ҳар ки дар осмонҳо ва ҳар ки дар замин аст ва хуршед ва моҳу ситорагон ва кӯҳҳо ва дарахтон ва ҷунбандагон ва бисёре аз мардум барои Аллоҳ таоло сачда мекунанд? Ва бисёре низ ҳастанд, ки [дар натиҷаи сарпечӣ аз парастии фармони] азоб бар онон таҳаққуқ ёфтааст ва ҳар ки Аллоҳ таоло хораш созад, касе гиromиаш намедорад. Бе тардид, Аллоҳ таоло ҳар чи бихоҳад анҷом медиҳад

19. Ин ду [гурӯҳи муъмин ва кофир] душманони якдигаранд ва дар бораи Парвардигорашон ситез мекунанд. Пас касоне, ки куфр варзиданд, барояшон ҷомаҳое аз оташ буридаанд [ва] аз болои сарашон [бар онон] оби ҷӯшон мерезанд

20. Он чи дар дарунашон ҳаст ва [низ] пӯстҳояшон бо он гудохта мешавад

21. Ва барояшон гурзҳои оҳанин [муҳайё] аст

22. Ҳар гоҳ бихоҳанд, аз [шиддати] андуҳ аз он ҷо [дузах] хориҷ шаванд, ба он бозгардонда мешаванд ва [ба онон гуфта мешавад]: «Азоби сӯзонро бичашед»

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَسْجُدُ لَهُ مَنْ فِي
السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ
وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ
وَالْجِبَالُ وَالشَّجَرُ وَالْدَّوَابُّ وَكَثِيرٌ
مِّنَ النَّاسِ وَكَثِيرٌ حَقَّ عَلَيْهِ
الْعَذَابُ وَمَنْ يُهِنِ اللَّهُ فَمَا لَهُ
مِن مُّكْرِمٍ إِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا
يَشَاءُ ﴿١٨﴾

*هَذَانِ حَصَمَانِ اخْتَصَمُوا فِي
رَبِّهِمْ فَأَلْدَيْنَ كَفَرُوا فُطِئَتْ لَهُمْ
ثِيَابٌ مِّن نَّارٍ يُصَبُّ مِنْ فَوْقِ
رُءُوسِهِمُ الْحَمِيمُ ﴿١٩﴾

يُصَهَّرُ بِهِ مَا فِي بُطُونِهِمْ
وَالْجُلُودُ ﴿٢٠﴾

وَلَهُمْ مَقْلَعٌ مِّن حَدِيدٍ ﴿٢١﴾

كُلَّمَا أَرَادُوا أَن يَخْرُجُوا مِنْهَا مِنْ
عَمْرٍ أُعِيدُوا فِيهَا وَذُقُوا عَذَابَ
الْحَرِيقِ ﴿٢٢﴾

23. Бе тардид, Аллоҳ таоло касонеро, ки имон овардаанд ва қорҳои шоиста анҷом додаанд, ба боғҳое [аз биҳишт] ворид мекунад, ки аз зери [дарахтони] он ҷуйборҳо қорӣ аст. Дар он ҷо ба дастабандаҳое аз тилло ва марворид ораста мешаванд ва либосашон дар он ҷо абрешим аст

إِنَّ اللَّهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ يُجْلَوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَلُؤْلُؤًا وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ ﴿١٣﴾

24. Ва [дар дунё] ба сӯйи гуфтори пок [тавҳиду тақбир] ҳидоят мешаванд ва ба роҳи сутуда [ислом] роҳнамоӣ мекарданд

وَهُدُوا إِلَى الصِّرَاطِ الْمُسْتَقِيمِ ﴿١٤﴾

25. Бе гумон, касоне, ки куфр варзиданд ва [монанди моҷарои Ҳудайбия мардумро] аз роҳи Аллоҳ таоло бозмедоранд [азобе дарднок дар пеш доранд] ва Масҷиду-л-Ҳаром, ки онро барои мардум [қибла ва ибодатгоҳ] қарор додем, муқиму мусофир дар он яқсонанд ва ҳар ки дар он ҷо бо ситамгорӣ [ва гуноҳ] инҳироф бихоҳад, аз азобе дарднок ба ӯ мечашонем

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ الَّذِي جَعَلْنَاهُ لِلنَّاسِ سَوَاءً الْعِضُكُفِ فِيهِ وَالْبَدِ وَمَنْ يُرِدْ فِيهِ بِالْحَادِ يُظْلَمِ نُذُوقُهُ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿١٥﴾

26. Ва [ёд кун аз] он гоҳ ки маҳалли хона [-и Каъба]-ро барои Иброҳим таъйин кардем [ва гуфтем], ки: «Чизеро шарикӣ Ман қарор надохтам ва хонаамро барои тавофкунандагон ва қиёмкунандагон ва рукуъкунандагон [ва] сачдакунандагон пок гардон

وَإِذْ بَوَّأْنَا لِإِبْرَاهِيمَ مَكَانَ الْبَيْتِ أَنْ لَا تُشْرِكْ بِي شَيْئًا وَطَهِّرْ بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ وَالْقَائِمِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ ﴿١٦﴾

27. Ва байни мардум барои [адои] ҳаҷ нидо бидеҳ, то пиёда ва [савор] бар ҳар [василаи сафар ё] шутури лоғаре аз ҳар роҳи дуре ба сӯят биёянд

وَأَذِّنْ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَأْتُوكَ رِجَالًا وَعَلَى كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ ﴿١٧﴾

28. То шоҳиди манофеи [гуногуни] хеш бошанд ва дар рӯзҳое муайян [ба ҳангоми қурбонӣ] номи Аллоҳро бар чаҳорпоёне, ки ба онон рӯзӣ додаем, ёд кунанд. Пас, аз [гӯшти] он бихӯред ва ба дармондаи тиҳидаст [низ] ғизо бидиҳед

29. Сипас бояд олудагиҳояшонро бартараф созанд ва ба назрҳои хеш вафо кунанд ва [гирдогирди] ин хонаи куҳан [Каъба] тавоф кунанд

30. [Аҳком ва маносики ҳаҷ] Ин аст ва ҳар ки [муҳаррамот ва] муқаррароти илоҳиро бузург дорад, ин [кор] назди Парвардигораш барои ӯ беҳтар аст ва [эй мардум] чаҳорпоёне барои [масрафи] шумо ҳалол шудааст, магар он чи [ҳукмаш] бар шумо хонда мешавад. Пас, аз бутҳои палид дурӣ кунед ва аз гуфтори ботил [ва дурӯғ] иҷтиноб намоед

31. Дар ҳоле ки [бандаи мухлиси Аллоҳ таоло ва] ҳақгаро бошед ва ба ӯ ширк наварзед ва ҳар ки ба Аллоҳ таоло ширк варзад, чунон аст, ки гӯй аз осмон фуру афтад ва мурғони [шикорӣ] вайро бирабоянд ва бод ӯро ба ҷоие дур бияндозад

32. [Ҳукми ҳаҷ] Ин аст ва ҳар ки дастурҳои динӣ ва илоҳиро бузург бишморад, яқинан, ин [бузургдошт нишонае] аз парҳезкориҳои дилҳост

لَيَشْهَدُوا مَنفَع لَّهُمْ وَيَذْكُرُوا اسْمَ
اللَّهِ فِي أَيَّامٍ مَّعْلُومَاتٍ عَلَىٰ مَا
رَزَقَهُمْ مِّنْ بَهِيمَةِ الْأَنْعَامِ فَكُلُوا
مِنْهَا وَأَطْعِمُوا الْبَائِسَ الْفَقِيرَ ﴿٣٠﴾

ثُمَّ لِيَقْضُوا تَفَثَهُمْ وَلِيُوفُوا نُذُورَهُمْ
وَلِيَطَّوَّفُوا بِالْبَيْتِ الْعَتِيقِ ﴿٣١﴾

ذَٰلِكَ وَمَنْ يُعْظِمِ حُرْمَتِ اللَّهِ فَهُوَ
خَيْرٌ لَهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَأُجِلَّتْ لَكُمْ
الْأَنْعَامُ إِلَّا مَا يُشْتَلَىٰ عَلَيْكُمْ
فَاجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ
وَأَجْتَنِبُوا قَوْلَ الزُّورِ ﴿٣٢﴾

حَنَفَاءَ لِلَّهِ غَيْرَ مُشْرِكِينَ بِهِ وَمَنْ
يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَكَأَنَّمَا حَرَّمَ
السَّمَاءِ فَتَحَطَّفَهُ الطِّيرُ أَوْ نَهَىٰ
بِهِ الرِّيحُ فِي مَكَانٍ سَحِيقٍ ﴿٣٣﴾

ذَٰلِكَ وَمَنْ يُعْظِمِ شَعَائِرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا
مِن تَقْوَى الْقُلُوبِ ﴿٣٤﴾

33. Дар он [чаҳорпоёни вижаи қурбонӣ] то замони муайян [ҳангоми забҳ] барои шумо манофеъ [ва баҳраҳое] аст. Пас, қурбонгоҳи онҳо хонаи куҳани [Каъба] аст

34. Ва барои ҳар уммате оине [дар қурбонӣ кардан] қарор додем, то номи Аллоҳро [вақти забҳ] бар чаҳорпоёне, ки рӯзиашон кардааст, зикр кунанд. Пас, маъбуди шумо маъбуди ягона аст. [Ҳама] Дар баробари ӯ таслим бошед ва [эй паёмбар, хайри дунё ва охиратро] ба фурутанон башорат бидеҳ

35. [Ҳамон] Қасоне, ки чун номи Аллоҳ таоло бурда шавад, дилҳояшон метарсад ва [қасоне, ки] дар баробари мусибатҳое, ки ба эшон мерасад, шикебо ҳастанд ва онон, ки намозгузоранд ва аз он чи рӯзишон кардаем, инфоқ мекунанд

36. [Қурбонӣ кардани] шутур [ва гов дар мавсими ҳаҷ]-ро барои шумо аз шаоири дин [ва нишонаҳои ибодати Аллоҳ таоло] қарор додем. Дар ин [қор] бароятон хайр [-у баракат] аст. Пас, [ҳангоми қурбонӣ] дар ҳоле ки [шутурон] бар по истодаанд, номи Аллоҳро бар онҳо бибаред [ва наҳрашон кунед]. Он гоҳ чун бар хок афтоданд, аз [гӯшти] онҳо бихӯред ва тиҳидастони обрӯманд ва гадоёнро низ таом диҳед. Онҳо [чаҳорпоён]-ро инчунин ба хидмати шумо гумоштем, бошад, ки сипос гузоред

لَكُمْ فِيهَا مَنفَعٌ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى
ثُمَّ مَحَلُّهَا إِلَىٰ الْبَيْتِ الْعَتِيقِ ﴿٣٣﴾

وَلِكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنْسَكًا لِّيَذْكُرُوا
اسْمَ اللَّهِ عَلَىٰ مَا رَزَقَهُمْ مِّنْ بَهِيمَةٍ
أَلَّا يَنعَمُوا بِاللَّهِ فإِنَّهُمْ إِيَّاهُ وَحَدُّ فَلَهُ
أَسْلِمُوا وَيَنْبِرِ الْمُحِبِّينَ ﴿٣٤﴾

الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ
وَالصَّادِرِينَ عَلَىٰ مَا أَصَابَهُمْ
وَالْمُقِيمِي الصَّلَاةِ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ
يُنْفِقُونَ ﴿٣٥﴾

وَالْبُدْنَ جَعَلْنَاهَا لَكُمْ مِّنْ شَعَائِرِ
اللَّهِ لَكُمْ فِيهَا خَيْرٌ فَاذْكُرُوا اسْمَ
اللَّهِ عَلَيْهَا صَوَافَّ فَإِذَا وَجَبَتْ
جُنُوبُهَا فَكُلُوا مِنهَا وَأَطِعُوا الْقَوَاعِ
وَالْمُعْتَرِّ كَذَلِكَ سَخَّرْنَاهَا لَكُمْ
لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٣٦﴾

37. Гўшту хуни ин қурбониҳо ҳаргиз ба Аллоҳ таоло намерасад, балки парҳезкори шумост, ки ба Ӯ мерасад. Ӯ онҳоро инчунин ба хидмати шумо гумошт, то Аллоҳро ба [шукронаи] он ки шуморо ҳидоят кардааст, ба бузургӣ ёд кунед ва накукоронро [ба хайру растагорӣ] башорат бидед

38. Аллоҳ таоло аз касоне, ки имон овардаанд, ҳатман, [дар баробари душманонашон] дифоъ мекунад. Бе тардид, Аллоҳ таоло ҳеҷ хиёнаткори носипосеро дӯст намендорад

39. Ба касоне, ки [мушрикони] бо онон ҷангидаанд, иҷозат [-и ҷиход] дода шудааст, чаро ки ситам дидаанд ва яқинан, Аллоҳ таоло бар ёриашон тавоност

40. [Ҳамон] Касоне, ки ба ноҳақ аз диёрашон ронда шуданд, [ва гуноҳе надоштанд] ҷуз ин ки мегуфтанд: «Парвардигори мо Аллоҳ таоло аст». Ва агар Аллоҳ таоло [зулму куфри] бархе аз мардумро ба василаи бархе дигар дафъ намекард, савмааҳо[-и роҳибон] ва маобид [-и масеҳиён] ва ибодатгоҳҳо [-и яҳудиён] ва масочиде, ки номи Аллоҳ таоло дар онон бисёр бурда мешавад, ҳатман, вайрон мегардид. Ва Аллоҳ таоло касеро, ки [дини] Ӯро ёрӣ диҳад, яқинан, ёрӣ мекунад. Бе тардид, Аллоҳ таоло қудратманди шикастнопазир аст

لَنْ يَنَالَ اللَّهُ لُحُومَهَا وَلَا دِمَاؤَهَا
وَلَكِنَّ يَنَالُهُ التَّقْوَىٰ مِنْكُمْ
كَذَلِكَ سَخَّرَهَا لَكُمْ لِتُكَبِّرُوا
اللَّهَ عَلَىٰ مَا هَدَيْتُمْ وَبَيَّرَ
الْمُحْسِنِينَ ﴿٢٧﴾

﴿٢٧﴾ إِنَّ اللَّهَ يُدْفِعُ عَنِ الَّذِينَ ءَامَنُوا
إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ خَوَّانٍ
كَفُورٍ ﴿٢٨﴾

أَذِنَ لِلَّذِينَ يُقْتَلُونَ بِأَنَّهُمْ ظَلَمُوا
وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ ﴿٢٩﴾

الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ
حَقٍّ إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ وَلَوْلَا
دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ
لَهَدَمَتِ صَوَامِعَ وَبِيَعَ وَصَلَوَاتٍ
وَمَسَاجِدَ يُدْكَرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ
كَثِيرًا وَالَّذِينَ صَرَّحَ اللَّهُ مِنْ نَصْرِهِ
﴿٣٠﴾ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٣١﴾

41. [Ҳамон] Касоне, ки ҳар гоҳ дар замин ба онон қудрат [ва ҳукумат] бибахшем, намоз барпо медоранд ва закот мепардозанд ва [мардумро] ба неки фармон медиҳанд ва аз нописанд бозмедоранд. Ва саранҷоми корҳо аз они Аллоҳ таоло аст

الَّذِينَ إِن مَّكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ
أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا
بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ ۗ وَلِلَّهِ
عَقِبَةُ الْأُمُورِ ﴿٤١﴾

42. [Эй паёмбар] Агар [ин қавми бутпараст] туро дурӯғӯ меангоранд, [шикебо бош] ҳатман, пеш аз онон қавми Нуҳ ва Од ва Самуд [низ паёмбаронашонро] дурӯғӯ меангоштан

وَإِن يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ
قَوْمُ نُوحٍ وَقَوْمُ عَادٍ وَتَمُودُ ﴿٤٢﴾

43. Ва [ҳамчунин] қавми Иброҳим ва қавми Лут

وَقَوْمُ إِبْرَاهِيمَ وَقَوْمُ لُوطٍ ﴿٤٣﴾

44. Ва асҳоби Мадян [Шуайбро дурӯғӯ медонистанд] ва Мӯсо [низ тавассути фиръавниён] дурӯғӯ хонда шуд. Пас, ба кофирон муҳлат додам, он гоҳ ононро [ба азоб] фуру гирифтам. Пас, [бингар, ки натиҷаи] инкори [оёт ва мучозоти] Ман чи гуна бувад

وَأَصْحَابُ مَدْيَنَ ۗ وَكَذَّبَ مُوسَىٰ
فَأَمَلَيْتُ لِلْكَافِرِينَ ثُمَّ أَخَذْتَهُمْ
فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٤٤﴾

45. Чи бисёр шаҳрхоеро, ки [чун мардумаш кофиру] ситамгор буданд, нобудашон кардем ва [инак] сақфҳояш фуру рехтааст ва чи бисёр чоҳ [-ҳо]-и матрук ва қаср [-ҳо]-и устувор [ва бошукӯҳ, ки сокинонашро аз азоби илоҳӣ наҷот надод]

فَكَأَيِّن مِّن قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا وَهِيَ
ظَالِمَةٌ فَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا
وَبُيُوتٌ مُّعْتَظَلَةٌ ۗ وَقَصْرٍ مَّشِيدٍ ﴿٤٥﴾

46. Оё онон дар замин гардиш накардаанд, то дилҳое дошта бошанд, ки [ҳақиқатро] бо он дарёбанд ё гӯшҳое, ки [ахбори гузаштагонро] бо он бишнаванд? Ба ростӣ, танҳо чашмҳо нест, ки нобино мегардад, балки дилҳое, ки дар синаҳост [бевасират гашта ва барои дидани ҳақ] нобино мешавад

47. [Эй Паёмбар, кофирон] ба шитоб аз ту дархости азоб мекунад ва Аллоҳ таоло ҳаргиз ваъдаашро хилоф намекунад ва дар воқеъ, як рӯз [аз азоби охираат] назди Парвардигорат бо ҳазор сол, ки шумо мешуморед, яксон аст

48. Ва чи бисёр [аҳолии] шаҳрҳое, ки ба онон муҳлат додам, дар ҳоле ки ситамгор буданд [аммо боз ҳам сарпечӣ карданд], пас, ононро [ба азоб] фуру гирифтаам ва бозгашт [-и ҳама] ба сӯи Ман аст

49. Бигӯ: «Эй мардум, чуз ин нест, ки ман барои шумо бимдиҳандае ошкорам»

50. Пас, касоне, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд, омурзишу рӯзии нек [дар пеш] доранд

51. Ва касоне, ки дар [роҳи инкор ва тақзиби] оёти Мо мекушанд, то [ба пиндори хеш] Моро дармонда кунанд, онон аҳли дузаханд

أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَتَكُونُوا لَهُمْ قُلُوبٌ يَعْقِلُونَ بِهَا أَوْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا فَإِنَّهَا لَا تَعْقَى الْأَبْصَارُ وَلَكِنْ تَعْقَى الْقُلُوبُ الَّتِي فِي الصُّدُورِ ﴿٤٦﴾

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَلَنْ يُخْلِفَ اللَّهُ وَعْدَهُ وَإِنَّ يَوْمًا عِنْدَ رَبِّكَ كَأَلْفِ سَنَةٍ مِمَّا تَعُدُّونَ ﴿٤٧﴾

وَكَايُنَ مِنْ قَرْيَةٍ أَمَلَيْتُ لَهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ ثُمَّ أَخَذْتُهَا وَإِلَى الْمَصِيرِ ﴿٤٨﴾

قُلْ يَأْتِيهَا النَّاسُ إِنَّمَا أَنَا لَكُمْ نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿٤٩﴾

فَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٥٠﴾

وَالَّذِينَ سَعَوْا فِي آيَاتِنَا مُعَاجِزِينَ أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿٥١﴾

52. Ва [Мо] ҳеч расул ва паёмбареро пеш аз ту нафиристодем, магар ин ки чун [оёти илоҳиро] тиловат мекард, шайтон дар тиловаташ [калимоти иштибоҳ] илқо мекард. Он гоҳ Аллоҳ таоло он чиро, ки шайтон илқо намуда буд, аз миён мебард ва сипас оёти хешро устувор месохт ва Аллоҳ таоло донои ҳақим аст

53. То [бад-ин васила Аллоҳ таоло] он чиро, ки шайтон илқо мекунад, барои касоне, ки дар дилҳояшон беморӣ [шаққу нифоқ] аст ва [ҳамчунин барои] сангдилон василаи озмоиш қарор диҳад. Ва яқинан, ситамгорон [-и мушрик] дар душмани дуру дарозе [бо Аллоҳ таоло ва паёмбараш] ҳастанд

54. Ва то касоне, ки дониш ёфтаанд, бидонанд, ки ин [Қуръон] ҳақ аст [ва] аз ҷониби Парвардигори туст ва ба он имон биёваранд ва дилҳояшон барояш [назму] фурутан гардад; ва бе тардид, Аллоҳ таоло касонеро, ки имон овардаанд, ба роҳи рост ҳидоят мекунад

55. Касоне, ки куфр варзиданд, ҳамвора дар мавриди он [чи дар Қуръон нозил кардаем] тардид доранд, то он гоҳ ки ногаҳон қиёмат фаро расад ё азоби рӯзи беҳайру раҳмат бар онон [фуруд] ояд

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ
وَلَا نَبِيٍّ إِلَّا إِذَا تَمَتَّى أَلْقَى
الشَّيْطَانَ فِي أَمْنِيَّتِهِ ۖ فَيَنْسَخُ اللَّهُ
مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ ثُمَّ يُحْكِمُ اللَّهُ
ءَايَاتِهِ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٢﴾

لِيَجْعَلَ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ فِتْنَةً
لِلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ وَالْقَاسِيَةِ
قُلُوبُهُمْ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَفِي شِقَاقٍ
بَعِيدٍ ﴿٥٣﴾

وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ أَنَّهُ
الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَيُؤْمِنُوا بِهِ ۗ
فَتُخْبِتَ لَهُ قُلُوبُهُمْ وَإِنَّ اللَّهَ لَهَادِ
الَّذِينَ ءَامَنُوا إِلَى صِرَاطٍ
مُسْتَقِيمٍ ﴿٥٤﴾

وَلَا يَزَالُ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي مِرْيَةٍ
مِنْهُ حَتَّى تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً
أَوْ يَأْتِيَهُمْ عَذَابٌ يَوْمٍ عَقِيمٍ ﴿٥٥﴾

56. Дар он рӯз фармонравой аз они Аллоҳ таоло аст [ва] миёни онон доварӣ мекунад. Пас касоне, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд, дар боғҳои пурнеъмат [-и биҳишт] ҳастанд

57. Ва касоне, ки куфр варзиданд ва оёти Моро дурӯғ ангошанд, азоби хоркунандае [дар пеш] доранд

58. Ва касоне, ки дар роҳи Аллоҳ таоло ҳичрат карданд, сипас кушта шуданд ё вафот карданд, яқинан Аллоҳ таоло ба онон рӯзии накуе медиҳад. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло беҳтарин рӯзидиҳанда аст

59. Бе тардид, ононро ба ҷойгоҳе ворид мекунад, ки аз он хушнуд бошанд ва ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло донои бурдбор аст

60. Ин аст [ҳукми илоҳӣ дар бораи кофир ва муъмин] ва ҳар кас ба ҳамон миқдор, ки ба ӯ ситам шудааст, муҷозот кунад, сипас [боз] мавриди ситам қарор гирад, Аллоҳ таоло ёриаш хоҳад кард. Бе тардид, Аллоҳ таоло бахшандаи омурианда аст

61. Ин [ёрии мазлумон] аз он рӯст, ки Аллоҳ таоло [бар ҳар коре тавоност; чунон ки] шабро дар рӯз мекашонад ва рӯзро дар шаб дармеоварад; ва бе тардид, Аллоҳ таоло шунавои биност

الْمَلِكِ يَوْمَئِذٍ لِلَّهِ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ
فَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿٥٦﴾

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا
فَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٥٧﴾

وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ
قُتِلُوا أَوْ مَاتُوا لَيَرْزُقْنَهُمُ اللَّهُ رِزْقًا
حَسَنًا وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ خَيْرُ
الْرَازِقِينَ ﴿٥٨﴾

لَيُدْخِلَنَّهُمْ مُّدْخَلًا يَرْضَوْنَهُ وَإِنَّ
اللَّهَ لَعَلِيمٌ حَلِيمٌ ﴿٥٩﴾

*ذَٰلِكَ وَمَنْ عَاقَبَ بِمِثْلِ مَا
عُوقِبَ بِهِ ثُمَّ بُغِيَ عَلَيْهِ لَيَنْصُرْنَاهُ
اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ لَعَفُوءٌ غَفُورٌ ﴿٦٠﴾

ذَٰلِكَ يَأَنَّ اللَّهَ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ
وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَأَنَّ اللَّهَ
سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿٦١﴾

62. Ин бад-он сабаб аст, ки Аллоҳ таоло ҳақ аст ва он чиро, ки [мушрикони] чуз ӯ мехонанд, [ҳама] ботил аст ва Аллоҳ таоло баландмартабаи бузург аст

63. Оё надидӣ, ки Аллоҳ таоло аз осмон обе фуруғ фиристод ва замин [бар асари он хурраму] сарсабз мегардад? Бе тардид, Аллоҳ таоло бориқбини огоҳ аст

64. Он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз они Ёст ва бе тардид, Аллоҳ таоло бениёзи сутуда аст

65. Оё надидӣ, ки Аллоҳ таоло он чиро дар замин аст, ба хидмати шумо гумоштааст ва киштиҳо ба фармонаш дар дарё равонанд ва осмонро ниғаҳ медорад, ки чуз ба иҷозати ӯ бар замин наафтад. Бе тардид, Аллоҳ таоло [нисбат] ба мардум дилсӯзи меҳрубон аст

66. Ва Ёст, ки шуморо зинда кард, сипас мемиронад ва он гоҳ [бори дигар] зинда мекунад. Ба ростӣ, ки инсон [нисбат ба неъматҳои илоҳӣ] бисёр носипос аст

67. Барои ҳар уммате оине муқаррар кардаем, ки ба он амал кунанд, пас, [эй паёмбар, пайравони соири адён] набояд бо ту дар ин амр ситез кунанд. Ба роҳи Парвардигорат даъват кун, [чаро ки] ту яқинан, бар [оини дуруст ва] роҳи рост қарор дорӣ

ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا
يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ هُوَ الْبَاطِلُ وَأَنَّ
اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٦٢﴾

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ
مَاءً فَتُصْبِحُ الْأَرْضُ مُخْضَرَّةً إِنَّ
اللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ ﴿٦٣﴾

لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ
وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ الْعَلِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٦٤﴾

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ سَخَّرَ لَكُمْ مَّا فِي
الْأَرْضِ وَالْفُلْكَ تَجْرِي فِي الْبَحْرِ
بِأَمْرِهِ. وَيُمْسِكُ السَّمَاءَ أَنْ تَقَعَ
عَلَى الْأَرْضِ إِلَّا بِإِذْنِهِ إِنَّ اللَّهَ
بِالنَّاسِ لَرءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿٦٥﴾

وَهُوَ الَّذِي أَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ
ثُمَّ يُحْيِيكُمْ إِنَّ الْإِنْسَانَ
لَكَفُورٌ ﴿٦٦﴾

لِكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنْسَكًا هُمْ
نَاسِكُوهُ فَلَا يُنْزِعُ عَنْكَ فِي الْأَمْرِ
وَإِذْ عُلِّمَ لِي رَبِّيكَ إِنَّكَ لَعَلَىٰ هُدًى
مُسْتَقِيمٍ ﴿٦٧﴾

68. Ва агар [дар бораи ҳаққонияти дин] бо ту мучодала карданд, пас, бигӯ: «Аллоҳ таоло ба он чи анҷом медиҳед, донотар аст

69. Аллоҳ таоло рӯзи қиёмат дар мавриди он чи дар борааш ихтилоф мекардед, миёнатон доварӣ мекунад»

70. Оё надонистай, ки Аллоҳ таоло он чиро дар осмон ва замин аст медонад? Бе гумон [ҳамаи] инҳо дар китобе [сабт] аст. Мусалламан, ин [қор] бар Аллоҳ таоло осон аст

71. Ва [мушрикони] ба ҷойи Аллоҳ таоло чизеро мепарастанд, ки ҳеч далеле бар [ҳаққонияти] он нозил накардааст ва бад-он огоҳӣ [ва шинохте низ] надоранд ва ситамгорон [-и мушрик дар баробари азоби илоҳӣ] ҳеч ёрикунандае надоранд

72. Ва ҳангоме ки оёти равшани Мо бар онон хонда мешавад, дар чеҳраи касоне, ки куфр варзидаанд, [осори кароҳат ва] нохушояндӣ мебинӣ. Наздик аст ба касоне, ки оёти Моро барояшон мехонанд, ҳамлавар шаванд. [Эй паёмбар, ба кофирон] Бигӯ: «Оё шуморо ба бадтар аз ин [ки дар интизоратон аст] хабар диҳам? Оташ [-и дузах] аст, ки Аллоҳ таоло онро ба касоне, ки куфр варзиданд, ваъда додаст ва чи бад саранҷомест!»

وَإِنْ جَدَلْتُمْ فَقُلِ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٦٨﴾

اللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٦٩﴾

أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ ذَلِكَ فِي كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٧٠﴾

وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَمْ يَنْزِلْ بِهِ سُلْطَانًا وَمَا لَيْسَ لَهُمْ بِهِ عِلْمٌ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ نَصِيرٍ ﴿٧١﴾

وَإِذَا تَنَادَى عَلَيْهِمْ ءَايَاتُنَا بَيِّنَاتٍ تَعْرِفُ فِي وُجُوهِ الَّذِينَ كَفَرُوا أَلْمُنْكَرَ يَكَادُونَ يَسْطُونَ بِالَّذِينَ يَتَّبِعُونَ عَلَيْهِمْ ءَايَاتِنَا قُلْ أَفَأَنْبِئُكُمْ بِشَرِّ مِمَّنْ ذَلِكُمْ النَّارُ وَعَدَّهَا اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَيَتَّبِسُ الْمُصْبِرُ ﴿٧٢﴾

73. Эй мардум, [дар бораи нотавонии бутҳо] масале зада шудааст, пас, ба он гуш диҳед: Касонеро, ки ба чойи Аллоҳ таоло [ба парастииш] мехонед, ҳаргиз наметавонанд магасеро биефаринанд, ҳатто агар [ҳамагӣ] барои ин [кор] чамъ шаванд. Ва агар он магас чизе аз онон бирабояд, наметавонанд онро бозпас гиранд. [Оре] Хостор ва хоста [бут ва магас] ҳар ду нотавонанд

74. [Онон] Аллоҳро чунон ки сазовори [бузургдошти] Ёст, нашинохтаанд. Бе тардид, Аллоҳ таоло неруманди шикастнопазир аст

75. Аллоҳ таоло аз миёни фариштагон фиристодагоне [барои иблӯғи ваҳй ба паёмбарон] бармегузинад ва аз миёни инсонҳо низ [паёмбароне барои расонидани паёми илоҳӣ ба мардум интихоб мекунад]. Бе тардид, Аллоҳ таоло шунавои биност

76. Ё оянда ва гузаштаи ононро медонад ва [ҳамаи] корҳо ба Аллоҳ таоло бозгардонда мешавад

77. Эй касоне, ки имон овардаед, рукуъ кунед ва сачда гузоред ва Парвардигоратонро бипарастед ва кори нек анҷом диҳед, бошад, ки растагор шавед

يٰۤاَيُّهَا النَّاسُ ضُرِبَ مَثَلٌ
فَاسْتَمِعُوا لَهُۥٓ اِنَّ الَّذِيْنَ تَدْعُوْنَ
مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ لَنْ يَخْلُقُوْا ذُبّٰبًا وَّلَوْ
اٰجْتَمَعُوْا لَهُۥٓ وَاِنْ يَّسْلُبْهُمُ الذُّبّٰبُ
شَيْئًا لَا يَسْتَفِيْدُوْهُ مِنْهُۥ ضَعُفٌ
الطّٰلِبِ وَالْمَطْلُوْبِ ﴿٧٣﴾

مَا قَدَرُوْا اللّٰهَ حَقَّ قَدْرِهٖٓ اِنَّ اللّٰهَ
لَقَوِيٌّ عَزِيْزٌ ﴿٧٤﴾

اللّٰهُ يَصْطَفِيْ مِنَ الْمَلٰٓئِكَةِ رُسُلًا
وَمِنَ النَّاسِ اِنَّ اللّٰهَ سَمِيْعٌ
بَصِيْرٌ ﴿٧٥﴾

يَعْلَمُ مَا بَيْنَ اَيْدِيْهِمْۙ وَمَا خَلْفَهُمْۙ
وَاِلٰى اللّٰهِ تُرْجَعُ الْاُمُوْرُ ﴿٧٦﴾

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا اٰرْكَعُوْا
وَأَسْجُدُوْا وَعْبُدُوْا رَبَّكُمْ
وَأَفْعَلُوْا الْخَيْرَ لَعَلَّكُمْ
تُفْلِحُوْنَ ﴿٧٧﴾

78. Ва дар роҳи Аллоҳ таоло – чунон ки сазовори чиҳод [дар роҳи] Ўст – чиҳод кунед. Ў шуморо баргузид ва дар дин бароятон ҳеч саҳтӣ [ва тангное] қарор надод. Оини падаратон Иброҳим [низ чунин буд]. Ў [Аллоҳ таоло] пеш аз ин [дар китобҳои осмонии гузашта] ва дар ин [Қуръон] шуморо мусулмон номид, то паёмбар бар [иблоғи паёмаш ба] шумо гувоҳ бошад ва шумо [низ] бар мардум гувоҳ бошед [ки ҳамаи паёмбарон паёми илоҳиро ба қавми худ расонидаанд]. Пас, намоз барпо доред ва закот бипардозед ва ба Аллоҳ таоло паноҳ бибаред [ва бар Ў таваккал кунед], ки Ў [дӯсту] корсози шумост. Пас, чи наку корсозу чи нек ёварест!

وَجَاهِدُوا فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ هُوَ
 اجْتَبَاكُمْ وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي
 الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ مِلَّةَ أَبِيكُمْ
 إِبْرَاهِيمَ هُوَ سَمَّاكُمُ الْمُسْلِمِينَ
 مِنْ قَبْلُ وَفِي هَذَا لِيَكُونَ الرَّسُولُ
 شَهِيدًا عَلَيْكُمْ وَتَكُونُوا شُهَدَاءَ
 عَلَى النَّاسِ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا
 الزَّكَاةَ وَاعْتَصِمُوا بِاللَّهِ هُوَ
 مَوْلَاكُمْ فَنِعْمَ الْمَوْلَى وَنِعْمَ
 النَّصِيرُ ﴿٧٨﴾

Сураи Муъминун المؤمنون

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Ба ростӣ, ки муъминон растагор шуданд

قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١﴾

2. Ҳамон касоне, ки дар намозашон фурутан ҳастанд

الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ

خَلِشْعُونَ ﴿٢﴾

3. Ва онон, ки аз [гуфтору рафтори] беҳуда рӯйгардонанд

وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ

مُعْرِضُونَ ﴿٣﴾

4. Ва онон, ки закот мепардозанд

وَالَّذِينَ هُمْ لِلزَّكَاةِ فَاعِلُونَ ﴿٤﴾

5. Ва онон, ки шармгоҳашонро ҳифз мекунанд

وَالَّذِينَ هُمْ لِأُزْوَجِهِمْ حَافِظُونَ ﴿٥﴾

6. Магар дар мавриди ҳамсарон ё канизонашон, ки [дар баҳрагирии чинсӣ аз онҳо] накуҳише бар онон нест

إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ

أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ ﴿٦﴾

7. Пас, ҳар ки фаротар аз ин бихоҳад, ононанд, ки аз ҳад даргузаштаанд

فَمَنْ أَبْتَعَىٰ وَرَاءَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ

هُمُ الْعَادُونَ ﴿٧﴾

8. Ва [дар зумраи муъминонанд] касоне, ки амонатҳо ва аҳди худро риоят мекунанд

وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمْتِنَتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ

رَٰعُونَ ﴿٨﴾

9. Ва касоне, ки бар [адои] намозхояшон мураккабат мекунанд

وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ

يُحَافِظُونَ ﴿٩﴾

10. Инонанд, ки ворисон ҳастанд

أُولَٰئِكَ هُمُ الْوَارِثُونَ ﴿١٠﴾

11. [Ҳамон] Касоне, ки биҳишти баринро ба ирс мебаранд [ва] дар он ҷовидонанд

الَّذِينَ يَرِثُونَ الْفِرْدَوْسَ هُمْ فِيهَا
خَالِدُونَ ﴿١١﴾

12. Ва дар ҳақиқат, инсонро аз ҷаҳиде аз гил офаридем

وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ سُلَالَةٍ
مِّن طِينٍ ﴿١٢﴾

13. Сипас ӯро ба шакли нутфае дар қароргоҳе устувор [раҳим] ниҳодем

ثُمَّ جَعَلْنَاهُ نُطْفَةً فِي قَرَارٍ
مَّكِينٍ ﴿١٣﴾

14. Сипас нутфаро [Ба шакли] хуни баста сохтем ва он гоҳ хуни бастаро [ба сурати] порагӯште сохтем, сипас порагӯштро [ба шакли] устухон даровардем ва он гоҳ бар устухонҳо гӯшт пӯшонидем. Сипас он [ҷанин]-ро офаринише дигар бахшидем. Пас, [пурбаракату] бузургвор аст Аллоҳ таоло, ки накутарин офаринанда аст

ثُمَّ خَلَقْنَا النُّطْفَةَ عَلَقَةً فَخَلَقْنَا
الْعَلَقَةَ مُضْغَةً فَخَلَقْنَا الْمُضْغَةَ
عِظْمًا فَكَسَوْنَا الْعِظْمَ لَحْمًا ثُمَّ
أَنشَأْنَاهُ خَلْقًا آخَرَ فَتَبَارَكَ اللَّهُ
أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ ﴿١٤﴾

15. Сипас шумо [пас аз тайи мароҳили зиндагӣ] ҳатман, хоҳед мурд

ثُمَّ إِنَّكُمْ بَعْدَ ذَلِكَ لَمَيْتُونَ ﴿١٥﴾

16. Он гоҳ бе тардид, дар рӯзи қиёмат барангехта мешавед

ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ تُبْعَثُونَ ﴿١٦﴾

17. Ва ба яқин Мо бар фарозатон ҳафт осмон офаридем ва [ҳаргиз] аз офариниш ғофил набудаем

وَلَقَدْ خَلَقْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعَ طَرَائِقٍ
وَمَا كُنَّا عَنِ الْخَلْقِ غَافِلِينَ ﴿١٧﴾

18. Ва аз осмон ба андозае муайян [барои ниёзи махлуқот] обе фиристодем ва онро дар замин ҷой додем ва ҳатман, барои аз байн бурданаш [низ] комилан тавоноем

وَأَنزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً بِقَدَرٍ
فَأَسْكَنْتَهُ فِي الْأَرْضِ وَإِنَّا عَلَىٰ
ذَهَابِ بِهٖ لَقَادِرُونَ ﴿١٨﴾

19. Сипас тавассути он [об] бароятон боғҳое аз дарахтони хурмо ва ангур падида овардем, ки дар он [боғҳо] барои шумо меваҳое бисёре аст ва аз он [маҳсулот] меҳӯред

فَأَنْشَأْنَا لَكُمْ بِهِ جَنَّتٍ مِّنْ نَّخِيلٍ وَأَعْنَابٍ لَّكُمْ فِيهَا فَوَاقِهِ كَثِيرَةٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿١٩﴾

20. Ва дарахте [офаридем], ки аз Тури Сино бармеояд ва равғани [зайтун] медиҳад ва хӯрише барои хӯрандагон аст

وَسَجْرَةَ تَخْرُجُ مِنْ طُورِ سَيْنَاءَ تَنْثَبُتُ بِالذَّهْنِ وَصَيْغٍ لِلْأَكْلِينَ ﴿٢٠﴾

21. Ва бе тардид, барои шумо дар [вучуди] чаҳорпоён ибрате [аз қудрати Аллоҳ таоло] аст: аз он чи дар шиками онҳост ба шумо [шир] менӯшонем ва дар [вучуди] онҳо бароятон судҳои бисёре вучуд дорад ва аз [гӯшти] онҳо меҳӯред

وَإِنَّ لَكُمْ فِي الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً نُّسْقِيكُم مِّمَّا فِي بُطُونِهَا وَلَكُمْ فِيهَا مَنَافِعُ كَثِيرَةٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٢١﴾

22. [Дар хушкӣ] Бар онҳо савор мешавед ва [дар об] бар киштиҳо

وَعَلَيْهَا وَعَلَى الْفُلْكِ تُحْمَلُونَ ﴿٢٢﴾

23. Ва бе тардид, Мо Нуҳро ба сӯйи қавмаш фиристодем, пас, [ба онон] гуфт: «Эй қавми ман, Аллоҳро бипарастед [ки] чуз Ӯ маъбуде [ба ҳақ] надоред. Оё парво намекунед?»

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنِّ إِلَهٍ غَيْرُهُ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٢٣﴾

24. Пас, ашроф ва бузургони қавмаш, ки куфр варзида буданд, гуфтанд: «Ин [мард касе] нест, магар башаре ҳамчун шумо, [ки] меҳоҳад бар шумо бартарӣ чӯяд. Агар Аллоҳ таоло меҳост, фариштагоне [ба сӯятон] нозил мекард. Мо инро [ки Нуҳ мегӯяд] дар миёни ниёғони худ нашнидаем

فَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِن قَوْمِهِ مَا هَذَا إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُرِيدُ أَنْ يَتَفَضَّلَ عَلَيْكُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَأَنْزَلَ مَلَائِكَةً مَّا سَمِعْنَا بِهَذَا فِي آبَائِنَا الْأَوَّلِينَ ﴿٢٤﴾

25. Ў марди девонае беш нест. Пас, то муддате мунтазир бошед [ки ё дурӯғаш ошкор гардад ва даст аз даъваташ бардорад ё маргаш фаро расад]

26. [Нуҳ] Гуфт: «Парвардигоро, маро дар баробари тақзиби онон ёрй кун»

27. Пас, ба ў ваҳй кардем: «Киштиро таҳти назари Мо ва ба ваҳйи Мо бисоз ва ҳангоме ки фармони [азоби] Мо фаро расад ва [ба нишонаи расидани тўфон об аз] танӯр чўшад, аз ҳар навъи [хайвон] як ҷуфти [нару мода] дар киштй савор кун ва хонаводаатро [низ ҳамроҳи худ бубар], магар касоне, ки пештар ваъда [-и ҳалок] бар онон муқаррар шудааст ва дар бораи [наҷоти] касоне, ки ситам кардаанд, бо Ман сухан нагӯ, [чаро ки] онон ҳатман, ғарқ хоҳанд шуд

28. Пас, ҳангоме ки ту ва ҳамроҳонат бар киштй савор шудед, биғӯ: «Сипос махуси Аллоҳ таоло аст, ки моро аз [чанги] гурӯҳи ситамгор наҷот дод»

29. Ва [низ] биғӯ: «Парвардигоро, моро дар манзилгоҳе пурбаракат фуруд овар, ки Ту беҳтарин фурудоварандай»

30. Бе тардид, дар ин [мочаро] нишонаҳое [аз қудрати Аллоҳ таоло дар наҷоти муъминон ва азоби кофирон] аст ва яқинан, Мо озмоишгар [-и имон ва куфри мардум] будаем

إِنَّ هُوَ إِلَّا رَجُلٌ بِهِ جَنَّةٌ فَرَبَّصُوا
بِهِ هَتَّىٰ حِينٍ ﴿٢٥﴾

قَالَ رَبِّ أَنْصُرْنِي بِمَا كَدَّيْتُ ﴿٢٦﴾

فَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ أَنْ اصْنَعِ الْفُلْكَ
بِأَعْيُنِنَا وَوْحَيْنَا فَإِذَا جَاءَ أَمْرُنَا
وَفَارَ التَّوَرُّ فَاسْلُكْ فِيهَا مِنْ كُلِّ
زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ إِلَّا مَنْ سَبَقَ
عَلَيْهِ الْقَوْلُ مِنْهُمْ وَلَا تُخَاطِبُنِي
فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا إِنَّهُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٢٧﴾

فَإِذَا أَسْتَوَيْتَ أَنْتَ وَمَنْ مَعَكَ عَلَى
الْفُلْكِ فَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي
نَجَّانَا مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢٨﴾

وَقُلْ رَبِّ أَنْزِلْنِي مُنْزَلًا مُبَارَكًا
وَأَنْتَ خَيْرُ الْمُنزِلِينَ ﴿٢٩﴾

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ وَإِنْ كُنَّا
لَمُبْتَلِينَ ﴿٣٠﴾

31. Он гоҳ гурӯҳи дигареро пас аз онон падид овардем

ثُمَّ أَنْشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَرْنًا

ءَاخِرِينَ ﴿٣١﴾

32. Ва аз худашон паёмбаре дар [миёни] онон фиристодем [то бигӯяд]: «Аллоҳро бипарастед, [ки] ҷуз ӯ маъбуде [ба ҳақ] надоред. Оё парво намекунед?»

فَأَرْسَلْنَا فِيهِمْ رَسُولًا مِنْهُمْ أَنْ

اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ

غَيْرِهِ ۚ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٣٢﴾

33. Гурӯҳе аз ашроф ва бузургони қавмаш, ки куфр варзида буданд ва дидори охиратро дурӯғ меангошанд ва дар зиндагии дунё ба онон неъмату осоиш дода будем, гуфтанд: «Ин [мард касе] нест, магар башаре ҳамчун шумо. Аз он чи [шумо] меҳӯред, [ӯ низ] меҳӯрад ва аз он чи ки шумо менӯшед, [ӯ низ] менӯшад [пас, бартариё надорад, ки паёмбар бошад]

وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِهِ الَّذِينَ

كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا ۚ

وَأُتِرْتُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا مَا هَذَا

إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يَأْكُلُ مِمَّا

تَأْكُلُونَ مِنْهُ وَيَشْرَبُ مِمَّا

تَشْرَبُونَ ﴿٣٣﴾

34. Ва агар аз башаре ҳамчун худ итоат кунед, дар он сурат яқинан, зиёнкоред

وَلَيْنَ أَطَعْتُمْ بَشَرًا مِثْلَكُمْ إِنَّكُمْ

إِذَا لَخَسِرُونَ ﴿٣٤﴾

35. Оё ӯ ба шумо ваъда медиҳад, ки вақте мурдед ва хоку устухон шудед, [дар қиёмат аз гӯр] берун оварда мешавад?

أَيَعِدُكُمْ أَنَّكُمْ إِذَا مِتُّمْ وَكُنْتُمْ

ثُرَابًا وَعِظْلًا أَنْتُمْ مُخْرَجُونَ ﴿٣٥﴾

36. Он чи ба шумо ваъда медиҳад, чи дур аст, чи дур!

*هَيَّاتَ هَيَّاتَ لِمَا تُوعَدُونَ ﴿٣٦﴾

37. [Зиндагонӣ] Ҷуз ҳамин зиндагии дунёи мо нест. [Гурӯҳе] Мемирем [ва гурӯҳе ба ҷойи онҳо] зинда мешаваем ва ҳаргиз [пас аз марг] барангехта нахоҳем шуд

إِنْ هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ

وَنَحْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ ﴿٣٧﴾

38. Ў [касе] нест, магар мардест, ки бар Аллоҳ таоло дурӯғ мебандад ва мо ба ӯ имон намеоварем»

39. Паёмбарашон] Гуфт: «Парвардигоро, маро дар баробари тақзиби онон ёрй кун»

40. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Пас аз андак замоне, [аз кори худ] сахт пушаймон мешаванд»

41. Пас, бонг [-и маргбор]-е ононро ба ҳақ фуру гирифт ва [ҳамчун] хору хошокашон намудем. Пас, қавми ситамгор [аз раҳмати Аллоҳ таоло] дур бод!

42. Сипас баъд аз онон наслҳое дигар паид овардем

43. Ҳеҷ уммате на аз аҷали худ пешӣ мегирад ва на таъхир мекунад

44. Сипас паёмбарони худро паёпай фиристодем. Ҳар гоҳ паёмбаре барои [ҳидоятӣ] уммате меомад, ӯро дурӯғу меангоштанд, пас, [Мо низ] ононро яке пас аз дигаре ҳалок кардем ва ононро дostonҳо [-и ибратомӯзе барои ояндагон] қарор додем. Пас, nobуд бод, қавме, ки имон намеоваранд!

45. Сипас Мӯсо ва бародараш Ҳорунро бо оёти [нуҳгонаи] ҳеш ва далоили ошкор фиристодем

إِنَّ هُوَ إِلَّا رَجُلٌ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ

كَذِبًا وَمَا نَحْنُ لَهُ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٣٨﴾

قَالَ رَبِّ انصُرْنِي بِمَا كَذَّبُونِ ﴿٣٩﴾

قَالَ عَمَّا قَلِيلٍ لِّيُصْبِحُنَّ

نَدِيمِينَ ﴿٤٠﴾

فَأَخَذْتَهُمُ الصَّيْحَةَ بِالْحَقِّ

فَجَعَلْنَاهُمْ غَنَاءً فَبَعَدًا لِلْقَوْمِ

الظَّالِمِينَ ﴿٤١﴾

ثُمَّ أَنْشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قُرُونًا

ءَاخِرِينَ ﴿٤٢﴾

مَا تَسْبِقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجَلَهَا وَمَا

يَسْتَأْخِرُونَ ﴿٤٣﴾

ثُمَّ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا تَتْرًا كُلًّا مَا جَاءَ

أُمَّةً رَسُولُهَا كَذَّبُوهُ فَأَتْبَعْنَا

بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ وَجَعَلْنَاهُمْ أَحَادِيثَ

فَبَعَدًا لِلْقَوْمِ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٤٤﴾

ثُمَّ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ وَأَخَاهُ هَارُونَ

بِآيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿٤٥﴾

46. Ба сӯйи Фиръавн ва ашрофи [қавми] ӯ, вале онон гарданкаши карданд ва гурӯҳе бартарихоҳ буданд

إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ ۚ فَاسْتَكْبَرُوا
وَكَانُوا قَوْمًا عَلِيلِينَ ﴿٤٦﴾

47. Ва гуфтанд: «Оё ба ду инсони монанди худ имон биёварем, ҳол он ки қавмашон бардағони мо ҳастанд?»

فَقَالُوا أَنْتُمْ مِنْ لِبَشَرَيْنِ مِثْلِنَا
وَقَوْمَهُمَا لَنَا عَدِيدُونَ ﴿٤٧﴾

48. Пас он дуру дурӯғғу ангоштанд, [ва] саранҷом ҳалок шуданд

فَكَذَّبُوهُمَا فَكَانُوا مِنَ
الْمُهْلَكِينَ ﴿٤٨﴾

49. Ва бе тардид, ба Мӯсо китоби [Таврот] додем, бошад, ки [Бани Исроил] ҳидоят шаванд

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ الْكِتَابَ
لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿٤٩﴾

50. Ва писари Марям ва модарашро нишонае [аз қудрати илоҳӣ] карор додем ва ононро дар маконе баланд ва ҳамворе, ки дорои амният ва обе [зулолу] чорӣ буд, чой додем

وَجَعَلْنَا آيَةَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُ آيَةً
وَوَاعَدْنَاهُمَا إِلَىٰ رَبْوَةٍ ذَاتِ قَرَارٍ
وَمَعِينٍ ﴿٥٠﴾

51. Эй паёмбарон, аз [ғизоҳои] покиза бихӯред ва кори шоиста анҷом диҳед. Яқинан, ман ба он чи мекунед, огоҳам

يَأْتِيهَا الرُّسُلُ كُلُّوَا مِنَ الطَّيِّبَاتِ
وَأَعْمَلُوا صَالِحًا إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ
عَلِيمٌ ﴿٥١﴾

52. Ва дар ҳақиқат, ин дини шумо дини воҳид [ба номи ислом] аст ва ман Парвардигоратон ҳастам. Пас, аз ман парво кунед [битарсед]

وَإِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً
وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاتَّقُونِ ﴿٥٢﴾

53. Аммо [пайравонашон ихтилоф карданд ва] дар кори динашон миёни худ фирқа-фирқа ва пароканда гаштанд ва ҳар гурӯҳе ба он чи наздашон аст, дилхушанд [чаро ки худро бар ҳақ медонанд]

فَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُم بَيْنَهُمْ زُبُرًا كُلُّ
حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴿٥٣﴾

54. Пас, [эй паёмбар] ононро то вақте [ки азоб фаро мерасад] дар чаҳлу нодонишон раҳо кун

فَدَرَهُمْ فِي غَمَرَتِهِمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٥٤﴾

55. Оё гумон мекунад, он чи аз сарвату фарзандон, ки ба онон медиҳем,

أَيَحْسَبُونَ أَنَّمَا نُمِدُّهُمْ بِهِ مِنْ مَّالٍ وَبَيْنٍ ﴿٥٥﴾

56. [барои ин аст, ки] шитобон некиҳоро ба эшон бирасонем? [На, ҳаргиз чунин нест] Балки онон [ҳақиқатро] дарнамеёбанд

نُسَارِعُ لَهُمْ فِي الْخَيْرَاتِ بَلْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٦﴾

57. Касоне, ки аз бими Парвардигорашон тарсонанд

إِنَّ الَّذِينَ هُمْ مِنْ خَشْيَةِ رَبِّهِمْ مُشْفِقُونَ ﴿٥٧﴾

58. Ва касоне, ки ба оёти Парвардигорашон имон меоваранд

وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٨﴾

59. Ва касоне, ки ба Парвардигорашон ширк намеваранд

وَالَّذِينَ هُمْ بِرَبِّهِمْ لَا يُشْرِكُونَ ﴿٥٩﴾

60. Ва касоне, ки дар анҷоми корҳои хайр мекушанд ва аз ин ки ба сӯйи Парвардигори хеш бозмегарданд, [ва аз ин ки корҳои некашон мақбули даргоҳи ҳақ воқеъ нашавад] дилҳояшон ҳаросон аст

وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ مَا آتَوْا وَقُلُوبُهُمْ وَجِلَةٌ أَنَّهُمْ إِلَىٰ رَبِّهِمْ رَاجِعُونَ ﴿٦٠﴾

61. Инон дар некиҳо шитоб мекунад ва дар анҷоми он [аз якдигар] пешӣ мегиранд

أُولَٰئِكَ يُسْرِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَهُمْ لَهَا سَابِقُونَ ﴿٦١﴾

62. Ва [Мо] ба ҳеч кас ҷуз ба андозаи тавонаш таклиф намекунем ва назди Мо китобест, ки [дар бораи аъмоли бандагон] ба ҳақ сухан мегӯяд ва ба онон ситам намешавад

وَلَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا وَلَدَيْنَا كِتَابٌ يَنْطِقُ بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٦٢﴾

63. [На] Балки дилҳояшон аз ин [китоб]
дар ғафлат аст ва онон ба чуз ин
[гуноҳи куфр] корҳое [дигар низ] анҷом
медиҳанд

بَلْ قُلُوبُهُمْ فِي غَمْرَةٍ مِّنْ هٰذٰهَا
وَلَهُمْ اَعْمَلٌ مِّنْ دُوْنِ ذٰلِكَ هُمۡ لَهَا
عٰمِلُوْنَ ﴿٣٥﴾

64. То ҳангоме ки
сарватмандонашонро ба азоб
гирифтор кунем, ногаҳон фарёди зорӣ
сар медиҳанд

حَتّٰىۤ اِذَاۤ اَخَذْنَا مَثَرٰۤفِهِمْ بِالْعَذَابِ
اِذَا هُمْ يَّجْعُرُوْنَ ﴿٣٦﴾

65. [Ба онон гуфта мешавад] «Имрӯз
нола ва зорӣ накунед, [ки] ҳаргиз аз
сӯйи мо ёрӣ нахоҳед шуд

لَا تَجْعُرُوْا الْيَوْمَ بِآۤيٰتِنَا لَا
تُنصَرُوْنَ ﴿٣٧﴾

66. Бе тардид, оёти Ман пайваста бар
шумо хонда мешуд, вале [аз ҳақ] рӯй
мегардонед

قَدْ كٰتَبْنَاۤ اٰيٰتِنَاۤ اِنَّكُمۡ
فَكَنتُمْ عَلٰۤى اَعْقٰبِكُمْ
تَنْكِيصُوْنَ ﴿٣٨﴾

67. Дар ҳоле ки дар баробараш
такабур мекардед [ва дар маҷолиси
шабонаи худ] ба бадгӯй мепардохтед

مُسْتَكْبِرِيْنَۤ اِىَّهٖ سَلٰمًا
تَهْجُرُوْنَ ﴿٣٩﴾

68. Оё онон дар ин гуфтор [Қуръон]
наяндешидаанд ё [магар] чизе
барояшон омада, ки барои
ниёгонашон наёмадааст?

اَفَلَمْ يَدَّبَّرُوا الْقَوْلَ اَمْ جَاۤءَهُمْ مَّا
لَمْ يَأْتِۤ اٰۤاۤءَهُمۡ الْاَوَّلِيْنَ ﴿٤٠﴾

69. Ё паёмбарашонро шинохтаанд
ва [аз ин рӯст, ки] инкораш мекунанд

اَمْ لَمْ يَعْۢرِفُوْا رُسُوْلَهُمْ فَهٖمۡ لَهُٗ
مُنۢكَرُوْنَ ﴿٤١﴾

70. Ё мегӯянд, ӯ чунун дорад? [На,
чунин нест] Балки [ӯ дини] ҳақро
барояшон овардааст, вале
бештарашон аз [пазириши] ҳақ
нохушнуданд

اَمْ يَقُوْلُوْنَۤ اِىَّهٖ جِنَّةٌۢ بَلْ جَاۤءَهُم
بِالْحَقِّ وَاكۢثَرُهُمۡ لِلْحَقِّ
كٰرِهُوْنَ ﴿٤٢﴾

71. Агар Аллоҳ таоло аз ҳавасҳои онон пайравӣ кунад [ва умури ҳастӣ ба майли кофирон идора шавад], осмонҳо ва замин ва ҳар ки дар онҳост, табоҳ мегардад, балки барои онон пандашон [Қуръон]-ро овардаем [ки мояи иззату шарафашон аст], вале онон аз пандашон рӯйгардонанд

وَلَوْ أَتَبَعَ الْحَقُّ أَهْوَاءَهُمْ لَفَسَدَتِ
السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ بَلْ
أَتَيْنَهُمْ بِذِكْرِهِمْ فَهُمْ عَنْ ذِكْرِهِمْ
مُعْرِضُونَ ﴿٧١﴾

72. [Эй Паёмбар] Оё ту аз онон [барои таблиғи дин] подоше металабӣ? Ва ҳол он ки подоши Парвардигорат [басе] беҳтар аст ва Ӯ беҳтарин рӯзидиҳанда аст

أَمْ تَسْأَلُهُمْ خَرْجًا فَخَرَاجُ رَبِّكَ
خَيْرٌ وَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿٧٢﴾

73. Ва бе тардид, ту ононро ба роҳе рост даъват мекуни

وَإِنَّكَ لَتَدْعُهُمْ إِلَى صِرَاطٍ
مُسْتَقِيمٍ ﴿٧٣﴾

74. Касоне, ки ба охират имон надоранд, ҳатман аз ин роҳи [рост] мунҳариф шудаанд

وَإِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ
عَنِ الصِّرَاطِ لَنُكَيِّبُونَ ﴿٧٤﴾

75. Агар ба онон раҳм кунем ва балову ранҷеро, ки [аз қаҳтӣ ва гуруснагӣ] дидаанд, аз эшон бартараф созем, бар саркашӣ [ва гумроҳии] хеш пофишорӣ мекунанд [ва ҳамчунон] ба бераҳма мераванд

*وَلَوْ رَحِمْنَاهُمْ وَكَشَفْنَا مَا بِهِمْ مِنْ
ضُرِّ اللَّجْجِ فِي طُعَيْنِهِمْ
يَعْمَهُونَ ﴿٧٥﴾

76. Дар ҳақиқат, [Мо] ононро ба азоб [-у бало] гирифтор сохтем [то бедор шаванд], аммо дар баробари Парвардигорашон фурутанӣ нанамуданд ва [ба даргоҳаш тазарруъ ва] зорӣ накарданд

وَلَقَدْ أَخَذْنَاهُمْ بِالْعَذَابِ فَمَا
اسْتَكْبَرُوا لِرَبِّهِمْ وَمَا يَتَضَرَّعُونَ ﴿٧٦﴾

77. [Онон пайваста चुнин ҳастанд] То он гоҳ ки даре аз азоби сахт бар онон мекушоем [ва чунон гирифтोर шаванд], ки [аз ҳама ҷо] маъюс гарданд

حَتَّىٰ إِذَا فَتَحْنَا عَلَيْهِم بَابًا ذَا
عَذَابٍ شَدِيدٍ إِذَا هُمْ فِيهِ
مُبْلِسُونَ ﴿٧٧﴾

78. [Эй мункирони қиёмат] Аллоҳ таоло аст, ки барои шумо гӯшу чашм ва дил падида овард. Чи андак сипос мегузored!

وَهُوَ الَّذِي أَنْشَأَ لَكُمُ السَّمْعَ
وَالْأَبْصَرَ وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَّا
تَشْكُرُونَ ﴿٧٨﴾

79. Ва Ўст, ки шуморо дар замин [офарид ва] пароканда кард ва [рӯзи қиёмат] ба сӯйи Ў чамъ мешавед

وَهُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ
وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٧٩﴾

80. Ва Ўст, ки зинда мекунад ва мемиронанд ва ихтилофи шабу рӯз аз тадбири Ўст. Оё намеандешед?

وَهُوَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ وَلَهُ
أَخْتَلَفُ الْأَلْبِلِ وَالنَّهَارِ أَفَلَا
تَعْقِلُونَ ﴿٨٠﴾

81. [Чунон накарданд] Балки онон низ ҳамон [суханонеро] гуфтанд, ки пешиниён мегуфтанд

بَلْ قَالُوا مِثْلَ مَا قَالَ الْأَوَّلُونَ ﴿٨١﴾

82. Гуфтанд: «Оё ҳангоме ки мурдему хоку устухон шудем, барангехта хоҳем шуд?»

قَالُوا أءِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَامًا
أءِنَّا لَمَبْعُوثُونَ ﴿٨٢﴾

83. Бе тардид, ин ваъдаро пеш аз ин низ ба мо ва ниёгонамон додаанд. Ин [сухан чизе] нест, магар [дурӯғҳо ва] афсонаҳои пешиниён»

لَقَدْ وَعِدْنَا نَحْنُ وَعَابَأُونَا هَذَا مِنْ
قَبْلُ إِنْ هَذَا إِلَّا أَسْطِيرٌ
الْأُولَٰئِكَ ﴿٨٣﴾

84. [Эй паёмбар, ба мункирони меод] бигӯ: «Агар медонед, [бигӯед], замин ва ҳар ки дар он аст, аз они кист?»

قُلْ لِمَنِ الْأَرْضُ وَمَنْ فِيهَا إِنْ
كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨٤﴾

85. Хоҳанд гуфт: «[Ҳама] Аз они Аллоҳ таоло аст». Бигӯ: «Пас, оё панд намегиред?»

سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٨٥﴾

86. Бигӯ: «Парвардигори ҳафт осмон ва Парвардигори Арши бузург кист?»

قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمَوَاتِ السَّبْعِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿٨٦﴾

87. Хоҳанд гуфт: «[Ҳама] Аз они Аллоҳ таоло аст». Бигӯ: «Пас, оё [аз Аллоҳ таоло] парво намекунед?»

سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٨٧﴾

88. Бигӯ: «Агар медонед, [бигӯед] фармонравоии ҳама чиз ба дасти кист? Ва [кист, ки] паноҳ медиҳад ва касе дар баробари [азоби] ӯ паноҳ надорад?»

قُلْ مَنْ بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨٨﴾

89. Хоҳанд гуфт: «[Фармонравоии ҳама чиз] Аз они Аллоҳ таоло аст». Бигӯ: «Пас, чи гуна афсун мешавед [ва намеандешед]?»

سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ فَأَنَّى تُسْحَرُونَ ﴿٨٩﴾

90. [Чунин нест, ки кофирон гумон мекунанд] Балки Мо ҳақро барояшон овардем ва яқинан, онон дурӯғӯ ҳастанд

بَلْ أَتَيْنَهُم بِالْحَقِّ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٩٠﴾

91. Аллоҳ таоло ҳаргиз фарзанде барнагузидааст ва ҳеч маъбуде бо ӯ нест. [Агар чунин буд] Он гоҳ ҳар маъбуде он чиро офарида буд, [бо худ] мебурд ва мусалламан, бархе бар бархе дигар бартарӣ мечустанд [ва низоми ҳастӣ табоҳ мегашт]. Аллоҳ таоло аз он чи [мушрикони] тавсиф мекунанд, муназзаҳ аст

مَا اتَّخَذَ اللَّهُ مِنْ وَلَدٍ وَمَا كَانَ مَعَهُ مِنْ إِلَهٍ إِذَا لَذَهَبَ كُلُّ إِلَهٍ بِمَا خَلَقَ وَلَعَلَّ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُصِفُونَ ﴿٩١﴾

92. Ӯ донои ниҳону ошкор аст ва аз он чи бо Вай шарик месозанд, бартар аст

عَلِيمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَتَعَلَّى عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٩٢﴾

93. Бигӯ: «Парвардигоро, агар он [азобе]-ро, ки ба онон ваъда дода мешавад, ба ман нишон медиҳӣ [ки шоҳидаш бошам],

94. пас, Парвардигоро маро дар [ҳангоми азоб дар канори ин] гурӯҳи ситамгор қарор мадеҳ»

95. Ва ҳатман, Мо тавоноем, ки он чиро ба онон ваъда медиҳем, ба ту нишон диҳем

96. [Эй паёмбар] бадиро ба шевае, ки беҳтар аст, дафъ кун [ва бубахшу шикебо бош]. Мо ба он чи [мушрикон дар бораи ту] тавсиф мекунамд, донотарем

97. Ва бигӯ: «Парвардигоро, ман аз васвасаҳои шаётин ба Ту паноҳ мебарам

98. Ва Парвардигоро, аз ин ки онҳо назди ман ҳозир шаванд, [низ] ба Ту паноҳ мебарам»

99. [Қофирон пайваста бар ақидаи ботилашон ҳастанд] То ҳангоме ки марги яке аз онон фаро расад, [он гоҳ дар ҳоле ки] назди Парвардигори [худ нолаву зорӣ мекунад, ба фариштагон] мегӯяд: «Маро [ба дунё] бозгардонед

100. Шояд дар он чи [кӯтоҳӣ намуда ва] тарк кардам, кори шоистае анҷом диҳам». Ҳаргиз чунин нест. Бе тардид, ин фақат сухане аст, ки ӯ ба забон мегӯяд [ва ҳаргиз рафтораш тағйир намекунад] ва рӯзе, ки барангехта шаванд, пушти сарашон барзахест

قُلْ رَبِّ إِنَّمَا تُرِيدُ مَا يُوعَدُونَ ﴿٩٣﴾

رَبِّ فَلَا تَجْعَلْنِي فِي الْقَوْمِ

الظَّالِمِينَ ﴿٩٤﴾

وَأَنَا عَلَىٰ أَنْ تُرِيدَكَ مَا نَعِدُهُمْ

لَقَدِيرُونَ ﴿٩٥﴾

أَدْفَعِ بِأَلْتِي هِيَ أَحْسَنُ السَّيِّئَةِ ۚ

نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَصِفُونَ ﴿٩٦﴾

وَقُلْ رَبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنْ هَمَزَاتِ

الشَّيَاطِينِ ﴿٩٧﴾

وَأَعُوذُ بِكَ رَبِّ أَنْ يَحْضُرُونِ ﴿٩٨﴾

حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ

رَبِّ أَرْجِعُونِ ﴿٩٩﴾

لَعَلِّي أَعْمَلُ صَالِحًا فِيمَا تَرَكْتُ ۚ

كَلَّا إِنَّهَا كَلِمَةٌ هُوَ قَائِلُهَا وَمِن

وَرَائِهِمْ بَرَزَجٌ إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٠٠﴾

101. Рӯзе, ки дар сур дамида мешавад, ҳеч як аз [ифтихороти хонаводагӣ ва] пайвандҳои хешовандӣ миёнашон [барқарор] нахоҳад буд ва [аз ваҳшати азоб] аз [ҳоли] якдигар намекурсанд

102. Ва ҳар ки вазнаи аъмолаш сангин бошад, ононанд, ки растагоранд

103. Ва ҳар ки вазнаи аъмолаш сабук бошад, ононанд, ки ба хеш зиён задаанд ва дар дузах ҷовидонанд

104. Оташ чеҳраҳояшонро месӯзонад ва дар он ҷо рӯйтуриш ва зиштманзаранд

105. [Ба онон гуфта мешавад] «Магар на ин буд, ки оётам бар шумо хонда мешуд ва онҳоро дурӯғ меангоштед?»

106. [Дар посух] Мегӯянд: «Парвардигоро, бадбахтӣ бар мо чира шуд ва гурӯҳе гумроҳ будем

107. Парвардигоро, моро аз ин [дузах] берун овар. Пас, агар [ба куфру нофармонӣ] бозгаштем, ҳатман, ситамгорем»

108. [Аллоҳ таоло] Мефармояд: «Дар он [оташ] гум шавед ва бо Ман сухан нагӯед

فَإِذَا نُفِخَ فِي الصُّورِ فَلَا أَنْسَابَ

بَيْنَهُمْ يَوْمَئِذٍ وَلَا يَتَسَاءَلُونَ ﴿١٠١﴾

فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ هُمُ

الْمُفْلِحُونَ ﴿١٠٢﴾

وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ

الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ فِي جَهَنَّمَ

خَالِدُونَ ﴿١٠٣﴾

تَلْفَحُ وُجُوهَهُمُ النَّارُ وَهُمْ فِيهَا

كَالِحُونَ ﴿١٠٤﴾

أَلَمْ تَكُنْ عَائِيَتِي تُنَادِي عَلَيْنَا

فَكَنتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿١٠٥﴾

قَالُوا رَبَّنَا غَلَبَتْ عَلَيْنَا شِقْوَتُنَا

وَكُنَّا قَوْمًا ضَالِّينَ ﴿١٠٦﴾

رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْهَا فَإِنَّا عِدْنَا

ظَالِمُونَ ﴿١٠٧﴾

قَالَ أَحْسَبُوهَا فِيهَا وَلَا تُكَلِّمُونَ ﴿١٠٨﴾

109. Гурӯҳе аз бандагонам мегуфтанд:
«Парвардигоро, имон овардем, пас,
моро бибахшо ва бар мо раҳм кун, [ки]
бе тардид, Ту беҳтарин бахшояндай»

إِنَّهُ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْ عِبَادِي
يَقُولُونَ رَبَّنَا ءَامِنَّا فَاغْفِرْ لَنَا
وَأَرْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِمِينَ ﴿١٠٩﴾

110. Вале шумо ононро масхара
мекардед, то чойе, ки [саргарм шудан
ба тамасхури эшон] зикр [-у ибодати]
Маро аз ёдатон бурд ва ҳамчунон ба
онон механдидед

فَاتَّخَذْتُمُوهُمْ سِحْرِيًّا حَتَّىٰ أَنْسَوْكُمْ
ذِكْرِي وَكُنْتُمْ مِنَّهُمْ
تَضْحَكُونَ ﴿١١٠﴾

111. Имрӯз Ман ононро аз он ҷиҳате,
ки шикебой карданд, подош медиҳам.
Оре, эшонанд, ки растагоранд»

إِنِّي جَزَيْتُهُمُ الْيَوْمَ بِمَا صَبَرُوا أَنَّهُمْ
هُمُ الْفَٰئِزُونَ ﴿١١١﴾

112. [Аллоҳ таоло ба дузахиён]
Мегӯяд: «Чанд сол дар замин ба сар
бурдед»?

قَالَ كَمْ لَبِئْتُمْ فِي الْأَرْضِ عَدَدَ
سِنِينَ ﴿١١٢﴾

113. Мегӯянд: «Як рӯз ё бахше аз як
рӯзро ба сар бурдем. Аз ҳисобгарон
[ки ҳисоби рӯзу солро ниғаҳ медоранд]
бипурс»

قَالُوا لَبِئْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ
فَسَعَلِ الْعَادِينَ ﴿١١٣﴾

114. Ў мегӯяд: «[Оре] Агар
медонистед, чуз андаке [дар дунё] ба
сар набурдед

قَالَ إِنْ لَبِئْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا لَّوْ أَنْتُمْ
كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١١٤﴾

115. Оё пиндоштаед, ки шуморо
беҳуда офаридаем ва ба сӯйи Мо
бозгардонида намешавед?

أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا
وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ ﴿١١٥﴾

116. Пас, баландмартаба [ва бузург]
аст Аллоҳ таоло [ки] фармонравои ҳақ
аст. Ҳеч маъбуде [ба ҳақ] чуз Ў нест
[ва] Парвардигори Арши гаронқадр аст

فَتَعَالَى اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ لَا إِلَهَ
إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ ﴿١١٦﴾

117. Ва ҳар ки бо Аллоҳ таоло маъбуди дигареро бихонад, яқинан, ҳеч далеле бар [ҳаққонияти] он нахоҳад дошт ва ҳисоби ӯ бо Парвардигораш хоҳад буд. Бе тардид, кофирон растагор намешаванд

118. Ва [эй Паёмбар] бигӯ:
«Парвардигоро, [гуноҳонамро]
бибахшой ва раҳм кун ва Ту беҳтарин
бахшандай»

وَمَنْ يَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لَا
بُرْهَانَ لَهُ بِهِ فَمِنَّمَا حِسَابُهُ عِنْدَ
رَبِّهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْكٰفِرُونَ ﴿١١٧﴾

وَقُلْ رَبِّ اَعْفِرْ وَاَرْحَمْ وَاَنْتَ خَيْرُ
الرَّاحِمِيْنَ ﴿١١٨﴾

Сураи Нур النور

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. [Ин] Сураест, ки онро нозил кардаем ва [амал ба аҳкоми] онро вочиб намудаем ва дар он оёти равшане нозил кардаем, бошад, ки панд гиред

2. Ҳар як аз зану марди зинокорро сад тозиёна бизанед ва агар ба Аллоҳ таоло ва рӯзи охират имон доред, набояд дар [ичрои аҳкоми] дини Аллоҳ таоло нисбат ба он ду [нафар] дилсӯзи [ва меҳрубонии бе далел] дошта бошед ва бояд гурӯҳе аз муъминон бар муҷозоташон гувоҳ бошанд

3. Марди зинокор чуз бо зани зинокор ё мушрик издивоҷ намекунад ва зани зинокорро [низ] чуз марди зинокор ё мушрик ба издивоҷи худ дарнамеоварад ва ин [заношӯӣ] бар муъминон ҳаром аст

4. Ва касоне, ки [мардону] занони покдоманро [ба зино] муттаҳам мекунанд ва чаҳор шоҳид [бар иддаои худ] намеоваранд, ононро ҳаштод тозиёна бизанед ва ҳаргиз шаҳодаташонро [дар ҳеч мавриде] напазиред ва инонанд, ки нофармонанд

سُورَةٌ أَنْزَلْنَاهَا وَفَرَضْنَاهَا وَأَنْزَلْنَا فِيهَا آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿١﴾

الرَّانِيَةُ وَالرَّانِي فَأَجِدُوا كُلَّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا مِائَةً جَلْدَةٍ وَلَا تَأْخُذْكُمْ بِهِمَا رَأْفَةٌ فِي دِينِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ۗ وَلْيَشْهَدْ عَذَابَهُمَا طَائِفَةٌ مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢﴾

الرَّانِي لَا يَنْكِحُ إِلَّا زَانِيَةً أَوْ مُشْرِكَةً وَالزَّانِيَةُ لَا يَنْكِحُهَا إِلَّا زَانٍ أَوْ مُشْرِكٌ وَحَرِّمَ ذَلِكَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ ﴿٣﴾

وَالَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَأْتُوا بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَأَجِدُوهُمْ فَمَنْ يَبِينُ جَلْدَةَ وَلَا تَقْبَلُوا لَهُمْ شَهَادَةً أَبَدًا وَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٤﴾

5. Магар касоне, ки баъд аз он [туҳмат] тавба кунанд ва [рафтори гузаштаи худро] ислоҳ [-у чуброн] намоянд, пас, бе тардид, Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥﴾

6. Ва касоне, ки ҳамсарони худро [ба зино] муттаҳам мекунанд ва чуз хештан шоҳиде [бар ин иддао] надоранд, пас, ҳар як аз онон бояд чаҳор бор ба Аллоҳ таоло савганд ёд кунад, ки ҳатман, рост мегӯяд

وَالَّذِينَ يَرْمُونَ أَزْوَاجَهُمْ وَلَمْ يَكُن لَّهُمْ شُهَدَاءُ إِلَّا أَنفُسُهُمْ فَشَهَادَةُ أَحَدِهِمْ أَرْبَعُ شَهَادَاتٍ بِاللَّهِ إِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٦﴾

7. Ва панҷумин бор [шавҳар бигӯяд], ки лаънати Аллоҳ таоло бар ӯ бод, агар дурӯғӯ бошад

وَالْخَمِيْسَةُ أَنْ لَعَنَتِ اللَّهُ عَلَيْهِ إِنْ كَانَ مِنَ الْكٰذِبِيْنَ ﴿٧﴾

8. Ва кайфари зан дар сурате бардошта мешавад, ки чаҳор бор ба Аллоҳ таоло савганд ёд кунад, ки он мард ҳатман, дурӯғӯ аст

وَيَذَرُهَا عَنْهَا الْعَذَابُ أَنْ تَشْهَدَ أَرْبَعَ شَهَادَاتٍ بِاللَّهِ إِنَّهُ لَمِنَ الْكٰذِبِيْنَ ﴿٨﴾

9. Ва панҷумин бор [бигӯяд], ки хашми Аллоҳ таоло бар ӯ бод, агар [шавҳараш] рост гуфта бошад

وَالْخَمِيْسَةُ أَنْ غَضَبَ اللَّهُ عَلَيْهَا إِنْ كَانَ مِنَ الصَّادِقِيْنَ ﴿٩﴾

10. Ва [эй мардум] агар бахшиши Аллоҳ таоло ва раҳматаш бар шумо набуд ва ин ки Аллоҳ таоло тавбапазири ҳақим аст [ҳатман, гирифтори азоб мешудед]

وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ وَأَنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾

11. [Эй муъминон] Бе тардид, касоне, ки он тухмати бузургро [дар бораи Оиша] матраҳ карданд, гурӯҳе аз худӣ шумо ҳастанд. Гумон накунед, ки ин [моҷаро] барои шумо шарр аст, балки хайре бароятон дар он [нухуфта] аст. Барои ҳар як аз онон [ки дар ин шоепароканӣ нақш доштаанд] кайфари гуноҳест, ки муртакиб шудааст ва барои он касе аз эшон, ки баҳши бузурги он [туҳмат]-ро ба уҳда дорад, азоби бузурге [дар пеш] аст

12. Чаро ҳангоме ки ин [туҳмат]-ро шунидед, мардону занони муъмин гумони нек ба худ набурданд ва нагуфтанд: «Ин тухмате [бузургу] ошкор [ба ҳамсари паёмбар] аст?»

13. Чаро чаҳор шоҳид бар он наёварданд? Пас, чун шоҳидонро наёварданд, ононанд, ки назди Аллоҳ таоло дурӯғӯ ҳастанд

14. Ва агар баҳшиши Аллоҳ таоло ва раҳмати ӯ дар дунёву охират набуд, ҳатман, ба кайфари он чи бад-он пардохтед, ба азобе [сахту] бузург гирифта мешудед

15. Он гоҳ ки он [шоеа]-ро аз забони якдигар мешунидед ва суҳанеро даҳон ба даҳон нақл мекардед, ки дар борааш ҳеҷ огоҳӣ [ва яқинӣ] надоштед ва онро сода [ва кучак] мепиндоштед, дар ҳоле ки он [туҳмат] назди Аллоҳ таоло бисёр бузург аст

إِنَّ الَّذِينَ جَاءُوا بِالْإِفْكِ عُصْبَةٌ
مِّنْكُمْ لَا تَحْسَبُوهُ شَرًّا لَّكُم بَلْ
هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ لِكُلِّ أَمْرٍ مِّنْهُمْ
مَا أَكْتَسَبَ مِنَ الْإِثْمِ وَالَّذِي
تَوَلَّىٰ كِبْرَهُ مِنْهُمْ لَهُ عَذَابٌ
عَظِيمٌ ﴿١١﴾

لَوْلَا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ ظَنَّ الْمُؤْمِنُونَ
وَالْمُؤْمِنَاتُ بَأَنفُسِهِنَّ خَيْرًا وَقَالُوا
هَذَا إِفْكٌ مُّبِينٌ ﴿١٢﴾

لَوْلَا جَاءُوا عَلَيْهِ بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ
فَإِذ لَمْ يَأْتُوا بِالشُّهَدَاءِ فَأُولَٰئِكَ
عِنْدَ اللَّهِ هُمُ الْكٰذِبُونَ ﴿١٣﴾

وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ
وَرَحْمَتُهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ
لَمَسَّكُمْ فِي مَا أَفَضْتُمْ فِيهِ عَذَابٌ
عَظِيمٌ ﴿١٤﴾

إِذْ تَلَقَّوْنَهُ بِأَلْسِنَتِكُمْ وَتَقُولُونَ
بِأَفْوَاهِكُمْ مَا لَيْسَ لَكُمْ بِهِ
عِلْمٌ وَتَحْسَبُونَهُ هَيِّئًا وَهُوَ عِنْدَ
اللَّهِ عَظِيمٌ ﴿١٥﴾

16. Чаро ҳангоме ки онро шумидед, нагуфтед: «Сазовор нест, ки ин [сухани бад]-ро бар забон овардем. [Парвардигоро] Ту муназзаҳӣ, ин дурӯғи бузурге аст?»

17. Аллоҳ таоло шуморо панд медиҳад, ки агар муъмин ҳастед, ҳаргиз ин [кор]-ро тақрор накунед

18. Ва Аллоҳ таоло оёт [-и худ]-ро барои шумо баён мекунад ва Аллоҳ таоло донои ҳақим аст

19. Онон, ки дӯст доранд, байни касоне, ки имон овардаанд, зишторӣ роиҷ гардад, ҳатман, дар дунё ва охират азобе дарднок [дар пеш] доранд ва Аллоҳ таоло [ҳақоиқу масолеҳро] медонад ва шумо намедонед

20. Ва агар бахшиши Аллоҳ таоло ва раҳматаш бар шумо набуд ва ин ки Аллоҳ таоло дилсӯзи меҳрубон аст, [ҳатман, мучозоти сахте дар интизоратон буд]

وَلَوْلَا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ قُلْتُمْ مَا

يَكُونُ لَنَا أَنْ نَتَكَلَّمَ بِهَذَا

سُبْحَانَكَ هَذَا بُهْتَنٌ عَظِيمٌ ﴿١٦﴾

يَعْظُمُ اللَّهُ أَنْ تَعُودُوا لِمِثْلِهِ

أَبَدًا إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٧﴾

وَيُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ وَاللَّهُ

عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٨﴾

إِنَّ الَّذِينَ يُحِبُّونَ أَنْ تَشِيعَ

الْفَحِشَةُ فِي الَّذِينَ ءَامَنُوا لَهُمْ

عَذَابٌ أَلِيمٌ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ

وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿١٩﴾

وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ

وَرَحْمَتُهُ وَأَنَّ اللَّهَ رَعُوفٌ

رَحِيمٌ ﴿٢٠﴾

21. Эй касоне, ки имон овардаед, дар роҳҳои шайтон гом нагузored ва ҳар ки роҳҳои шайтонро мепазад, [бидонад, ки] ӯ танҳо ба зишторӣ ва аъмоли нописанд фармон медиҳад ва агар бахшиши Аллоҳ таоло ва раҳматаш бар шумо набуд, ҳаргиз ҳеч як аз шумо [аз гуноҳ] пок намешуд, вале Аллоҳ таоло ҳар киро бихоҳад, пок мекунад ва Аллоҳ таоло шунавои доност

﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّبِعُوا
خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ وَمَنْ يَتَّبِعْ
خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ فَإِنَّهُ يَأْمُرُ
بِالْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَوْلَا فَضْلُ
اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ مَا زَكَا
مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ أَبَدًا وَلَكِنَّ
اللَّهَ يُزَكِّي مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ سَمِيعٌ
عَلِيمٌ ﴿١١﴾

22. Афроде аз шумо, ки бартарии [имонӣ] ва вусъати [моли] доранд, набояд савганд ёд кунанд, ки ба хешовандон ва тӯҳидастон ва муҳочирони дар роҳи Аллоҳ таоло [ки муртакиби гуноҳ шудаанд] чизе надиханд. Онон бояд афв кунанд ва [аз гуноҳи дигарон] чашм бипӯшанд. Оё дӯст намедоред, ки Аллоҳ таоло [низ] шуморо бибашад? Ва Аллоҳ таоло омузандаи меҳрубон аст

﴿وَلَا يَأْتَلِ أُولُو الْفَضْلِ مِنْكُمْ
وَالسَّعَةِ أَنْ يُؤْتُوا أُولَى الْقُرْبَى
وَالْمَسْكِينِ وَالْمُهَاجِرِينَ فِي سَبِيلِ
اللَّهِ وَلْيَصْفَحُوا أَلَا تُحِبُّونَ
أَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ
رَحِيمٌ ﴿١٢﴾

23. Касоне, ки занони покдомани беҳабар [аз фаҳшо ва] муъминро [ба зино] муттаҳам мекунад, дар дунё ва охира аз раҳмати Аллоҳ таоло дур гаштаанд ва [дар охира] азобе бузург [дар пеш] доранд

﴿إِنَّ الَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ
الْغَافِلَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ لَعُنُوا فِي
الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَلَهُمْ عَذَابٌ
عَظِيمٌ ﴿١٣﴾

24. Рӯзе, ки забонҳо ва дастҳо ва пойҳояшон дар бораи он чи мекарданд [ва мегуфтанд], алайҳи онон гувоҳӣ медиҳанд

﴿يَوْمَ تَشْهَدُ عَلَيْهِمْ أَلْسِنَتُهُمْ
وَأَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾

25. Он рӯз Аллоҳ таоло ҷазои воқеи ононро бекаму кост медиҳад ва хоҳанд донист, ки Аллоҳ таоло ҳамон ҳаққи ошкор аст

يَوْمَئِذٍ يُؤْفِكُهُمُ اللَّهُ دِينَهُمُ الْحَقِّ وَيَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ

﴿١٥﴾

26. Занони палид барои мардони палиданд ва мардони палид [низ] барои занони палиданд. Ва занони пок аз они мардони поканд ва мардони пок [низ] аз они занони поканд. Инон аз он чи [нопокон дар бораашон] мегӯянд, мубарро ҳастанд [ва] омуриши [илоҳӣ] ва рӯзи арзишманде [дар пеш] доранд

الْحَيِّثُ لِلْحَيِّثِينَ وَالْحَيِّثُونَ لِلْحَيِّثَاتِ وَالطَّيِّبَاتُ لِلطَّيِّبِينَ وَالطَّيِّبُونَ لِلطَّيِّبَاتِ أُولَئِكَ مُبَرَّءُونَ مِمَّا يَقُولُونَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ

﴿١٦﴾

27. Эй касоне, ки имон овардаед, ба хонаҳое ҷуз хонаҳои худ ворид нашавед, магар ин ки иҷозат бигиред ва бар аҳли он [хона] салом кунед. Ин [қор] барои шумо беҳтар аст, бошад, ки панд гиред

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ بُيُوتِكُمْ حَتَّى تَسْتَأْذِنُوا وَتُسَلِّمُوا عَلَى أَهْلِهَا ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ لَعَلَّكُمْ

تَذَكَّرُونَ ﴿١٧﴾

28. Пас, агар касеро дар он [хона] наёфтед, ворид нашавед, то ба шумо иҷозат дода шавад ва агар ба шумо гуфта шуд: «Бозгардед!» Пас, бозгардед! [Чаро ки] Ин [касби иҷозат] барои шумо шоистатар аст ва Аллоҳ таоло ба он чи мекунед доноист

فَإِن لَّمْ تَجِدُوا فِيهَا أَحَدًا فَلَا تَدْخُلُوهَا حَتَّى يُؤْذَنَ لَكُمْ وَإِن قِيلَ لَكُمْ فَارْجِعُوا فَارْجِعُوا هُوَ أَزْكى لَكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ

﴿١٨﴾

29. Бар шумо гуноҳе нест, ки ба хонаҳои ғайримаскунӣ [ва маконҳои умумӣ], ки дар он ҷо [эҳтиёҷ ё] баҳрае доред, ворид шавед ва Аллоҳ таоло он чи ошкор месозад ва он чи пинҳон медорад, [ҳамаро] медонад

لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَدْخُلُوا
بُيُوتًا غَيْرَ مَسْكُونَةٍ فِيهَا مَتَاعٌ
لَكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا
تَكْتُمُونَ ﴿٢٩﴾

30. [Эй паёмбар] Ба мардони муъмин бигӯ, чашмони худро [аз нигоҳ ба номаҳрам] фуру гиранд ва покдоманӣ пеша кунанд. Ин [кор] барои онон покзатар аст. Бе тардид, Аллоҳ таоло ба он чи анҷом медиҳанд, огоҳ аст

قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ
أَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْ ذَلِكَ
أَزْكَى لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا
يَصْنَعُونَ ﴿٣٠﴾

31. Ва ба занони муъмин [низ] бигӯ, чашмони худро [аз нигоҳ ба номаҳрам] фуру гиранд ва покдоманӣ варзанд ва зевар [-у ороиши] худро ошкор накунад, магар он чи [ба сурати табиӣ] намоён аст. Ва бояд рӯсариҳои худро бар сина биафкананд [то мӯйҳо ва синаҳашон пӯшида гардад] ва зинати худро ошкор насозанд, магар барои шавҳар ё падар ё падаршавҳар ё писари худ ё писари шавҳарашон ё бародар ё писари бародар ё писари хоҳар ё [дигар] занон ё канизон ва бардагонашон ё хешовандоне, ки [дигар] ниёз ва тамоюле ба занон надоранд ё қудаконе, ки аз масоили ҷинсии занон огоҳӣ наёфтаанд. Ҳамчунин, [ҳангоми роҳ рафтани] пойҳои худро [чунон бар замин] нақубанд, ки [садои] зиннатҳои, ки [зери либос] пинҳон кардаанд, [ҳалхол] ошкор шавад. Ва эй муъминон, ҳамагӣ ба сӯи Аллоҳ таоло тавба кунед; бошад, ки растағор гардед

32. [Эй муъминон] Мардону занони мучарради худро ҳамсар диҳед ва ғуломону канизонро, ки шоистагӣ доранд [низ ҳамсар диҳед]. Агар онон тиждаст бошанд, Аллоҳ таоло аз бахшиш [ва лутфи] хеш бениёзашон месозад ва Аллоҳ таоло кушоишгари огоҳ аст

وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ
أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ وَلَا
يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا^{٣١}
وَلْيَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَىٰ جُيُوبِهِنَّ^{٣٢}
وَلَا يَبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ
أَوْ آبَائِهِنَّ أَوْ آبَاءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ
أَبْنَائِهِنَّ أَوْ أَبْنَاءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ
إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي
أَخَوَاتِهِنَّ أَوْ نِسَائِهِنَّ أَوْ مَا مَلَكَتْ
أَيْمَانُهُنَّ أَوِ التَّابِعِينَ غَيْرِ أُولَى
الْإِرْتِبَاءِ مِنَ الرِّجَالِ أَوْ الْطِفْلِ
الَّذِينَ لَمْ يَظْهَرُوا عَلَىٰ عَوْرَاتِ
النِّسَاءِ وَلَا يَضْرِبْنَ بِأَرْجُلِهِنَّ
لِيُعْلَمَ مَا يَخْفَيْنَ مِنْ زِينَتِهِنَّ^{٣٣}
وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَ

الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تَفْلِحُونَ ﴿٣١﴾

وَأَنْكِحُوا الْأَيْمَىٰ مِنْكُمْ
وَالصَّالِحِينَ مِنْ عِبَادِكُمْ
وَإِمَائِكُمْ إِنْ يَكُونُوا فُقَرَاءَ
يُغْنِهِمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَاللَّهُ وَاسِعٌ

عَلِيمٌ ﴿٣٢﴾

33. Касоне, ки [шароиту имконоти] издивоч надоранд, бояд покдоманй пеша кунанд, то Аллоҳ таоло ононро аз бахшиши хеш бениёз намояд. Ва бардагоне, ки хостори бозхарид [ва озодии хеш] ҳастанд, агар дар онон [тавоноии пардохти мол ва] шоистагӣ мебинед, [дархосташонро] бипазиред ва аз сарвате, ки Аллоҳ таоло ба шумо ато кардааст, чизе ба онон бахшед [то ба озодиашон кумак кунед]. Ҳамчунин, канизонатонро, ки мехоҳанд покдоман бошанд, ба зино водор накунад, то баҳраи [ночиз] зиндагии дунёро ба даст оваред ва агар касе, ки ононро [ба ин кор] ворид намояд, Аллоҳ таоло пас аз маҷбур шуданашон, ҳатман, [нисбат ба онон] омуззанда [ва] меҳрубон аст

34. Ва ба ростӣ, ба сӯйи шумо оёте равшан ва достоне аз зиндагии пешиниёнатон ва панде барои парҳезгорон нозил кардаем

وَلَيْسَتَّعْفِيفِ الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ
نِكَاحًا حَتَّىٰ يُعْزِبَهُمُ اللَّهُ مِنْ
فَضْلِهِ ۗ وَالَّذِينَ يَبْتُغُونَ الْكِتَابَ
مِمَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ فَمَا يَبُوهُمْ
إِنْ عَلِمْتُمْ فِيهِمْ خَيْرًا ۗ وَعَأْتُوهُمْ
مِنْ مَالِ اللَّهِ الَّذِي آتَيْنَاكُمْ وَلَا
تُكْرَهُوا فَتَبَيَّنْتُكُمْ عَلَى الْبِغَاءِ ۗ إِنْ
أَرَدْتُمْ تَحْصُنَا لَتَبْتَغُوا عَرَضَ الْحَيَاةِ
الدُّنْيَا وَمَنْ يُكْرَهُهُنَّ فَإِنَّ اللَّهَ
مِنْ بَعْدِ إِكْرَاهِهِنَّ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣٣﴾

وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ آيَاتٍ
مُبِينَاتٍ وَمَثَلًا مِنَ الَّذِينَ خَلَوْا
مِنْ قَبْلِكُمْ وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٣٤﴾

35. Аллоҳ таоло нури осмонҳо ва замин аст. Масали нури ӯ ҳаммонанди чароғдонест, ки дарунаш чароғе [афрӯхта] аст [ва] он чароғ дар шишае қарор дорад [ва] он шиша гӯй ситорае дурахшон аст. Ин чароғ бо [равғани] дарахти пурбаракати зайтун афрӯхта мешавад, ки на шарқӣ аст ва на ғарбӣ [ва хуршед ҳамвора бар он метобад]. Равғанаш [чунон зулол аст, ки] наздик аст, бидуни тамос бо оташ шуълавар гардад. Нурест афзун бар нур. [Қалби муъмин низ бо нури ҳидоят ин гуна равшан мешавад] Ва Аллоҳ таоло ҳар киро бихоҳад, ба нури хеш ҳидоят мекунад ва Аллоҳ таоло барои мардум масалҳо мезанад ва Аллоҳ таоло ба ҳар чиз доност

36. [Ин чароғи ҳидоят] Дар масочидест, ки Аллоҳ таоло амр кардааст, то [қадру манзалатшон] гиромӣ дошта шавад ва номаш дар онҳо бурда шавад, [ва] дар он чо бомдодон ва шомгоҳон ӯро ба поки биситоянд

37. Мардоне, ки ҳеҷ тичорат ва хариду фурӯше ононро аз ёди Аллоҳ таоло ва барпо доштани намоз ва пардохти закот ғофил намекунад, [ва] аз рӯзе, ки дилҳо ва чашмҳо дигаргун мешавад, бим доранд

38. То Аллоҳ таоло беҳтар аз он чи анҷом додаанд, ба онон подош диҳад ва аз фазли худ низ бар подошашон бияфзояд ва Аллоҳ таоло ба ҳар ки бихоҳад, беҳисоб рӯзӣ медиҳад

﴿اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ مَثَلُ نُورِهِ كَمِشْكَاةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ الْمِصْبَاحُ فِي رُجَاةٍ الرَّجَاةُ كَأَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ يُوقَدُ مِنْ شَجَرَةٍ مُبْرَكَةٍ زَيْتُونَةٍ لَا شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُّورٌ عَلَى نُورٍ يَهْدِي اللَّهُ لِنُورِهِ مَنْ يَشَاءُ وَيَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَلَ لِلنَّاسِ لِأَنََّّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٣٥﴾﴾

﴿فِي بُيُوتٍ أُذِنَ لِلَّهِ أَنْ تَرْفَعَ وَيُذْكَرَ فِيهَا أَسْمُهُ يُسَبِّحُ لَهُ فِيهَا بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ ﴿٣٦﴾﴾

﴿رَجَالٌ لَا تُلْمِهِمْ تَجَرَؤُا وَلَا يَبِيعُ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَاقَامَ الصَّلَاةَ وَإِيتَاءَ الزَّكَاةَ يَخَافُونَ يَوْمًا تَتَقَلَّبُ فِيهِ الْقُلُوبُ وَالْأَبْصَارُ ﴿٣٧﴾﴾

﴿لِيَجْزِيَهُمُ اللَّهُ أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا وَيَزِيدَهُم مِّن فَضْلِهِ وَاللَّهُ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٨﴾﴾

39. Ва касоне, ки куфр варзиданд, аъмолашон ҳамчун саробе дар биёбоне ҳамвор аст, ки [аз дур инсон] ташна онро об мепиндорад, то он ки наздикаш мешавад [ва] чизе намеёбад ва [аъмоли кофир низ саробест, ки суде барояш надорад ва дар иваз] Аллоҳро назди хеш меёбад, ки ҳисобашро ба таври комил медиҳад ва Аллоҳ таоло дар ҳисобрасӣ сареъ аст

40. Ё [аъмолаш] ҳамчун ториқиҳое дар дарёи жарф аст, ки мавче онро мепӯшонад ва бар фарози он мавче дигар аст, [ва] бар фарозаш абре [торик] қарор дорад. Ториқиҳое аст, яке бар фарози дигаре [чунон ки] агар [шахси гумгашта] дасти худро берун оварад, мумкин нест онро бубинад. Ва касе, ки Аллоҳ таоло нуре [аз ҳидоят] барояш қарор надода бошад, пас, [ҳеч ҳидоят ва] нуре барояш нест

41. Оё надидӣ, ҳар ки дар осмонҳо ва замин аст ва [ҳатто] паррандаҳои дар осмон паркушода [дар осмон ҳамагӣ] Аллоҳро ба покӣ меситоянд. Ҳар як аз онон ниёишу ситоиши хешро медонад ва Аллоҳ таоло ба он чи мекунанд, огоҳ аст

42. Ва фармонравоии осмонҳо ва замин аз они Аллоҳ таоло аст ва бозгашт [-и ҳама] ба сӯи Аллоҳ таоло аст

وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَغْمَلُهُمْ كَسْرَابٍ
بِقَيْعَةٍ يَحْسَبُهُ الظَّمْثَانُ مَاءً حَتَّىٰ
إِذَا جَاءَهُمْ لَمْ يَجِدْهُ سَيْتًا وَّوَجَدَ
اللَّهُ عِنْدَهُ فَوْقَهُ حِسَابُهُ ۗ وَاللَّهُ
سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٣٩﴾

أَوْ كظُلُمَاتٍ فِي بَحْرِ لَيْلٍ يَغْمَسُهُ
مَوْجٌ مِّنْ فَوْقِهِ ۗ مَوْجٌ مِّنْ فَوْقِهِ ۗ
سَحَابٌ ظُلُمَاتٌ بَعْضُهَا فَوْقَ
بَعْضٍ إِذَا أَخْرَجَ يَدَهُ لَمْ يَكِدْ
يَرَهَا ۗ وَمَنْ لَّمْ يَجْعَلِ اللَّهُ لَهُ نُورًا
فَمَا لَهُ مِن نُّورٍ ﴿٤٠﴾

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُسَبِّحُ لَهُ مَن فِي
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالطَّيْرُ صَافًتٍ ۗ
كُلٌّ قَدْ عَلِمَ صَلَاتَهُ وَتَسْبِيحَهُ ۗ
وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٤١﴾

وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ وَإِلَى
اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴿٤٢﴾

43. Оё надидй, ки Аллоҳ таоло абрҳоеро ба оромй меронад, сипас байни [аҷзои] он пайванд медиҳад, он гоҳ тӯдаи анбӯҳе падида меоварад, пас, қатраҳои боронро мебинӣ, ки аз миёнаш таровиш мекунад ва аз кӯҳҳое [аз анбӯҳи абрҳо], ки дар осмон аст, донаҳои жола фуру меборад, пас, онро ба ҳар ки бихоҳад фуру мерезад ва аз ҳар ки бихоҳад бозмедорад. Наздик аст, дурахшандагии барқаш чашмҳоро [аз байн] барад

44. Аллоҳ таоло шабу рӯзро мегардонад [ва паёпай меоварад]. Яқинан, дар ин [гардиш] ибрате барои аҳли басират аст

45. Ва Аллоҳ таоло ҳар мавҷуди зиндаеро аз об офарид, пас, бархе аз онон бар шиками худ мераванд ва бархе бар ду по роҳ мераванд ва бархе аз онон чаҳор [по] роҳ мераванд. Аллоҳ таоло ҳар чи бихоҳад меофаринад. Бе тардид, Аллоҳ таоло бар ҳама чиз тавоност

46. Ба ростӣ, ки [Мо] оёти равшангаре нозил кардем ва Аллоҳ таоло ҳар киро бихоҳад, ба роҳи рост ҳидоят мекунад

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُزِجِي سَحَابًا تُمُّ
يُؤَلَّفُ بَيْنَهُمْ تُمُّ يَجْعَلُهُ رُكَّامًا
فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خَلَالِهِ
وَيُنزَلُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ جِبَالٍ فِيهَا
مِنْ بَرَدٍ فَيُصِيبُ بِهِ مَنْ يَشَاءُ
وَيَصْرِفُهُ عَنِ مَن يَشَاءُ يَكَادُ سَنَا
بِرِقَّةِهِ يَذْهَبُ بِالْأَبْصَرِ ﴿٤٣﴾

يُقَلِّبُ اللَّهُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ إِنَّ فِي
ذَلِكَ لَعِبْرَةً لِّأُولِي الْأَبْصَرِ ﴿٤٤﴾

وَاللَّهُ خَلَقَ كُلَّ دَابَّةٍ مِنْ مَّاءٍ
فَمِنْهُمْ مَنْ يَمْشِي عَلَى بَطْنِهِ
وَمِنْهُمْ مَنْ يَمْشِي عَلَى رِجْلَيْنِ
وَمِنْهُمْ مَنْ يَمْشِي عَلَى أَرْبَعٍ يَخْلُقُ
اللَّهُ مَا يَشَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيرٌ ﴿٤٥﴾

لَقَدْ أَنْزَلْنَا آيَاتٍ مُّبِينَاتٍ وَاللَّهُ
يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ
مُسْتَقِيمٍ ﴿٤٦﴾

47. Ва [мунофиқон] мегӯянд: «Ба Аллоҳ таоло ва паёмбар [-и ӯ] имон овардем ва [аз фармонашон] итоат кардем», аммо пас аз ин [иддао] гурӯҳе аз онон рӯйгардон мешаванд ва инон [дар ҳақиқат] муъмин нестанд

وَيَقُولُونَ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَيَا رَبَّنَا
وَأَطَعْنَا ثُمَّ تَوَلَّوْا فَرِيقًا مِّنْهُمْ
بَعْدَ ذَلِكَ وَمَا أُولَٰئِكَ
بِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٥٧﴾

48. Ва ҳангоме ки ба сӯи Аллоҳ таоло ва паёмбараш фарохонда мешаванд, то дар миёнашон доварӣ кунад, ногоҳ гурӯҳе аз онон рӯйгардон мешаванд

وَإِذَا دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ
لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ إِذَا فَرِيقٌ مِّنْهُمْ
مُّعْرِضُونَ ﴿٥٨﴾

49. Ва агар ҳақ ба онон бошад, мутеона [фурӯтанона] ба сӯи ӯ меоянд

وَإِنْ يَكُنْ لَهُمُ الْحَقُّ يَأْتُوا إِلَيْهِ
مُدْعِينَ ﴿٥٩﴾

50. Оё дар дилхояшон беморӣ аст ё [дар бораи рисолаташ] тардид доранд? Ё метарсанд, ки Аллоҳ таоло ва паёмбараш бар онон ситам кунанд? [На] Балки онон худ ситамгоранд

أَفِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ أَمْ آرْتَأَوْا أَنْ
يَخَافُونَ أَنْ يَحْيِفَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ
وَرَسُولُهُ بَلْ أُولَٰئِكَ هُمْ
الظَّالِمُونَ ﴿٦٠﴾

51. Сухани муъминон, ҳангоме ки ба сӯи Аллоҳ таоло ва паёмбараш фарохонда мешаванд, то миёнашон доварӣ кунад, фақат ин аст, ки мегӯянд: «Шунидем ва итоат кардем» ва инонанд, ки растагоранд

إِنَّمَا كَانَ قَوْلَ الْمُؤْمِنِينَ إِذَا دُعُوا
إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ
أَنْ يَقُولُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَأُولَٰئِكَ
هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٦١﴾

52. Ва ҳар ки аз Аллоҳ таоло ва паёмбараш итоат кунад ва аз Аллоҳ таоло битарсад ва аз [нофармони] ӯ бипарҳезад, пас, инон комёбанд

وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَخْشَ
اللَّهَ وَيَتَّقْهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ
الْفَائِزُونَ ﴿٦٢﴾

53. [Мунофиқон] Бо сахттарин савгандҳояшон ба Аллоҳ таоло савганд ёд карданд, ки агар ба онон фармон диҳӣ, [барои чиҳод] раҳсипор мешаванд. Бигӯ: «Савганд ёд накунед. Итоат [ва суҳанони дурӯғатон] шинохташуда аст. Бе тардид, Аллоҳ таоло аз он чи мекунед, огоҳ аст»

54. Бигӯ: «Аз Аллоҳ таоло ва паёмбар итоат кунед, пас, агар сарпечӣ кардед, паёмбар масъули чизест, ки бар ӯ тақлиф шудааст [иблоғи ваҳӣ] ва шумо низ масъули чизе ҳастед, ки ба он тақлиф шудаед; аммо агар аз ӯ итоат кунед, ҳидоят мешавед; ва паёмбар вазифае ҷуз расонидани ошкоро [-и ваҳӣ] надорад»

55. Аллоҳ таоло ба афроде аз шумо, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд, ваъда додааст, ки ҳатман, ононро дар замин ҷонишин [-и мушриқон] месозад. Ҳамон гуна ки қасонеро, ки пеш аз онон буданд, [низ] ҷонишин [-и кофирону ситамгарон] намуд ва [фармудааст] динашонро, ки барои онон писандидааст, барояшон устувор [-у пирӯзманд] созад ва тарсашонро ба оромишу амният табдил кунад [ҷаро ки] танҳо Маро мепарастанд ва чизеро бо Ман шарик намесозанд ва ҳар ки аз ин пас куфр биварзад, пас, инонанд, ки нофармонанд

﴿وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَمِ نَأْمُرْتَهُمْ لَيَخْرُجُنَّ قُلْ لَا تُقْسِمُوا ط
طَاعَةٌ مَّعْرُوفَةٌ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٥٣﴾﴾

قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ ط
ط فَإِن تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْهِ مَا حُمِّلَ
وَعَلَيْكُمْ مَا حُمِّلْتُمْ وَإِن تُطِيعُوهُ ط
ط تَهْتَدُوا وَمَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ ط
ط الْمُبِينِ ﴿٥٤﴾﴾

وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنكُمْ ط
ط وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ ط
ط فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ ط
ط مِن قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمْ ط
ط الَّذِي أُرْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُم مِّن ط
ط بَعْدِ حَوْفِهِمْ أَمَّا يَعْبُدُونَنِي لَا ط
ط يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَن كَفَرَ بَعْدَ ط
ط ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفٰسِقُونَ ﴿٥٥﴾﴾

56. Ва намоз барпо доред ва закот бипардозед ва аз паёмбар итоат кунед, бошад, ки мавриди раҳмат қарор гиред

وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ
وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ
تُرْحَمُونَ ﴿٥٦﴾

57. [Эй паёмбар] Ҳаргиз мапиндор касоне, ки куфр варзиданд, нотавонкунанда [-и Аллоҳ таоло] дар заминанд [ва метавонанд аз муҷозоти илоҳӣ бигрезанд]. Чойгоҳи инон оташ аст ва чи бад бозгаштангоҳест!

لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا
مُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا لَهُمُ النَّارُ
وَلَيْسَ الْمَصِيرُ ﴿٥٧﴾

58. Эй касоне, ки имон овардаед, бардагонатон ва касоне аз [кӯдакони] шумо, ки ба синни булуғ нарасидаанд, бояд дар се вақт аз шумо иҷозат [-и вуруд] бигиранд: пеш аз намози субҳ ва нимрӯз – ҳангоме ки либосҳоятонро берун меоваред – ва пас аз намози хуфтан. [Ин] Се [вақт] ҳангоми хилвати шумост. Ба ҷуз ин [се вақт] бар шумо ва бар онон ҳеч гуноҳе нест [ки бидуни иҷозат ворид шаванд, чаро ки] онон перомунатон дар рафту омаданд, [ва] бо якдигар [муошират мекунад]. Аллоҳ таоло инчунин оёт [-и худ]-ро бароятон баён мекунад ва Аллоҳ таоло донои ҳақим аст

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لِيَسْتَأْذِنَكُمْ
الَّذِينَ مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ وَالَّذِينَ
لَمْ يَبْلُغُوا الْحُلُمَ مِنْكُمْ ثَلَاثَ
مَرَّاتٍ مِّن قَبْلِ صَلَاةِ الْفَجْرِ
وَحِينَ تَضَعُونَ ثِيَابَكُمْ مِّنَ
الظَّهْرِ وَمِن بَعْدِ صَلَاةِ الْعِشَاءِ
ثَلَاثَ عَوْرَاتٍ لَّكُمْ لَيْسَ
عَلَيْكُمْ وَلَا عَلَيْهِمْ جُنَاحٌ
بَعْدَهُنَّ طَوْفُونَ عَلَيْكُمْ
بَعْضُكُمْ عَلَى بَعْضٍ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ
اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ
حَكِيمٌ ﴿٥٨﴾

59. Ва ҳангоме ки кӯдаконатон ба синни булуғ расиданд, бояд [барои вуруд ба хонаҳои дигарон] иҷозат бигиранд, чунонки бузургсолоне, ки [аҳқомашонро] пеш аз онҳо [шарҳ додем низ] бояд иҷозат мегирифтанд. Аллоҳ таоло инчунин оёташро бароятон баён мекунад ва Аллоҳ таоло донои ҳақим аст

60. Ва бар занон [-и ёисаву пиразан ва] аз кор афтодае, ки [дигар майлу] умеди занашӯӣ надоранд, гуноҳе нест, ки пӯшиш [-и сару сурат]-и хешро канор гузоранд, [ба шарти он ки ороиш ва] зинатеро ошкор накунад ва агар иффат биварзанд [ва худро бипӯшонанд] барояшон беҳтар аст. Ва Аллоҳ таоло шунавои доност

وَإِذَا بَلَغَ الْأَطْفَالُ مِنْكُمْ الْحُلُمَ فَلْيَسْتَعِذُوا كَمَا اسْتَعَدَّنَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٩﴾

وَالْقَوَاعِدُ مِنَ النِّسَاءِ الَّتِي لَا يَرْجُونَ نِكَاحًا فَلَيْسَ عَلَيْهِنَّ جُنَاحٌ أَنْ يَضَعْنَ ثِيَابَهُنَّ غَيْرَ مُتَبَرِّجَاتٍ بِزِينَةٍ وَأَنْ يَسْتَعْفِفْنَ خَيْرٌ لَهُنَّ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٦٠﴾

61. Бар [афроди] нобино ва лангу бемор [ки аз таколифи ичтимой – ҳамчун чиҳод – маоф шудаанд] гуноҳе нест ва [ҳамчунин] бар худ шумо гуноҳе нест, ки аз хонаҳои худ [ё фарзандону ҳамсаронатон ғизо] бихӯред ё аз хонаҳои падаронатон ё хонаҳои модаронатон ё хонаҳои бародаронатон ё хонаҳои хоҳаронатон ё хонаҳои амуҳоятон ё хонаҳои аммаҳоятон ё хонаҳои тағоҳоятон ё хонаҳои холаҳоятон ё хонае, ки калидаш дар ихтиёри шумост ё [аз хонаҳои] дӯстонатон. Бар шумо гуноҳе нест, ки дастачамъӣ ё ҷудогона [ғизо] бихӯред ва ҳангоме ки ба хонаҳо ворид мешавед, ба яқдигар салом кунед, ки дуруде муборак [ва] писандида аз сӯйи Аллоҳ таоло аст. Аллоҳ таоло ин гуна оёти [хеш]-ро бароятон ба равшанӣ баён мекунад, бошад, ки биандешед

لَيْسَ عَلَى الْأَعْمَى حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْمَرِيضِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى أَنْفُسِكُمْ أَنْ تَأْكُلُوا مِنْ بُيُوتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ آبَائِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أُمَّهَاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ إِخْوَانِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخَوَاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَعْمَامِكُمْ أَوْ بُيُوتِ عَمَّاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أُخْوَالِكُمْ أَوْ بُيُوتِ خَالَاتِكُمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ مَفَاتِحَهُ أَوْ صَدِيقِكُمْ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَأْكُلُوا جَمِيعًا أَوْ أَشْتَاتًا فَإِذَا دَخَلْتُمْ بُيُوتًا فَسَلِّمُوا عَلَى أَنْفُسِكُمْ تَحِيَّةً مِنْ عِنْدِ اللَّهِ مُبْرَكَةٌ طَيِّبَةٌ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٦١﴾

62. Муъминони [воқеъ] касоне ҳастанд, ки ба Аллоҳ таоло ва Паёмбараш имон овардаанд ва ҳангоме ки барои [ичрои як] амри иҷтимоӣ бо ӯ [паёмбар] ҳамроҳ ҳастанд, то аз вай иҷозат нагирифтаанд, [аз чамъ] хорич намешаванд. Бе тардид, касоне, ки аз ту иҷозат мегиранд, ононанд, ки ба Аллоҳу паёмбараш имон овардаанд. Пас, агар барои анҷоми бархе корҳо [-и муҳим]-и худ аз ту иҷозат мецоҳанд, ба ҳар як аз онон, ки мецоҳӣ иҷозат бидеҳ ва аз Аллоҳ таоло барояшон омурзиш бихоҳ. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

63. Фарохонии паёмбар [барои ширкат дар корҳои гурӯҳе]-ро байни худ ҳамчун фарохонии якдигар талаққӣ накунед [ки битавонед онро бипазиред ё рад кунед]. Яқинан, Аллоҳ таоло афроде аз шуморо, ки пушти дигарон пинҳон мешаванд ва махфияна [аз назди паёмбар] мегурезанд, [ба хубӣ] мешиносад. пас касоне, ки аз фармонаш сарпечӣ мекунанд, бояд битарсанд аз ин ки андуҳ ва балое бар сарашон биёяд ё ба азобе дарднок гирифта шаванд

64. Огоҳ бошед! Бе тардид, он чи дар осмонҳо ва замин аст аз он Аллоҳ таоло аст ва яқинан, ӯ медонад, ки шумо [бар чи қору] дар чи ҳоле ҳастед ва рӯзе, ки [бандагон] ба сӯяш бозгардонда мешаванд, ононро аз он чи [дар дунё] кардаанд, огоҳ месозад ва Аллоҳ таоло ба ҳар чизе доност

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ
وَرَسُولِهِ ؕ وَإِذَا كَانُوا مَعَهُ عَلَىٰ أَمْرٍ
جَامِعٍ لَّمْ يَذْهَبُوا حَتَّىٰ يَسْتَأْذِنُوهُ
إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَأْذِنُونَكَ أُوَلِّيكَ
الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ؕ فَإِذَا
أَسْتَأْذِنُوكَ لِبَعْضِ شَأْنِهِمْ فَأَذَنَ
لِمَن شِئْتَ مِنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ
اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٦٢﴾

لَا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ بَيْنَكُمْ
كَدُعَاءِ بَعْضِكُمْ بَعْضًا ؕ قَدْ يَعْلَمُ
اللَّهُ الَّذِينَ يَتَسَلَّلُونَ مِنْكُمُ إِوَادًا
فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ
أَمْرِهِ ؕ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ
يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦٣﴾

أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ
وَالْأَرْضِ ۗ قَدْ يَعْلَمُ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ
وَيَوْمَ يُرْجَعُونَ إِلَيْهِ فَيُنَبِّئُهُم بِمَا
عَمِلُوا ۗ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٦٤﴾

Сураи Фурқон الفرقان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Пурбаракат [ва бузургвор] аст, касе, ки Қуръонро [ки чудокунандаи ҳақ ва ботил аст] бар бандааш нозил кард, то бимдиҳандаи ҷаҳониён бошад

2. Ҳамоно фармонравиии осмонҳо ва замин аз онӣ Ёст ва фарзанде [барои хеш] барнагузидааст ва дар фармонравой ҳеч шарике надорад ва ҳама чизро офаридааст ва андозаи ҳар чизро – чунон ки муносибаш мебошад – тадбир намудааст

3. Ва [мушрикони] ба ҷойи Ё [Аллоҳ таоло] маъбудоне баргузидаанд, ки чизе намеофаринанд ва худ офарида мешаванд ва молики ҳеч зиёну суде барои худ нестанд ва [низ] молики марғу зиндагӣ ва [қодир ба] барангехтани [мурдагон] нестанд

4. Ва касоне, ки куфр варзиданд, гуфтанд: «Ин [Қуръон] ҷуз дурӯғе нест, ки [Муҳаммад] бофтааст ва гурӯҳе дигар ӯро бар ин [кор] ёри додаанд». Ҳаққо, ки онон [бо ин сухан] ба ситаму дурӯғи бузурге рӯй овардаанд

تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَى عَبْدِهِ لِيَكُونَ لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا ﴿١﴾

الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُن لَّهُ
شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ
فَقَدَرَهُ تَقْدِيرًا ﴿٢﴾

وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ آلِهَةً لَا
يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ وَلَا
يَمْلِكُونَ لِأَنْفُسِهِمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا
وَلَا يَمْلِكُونَ مَوْتًا وَلَا حَيَاةً وَلَا
نُشُورًا ﴿٣﴾

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا
إِفْكٌ أَفْتَرْتَهُ وَأَعَانَهُ عَلَيْهِ قَوْمٌ
آخِرُونَ فَقَدْ جَاءُوا ظُلْمًا
وَزُورًا ﴿٤﴾

5. Ва [кофирон] гуфтанд: «[Ин Қуръон ҳамон] афсонаҳои пешиниён аст, ки [Муҳаммад] онро рӯнависӣ кардааст ва ҳар бомдоду шомгоҳ бар ӯ имло мешавад»

6. Бигӯ: «Касе онро нозил кардааст, ки рози осмонҳо ва заминро медонад. Бе тардид, Ӯ ҳамвора омурзанда [ва] меҳрубон аст

7. Ва [мушрикон] гуфтанд: «Ин чи гуна паёмбарест, ки [ҳамчун мардуми одӣ] ғизо меҳӯрад ва дар бозорҳо роҳ меравад? Чаро фариштае бар ӯ нозил нашудааст, то [ёриаш кунад ва] ҳамроҳи ӯ ҳушдордиҳанда бошад?

8. Ё чаро ганҷе [аз осмон] бар ӯ фуруд намеояд ва ё чаро боғе надорад, ки аз [меваҳои] он бихӯрад»? Ситамгорон [-и мушрик] гуфтанд: «Шумо ҷуз аз марде ҷодушуда пайравӣ намекунед»

9. Бингар, ки чи гуна бароят масалҳо заданд ва гумроҳ шуданд! Чунон ки наметавонанд роҳе [ба сӯи ҳақиқат] биёбанд

10. Пурбаракат [ва бузургвор] аст, касе, ки агар бихоҳад, бароят беҳтар аз ин қарор медиҳад: боғҳое, ки ҷӯйборҳо аз зери [дарахтони] он ҷорӣ аст ва [ҳатто] бароят коҳҳое падида меоварад

وَقَالُوا أَسْطِطِيرُ الْأُولِينَ أَكْتَتَبَهَا
فَهِىَ نُمْلَى عَلَيْهِ بُكْرَةً
وَأَصِيلًا ⑤

قُلْ أَنْزَلَهُ الَّذِي يَعْلَمُ السِّرَّ فِي
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ كَانَ
عَفُورًا رَحِيمًا ⑥

وَقَالُوا مَالِ هَذَا الرَّسُولِ يَأْكُلُ
الطَّعَامَ وَيَمْشِي فِي الْأَسْوَاقِ لَوْلَا
أُنزِلَ إِلَيْهِ مَلَكٌ فَيَكُونُ مَعَهُ
نَذِيرًا ⑦

أَوْ يُلْقَى إِلَيْهِ كَنْزٌ أَوْ تَكُونُ لَهُ
جَنَّةٌ يَأْكُلُ مِنْهَا وَقَالَ الظَّالِمُونَ
إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلًا مَسْحُورًا ⑧

أَنْظُرْ كَيْفَ ضَرَبُوا لَكَ الْأَمْثَلَ
فَضَلُّوا فَلَا يَسْتَطِيعُونَ سَبِيلًا ⑨

تَبَارَكَ الَّذِي إِنْ شَاءَ جَعَلَ لَكَ
خَيْرًا مِنْ ذَلِكَ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ
تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَيَجْعَلُ لَكَ
قُصُورًا ⑩

11. [Мушрикони бо ин суханон дар пайи ҳақ нарафтанд] Балки қиёматро дурӯғ ангошанд ва [Мо] барои ҳар ки қиёматро дурӯғ ангорад, оташи сӯзон [-и дузахро] муҳайё кардаем

12. Ҳангоме ки [дузах] ононро аз дурдаст мебинанд овози хашму хуруш [-и ваҳшатнок]-е аз он мешунаванд

13. Ва чун даступобаста [бо гулу занҷир] дар тангное аз он андохта шаванд, дар он ҷо маргашонро ба фарёд меҳаҳанд

14. [Ба онон гуфта мешавад] «Имрӯз на як бор, балки борҳо дархости марг кунед»

15. [Эй паёмбар, ба кофирон] Бигӯ: «Ин [азоби дарднок] беҳтар аст ё биҳишти ҷовидонӣ, ки ба парҳезкорон ваъда дода шуда ва подошу саранҷоми онон аст?»

16. Дар он ҷо ҳар чи бихоҳанд, барояшон [фароҳам] аст [ва] дар он ҷовидонанд. Ин ваъдае аст бар [ухдаи] Парвардигорат, ки [бандагони парҳезкор анҷомашро] аз ӯ хостаанд

17. Ва рӯзе, ки [ҳамаи] онон ва он чиро, ки ба ҷойи Аллоҳ таоло мепарастиданд, ҷамъ мекунад ва [ба маъбудони ботил] мефармояд: «Оё шумо ин бандагони Маро гумроҳ кардед ё худ роҳро гум карданд?»

بَلْ كَذَّبُوا بِالسَّاعَةِ ۖ وَاعْتَدْنَا لِمَنْ
كَذَّبَ بِالسَّاعَةِ سَعِيرًا ﴿١١﴾

إِذَا رَأَوْهُمْ مِنْ مَكَانٍ بَعِيدٍ سَمِعُوا
لَهَا تَغَيُّظًا وَزَفِيرًا ﴿١٢﴾

وَإِذَا أُلْفُوا مِنْهَا مَكَانًا ضَيِّقًا
مُفْرَجِينَ دَعَوْا هُنَالِكَ ثُبُورًا ﴿١٣﴾

لَا تَدْعُوا الْيَوْمَ ثُبُورًا وَاحِدًا
وَأَدْعُوا ثُبُورًا كَثِيرًا ﴿١٤﴾

قُلْ أَدْلِكْ خَيْرٌ أَمْ جَنَّةُ الْخُلْدِ الَّتِي
وُعِدَ الْمُتَّقُونَ ۚ كَانَتْ لَهُمْ جَزَاءً
وَمَصِيرًا ﴿١٥﴾

لَهُمْ فِيهَا مَا يَشَاءُونَ خَالِدِينَ ۚ كَانَ
عَلَى رَبِّكَ وَعْدًا مَسْئُولًا ﴿١٦﴾

وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ
دُونِ اللَّهِ فَيَقُولُ ءَأَنْتُمْ أَضَلَلْتُمْ
عِبَادِي هَتُولَاءِ ۚ أَمْ هُمْ ضَلُّوا
السَّبِيلَ ﴿١٧﴾

18. Онон мегӯянд: «Ту муназзаҳӣ, шоистаи мо набуд, ки ба ҷойи Ту [дӯстону] корсозоне баргузинем, вале Ту онон ва падаронашонро [аз неъматҳо] баҳраманд сохтӣ, то ин ки ёд [-и Ту]-ро фаромӯш карданд ва [бад-ин хотир] гурӯҳе ҳалокшуда гаштанд»

19. [Аллоҳ таоло ба мушрикони мефармояд] «Бе тардид, [маъбудонатон] иддаои шуморо дурӯғ шумурданд. Пас, [акнун] наметавонед [азобро аз худ] дур кунед ва на [аз касе] ёрӣ бичӯед ва ҳар як аз шумо, ки [ширк биварзад ва ба худ] ситам кунад, азобе бузург ба вай мечашонем»

20. [Эй паёмбар] Пеш аз ту паёмбаронро нафиристодем, магар ин ки онон низ ғизо меҳӯрданд ва [ҳамчун дигар инсонҳо] дар бозорҳо роҳ мерафтанд ва мо бархе аз шуморо василаи озмоиши бархе дигар сохтем, [то равшан шавад] оё шикебой мекунед. Ва Парвардигорат ҳамвора биност

21. Касоне, ки ба дидори Мо [дар охират] умед надоранд, гуфтанд: «Чаро фариштагоне бар мо нозил нашудаанд, ё [чаро] Парвардигорамонро намебинем»? Бе тардид, онон дар бораи худ такаббур варзиданд ва саркашии бузург карданд

قَالُوا سُبْحَانَكَ مَا كَانَ يَنْبَغِي لَنَا
أَنْ نَّتَّخِذَ مِنْ دُونِكَ مِنْ أَوْلِيَاءَ
وَلَكِنْ مَتَّعْتَهُمْ وَعَابَاءَهُمْ حَتَّى
نَسُوا الذِّكْرَ وَكَانُوا قَوْمًا بُورًا ﴿١٨﴾

فَقَدْ كَذَّبْتُمْ بِمَا تَقُولُونَ فَمَا
تَسْتَطِيعُونَ صِرَافًا وَلَا نَصْرًا وَمَنْ
يُظْلِمِ مِنْكُمْ نُذِقْهُ عَذَابًا
كَبِيرًا ﴿١٩﴾

وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ
إِلَّا إِنَّهُمْ لِيَأْكُلُونَ الطَّعَامَ
وَيَمْشُونَ فِي الْأَسْوَاقِ وَجَعَلْنَا
بَعْضَكُمْ لِبَعْضٍ فِتْنَةً أَتَصْبِرُونَ
وَكَانَ رَبُّكَ بَصِيرًا ﴿٢٠﴾

* وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا
لَوْلَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْمَلَائِكَةَ
أَوْ نَزَّلْنَا رَبَّنَا لَقَدْ اسْتَكْبَرُوا فِي أَنْفُسِهِمْ
وَعَتَوْا عُتْوًا كَبِيرًا ﴿٢١﴾

22. Рӯзе, ки [кофирон] фариштагонро мебинанд, ҳеч башорате барои мучримон нахоҳад буд, [балки рӯзи кайфару азоб аст] ва [фариштагон] мегӯянд: «[Биҳишт] Бар шумо мамнӯъ [ва ҳаром] аст»

يَوْمَ يَرَوْنَ الْمَلَائِكَةَ لَا بُشْرَىٰ
يَوْمَئِذٍ لِلْمُجْرِمِينَ وَيَقُولُونَ حَجْرًا
مَّحْجُورًا ﴿٢٢﴾

23. Ва ба [баррасии] корҳояшон мепардозем ва ҳамаро [ҳамчун] ғуборе пароканда месозем

وَقَدِمْنَا إِلَىٰ مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ
فَجَعَلْنَاهُ هَبَاءً مَنْثُورًا ﴿٢٣﴾

24. Дар он рӯз биҳиштиён беҳтарин ҷойгоҳу накутарин истироҳатгоҳро доранд

أَصْحَابُ الْجَنَّةِ يَوْمَئِذٍ خَيْرٌ
مُّسْتَقَرًّا وَأَحْسَنُ مَقِيلًا ﴿٢٤﴾

25. Ва [ёд кун аз] рӯзе, ки осмон бо абрҳои сапед шикоста мешавад ва фариштагон [паёпай ба сарзамини маҳшар] фуру фиристода мешаванд

وَيَوْمَ تَشَقَّقُ السَّمَاءُ بِالْغَمَمِ وَنُزِلُ
الْمَلَائِكَةِ تَنْزِيلًا ﴿٢٥﴾

26. Дар он рӯз фармонравой [-и ростин] аз они [Аллоҳи] Раҳмон аст ва барои кофирон рӯзе душвор аст

الْمَلِكُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ لِلرَّحْمَنِ وَكَانَ
يَوْمًا عَلَى الْكَافِرِينَ عَسِيرًا ﴿٢٦﴾

27. Ва [ёд кун аз] рӯзе, ки ситамгор дастонашро [аз ҳасрат] мегзад ва мегӯяд: «Эй кош, ман роҳе [ҳамоҳанг] бо паёмбар баргузида будам!

وَيَوْمَ يَعْصُ الظَّالِمُ عَلَىٰ يَدَيْهِ يَقُولُ
يَا لَيْتَنِي أَخَذْتُ مَعَ الرَّسُولِ
سَبِيلًا ﴿٢٧﴾

28. Эй вой бар ман! Эй кош, фалон [кофир]-ро ба дӯсти намегирифтам!

يَا وَيْلَتَىٰ لَيْتَنِي لَمْ أَتَّخِذْ فُلَانًا
خَلِيلًا ﴿٢٨﴾

29. Бе тардид, пас аз он ки Қуръон [ва даъвати паёмбар] ба ман расид, ӯ [буд, ки] маро ба гумроҳӣ кашонд ва шайтон ҳамвора инсонро танҳо [ва хор] вомегазорад»

لَقَدْ أَضَلَّنِي عَنِ الذِّكْرِ بَعْدَ إِذٍ
جَاءَنِي ۗ وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِلْإِنْسَانِ
خَدُولًا ﴿٢٩﴾

30. Ва Паёмбар гуфт: «Парвардигоро, қавми ман ин Қуръонро раҳо кардаанд»

وَقَالَ الرَّسُولُ يَرْبِّ إِنَّ قَوْمِي
اتَّخَذُوا هَذَا الْقُرْآنَ مَهْجُورًا ﴿٣٠﴾

31. Ва инчунин барои ҳар паёмбаре душмане аз бадкорони [қавмаш] қарор додем. Ва кофӣ аст, ки Парвардигорат роҳнамо ва ёварат бошад

وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا مِّنَ
الْمُجْرِمِينَ ۗ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ هَادِيًّا
وَنَصِيرًا ﴿٣١﴾

32. Ва касоне, ки куфр варзиданд, гуфтанд: «Чаро Қуръон якбора бар ӯ нозил нашудааст?» Мо ин гуна [қаломи илоҳиро ба мурур нозил] кардаем, то дилатро бо он [ором ва] устувор гардонем ва онро ба тадрич бар ту хондаем [то дарку ҳифзаш осон бошад]

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ
عَلَيْهِ الْقُرْآنُ جُمْلَةً وَاحِدَةً كَذَلِكَ
لِئْتَبَتَ بِهِ فُؤَادُكَ وَرَتَّلْنَاهُ
تَرْتِيلًا ﴿٣٢﴾

33. Ва [кофирон] ҳеч [эътирозу] масале бароят намеоваранд, магар он ки Мо [низ посухе] бар ҳақ ва хушбаёнтар бароят меоварем

وَلَا يَأْتُونَكَ بِمَثَلٍ إِلَّا جِئْنَاكَ
بِالْحَقِّ وَأَحْسَنَ تَفْسِيرًا ﴿٣٣﴾

34. Касоне, ки ба рӯй дарафтода ба дузах кашонда мешаванд, инон бадҷойгоҳтар ва гумроҳтаранд

الَّذِينَ يُحْشَرُونَ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ إِلَىٰ
جَهَنَّمَ أُولَٰئِكَ شَرٌّ مَّكَانًا وَأَضَلُّ
سَبِيلًا ﴿٣٤﴾

35. Ва дар ҳақиқат, Мо ба Мӯсо китоб [Таврот] додем ва бародараш Ҳорунро дастёраш сохтем

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ الْكِتَابَ
وَجَعَلْنَا مَعَهُ هَارُونَ
وَرِيزًا ﴿٣٥﴾

36. Ва гуфтем: «Шумо ду нафар ба сӯи қавме биравед, ки оёти Моро дурӯғ ангошанд». Пас, [чун фиръавниён сарпечӣ намуданд] ба шиддат нобудашон сохтем

فَقُلْنَا أَذْهَبًا إِلَى الْقَوْمِ الَّذِينَ
كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَدَمَّرْنَاهُمْ
تَدْمِيرًا ﴿٣٦﴾

37. Ва қавми Нуҳро – он гоҳ ки паёмбаронро дурӯғу ангоштанд – ғарқ кардем ва ононро барои мардум [нишона ва] ибрате қарор додем; ва барои ситамгорон азобе дарднок муҳайё кардаем

38. Ва [ҳамчунин] қавми Од ва Самуд ва аҳолии "чоҳ" ва наслҳои бисёреро, ки байни онон буданд [нобуд сохтем]

39. Ва барои ҳар як аз онҳо масалҳо задем ва [чун панд нагирифтанд] ҳамаро ба шиддат аз миён бурдем

40. Ва [мушрикони] ҳатман, аз [сарзамини қавми Лут ҳамон] шаҳре, ки борони бало бар он борида буд, гузар кардаанд. Оё он [вайронаҳои боқимонда аз азоб] -ро надидаанд? [Чунин нест] Балки ба зинда шудан [пас аз марг] умеди надоранд

41. Ва ҳангоме ки туро мебинанд, фақта ба тамасхур мегиранд [ва мегӯянд] «Оё ин ҳамон касест, ки Аллоҳ таоло ба паёмбарӣ фиристодааст?

42. Агар бар [парастии] маъбудонамон [шикебой ва] пойдорӣ намекардем, наздик буд [Муҳаммад] аз [роҳи] онҳо гумроҳамон кунад». Вале он гоҳ ки азоб [-и илоҳӣ]-ро бубинанд, хоҳанд донист чи касе гумроҳтар [буда] аст

43. Оё касе, ки ҳавои нафсашро маъбудӣ худ кардааст, дидаӣ? Оё ту [метавонӣ] ниғаҳбони [имони] ӯ бошӣ?

وَقَوْمٌ نُّوحٌ لَّمَّا كَذَّبُوا الرُّسُلَ
أَعْرَفْنَاهُمْ وَجَعَلْنَاهُمْ لِّلنَّاسِ آيَةً
وَأَعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٣٧﴾

وَعَادًا وَثَمُودًا وَأَصْحَابَ الرَّسِّ
وَقُرُونًا بَيْنَ ذَلِكَ كَثِيرًا ﴿٣٨﴾

وَكُلًّا ضَرَبْنَا لَهُ الْأَمْثَالَ وَكُلًّا تَبَّرْنَا
تَتْبِيرًا ﴿٣٩﴾

وَلَقَدْ آتَيْنَا عَلَى الْفِرْعَوْنِ
أَمْطِرَ مَطَرِ السَّوْءِ فَلَمْ يَكُونُوا
يَرَوْنَهَا بَلْ كَانُوا لَا يَرْجُونَ
نُشُورًا ﴿٤٠﴾

وَإِذَا رَأَوْكَ إِن يَتَّخِذُونَكَ إِلَّا هُزُوعًا
أَهْدَا الَّذِي بَعَثَ اللَّهُ رَسُولًا ﴿٤١﴾

إِن كَادَ لَيُضِلَّنَا عَنْ آلِهَتِنَا لَوْلَا
أَن صَبَرْنَا عَلَيْهَا وَسَوْفَ يَعْلَمُونَ
حِينَ يَرَوْنَ الْعَذَابَ مَنْ أَضَلَّ
سَبِيلًا ﴿٤٢﴾

أَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوَاهُ
أَفَأَنْتَ تَكُونُ عَلَيْهِ وَكِيلًا ﴿٤٣﴾

44. Оё гумон дорӣ, ки бештарашон мешунаванд ё мефаҳманд? Онон чуз ҳаммонанди чаҳорпоён нестанд, балки гумроҳтаранд

أَمْ تَحْسَبُ أَنَّ أَكْثَرَهُمْ يَسْمَعُونَ
أَوْ يَعْقِلُونَ إِنْ هُمْ إِلَّا كَالْأَنْعَامِ
بَلْ هُمْ أَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٤٤﴾

45. Оё [офариниши] Парвардигоратро надидай, ки чи гуна сояро густаронидааст ва агар мехост, онро собит менамуд? Он гоҳ [тағйири чойгоҳи] хуршед [нисбат ба замин]-ро далели [густаришу ҳаракати] он [соя] қарор додем

أَلَمْ تَرَ إِلَىٰ رَبِّكَ كَيْفَ مَدَّ الظَّلَّ
وَلَوْ شَاءَ لَجَعَلَهُ سَاكِنًا ثُمَّ جَعَلْنَا
الشَّمْسَ عَلَيْهِ دَلِيلًا ﴿٤٥﴾

46. Сипас [бо тағйири баландии хуршед сояро кӯтоҳ мекунем ва] онро андак-андак ба сӯйи хеш бозмегирем

ثُمَّ قَبَضْنَاهُ إِلَيْنَا قَبْضًا يَسِيرًا ﴿٤٦﴾

47. Ва Ёст, ки шабро [бо торикии фарогираш] пӯшише барои шумо қарор дод ва хобро мояи осоиш ва рӯзро ҳангоми бархостан [ва қору талаш] сохт

وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِبَاسًا
وَالنَّوْمَ سُبَاتًا وَجَعَلَ النَّهَارَ
نُشُورًا ﴿٤٧﴾

48. Ва Ёст, ки пеш аз [борони] раҳматаш бодҳоро башоратбахш фиристонд ва аз осмон обе пок [ва покунанда] фуру фиристондем

وَهُوَ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيحَ بُشْرًا بَيْنَ
يَدَيْ رَحْمَتِهِ وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ
مَاءً طَهُورًا ﴿٤٨﴾

49. То бо он сарзамини [хушку] мурдари зинда гардонем ва чаҳорпоён ва инсонҳои бисёреро, ки офаридаем, сероб созем

لِنُحْيِيَ بِهِ بَلْدَةً مَّيْمَنًا وَنُسْقِيَهُ
مِمَّا خَلَقْنَا أَنْعَامًا وَأَنَاسِيَّ
كَثِيرًا ﴿٤٩﴾

50. Ва ба ростӣ, он [далоилу нишонаҳои қудрати илоҳӣ]-ро ба суратҳои гуногун баён кардем, то панд гиранд, вале бештар мардум чуз [инқору] носипосӣ накарданд

وَلَقَدْ صَرَّفْنَاهُ بَيْنَهُمْ لِيَذَّكَّرُوا فَأَبَىٰ
أَكْثَرُ النَّاسِ إِلَّا كُفُورًا ﴿٥٠﴾

51. Ва агар мехостем, дар ҳар диёре
бимдиҳандае бармеангехтем

وَلَوْ شِئْنَا لَبَعَثْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ

نَذِيرًا ﴿٥١﴾

52. Пас, [эй паёмбар] аз кофирон
итоат нақун ва ба василаи Қуръон бо
онон ба чиҳоди бузурге бархез [ва дар
ин роҳ шикебо бош]

فَلَا تُطِيعُ الْكٰفِرِيْنَ وَجٰهِدْهُمْ بِهٖ

جِهَادًا كَبِيْرًا ﴿٥٢﴾

53. Ва Ёст, ки ду дарёро ба ҳам омехт:
ин яке хушгубор ва ширин аст ва он
яке шӯру талх ва дар миёни он ду
 монеаи нуфузнопазире қарор дод [то
бо ҳам наёмезанд]

*وَهُوَ الَّذِي مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ هٰذَا

عَذْبٌ فُرَاتٌ وَهٰذَا مِلْحٌ اُجَاعٌ

وَجَعَلَ بَيْنَهُمَا بَرْزَخًا وَحِجْرًا

مُحْجُوْرًا ﴿٥٣﴾

54. Ва Ёст, ки инсонро аз оби [манӣ]
офарид ва ўро дорои пайванди насабӣ
ва сабабӣ гардонид ва Парвардигорат
ҳамвора тавоност

وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ مِنَ الْمَآءِ بَشَرًا

فَجَعَلَهُ نَسَبًا وَصِهْرًا ۗ وَكَانَ رَبُّكَ

قَدِيْرًا ﴿٥٤﴾

55. Ва [мушрикони] ба ҷойи Аллоҳ
таоло чизеро мепарастанд, ки на ба
онон суде мебахшад ва на зиёне
мерасонад ва кофир дар баробари
Парвардигораш пайваста пуштибон [-и
шайтон] аст

وَيَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مَا لَا

يَنْفَعُهُمْ وَلَا يَضُرُّهُمْ ۗ وَكَانَ الْكَافِرُ

عَلَىٰ رَبِّهٖ ظٰهِيْرًا ﴿٥٥﴾

56. Ва [эй паёмбар] Мо туро ҷуз
башоратбахш ва бимдиҳанда
нафиристодем

وَمَا اَرْسَلْنَاكَ اِلَّا مُبَشِّرًا

وَنَذِيْرًا ﴿٥٦﴾

57. Бигӯ: «Ман [дар баробари
рисолатам] ҳеҷ подоше аз шумо
намехоҳам, магар касе, ки бихоҳад
роҳе ба сӯи Парвардигораш
баргузинад [ва ҳамин бароям кофӣ
аст]»

قُلْ مَا اَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍ

اِلَّا مَنْ شَاءَ اَنْ يَّتَّخِذَ اِلَىٰ رَبِّهٖ

سَبِيْلًا ﴿٥٧﴾

58. Ва бар [Парвардигори] зиндае, ки ҳаргиз намемирад, таваккал кун ва бо ситоиш ӯро ба покӣ ёд кун. Ва ҳамин бас, ки ӯ ба гуноҳони бандагонаш огоҳ аст

وَتَوَكَّلْ عَلَى الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ
وَسَبِّحْ بِحَمْدِهِ وَكفى بِهِ بِذُنُوبِ
عِبَادِهِ خَبِيرًا ﴿٥٨﴾

59. [Ҳамон] Касе, ки осмонҳо ва замин ва он чиро миёни онҳост дар шаш рӯз офарид, сипас бар Арш қарор гирифт. [ӯ Аллоҳи] Раҳмон аст, пас, дар мавриди ӯ аз он ки огоҳ аст, бипурс [ва ӯ низ касе ҷуз Аллоҳ таоло нест]

الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا
بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَى
عَلَى الْعَرْشِ الرَّحْمَنُ فَسئلَ بِهِ
خَبِيرًا ﴿٥٩﴾

60. Ва ҳангоме ки ба ба онон гуфта шавад: «Барои [Аллоҳи] Раҳмон сачда кунед», мегӯянд: «Раҳмон кист? Оё [қарор аст] бар ҳар чи ту амр мекуни сачда барем»? Ва [ин даъвати ту дурӣ аз ҳақ ва] нафраташонро меафзояд

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ اسْجُدُوا لِلرَّحْمَنِ
قَالُوا وَمَا الرَّحْمَنُ أَنَسْجُدُ لِمَا
تَأْمُرُنَا وَزَادَهُمْ نُفُورًا ﴿٦٠﴾

61. Пурбаракат [ва бузургвор] аст, он ки дар осмон манзилгоҳҳое [барои ситорагон] қарор дод ва дар [миёни] онҳо хуршед [-и дурахшон] ва моҳи тобоне падида овард

تَبَارَكَ الَّذِي جَعَلَ فِي السَّمَاءِ
بُرُوجًا وَجَعَلَ فِيهَا سِرَاجًا وَقَمَرًا
مُنِيرًا ﴿٦١﴾

62. Ва ӯст, ки шабу рӯзро дар пайи якдигар қарор дод, барои ҳар ки бихоҳад [аз тадбири илоҳӣ] панд гирад ё сипосгузор бошад

وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ
خِلْفَةً لِمَن أَرَادَ أَن يَذَّكَّرَ أَوْ أَرَادَ
شُكُورًا ﴿٦٢﴾

63. Ва бандагони [муъмину шоистаи] Раҳмон касоне ҳастанд, ки бо фурутанӣ [ва матонат] бар замин роҳ мераванд ва ҳангоме ки ҷоҳилон [бо суханони нописанд] хитобашон мекунанд, [ба ҷои талофӣ бо онон] ба неки сухан мегӯянд

وَعِبَادُ الرَّحْمَنِ الَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى
الْأَرْضِ هَوْنًا وَإِذَا خَاطَبَهُمُ
الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا ﴿٦٣﴾

64. Ва касоне барои Парвардигорашон дар ҳоли сачда ва қиём шабзиндадорӣ мекунад

وَالَّذِينَ يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا
وَقِيَمًا ﴿٦٤﴾

65. Ва касоне, ки меғӯянд:
«Парвардигоро, азоби дузахро аз мо бозгардон, [ки] бе тардид, азобаш [сахту] пойдор аст

وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَصْرِفْ عَنَّا
عَذَابَ جَهَنَّمَ إِنَّ عَذَابَهَا كَانَ
غَرَامًا ﴿٦٥﴾

66. Ҳаққо, ки дузах бад чойгоҳ ва иқоматгоҳест

إِنَّهَا سَاءَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا ﴿٦٦﴾

67. Ва [муъминон] касоне ҳастанд, ки чун инфоқ менамоянд, на зиёдаравӣ мекунад ва на сахтгирӣ ва байни ин ду [ҳолат роҳи] эътидол пеш мегиранд

وَالَّذِينَ إِذَا أَفْنَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَلَمْ
يَقْتُرُوا وَكَانَ بَيْنَ ذَلِكَ قَوَامًا ﴿٦٧﴾

68. Ва касоне ҳастанд, ки бо Аллоҳ таоло маъбуде дигар намехонанд ва касе, ки Аллоҳ таоло [куштанаширо] ҳаром кардааст, чуз ба ҳақ намекушанд ва зино намекунад. Ва ҳар ки ин [гуноҳон]-ро муртакиб шавад, кайфари гуноҳи [хеш]-ро мебинад

وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا
آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي
حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ
وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ أَثَامًا ﴿٦٨﴾

69. Рӯзи қиёмат азобаш дучандон мегардад ва бо хорӣ дар он [азоб] ҷовидон менамояд

يُضَلَعُ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
وَيَخْلُدُ فِيهِ مُهَانًا ﴿٦٩﴾

70. Магар касе, ки тавба кунад ва имон оварад ва коре шоиста анҷом диҳад. Пас, инонанд, ки Аллоҳ таоло бадихояшонро ба некиҳо табдил мекунад ва Аллоҳ таоло ҳамвора омузгору меҳрубон аст

إِلَّا مَنْ تَابَ وَعَامَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا
صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ
سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ ۗ وَكَانَ اللَّهُ
عَفُورًا رَحِيمًا ﴿٧٠﴾

71. Ва касе, ки тавба кунад ва коре шоиста анҷом диҳад, пас, яқинан ба даргоҳи Аллоҳ таоло – чунон ки бояду шояд – тавба кардааст

وَمَنْ تَابَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَإِنَّهُ
يُثَبِّتُ إِلَى اللَّهِ مَتَابًا ﴿٧١﴾

72. Ва касоне [муъминанд], ки гувоҳии дурӯғ намедиханд [ва дар маҷолиси ботил ҳузур намеёбанд] ва чун ба [қори нописанд ё] беҳудае бархӯрд мекунанд, бузургворона [аз канораш] мегузаранд [ва худро олуда намесозанд]

73. Ва касоне, ки чун ба оёти Парвардигорашон панд дода мешаванд, [аз он ғафлат намекунанд ва дар баробари Қуръон] чун карону кӯрон нестанд

74. Ва касоне, ки мегӯянд:
«Парвардигоро, аз ҳамсарону фарзандонамон [касонеро] ба мо ато фармо, ки [мояи шодии дилҳо ва] равшании чашмҳо бошанд ва моро пешвои парҳезкорон қарор бидеҳ»

75. [Оре] Инон ба поси он ки шикебой кардаанд, манозил [-и олии биҳишт]-ро подош мегиранд ва дар он ҷо бо дуруду саломии [фариштагон] рӯ ба рӯ мегарданд

76. Дар он ҷо ҷовидонанд. Чи наку ҷойгоҳ ва [чи неқ] иқоматгоҳе аст!

77. [Ба кофирон] бигӯ: «Агар ибодат ва дуоятон набошад, Парвардигорам эътиное ба шумо надорад [ва арзише бароятон қоил нест]. Ба ростӣ, шумо [даъвати ҳақро] дурӯғ ангоштед, пас, ба зудӣ [кайфари ин кор] гиребонгиратон хоҳад шуд

وَالَّذِينَ لَا يَشْهَدُونَ الزُّورَ وَإِذَا
مُرُوا بِاللَّغْوِ مَرُّوا كِرَامًا ﴿٧٢﴾

وَالَّذِينَ إِذَا دُكِرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ لَمْ
يُجِرُوا عَلَيْهَا ضَمًّا وَعُمْيَانًا ﴿٧٣﴾

وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ
أَزْوَاجِنَا وَذُرِّيَّاتِنَا قُرَّةَ أَعْيُنٍ
وَأَجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا ﴿٧٤﴾

أُولَئِكَ يُجْزَوْنَ الْعُرْفَةَ بِمَا صَبَرُوا
وَيُلَقَّوْنَ فِيهَا تَحِيَّةً وَسَلَامًا ﴿٧٥﴾

خَالِدِينَ فِيهَا حَسُنْتَ مُسْتَقَرًّا
وَمُقَامًا ﴿٧٦﴾

قُلْ مَا يَعْجُبُ بِكُمْ رَبِّي لَوْلَا
دَعَاؤُكُمْ فَقَدْ كَذَّبْتُمْ فَسَوْفَ
يَكُونُ لَكُمْ لِقَامًا ﴿٧٧﴾

Сураи Шуъаро الشعراء

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. То, син, мим

طَسَمَ ①

2. Ин оёти китоби равшангар аст

تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ②

3. Шояд меҳоҳӣ аз [андуҳӣ] ин ки [мушрикони] имон намеоваранд, худро ҳалок кунӣ

لَعَلَّكَ بَخِيعٌ نَفْسَكَ أَلَّا يَكُونُوا

مُؤْمِنِينَ ③

4. Агар бихоҳем, аз осмон нишонае бар онон нозил мекунем, ки дар баробараш бо фурутанӣ сар фуруд оваранд

إِنْ نَشَأْ نُزِّلْ عَلَيْهِمْ مِنَ السَّمَاءِ
آيَةٌ فَظَلَّتْ أَعْيُنُهُمْ لَهَا

خَلْضِعِينَ ④

5. Ва ҳеҷ панди тозае аз сӯи [Аллоҳӣ] Раҳмон барои онон намеояд, магар ин ки аз он рӯй гардонанд

وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ ذِكْرِ مِنَ الرَّحْمَنِ
مُحَدِّثٍ إِلَّا كَانُوا عَنْهُ مُعْرِضِينَ ⑤

6. Ба ростӣ, онон [даъвати паёмбарон ва азоби қиёматро] дурӯғ ангошанд, пас, ба зудӣ ахбори он чи масхара мекарданд, ба эшон хоҳад расид

فَقَدْ كَذَّبُوا فَسَيَأْتِيهِمْ أَنْبَاءُ مَا
كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ⑥

7. Оё ба замин наменигаранд, ки чи бисёр аз ҳар гуна [ғиёҳӣ] судманде дар он рӯёнидаем?

أَوَلَمْ يَرَوْا إِلَى الْأَرْضِ كَيْفَ
فِيهَا مِنْ كُلِّ رَوْحٍ كَرِيمٍ ⑦

8. Бе тардид, дар ин [офариниш] нишонае [аз қудрати Аллоҳ таоло бар меод] аст, вале бештарашон имон намеоваранд

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ
أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ⑧

9. Ва бе тардид, Парвардигорат шикастнопазири меҳрубон аст

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ⑨

10. Ва [ёд кун аз] хангоме ки
Парвардигорат Мӯсоро нидо дод, ки:
«Ба сӯйи қавми ситамгор бирав

وَأَذِّنَاذِي رَبِّكَ مُوسَىٰ أَنْ أَتَيْتِ
الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠﴾

11. – қавми Фиръавн - [ва ба онон
бигӯ] оё [аз куфру саркашӣ]
намепарҳезанд?»

قَوْمَ فِرْعَوْنَ أَلا يَتَّقُونَ ﴿١١﴾

12. [Мӯсо] Гуфт: «Парвардигоро, бим
дорам, ки маро дурӯғӯ ангоранд

قَالَ رَبِّ إِنِّي أَخَافُ أَنْ
يُكَذِّبُونِ ﴿١٢﴾

13. Ва [аз куфрашон ношикебо ва]
ғамгин гардам. Пас, [Ҷабраилро] ба
сӯйи Ҳорун бифрифт [то барои ёриам
раҳсипораш кунад]

وَيَضِيقُ صَدْرِي وَلَا يَنْظِلُّ
لِسَانِي فَأُرْسِلُ إِلَىٰ هَارُونَ ﴿١٣﴾

14. Ва онон [ба гумони хеш қасоси]
гуноҳе бар ман доранд, пас, метарсам,
ки маро бидушанд»

وَلَهُمْ عَلَيَّ ذَنْبٌ فَأَخَافُ أَنْ
يَقْتُلُونِ ﴿١٤﴾

15. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Ҳаргиз!
Пас бо оёт [ва муъҷизот]-и Мо
бравед. Яқинан, [ҳама ҷо] бо шумоем
ва [гуфтугӯятонро] мешунавем

قَالَ كَلَّا فَاذْهَبَا بِآيَاتِنَا إِنَّا مَعَكُمْ
مُسْتَمِعُونَ ﴿١٥﴾

16. Пас, назди Фиръавн бравед ва
бигӯед: «Мо фиристодаи
Парвардигори чаҳониён ҳастем

قَاتِلِيَا فِرْعَوْنَ فَقُولَا إِنَّا رَسُولُ رَبِّ
الْعَالَمِينَ ﴿١٦﴾

17. [Ү мефармояд] Ки Бани Исроилро
ҳамроҳи мо бифирист»

أَنْ أُرْسِلَ مَعَنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٧﴾

18. [Фиръавн] гуфт: «Оё туро дар
кӯдакӣ миёни хеш парвариш надодем
ва солҳое аз умратро байни мо
набудӣ?

قَالَ أَلَمْ نُرَبِّكَ فِيْنَا وَلِيدًا وَلَيْسَتْ
فِيْنَا مِنْ عُمْرِكَ سِنِينَ ﴿١٨﴾

19. Ва кори худро – чунон ки хостӣ –
кардӣ [ва он марди қибтиро куштӣ] ва
ту [нисбат ба неъматҳои ман]
носипосӣ?!»

وَفَعَلْتَ فَعَلْتَكَ آلِي فَعَلْتَ وَآنْتَ
مِنَ الْكٰفِرِينَ ﴿١٩﴾

20. [Мӯсо] гуфт: «Ман он [кор]-ро замоне анҷом додам, ки гумроҳ будам

قَالَ فَعَلَيْهَا إِذَا وَأَنَا مِنَ
الضَّالِّينَ ﴿٢٠﴾

21. Пас, чун аз шумо тарсидам, фирор кардам. Он гоҳ Парвардигорам ба ман дониш бахшид ва маро аз паёмбарон қарор дод

فَقَرَّرْتُ مِنْكُمْ لَمَّا خِفْتُكُمْ
فَوَهَبَ لِي رَبِّي حُكْمًا وَجَعَلَنِي مِنَ
الْمُرْسَلِينَ ﴿٢١﴾

22. Ва ин [чи] неъматест, ки ту бар ман миннат мегузорӣ, ки Бани Исроилро бардаи худ сохтаӣ?!»

وَتِلْكَ نِعْمَةٌ تَمُنُّهَا عَلَيَّ أَنْ عَبَّدتَّ
بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿٢٢﴾

23. Фиръавн гуфт: «Парвардигори ҷаҳониён кист?»

قَالَ فِرْعَوْنُ وَمَا رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٢٣﴾

24. [Мӯсо] Гуфт: «Парвардигори осмонҳо ва замин ва он чи миёни онҳост. Агар аҳли яқин ҳастед [танҳо ўро бипарастед]»

قَالَ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا
بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ ﴿٢٤﴾

25. [Фиръавн] Ба касоне, ки дар атрофаш буданд [бо тамасхур] гуфт: «Оё мешунавед [чи мегӯяд]?»

قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ أَلَا تَسْمِعُونَ ﴿٢٥﴾

26. [Мӯсо] Гуфт: «[Аллоҳ таоло] Парвардигори шумо ва Парвардигори ниёғони шумост

قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمْ
الْأُولَىٰ ﴿٢٦﴾

27. [Фиръавн] Гуфт: «Ин паёмбаратон, ки ба сӯи шумо фиристода шудааст, яқинан девона аст»

قَالَ إِنَّ رَسُولَكُمْ الَّذِي أُرْسِلَ
إِلَيْكُمْ لَمَجْنُونٌ ﴿٢٧﴾

28. [Мӯсо] Гуфт: «Агар биандешед, [ҳоҳед донист, ки Ў] Парвардигори машриқ ва мағриб аст ва ҳар он чи миёни он ду қарор дорад»

قَالَ رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَمَا
بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢٨﴾

29. [Фиръавн] Гуфт: «Агар маъбуде чуз ман баргузинӣ, ҳатман, зиндонат мекунам»

قَالَ لَبِنٍ اتَّخَذَتْ إِلَهًا غَيْرِي

لَأَجْعَلَنَّكَ مِنَ الْمَسْجُونِينَ ﴿٢٩﴾

30. [Мӯсо] Гуфт: «Ҳатто агар нишонаи ошкоре [дар мавриди рисолатам] бароят оварда бошам?»

قَالَ أَوْلَوْ جِئْتُكَ بِشَيْءٍ مُّبِينٍ ﴿٣٠﴾

31. [Фиръавн] Гуфт: «Агар рост меғӯй, онро биёвар»

قَالَ فَاتِ بِهِ إِن كُنْتَ مِنَ

الصّٰدِقِينَ ﴿٣١﴾

32. Пас, [Мӯсо] асои худро андохт, ногаҳон [табдил ба] аждаҳое ошкор шуд

فَأَلْقَى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ

مُبِينٌ ﴿٣٢﴾

33. Ва дасташро [аз гиребон] берун овард ва ногоҳ дар назари бинандагон сапед [-у равшан] буд

وَنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءُ

لِلنَّظِيرِينَ ﴿٣٣﴾

34. [Фиръавн] ба бузургони перомунаш гуфт: «Ҳаққо, ки ин [мард] чодугари доност

قَالَ لِلْمَلَإِ حَوْلَهُ إِنَّ هَذَا لَسَاحِرٌ

عَلِيمٌ ﴿٣٤﴾

35. [Ў] Мехоҳад, бо чодуяш шуморо аз сарзаминатон берун кунад, пас, назаратон чист?»

يُرِيدُ أَنْ يُخْرِجَكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ

بِسِحْرِهِ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ﴿٣٥﴾

36. Онон гуфтанд: «[Тасмим дар бораи мучозоти] ў ва бародарашро ба таъхир андоз ва маъмурони чамъоварӣ [чорзанандагон]-ро ба [ҳамаи] шаҳрҳо бифирист,

قَالُوا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَأَبْعَثْ فِي

الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿٣٦﴾

37. то ҳар чодугари моҳир [ва] доноеро наздат биёваранд»

يَأْتُوكَ بِكُلِّ سَحَابٍ عَلِيمٍ ﴿٣٧﴾

38. Пас, [чунин карданд ва саранҷом] чодугарон барои ваъдаҳои рӯзи муайян гирд оварда шуданд

فَجُمِعَ السَّحَرَةُ لِمِيعَاتِ يَوْمٍ

مَعْلُومٍ ﴿٣٨﴾

39. Ва ба мардум гуфта шуд: «Оё шумо [низ] чамъ мешавед, то [бубинем баранда кист]?

وَقِيلَ لِلنَّاسِ هَلْ أَنْتُمْ
مُجْتَمِعُونَ ﴿٣٩﴾

40. Агар чодугарон пирӯз шуданд, [ҳамагӣ] аз онон пайравӣ кунем»

لَعَلَّنَا نَتَّبِعَ السَّحْرَةَ إِنْ كَانُوا هُمْ
الْغَلِيِبِينَ ﴿٤٠﴾

41. Пас, вақте чодугарон омаданд, ба Фиръавн гуфтанд: «Агар мо пирӯз шавем, оё подоше хоҳем дошт?»

فَلَمَّا جَاءَ السَّحْرَةُ قَالُوا لِفِرْعَوْنَ
أَيْنَ لَنَا لأَجْرًا إِنْ كُنَّا نَحْنُ
الْغَلِيِبِينَ ﴿٤١﴾

42. Ӯ гуфт: «Оре, дар он сурат, ҳатман, аз наздиконам хоҳед буд»

قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ إِذَا لَمِنَ
الْمَقْرَبِينَ ﴿٤٢﴾

43. Мӯсо ба онон гуфт: «Ҳар чи [мехоҳед] биафканед, [акнун] биафканед»

قَالَ لَهُمْ مُوسَى أَلْقُوا مَا أَنْتُمْ
مُلْقُونَ ﴿٤٣﴾

44. Пас, онон ресмонҳо ва асоҳояшонро афканданд ва гуфтанд: «Ба иззати Фиръавн савганд, ки мо, ҳатман, пирӯзем»

فَأَلْقُوا جِبَالَهُمْ وَعَصِيَّهُمْ وَقَالُوا
بِعِزَّةِ فِرْعَوْنَ إِنَّا لَنَحْنُ
الْغَلِيْبُونَ ﴿٤٤﴾

45. Сипас Мӯсо асояшро афканд, ногаҳон [табдил ба аждаҳое шуд ва] он чиро, ки ба дурӯғ сохта буданд, балъид [фуру бурд]

فَأَلْقَى مُوسَى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ
تَلْقُفٌ مَا يُفْكُونَ ﴿٤٥﴾

46. Пас, чодугарон ба сачда дарафтоданд

فَأَلْقَى السَّحْرَةَ سَاجِدِينَ ﴿٤٦﴾

47. [Ва] Гуфтанд: «Мо ба Парвардигори ҷаҳониён имон овардем

قَالُوا ءَأَمَّا رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٧﴾

48. Парвардигори Мӯсо ва Ҳорун»

رَبِّ مُوسَى وَهَارُونَ ﴿٤٨﴾

49. [Фиръавн] Гуфт: «Оё пеш аз он ки ба шумо ичозат диҳам, ба ӯ имон овардед? Бе тардид, ӯ ҳамон бузурги шумост, ки ба шумо чоду омӯхтааст. Пас, ба зудӣ хоҳед донист [ки муҷозотатон чист]. Яқинан, дастҳо ва пойҳоятонро баръакс [-и якдигар аз чапу рост] қатъ мекунам ва ҳамагиатонро ба дор меовезам»

50. Онон гуфтанд: «[Дар ин шиканча ва азоб] Ҳеч зиёне нест. Бе тардид, мо ба сӯи Парвардигорамон бозмегардем

51. Умед дорем, ки Парвардигорамон гуноҳони моро бубахшад, ки мо нахустин касоне ҳастем, ки [аз ин қавм ба Парвардигори Мӯсо] имон овардем»

52. Ва ба Мӯсо ваҳй кардем, ки: «Бандагонаро шабона [аз Миср] берун бибар; [зеро сипоҳи Фиръавн] ҳатман, ба дунболатон хоҳад омад»

53. Пас Фиръавн [чун аз мочаро огоҳ гардид] маъмуруни чамъоварӣ [неру]-ро ба шаҳрҳо фиристод

54. [Ва эълон кард] Инҳо [Бани Исроил] иддаи ночизанд

55. Ва ҷиддан моро ба хашм овардаанд

56. Ва мо ҳамагӣ комилан [хушёр] омодаи пайкорем»

قَالَ ءَامَنْتُمْ لَهُ قَبْلَ أَنْ ءَاذَنَ
لَكُمْ إِنَّهُ لَكَبِيرُكُمُ الَّذِي
عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَسَوْفَ
تَعْلَمُونَ لَأُقَطِّعَنَّ أَيْدِيَكُمْ
وَأَرْجُلَكُمْ مِمَّنْ خَلْفِ
وَلَأَصْلَبَنَكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٤٩﴾

قَالُوا لَا صَبِيرًا إِنَّا إِلَى رَبِّنَا
مُنْقَلِبُونَ ﴿٥٠﴾

إِنَّا نَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لَنَا رَبَّنَا
خَطَيْنَا أَلَمْ نَكُنْ أَوَّلَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٥١﴾

* وَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى أَنْ أَسْرِ
بِعِبَادِي إِنَّكَ مُتَّبَعُونَ ﴿٥٢﴾

فَأَرْسَلَ فِرْعَوْنُ فِي الْمَدَائِنِ
حٰشِرِينَ ﴿٥٣﴾

إِنَّ هَٰؤُلَاءِ لَشِرْذِمَةٌ قَلِيلُونَ ﴿٥٤﴾

وَأَنَّهُمْ لَنَا لَعَّٰظُونَ ﴿٥٥﴾

وَأِنَّا لَجَمِيعٌ حٰذِرُونَ ﴿٥٦﴾

57. Пас, ононро аз боғҳо ва чашмаҳо [-
и сарзамини Миср] берун овардем

فَأَخْرَجْنَاهُمْ مِّن جَنَّاتٍ
وَعُيُونٍ ﴿٥٧﴾

58. Ва аз ганҷҳо ва хонаҳои муҷаллал
[дур сохтем]

وَكُنُوزٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ ﴿٥٨﴾

59. Инчунин [кардем] ва Бани
Исроилро вориси он [сарвату дорой]
кардем

كَذَلِكَ وَأَوْرَثْنَاهَا بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿٥٩﴾

60. Пас, [сипоҳи Фиръавн] хангоми
тулуи офтоб ба таъқиби онон
пардохтанд

فَاتَّبَعُوهُمْ مُشْرِقِينَ ﴿٦٠﴾

61. Ва чун ду гурӯҳ якдигарро диданд,
ёрони Мӯсо гуфтанд: «Ҳатман, [дар
чанголи фиръавниён] гирифтorem»

فَلَمَّا تَرَاءَ الْجُمُعَانِ قَالَ أَصْحَابُ
مُوسَى إِنَّا لَمُدْرِكُونَ ﴿٦١﴾

62. [Мӯсо] Гуфт: «Ҳаргиз! Бе тардид,
Парвардигорам бо ман аст ва маро [ба
роҳи начот] ҳидоят хоҳад кард»

قَالَ كَلَّا إِنَّ مَعِيَ رَبِّي سَيَهْدِينِ ﴿٦٢﴾

63. Пас, ба Мӯсо ваҳй кардем:
«Асоятро ба дарё бизан», пас, [Нил]
шикофта шуд ва ҳар бахше [аз он]
ҳамчун кӯҳе бузург гашт

فَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنِ اضْرِبْ
بِعَصَاكَ الْبَحْرَ فَأَنْفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ
فِرْقٍ كَالظُّوْدِ الْعَظِيمِ ﴿٦٣﴾

64. Ва он гурӯҳи дигар [сипоҳи
Фиръавн]-ро ба он чо кашондем

وَأَرْفَعْنَا ثَمَّ الْأَخْرِيْنَ ﴿٦٤﴾

65. Ва Мӯсо ва ҳамаи касонеро, ки
ҳамроҳаш буданд, начот додем

وَأَنْجَيْنَا مُوسَىٰ وَمَنْ مَّعَهُ
أَجْمَعِينَ ﴿٦٥﴾

66. Ва дигаронро ғарқ намудем

ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْأَخْرِيْنَ ﴿٦٦﴾

67. Ҳатман, дар ин [мочаро] нишонае
[барои ибрат гирифтани] аст, вале
бештарашон муъмин набуданд

إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ
أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿٦٧﴾

68. Ва бе тардид, Парвардигорат
ҳамон шикастнопазири меҳрубон аст

وَأَنَّ رَبَّكَ لَهْوَ الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ ﴿٦٨﴾

69. [Эй паёмбар] Достони Иброҳимро
бар онон бозгӯ

وَأَنْتَ عَلَيْهِمْ نَبَأٌ بَرَّهِيمٍ ﴿٦٩﴾

70. Ҳангоме ки ба падар ва қавмаш
гуфт: «Чи чизро мепарастед?»

إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا

تَعْبُدُونَ ﴿٧٠﴾

71. Онон гуфтанд: «Бутҳоеро
мепарастем ва пайваста сар бар
остонашон дорем»

قَالُوا نَعْبُدُ أَصْنَامًا فَنَنْظِلُ لَهَا

عَٰكِفِينَ ﴿٧١﴾

72. [Иброҳим] Гуфт: «Оё вақте онҳоро
мехонед, [садои] шуморо
мешунаванд?»

قَالَ هَلْ يَسْمَعُونَكُمُ إِذْ

تَدْعُونَ ﴿٧٢﴾

73. Ё ба шумо суду зиён
мерасонанд?»

أَوْ يَنْفَعُونَكُمُ أَوْ يَضُرُّونَ ﴿٧٣﴾

74. Онон гуфтанд: «[На] Вале
падаронамонро ёфтем, ки чунин
мекарданд»

قَالُوا بَلْ وَجَدْنَا ءَابَاءَنَا كَذَٰلِكَ

يَفْعَلُونَ ﴿٧٤﴾

75. [Иброҳим] гуфт: «Оё дидед [ва
донистед] чизҳоеро, ки ҳамвора
мепарастидед

قَالَ أَفَرَأَيْتُمْ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ ﴿٧٥﴾

76. - [ҳам] шумо ва [ҳам] падаронатон
—

أَنْتُمْ وءَابَاؤُكُمْ الْأَقْدُمُونَ ﴿٧٦﴾

77. яқинан, [ҳамаи] онҳо душмани
[ақидаи тавҳидии] ман ҳастанд. Магар
Парвардигори чаҳониён

فَإِنَّهُمْ عَدُوٌّ لِّي إِلَّا رَبَّ

الْعَالَمِينَ ﴿٧٧﴾

78. Он [маъбуде], ки маро офарида ва
ҳидоятта мекунад

الَّذِي خَلَقَنِي فَهُوَ يَهْدِينِ ﴿٧٨﴾

79. Ва ҳамоне, ки ба ман ғизо медиҳад
ва серобам месозад

وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِ ﴿٧٩﴾

80. Ва ҳангоме ки бемор мешавам,
Ўст, ки шифоям медиҳад

وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ ﴿٨٠﴾

81. Ва касе, ки маро мемиронад ва
[дубора] зиндаам мекунад

وَالَّذِي يُمَيِّنُنِي ثُمَّ يُحْيِينِ ﴿٨١﴾

82. Ва касе, ки умед дорам рӯзи ҷазо
гуноҳонамро бубахшад

وَالَّذِي أَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لِي خَطِيئَتِي
يَوْمَ الدِّينِ ﴿٨٢﴾

83. Парвардигоро, ба ман донише [дар
дин] бубахш ва маро ба шоистагон
мулҳақ кун

رَبِّ هَبْ لِي حُكْمًا وَأَلْحِقْنِي
بِالصَّالِحِينَ ﴿٨٣﴾

84. Ва бароям дар ояндагон овозаи
нек қарор бидеҳ

وَأَجْعَلْ لِي لِسَانَ صِدْقٍ فِي
الْآخِرِينَ ﴿٨٤﴾

85. Ва маро аз ворисони биҳишти
пурнеъмат бигардон

وَأَجْعَلْنِي مِنْ وَرَثَةِ جَنَّةِ النَّعِيمِ ﴿٨٥﴾

86. Ва падарамро биёмурз, [ки] бе
тардид, дар зумраи гумроҳон буд

وَأَغْفِرْ لَأَبِي إِنَّهُ كَانَ مِنَ
الصَّالِينَ ﴿٨٦﴾

87. Ва рӯзе, ки [мардум] барангехта
мешаванд, маро расво [ва шарманда]
насос

وَلَا تُخْزِنِي يَوْمَ يُبْعَثُونَ ﴿٨٧﴾

88. Ҳамон рӯзе, ки молу фарзандон
суде намебахшанд

يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ ﴿٨٨﴾

89. Магар касе, ки бо қалби пок [ва
холӣ аз ширку нифоқ ва риё] ба
пешгоҳи Аллоҳ таоло биёяд»

إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿٨٩﴾

90. Ва [он рӯз] биҳишт барои
парҳезкорон наздик мегардад

وَأُزْلِفَتِ الْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٩٠﴾

91. Ва дузах барои гумроҳон ошкор
мешавад

وَبُرِّرَّتِ الْجَحِيمُ لِلْغَاوِينَ ﴿٩١﴾

92. Ва ба онон гуфта мешавад: «Он чи ба ҷои Аллоҳ таоло мепарастидед, [акнун] куҷо ҳастанд?»

وَقِيلَ لَهُمْ أَتَيْنَ مَا كُنْتُمْ
تَعْبُدُونَ ﴿٩٢﴾

93. Оё [онҳо дар баробари азоби илоҳӣ] ёриатон мекунад ё [ҳатто худ]-ро ёрӣ медиҳанд?»

مِن دُونِ اللَّهِ هَلْ يَنْصُرُونَكُمْ أَوْ
يَنْتَصِرُونَ ﴿٩٣﴾

94. Пас, онҳо [бутҳо] ҳамроҳи гумроҳон дар он [оташи ҳавлангез] афканда мешаванд

فَكَابُؤُوا فِيهَا هُمْ وَالْعَاوُونَ ﴿٩٤﴾

95. Ва [ҳамроҳи] тамоми лашкариёни Иблис

وَجُنُودُ إِبْلِيسَ أَجْمَعُونَ ﴿٩٥﴾

96. Дар он ҷо [мушрикони] дар ҳоли ситез [бо маъбудони ботил] мегӯянд:

قَالُوا وَهُمْ فِيهَا يَخْتَصِمُونَ ﴿٩٦﴾

97. «Ба Аллоҳ таоло савганд, ки мо дар гумроҳии ошкоре будем»

تَاللَّهِ إِنْ كُنَّا لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٩٧﴾

98. Он гоҳ ки шуморо бо Парвардигори ҷаҳониён баробар медонистем

إِذْ نُسَوِّدُكُمْ يَرْبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٩٨﴾

99. Ва моро касе ҷуз мучримон гумроҳ накард

وَمَا أَضَلَّنَا إِلَّا الْمُجْرِمُونَ ﴿٩٩﴾

100. Пас, [акнун] на ҳеҷ шафоатгаре дорем

فَمَا لَنَا مِنْ شَافِعِينَ ﴿١٠٠﴾

101. Ва на ҳеҷ дӯсти меҳрубоне

وَلَا صَدِيقٍ حَمِيمٍ ﴿١٠١﴾

102. Пас, кош бозгаште [ба дунё] доштем ва дар зумраи муъминон қарор мегирифтем»

فَلَوْ أَنَّ لَنَا كَرَّةً فَنَكُونُ مِنَ
الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٢﴾

103. Ҳатман, дар ин [мочаро] нишонае [барои ибрат гирифтани] аст, вале бештарашон муъмин набуданд

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ
أَكْثَرَهُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾

104. Ва бе тардид, Парвардигорат ҳамон шикастнопазири меҳрубон аст

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٠٤﴾

105. Қавми Нух паёмбаронро дурӯғгӯ ангошанд

كَذَّبَتْ قَوْمُ نُوحٍ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٠٥﴾

106. Он гоҳ ки бародарашон Нух ба онон гуфт: «Оё [аз Аллоҳ таоло] парво намекунед?»

إِذْ قَالَ لَهُمُ أَخُوهُمْ نُوحٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٠٦﴾

107. Ба ростӣ, ман барои шумо паёмбари амин ҳастам

إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٠٧﴾

108. Пас, аз Аллоҳ таоло парво кунед ва мутеи [дастурҳои] ман бошед

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا أَمْرًا

109. Ва ман [дар баробари рисолатам] ҳеҷ подоше аз шумо намехоҳам. Подоши ман танҳо бар [ухдаи] Парвардигори чаҳониён аст

وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِي إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٠٩﴾

110. Пас, аз Аллоҳ таоло парво кунед ва мутеи [дастурҳои] ман бошед»

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا أَمْرًا

111. Онон гуфтанд: «Оё ба ту имон биеварем, дар ҳоле ки [фақат] фурумоягон] аз ту пайравӣ кардаанд?»

﴿قَالُوا أَلَمْ نَكُنْ لَكَ وَاتَّبَعَكَ الْأَرْذَلُونَ﴾ ﴿١١١﴾

112. [Нух] Гуфт: «Ман ба он чи онон [дар гузашта] мекарданд, чи донише дорам?

قَالَ وَمَا عَلِمِي بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١١٢﴾

113. Ҳисоби онон танҳо бо Парвардигори ман аст. Агар мефаҳмед [чунин сухани газофе нагӯед]

إِنْ حِسَابُهُمْ إِلَّا عَلَى رَبِّي لَوْ تَشْعُرُونَ ﴿١١٣﴾

114. Ва ман [ҳаргиз] муъминонро тард [дур] намекунам

وَمَا أَنَا بِطَارِدِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٤﴾

115. Ман ҷуз бимдиҳандаи ошкор нестам»

إِن أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿١١٥﴾

116. Онон гуфтанд: «Эй Нух, агар [аз даъватат] даст барнадорӣ, ҳатман, сангсор мешавӣ»

قَالُوا لَئِنْ لَمْ تَنْتَهَ يَنْتُوخْ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمَرْجُومِينَ ﴿١١٦﴾

117. Ū гуфт: «Парвардигоро, қавмам маро дурӯғгӯ ангошанд
118. Пас, миёни ману эшон доварӣ кун ва маро ва муъминонеро, ки ҳамроҳам ҳастанд, наҷот бидеҳ»
119. Пас, ū ва афродеро, ки ҳамроҳаш буданд, дар [он] киштии оғанда [пур аз инсону ҳайвон] наҷот додем
120. Ва боқимондагонро ғарқ кардем
121. Ҳатман, дар ин [мочаро] нишонае [барои ибрат гирифтани] аст, вале бештарашон муъмин набуданд
122. Ва бе тардид, Парвардигорат ҳамон шикастнопазири меҳрубон аст
123. [Қавми] Од паёмбаронро дурӯғгӯ ангошанд
124. Он гоҳ ки бародарашон Ҳуд ба онон гуфт: «Оё [аз Аллоҳ таоло] парво намекунад?»
125. Ба ростӣ, ман барои шумо паёмбари амин ҳастам
126. Пас, аз Аллоҳ таоло парво кунед ва мутеи [дастурҳои] ман бошед
127. Ва ман [дар баробари рисолатам] ҳеҷ подоше аз шумо намехоҳам. Подоши ман танҳо бар [ухдаи] Парвардигори чаҳониён аст
128. Оё бар ҳар макони баланде биное беҳуда месозед?

قَالَ رَبِّ إِنَّ قَوْمِي كَذَّبُونِ ﴿١١٧﴾

فَأَفْتَحْ بَيْنِي وَبَيْنَهُمْ فَتَحًا وَنَجِيًّا

وَمَنْ مَعِيَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٨﴾

فَأَنْجِئْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي الْفُلِّ

الْمَشْحُونِ ﴿١١٩﴾

ثُمَّ أَعْرَفْنَا بَعْدَ الْبَاقِينَ ﴿١٢٠﴾

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ

أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٢١﴾

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٢٢﴾

كَذَّبَتْ عَادُ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٢٣﴾

إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ هُودٌ أَلَا

تَتَّقُونَ ﴿١٢٤﴾

إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٢٥﴾

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا أَمْرًا ﴿١٢٦﴾

وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ

أَجْرِي إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٢٧﴾

أَتَبْنُونَ بِكُلِّ رِيعٍ آيَةً تَعْبَثُونَ ﴿١٢٨﴾

129. Ва қасрҳо ва қалъаҳои муҳкаму
устувор бино мекунед, гӯиё [дар дунё]
ҷовидонаед

وَتَتَّخِذُونَ مَصَانِعَ لَعَلَّكُمْ
تَخْلُدُونَ ﴿١٢٩﴾

130. Ва чун [ба касе] ҳамлавар
мешавед, [бараҳм ва] золимона ҳамла
мекунед

وَإِذَا بَطِشْتُمْ بَطِشْتُمْ جَبَّارِينَ ﴿١٣٠﴾

131. Пас, аз Аллоҳ таоло парво кунед
ва мутеи [дастурҳои] ман бошед

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٣١﴾

132. Ва аз касе парво кунед, ки ба
шумо [неъматҳои чунон фаровон] ато
кардааст, ки худ [онҳоро беҳтар]
медонед

وَاتَّقُوا الَّذِي أَمَدَّكُمْ بِمَا
تَعْلَمُونَ ﴿١٣٢﴾

133. Ў ба шумо чаҳорпоёну фарзандон
[-и бисёр] ато кардааст

أَمَدَّكُمْ بِأَنْعَامٍ وَبَنِينَ ﴿١٣٣﴾

134. Ва боғҳо ва чашмасорҳо

وَجَنَّتِ وَعُيُونٍ ﴿١٣٤﴾

135. Ба ростӣ, ки ман аз азоби рӯзи
бузург бар шумо метарсам”

إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ
عَظِيمٍ ﴿١٣٥﴾

136. Онон гуфтанд: “Чи моро панд
бидиҳӣ, ё надидӣ, бароямон яксон аст
[ва аз ту тоат намекунем]

قَالُوا سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَوَعَظْتَ أَمْ لَمْ
تَكُنْ مِنَ الْوَاعِظِينَ ﴿١٣٦﴾

137. Ин [оини мо ҳамон] равиши
пешиниён аст

إِنْ هَذَا إِلَّا خُلُقُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٣٧﴾

138. ва мо [ҳаргиз] азоб нахоҳем шуд»

وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿١٣٨﴾

139. Пас, онон Ҳудро дурӯғгӯ
ангоштанд. Пас, Мо [низ] ҳалокашон
кардем. Ҳатман, дар ин [мочаро]
нишонае [барои ибрат гирифтани] аст
ва бештарашон муъмин набуданд

فَكَذَّبُوهُ فَأَهْلَكْنَاهُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ
لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ
مُؤْمِنِينَ ﴿١٣٩﴾

140. Ва бе тардид, Парвардигорат
шикастнопазири меҳрубон аст

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٤٠﴾

141. [Қавми] Самуд паёмбаронро дурӯғу ангошанд

كَذَّبَتْ ثَمُودُ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٤١﴾

142. Он гоҳ ки бародарашон Солеҳ ба онон гуфт: «Оё [аз Аллоҳ таоло] парво намекунед?

إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ صَالِحٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٤٢﴾

143. Ба ростӣ, ман барои шумо паёмбари амин ҳастам

إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٤٣﴾

144. Пас, аз Аллоҳ таоло парво кунед ва мутеи [дастурҳои] ман бошед

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا أَمْرًا

145. Ва ман [дар баробари рисолатам] ҳеҷ подоше аз шумо намехоҳам. Подоши ман танҳо бар [ухдаи] Парвардигори чаҳониён аст

وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِي إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٤٤﴾

146. Оё [мепиндоред, ки] шуморо дар неъматҳои, ки ин ҷост, осуда раҳо мекунанд?

أَتُنذِرُونَ فِي مَا هَلَهْنَا أُمَمِينَ ﴿١٤٥﴾

147. Дар [ин] боғҳо ва чашмасорҳо

فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٤٦﴾

148. Ва [дар канори ин] киштзорҳо ва нахлҳои, ки меваҳои нарма расидааст?

وَرُزُوعٍ وَنَخْلٍ طَلَعَتْ هَضِيمٌ ﴿١٤٧﴾

149. Ва моҳирона аз кӯҳҳо [барои худ] хонаҳои метарошед

وَتَنَجُّونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا فَرِهِينَ ﴿١٤٨﴾

150. Пас, аз Аллоҳ таоло парво кунед ва мутеи [дастурҳои] ман бошед»

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا أَمْرًا

151. Ва аз исрофкорон [-и гунаҳгор] пайравӣ накунед

وَلَا تُطِيعُوا أَمْرَ الْمُسْرِفِينَ ﴿١٤٩﴾

152. [Ҳамон] Касоне, ки дар замин ба фасод мепардозанд ва [хештанро] ислоҳ намекунанд”

الَّذِينَ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ ﴿١٥٠﴾

153. Онон гуфтанд: «[Эй Солеҳ] Чуз ин нест, ки ту чодушудай

قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمَسْحَرِينَ ﴿١٥٣﴾

154. Ту чуз башаре ҳаммонанди мо нестӣ, пас, агар рост мегӯӣ, нишонае [бар паёмбарият] биёвар”

مَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا فَأْتِ بِآيَةٍ
إِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِينَ ﴿١٥٤﴾

155. [Солеҳ] Гуфт: «Ин модашутурест, ки саҳме аз об [-и чашма] дорад ва [рӯзҳои муайяне низ] шумо саҳме аз об доред

قَالَ هٰذِهِ نَاقَةٌ لَهَا شِرْبٌ وَلَكُمْ
شِرْبٌ يَوْمَ مَعْلُومٍ ﴿١٥٥﴾

156. Пас, [камтарин] озоре ба он нарасонед, ки азоби рӯзи бузург шуморо фаро мегирад”

وَلَا تَمْسُوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذَكُمْ
عَذَابٌ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥٦﴾

157. Пас, онро [захмӣ карданд ва] куштанд ва [он гоҳ аз кардаи худ] пушаймон шуданд

فَعَقَرُوهَا فَاصْبَحُوا نَدِيمِينَ ﴿١٥٧﴾

158. Пас, азоб [-и илоҳӣ] ононро фуруӯ гирифт. Бе гумон, дар ин [мочаро] нишонае [барои ибрат гирифтани] аст ва бештарашон муъмин набуданд

فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ إِنَّ فِي ذٰلِكَ لَآيَةً
وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٥٨﴾

159. Ва бе тардид, Парвардигорат ҳамон шикастнопазири меҳрубон аст

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٥٩﴾

160. Қавми Лут [низ] паёмбаронро дурӯғӯ ангоштанд

كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٦٠﴾

161. Он гоҳ ки бародарашон Лут ба онон гуфт: «Оё [аз Аллоҳ таоло] парво намекунед?

إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ لُوطُ أَلَا
تَتَّقُونَ ﴿١٦١﴾

162. Ба ростӣ, ман барои шумо паёмбаре амин ҳастам

إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٦٢﴾

163. Пас, аз Аллоҳ таоло парво кунед ва мутеи [дастурҳои] ман бошед»

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٦٣﴾

164. Ва ман [дар баробари рисолатам]
ҳеч подоше аз шумо намехоҳам.
Подоши ман танҳо бар [ухдаи]
Парвардигори ҷаҳониён аст

وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ
أَجْرِي إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٤﴾

165. Аз мардуми ҷаҳон бо мардон
меомезед

أَتَأْتُونَ الذُّكْرَانَ مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٥﴾

166. ва ҳамсаронеро, ки Аллоҳ таоло
бароятон офаридааст, раҳо мекунед?
Балки шумо гурӯҳи мутачовизед

وَتَذَرُونَ مَا خَلَقَ لَكُمْ رَبُّكُمْ
مِنْ أَزْوَاجِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ
عَادُونَ ﴿١٦٦﴾

167. Онон гуфтанд: «Эй Лут, агар [аз
ин амру наҳй] даст барнадорӣ, ҳатман,
[аз шахр] ихроҷ мешавӣ»

قَالُوا لَئِنْ لَمْ تَنْتَهَ يَلُوطُ لَتَكُونَنَّ
مِنَ الْمُخْرَجِينَ ﴿١٦٧﴾

168. [Лут] Гуфт: «Ман душмани
[сарсаҳти] ин коратон ҳастам

قَالَ إِنِّي لِعَدْلِكُمْ مِنَ الْقَالِينَ ﴿١٦٨﴾

169. Парвардигоро, ман ва
хонаводаамро аз [оқибати] он чи [инҳо]
анҷом медиҳанд, наҷот деҳ»

رَبِّ نَجِّنِي وَأَهْلِي مِمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٦٩﴾

170. Пас, мо ӯ ва ҳамаи хонаводаашро
наҷот додем

فَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ ﴿١٧٠﴾

171. Магар пиразане, ки дар миёни
бозмондагон [дар азоб] буд

إِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَابِرِينَ ﴿١٧١﴾

172. Сипас дигаронро нобуд кардем

ثُمَّ دَمَرْنَا الْأَخْرِينَ ﴿١٧٢﴾

173. Ва бар онон бороне [аз санг]
боронидем ва борони
бимдодашудагон чи бад буд!

وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا نَسَاءً مَطَرُ
الْمُنذَرِينَ ﴿١٧٣﴾

174. Бе гумон, дар ин [мочаро]
нишонае [барои ибрат гирифтани] аст
ва бештарашон муъмин набуданд

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ
أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٧٤﴾

175. Ва бе тардид, Парвардигорат
ҳамон шикастнопазири меҳрубон аст

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٧٥﴾

176. Асҳоби Айка [низ] паёмбаронро
дурӯғӯ ангоштанд

كَذَّبَ أَصْحَابُ لَيْكَةِ

الْمُرْسَلِينَ ﴿١٧٦﴾

177. Он гоҳ ки Шуайб ба онон гуфт:
«Оё [аз Аллоҳ таоло] парво
намекунед?

إِذْ قَالَ لَهُمْ شُعَيْبٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٧٧﴾

178. Ба ростӣ, ман барои шумо
паёмбаре амин ҳастам

إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٧٨﴾

179. Пас, аз Аллоҳ таоло парво кунед
[битарсед] ва мутеи [дастурҳои] ман
бошед»

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٧٩﴾

180. Ва ман [дар баробари рисолатам]
ҳеҷ подоше аз шумо намехоҳам.
Подоши ман танҳо бар [ухдаи]
Парвардигори чаҳониён аст

وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ

أَجْرِي إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٨٠﴾

181. Паймонаро тамом бидиҳед ва
камфурӯшӣ накунед

*أَوْفُوا الْكَيْلَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ

الْمُخْسِرِينَ ﴿١٨١﴾

182. Ва бо тарозуи дуруст вазн кунед

وَزِنُوا بِالْقِسْطِ أَيْ الْمُسْتَقِيمِ ﴿١٨٢﴾

183. Ва колои мардумро кам надихед
[ва ҳаққашонро зоеъ накунед] ва дар
замин ба фасод [ва табоҳӣ] накушед

وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا

تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿١٨٣﴾

184. Ва аз касе, ки шумо ва умматҳои
пешинро офарид, парво кунед
[битарсед]

وَاتَّقُوا الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالْحَيَلَةَ

الْأُولَىٰ ﴿١٨٤﴾

185. Онон гуфтанд: «[Эй Шуайб] Чӯз
ин нест, ки ту ҷодушудай

قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ ﴿١٨٥﴾

186. Ту чуз башаре ҳаммонанди мо
нестӣ ва мо туро дурӯғӯ мепиндорем

وَمَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا وَإِن
نَّظُنُّكَ لَمِنَ الْكٰذِبِيْنَ ﴿١٨٦﴾

187. Пас, агар рост мегӯӣ, поре аз
осмонро бар [сари] мо биандоз»

فَأَسْقِطْ عَلَيْنَا كِسْفًا مِّنَ السَّمَاءِ
إِن كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ ﴿١٨٧﴾

188. [Шуайб] Гуфт: «Парвардигорам ба
он чи мекунед, донотар аст»

قَالَ رَبِّ اَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ ﴿١٨٨﴾

189. Пас, ӯро дурӯғӯ ангошанд ва
азоби рӯзи абр [-и оташбор] ононро
фаро гирифт. Ба ростӣ, ки он [борони
оташ] азоби рӯзи ҳавлноке буд

فَكَذَّبُوهُ فَاَخَذَهُمْ عَذَابُ يَوْمِ
الظُّلْمَةِ اِنَّهٗ كَانَ عَذَابَ يَوْمٍ
عَظِيْمٍ ﴿١٨٩﴾

190. Бе гумон, дар ин [моҷаро]
нишонае [барои ибрат гирифтани] аст;
ва бештарашон муъмин набуданд

إِنِّ فِيْ ذٰلِكَ لَايَةٌ وَمَا كَانَ
اَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِيْنَ ﴿١٩٠﴾

191. Ва бе тардид, Парвардигорат
ҳамон шикастнопазири меҳрубон аст

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيْزُ الرَّحِيْمُ ﴿١٩١﴾

192. Ва ба ростӣ, [ин] Қуръон
фуруфиристодаи Парвардигори
чаҳониён аст

وَإِنَّهٗ لَتَنْزِيْلٌ رَّبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿١٩٢﴾

193. Рӯҳу-л-амин [Ҷабраил] онро
фуруд овардааст

نَزَلَ بِهٖ الرُّوْحُ الْاَمِيْنُ ﴿١٩٣﴾

194. Бар қалби ту [нозил кардааст], то
бимдиҳанда бошӣ

عَلَى قَلْبِكَ لِتَكُوْنَ مِنَ
الْمُنذِرِيْنَ ﴿١٩٤﴾

195. [Қуръонро] Ба забони арабии
равшан [нозил намуд]

بِلِسَانٍ عَرَبِيٍّ مُّبِيْنٍ ﴿١٩٥﴾

196. Ва бе тардид, [башорати нузули]
он дар китобҳои пешиниён [низ омада]
аст

وَإِنَّهٗ لَفِيْ زُبُرِ الْاَوَّلِيْنَ ﴿١٩٦﴾

197. Оё ҳамин нишона барояшон кофӣ нест, ки уламои Бани Исроил аз [ҳақиқати] Қуръон огоҳанд?

أَوَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ آيَةٌ أَنْ يَعْلَمَهُ
عُلَمَاءُ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٧٧﴾

198. Ва агар онро бар баъзе аз ғайриарабҳо нозил мекардем

وَلَوْ نَزَّلْنَاهُ عَلَىٰ بَعْضِ
الْأَعْيُنِ ﴿١٧٨﴾

199. Ва [паёмбар] онро барояшон мехонд, ба он имон намеоварданд

فَقَرَأَهُ عَلَيْهِمْ مَا كَانُوا بِهِ
مُؤْمِنِينَ ﴿١٧٩﴾

200. [Оре] Ин гуна он [куфру такзиб]-ро дар дилҳои гунаҳгорон ҷой додем

كَذَلِكَ سَلَكْنَاهُ فِي قُلُوبِ
الْمُجْرِمِينَ ﴿٢٠٠﴾

201. Аммо ба он имон намеоваранд, то он гоҳ ки азоби дарднокро бубинанд

لَا يُؤْمِنُونَ بِهِ حَتَّىٰ يَرَوْا الْعَذَابَ
الْأَلِيمَ ﴿٢٠١﴾

202. Пас, ногаҳон дар ҳоле ки беҳабаранд, ба суроғашон меояд

فَيَأْتِيهِمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٠٢﴾

203. Пас, [дар он ҳол] мегӯянд: “Оё муҳлате [барои тавба] хоҳем дошт?”

فَيَقُولُوا هَلْ نَحْنُ مُنظَرُونَ ﴿٢٠٣﴾

204. Оё онон азоби моро ба шитоб хосторанд?

أَفِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿٢٠٤﴾

205. Оё донистӣ, ки агар ононро солҳо [аз зиндагии дунё] баҳраманд созем

أَفَرَأَيْتَ إِنْ مَتَّعْنَاهُمْ سِنِينَ ﴿٢٠٥﴾

206. Сипас он чи ки ба онон ваъда дода шудааст, ба суроғашонн биёяд

ثُمَّ جَاءَهُمْ مَا كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿٢٠٦﴾

207. Ин баҳрамандиашон [аз дунё дар ҳангоми азоб] суде барояшон нахоҳад дошт?

مَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا
يُمْتَعُونَ ﴿٢٠٧﴾

208. Ва Мо [сокинони] ҳеч шаҳреро
ҳалок накардем, магар ин ки
хушдордиҳандагоне [аз паёмбарон]
дошанд

وَمَا أَهْلَكْنَا مِنْ قَرِيَةٍ إِلَّا لَهَا
مُنذِرُونَ ﴿٢٠٨﴾

209. То ононро панд диҳанд ва Мо
ҳаргиз ситамгор набудаем [ки итмоми
хучҷат накунем]

ذِكْرِي وَمَا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٢٠٩﴾

210. Ва ин Қуръонро шаётин нозил
накардаанд

وَمَا تَنَزَّلَتْ بِهِ الشَّيَاطِينُ ﴿٢١٠﴾

211. Онон на дархӯри ин коранд ва на
тавонашро доранд

وَمَا يَنْبَغِي لَهُمْ وَمَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٢١١﴾

212. Бе тардид, онон аз шунидани
[вахӣ] барканоранд

إِنَّهُمْ عَنِ السَّمْعِ لَمَعْزُولُونَ ﴿٢١٢﴾

213. Пас, [эй паёмбар] ҳеч маъбудеро
бо Аллоҳ таоло махон, ки азоб хоӣ
шуд

فَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ
فَتَكُونَ مِنَ الْمَعْذِبِينَ ﴿٢١٣﴾

214. Ва хешовандони наздикатро [аз
азоби илоҳӣ] бим деҳ

وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ ﴿٢١٤﴾

215. Ва бо муъминоне, ки аз ту
пайравӣ кардаанд, меҳрубон [-у
фурӯтан] бош

وَأَخْفِضْ جَنَاحَكَ لِمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ
الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢١٥﴾

216. Пас, агар аз [фармони] ту сарпечӣ
карданд, бигӯ: “Ба ростӣ, ман аз он чи
мекунед, безорам”

فَإِنْ عَصَوْكَ فَقُلْ إِنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا
تَعْمَلُونَ ﴿٢١٦﴾

217. Ва бар [Аллоҳӣ] шикастнопазири
меҳрубон таваккал кун

وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ ﴿٢١٧﴾

218. Ҳамон ки чун [барои ибодат]
бармеҳезӣ, туро мебинад

الَّذِي يَرِنُّكَ حِينَ تَقُومُ ﴿٢١٨﴾

219. Ва ҳаракат [ва нишасту бархости]
туро миёни сачдакунандагон
[мебинад]

وَتَقَلَّبُكَ فِي السَّلْجِدِينَ ﴿٢١٩﴾

220. Бе тардид, Ў ҳамон шунавои
доност

221. Оё ба шумо хабар диҳам, ки
шаётин бар чи касе нозил мешаванд?

222. Бар ҳар дурӯғғуи гунаҳкор

223. Онон шунидаҳое [-ро, ки дуздона
аз малакут гӯш додаанд, ба ҷодугарон
ва фолгирон] илқо мекунанд ва
бештарашон дурӯғғу ҳастанд

224. Ва [Муҳаммад шоир нест, зеро]
шоиронро гумроҳон пайравӣ мекунанд

225. Оё надидӣ, ки онон дар ҳар лағву
беҳудае [ҳайрону] саргаштаанд?

226. Ва чизеро мегӯянд, ки [худ ба он
эътиқод надоранд ва] амал
намекунанд?

227. Магар касоне, ки имон овардаанд
ва корҳои шоиста анҷом додаанд ва
Аллоҳро бисёр ёд кардаанд ва пас аз
он ки ситам диданд, интиқом
гирифтанд [ва бо шеъри худ аз ислому
муслимин дифоъ намуданд] ва касоне,
ки ситам карданд, ба зудӣ хоҳанд
донист, ба чи бозгаштгоҳе
бозмегарданд

إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٢٢٠﴾

هَلْ أَنْتَبَّكُمْ عَلَىٰ مَنْ نَزَّلُ

الشَّيْطِينِ ﴿٢٢١﴾

نَزَّلُ عَلَىٰ كُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ ﴿٢٢٢﴾

يُلْقُونَ السَّعَةَ وَأَكْثَرُهُمْ

كَذِبُونَ ﴿٢٢٣﴾

وَالشُّعْرَاءُ يَتَّبِعُهُمُ الْغَاوُونَ ﴿٢٢٤﴾

أَلَمْ تَرَ أَنَّهُمْ فِي كُلِّ وَادٍ يَهِيمُونَ ﴿٢٢٥﴾

وَأَنَّهُمْ يَقُولُونَ مَا لَا يَفْعَلُونَ ﴿٢٢٦﴾

إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا

الصَّالِحَاتِ وَذَكَرُوا اللَّهَ كَثِيرًا

وَأَنْتَصَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا ظَلَمُوا ۗ

وَسَيَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَيَّ مُنْقَلَبٍ

يَنْقَلِبُونَ ﴿٢٢٧﴾

Сураи Намл النمل

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. То, син. Ин оёти Қуръон ва китобе равшангар аст

طَسَّ تِلْكَ ءَايَاتُ الْقُرْءَانِ وَكِتَابِ

مُؤْمِنِينَ ﴿١﴾

2. [Ки] Ҳидояту башорате барои муъминон аст

هُدًى وَبُشْرَىٰ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٢﴾

3. [Ҳамон] Касоне, ки намоз барпо медоранд ва закот мепардозанд ва ба охират яқин доранд

الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ
الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ

يُوقِنُونَ ﴿٣﴾

4. Дар ҳақиқат, касоне, ки ба охират имон намеоваранд, аъмолашонро барояшон орастаем, пас, [қурдилу] саргаштаанд

إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ زَيَّنَّا
لَهُمْ أَعْمَالَهُمْ فهُمْ يَظُنُّونَ ﴿٤﴾

5. Ононанд, ки азоби дарднок [дар пеш] доранд ва дар охират зиёнкортаранд

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَهُمْ سُوءُ الْعَذَابِ
وَهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمُ الْأَخْسَرُونَ ﴿٥﴾

6. Ва [эй паёмбар] яқинан, ту Қуръонро аз пешгоҳи [Парвардигори] ҳақими доно дарёфт мекуни

وَأَنَّكَ لَتَلَقَىٰ الْقُرْءَانَ مِن لَّدُنْ

حَكِيمٍ عَلِيمٍ ﴿٦﴾

7. [Ёд кун аз] Ҳангоме ки Мӯсо ба хонаводааш гуфт: “[Биистед] Ман оташе [аз дур] дидам. Ба зудӣ хабаре аз он бароятон меоварам ё шуълаи оташе меоварам, то гарм шавед”

إِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِأَهْلِهِ إِنِّي آنَسْتُ

نَارًا سَاءَ تَأْتِيكُمْ مِنهَا بِخَبَرٍ أَوْ

ءَاتِيكُمْ بِشَهَابٍ مِّن سَّمَاءٍ لَّعَلَّكُمْ

تَصْطَلُونَ ﴿٧﴾

8. Пас, чун ба он [оташ] расид, нидо дода шуд, ки: “Муборак [ва хучаста] бод он ки дар оташ аст ва ҳар [фариштае], ки перомуни он аст ва поку муназзаҳ аст Аллоҳ таоло – Парвардигори ҷаҳониён

9. Эй Мӯсо, ба ростӣ, ки Манам Аллоҳи шикастнопазири ҳақим

10. Ва асоятро биафкан. Пас, чун [Мӯсо] онро дид, ки ҳамчун море [бо суръат] меҳазад, [аз тарс] пушт кард ва гурехт ва бознагашт. [Нидо омад] “Эй Мӯсо, натарс! Паёмбарон дар пешгоҳи Ман ҳеҷ тарсе надоранд

11. Аммо касе, ки ситам кунад, он гоҳ [пас аз тавба] бади ро ба неки табдил намояд, [бидонад, ки] бе тардид, Ман омурзандаи меҳрубонам

12. Ва дастатро дар гиребон фуру бар, [то] сапед ва бидуни айб [-у бемории песи] хориҷ шавад. [Ин муъҷизаест] Дар зумраи муъҷизоти нуҳгона [ки бояд] ба сӯйи Фиръавн ва қавмаш [бибарӣ, чаро ки] бе тардид, онон гурӯҳе нофармонанд”

13. Пас, чун оёти Мо равшан [-у возеҳ] ба сӯяшон омад, гуфтанд: “Ин ҷодуе ошкор аст”

14. Ва онҳоро аз рӯи ситаму саркашӣ инкор карданд, дар ҳоле ки дилҳояшон ба онҳо яқин доштанд; пас бингар, ки саранҷоми муфсидон чи гуна бувад

فَلَمَّا جَاءَهَا نُودِيَ أَنْ بُورِكَ مَنْ
فِي النَّارِ وَمَنْ حَوْلَهَا وَسُبْحَانَ اللَّهِ
رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٨﴾

يَمُوسَىٰ إِنَّهُ أَنَا اللَّهُ الْعَزِيزُ
الْحَكِيمُ ﴿٩﴾

وَأَلْقِ عَصَاكَ فَلَمَّا رَآهَا تَهْتَزُّ
كَأَنهَا جَانٌّ وَلَّى مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْ
يَمُوسَىٰ لَا تَخَفْ إِنِّي لَا يَخَافُ
لَدَى الْمُرْسَلُونَ ﴿١٠﴾

إِلَّا مَنْ ظَلَمَ ثُمَّ بَدَّلْ حُسْنًا بَعْدَ
سُوِّ فَإِنِّي غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١١﴾

وَأَدْخِلْ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجُ
بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوِّ فِي سَعٍ
ءَايَاتٍ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَقَوْمِهِ ۚ إِنَّهُمْ
كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿١٢﴾

فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ ءَايَاتُنَا مُبْصِرَةً قَالُوا
هَذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿١٣﴾

وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنفُسُهُمْ
ظُلْمًا وَعُلُوًّا فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ
عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٤﴾

15. Ва ба ростй, ба Довуд ва Сулаймон донише [азим] додем ва онон гуфтанд: “Ситоиш аз они Аллоҳ таоло аст, ки моро бар бисёре аз бандагони муъмини худ бартарй бахшид”

16. Ва Сулаймон аз Довуд мерос бурд ва гуфт: “Эй мардум, [фаҳми] забони парандагон ба мо омӯхта шуда ва аз ҳар чиз ба мо [баҳрае] додаанд. Бе тардид, ин фазле ошкор [аз ҷониби Парвардигор] аст”

17. Ва сипоҳиёни Сулаймон – аз чинну инс ва парандагон – наздаш гирд омаданд; он гоҳ муназзам [ва пайваста дар канори якдигар] мерафтанд

18. [Онон ба роҳи худ идома доданд], то вақте ба сарзамини мӯрчагон [дар Шом] расиданд. Мӯрчае гуфт: “Эй мӯрчагон, ба лонаҳои худ биравед, то Сулаймон ва лашкариёнаш шуморо [надида ва] надониста поймол накунад”

19. Пас [Сулаймон] аз сухани он [мӯрча] хандид ва гуфт: «Парвардигоро, ба ман тавфиқ бидех, то шуқри неъматеро, ки бар ман ва бар падару модарам арзонӣ доштай ба ҷой оварам ва [ёриам кун, то] коре шоистае анҷом диҳам, ки мояи хушнудиат гардад ва ба раҳмати хеш маро дар ҷамъи бандагони шоистаат ворид кун”

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ عِلْمًا
وَقَالَ أَحْمَدُ لِلَّهِ الَّذِي فَضَّلَنَا عَلَى
كَثِيرٍ مِّنْ عِبَادِهِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥﴾

وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ وَقَالَ يَتَاءَتِيهَا
النَّاسُ عُلْمَنَا مَنْطِقَ الطَّيْرِ
وَأُوتِينَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ إِنَّ هَذَا لَهُوَ
الْفَضْلُ الْمُبِينُ ﴿١٦﴾

وَحُسْرَى لِّسُلَيْمَانَ جُنُودُهُ مِنَ الْجِنِّ
وَالْإِنْسِ وَالطَّيْرِ فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٧﴾

حَتَّىٰ إِذَا أَتَوْا عَلَىٰ وَادِ النَّمْلِ قَالَتْ
نَمْلَةٌ يَا أَيُّهَا النَّمْلُ ادْخُلُوا
مَسَاكِنَكُمْ لَا يَحْطَمَنَّكُمْ
سُلَيْمَانُ وَجُنُودُهُ وَهُمْ لَا
يَشْعُرُونَ ﴿١٨﴾

فَتَبَسَّمَ ضَاحِكًا مِّن قَوْلِهَا وَقَالَ
رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ
الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَتِي وَأَنْ
أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَدْخِلْنِي
بِرَحْمَتِكَ فِي عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ ﴿١٩﴾

20. Ва [Сулаймон ҳоли] парандагонро чӯё шуд ва гуфт: «Чи шудааст, ки худхудро намебинам? [Оё чойе пинҳон шуда] ё ғоиб аст?

21. [Пас, чун ўро наёфт гуфт] Ҳатман, ба сахтӣ муҷозот мекунам ё сарашро мебурам, магар он ки далели равшане [барои ғайбаташ] биёварад»

22. Пас, дере напойд [ки худхуд омад] ва гуфт: «Аз чизе огоҳӣ ёфтаам, ки ту бад-он огоҳӣ наёфтаӣ ва аз [сарзамини] Сабаъ бароят хабаре боэътимод овардаам

23. Ман [он чо] занеро ёфтаам, ки бар онон фармонравой мекунад ва [ба ӯ] аз ҳар гуна неъмате додаанд ва тахти бузурге дорад

24. Ӯ ва қавмашро дидам, ки ба чойи Аллоҳ таоло барои хуршед сачда мекунад ва шайтон корҳои [ботили] ононро барояшон ораста ва эшонро аз роҳ [-и рост] боздоштааст, аз ин рӯ, ҳидоят намешаванд»

25. [Шайтон фиребашон додааст] То барои Аллоҳ таоло сачда накунад [ҳамон маъбуде], ки ниҳони осмонҳо ва заминро ошкор мекунад ва он чиро, ки пинҳон мекунад ва ошкор месозед, [ҳамаро] медонад

26. Аллоҳ таоло, ки ҳеч маъбуде [ба ҳақ] ҷуз ӯ нест, Парвардигори Арши бузург аст

وَتَفَقَّدَ الطَّيْرَ فَقَالَ مَا لِيَ لَا أَرَى
الَّذِي أُهْدِيهِ أَمْ كَأَن مِّنَ الْعَالَمِينَ ﴿٢٠﴾

لَأُعَذِّبَنَّهُ عَذَابًا شَدِيدًا أَوْ
لَأَذْبَحَنَّهُ أَوْ لِيَأْتِيَنِي بِسُلْطٰنٍ
مُّبِينٍ ﴿٢١﴾

فَمَكَتْ عَنِّي رَاعِيَةً فَقَالَ أَحَطْتُ
بِمَا لَمْ تُحِطْ بِهِءَ وَجِئْتُكَ مِنْ سَبَإٍ
بِنَبَأٍ يَقِينٍ ﴿٢٢﴾

إِنِّي وَجَدْتُ أَمْرًا تَمَلِكُهُمْ
وَأُورِثِيَّتَ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَلَهَا عَرْشٌ
عَظِيمٌ ﴿٢٣﴾

وَوَجَدْتَهَا وَقَوْمَهَا يَسْجُدُونَ
لِلشَّمْسِ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَرَبِّينَ لَهُمْ
الشَّيْطٰنُ أَعْمَلَهُمْ فَمَدَّهُمْ عَنِ
السَّبِيلِ فَهُمْ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٢٤﴾

أَلَا يَسْجُدُونَ لِلَّهِ الَّذِي يُخْرِجُ
الْحَبَّ فِي السَّمَوٰتِ وَالْأَرْضِ
وَيَعْلَمُ مَا تُخْفُونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ﴿٢٥﴾

اللَّهُ لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ
الْعَظِيمِ ﴿٢٦﴾

27. [Сулаймон] гуфт: «Хоҷем дид, ки оё рост гуфтай ё дурӯғғуй

﴿قَالَ سَنَنْظُرُ أَصَدَقْتَ أَمْ كُنْتَ

مِنَ الْكٰذِبِينَ ﴿٢٧﴾

28. Ин номаи маро бибар ва ба сӯи онон бияфкан, он гоҳ дур шав ва [дар гӯшае биист ва] бингар, ки [дар бораи он] чи мегӯянд»

أَذْهَبَ بِكَتَبِي هَذَا فَأَلْقَهُ إِلَيْهِمْ

ثُمَّ تَوَلَّى عَنْهُمْ فَأَنْظُرْ مَاذَا

يَرِجْعُونَ ﴿٢٨﴾

29. [Маликаи Сабаъ] гуфт: «Эй бузургон, номаи арчманде ба сӯи ман афканда шудааст

قَالَتْ يَتَأْتِيهَا الْمَلَأُوْٓآءُ إِنِّيَ أَلْقَيْتُ إِلَيْكَ

كِتٰبٌ كَرِيْمٌ ﴿٢٩﴾

30. Ин [нома] аз ҷониби Сулаймон аст ва чунин аст: «Ба номи Аллоҳи бахшандаи меҳрубон

إِنَّهُ مِن سُلَيْمٰنَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللّٰهِ

الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿٣٠﴾

31. Бар ман бартарӣ маҷӯед ва дар ҳоле ки [аз ширк даст бардошта ва] таслим [-и ҳақ ва тавҳид] шудаед, назди ман биёед»

اَلَّا تَعْلَمُوْٓآ عٰلَى وَاُنُوْنِيْ مُسْلِمِيْنَ ﴿٣١﴾

32. [Малика] Гуфт: «Эй бузургон, назари худро дар ин маврид бигӯед, [ҷаро ки] ман ҳаргиз бидуни ҳузур [-у машварат]-и шумо дар бораи коре тасмим нагирифтаам»

قَالَتْ يَتَأْتِيهَا الْمَلَأُوْٓآءُ اَفْتُونِيْ فِيْ

اَمْرِيْ مَا كُنْتُ قٰطِعَةً اَمْرًا حَتّٰى

تَشْهَدُوْنَ ﴿٣٢﴾

33. Онон гуфтанд: «Мо нуруи бисёр ва ҷангҷӯени қудратманде дорем, вале ихтиёр [-у тасмими ниҳой] бо туст. Пас, баррасӣ кун, ки чи дастуре бидиҳӣ»

قَالُوْٓا حٰجُّنْ اَوْ لَوْا قُوَّةً وَاُولُوْٓآ بِاَسِ

شَدِيْدٍ وَاَلَا مَرْ اِلَيْكَ فَاَنْظُرِيْ مَاذَا

تٰمُرِيْنَ ﴿٣٣﴾

34. [Малика] гуфт: «Бе тардид, вақте подшоҳон [ба унвони фотех] вориди шаҳре мешаванд, онро вайрон [ва табоҳ] месозанд ва бузургонашро хору залил мекунанд ва рафторашон ҳамвора чунин будааст

قَالَتْ اِنَّ الْمَلُوْكَ اِذَا دَخَلُوْٓا قَرْيَةً

اَفْسَدُوْهَا وَجَعَلُوْٓا اَعْرَٓةَ اَهْلِهَا اٰذَلَّةً

وَكَذٰلِكَ يَفْعَلُوْنَ ﴿٣٤﴾

35. Ва ман ҳадяе барояшон мефиристам ва мунтазир мемонам, то бубинам, ки фиристодагон чи посухе [бароям] меоваранд»

36. Пас, чун [фиристодаи малика] назди Сулаймон омад, [Сулаймон] гуфт: «Оё [мехоҳед] бо мол [-у сарват] ба ман кумак кунед? Он чи Аллоҳ таоло [аз паёмбарӣ ва донишу фармонравӣ] ба ман бахшида, аз он чизе, ки ба шумо ато карда беҳтар аст, балки шумоед, ки ба ҳадяи хеш [ва сарватҳои дунё] шодмон мешавед

37. Назди онон бозгард [ва бигӯ, ки] ҳатман, бо лашкариёне ба сӯяшон хоҳем омад, ки тавони муқобила бо онро надоста бошанд ва бе тардид, ононро аз он [сарзамин] хору зор берун мекунем»

38. [Он гоҳ] Гуфт: «Эй бузургон, кадом яке аз шумо, пеш аз он ки онон таслимшуда назди ман биёянд, тахти ӯро бароям меоварад?»

39. Яке аз чинниёни тануманд гуфт: «Пеш аз он ки аз чоят бархезӣ, ман онро наздат меоварам ва ҳатман, барои анҷоми ин кор неруманду аминам»

وَأِنِّي مُرْسِلَةٌ إِلَيْهِم بِهَدِيَّةٍ فَنَظِرَةٌ
بِمَ يَرْجِعُ الْمُرْسَلُونَ ﴿٣٥﴾

فَلَمَّا جَاءَ سُلَيْمَانَ قَالَ أَتُمِدُّونَنِ
بِمَالٍ فَمَا آتَانِيَ اللَّهُ خَيْرٌ مِّمَّا
آتَاكُم بَلْ أَنْتُمْ بِهَدِيَّتِكُمْ
تَفْرَحُونَ ﴿٣٦﴾

أَرْجِعْ إِلَيْهِمْ فَلَنَأْتِيَنَّهُمْ بِجُودٍ لَّا
قِيلَ لَهُمْ بِهَا وَلَنُخْرِجَنَّهُمْ مِنْهَا
أَذِلَّةً وَهُمْ صَاغِرُونَ ﴿٣٧﴾

قَالَ يَتَأْتِيهَا الْمَلَأُ أَيُّكُمْ يَأْتِينِي
بِعَرِشِهَا قَبْلَ أَنْ يَأْتُونِي
مُسْلِمِينَ ﴿٣٨﴾

قَالَ عِفْرِيْتُ مِمَّنْ آتَاكَ بِعَثَاكِ
بِهِ قَبْلَ أَنْ تَقُومَ مِنْ مَقَامِكَ
وَإِنِّي عَلَيْهِ لَقَوِيٌّ أَمِينٌ ﴿٣٩﴾

40. Касе, ки донише аз китоб [-и илоҳӣ] дошт, гуфт: «Пеш аз он ки чашм бар ҳам бизанӣ, онро бароят меоварам». Пас, чун [Сулаймон] он [тахт]-ро назди худ мустақар дид, гуфт: «Ин аз фазли Парвардигори ман аст, то биозмоядам, ки оё сипос медорам ё носипосӣ мекунам. Пас, ҳар ки сипос гузорад, танҳо ба суди хеш сипос мегузорад ва ҳар ки носипосӣ кунад, пас, [ба зиёни худ носипосӣ кардааст, чаро ки] бе тардид, Парвардигорам бениёзи карим аст

41. [Сулаймон] гуфт: «Тахташро [тағйири шакл диҳед ва] барояш ношинос кунед, то бубинам, оё [онро] ташхис медиҳад ё аз касонест, ки [ашё ва амволи худро] намешиносанд

42. Пас, чун [маликаи Сабаъ] омад, [ба ӯ] гуфта шуд: «Оё тахти ту ин гуна аст?». [Малика] гуфт: «Гӯё ҳамон аст». Ва [Сулаймон гуфт] «Ин дониш [ва тавоноӣ] пеш аз ин ба мо дода шудааст ва ҳамвора фармонбардор будаем»

43. Ва он чи ба ҷойи Аллоҳ таоло мепарастед, ӯро [аз имон ва тавҳид] боздошта буд. Бе тардид, [малика] аз ҷумлаи кофирон буд

قَالَ الَّذِي عِنْدَهُ عِلْمٌ مِّنَ
الْكِتَابِ أَنَا آتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ
يَرْتَدَّ إِلَيْكَ طَرْفُكَ فَلَمَّا رآهُ
مُسْتَقِرًّا عِنْدَهُ قَالَ هَذَا مِنْ
فَضْلِ رَبِّي لِيَبْلُوَنِي أَأَشْكُرُ أَمْ
أَكْفُرُ وَمَن شَكَرْ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ
لِنَفْسِهِ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ رَبِّي غَنِيٌّ
كَرِيمٌ ﴿٤٠﴾

قَالَ نَكِّرُوا لَهَا عَرْشَهَا نَنظُرُ
أَتَهْتَدِي أَمْ تَكُونُ مِنَ الَّذِينَ لَا
يَهْتَدُونَ ﴿٤١﴾

فَلَمَّا جَاءَتْ قِيلَ أَهَكَذَا عَرْشُكِ
قَالَتْ كَأَنَّهُ هُوَ وَأُوَيْبِنَا أَلْعَلِمَ مِن
قَبْلِهَا وَكُنَّا مُسْلِمِينَ ﴿٤٢﴾

وَصَدَّهَا مَا كَانَت تَّعْبُدُ مِن دُونِ
اللَّهِ إِنَّهَا كَانَتْ مِن قَوْمِ
كَافِرِينَ ﴿٤٣﴾

44. Ба вай гуфта шуд: «Ба сахн [-и қаср] ворид шав». Пас, ҳангоме ки онро дид, пиндошт, ки оби амиқест ва чома аз соқҳо [-и пой] хеш боло кашид [то аз об бигзарад. Сулаймон] Гуфт: «Ин [об нест, балки] кохе аст, ки бо [қитаоти булур фарш шудааст]. [Он гоҳ ўро ба тавҳид даъват кард. Маликаи Сабаъ] Гуфт: «Парвардигоро, ман ба худ ситам кардаам ва [инак] ҳамроҳи Сулаймон таслими Аллоҳ таоло – Парвардигори ҷаҳониён – шудам»

45. Ва ба сўйи қавми Самуд бародарашон Солеҳро фиристодем, ки [бигўяд] «Аллоҳи яғонаро бипарастед», вале онон ба ду гурӯҳ [муъминон ва кофирон] тақсим шуданд ва ба ситез пардохтанд

46. [Солех] Гуфт: «Эй қавми ман, чаро ба ҷойи раҳмат шитобзада хоҳони азоби илоҳӣ ҳастед? Чаро аз Аллоҳ таоло омуриш намехоҳед? Бошад, ки мавриди раҳмат қарор гиред»

47. Онон гуфтанд: «Мо ту ва касонеро, ки ҳамроҳат ҳастанд, ба фоли бад гирифтаем». [Солех] Гуфт: «Фоли бади шумо [ва дониши он] назди Аллоҳ таоло аст, балки шумо гурӯҳе ҳастед, ки озмоиш мешавед»

48. Ва дар шаҳр [-и Ҳичр] нух нафар [сардастаи гурӯҳ] буданд, ки дар он сарзамин ба фасод мепардохтанд ва [ҳеч] кори шоистае намекарданд

قِيلَ لَهَا ادْخِي الصَّخْرَ فَلَمَّا رَأَتْهُ
حَسِبَتْهُ لُجَّةً وَكَشَفَتْ عَنْ سَاقِيهَا
قَالَ إِنَّهُ صَرْحٌ مُّمَرَّدٌ مِّن قَوَارِيرَ
قَالَتْ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي
وَأَسْلَمْتُ مَعَ سُلَيْمَانَ لِلَّهِ رَبِّ
الْعَالَمِينَ ﴿٤٤﴾

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ ثَمُودَ آخَاهُمْ
صَلِحًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ فَإِذَا هُمْ
فَرِيقَانِ يَخْتَصِمُونَ ﴿٤٥﴾

قَالَ يَقَوْمِ لِمَ تَسْتَعْجِلُونَ بِالسَّيِّئَةِ
قَبْلَ الْحَسَنَةِ لَوْلَا تَسْتَغْفِرُونَ اللَّهَ
لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٦﴾

قَالُوا أَظَلَمْنَا بِكَ وَبِمَنْ مَعَكَ قَالَ
ظَلِمْتُمْ عِنْدَ اللَّهِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ
تُفْتَنُونَ ﴿٤٧﴾

وَكَانَ فِي الْمَدِينَةِ تِسْعَةٌ رَهْطٍ
يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا
يُضِلُّحُونَ ﴿٤٨﴾

49. [Онон ба якдигар] Гуфтанд: «Ба Аллоҳ таоло савганд ёд кунед, ки бар у [Солеҳ] ва хонаводааш шабехун бизанем [ва ононро бикушем]. Он гоҳ ба хунхоҳаш бигӯем: «Мо ҳангоми куштори хонаводааш ҳозир набудем ва ҳатман, рост мегӯем»

50. Онон [барои қатли Солеҳ ва пайравонаш] найранге ба кор бурданд ва Мо [барои нобудии кофирон] низ найранге андешидем, дар ҳоле ки онон намедонистанд

51. Пас, бингар оқибати найрангашон чи шуд: мо ҳамаи он афрод ва қавмашонро нобуд кардем

52. Инак хонаҳояшон ба сазои ситаме, ки карданд, [вайрону] тиж мондааст. Бе гумон, дар ин [кайфар] барои касоне, ки медонанд [ва имон доранд] нишонае [барои ибрат гирифтанд] аст

53. Ва касонеро, ки имон оварда ва парҳезкор буданд, [ҳамроҳи Солеҳ] начот додем

54. Ва [ёд кун аз] Лут он гоҳ ки ба қавмаш гуфт: «Бо он ки [зишти ва гуноҳи ливотро] медонед, оё [боз ҳам] муртакиби ин амали бешармона мешавед?»

55. Оё аз рӯи шахват ба ҷойи занон бо мардон дармеомезед? Балки шумо гурӯҳе нодонед»

قَالُوا تَقَاسَمُوا بِاللَّهِ لَنُبَيِّتَنَّهُ
وَأَهْلَهُ ۖ ثُمَّ لَنَقُولَنَّ لِوَلِيِّهِ مَا
شَهِدْنَا مَهْلِكَ أَهْلِهِ ۗ وَإِنَّا
لَصَادِقُونَ ﴿٤٩﴾

وَمَكَرُوا مَكْرًا وَمَكَرْنَا مَكْرًا وَهُمْ
لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٠﴾

فَأَنْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ مَكْرِهِمْ
إِنَّا دَمَرْنَاهُمْ وَقَوْمَهُمُ أَجْمَعِينَ ﴿٥١﴾

فَلْيَكْ بُيُوتُهُمْ خَاوِيَةً بِمَا ظَلَمُوا
إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٥٢﴾

وَأَنْجَيْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا
يَتَّقُونَ ﴿٥٣﴾

وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ ۖ أَتَأْتُونَ
الْفَحِشَةَ وَأَنْتُمْ تُبْصِرُونَ ﴿٥٤﴾

أَيُنْكَمُ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً ۖ مِنْ
دُونِ النِّسَاءِ ۗ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ
تَجْهَلُونَ ﴿٥٥﴾

56. Пас, посухи қавмаш чуз ин набуд, ки [ба якдигар] гуфтанд: «Хонаводаи Лутро аз шаҳри худ берун кунед, [чаро ки] бе тардид, инҳо афроде покдоман [муқаддасмаб] ҳастанд»

﴿فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوا آلَ لُوطٍ مِّن قَرْيَتِكُمْ إِنَّهُمْ أَنَاسٌ يَّتَطَهَّرُونَ﴾

57. Он гоҳ ӯ ва хонаводаашро наҷот додем, магар ҳамсарашро, ки муқаддар кардем аз бозмондагон [дар азоб] бошад

﴿فَأَنجَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا أُمَّرَأَتَهُ قَدَرْنَا مِمَّنَ الْعَاقِبِينَ﴾

58. Ва бар онон бороне [аз санг] борондем ва борони бимдодашудагон чи бад бувад!

﴿وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنذِرِينَ﴾

59. Бигӯ: «Ситоишу сипос аз они Аллоҳ таоло аст ва салом бар бандагонаш, ки [ононро] баргузидааст» Оё Аллоҳ таоло беҳтар аст ё он чи [бо ӯ] шарик месозанд?

﴿قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَسَلَامٌ عَلَى عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَىٰ ؕ إِنَّ اللَّهَ خَيْرٌ مَّا يُشْرِكُونَ﴾

60. [Оё маъбудони шумо беҳтаранд] Ё касе, ки осмонҳо ва заминро офарид ва аз осмон бароятон обе нозил кард ва бо он борон бӯстонҳое хуррам [-у зебо] рӯёнидем, ки ҳаргиз тавони рӯёнидани дарахтонро надоштед? Оё маъбуди дигаре бо Аллоҳ таоло аст? [Ҳаргиз] Балки онҳо гуруҳе ҳастанд, ки [махлуқотро] ҳамтирози [Аллоҳ таоло] қарор медиҳанд

﴿أَمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَنْزَلَ لَكُمْ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَنْبَتْنَا بِهِ حَدَائِقَ دَاتٍ بِهِجَةِ مَا كَانَ لَكُمْ أَنْ تُنْبِتُوا شَجَرَهَا ؕ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ يَعْدِلُونَ﴾

61. [Оё маъбудони шумо беҳтаранд] Ё касе, ки заминро қароргоҳи [амне] сохт ва миёнаш чӯйборҳое равон кард ва барояш кӯҳҳое [устувор] падида овард ва миёни ду дарё монеае қарор дод [то оби шӯру ширин бо ҳам наёмезанд]? Оё маъбудидигаре бо Аллоҳ таоло вучуд дорад? [Ҳаргиз] Аммо бештарашон намедонанд

أَمَّنْ جَعَلَ الْأَرْضَ قَرَارًا وَجَعَلَ
خِلَالَهَا أَنْهَارًا وَجَعَلَ لَهَا رَوَاسِيَ
وَجَعَلَ بَيْنَ الْبَحْرَيْنِ حَاجِزًا ۗ أَلَيْسَ
مَعَ اللَّهِ بَلَاءٌ أَكْثَرُهُمْ لَا
يَعْلَمُونَ ﴿٦١﴾

62. [Оё маъбудони шумо беҳтаранд] Ё касе, ки [дуои] дармондари – чун бихондаш – иҷобат мекунад ва гирифтори бартараф месозад ва шуморо ҷонишинони [пешиниён дар] замин қарор медиҳад? Оё маъбудидигаре бо Аллоҳ таоло вучуд дорад? Чи андак панд мегирад!

أَمَّنْ يُجِيبُ الْمُضْطَرَّ إِذَا دَعَاهُ
وَيَكْشِفُ السُّوءَ وَيَجْعَلُكُمْ
خُلَفَاءَ الْأَرْضِ ۗ أَلَيْسَ مَعَ اللَّهِ قَلِيلًا
مَا تَذَكَّرُونَ ﴿٦٢﴾

63. [Оё маъбудони шумо беҳтаранд] Ё касе, ки дар ториқиҳои биёбон ва дарё [ба василаи моҳу ситорагон] ҳидоятатон мекунад ва он ки пеш аз [борони] раҳматаш бодҳоро ба мужда мефиристад? Оё маъбудидигаре бо Аллоҳ таоло вучуд дорад? Аллоҳ таоло аз он чи [барояш] шарик қарор медиҳанд, бартар аст

أَمَّنْ يَهْدِيكُمْ فِي ظُلُمَاتِ الْبَرِّ
وَالْبَحْرِ وَمَنْ يُرْسِلُ الرِّيْحَ بُشْرًا
بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ ۗ أَلَيْسَ مَعَ اللَّهِ
تَعْلَى اللَّهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٣﴾

64. [Оё маъбудони шумо беҳтаранд] Ё касе, ки офариниширо оғоз кард ва сипас онро бозмегардонад ва [ё] он ки аз осмон ва замин ба шумо рӯзи медиҳад? Оё маъбудидигаре бо Аллоҳ таоло вучуд дорад? Бигӯ: «Агар ростгӯед, далелатонро биёваред»

أَمَّنْ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَمَنْ
يَرْزُقُكُمْ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ ۗ
أَلَيْسَ مَعَ اللَّهِ قُلُوبًا تَرْهَنَتِكُمْ
إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٦٤﴾

65. Бигӯ: «Касе дар осмонҳо ва замин аз ғайб огоҳ нест, магар Аллоҳ таоло. Ва намедонанд чи замоне барангехта мешаванд

قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ وَمَا
يُبْعَثُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ ﴿١٥﴾

66. Оё илмашон дар бораи охират ба камол расидааст [ва дар борааш яқин доранд? Ҳаргиз], балки онон дар ин маврид дар шак [-у ҳайронӣ] ҳастанд, балки эшон нисбат ба [фаҳми] он [бебасират ва] кӯрдиланд

بَلِ أَدْرَاكَ عِلْمُهُمْ فِي الْآخِرَةِ بَلِ
هُمُ فِي شَاكٍ مِنْهَا بَلِ هُمْ مِنْهَا
عَمُونَ ﴿١٦﴾

67. Ва касоне, ки куфр варзиданд, гуфтанд: «Оё ҳангоме ки мо ва падаронамон хок шудем, моро [зинда мекунанд ва аз гӯр] берун меоваранд?

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَءِذَا كُنَّا تُرَابًا
وَعِبَابًا وَنَا أَبْنَاءَ لِمُحْرَجُونَ ﴿١٧﴾

68. Дар ҳақиқат, инро ба мо ва пеш аз ин ба падаронамон [низ] ваъда додаанд. Ин [сухан чизе] нест, магар афсонаҳои пешиниён»

لَقَدْ وُعِدْنَا هَذَا نَحْنُ وَعِبَابُؤُنَا مِنْ
قَبْلُ إِنْ هَذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ
الْأَوَّلِينَ ﴿١٨﴾

69. [Эй паёмбар, ба кофирон] Бигӯ: «Дар замин гардиш кунед ва бингаред, ки саранҷоми гунаҳгорон чи гуна будааст»

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا
كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ ﴿١٩﴾

70. Ва аз [рӯйгардонии] онон ғамгин набош ва аз найрангҳое, ки меварзанд, дилтанг нашав

وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُنْ فِي
صَدِيقٍ مِمَّا يَمْكُرُونَ ﴿٢٠﴾

71. Ва [кофирон] мегӯянд: «Агар ростгӯед, ин ваъда [-и азоб] кай хоҳад буд?»

وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ
صَادِقِينَ ﴿٢١﴾

72. Бигӯ: «Чи басо бархе аз он чи ба шитоб мецоҳед, ба шумо наздик бошад»

قُلْ عَسَى أَنْ يَكُونَ رَدِفَ لَكُمْ
بَعْضُ الَّذِي تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٢٢﴾

73. Ва бе гумон, Парвардигорат
нисбат ба мардум бахшиш [-у раҳмат]
дорад, вале бештарашон сипос
намегузоранд

وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ
وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا
يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾

74. Ва бе тардид, Парвардигорат он
чиро дар синаҳояшон пинҳон мекунад
ва он чиро ошкор месозанд, ба хубӣ
медонад

وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَعْلَمُ مَا تُكِنُّ
صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٤﴾

75. Ва ҳеҷ пинҳонӣ дар осмону замин
нест, магар он ки дар китобе равшан
[Лавҳи маҳфуз] сабт аст

وَمَا مِنْ غَائِبَةٍ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ
إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٧٥﴾

76. Бе гумон, ин Қуръон бештар он
чиро, ки Бани Исроил дар борааш
ихтилоф доранд, барояшон баён
мекунад

إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَفُصُّ عَلَىٰ بَنِي
إِسْرَائِيلَ أَكْثَرَ الَّذِي هُمْ فِيهِ
يَخْتَلِفُونَ ﴿٧٦﴾

77. Ва ҳаққо, ки раҳнамун ва раҳмате
барои муъминон аст

وَإِنَّهُ لَهْدَىٰ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٧﴾

78. Мусалламан, Парвардигорат [дар
қиёмат] ба ҳукми хеш миёнашон
доварӣ мекунад ва ӯ шикастнопазири
доност

إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُم بِحُكْمِهِ
وَهُوَ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ ﴿٧٨﴾

79. Пас, бар Аллоҳ таоло таваккал кун.
Ба ростӣ, ки ту бар ҳақиқати ошкор
ҳастӣ

فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّكَ عَلَىٰ الْحَقِّ
الْمُبِينِ ﴿٧٩﴾

80. Ва ту ҳаргиз наметавонӣ
мурдадилонро шунаво созӣ ва [нидои]
даъват [-и ҳақ]-ро ба гӯши карон
бирасонӣ, он гоҳ ки онон пушт
мекунад ва рӯй мегардонанд

إِنَّكَ لَا تَسْمَعُ الْمَوْتَىٰ وَلَا تَسْمَعُ
الصَّمَّ الدَّعَاءَ إِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ ﴿٨٠﴾

81. Ва ту наметавонӣ кӯрдилонро аз гумроҳиашон [бозгардонӣ ва] ҳидоят кунӣ. Ту [метавонӣ паёми ҳақро танҳо] ба гӯши касоне бирасонӣ, ки ба оёти Мо имон доранд ва [дар баробари ҳақ] таслиманд

وَمَا أَنْتَ بِهَدِيّى الْعَمِي عَن
صَلَّاتِهِمْ إِن تُسْمِعْ إِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ
بِآيَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٨١﴾

82. Ва он гоҳ ки [дар остонаи қиёмат] фармони [азоб] бар онон воҷиб гардад, чунбандаеро барояшон аз замин бурун меоварем, ки бо онон [дар ин маврид] сухан бигӯяд, ки мардум ба оёти Мо яқин надошанд

*وَإِذَا وَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ أَخْرَجْنَا
لَهُمْ دَابَّةً مِّنَ الْأَرْضِ تُكَلِّمُهُمْ أَنَّ
النَّاسَ كَانُوا بِآيَاتِنَا لَا يُوقِنُونَ ﴿٨٢﴾

83. Ва [ёд кун аз] рӯзе, ки аз ҳар уммате гурӯҳе аз онон, ки оёти Моро дурӯғ меангошанд, ҷамъ мекунем, он гоҳ [барои ҳисобрасӣ ба саф] нигоҳ дошта мешаванд

وَيَوْمَ نَحْشُرُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ فَوْجًا مِّمَّنْ
يُكَذِّبُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿٨٣﴾

84. То ҳангоме ки [ба ҷойгоҳи ҳисобрасӣ] бирасанд, [дар он ҷо Аллоҳ таоло] мефармояд: «Оё дар ҳоле ки нисбат ба [ҳақиқати] оётам донише надоштед, онҳоро дурӯғ меангоштед? Ин чи коре буд, ки мекардед?»

حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوا قَالَ أَكَذَّبْتُمْ
بِآيَاتِي وَلَمْ تُحِطُوا بِهَا عُلَمَاءُ آمَادًا
كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨٤﴾

85. Ва ба хотири ситаме, ки карданд, фармон [-и азоб] бар онон воқеъ мегардад ва ҳеҷ сухане [дар дифоъ аз худ] намегӯянд

وَوَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ بِمَا ظَلَمُوا
فَهُمْ لَا يَنْطَفُونَ ﴿٨٥﴾

86. Оё надиданд, ки шабро падида овардаем, то дар он оромиш ёбанд ва рӯзро равшанибахш [сохтаем, то ба қор ва талаш бипардозанд]? Бе тардид, дар ин [офариниш] барои онон, ки имон меоваранд, нишонаҳо [-и равшане аз қудрати Аллоҳ таоло] аст

أَلَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا اللَّيْلَ لَيْسَكُنُوا
فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا إِنَّ فِي ذَلِكَ
لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٨٦﴾

87. Ва [ёд кун аз] рӯзе, ки дар сур дамида мешавад ва ҳар ки дар осмонҳо ва замин аст, ваҳшат мекунад, магар он ки Аллоҳ таоло бихоҳад ва ҳамагӣ бо хорӣ [ва зиллат] ба пешгоҳи Аллоҳ таоло меоянд

وَيَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ فَفَرَعَ مَنْ
فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا
مَنْ شَاءَ اللَّهُ وَكُلُّ أَتَوِّهٍ دَاخِرِينَ ﴿٨٧﴾

88. Ва кӯҳхоро мебинӣ [ва] онҳоро беҳаракат мепиндорӣ, ҳол он ки монанди гузари абрҳо дар ҳаракатанд. Ин офариниши илоҳӣ аст, ки ҳар чизро маҳкам [-у устувор] падида овардааст. Бе тардид, Ё ба он чи мекунед огоҳ аст

وَتَرَى الْجِبَالَ تَحْسِبُهَا جَمَادَةً
وَهِيَ تَمْرٌ مَرَّ السَّحَابِ صُنْعَ اللَّهِ
الَّذِي أَتَقَنَ كُلُّ شَيْءٍ إِنَّهُ خَبِيرٌ
بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٨٨﴾

89. Ҳар ки [дар рӯзи қиёмат] неки биёварад, [подоше] беҳтар аз он хоҳад дошт ва аз ваҳшати он рӯз дар амонанд

مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِّمَّهَا
وَهُمْ مِّنْ فَزَعٍ يَوْمِئِذٍ ءَأَمِنُونَ ﴿٨٩﴾

90. Ва ҳар ки бадӣ биёварад, бо рӯяш дар оташ нагунсор мешаванд [ва ба онон гуфта мешавад]: «Оё ҷуз дар баробари он чи кардаед, муҷозот мешавед?»

وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَكُبَّتْ
وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ هَلْ تُحْزَنُونَ إِلَّا
مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٠﴾

91. [Эй Паёмбар, ба кофирон бигӯ] «Ман фақат маъмурам, ки Парвардигори ин шаҳр [Макка]-ро бипарастам, ҳамагон ки ба ин ҷо ҳурмат бахшида ва ҳама чиз аз онӣ Ёст ва маъмурам, ки таслим [-и фармонаш] бошам

إِنَّمَا أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ رَبَّ هَذِهِ
الْبَلَدِ الَّذِي حَرَّمَهَا وَلَهُ كُلُّ شَيْءٍ ۗ
وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ
الْمُسْلِمِينَ ﴿٩١﴾

92. Ва ин ки Қуръонро тиловат кунам. Пас, ҳар ки ҳидоят шавад, ба суди хеш ҳидоят ёфтааст, ва [ба] ҳар ки гумроҳ мегардад, бигӯ: «Ман фақат бимдиҳандаам»

وَأَنْ أَتْلُوا الْقُرْآنَ ۗ فَمَنْ أَهْتَدَىٰ
فَأَنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ ۗ وَمَنْ ضَلَّ
فَقُلْ إِنَّمَا أَنَا مِنَ الْمُنذِرِينَ ﴿٩٢﴾

93. Ва бигӯ: «Ситоиш аз они Аллоҳ таоло аст. Ба зудӣ нишонаҳо [-и қудрат]-и хешро нишонатон хоҳад дод ва онҳоро хоҳед шинохт». Ва Парвардигорат аз он чи мекунед, ғофил нест

وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ سَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ
فَتَعْرِفُونَهَا وَمَا رَبُّكَ بِغَفِيلٍ عَمَّا
تَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾

القصة قراس

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. То, син, мим

2. Ин оёти китоби равшангар аст

3. [бахшҳое] аз достони Мӯсо ва Фиръавнро барои касоне, ки имон овардаанд, ба дурусти бар ту тиловат мекунем

4. Бе тардид, Фиръавн дар сарзамини [Миср] бартарихоҳӣ кард ва мардумашро ба гурӯҳҳо тақсим намуд. Гурӯҳе аз оноро ба нотавонӣ [ва хорӣ] мекашонд, [чунон ки] писаронашонро мекушт ва занонашонро [барои канизӣ] зинда ниғаҳ медошт. Ба ростӣ, ки ӯ аз табаҳқорон буд

5. Ва мехостем бар Бани Исроил, ки дар он сарзамин ба нотавонӣ кашида шуда буданд, [бо нобуд кардани душманашон] миннат бигузorem ва пешвоён [-и мардум] қарорашон диҳем ва [пас аз нобудии Фиръавн] оноро ворисон [-и сарзамини Шом] намоем

6. Ва дар он сарзамин ҳукумат ба эшон диҳем ва он чиро Фиръавн ва [вазираш] Ҳомон ва сипоҳиёнашон ҳамвора аз он метарсиданд [суқути ҳукумат], ба онон нишон диҳем

طسّم ۞

تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ۞

تَنزِيلًا عَلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ مُوسَىٰ

وَفِرْعَوْنَ بِالْحَقِّ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ۞

إِنَّ فِرْعَوْنَ عَلَا فِي الْأَرْضِ وَجَعَلَ

أَهْلَهَا شِيْعًا يَسْتَضْعِفُ طَائِفَةً

مِنْهُمْ يُذَبِّحُ أَبْنَاءَهُمْ وَيَسْتَحْيِي

بَنِيَاءَهُمْ إِنَّهُ كَانَ مِنَ

الْمُفْسِدِينَ ۞

وَنُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ

أَسْتَضْعِفُوا فِي الْأَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ

أَيْمَةً وَنَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ ۞

وَنُمَكِّنَ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَنُرِي

فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا مِنْهُمْ

مَا كَانُوا يَحْذَرُونَ ۞

7. Ва ба модари Мӯсо илҳом кардем, ки: «Ўро шир бидеҳ ва ҳангоме ки [аз осеби фиръавниён] бар ӯ тарсидӣ, [кӯдакро дар сандуқе бигзор ва] ба рӯд [-и Нил] биандозаш ва натарс ва андуҳгин нашав [зеро] ҳатман, ўро ба ту бозмегардонем ва аз паёмбарон қарораш медиҳем»

8. Пас, [чун модари Мӯсо чунин кард] хонадони Фиръавн ўро [аз об] гирифтанд, то саранҷом [солҳо баъд ин фарзанди Бани Исроил] душман ва [мояи] андуҳашон гардад. Ба ростӣ, ки Фиръавн ва Ҳомон ва сипоҳиёнашон гунаҳгор буданд

9. Ва [чун Фиръавн дастури қатли Мӯсоро дод, Осия] ҳамсари Фиръавн гуфт: «[Ин писар] Нури чашми ману туст. Ўро накушед. Чи басо ба мо суде бибахшад, ё ўро ба фарзандӣ бигирем», ҳол он ки [оқибати корро] намедонистанд

10. Ва дили модари Мӯсо [аз ҳама чиз ҷуз ёди писараш] тийх гашт ва агар қалбашро қавӣ накарда будем, ки [ба ваъдаи Мо] имон дошта бошад, наздик буд он розро фош кунад

11. Ва [модари Мӯсо пас аз он ки ўро дар Нил раҳо кард] ба хоҳари ӯ гуфт: «Ба дунболаш бирав», пас, [хоҳараш] аз дур ба ӯ менигарист, дар ҳоле ки онон намедонистанд [ки он духтар, хоҳари ин кӯдак аст]

وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّ مُوسَىٰ أَنْ أَرْضِعِيهِ
فَإِذَا خَفَتْ عَلَيْهِ فَأَلْقِيهِ فِي الْيَمِّ
وَلَا تَخَافِي وَلَا تَحْزَنِي إِنَّا رَادُّوهُ
إِلَيْكَ وَجَاعِلُوهُ مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٧﴾

فَأَلْتَقِطُهُمْ عَلٰٓءَ فِرْعَوْنَ لِيَكُونَ لَهُمْ
عَدُوًّا وَحَزَنًا إِنَّ فِرْعَوْنَ وَهَمَانَ
وَجُنُودَهُمَا كَانُوا خٰطِئِينَ ﴿٨﴾

وَقَالَتِ امْرَأَتُ فِرْعَوْنَ قُرْتُ عَيْنٍ
لِّيَ وَلَكَ لَا تَقْتُلُوهُ عَسَىٰ أَنْ
يَنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا وَهُمْ لَا
يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾

وَأَصْبَحَ فُؤَادُ أُمِّ مُوسَىٰ فَرِعًا إِنَّ
كَادَتْ لِلْبَيْدَىٰ بِهِ لَوْلَا أَنْ رَّبَّنَا
عَنَىٰ قَلْبِهَا لِتَكُونَ مِنَ
الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠﴾

وَقَالَتْ لِأُخْتِهِ قُصِّيهِ فَبَصَّرَتْ
بِهِ عَن جُبِّ وَهُمْ لَا
يَشْعُرُونَ ﴿١١﴾

12. Ва Мо [шири] ҳамаи занони ширдеҳро аз қабл бар ӯ ҳаром кардем [чунон ки синаи ҳеҷ якро напазируфт]. Он гоҳ [хоҳараш] гуфт: «Меҳоҳед хонаводаеро нишонатон диҳам, ки ӯро бароятон ниғаҳ доранд ва хайрхоҳаш бошанд?»

13. Пас, [онон пазируфтанд ва бад-ин сурат] ӯро ба модараш бозгардонидем, то чашмаш равшан гардад ва ғамгин набошад ва то бидонад, ки ваъдаи Аллоҳ таоло ҳақ аст, вале бештарашон намедонанд

14. Ва чун Мӯсо ба рушду камоли ҳеш расид ва баруманд шуд, ба ӯ ҳикмату дониш [-и оини Бани Исроилро] ато кардем ва накукоронро инчунин подош медиҳем

15. Ҳангоме ки мардум [машғули истироҳат ва] беҳабар буданд, Мӯсо [махфиёна] ворида шаҳр шуд ва ду мардро дид, ки бо якдигар даргир шудаанд. Яке аз онон [аз қавми Бани Исроил ва] аз дӯстони Мӯсо буд ва дигаре [қибтӣ буд ва] аз душманонаш. Пас, он ки аз дӯстони ӯ буд, алайҳи душманаш аз Мӯсо ёрӣ хост, пас, [Мӯсо] мушт [-и маҳкам]-е ба вай заду ӯро аз пой даровард [он гоҳ] гуфт: «Ин кори шайтон буд. Ҳаққо, ки ӯ душман [-и инсон ва] гумроҳқунандаи ошкоре аст»

﴿وَحَرَمْنَا عَلَيْهِ الْمَرَاضِعَ مِنْ قَبْلُ
فَقَالَتْ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ أَهْلِ
بَيْتٍ يَكْفُلُونَهُ لَكُمْ وَهُمْ لَهُو
نَلْصِحُونَ﴾^(١٢)

﴿فَرَدَدْنَاهُ إِلَىٰ أُمِّهِ كَمَا تَفَرَّقَ عَيْنُهَا
وَلَا تَحْزَنَ وَلِتَعْلَمَ أَنَّ وَعْدَ اللَّهِ
حَقٌّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا
يَعْلَمُونَ﴾^(١٣)

﴿وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَاسْتَوَىٰ آتَيْنَاهُ
حُكْمًا وَعِلْمًا وَكَذَلِكَ نَجْزِي
الْمُحْسِنِينَ﴾^(١٤)

﴿وَدَخَلَ الْمَدِينَةَ عَلَىٰ حِينِ غَفْلَةٍ
مِّنْ أَهْلِهَا فَوَجَدَ فِيهَا رَجُلَيْنِ
يَقْتَتِلَانِ هَذَا مِنْ شِيعَتِهِ وَهَذَا
مِنْ عَدُوِّهِ فَاسْتَعْتَبَهُ الَّذِي مِنْ
شِيعَتِهِ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوِّهِ
فَوَكَرَهُ مُوسَىٰ فَقَضَىٰ عَلَيْهِ قَاتِلُ
هَذَا مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ عَدُوٌّ
مُّضِلٌ مُّبِينٌ﴾^(١٥)

16. [Сипас] Гуфт: «Парвардигоро, ман ба худ ситам кардаам, пас, маро бибахш» ва [Аллоҳ таоло] ӯро бахшид. Бе тардид, ӯ омурзандаи меҳрубон аст

17. [Он гоҳ] Гуфт: «Парвардигоро, ба шукронаи он ки бар ман неъмат [-и кудрату дониш] арзонӣ доштаӣ, ҳаргиз пуштибони мучримон нахоҳам буд»

18. [Мӯсо] Шабро бо тарсу нигаронӣ дар шаҳр ба субҳ расонд, ки ногоҳ марде, ки дирӯз аз ӯ ёрӣ хоста буд, боз ба фарёд аз ӯ ёрӣ хост. Мӯсо ба ӯ гуфт: «Воқеан, ошкор аст, ки ту [мочарочӯ ва] гумроҳӣ»

19. Пас, ҳангоме ки [Мӯсо] хост, ба касе, ки душмани ҳар дуи онон буд, ҳамла кунад, [он марди қибтӣ] гуфт: «Эй Мӯсо, оё меҳоҳӣ ҳамон гуна ки дирӯз касеро куштӣ, [имрӯз низ] маро бидушӣ? Қасди ту фақат зӯргӯӣ дар ин сарзамин аст ва намеҳоҳӣ аз ислоҳгарон [байни афрод] бошӣ»

20. Ва [дар ин ҳангом] марде [ки аз дӯстони Мӯсо буд] аз дуртарин нуқтаи шаҳр шитобон омад [ва] гуфт: «Эй Мӯсо, бузургон [-и қавми Фиръавн] дар бораи куштанат ба машварат нишастаанд, пас, бедиранг [аз шаҳр] хориҷ шав, [ки] ман ҳатман, хайрхоҳат ҳастам»

قَالَ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي فَاغْفِرْ
لِي فَغَفَرَ لَهُ إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ
الرَّحِيمُ ﴿١٦﴾

قَالَ رَبِّ بِمَا أَنْعَمْتَ عَلَيَّ فَلَنْ
أَكُونَ ظَهيرًا لِّلْمُجْرِمِينَ ﴿١٧﴾

فَأَصْبَحَ فِي الْمَدِينَةِ خَائِفًا يَتَرَقَّبُ
فَإِذَا الَّذِي اِسْتَصْرَعَهُ بِالْأَمْسِ
يَسْتَصْرِخُهُ قَالَ لَهُ مُوسَى إِنَّكَ
لَعَوَى مُبِينٌ ﴿١٨﴾

فَلَمَّا أَنْ أَرَادَ أَنْ يَبْطِشَ بِالَّذِي هُوَ
عَدُوٌّ لَهُمَا قَالَ يَمْوسَى أَتْرِيدُ أَنْ
تَقْتُلَنِي كَمَا قَتَلْتَ نَفْسًا بِالْأَمْسِ
إِنْ تُرِيدُ إِلَّا أَنْ تَكُونَ جَبَّارًا فِي
الْأَرْضِ وَمَا تُرِيدُ أَنْ تَكُونَ مِنَ
الْمُصْلِحِينَ ﴿١٩﴾

وَجَاءَ رَجُلٌ مِّنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ
يَسْعَى قَالَ يَمْوسَى إِنَّ الْمَلَأَ
يَأْتِمِرُونَ بِكَ لِيَقْتُلُوكَ فَاخْرُجْ إِنِّي
لَكَ مِنَ النَّاصِحِينَ ﴿٢٠﴾

21. Пас, Мӯсо бо тарсу нигаронӣ аз шаҳр берун рафт ва гуфт: «Парвардигоро, маро аз [осеби] ситамгорон начот бидеҳ»

22. Ва чун ба шаҳри Мадян рӯ овард, гуфт: «Умед аст, Парвардигорам маро ба роҳи рост ҳидоят кунад»

23. Ва ҳангоме ки ба [чоҳи] оби Мадян расид, бар сари чоҳ гурӯҳе аз мардумро дид, ки [чаҳорпоёни худро] об медиҳанд ва наздики онон ду занро дид, ки [гӯсфандонашонро] канор мекашиданд [ва аз дигарон фосила мегирифтанд. Мӯсо] гуфт: «Шумо чи мекунед? [Чаро гӯсфандони худро об намедиҳед.] Онон гуфтанд: «Мо [ба рамаи худ] об намедиҳем, то ин чӯпонҳо бозгарданд [ва музоҳимамон набошанд]. Падарамон пирамарде куҳансол аст [ва тавоноии ин корро надорад]»

24. Мӯсо барои он ду нафар [гӯсфандонашонро] об дод, он гоҳ сӯйи соя бозгашт ва гуфт: «Парвардигоро, ба ҳар хайре, ки бароям бифиристон, саҳт ниёзмандам»

25. Он гоҳ яке аз он ду [зан], дар ҳоле ки бо шарму ҳаё гом бармедошт, наздаш омаду гуфт: «Падарам даъватат мекунад [ки наздаш бирави], то музди он ки [гӯсфандон]-ро бароямон об додӣ, ба ту пардохт кунад». Чун [Мӯсо] назди ӯ рафту саргузашташро барои ӯ ҳикоят кард, вай гуфт: «Натарс, ки аз гурӯҳи ситамгор начот ёфтай»

فَخَرَجَ مِنْهَا خَائِفًا يَتَرَقَّبُ قَالَ رَبِّ نَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢١﴾

وَلَمَّا تَوَجَّهَ تَلْقَاءَ مَدْيَنَ قَالَ عَسَىٰ رَبِّي أَن يَهْدِيَنِي سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿٢٢﴾

وَلَمَّا وَرَدَ مَاءَ مَدْيَنَ وَجَدَ عَلَيْهِ أُمَّةً مِنَ النَّاسِ يَسْقُونَ وَوَجَدَ مِنْ دُونِهِمُ امْرَأَتَيْنِ تَذُودَانِ قَالَ مَا خَطْبُكُمَا قَالَتَا لَا نَسْقِي حَتَّىٰ يُصَدِرَ الرِّعَاءُ وَأُبُونَا شَيْخٌ كَبِيرٌ ﴿٢٣﴾

فَسَقَىٰ لَهُمَا ثُمَّ تَوَلَّىٰ إِلَى الظِّلِّ فَقَالَ رَبِّ إِنِّي لِمَا أَنْزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ ﴿٢٤﴾

فَجَاءَتْهُ إِحْدَاهُمَا تَمْسِيًا عَلَىٰ اسْتِحْيَاءٍ قَالَتْ إِنَّ أَبِي يَدْعُوكَ لِيَجْزِيَكَ أَجْرَ مَا سَقَيْتَ لَنَا فَلَمَّا جَاءَهُ وَوَقَّصَ عَلَيْهِ الْقِصَصَ قَالَ لَا تَخَفْ نَجَوْتَ مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢٥﴾

26. Яке аз он ду [духтар] гуфт:
«Падарчон, ўро истихдом кун, [зеро]
бе тардид, беҳтарин касе, ки метавонӣ
ба кор бигирӣ он аст, ки неруманду
амонатдор бошад [ва ў чунин аст]»

27. [Пирамард ба Мӯсо] Гуфт:
«Меҳоҳам яке аз ду духтарамро ба
ҳамсариат дароварам, ба ин [шарт] ки
ҳашт сол бароям кор кунӣ ва агар [ин
корро] то даҳ сол идома диҳӣ, лутфу
муҳаббате аз сӯи туст. Ман
намехоҳам бар ту сахтгирӣ кунам. Ин
шоал-л-лоҳ маро шоиста [ва накукор]
хоҳӣ ёфт»

28. [Мӯсо] Гуфт: «Ин [қарордод] миёни
ману ту бошад, ки ҳар қадам аз ин ду
муддат [ҳашт ё даҳ сол]-ро, ки анҷом
додам, [ба аҳди худ вафо кардаам],
пас, ситаме бар ман набошад [ва
нахоҳӣ, ки бештар бимонам] ва Аллоҳ
таоло бар он чи меғӯем, гувоҳ аст»

29. Ҳангоме ки Мӯсо [он] муддат [-и
муайян]-ро ба поён расонд ва ҳамроҳи
хонаводааш [аз Мадян ба сӯи Миср]
ҳаракат кард, [ногаҳон дар торикии
шаб] аз сӯи [кӯҳи] Тӯр оташе дид, ба
хонаводааш гуфт: «Биистед, ки ман
оташе [аз дур] дидам. Шояд хабаре аз
он бароятон биёварам ё шуълаи
оташе [биёварам], то гарм шавед»

قَالَتْ إِحَدُهُمَا يَا بَتِ اسْتَعْجِرِي
إِنَّ خَيْرَ مَنْ اسْتَعْجَرْتَ الْقَوِيُّ
الْأَمِينُ ﴿٦٦﴾

قَالَ إِنِّي أُرِيدُ أَنْ أَنْصَحَكَ إِحْدَى
ابْنَتَيْ هَاتَيْنِ عَلَى أَنْ تَأْجُرَنِي ثَمَنِي
حَبِجٍ فَإِنْ أَتَمَمْتَ عَشْرًا فَمِنْ
عِنْدِكَ وَمَا أُرِيدُ أَنْ أَسْأَلَكَ عَلَيْكَ
سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ مَن
الصَّالِحِينَ ﴿٦٧﴾

قَالَ ذَلِكَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ أَيَّمَا
الْأَجَلَيْنِ فَصَيِّتْ فَلَا عُدْوَانَ عَلَيَّ
وَاللَّهُ عَلَيَّ مَا نَقُولُ وَكَيْلٌ ﴿٦٨﴾

*فَلَمَّا قَضَى مُوسَى الْأَجَلَ وَسَارَ
بِأَهْلِهِ ۖ آنَسَ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ
نَارًا قَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ
نَارًا لَعَلِّي آتِيكُمْ مِنْهَا بِخَبَرٍ أَوْ
جَذْوَةٍ مِنَ النَّارِ لَعَلَّكُمْ
تَضْطَلُونَ ﴿٦٩﴾

30. Пас, вақте ба он оташ наздик шуд, дар канораи рости он сарзамини дар минтақаи пурбаракат [-и Тур] аз [миёни] як дарахт нидод дода шуд, ки: «Эй Мӯсо, бе тардид, ман Аллоҳ таоло—Парвардигори ҷаҳониёнам

فَلَمَّا أَتَتْهَا نُودِيَ مِنَ شَاطِئِ الْأَيْمَنِ فِي الْبُقْعَةِ الْمُبْرَكَةِ مِنَ الشَّجَرَةِ أَنْ يَمْسُكْ إِيَّيَ أَنَا اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٣٠﴾

31. Ва асоятро бияфкан». Пас, чун [Мӯсо чунин карду] онро дид, ки ҳамчун море [босуръат] меҳазад, [аз тарс] пушт карду гурехт ва бознагашт. [Нидо омад] «Эй Мӯсо, пеш о ва натарс. Ҳатман, ту аз [осеби хатарҳо] эмин шудай

وَأَنْ أَلْقِ عَصَاكَ فَلَمَّا رَآهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا جَانٌّ وَلَّى مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْ يَمْسُكْ أَقْبَلَ وَلَا تَخَفْ إِنَّكَ مِنَ الْأَمِينِينَ ﴿٣١﴾

32. Ва дастро дар гиребонат фуру бар [то] сапеду бидуни айб [ва бемории псӣ] хориҷ шавад ва [барои раҳой] аз ин тарс дастонатро ба самти худ ҷамъ кун [ва ба синаат бичаспон]. Ин ду [муъҷизаи асо ва яди байзо] ду далели [равшан] аз сӯи Парвардигорат барои Фиръавн ва бузургони [қавми] ӯст. Ба ростӣ, ки онон гурӯҳе нофармонанд»

أَسْلُوكَ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجُ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ وَأَضْمَمَ إِلَيْكَ جَنَاحَكَ مِنَ الرَّهْبِ فَذَانِكَ بُرْهَنَانِ مِنْ رَبِّكَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٣٢﴾

33. [Мӯсо] Гуфт: «Парвардигоро, ман яке аз ононро [бидуни амд] куштаам, метарсам, ки [ба қасоси он қатл] маро бикушанд

قَالَ رَبِّ إِنِّي قَتَلْتُ مِنْهُمْ نَفْسًا فَأَخَافُ أَنْ يَقْتُلُونِ ﴿٣٣﴾

34. Ва бародарам – Ҳорун – забонаш аз ман шевотар аст, пас, ӯро ҳамроҳам бифирист, то ёварам бошад ва ростгӯямро таъйид кунад, зеро метарсам, маро дурӯғӯ ангоранд»

وَأَخِي هَارُونُ هُوَ أَفْصَحُ مِنِّي لِسَانًا فَأَرْسَلْهُ مَعِيَ رِدْءًا يُصَدِّقُنِي ۗ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُكَذِّبُونِ ﴿٣٤﴾

35. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Туро бо [пайвастанӣ] бародарат тақвият хоҳем намуд ва бароятон тасаллуте қарор медиҳем, ки [фиръавниён ҳаргиз] ба шумо даст наёбанд ва ба [баракати] муъҷизотамон [ки дар ихтиёр доред] шумо ва ҳар ки аз шумо пайравӣ кунад, пирӯзед»

36. Пас, чун Мӯсо бо муъҷизоти равшани Мо ба сӯяшон омад, гуфтанд: «Ин [чизе] нест, магар чодуе сохта ва мо ҳаргиз ин [иддаои яктопарастӣ]-ро аз падаронамон нашнидаем»

37. Ва Мӯсо гуфт: «Парвардигорам беҳтар медонад, чи касе ҳидоятро аз назди ӯ овардааст ва [огоҳтар аст, ки] оқибати неки он саро барои кист. Бе тардид, ситамгорон росткор намешаванд»

38. Фиръавн гуфт: «Эй бузургон, маъбуде ба чуз худ бароятон намешиносам, пас, эй Ҷомон, бароям оташе бар гил барафрӯз [ва хишт бипаз], он гоҳ бурҷи баланде бисоз, бошад, ки аз маъбуди Мӯсо бохабар шавам. Ҳар чанд ки ҳатман, ӯро дурӯғӯ мепиндорам»

39. Ва ӯ [Фиръавн] ва лашкариёнаш ба ноҳақ дар сарзамин [-и Миср] саркашӣ карданд ва пиндоштанд, ки ба сӯи Мо бозгардонда намешаванд

قَالَ سَنَشُدُّ عَضُدَكَ بِأَخِيكَ
وَجَعَلْنَا لَكُمَا سُلْطٰنًا فَلَا يَصِلُونَ
إِلَيْكُمَا بِآيٰتِنَا أَنْتُمَا وَمَنِ اتَّبَعَكُمَا
الْغٰلِبُونَ ﴿٣٥﴾

فَلَمَّا جَاءَهُمْ مُوسَى بِآيٰتِنَا بَيِّنٰتٍ
قَالُوا مَا هٰذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّفْتَرَىٰ وَمَا
سَمِعْنَا بِهٰذَا فِي ءَابَآئِنَا الْأَوَّلِينَ ﴿٣٦﴾

وَقَالَ مُوسَىٰ رَبِّيٰٓ أَعْلَمُ بِمَن جَاءَهُ
بِالْهُدٰى مِنْ عِنْدِىٓ وَمَن تَكُونُ
لَهُ وَعَقِبَةُ الدَّارِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ
الظَّٰلِمُونَ ﴿٣٧﴾

وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَتَأْتِيهَا الْمَلَأُ مَا
عَلِمْتُ لَكُم مِّنْ إِلٰهٍ غَيْرِى
فَأَوْفِدْ لِي يَهْلِكُنَّ عَلَى الطَّيْنِ
فَأَجْعَل لِّي صِرْحًا لَعَلِّي أَطَّلِعُ إِلَىٰ
إِلٰهٍ مُّوسَىٰ وَإِنِّي لَأَظُنُّهُ مِنَ
الْكٰذِبِينَ ﴿٣٨﴾

وَأَسْتَكَبِرْ هُوَ وَجُنُودُهُ فِي الْأَرْضِ
يَغَيِّرُ الْحَقَّ وَظَنُّوْا أَنَّهُمْ إِلَيْنَا لَا
يُرْجَعُونَ ﴿٣٩﴾

40. Пас, [мо] ū ва лашкариёнашро [ба азоб] фуру гирифтем ва ононро ба дарё андохтем. Пас, бингар, ки оқибати ситамгорон чи гуна буд

فَأَخَذْنَاهُ وَجُنُودَهُ فَنَبَذْنَاهُمْ فِي
الْيَمِّ فَأَنْظُرُ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَتُهُ
الظَّالِمِينَ ﴿٤٠﴾

41. Ва ононро пешвоёне қарор додем, ки [пайравонашонро] ба оташи [дузах] даъват мекарданд ва рӯзи қиёмат ёри намешаванд

وَجَعَلْنَاهُمْ أَيْمَةً يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ
وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ لَا يُنصُرُونَ ﴿٤١﴾

42. Дар ин дунё ба дунболашон лаънат равон кардем ва рӯзи қиёмат [низ] зиштманзаранд

وَأَتَّبَعْنَاهُمْ فِي هَذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً
وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ هُمْ مِنَ
الْمَقْبُوحِينَ ﴿٤٢﴾

43. Ва ба ростӣ, пас аз он ки умматҳои пешинро небуд намудем, ба Мӯсо китоб [Таврот] додем, ки [муштамил бар] равшангариҳо ва ҳидоят ва раҳмате барои мардум буд, бошад, ки панд пазиранд

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ مِنْ
بَعْدِ مَا أَهْلَكْنَا الْقُرُونَ الْأُولَى
بَصَائِرَ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةً
لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٣﴾

44. Ва ту [эй паёмбар] он гоҳ ки фармони [нубувват]-ро ба Мӯсо медедем, дар доманаи ғарбӣ [-и кӯҳи Тӯр] ҳузур надоштӣ ва аз гувоҳон [низ] набудӣ

وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الْغَرْبِيِّ إِذْ قَضَيْنَا
إِلَى مُوسَى الْأَمْرَ وَمَا كُنْتَ مِنَ
الشَّاهِدِينَ ﴿٤٤﴾

45. Ва [Мо пас аз Мӯсо] наслҳои офаридем ва солҳои тӯлонӣ бар онон гузашт [ва паймони илоҳиро фаромӯш карданд]. Ва ту дар миёни аҳли Мадян иқомат надоштӣ [ки аз достони Мӯсо бохабар бошӣ ва] оёти Моро бар онон [мардуми Макка] бихонӣ, балки Мо будем, ки [ин оётро ба сӯят] мефиристодем

وَلَكِنَّا أَنْشَأْنَا قُرُونًا فَتَطَاوَلَ
عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ وَمَا كُنْتَ ثَاوِيًا فِي
أَهْلِ مَدْيَنَ تَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا
وَلَكِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ ﴿٤٥﴾

46. Ва он гоҳ ки [ба Мӯсо] нидо додем, ту дар канори кӯҳи Тӯр набудӣ, вале ба унвони раҳмате аз сӯйи Парвадигорат [ба ту ваҳй намудем], то гурӯҳеро, ки пеш аз ту бимдиҳандае ба суроғашон наомадааст, [бо ин оёт] бимдиҳӣ, бошад, ки панд пазиранд

47. [Бо кофирон итмоми ҳуччат кардем] То вақте ба кайфари корҳое, ки дар гузашта муртакиб шудаанд, мусибате ба онҳо мерасад, нагӯянд: «Парвардигоро, чаро паёмбаре бар мо нафиристодӣ, то аз оётат пайравӣ кунем ва аз муъминон бошем?»

48. Вале ҳангоме ки [паёмбари] ҳақ аз ҷониби Мо ба суроғашон омад, [яҳудиён аз сари лаҷочат] гуфтанд: «Чаро муъҷизоте ҳаммонанд Мӯсо ба ӯ дода нашудааст»? [Дар посухашон бигӯ] «Магар [яҳудиён] дар гузашта муъҷизоти Мӯсоро инкор накарданд»? Онон гуфтанд: «[Қуръону Таврот] ду ҷоду ҳастанд, ки яқдигарро таъйид мекунанд» ва гуфтанд: «Мо тамоми [матилиби] онҳоро инкор мекунем»

49. Бигӯ: «Агар ростгӯед, аз ҷониби Аллоҳ таоло китобе ҳидоятбахштар аз ин ду [китоб] биёваред, то ман низ аз он пайравӣ кунам»

وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الطُّورِ إِذْ نَادَيْنَا
وَلَكِن رَّحْمَةً مِّن رَّبِّكَ لِتُنذِرَ
قَوْمًا مَّا أَتَتْهُمْ مِّن نَّذِيرٍ مِّن قَبْلِكَ
لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٦﴾

وَلَوْلَا أَن تُصِيبَهُم مُّصِيبَةٌ بِمَا
فَعَلُوا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ فَيَقُولُوا رَبَّنَا لَوْلَا
أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ آيَاتِكَ
وَنَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾

فَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا
لَوْلَا أُوتِيَ مِثْلَ مَا أُوتِيَ مُوسَىٰ أَوْلَمَ
يَكْفُرُوا بِمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ مِنْ قَبْلُ
قَالُوا سِحْرَانِ تَظَاهَرَا وَقَالُوا إِنَّا بِكُلِّ
كَافِرُونَ ﴿٤٨﴾

قُلْ فَأْتُوا بِكِتَابٍ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ
هُوَ أَهْدَىٰ مِنْهُمَا أَتَّبِعُهُ إِنْ كُنْتُمْ
صَادِقِينَ ﴿٤٩﴾

50. Пас, агар [Қурайш] ба дархостат посухе надоданд, бидон, ки онон фақат аз ҳавои нафсашон пайравӣ мекунад ва кист гумроҳтар аз он ки бидуни раҳнамуде аз сӯи Аллоҳ таоло аз ҳавои нафсаш пайравӣ мекунад? Бе тардид, Аллоҳ таоло гурӯҳи ситамаггорро ҳидоят намекунад

51. Ва ба ростӣ, Мо ин оёт [ва ҳикоёт]-ро яке пас аз дигаре барои онон [мушрикони яҳудиён] нозил кардем, бошад, ки панд гиранд

52. Касоне, ки пеш аз ин [оёти илоҳӣ] ба онон китоб [Таврот] додаем, ба ин [Қуръон] низ имон меоваранд

53. Ва чун [оёташ] бар онон хонда мешавад, мегӯянд: «Ба он имон овардем. Яқинан, сухани ҳаққе аст аз ҷониби Парвардигорамон. Ба ростӣ, ки Мо пеш аз [нузули] он низ таслим [-и фармони Парвардигор] будаем»

54. Инонанд, ки ба поси он ки шикебой карданд, подошашонро ду бор мегиранд ва бо корҳои нек [гуноҳон ва] бадихоро дафъ мекунад ва аз он чи ба онон рӯзӣ додаем, инфоқ менамоянд

55. Ва ҳар гоҳ сухане беҳуда [ва ношоиста аз аҳли китоб] мешунаванд, [бо бетавачҷухӣ] аз он рӯй мегардонанд ва мегӯянд: «[Подоши] Корҳои мо барои мост ва [кайфари] корҳои шумо аз они шумост, [шумо аз озору носозии мо] дар амонед. Мо ба дунболи [ҳамсуҳбатӣ бо] чоҳилон нестем»

فَإِنْ لَمْ يَسْتَجِيبُوا لَكَ فَاعْلَمْ أَنَّمَا
يَتَّبِعُونَ أَهْوَاءَهُمْ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّنْ
اتَّبَعَ هَوَاهُ بَعِيرُهُ هُدًى مِنَ اللَّهِ إِنَّ
اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٠﴾

*وَلَقَدْ وَصَّلْنَا لَهُمُ الْقَوْلَ لَعَلَّهُمْ
يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥١﴾

الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِهِ
هُم بِهِ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾

وَإِذَا يُتْلَى عَلَيْهِمْ قَالُوا آمَنَّا بِهِ
إِنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّنَا إِنَّا كُنَّا مِنْ
قَبْلِهِ مُسْلِمِينَ ﴿٥٣﴾

أُولَئِكَ يُؤْتَوْنَ أَجْرَهُمْ مَرَّتَيْنِ بِمَا
صَبَرُوا وَيَدْرَءُونَ بِالْحَسَنَةِ
السَّيِّئَةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴿٥٤﴾

وَإِذَا سَمِعُوا اللَّغْوَ أَعْرَضُوا عَنْهُ
وَقَالُوا لَنَا أَعْمَلْنَا وَأَكُمْ
أَعْمَلِكُمْ سَلَّمْ عَلَيْكُمْ لَا
تَبْتَغِي الْجَاهِلِينَ ﴿٥٥﴾

56. [Эй паёмбар] Бе тардид, ту ҳар киро дӯст дошта бошӣ, наметавонӣ [ба иҷбор ба роҳи рост] ҳидоят кунӣ, балки Аллоҳ таоло аст, ки ҳар касро бихоҳад, ҳидоят мекунад ва Ӯ ба [ҳоли] роҳёфтагон донотар аст

إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ
وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ
أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿٥٦﴾

57. Ва [мушрикони] гуфтанд: «Агар ҳамроҳи ту аз ҳидоят пайравӣ кунем, моро аз сарзаминамон мерабоянд». Оё мо ононро дар ҳарами амне ҷой надодем, ки анвои маҳсулот – ба унвони рӯзиё аз ҷониби Мо – ба сӯяшон сарозер мегардад? Вале бештарашон [қадри неъматҳои илоҳиро] намедонанд

وَقَالُوا إِنْ تَتَّبِعِ الْهَيْدَىٰ مَعَكَ
تُتَخَذَفُ مِنْ أَرْضِنَا أَوْلَمْ نُمَكِّنْ
لَهُمْ حَرَمًا ءَامِنًا يُجْبَىٰ إِلَيْهِ ذَمْرُتُ
كُلِّ شَيْءٍ رَزَقًا مِنْ لَدُنَّا وَلَكِنَّ
أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٧﴾

58. Ва чи бисёр [мардуми] шаҳрхоеро нобуд сохтем, ки дар ҳаққи неъматҳои илоҳӣ носипосӣ карда буданд. Ин хонаҳои [вайроншудаи] онон аст, ки пас аз эшон ҷуз андаке - [касе] дар онҳо сукунат накардааст ва Мо вориси онон будем

وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَوْمٍ يَبْطِرُونَ
مَعِيشَتَهَا فَبِئْسَ مَسْكَنُهُمْ لَمْ
تُسْكَنْ مِنْ بَعْدِهِمْ إِلَّا قَلِيلًا
وَكُنَّا حُنَّ الْوَارِثِينَ ﴿٥٨﴾

59. Ва Парвардигорат ҳаргиз [мардуми] шаҳрхоро нобуд намекунад, магар он ки дар шаҳри бузурге аз онҳо [ҳамчун Макка] паёмбаре бифиристад, ки оёти Моро бар онон бихонад. Ва Мо ҳаргиз шаҳрхоро нобуд накардем, магар он ки сокинонаш [кофиру] ситамгор будаанд

وَمَا كَانَ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرَىٰ حَتَّىٰ
يَبْعَثَ فِي أُمَمِهَا رَسُولًا يَتْلُوا عَلَيْهِمْ
ءَايَاتِنَا وَمَا كُنَّا مُهْلِكِي الْقُرَىٰ إِلَّا
وَأَهْلُهَا ظَالِمُونَ ﴿٥٩﴾

60. Ва он чи ба шумо дода шудааст, баҳра [-и гузаро] ва зинати зиндагии дунёст ва он чи назди Аллоҳ таоло аст, беҳтар ва пойдортар аст. Оё намеандешед?

وَمَا أَوْتَيْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَمَتَّعِ الْحَيَاةَ
الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ
وَأَبْقَىٰ أَفْلا تَعْقِلُونَ ﴿٦٠﴾

61. Оё касе, ки ба ӯ ваъдаи наку додаем ва ба он хоҳад расид, ҳамчун касест, ки ӯро аз баҳраи зиндагии дунё бархӯрдор сохтаем ва рӯзи қиёмат аз [ҷумлаи] эҳзоршудагон [дар оташи дузах] аст?

أَفَمَن وَعَدْنَاهُ وَعَدَا حَسَنًا فَهُوَ لَاقِيهِ كَمَن مَّتَّعْنَاهُ مَتَاعَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ثُمَّ هُوَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مِنَ الْمُحْضَرِينَ ﴿٦١﴾

62. Ва [ёд кун аз] рӯзе, ки Аллоҳ таоло ба онон нидо медиҳад ва мегӯяд: «Афроде, ки шарикони ман [дар парастии] мепиндоштед, кучо ҳастанд?»

وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٦٢﴾

63. Касоне [аз сарони кофирон], ки азоб барояшон ҳатмӣ аст, мегӯянд: «Парвардигоро, инҳо касоне ҳастанд, ки мо гумроҳашон кардем. [Оре] Ононро гумроҳ кардем, чунон ки [худ низ] гумроҳ шудем. Аз [ширку тавассули] эшон ба сӯят безорӣ мечӯем. [Дар ҳақиқат] Онон моро намепарастиданд [балки шайтонро парастии мекарданд]»

قَالَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ رَبَّنَا هَٰؤُلَاءِ الَّذِينَ أَغْوَيْنَا أَغْوَيْنَاهُمْ كَمَا غَوَيْنَا تَبَرَّأْنَا إِلَيْكَ مَا كَانُوا إِيَّانَا يَعْبُدُونَ ﴿٦٣﴾

64. Ва [ба мушрикони] гуфта мешавад: «Шариконатонро [ки ба ҷойи Аллоҳ таоло мепарастидед] фаро бихонед [то ёриатон кунанд]». Пас, ононро мехонанд, вале посухе ба эшон намедиҳанд ва азоби [дузах]-ро мебинанд [ва орзу мекунанд], кош ҳидоятёфта буданд

وَقِيلَ أَدْعُوا شُرَكَاءَكُمْ فَدَعَوْهُمُ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ وَرَأَوُا الْعَذَابَ لَوْ أَنَّهُمْ كَانُوا يَهْتَدُونَ ﴿٦٤﴾

65. Ва рӯзе, ки [Аллоҳ таоло] ононро нидо медиҳад ва мефармояд: «Ба [даъвати] паёмбарон чи посухе додед?»

وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ مَاذَا أَجَبْتُمُ الْمُرْسَلِينَ ﴿٦٥﴾

66. Дар он рӯз ҳамаи далоил [ва баҳонаҳое, ки барои тавҷеҳ доранд] аз онон пинҳон мегардад ва аз [шиддати азоб аз ҳоли] якдигар наменурсанд

فَعَمِيَّتْ عَلَيْهِمُ الْأَنْبَاءُ يَوْمَئِذٍ
فَهُمْ لَا يَتَسَاءَلُونَ ﴿٦٦﴾

67. Аммо касе, ки тавба кунад ва имон оварад ва кори шоиста анҷом диҳад, умед аст, ки аз растагорон бошад

فَأَمَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ
صَالِحًا فَعَسَىٰ أَنْ يَكُونَ مِنَ
الْمُفْلِحِينَ ﴿٦٧﴾

68. Ва Парвардигорат ҳар чи бихоҳад, меофаринад ва [ҳар киро бихоҳад ба парастии ва паёмбарӣ] бармегузинад. Мушрикон ихтиёре надоранд [ки дар ин маврид эътироз кунанд]. Аллоҳ таоло муназзаҳ ва бартар аст аз он чи бо ӯ шарик медонанд

وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۗ
كَانَ لَهُمُ الْخَيْرَةُ ۗ سُبْحَانَ اللَّهِ
وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٨﴾

69. Ва Парвардигорат он чи дар синаҳояшон пинҳон мекунанд ва он чи ошкор месозанд, [ҳамаро] медонад

وَرَبُّكَ يَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ
وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٦٩﴾

70. Ва ӯ Аллоҳ таоло аст, ки ҳеч маъбуде [бар ҳақ] ҷуз ӯ нест. Ситоиш дар дунёву охираат барои ӯст ва ҳукм [-у фармонравой низ] аз он ӯст ва [ҳамагӣ] ба сӯи ӯ бозгарданда мешавад

وَهُوَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ۗ لَهُ الْحَمْدُ
فِي الْأُولَىٰ وَالْآخِرَةِ ۗ لَهُ الْحُكْمُ
وَالإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٧٠﴾

71. [Ба мушрикон] бигӯ: «Ба ман бигӯед, агар Аллоҳ таоло [торикии] шабро то рӯзи қиёмат бар шумо поянда гардонад, кадом маъбуд ба ҷуз Аллоҳ таоло бароятон равшанӣ меоварад? Оё [сухани ҳақро] намешунавед?

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمُ
اللَّيْلَ سَرْمَدًا إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَنْ
إِلَّاهَ غَيْرَ اللَّهِ يَأْتِيكُم بَضِيَاءٌ
أَفَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٧١﴾

72. Бигӯ “Ба ман бигӯед, агар Аллоҳ таоло [рӯшноии] рӯзро то рӯзи қиёмат бар шумо поянда гардонад, кадом маъбуд ба чуз Аллоҳ таоло бароятон шабе меоварад, ки дар он ором бигиред? Оё [ин нишонаҳои қудрати илоҳиро] намебинед?

73. Ва Аллоҳ таоло аз раҳмати хеш шабу рӯзро бароятон қарор дод, то дар шаб ором гиред ва дар рӯз [талоси кунед ва] аз бахшиши ӯ [рӯзи] бичӯед ва бошад, ки сипос гузored

74. Ва [ёд кун аз] рӯзе, ки Аллоҳ таоло ба онон нидо медиҳад ва мегӯяд: «Афроде, ки шарикони ман [дар парастии] мепиндоштед, кучо ҳастанд?»

75. Ва аз ҳар уммате гувоҳе бармегузинем [ки паёмбари онон аст ва дар мавриди куфрашон шаҳодат медиҳад]. Сипас ба онон мегӯем: «Далели [куфру ширки] хешро биёваред», пас, медонанд, ки ҳақ аз они Аллоҳ таоло аст ва дурӯғҳое, ки мебофтанд [ва он чи мушрикони мепарастиданд], маҳву нобуд гаштааст

76. Қорун аз қавми Мӯсо буд, аммо бар онон фахрфурӯши намуд ва аз ганчина он қадар ба вай дода будем, ки [ҳатто] ҳамли калидҳояш барои гурӯҳе неруманд мушкил буд. Ҳангоме ки [мардуми] қавмаш ба ӯ гуфтанд: «[Ба хотири сарватат чунин мағруру] сармаст набош. Бе тардид, Аллоҳ таоло сармастонро дӯст намедорад

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمُ
التَّهَارَ سَرْمَدًا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَنْ
إِلَهُ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُم بِلَيْلٍ
تَسْكُنُونَ فِيهِ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٧٢﴾

وَمِنْ رَحْمَتِهِ جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ
وَالنَّهَارَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ
فَضْلِهِ وَلِعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾

وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ
شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٧٤﴾

وَنَزَعْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا فَقُلْنَا
هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ فَعَلِمُوا أَنَّ الْحَقَّ
لِلَّهِ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا
يَفْتَرُونَ ﴿٧٥﴾

﴿٧٦﴾ إِنَّ قُرُونَ كَانَ مِنْ قَوْمِ مُوسَى
فَبَعَى عَلَيْهِمْ^ط وَءَاتَيْنَاهُ مِنَ الْكُنُوزِ
مَا إِنَّ مَفَاتِحَهُ لَتَنُوتُوا بِالْعُصْبَةِ أُولَى
الْقُوَّةِ إِذْ قَالَ لَهُ قَوْمُهُ لَا تَفْرَحْ
إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْفَرِحِينَ ﴿٧٦﴾

77. Ва бо он чи Аллоҳ таоло ба ту бахшидааст, [савоби] сарои охиратро бичӯй ва [дар айни ҳол] баҳраатро аз [зиндагии] дунё низ фаромӯш нақун ва чунон ки Аллоҳ таоло ба ту неки кардааст, ту низ [ба бандагонаш] неки кун ва ҳаргиз дар пайи табаҳқорӣ [ва фасод] дар замин набош. Бе тардид, Аллоҳ таоло муфсидонро дӯст намедорад»

78. [Қорун] гуфт: «Он чи ба ман дода шуда, дар натиҷаи [қудрату] донишест, ки назди ман аст». Оё намедонист, ки Аллоҳ таоло наслҳоеро пеш аз вай нобуд карда буд, ки аз ӯ нерумандтар ва сарватмандтар буданд? Ва [рӯзи қиёмат] аз мучримон дар бораи гуноҳонашон суол намешавад [зеро Аллоҳ таоло ҳамаро медонад]

79. Он гоҳ Қорун бо [таҷаммулоту] зинатхояш дар баробари қавмаш зоҳир шуд. Афроде [аз атрофиёни ӯ], ки хостори зиндагии дунё буданд, гуфтанд: «Эй кош, ҳаммонанди он чи ба Қорун дода шудааст, мо низ доштем. Воқеан, ӯ баҳраи бузурге [аз моли дунё] дорад»

80. Аммо касоне, ки дониш [-и ҳақиқӣ] ёфта буданд, гуфтанд: «Вой бар шумо! Барои касе, ки имон овардааст ва корҳои шоиста мекунад, савоби илоҳӣ беҳтар аст ва ин [сухан]-ро касоне ба ҷуз шикебоён намепазиранд»

وَأَتَّبِعْ فِيمَا آتَاكَ اللَّهُ الدَّارَ
الْآخِرَةَ وَلَا تَنْسَ نَصِيكَ مِنَ
الدُّنْيَا وَأَحْسِنَ كَمَا أَحْسَنَ اللَّهُ
إِلَيْكَ وَلَا تَتَّبِعْ الْفَسَادَ فِي الْأَرْضِ
إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ ﴿٧٧﴾

قَالَ إِنَّمَا أُوتِيَهُهُ وَعَلَىٰ عِلْمِ عِبَادِي
أَوْلَمْ يَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ قَدْ أَهْلَكَ مِنْ
قَبْلِهِ مِنَ الْقُرُونِ مَنْ هُوَ أَشَدُّ
مِنْهُ قُوَّةً وَأَكْثَرَ جَمْعًا وَلَا يُسْئَلُ
عَنْ ذُنُوبِهِمُ الْمُجْرِمُونَ ﴿٧٨﴾

فَخَرَجَ عَلَىٰ قَوْمِهِ فِي زِينَتِهِ قَالَ
الَّذِينَ يُرِيدُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا
يَبْلَيْتَ لَنَا مِثْلَ مَا أُوتِيَ قُرُونُ إِنَّهُمْ
لَذُو حَظٍّ عَظِيمٍ ﴿٧٩﴾

وَقَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَيَلَكُمْ
كُتَابُ اللَّهِ خَيْرٌ لِمَنْ ءَامَنَ وَعَمِلَ
صَالِحًا وَلَا يُلْقِيهَا إِلَّا
الصَّابِرُونَ ﴿٨٠﴾

81. Он гоҳ Қорунро ҳамроҳи [хонааш дар замин фуру бурдем, пас, ҳеч гурӯҳе надошт, ки дар баробари [азоби] Аллоҳ таоло ёриаш кунанд ва [худ низ] натавонист ба ҳештан ёри расонад

فَحَسْبُنَا بِهِ وَبِدَارِهِ الْأَرْضُ فَمَا
كَانَ لَهُ مِنْ فِئَةٍ يَنْصُرُونَهُ مِنْ
دُونِ اللَّهِ وَمَا كَانَ مِنَ
الْمُنْتَصِرِينَ ﴿٨١﴾

82. Ва касоне, ки дирӯз орзу мекарданд, ба чойи ӯ бошанд, бомдод [-и рӯзи баъд] мегуфтанд: «Вой бар мо! Гӯй Аллоҳ таоло аст, ки [неъмату] рӯзиро бар ҳар ки бихоҳад густурда медорад ва [ё] танг мегирад. Агар Аллоҳ таоло бар мо миннат наниҳода буд, хатман, моро [низ ба сазои суханонамон ба жарфои замин] фуру мебурд. Эй вой! Гӯй кофирон ҳаргиз растагор намешаванд

وَأَصْبَحَ الَّذِينَ تَمَنَّوْا مَكَانَهُ
بِالْأَمْسِ يَقُولُونَ وَيَكُنَّ اللَّهُ
يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ
عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَوْلَا أَنْ مَنَّ اللَّهُ
عَلَيْنَا لَخَسَفَ بِنَا وَيُنَكِّتُهُ لَا
يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ ﴿٨٢﴾

83. Ин сарои охиратро [фақат] барои касоне қарор медиҳем, ки хоҳони гарданкашӣ ва фасод дар замин нестанд ва саранҷоми нек аз он парҳезкорон аст

تِلْكَ الدَّارُ الْأَخْرَى نَجْعَلُهَا لِلَّذِينَ
لَا يُرِيدُونَ عُلُوًّا فِي الْأَرْضِ وَلَا
فَسَادًا وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٨٣﴾

84. [Рӯзи қиёмат] Ҳар ки неки биёварад, [подоше] беҳтар аз он хоҳад дошт ва ҳар ки бадӣ биёварад, [бидонад, ки] касоне, ки корҳои ношоиста кардаанд, чуз [ба миқдори] он чи мекарданд, кайфар намебинанд

مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِمَّنَّهَا
وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى
الَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ إِلَّا مَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ ﴿٨٤﴾

85. Ҳамон [Парвардигоре], ки Қуръонро [нозил намуд ва таблиғашро] бар ту воҷиб кард, ҳатман, туро ба ҷойгоҳат [дар Макка] бозмегардонад. Бигӯ: «Парвардигорам беҳтар медонад, чи касе ҳидоят овардааст ва чи касе дар гумроҳии ошкор аст»

86. Ва [пеш аз биъсат] ту орзу надоштӣ, ки ин китоб [-и осмонӣ] бар ту нозил шавад. [Ин набуд] Магар раҳмате аз ҷониби Парвардигорат. Пас, ҳаргиз пуштибони кофирон набош

87. Ва мабодо [кофирон] туро аз [таблиғи] оёти илоҳӣ – пас аз он ки бар ту нозил шуд – боздоранд! Ва [мардумро] ба сӯи Парвардигорат даъват кун ва ҳаргиз аз мушрикони набош

88. Ва маъбуди дигаре бо Аллоҳ таоло [ба ниёиш] нахон. Ҳеч маъбуде [ба ҳақ] ҷуз Ӯ нест. Ҳама чиз фанопазир аст, магар [зоти ҷовид ва] рӯи Ӯ. Фармонравой [танҳо] аз онӣ Ӯст ва [рӯзи қиёмат ҳамагӣ] ба пешгоҳаш бозгардонда мешавад

إِنَّ الَّذِي فَرَضَ عَلَيْكَ الْقُرْآنَ
لَرَأْدُكَ إِلَىٰ مَعَادٍ قُلْ رَبِّي أَعْلَمُ مَنْ
جَاءَ بِالْهُدَىٰ وَمَنْ هُوَ فِي ضَلَالٍ
مُّبِينٍ ﴿٨٥﴾

وَمَا كُنْتَ تَرْجُو أَنْ يُلْقَىٰ إِلَيْكَ
الْكِتَابُ إِلَّا رَحْمَةً مِن رَّبِّكَ فَلَا
تَكُونَنَّ ظَهِيرًا لِّلْكَافِرِينَ ﴿٨٦﴾

وَلَا يَصُدُّكَ عَنْ آيَاتِ اللَّهِ بَعْدَ
إِذْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ ٱلْكِتَابَ وَأَدْعُ إِلَىٰ رَبِّكَ
وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٨٧﴾

وَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لَا
إِلَهَ إِلَّا هُوَ كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا
وَجْهَهُ ۗ لَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ
تُرْجَعُونَ ﴿٨٨﴾

Сураи Анкабут العنكبوت

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Алиф, лом, мим

2. Оё мардум пиндоштаанд, ҳамин ки [ба забон] бигӯянд: «Имон овардем», ононро [ба ҳоли худ] вомегузоранд ва озмуда намешаванд?

3. Ва ба ростӣ касонеро, ки пеш аз онон буданд, низ озмудем ва то Аллоҳ таоло касонеро, ки [дар бораи имонашон] рост гуфтаанд, бозшиносад ва дурӯғгӯёнро [низ] маълум гардонад

4. Оё касоне, ки корҳои ношоиста кардаанд, пиндоштаанд, ки метавонанд аз Мо пешӣ бигиранд [ва аз азобамон бигурезанд]? Чи бад доварӣ мекунанд!

5. Ҳар ки ба дидори Аллоҳ таоло умед дорад, [бидонад, ки] ваъдаи Аллоҳ таоло, ҳатман, хоҳад омад ва ӯ шунавову доност

6. Ва ҳар ки [дар роҳи ҳақ] бикишад, ба суди хеш кӯшидааст. Бе тардид, Аллоҳ таоло аз ҷаҳониён бениёз аст

الم ﴿١﴾

أَحْسِبُ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا ءِآمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ ﴿٢﴾

وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ
فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا
وَلَيَعْلَمَنَّ الْكٰذِبِينَ ﴿٣﴾

أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ
السَّيِّئَاتِ أَنْ يَسْفُتُونَا سَاءَ مَا
يَحْكُمُونَ ﴿٤﴾

مَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ اللَّهِ فَإِنَّ أَجَلَ
اللَّهِ لَآتٍ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٥﴾

وَمَنْ جَاهَدَ فَإِنَّمَا يُجَاهِدُ لِنَفْسِهِ
إِنَّ اللَّهَ لَغَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ ﴿٦﴾

7. Ва касоне, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд, яқинан гуноҳонашонро мезудоем ва ононро ба беҳтар аз он чи кардаанд, подош медиҳем

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ
وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَحْسَنَ الَّذِي كَانُوا
يَعْمَلُونَ ﴿٧﴾

8. Ва ба инсон супориш кардем, ки ба падару модараш некӣ намояд ва [гуфтем]: «Агар он ду кӯшиданд, то чизеро, ки ту ба он донише надорӣ шарикӣ Ман сози, пас, аз онҳо итоат макун. Бозгаштатон ба сӯи Ман аст, он гоҳ шуморо аз [ҳақиқати] он чи мекардед, огоҳ хоҳам кард

وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حُسْنًا
وَإِنْ جَاهَدَاكَ لِتُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ
لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا ۗ إِلَيَّ
مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ
تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾

9. Ва касоне, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд, албатта, ононро дар [зумраи] шоистагон дармеоварем

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الصَّالِحِينَ ﴿٩﴾

10. Ва бархе аз мардум ҳастанд, ки мегӯянд «ба Аллоҳ таоло имон овардем». Аммо ҳангоме ки дар роҳи Аллоҳ таоло озор мебинанд, озори кофиронро ҳамчун азоби Аллоҳ таоло [сахту ҷонкоҳ] медонанд [ва аз имонашон даст мекашанд] ва агар аз сӯи Парвардигорат пирӯзӣ [ва кушоише бароятон] пеш ояд, мегӯянд: «Бе тардид, мо [низ] бо шумо ҳамроҳ будем». Оё Аллоҳ таоло ба он чи дар дилҳои ҷаҳониён аст, донотар нест?

وَمَنْ النَّاسِ مَن يَقُولُ ءَامَنَّا بِاللَّهِ
فَإِذَا أُوذِيَ فِي اللَّهِ جَعَلَ فِتْنَةً
لِّلنَّاسِ كَعَذَابِ اللَّهِ وَلَئِن جَاءَ
نَصْرٌ مِّن رَّبِّكَ لَيَقُولُنَّ إِنَّا كُنَّا
مَعَكُمْ أَوْلَىٰ ۗ أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِمَا
فِي صُدُورِ الْعَالَمِينَ ﴿١٠﴾

11. Ва ба ростӣ, Аллоҳ таоло касонеро, ки имон овардаанд, ба хубӣ мешиносад ва яқинан, мунофиқонро [низ] мешиносад

وَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا
وَلَيَعْلَمَنَّ الْمُنَافِقِينَ ﴿١١﴾

12. Ва касоне, ки куфр варзиданд, ба касоне, ки имон оварданд, мегуфтанд: «Аз роҳи мо пайравӣ кунед, ва ҳатман, бори гуноҳонатонро ба уҳда мегирем», вале онон ҳаргиз чизе аз гуноҳони эшонро бар уҳда нахоҳанд гирифт. Ба ростӣ, ки онон дурӯғӯ ҳастанд

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا
اتَّبِعُوا سَبِيلَنَا وَلنَحْمِلَ
خَطَايَكُمْ وَمَا هُمْ بِحَامِلِينَ مِنْ
خَطَايَهُمْ مِّنْ شَيْءٍ إِنَّهُمْ
لَكَاذِبُونَ ﴿١٢﴾

13. Ва, ҳатман, бори сангини [гуноҳи] худ ва борҳои сангин [-и гуноҳи пайравон]-ашонро ҳамроҳи бори сангини худ ба дӯш хоҳанд кашид ва яқинан, рӯзи қиёмат дар мавриди дурӯғӯҳое, ки мебофтанд, бозхост хоҳанд шуд

وَلِيَحْمِلُنَّ أَثْقَالَهُمْ وَأَنْتَآلَا مَعَ
أَثْقَالِهِمْ وَلَيَسْئَلُنَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
عَمَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿١٣﴾

14. Ва Мо Нуҳро ба сӯи қавмаш фиристодем ва ӯ нуҳсаду панҷоҳ сол дар миёни онон буд. Он гоҳ, дар ҳоле ки ситамгор [-у кофир] буданд, тӯфон [-и сангин] ононро фаро гирифт

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ
فَلَبِثَ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ إِلَّا خَمْسِينَ
عَامًا فَأَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ وَهُمْ
ظَالِمُونَ ﴿١٤﴾

15. Пас ӯ [Нуҳ] ва сарнишинони киштиро наҷот додем ва он [киштӣ]-ро нишонае барои [ибрат гирифтани] ҷаҳониён қарор додем

فَأَنْجَيْنَاهُ وَأَصْحَابَ السَّفِينَةِ
وَجَعَلْنَاهَا آيَةً لِلْعَالَمِينَ ﴿١٥﴾

16. Ва [ёд кун аз] Иброҳим он гоҳ ки ба қавмаш гуфт: «Аллоҳро бипарастед ва аз ӯ парво кунед, [ки] агар бидонед, ин кор бароятон беҳтар аст

وإبراهيمَ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ اعْبُدُوا
اللَّهَ وَاتَّقُوهُ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن
كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٦﴾

17. Чӯз ин нест, ки ба ҷойи Аллоҳ таоло шумо фақат бутҳое [аз сангу чӯб]-ро мепарастед ва [бо ин кор ба Аллоҳ таоло] дурӯғ мебандед. Дар ҳақиқат, касонеро, ки шумо ба ҷойи Аллоҳ таоло мепарастед, ихтиёри рӯзиатонро надоранд, пас, [неъмату] рӯзиро танҳо аз пешгоҳи Аллоҳ таоло талаб кунед ва Ӯро бипарастед ва шукри Ӯро ба ҷо оваред [ки] ба сӯйи Ӯ бозгардонда мешавад

18. Ва [эй мушрикони] агар шумо [Муҳаммадро] дурӯғӯ бидонед, [ачиб нест] бе тардид, бархе аз умматҳои пеш аз шумо низ [паёмбарони илоҳиро] дурӯғӯ ангошанд. Ва паёмбар вазифае ҷуз расонидани ошкори [ваҳй] надорад»

19. Оё надиданд, ки Аллоҳ таоло чи гуна офаринишро оғоз мекунад, сипас онро [пас аз марғаш] бозмегардонад? Ҳатман, ин кор барои Аллоҳ таоло осон аст

20. [Эй паёмбар, ба кофирон] бигӯ: «Дар замин гардиш кунед ва бингаред, ки Аллоҳ таоло чи гуна офаринишро оғоз кард, пас, [ба ҳамин сурат низ] зиндагии дигарро падида меоварад. Бе тардид, Аллоҳ таоло бар ҳар коре тавоност

21. Ӯ ҳар киро бихоҳад, азоб мекунад ва бар ҳар ки бихоҳад, раҳмат меоварад ва [ҳамагӣ] ба сӯяш бозгардонда мешавад

إِنَّمَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ أَوْثِنًا
وَتَخْلِفُونَ إِفْكًا إِنَّ الَّذِينَ تَعْبُدُونَ
مِن دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ لَكُمْ
رِزْقًا فَابْتَغُوا عِنْدَ اللَّهِ الرِّزْقَ
وَاعْبُدُوهُ وَاشْكُرُوا لَهُ ۗ إِلَيْهِ
تُرْجَعُونَ ﴿١٧﴾

وَإِن تَكْفُرُوا فَقَدْ كَذَّبْتُمْ
مَنْ قَبْلِكُمْ وَمَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا
الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿١٨﴾

أَوَلَمْ يَرَوْا كَيْفَ يُبْدِئُ اللَّهُ الْخَلْقَ
ثُمَّ يُعِيدُهُ ۗ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ
يَسِيرٌ ﴿١٩﴾

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا
كَيْفَ بَدَأَ الْخَلْقَ ۗ ثُمَّ اللَّهُ يُنشِئُ
الْمِثْلَ الْآخَرَ ۗ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ
شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾

يُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ وَيَرْحَمُ مَن يَشَاءُ
وَإِلَيْهِ تُقْلَبُونَ ﴿٢١﴾

22. Шумо - [на] дар замин ва на дар осмон – ҳаргиз нотавонкунандаи ӯ нестед ва ҷуз Аллоҳ таоло ҳеҷ корсозу ёваре надоред»

23. Ва касоне, ки ба оёти Аллоҳ таоло ва дидори ӯ куфр варзиданд, ононанд, ки аз раҳмати Ман маъюсанд ва азоби дардноке барояшон [дар пеш] аст

24. Он гоҳ ҷавоби қавми ӯ [Иброҳим] ҷуз ин набуд, ки гуфтанд: «Ҷуро бикушед, бисӯзонед». Пас, Аллоҳ таоло аз оташ наҷоташ дод. Бе тардид, дар ин [раҳой аз оташ] барои гурӯҳе, ки имон меоваранд, нишонаҳое [барои ибрат гирифтанд] аст

25. Ва [Иброҳим] гуфт: «Шумо ба ҷойи Аллоҳ таоло бутҳое барои худ баргузидаед, ки [мояи дӯстӣ ва] муҳаббат миёни шумо дар зиндагии дунё бошад. Он гоҳ рӯзи қиёмат мункири якдигар мешавед ва ҳамдигарро лаънат мекунад ва ҷойгоҳатон оташ аст ва ҳеҷ ёригаре нахоҳед дошт»

26. Пас, Лут ба ӯ имон овард ва [Иброҳим] гуфт: «Ман ба сӯйи Парвардигорам [ба сарзамини Шом] ҳиҷрат мекунам. Бе тардид, ӯ шикастнопазир ҳақим аст»

وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٢٢﴾

وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَلِقَائِهِ أُولَٰئِكَ يَئِسُوا مِنْ رَحْمَتِي وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٣﴾

فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَقْتُلُوهُ أَوْ حَرِّقُوهُ فَأَنْجَاهُ اللَّهُ مِنَ النَّارِ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٢٤﴾

وَقَالَ إِنَّمَا اتَّخَذْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا مَوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُ بَعْضُكُمْ بِبَعْضٍ وَيَلْعَنُ بَعْضُكُمْ بَعْضًا وَمَأْوَلَكُمْ النَّارُ وَمَا لَكُمْ مِنْ نَصِيرِينَ ﴿٢٥﴾

*فَقَامَنَّ لَهُ لُوطٌ وَقَالَ إِنِّي مُهَاجِرٌ إِلَىٰ رَبِّي إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٦﴾

27. Ва Исҳоқи Яъқубро ба ӯ бахшидем ва миёни фарзандонаш нубувват ва китоб [-и осмонӣ] қарор додем ва подошашро дар ин дунё додем ва яқинан, ӯ дар охираат [низи] аз шоистагон хоҳад буд

وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ
وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِ النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ
وَعَاتَيْنَاهُ أَجْرَهُ فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي
الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٧٧﴾

28. Ва [ёд кун аз] Лут ҳангоме ки ба қавмаш гуфт: «Воқеан, кори бисёр зиште мекунед, ки пеш аз шумо ҳеҷ як аз мардуми ҷаҳон анҷом надодааст

وَلَوْطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ إِنَّكُمْ
لَتَأْتُونَ الْفِتْحَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا
مِنْ أَحَدٍ مِّنَ الْعَالَمِينَ ﴿٧٨﴾

29. Оё бо мардон меомезед ва [ба қасди таҷовуз ба мусофирон] роҳро мебандед ва дар маҷолиси худ муртакиби корҳои нописанд мешавед»? Пас, посухи қавмаш ҷуз ин набуд, ки гуфтанд: «Агар ростгӯӣ, азоби илоҳиро пеш овар»

أَيُّكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ وَتَقْطَعُونَ
السَّيْلَ وَتَأْتُونَ فِي نَادِيكُمْ
الْمُنْكَرَ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا
أَنْ قَالُوا أَتَيْنَا بِعَذَابِ اللَّهِ إِنْ
كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٧٩﴾

30. [Лут] Гуфт: «Парвардигоро, маро дар баробари муфсидон ёри кун»

قَالَ رَبِّ انصُرْنِي عَلَى الْقَوْمِ
الْمُفْسِدِينَ ﴿٨٠﴾

31. Ва ҳангоме ки фиристодагони мо ба Иброҳим башорати [таваллуди писарашро] доданд, ба ӯ гуфтанд: «Мо соқинони шаҳри [Садум]-ро набуд хоҳем кард, [ҷаро ки] бе тардид, мардуми он ҷо ситамгоранд»

وَلَمَّا جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ
بِالْبَشَرَى قَالُوا إِنَّا مُهْلِكُوا أَهْلَ
هَذِهِ الْقَرْيَةِ إِنَّ أَهْلَهَا كَانُوا
ظَالِمِينَ ﴿٨١﴾

32. [Иброҳим] Гуфт: «Лут низ дар он ҷост». Фариштагон гуфтанд: «Мо беҳтар медонем чи касоне дар он ҷо ҳастанд. Ӯ ва хонаводаашро, ҳатман, начот хоҳем дод, магар ҳамсараш, ки аз бозмондагон [дар азоб] хоҳад буд»

قَالَ إِنَّ فِيهَا لُوطًا قَالُوا نَحْنُ أَعْلَمُ
بِمَنْ فِيهَا لَنَنْجِيَنَّهٗ وَأَهْلَهُ إِذَا
أَمْرًا تُهٗ كَانَتْ مِنَ الْعَجْرِيِّنَ ﴿٨٢﴾

33. Ва чун фариштагони мо назди Лут омаданд, аз [тасавури бешармии қавмаш нисбат ба] онон нигарон ва дилтанг шуд ва [фариштагон] гуфтанд: Натарс ва андуҳгин набош. Мо ту ва хонаводаатро, хатман, наҷот медиҳем, магар ҳамсаратро, ки аз бозмондагон [дар азоб] аст

وَلَمَّا أَنْ جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِيبًا
بِهِمْ وَصَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَقَالُوا لَا
تَخَفْ وَلَا تَحْزَنْ إِنَّا مُنْجُوكَ
وَأَهْلَكَ إِلَّا أُمَّرَأَتَكَ كَانَتْ مِنَ
الْغَابِرِينَ ﴿٣٣﴾

34. Мо бар сокинони ин шаҳр – ба кайфари он ки нофармонӣ [ва гуноҳ] кардаанд – азобе аз осмон фуруд меоварем»

إِنَّا مُنْزِلُونَ عَلَىٰ أَهْلِ هَذِهِ الْقَرْيَةِ
رِجْرًا مِنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا
يَفْسُقُونَ ﴿٣٤﴾

35. Ва дар ҳақиқат, мо аз он шаҳр [-и вайроншуда] барои касоне, ки меандешанд, нишона [ва ибрати] ошкоре боқӣ гузоштем

وَلَقَدْ تَرَكْنَا مِنْهَا آيَةً بَيِّنَةً لِقَوْمٍ
يَعْقِلُونَ ﴿٣٥﴾

36. Ва ба сӯи [сокинони] Мадян бародарашон Шуайб [-ро фирситодем]. Ӯ гуфт: «Эй қавми ман, Аллоҳро бипарастед ва ба рӯзи бозпасин умедвор бошед ва дар замин ба фасод [ва табоҳӣ] накушед»

وَالِىٰ مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا فَقَالَ
يَقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَارْجُوا الْيَوْمَ
الْآخِرَ وَلَا تَعْبُوا فِي الْأَرْضِ
مُفْسِدِينَ ﴿٣٦﴾

37. Вале ӯро дурӯғгӯ ангоштанд ва зилзила ононро фаро гирифт. Пас, дар хонаҳои худ ба рӯй афтоданд ва ҳалок шуданд

فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ
فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَثِيمِينَ ﴿٣٧﴾

38. Ва [қавми] Од ва Самудро [низ ҳалок кардем] ва яқинан бархе аз хонаҳои [вайроншудаи] онон бароятон намоён аст. Ва шайтон корҳояшонро дар назарашон биёрошт ва ононро аз роҳи [ҳақ] боздошт, дар ҳоле ки [нисбат ба ҳаққу ботил] бино буданд

وَعَادًا وَثَمُودًا وَقَدْ تَبَيَّنَ لَكُمْ مِّنْ
مَّسْكِنِهِمْ^ط وَرَزَيْنَ لَهُمُ السَّيِّطُونَ
أَعْمَلَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ
وَكَانُوا مُسْتَبْصِرِينَ ﴿٣٨﴾

39. Ва Қорун ва Фиръавн ва Ҳомонро [низ нобуд кардем] ва ба ростӣ, Мӯсо бо далоили равшан наздашон омад, пас, онон дар сарзамин [-и Миср] саркашӣ карданд, вале [аз азоби илоҳӣ] пешӣ нагирифтанд [ва роҳи фирор надоштанд]

وَقُرُونٌ وَفِرْعَوْنٌ وَهَلَمَنَّ وَلَقَدْ
جَاءَهُمْ مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا
فَأَسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانُوا
سَاقِيْنَ ﴿٣٩﴾

40. Пас, ҳар яке аз эшонро ба [кайфари] гуноҳашон азоб кардем. Пас, ба бархе аз онон борони санг фиристодем ва бархе дигарро бонги марғбор фуру гирифт ва бархеро дар замин фуру бурдем ва бархеро ғарқ кардем. Аллоҳ таоло ҳаргиз ба онон ситам накард, балки онон [худ] ба хештан ситам мекарданд

فَكُلًّا أَخَذْنَا بِذَنبِهِ فَمِنْهُمْ مَنْ
أَرْسَلْنَا عَلَيْهِ حَاصِبًا وَمِنْهُمْ مَنْ
أَخَذْتَهُ الصَّيْحَةُ وَمِنْهُمْ مَنْ
خَسَفْنَا بِهِ الْأَرْضَ وَمِنْهُمْ مَنْ
أَعْرَقْنَا وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُظْلِمَهُمْ
وَلَكِن كَانُوا أَنْفُسَهُمْ
يَظْلِمُونَ ﴿٤٠﴾

41. Масали касоне, ки ба ҷойи Аллоҳ таоло дӯстоне [аз сангу чӯб ва мурдагонро ба унвони шафоатгар] барои худ баргузидаанд, ҳамчун масали анкабут аст, ки хонаи [бедавомро паноҳгоҳи хеш] баргузидааст ва бе тардид, сушттарин хонаҳо хонаи анкабут аст. Агар [мушрикон ин ҳақиқатро] медонистанд, [бутҳоро ба парастии намегирифтанд]

مَثَلُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ
أَوْلِيَاءَ كَمَثَلِ الْعَنْكَبُوتِ اتَّخَذَتْ
بَيْتًا وَإِنَّ أَوْهَنَ الْبُيُوتِ لَبَيْتُ
الْعَنْكَبُوتِ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾

42. Яқинан, Аллоҳ таоло ҳар он чиро ба ҷойи Ӯ [ба парастии] мехонанд медонад ва Ӯ шикастнопазири ҳақим аст

إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُدْعُونَ مِنْ
دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ وَهُوَ الْعَزِيزُ
الْحَكِيمُ ﴿٤٢﴾

43. Ин масалҳоро барои мардум мезанем ва ҷуз доноён касе онҳоро дарнамеёбад

وَتِلْكَ الْأَمْثَلُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ وَمَا
يَعْقِلُهَا إِلَّا الْعَالِمُونَ ﴿٤٣﴾

44. Аллоҳ таоло осмонҳо ва заминро ба ҳақ офарид. Бе тардид, дар ин [офариниш] барои муъминон нишонае [аз қудрати илоҳӣ] аст

خَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ
بِالْحَقِّ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً
لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٤﴾

45. [Эй паёмбар] Он чиро аз ин китоб бар ту ваҳй шудааст, тиловат кун ва намоз барпо дор. Ба ростӣ, ки намоз инсонро аз гуноҳ ва зишткорӣ бозмедорад ва, албатта, ёди Аллоҳ таоло [аз ҳар коре] болотар аст ва Аллоҳ таоло медонад, ки чи мекунад

أَتْلُ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ
وَأَقِمِ الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَىٰ عَنِ
الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللَّهِ
أَكْبَرُ ۗ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ ﴿٤٥﴾

46. [Эй муъминон] Бо аҳли китоб чуз ба беҳтарин шева баҳсу мунозира накунад, магар касоне аз онон, ки ситам карданд [ва бо шумо ба ҷанг брахостанд] ва бигӯед: «Мо ба тамоми он чи [аз сӯйи Аллоҳ таоло] бар мо ва шумо нозил шудааст, имон овардаем ва маъбудӣ мо ва шумо якест ва мо таслими [фармони] ӯ ҳастем»

*وَلَا تُجَادِلُوا أَهْلَ الْكِتَابِ إِلَّا
بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا
مِنْهُمْ ۗ وَقُولُوا ءَامَنَّا بِالَّذِي أُنزِلَ
إِلَيْنَا وَأُنزِلَ إِلَيْكُمْ وَإِلَهُنَا
وَإِلَهُكُمْ وَاحِدٌ وَنَحْنُ لَهُ
مُسْلِمُونَ ﴿٤٦﴾

47. Ва бад-ин гуна [ки ба паёмбарони пешин китоби осмонӣ фуруғ фиристодем] ин китобро [низ] бар ту нозил кардем, пас, касоне, ки [пеш аз ту] ба онон китоб [-и осмонӣ] додем, ба ин [Қуръон низ] имон меоваранд ва аз инон [мушрикони] касоне ҳастанд, ки ба он имон меоваранд ва чуз кофирон [қасе] оёти Моро инкор намекунад

وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ
فَالَّذِينَ ءَاتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ يُؤْمِنُونَ
بِهِ ۗ وَبِهِ هَتُّوْا لَاءَ مِنْ يُؤْمِنُ بِهِ ۗ
وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا
الْكَافِرُونَ ﴿٤٧﴾

48. Ва пеш аз [нузули] Қуръон ту [ҳаргиз] ҳеҷ китобе намеҳондӣ ва бо дасти худ чизе наменавиштӣ, вагарна, ҳатман, ботиландешон [дар бораи ҳақиқати паёмбарӣ] тардид мекарданд

وَمَا كُنْتَ تَتْلُو مِنْ قَبْلِهِ مِنْ
كِتَابٍ وَلَا تَخْطُهُ بِيَمِينِكَ إِذًا
لَّا رَتَابَ الْمُبْطُلُونَ ﴿٤٨﴾

49. Балки он [китоб муштамил бар] оёти равшанест, ки дар синаи донишварон [-и муъмин] чой дорад ва чуз ситамгорон [-и мушрик касе] оёти Моро инкор намекунад

50. Ва [мушрикон] гуфтанд: «Чаро муъҷизоте аз сӯи Парвардигораш бар ӯ нозил нашудааст»? Бигӯ: «Муъҷизот назди Аллоҳ таоло аст [ва ба фармони ӯ нозил мешавад] ва ман фақат бимдиҳандаи ошкорам»

51. Оё барояшон кофӣ нест, ки Мо Қуръонро бар ту нозил кардем, ки [пайваста] бар онон хонда мешавад? Бе гумон, дар ин [Қуръон] барои мардуме, ки имон меоваранд, раҳмату панд аст

52. Бигӯ: «Ҳамин бас, ки Аллоҳ таоло миёни ману шумо гувоҳ аст. Ӯ он чиро, ки дар осмонҳо ва замин аст, медонад ва касоне, ки ба ботил гаравидаанд ва ба Аллоҳ таоло куфр варзидаанд, ононанд, ки зиёнкоранд»

53. Ва [мушрикон] ба шитоб аз ту дархости азоб мекунад ва агар мавъиди муқарраре [дар қор] набуд, яқинан, азоби [илоҳӣ] ба [суроғи] онон меомад ва [саранҷом] дар ҳоле ки гофиланд, ногаҳон ба суроғашон хоҳад омад

54. Ва [мушрикон] ба шитоб аз ту дархости азоб мекунад, ва яқинан, дузах бар кофирон ихота дорад

بَلْ هُوَ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ فِي صُدُورِ
الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَمَا يَجْحَدُ
بِآيَاتِنَا إِلَّا الظَّالِمُونَ ﴿٤٩﴾

وَقَالُوا لَوْلَا أُنزِلَ عَلَيْهِ آيَاتٌ مِّن
رَّبِّهِ قُلْ إِنَّمَا آيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ
وَأِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٥٠﴾

أَوَلَمْ يَكْفِهِمْ أَنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ
الْكِتَابَ يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ
لَرَحْمَةً وَذِكْرَىٰ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥١﴾

قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ بِنبِيِّ وَيِّنِكُمْ
شَهِدًا يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَالَّذِينَ آمَنُوا بِالْبَاطِلِ
وَكَفَرُوا بِاللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ
الْخٰسِرُونَ ﴿٥٢﴾

وَسَتَّعِجْلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَلَوْلَا
أَجَلٌ مُّسَمًّى لَّجَاءَهُمُ الْعَذَابُ
وَلِيَأْتِيَنَّهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا
يَشْعُرُونَ ﴿٥٣﴾

بَسَتَّعِجْلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَإِنَّ جَهَنَّمَ
لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿٥٤﴾

55. Рӯзе, ки азоб аз болои сару зери
пояшон ононро фаро мегирад ва
[Аллоҳ таоло ба онон] мефармояд:
«[Кайфари] Он чиро анҷом медодед,
бичашед

يَوْمَ يَغْشَاهُمْ الْعَذَابُ مِنْ فَوْقِهِمْ
وَمِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ وَيَقُولُ ذُوقُوا
مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٥﴾

56. Эй бандагони ман, ки имон
овардаед, бе гумон, замини Ман
густарда аст [пас, барои раҳой аз
фишори мушрикони ҳичрат кунед] ва
танҳо Маро парастед»

يَعْبَادِي الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ اَرْضِي
وَاسِعَةٌ فَإِنِّي فَاعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾

57. Ҳар касе чашандаи [таъми] марғ
аст; он гоҳ ба сӯи Мо бозгардонда
мешавед

كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ ثُمَّ اِلَيْنَا
تُرْجَعُونَ ﴿٥٧﴾

58. Ва касоне, ки имон овардаанд ва
корҳои шоиста анҷом додаанд,
ҳатман, ононро дар ғурфаҳои аз
биҳишт ҷой медиҳем, ки ҷӯйборҳо аз
зери он ҷорӣ аст. Ҷовидона дар он
хоҳанд монд. Чи накуст подоши
амалкунандагон!

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
لَنُدْخِلَنَّهُمْ مِنَ الْجَنَّةِ غُرَفًا تَجْرِي
مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا
نِعْمَ اَجْرَ الْعَمِلِينَ ﴿٥٨﴾

59. [Ҳамон] Касоне, ки шикейбон
варзиданд ва танҳо бар
Парвардигорашон таваккал мекунанд

الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَلَى رَبِّهِمْ
يَتَوَكَّلُونَ ﴿٥٩﴾

60. Ва чи бисёр ҷондороне, ки
[наметавонанд] рӯзии худро ҳамл [ё
захира] кунанд. Аллоҳ таоло ба онҳо
ва шумо рӯзи медиҳад ва Ё шунавову
доност

وَكَايِنَ مِنَ ذَابَةِ لَا تَحْمِلُ رِزْقَهَا
اللَّهُ يَرْزُقُهَا وَإِيَّاكُمْ وَهُوَ السَّمِيعُ
الْعَلِيمُ ﴿٦٠﴾

61. Ва агар аз онон [мушрикони]
бипурсӣ: «Чи касе осмонҳо ва заминро
офарида ва хуршеду моҳро ба хидмат
[-и инсон] гумоштааст?». Мусалламан,
мегӯянд: «Аллоҳ таоло. Пас, чи гуна
[аз ҳақ] рӯйгардон мешаванд?»

وَلَمَّا سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ
لَيَقُولُنَّ اللَّهُ فَأَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿٦١﴾

62. Аллоҳ таоло [неъмату] рӯзиро бар ҳар ки бихоҳад густурда медорад ва [è] танг мегирад. Бе тардид, Аллоҳ таоло ба ҳар чизе доност

اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٦٢﴾

63. Ва агар аз онон бипурсӣ: «Чи касе аз осмон борон фиристод ва ба василаи он заминро – пас аз хушкӣ ва хазонаш – зинда кард»? Мусалламан, меғӯянд: «Аллоҳ таоло». Бигӯ: «Ҳамду ситоиш махсуси Аллоҳ таоло аст», балки бештарашон [дар ин нишонаҳо] намеандешанд

وَلَمِن سَأَلْتَهُمْ مَنْ نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِ مَوْتِهَا لَيَقُولَنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٦٣﴾

64. Ва ин зиндагии дунё [чизе] чуз саргармӣ ва бозича нест ва бе тардид, сарои охират зиндагонӣ [-и ростин] аст. Агар [кофирон ин ҳақиқатро] медонистанд [ба дунё дилбаста намебуданд]

وَمَا هَذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَهُوٌ وَلَعِبٌ وَإِنَّ الدَّارَ الْآخِرَةَ لَهِىَ الْحَيَوَانِ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٦٤﴾

65. Вақте [мушрикони] дар киштӣ савор мешаванд, Аллоҳро бо ихлос меҳонанд, аммо чун ононро ба хушкӣ мерасонад ва [аз хатари ғарқ шудан] мераҳонад, он гоҳ [боз ҳам] ширк меварзанд

فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلِكِ دَعَا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ ﴿٦٥﴾

66. [Чунин мекунанд] То нисбат ба неъматҳое, ки ба эшон додаем, носипосӣ кунанд ва [аз лаззатҳои зиндагии дунё] баҳраманд бошанд. Пас, ба зудӣ [саранҷоми дарднокашонро] хоҳанд донист

لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَاهُمْ وَلِيَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٦٦﴾

67. Оё надидаанд, дар ҳоле ки мардум перомунашон [гирифтори қатлу ғорат ҳастанд ва] мавриди дастбурд қарор мегиранд, Мо ҳарами амне [барои мардуми Макка] падида овардем? Оё [боз ҳам] ба [бутҳои] ботил имон меоваранд ва нисбат ба неъматӣ Аллоҳ таоло носипосӣ мекунанд?

68. Ва кист ситамгортар аз он ки бар Аллоҳ таоло дурӯғ мебандад ё ҳақро – он гоҳ ба ӯ мерасад – дурӯғ меангорад? Оё дар дузах ҷойгоҳе барои кофирон нест?

69. Касоне, ки дар роҳи [хушнудии] Мо мекӯшанд, ҳатман, ба роҳҳои хеш ҳидояташон мекунем ва бе тардид, Аллоҳ таоло бо накукорон аст

أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا حَرَمًا ءَامِنًا
وَيُتَخَطَّفُ النَّاسُ مِنْ حَوْلِهِمْ
أَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَةِ اللَّهِ
يَكْفُرُونَ ﴿٦٧﴾

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ
كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُ
أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى
لِّلْكَافِرِينَ ﴿٦٨﴾

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ
سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ
الْمُحْسِنِينَ ﴿٦٩﴾

Сураи Рум الروم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Алиф, лом, мим

الْم ﴿١﴾

2. Румиён [дар чанг бо Форс] шикаст хӯрданд

غَلَبَتِ الرُّومُ ﴿٢﴾

3. Дар наздиктарин сарзамин [марзи Шом бо Форс] ва онон пас аз шикасташон [дар набарди дигаре] пирӯз хоҳанд шуд

فِي أَدْنَى الْأَرْضِ وَهُمْ مِنْ بَعْدِ

عَلَيْهِمْ سَيَعْلَبُونَ ﴿٣﴾

4. Дар чанд соли [оянда]. Чи қабл ва чи баъд ин [пирӯзӣ сарриштаи] қор дар ихтиёри Аллоҳ таоло аст ва дар он рӯз муъминон шодмон мегарданд

فِي بَضْعِ سِنِينَ ۗ لِلَّهِ الْأَمْرُ مِنْ قَبْلُ

وَمِنْ بَعْدٍ وَيَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ

الْمُؤْمِنُونَ ﴿٤﴾

5. [Ин шодӣ] ба хотири ёрӣ расонидани Аллоҳ таоло [ба аҳли китоб] аст ва ӯ ҳар киро бихоҳад, ёрӣ мекунад ва ӯ шикастнопазири меҳрубон аст

يَنْصُرِ اللَّهُ يَنْصُرُ مَنْ يَشَاءُ ۗ وَهُوَ

الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٥﴾

6. [Ин пирӯзӣ] Ваъдаи Аллоҳ таоло аст [ва] Аллоҳ таоло ҳаргиз аз ваъдаи худ таҳаллуф намекунад, вале бештари мардум намедонанд

وَعَدَ اللَّهُ لَا يُخْلِفُ اللَّهُ وَعْدَهُ.

وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا

يَعْلَمُونَ ﴿٦﴾

7. Онон фақат зоҳире аз зиндагии дунёро медонанд ва аз охираат гофиланд

يَعْلَمُونَ ظَاهِرًا مِنَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا

وَهُمْ عَنِ الْآخِرَةِ هُمْ غَفِلُونَ ﴿٧﴾

8. Оё бо худ намеандешанд, ки Аллоҳ таоло осмонҳо ва замин ва он чиро, ки миёни онҳост, чуз ба ҳақ ва барои муддати муайяне наофаридааст? Бе тардид, бисёре аз мардум ба дидори Парвардигорашон [дар қиёматро] бовар надоранд

أَوَلَمْ يَتَفَكَّرُوا فِي أَنفُسِهِمْ مَّا خَلَقَ
اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا
إِلَّا بِالْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى وَإِنَّ
كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ بِلِقَائِي رَبِّهِمْ
لَكٰفِرُونَ ﴿٨﴾

9. Оё [мушрикони] дар замин гардиш накардаанд, то бубинанд саранҷоми касоне, ки пеш аз онон буданд, чи гуна будааст? Онҳо бисёр нерумандтар аз инон буданд ва заминро [барои кишоварзӣ ва ободкорӣ] беш аз инон дигаргун сохтанд ва обод карданд ва паёмбаронашон бо далоили равшан ба суроғашон омаданд [аммо онон инкор карданд ва нобуд шуданд]. Аллоҳ таоло ҳаргиз бар он набуд, ки ба эшон ситам кунад, балки онон худ ба хештан ситам мекарданд

أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا
كَيْفَ كَانَ عِقَابِ الَّذِينَ مِن
قَبْلِهِمْ كَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَأَثَارُوا
الْأَرْضَ وَعَمَرُوهَا أَكْثَرَ مِمَّا
عَمَرُوهَا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم
بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ
وَلٰكِن كَانُوا أَنفُسَهُمْ
يَظْلِمُونَ ﴿٩﴾

10. Он гоҳ саранҷоми касоне, ки бадӣ карда буданд, бисёр бадтар шуд, чаро ки оёти Аллоҳро дуруғ меангоштанд ва онҳоро ба тамасхур мегирифтанд

ثُمَّ كَانَ عِقَابِ الَّذِينَ أَسَؤُوا
السُّوْءِ أَنْ كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ
وَكَانُوا بِهَا يَسْتَهْزِءُونَ ﴿١٠﴾

11. Аллоҳ таоло офариниширо оғоз мекунад, сипас онро [пас аз маргаш] бозмегардонад, он гоҳ [дар қиёмат ҳамагӣ] ба сӯяш бозгардонда мешавед

اللَّهُ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ثُمَّ
إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿١١﴾

12. Рӯзе, ки қиёмат барпо гардад, гунаҳгорон [аз раҳмати илоҳӣ] ноумед мешаванд

وَيَوْمَ يَقُومُ السَّاعَةُ يُبْلِسُ
الْمُجْرِمُونَ ﴿١٢﴾

13. [Дар он рӯз] Мушрикон аз байни маъбудони худ [ки мепарастиданд] ҳеч шафоатгаре нахоҳанд дошт ва нисбат ба маъбудонашон [ки онҳоро ҳамтои Аллоҳ таоло қарор дода буданд] куфр меварзанд

وَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ مِنْ شُرَكَائِهِمْ
شُفَعَاتٌ وَّكَانُوا بِشُرَكَائِهِمْ
كَافِرِينَ ﴿١٣﴾

14. Рӯзе, ки қиёмат барпо гардад, [мардум бар асоси корхояшон] аз якдигар ҷудо мешаванд

وَيَوْمَ نَقُومُ السَّاعَةَ يُؤَمِّدِ
يَتَفَرَّقُونَ ﴿١٤﴾

15. Аммо касоне, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд, дар бӯстоне [аз биҳишт] шодмон мегарданд

فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ فَهُمْ فِي رَوْضَةٍ
يُجْبَرُونَ ﴿١٥﴾

16. Ва аммо онон, ки куфр варзиданд ва оёти Мо ва дидорамон дар охиратро дурӯғ ангошанд, инон эҳзоршудагон дар азобанд

وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا
وَلِقَاءِ الْآخِرَةِ فَأُولَٰئِكَ فِي
الْعَذَابِ مُخَضَّرُونَ ﴿١٦﴾

17. Пас, Аллоҳро ба покӣ ситоиш кунед, он гоҳ ки ба шаб дармеоед ва он дам, ки ба субҳ мерасед

فَسُبِّحَنَّ اللَّهُ حِينَ تُسْمُونَ وَحِينَ
تُصْبِحُونَ ﴿١٧﴾

18. ва асргоҳон ва хангоме ки ба нимрӯз мерасед ва ҳамду ситоиш дар осмонҳо ва замин аз они Ўст

وَلَهُ الْحَمْدُ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَعَشِيًّا وَحِينَ تُظْهِرُونَ ﴿١٨﴾

19. Ў [мавҷуди] зиндари аз [моддаи] бечон [нутфа] падида меоварад ва [моддаи] бечонро аз [мавҷуди] зинда хориҷ месозад ва заминро – пас аз хушкӣ ва хазонаш – зинда месозад ва [шумо низ рӯзи қиёмат] инчунин барангехта мешавед

يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ
الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَيُحْيِي الْأَرْضَ
بَعْدَ مَوْتِهَا وَكَذَٰلِكَ تُخْرَجُونَ ﴿١٩﴾

20. Ва аз нишонаҳои ӯ [ин] аст, ки шуморо аз хок офарид, сипас инсонҳое шудед [ки таваллуди мисл кардед ва дар замин] пароканда гаштед

وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ إِذَا أَنْتُمْ بَشَرٌ تَنْتَشِرُونَ ﴿٢٠﴾

21. Ва дар нишонаҳои ӯ [ин] аст, ки барои шумо аз чинси худатон ҳамсароне офарид, то дар канорашон ором гиред ва миёнатон муҳаббату меҳрубонӣ падида овард. Бе гумон, дар ин [неъмат] барои хирадварзон нишонаҳое [аз қудрати Парвардигор] аст

وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٢١﴾

22. Ва аз нишонаҳои ӯ офариниши осмонҳо ва замин ва ихтилофи забонҳо ва рангҳои шумост. Бе тардид, дар ин [умур] барои донишварон нишонаҳое [аз қудрати Парвардигор] аст

وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَخْتَلَفَ الْأَلْسِنَتَكُمْ وَاللَّوْنَكُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْعَالَمِينَ ﴿٢٢﴾

23. Ва аз нишонаҳои ӯ хоби шумо дар шаб ва рӯз ва талошатон барои баҳрагирӣ аз бахшиши Парвардигор [ва таъмини маош] аст. Бе гумон, дар ин умур барои онон, ки гӯши шунаво доранд, нишонаҳое [аз қудрати Парвардигор] аст

وَمِنْ آيَاتِهِ مَنَامُكُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَآبِغَاؤُكُمْ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يُسْمَعُونَ ﴿٢٣﴾

24. Ва аз нишонаҳои ӯ [ин] аст, ки соиқаро барои биму умед нишонатон медиҳад ва аз осмон обе мефиристад ва заминро – пас аз хушкӣ ва хазонаш – бо он зинда месозад. Бе гумон, дар ин умур барои онон, ки меандешанд, нишонаҳое [аз қудрати Парвардигор] аст

وَمِنْ آيَاتِهِ يُرِيكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنزِلُ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَيُحْيِي بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٢٤﴾

25. Ва аз нишонаҳои Ў [ин] аст, ки осмонҳо ва замин ба фармонаш барпост ва [рӯзи қиёмат] ҳангоме ки бо нидое шуморо аз замин фаро меҳонад, ногаҳон [ҳамагӣ аз гӯрҳо] берун меоед

وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ تَقُومَ السَّمَاءُ
وَالْأَرْضُ بِأَمْرِهِ ثُمَّ إِذَا دَعَاكُمْ
دَعْوَةً مِنَ الْأَرْضِ إِذَا أَنْتُمْ
تَخْرُجُونَ ﴿٢٥﴾

26. Ҳар ки [ва ҳар чи] дар осмонҳо ва замин аст аз они Аллоҳ таоло аст ва ҳамагӣ [таслиму] фармонбари Ў ҳастанд

وَلَهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلِّ
لَهُ قَنِينٌ ﴿٢٦﴾

27. Ўст, ки офариниширо оғоз мекунад, сипас онро [пас аз маргаш] бозмегардонад ва ин кор барояш осонтар [аз офариниши нахустин] аст ва бартарин васф дар осмонҳо ва замин барои Ўст ва Ў шикастнопазири ҳаким аст

وَهُوَ الَّذِي يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ
وَهُوَ أَهْوَنُ عَلَيْهِ وَلَهُ الْمَثَلُ الْأَعْلَى
فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ
الْحَكِيمُ ﴿٢٧﴾

28. [Эй мушрикони] Аллоҳ таоло барои шумо аз худатон мисоле меоварад: «Оё аз бардагонатон касе ҳаст, ки дар амволе ба шумо додаем, шарикатон бошад, чунон ки ҳар ду [дар бархӯрдорӣ аз он амвол] яқсон бошад ва ҳамон тавр ки [ба хотири тасарруфи мол] аз якдигар бим доред, аз онон низ бим дошта бошад? [Ҳол ки чунин нест, пас, чаро бандагон ва махлуқоти Аллоҳро бо Ў шарик медонед]? Мо оятамонро барои касоне, ки меандешанд, ин чунин ба равшани баён мекунем

ضَرَبَ لَكُمْ مَثَلًا مِّنْ أَنْفُسِكُمْ
هَلْ لَكُمْ مِّنْ مَا مَلَكَتْ
أَيْمَانُكُمْ مِّنْ شُرَكَاءَ فِي مَا
رَزَقْنَاكُمْ فَأَنْتُمْ فِيهِ سَوَاءٌ
تَخَافُونَهُمْ كَخِيفَتِكُمْ أَنْفُسَكُمْ
كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ
يَعْقِلُونَ ﴿٢٨﴾

29. [Далели ширк камбуди далоили тавҳидӣ нест] Балки ситамгорон бидуни илму огоҳӣ аз ҳавою ҳаваси худ пайравӣ мекунад, пас онро, ки Аллоҳ таоло гумроҳ кардааст, чи касе ҳидоят мекунад? Ва онон [дар баробари азоби илоҳӣ] ҳеч ёваре нахоҳанд дошт

30. Пас, [эй паёмбар,] ҳақгароёна ва холисона ба ин дин рӯ овар. [Ин оини пок] Ислом аст, ки Аллоҳ таоло фитрати мардумро бар асоси он сиришта аст. Ҳеч тағйире дар офариниши Аллоҳ таоло нест. Ин аст [роҳи рост ва] дини устувор, вале бештари мардум [ҳақиқатро] намедонанд

31. [Эй муъминон, ба даргоҳи Парвардигор тавба кунед ва] Ба сӯи ӯ бозгардед ва аз ӯ парво кунед ва намоз барпо доред ва аз мушрикони набошед

32. Аз касоне [набошед], ки дар динашон тафриқа эҷод карданд ва даста-даста шуданд ва ҳар гурӯҳе ба он чи назди хеш доранд хушнуданд

33. Ҳангоме ки ба мардум [ранҷу] зиёне бирасад, зорикунон Парвардигорашонро меҳонанд, сипас чун [Аллоҳ таоло] раҳмате аз ҷониби хеш ба онон бичашонад [ва гирех аз корашон бикшояд], он гоҳ гурӯҳе аз онон ба Парвардигорашон ширк меоваранд

بَلِ اتَّبَعَ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَهْوَاءَهُمْ
بِغَيْرِ عِلْمٍ فَمَنْ يَهْدِي مَنْ أَضَلَّ
اللَّهُ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٢٩﴾

فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا فِطْرَتَ
اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا
تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ ذَلِكَ الدِّينُ
الْقَائِمُ وَاللَّذِينَ أَكْفَرُوا لَئِن لَّمْ
يَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾

*مُتَّبِعِينَ إِلَيْهِ وَاتَّقُوهُ وَأَقِيمُوا
الصَّلَاةَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ
الْمُشْرِكِينَ ﴿٣١﴾

مِنَ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا
شِيَعًا كُلِّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ
فَرِحُونَ ﴿٣٢﴾

وَإِذَا مَسَّ النَّاسَ ضُرٌّ دَعَوْا رَبَّهُمْ
مُتَّبِعِينَ إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا آدَأْتَهُمْ مِنْهُ
رَحْمَةً إِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ بِرَبِّهِمْ
يُشْرِكُونَ ﴿٣٣﴾

34. То ба он чи ки ба онон додаем, носипосй кунанд. Пас, [аз лаззатҳои дунявӣ] баҳра бигиред, ки ба зудӣ [натиҷаи кирдоратонро] хоҳед донист

لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَاهُمْ فَتَمَتَّعُوا
فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣٤﴾

35. Оё [дар китобҳои осмонӣ] далели муҳкаме бар онон нозил кардаем, ки аз [дурустии] он чи ба Ӯ [Аллоҳ таоло] ширк варзиданд, сухан мегӯяд [ва ин корро таъйид мекунад]?

أَمْ أَنْزَلْنَا عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا فَهُوَ
يَتَكَلَّمُ بِمَا كَانُوا بِهِ يَشْرِكُونَ ﴿٣٥﴾

36. Вақте раҳмате ба мардум бичашонем, аз он хушнуд мегарданд ва агар ба сазои корҳои, ки мекарданд, ранҷу мусибате ба эшон бирасад, [аз раҳмати илоҳӣ] ноумед мешаванд

وَإِذَا أَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً فَرِحُوا بِهَا
وَإِنْ تُصِيبُهُمْ سَيِّئَةٌ يَمَّا قَدَّمَتْ
أَيْدِيهِمْ إِذَا هُمْ يَقْنَطُونَ ﴿٣٦﴾

37. Оё надиданд, ки Аллоҳ таоло [неъмату] рӯзиро бар ҳар ки бихоҳад густурда медорад ва [ё] танг мегирад? Бе гумон, дар ин [кушоишу сахтӣ] барои муъминон нишонаҳои [аз лутфу раҳмати Парвардигор] аст

أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ
لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّ فِي ذَلِكَ
لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٣٧﴾

38. Пас, ҳаққи [силаи раҳими] хешованд ва [садақа ва закоти] мустаманду дармондари адо кун. Ин [кор] барои касоне, ки [хушнудии] Аллоҳро металабанд, беҳтар аст ва ононанд, ки растагоранд

فَقَاتِلْ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَالْمَسْكِينِ
وَابْنِ السَّبِيلِ ذَلِكَ خَيْرٌ لِلَّذِينَ
يُرِيدُونَ وَجْهَ اللَّهِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ
الْمُفْلِحُونَ ﴿٣٨﴾

39. Он чи аз амвол [-и худ, ки ба қасд]-и рибо ба мардум медиҳед, то [бо пас гирифтани он ба мизони бештаре бар амволатон] афзун гардад, назди Аллоҳ таоло афзоиш намеёбад, ва[-ле] он чи барои хушнудии Аллоҳ таоло [ба унвони] закот мепардозед, [баракату афзоиш меёбад] ва [касоне, ки чунин мекунад] инонанд, ки подошашон [назди Аллоҳ таоло] чанд баробар мегардад

40. Аллоҳ таоло аст, ки шуморо офарид ва рӯзӣ дод, он гоҳ шуморо мемиронад ва боз [дар қиёмат] зинда мекунад. Оё дар миёни шариконатон касе ҳаст, ки чизе аз ин [корҳо]-ро анҷом диҳад? Муназзаҳ аст Ҷ ва аз он чи бо Вай шарик месозанд, бартар аст

41. Ба сабаби гуноҳоне, ки мардум муртакиб шудаанд, фасод [-у табоҳӣ] дар хушкӣ ва дарё ошкор гаштааст, то [Аллоҳ таоло] ҷазои бархе аз аъмолашонро ба эшон бичашонад, бошад, ки [ба сӯйи ҳақ] бозгарданд

42. [Эй паёмбар, ба мушрикони] Бигӯ: «Дар замин гардиш кунед, то бубинед саранҷоми касоне, ки пеш аз шумо буданд, чи гуна будааст. Бештари онон мушрик буданд [ва ба ҳамин сабаб ҳалок шуданд]»

وَمَا آتَيْتُم مِّن زَبَا لَيْرَبُؤًا فِيْ اَمْوَالِكُمْ
الَّتَايسَ فَلَا يَرْبُؤُا عِنْدَ اللّٰهِ وَمَا
آتَيْتُم مِّن زَكٰوٰةٍ تُرِيْدُوْنَ وَجْهَ
اللّٰهِ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُضْعِفُوْنَ ﴿٣٩﴾

اللّٰهُ الَّذِى خَلَقَكُمْ ثُمَّ رَزَقَكُمْ
ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمۡ هَلۡ مِّنۡ
شُرَكَآئِكُمۡ مَّن يَفْعَلُ مِنۡ ذٰلِكُمۡ
مِّنۡ شَيْءٍ سُبْحٰنَهُۥ وَتَعَالٰى عَمَّا
يُشْرِكُوْنَ ﴿٤٠﴾

ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا
كَسَبَتْ اَيْدِي النَّاسِ لِيُذِيقَهُمْ
بَعْضَ الَّذِى عَمِلُوْا لَعَلَّهُمْ
يَرْجِعُوْنَ ﴿٤١﴾

قُلۡ سِيرُوْا فِي الْاَرْضِ فَانظُرُوْا
كَيْفَ كَانَ عٰقِبَةُ الَّذِيْنَ مِنۡ قَبْلِ
كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُّشْرِكِيْنَ ﴿٤٢﴾

43. Пас, ба сӯйи дини мустақим [ва пойдор] рӯй овар, пеш аз он ки рӯзе аз ҷониби Аллоҳ таоло фаро расад, ки бозгаште надорад. Дар он рӯз [мардум] пароканда мешаванд [гурӯҳе ба биҳишт мераванд ва гурӯҳе ба дузах]

44. Ҳар ки куфр биварзад, куфраш ба зиёни [худӣ] ўст ва ҳар ки коре шоиста анҷом диҳад, [биҳиштро] барои худ омода месозад

45. То [Аллоҳ таоло] касонеро, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд, аз фазли худ подош диҳад. Бе тардид, Ў кофиронро дӯст намедорад

46. Аз нишонаҳои [қудрати] Ў ин аст, ки бодҳои башоратбахшо [бо муждаи борон] мефиристад, то аз раҳмати хеш ба шумо бичашонад ва киштиҳо ба фармонаш равон шаванд, то аз бахшиши Ў [рӯзӣ] бичӯед, бошад, ки сипос гузored

47. Ва дар ҳақиқат, пеш аз ту [низ]паёмбаронеро ба сӯйи қавмашон фиристодем ва онон ба далоили равшан наздашон омаданд [вале онҳоро дурӯғ ангошанд]. Сипас аз онон, ки муртакиби гуноҳ шуда буданд, интиқом гирифтём [ва муъминонро начот додем] ва ёрӣ додани [муъминон [ҳаққе] бар уҳдаи Мо буд

فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ الْقَدِيمِ مِن قَبْلِ
أَنْ يَأْتِيَنَّ يَوْمَ لَا مَرَدَّ لَهُ مِنَ اللَّهِ
يَوْمَئِذٍ يَصَّدَّعُونَ ﴿٤٣﴾

مَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ وَمَنْ
عَمِلَ صَالِحًا فَلَا نَفْسٍ لَهُ
يَمْهَدُونَ ﴿٤٤﴾

لِيَجْزِيَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ مِن فَضْلِهِ إِنَّهُ لَا
يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿٤٥﴾

وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ يُرْسِلَ الرِّيحَ
مُبَشِّرَاتٍ وَلِيُذِيقَكُمْ مِّن رَّحْمَتِهِ
وَلِتَجْرِيَ الْفُلُكُ بِأَمْرِهِ وَلِتَبْتَغُوا
مِن فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ
تَشْكُرُونَ ﴿٤٦﴾

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ رُسُلًا إِلَىٰ
قَوْمِهِمْ فَجَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ
فَأَنفَقْنَا مِنَ الَّذِينَ أَجْرُومًا وَكَانَ
حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾

48. Аллоҳ таоло аст, ки бодҳоро равон мекунад ва [онҳо низ тудай] абреро ба ҳаракат дармеоваранд ва [Аллоҳ таоло] онҳоро чунон ки меҳоҳад дар [пахноӣ] осмон мегустанонад ва ба сурати пораҳое дармеоварад ва боронро мебинӣ, ки аз миёни он [абрҳо] берун меояд ва чун [Парвардигори меҳрубон] ин [борони ҳаётбахш]-ро ба ҳар як аз бандагонаш, ки бихоҳад фуруборад, он гоҳ аст, ки шодмон мешаванд

49. Ва ҳатман, пеш аз он ки бар эшон биборад. [Оре] Пеш аз он ноумед буданд

50. Пас, ба осори раҳмати илоҳӣ бингар, ки чи гуна заминро пас аз хушкӣ ва хазонаш зинда мекунад. Ба ростӣ, Ёст, ки яқинан зиндагибахши мурдагон аст ва Ё бар ҳар чизе тавоност

51. Агар бод [-и сӯзон]-е бифириستم ва он [киштзорҳояшон]-ро зард [-у пажмурда] бубинанд, ҳатман, аз он пас носипосӣ мекунанд

52. Пас, [эй паёмбар] ту ҳаргиз наметавонӣ мурдагонро шунаво сози ва овои даъват [-и ҳақ]-ро ба гӯши карон бирасонӣ, он гоҳ ки онон пушт мекунанд ва рӯй мегардонанд

اللَّهُ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيحَ فَتُبْرِئُ سَحَابًا مِّبْبِطُهُ فِي السَّمَاءِ كَيْفَ يَشَاءُ وَيَجْعَلُهُ كَيْفًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلَالِهِ ۗ فَإِذَا أَصَابَ بِهِ مَن يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٤٨﴾

وَأِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ أَنْ يَنْزَلَ عَلَيْهِمْ مِنَ قَبْلِهِ لَمُبْلِسِينَ ﴿٤٩﴾

فَأَنْظُرْ إِلَىٰ آثَارِ رَحْمَتِ اللَّهِ كَيْفَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ۗ إِنَّ ذَلِكَ لَمُنْحَىٰ الْمَوْتَىٰ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٥٠﴾

وَلَئِنْ أَرْسَلْنَا رِيحًا فَرَأَوْهُ مُصْفَرًّا لَّظَلُّوا مِنْ بَعْدِهِ يَكْفُرُونَ ﴿٥١﴾

فَإِنَّكَ لَا تَسْمِعُ الْمَوْتَىٰ وَلَا تُسْمِعُ الصُّمَّ الدَّعَاءَ إِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ ﴿٥٢﴾

53. Ва ту роҳнамои кӯрдилон аз гумроҳияшон нестӣ. Ту танҳо [сухани ҳақро] ба гуши касоне мерасонӣ, ки ба оёти Мо имон доранд ва [дар баробари фармони Аллоҳ таоло] таслиманд

54. Аллоҳ таоло аст, ки шуморо аз [оби] беарзише офарид, сипас баъд аз нотавонӣ [даврони хурдсолӣ] нерумандӣ бахшид, он гоҳ пас аз нерумандӣ заъфу куҳансолӣ падид овард. Ё ҳар чи бихоҳад, меофаринад ва Ё донову тавоност

55. Ва рӯзе, ки қиёмат барпо гардад, гунаҳгорон савганд ёд мекунанд, ки ҷуз соате [дар гӯр] диранг накардаанд. Онон [дар дунё низ] ин гуна ба инҳиروف кашида мешуданд

56. Ва касоне, ки ба онон дониш ва имон дода шудааст, [ба гунаҳгорон] мегӯянд: «Бе тардид, шумо [бар асоси он чи] дар китоби Аллоҳ таоло [муқаддар будааст], то рӯзи растохез диранг кардаед. Пас, ин рӯзи растохез аст, аммо шумо намедонистед [ва инкораш мекардед]»

57. Дар он рӯз узрхоҳии касоне, ки ситам кардаанд, суде надорад ва аз онон дархости пузиш намешавад

وَمَا أَنْتَ بِهَدِي الْعَمِي عَنْ ضَلَالَتِهِمْ
إِنْ تُسْمِعُ إِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا
فَهُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٥٣﴾

*اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ ضَعْفٍ
ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ ضَعْفٍ قُوَّةً ثُمَّ
جَعَلَ مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ ضَعْفًا وَشِبْهَةً
يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَهُوَ الْعَلِيمُ
الْقَدِيرُ ﴿٥٤﴾

وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُقْسِمُ
الْمُجْرِمُونَ مَا لَبِثُوا غَيْرَ سَاعَةٍ
كَذَلِكَ كَانُوا يُؤْفَكُونَ ﴿٥٥﴾

وَقَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَالْإِيمَانَ
لَقَدْ لَبِثْتُمْ فِي كِتَابِ اللَّهِ إِلَى يَوْمِ
الْبَعْثِ فَهَذَا يَوْمُ الْبَعْثِ
وَلَكِنَّا كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٥٦﴾

فَيَوْمَئِذٍ لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ ظَلَمُوا
مَعَذِرَتُهُمْ وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٥٧﴾

58. Ба ростй, ки дар ин Қуръон барои мардум аз ҳар гуна масале овардем ва агар нишонае [дар мавриди ростгӯият] барояшон биёварй, касоне, ки куфр варзиданд, мегӯянд: «Шумо ботиландешоне беш нестед»

59. Аллоҳ таоло бар дилҳои касоне, ки [сухани ҳақро] намефаҳманд, ин гуна муҳр [-и ғафлат] мениҳад

60. [Эй паёмбар, бар озуру такзиби мушрикони] Шикебо бош, [ки] ҳатман, ваъда [-и ёрӣ]-и Аллоҳ таоло ҳақ аст ва мабодо касоне, ки [ба растохез] бовар надоранд, туро аз шикебой боздоранд

وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا

الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَلَئِنْ

جِئْتَهُمْ بِآيَةٍ لَيَقُولَنَّ الَّذِينَ

كَفَرُوا إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا مُبْطِلُونَ ﴿٥٨﴾

كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِ

الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٩﴾

فَأَصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَا

يَسْتَخِفُّكَ الَّذِينَ لَا يُؤْفِقُونَ ﴿٦٠﴾

Сураи Луқмон لقمان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Алиф, лом, мим

الْم ﴿١﴾

2. Ин оёти китоби ҳақим аст

تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْحَكِيمِ ﴿٢﴾

3. [Ки] Ҳидоят ва раҳмате барои накурон аст

هُدًى وَرَحْمَةً لِّلْمُحْسِنِينَ ﴿٣﴾

4. Касоне, ки намоз барпо мекоранд ва закот мебардоранд ва ба охираат яқин доранд

الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ
الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ

يُوقِنُونَ ﴿٤﴾

5. Онон аз қониби Парвардигорашон аз ҳидоياته бархӯрдоранд ва ононанд, ки растагоранд

أُولَئِكَ عَلَىٰ هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ
وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٥﴾

6. Ва аз мардум касе ҳаст, ки дар пайи сухани ёва аст, то [дигаронро] аз роҳи Аллоҳ таоло гумроҳ созад ва он [оёти равшангар]-ро ба тамасхур мегирад. Онон [ки рафторашон чунин аст], азоби хоркунанда [дар пеш] доранд

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَشْتَرِي لَهْوَ
الْحَدِيثِ لِيُضِلَّ عَن سَبِيلِ اللَّهِ
بِعَبْرِ عِلْمٍ وَيَتَّخِذَهَا هُزُوًا
أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٦﴾

7. Ва ҳангоме ки оёти Мо бар ӯ хонда мешавад, мутакаббирона рӯй мегардонад, гӯё онро нашнида [ва] гӯё дар гӯшҳояш сангинӣ аст. Пас, ӯро ба азобе дарднок башорат деҳ

وَإِذَا تَنَتَّى عَلَيْهِ ءَايَتُنَا وَلَّى مُسْتَكْبِرًا كَأَن لَّمْ يَسْمَعْهَا كَأَنَّ فِي أُذُنَيْهِ وَقْرًا فَبَيَّرَهُ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٧﴾

8. Бе тардид, касоне, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд, боғҳои пурнеъматӣ [биҳишт] барои эшон аст

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ جَنَّاتٌ أَلْوَعٌ ﴿٨﴾

9. Дар он ҷо ҷовидонанд. Ваъдаи Аллоҳ таоло рост аст ва ӯ шикастнопазири ҳақим аст

خَالِدِينَ فِيهَا وَعَدَّ اللَّهُ حَقًّا وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٩﴾

10. Чунон ки мебинед, [Аллоҳ таоло] осмонхоро бидуни сутун офарид ва дар замин кӯҳҳои устувор [-у муҳкаме] пайафканад, то [замини] шуморо наларзонад ва аз ҳар гуна ҷунбандае дар он пароканда сохт ва аз осмон обе фиристодем ва аз ҳар [ғиёҳ]-и судманде дар он рӯёндем

خَلَقَ السَّمَوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا وَالْأَرْضِ رَوَاسِيَ أَنْ تَمِيدَ بِكُمْ وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَرِيمٍ ﴿١٠﴾

11. Ин офариниши Аллоҳ таоло аст. Инак [эй мушрикони] ба ман нишон диҳед, ки касоне, ки ғайр аз ӯ ҳастанд [ва шумо мепарастедашон] чи офаридаанд? Балки ситамгорон [мушрикони] дар гумроҳии ошкоранд

هَذَا خَلْقُ اللَّهِ فَأَرُونِي مَاذَا خَلَقَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ ۗ بَلِ الظَّالِمُونَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿١١﴾

12. Ба ростӣ, Мо ба Луқмон дониш [-и фаҳми дин ва тадбири зиндагӣ] бахшидем [ва ба ӯ гуфтем], ки: Шукри Аллоҳро ба ҷой овар, пас, ҳар ки шукр кунад, танҳо ба суди хеш шукргузоранда аст ва ҳар ки носипосӣ кунад, пас, [бидонад, ки] бе тардид, Аллоҳ таоло бениёзи сутуда аст

13. Ва [ёд кун аз] он гоҳ ки Луқмон ба писараш [чунин] панд меод: «Писарам, ба Аллоҳ таоло ширк наовар [ва чизеро ҳамтояш қарор мадеҳ, чаро ки] яқинан, ширк ситами бузургест»

14. Мо инсонро [дар бораи накуӣ] ба падару модараш супориш кардем, [аз он рӯ, ки] модараш ӯро бо нотавонии рӯзафзун бордор шуд ва [даврони ширхорагӣ ва] бозгирифтани аз шир ду сол тӯл мекашад. [Ба ӯ гуфтем] Ки: «шукри Ман ва падару модаратро ба ҷо овар, [ки] бозгашт [ҳама] ба сӯйи Ман аст

15. Ва агар он ду [мушрик бошанд ва] талаш кунанд, ки ту чизеро шарики Ман қарор диҳӣ, ки нисбат ба он донише надорӣ, пас, аз он ду итоат нақун ва дар дунё бо эшон ба шоистагӣ [ва накуӣ] рафтор кун ва аз роҳи касе пайравӣ кун, ки [муваҳҳидона] ба сӯйи Ман бозомадааст. Бозгашти ҳама ба сӯйи Ман аст ва аз он чи мекардед, огоҳатон мекунам

وَلَقَدْ آتَيْنَا لُقْمَانَ الْحِكْمَةَ أَنْ
أَشْكُرَ لِلَّهِ وَمَنْ يَشْكُرْ فَإِنَّمَا
يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ ۗ وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ
اللَّهَ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿١٢﴾

وَإِذْ قَالَ لُقْمَانُ لِابْنِهِ وَهُوَ
يَعِظُهُ يَا بُنَيَّ لَا تُشْرِكْ بِاللَّهِ إِنَّ
الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ ﴿١٣﴾

وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حَمَلَتُهُ
أُمُّهُ وَهَاتَا عَلَىٰ وَهْنٍ وَفِضْلُهُ فِي
عَامَيْنِ أَنْ اشْكُرْ لِي وَلِوَالِدَيْكَ إِلَىٰ
الْمَصِيرِ ﴿١٤﴾

وَإِنْ جَاهَدَاكَ عَلَىٰ أَنْ تُشْرِكَ بِي مَا
لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا ۗ
وَصَاحِبُهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفًا
وَاتَّبِعْ سَبِيلَ مَنْ أَنَابَ إِلَيَّ ثُمَّ إِلَيَّ
مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ
تَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾

16. [Луқмон гуфт] «Писарам, агар [амали нек ё бад] ҳамсанги донаи хардал бошад ва даруни тахтасанге ё дар [гӯшае аз] осмонҳо ё дар замин [нуҳуфта] бошад, Аллоҳ таоло онро [рӯзи қиёмат ба ҳисоб] меоварад. Бе тардид, Аллоҳ таоло борикбини огоҳ аст

17. Писарам, намоз барпо дор ва [мардумро] ба некӣ фармон бидеҳ ва аз нописанд боздор ва бар он чи [ки аз саҳтиҳои ин кор] ба ту мерасад, шикебо бош. Бе тардид, ин аз [ҷумлаи корҳои, ки ниёзманди иродаи қавӣ ва] азми устувор аст

18. Ва [бо безътиной] аз мардум рӯй нагардон ва мағрурона дар замин роҳ нарав. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло ҳеч мутақаббиру фахрфурушери дӯст намедорад

19. Ва [дар манишу рафторат] миёнарав бош ва ба оромӣ сухан бигӯ [на бо садои баланд, чаро ки] ҳатман, зишттарин садо садои харон аст

20. [Эй мардум] Оё надидаед, ки Аллоҳ таоло он чиро дар осмонҳо ва замин аст, ба хидмататон гумошта ва [бахшиши] неъматҳои ошкор ва пинҳони хешро бар шумо тамоми кард? [Бо ин ҳол] Аз мардум касе ҳаст, ки бидуни ҳеч дониш ва ҳидоят ва китоби равшангаре дар [мавриди] Аллоҳ таоло мучодала мекунад

يَبْنِيَّ إِنَّهَا إِنْ تَكُ مِثْقَالَ حَبَّةٍ
مِّنْ خَرْدَلٍ فَتَكُنْ فِي صَخْرَةٍ أَوْ
فِي السَّمَوَاتِ أَوْ فِي الْأَرْضِ يَأْتِ
بِهَا اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ ﴿١٦﴾

يَبْنِيَّ أَقِمِ الصَّلَاةَ وَأْمُرْ
بِالْمَعْرُوفِ وَانْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ
وَأَصْبِرْ عَلَىٰ مَا أَصَابَكَ إِنَّ ذَلِكَ
مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿١٧﴾

وَلَا تُصَعِّرْ خَدَّكَ لِلنَّاسِ وَلَا
تَمَسَّ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا إِنَّ اللَّهَ لَا
يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ ﴿١٨﴾

وَأَقْصِدْ فِي مَشْيِكَ وَاغْضُضْ مِنْ
صَوْتِكَ إِنَّ أَنْكَرَ الْأَصْوَاتِ
لَصَوْتُ الْحَمِيرِ ﴿١٩﴾

أَلَمْ تَرَوْا أَنَّ اللَّهَ سَخَّرَ لَكُمْ مَّا
فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ
وَأَسْبَغَ عَلَيْكُمْ نِعْمَهُ ظَهْرَهُ
وَبَاطِنَهُ وَمِنَ النَّاسِ مَن يُجَادِلُ
فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا
كِتَابٍ مُّبِينٍ ﴿٢٠﴾

21. Ва ҳангоме ки ба онон гуфта мешавад: «Аз он чи Аллоҳ таоло нозил кардааст, пайравӣ кунед». Мегӯянд: «[На] Балки аз чизе пайравӣ мекунем, ки падаронамонро бар он ёфтем». Оё агар шайтон ононро ба сӯи азоби [оташи] сӯзон даъват кунад [боз ҳам аз падаронашон пайравӣ мекунамд]?

22. Ҳар ки [холисона] ба Аллоҳ таоло рӯ оврада ва накукор бошад, ба ростӣ, ки ба дастовези муҳкаме чанг задааст ва саранҷоми корҳо ба сӯи Аллоҳ таоло аст

23. Ҳар ки куфр варзад, куфраш туро ғамгин насозад. Бозгашти онон ба сӯи Мост, он гоҳ аз он чи кардаанд, огоҳашон месозем. Бе тардид, Аллоҳ таоло аз [рози] дилҳо огоҳ аст

24. Онон [кофирон]-ро андаке [аз неъматҳои дунё] баҳраманд месозем, он гоҳ ба таҳаммули азобе саҳт дучорашон мекунем

25. Ва агар аз мушрикони бипурсӣ: Чи касе осмонҳо ва заминро офаридааст?», қатъан, мегӯянд: «Аллоҳ таоло». Бигӯ: Сипос [-у ситоиш] маҳсуси Аллоҳ таоло аст [ки шуморо аз ин ҳақиқат огоҳ намуд], балки бештарашон намедонанд

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوْ لَوْ كَانَ الشَّيْطَانُ يَدْعُوهُمْ إِلَىٰ عَذَابِ السَّعِيرِ ﴿٢١﴾

*وَمَنْ يُسْلِمْ وَجْهَهُ إِلَى اللَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ وَإِلَى اللَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ ﴿٢٢﴾

وَمَنْ كَفَرَ فَلَا يَحْزُنكَ كُفْرُهُ ۗ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ فَنُنَبِّئُهُم بِمَا عَمِلُوا ۗ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٢٣﴾

نُنَبِّئُهُمْ قَلِيلًا ثُمَّ نَضْرِبُ لَهُمُ إِلَىٰ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٢٤﴾

وَلَمَّا سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٥﴾

26. Он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз они Аллоҳ таоло аст. Бе тардид, Аллоҳ таоло бениёзу сутуда аст

لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٢٦﴾

27. Агар [ҳамаи] дарахтони рӯи замин қалам шавад ва дарё [ранг гардад] ва ҳафт дарёи дигар ба ёриашон биёяд [то дониши илоҳиро бинависанд], суханони Аллоҳ таоло поён намеёбад. Бе тардид, Аллоҳ таоло шикастнопазиру ҳаким аст

وَلَوْ أَنَّمَا فِي الْأَرْضِ مِنْ شَجَرَةٍ أَقْلَمٌ وَالْبَحْرُ يَمُدُّهُ مِنْ بَعْدِهِ سَعَةً أَجْرٍ مَا نَفِذْتُ كَلِمَتَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٧﴾

28. [Эй мардум] Офариниш ва барангехтани шумо [дар қиёмат] ҳамчун як нафар беш нест. Бе тардид, Аллоҳ таоло шунавоу биност

مَا خَلَقَكُمْ وَلَا بَعَثَكُمْ إِلَّا كَفْئِيسٍ وَاحِدَةً إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿٢٨﴾

29. Оё надидӣ, ки Аллоҳ таоло аз шаб мекоҳад ва бар рӯз меафзояд ва аз рӯз мекоҳад ва бар шаб меафзояд ва хуршеду моҳро ба хидмат [-и инсон] гумоштааст, ки ҳар як то замоне муайян дар [мадори худ] равон бошад? Бе тардид, Аллоҳ таоло аз он чи мекунед, огоҳ аст

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُوَلِّجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُوَلِّجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى وَأَنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٩﴾

30. Ин [тақдиру тадбир] аз он рӯст, ки Аллоҳ таоло ҳақ аст ва он чи ҷуз ӯ мехонанд, [ҳама] ботил аст ва Аллоҳ таоло аст, ки баландмартаба [ва] бузург аст

ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ الْبَطْلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٣٠﴾

31. Оё надидӣ, ки киштиҳо ба [фармону] неъмат Аллоҳ таоло дар дарё равонанд, то бархе аз нишонаҳои хешро ба шумо бинамояд? Бе тардид, дар ин амр барои ҳар шикебои сипосгузор нишонаҳои [аз қудрату лутфи Парвардигор] аст

32. Ва он гоҳ ки мавҷи кӯҳпайкаре ононро ихота мекунад, Аллоҳро дар ҳоли холисона меҳонанд, ки дин [-у парастии]-ро танҳо вижаи ӯ меҳонанд. Он гоҳ чун ононро [аз марғ] раҳонад ва ба хушкӣ расонад, бархе аз эшон миёнарав [мешаванд, вале чунон ки бояд, сипос намегузоранд, дар ҳоле ки бархе дигар носипосанд] ва оёти Моро касе чуз паймоншиканони носипос инкор намекунанд

33. Эй мардум, аз Парвардигоратон парво кунед ва аз рӯзе битарсед, ки на ҳеҷ падаре барои фарзандаш суде дорад ва на ҳеҷ фарзанде судрасони падар аст. Яқинан, ваъдаи Аллоҳ таоло [дар мавриди қиёмат] ҳақиқат дорад. Пас, [ҳушёр бошед, ки лаззатҳои] зиндагии дунё шуморо нафиребад ва шайтон нисбат ба [таъхири азоб ва шикебоии] Аллоҳ таоло фиребатон надихад

أَلَمْ تَرَ أَنَّ الْفُلُكَ تَجْرَى فِي الْبَحْرِ
بِنِعْمَتِ اللَّهِ لِيُرِيَكُمْ مِنْ آيَاتِهِ
إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِكُلِّ صَبَّارٍ
شَكُورٍ ﴿٣١﴾

وَإِذَا غَشِيَهُمْ مَوَّجٌ كَالظَّلِيلِ دَعَوْا
اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا
نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ فَمِنْهُمْ مُقْتَصِدٌ
وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا كُلُّ خَتَّارٍ
كَفُورٍ ﴿٣٢﴾

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ
وَأَخْشُوا يَوْمًا لَا تَجْرَى وَالِدٌ عَنْ
وَلَدِهِ وَلَا مَوْلُودٌ هُوَ جَارٍ عَنِ
وَالِدِهِ شَيْئًا إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ
فَلَا تُغْرِبْكُمْ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَلَا
يَغْرِبْكُمْ بِاللَّهِ الْعَورُ ﴿٣٣﴾

34. Бе тардид, огоҳӣ [аз замони вуқуи]
қиёмат [танҳо] назди Аллоҳ таоло аст
ва [Ҷуст, ки] борон нозил мекунад ва он
чиро, ки дар раҳимҳост, медонад ва
касе намедонад, фардо чи ба даст
меоварад ва ҳеҷ кас огоҳ нест, ки дар
кадом сарзамин мемирад. Ба ростӣ, ки
Аллоҳ таоло донову огоҳ аст

إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ
وَيُنزِلُ الْغَيْثَ وَيَعْلَمُ مَا فِي
الْأَرْحَامِ وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ مَّاذَا
تَكْسِبُ غَدًا وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ
بِأَيِّ أَرْضٍ تَمُوتُ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ
خَبِيرٌ ﴿٣٤﴾

السجدة Сураи Сачда

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Алиф, лом, мим

2. Нузули ин китоб, ки дар [ҳаққонияти] он ҳеч шакке нест, аз ҷониби Парвардигори ҷаҳониён аст

3. [Кофирон] Мегӯянд: «[Муҳаммад] Онро ба дурӯғ [ба Парвардигораш] нисбат медиҳад». [Ҳаргиз чунин нест] Балки он [оёт сухани] ҳаққе аз ҷониби Парвардигори туст, то ба қавме, ки пеш аз ту барояшон [ҳеч] бимдиҳандае наомадааст, ҳушдор диҳӣ, бошад, ки ҳидоят шаванд

4. Аллоҳ таоло аст, ки осмонҳо ва замин ва он чиро, ки миёни онҳост, дар шаш рӯз офарид, он гоҳ, [ки шоистаи шукуҳи Ўст] бар Арш қарор гирифт. Шумо ба ҷуз Ӯ ҳеч корсозу шафоатгаре надоред. Оё панд намегиред?

5. Кор [-и ҷаҳони ҳастӣ]-ро аз осмон то замин тадбир мекунад. Он гоҳ дар рӯзе, ки миқдори он барои шумо [инсонҳо] ҳазор сол аст, [ин корҳо] ба суи Ӯ боло меравад

الم ﴿١﴾

تَنْزِيلُ الْكِتَابِ لَا رَيْبَ فِيهِ مِنْ

رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٢﴾

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ بَلْ هُوَ الْحَقُّ

مِنْ رَبِّكَ لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّا أَتَتْهُمْ

مِنْ نَذِيرٍ مِّن قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ

يَهْتَدُونَ ﴿٣﴾

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ

وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ

ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ مَا لَكُمْ

مِّن دُونِهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا شَفِيعٍ

أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٤﴾

يُدَبِّرُ الْأَمْرَ مِنَ السَّمَاءِ إِلَى

الْأَرْضِ ثُمَّ يَرْجِعُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانِ

مِقْدَارُهُ أَلْفَ سَنَةٍ مِّمَّا

تَعُدُّونَ ﴿٥﴾

6. Ин [Парвардигори шумост] донои пинҳону ошкор, шикастнопазири меҳрубон

ذَٰلِكَ عَلِيمٌ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ
الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ ﴿٦﴾

7. [Ҳамон] Касе, ки ҳар чи офарид, ба накутарин [шакл] офарид ва офариниши [нахустини] инсонро аз гил оғоз кард

الَّذِي أَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ خَلَقَهُ
وَدَّأَ خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ طِينٍ ﴿٧﴾

8. Сипас насли ўро аз чакидаи оби беарзиш падид овард

ثُمَّ جَعَلَ نَسْلَهُ مِنْ سُلَالَةٍ مِّنْ مَّاءٍ مَّهِينٍ ﴿٨﴾

9. Он гоҳ [андоми] ўро сомон дод ва аз рӯҳи хеш [рӯҳе, ки худ офарид] дар вай дамид ва барои шумо [неъмат] гӯшу чашм ва дил қарор дод. Чи андак сипос мегузored!

ثُمَّ سَوَّاهُ وَنَفَخَ فِيهِ مِنْ رُّوحِيَّ
وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ
وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿٩﴾

10. [Мушрикон] Мегўянд: «Оё вақте [мурдем ва] дар замин нопадид шудем, офариниши чадиде хоҳем ёфт»? Балки онон дидори Парвардигорашонро мункиранд

وَقَالُوا أَإِذَا ضَلَلْنَا فِي الْأَرْضِ أَإِنَّا
لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ بَلْ هُمْ بِلِقَاءِ
رَبِّهِمْ كَفِرُونَ ﴿١٠﴾

11. [Эй паёмбар] бигў: «Фариштаи марг, ки бар шумо гумошта шудааст, ҷонатонро мегирад, он гоҳ ба сўйи Парвардигоратон бозгардонда мешавад»

﴿قُلْ يَتُوفَّئِكُم مَّلَكُ الْمَوْتِ
الَّذِي وُكِّلَ بِكُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ
تُرْجَعُونَ ﴿١١﴾﴾

12. Ва чун [дар қиёмат] гунаҳгоронро дар пешгоҳи Парвардигорашон бубинӣ, сар ба зер афкандаанд [ва мегўянд] «Парвардигоро, [акнун ҳақиқатро] дидем ва шунидем, пас, моро бозгардон, то кори шоистае анҷом диҳем. Бе тардид, мо [ба қиёмат] яқин дорем»

وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الْمُجْرِمُونَ نَاكِسُوا
رُءُوسِهِمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ رَبَّنَا أَبْصَرْنَا
وَسَمِعْنَا فَأَرْجِعْنَا لِنَعْمَلَ صَالِحًا إِنَّا
مُقْتِنُونَ ﴿١٢﴾

13. Агар мехостем, ба ҳар касе [тавфик ва] ҳидояташро арзонӣ медоштем, вале ин сухан [-у ваъдаи] ман ҳақ аст, ки: «Дузахро аз ҳамаи чинниён ва одамиён [-и кофир] анбошта хоҳам кард»

14. [Ба онон гуфта мешавад] «Ба сазои он ки дидори имрӯзатонро фаромӯш кардед, [азоби сӯзонро] бичашед. Яқинан, мо [низ] шуморо [дар оташ] раҳо кардаем ва [акнун] ба сазои он чи мекардед, азоби ҷовидонро бичашед

15. Фақат касоне ба оёти Мо имон меоваранд, ки чун ба онҳо панд дода шавад, ба сачда меафтанд ва Парвардигорашонро ба покӣ меситоянд ва такаббур намекунанд

16. [Дар дили шаб] Аз бистарҳо бармехезанд ва Парвардигорашонро бо биму умед [ба ниёиш] мехонанд ва аз он чи ба онон рӯзӣ додаем, инфоқ мекунанд

17. Пас, ҳеч кас намедонад, ба [поси] он чи [ин муъминон дар дунё] анҷом медиҳанд, чи [бисёр моёи] равшании чашмҳо барояшон нухуфта аст

18. Оё [подоши] касе, ки муъмин аст, ҳамчун касест, ки нофармон аст? Ҳаргиз баробар нестанд

وَلَوْ شِئْنَا لَآتَيْنَا كُلَّ نَفْسٍ هُدًىهَا
وَلَكِنْ حَقَّ الْقَوْلُ مِنِّي لَأَمْلَأَنَّ
جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ
أَجْمَعِينَ ﴿١٣﴾

فَذُوقُوا بِمَا نَسِيتُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ
هَذَا إِنَّا نَسِينَكُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ
الْخُلْدِ بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾

إِنَّمَا يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا الَّذِينَ إِذَا
ذُكِرُوا بِهَا حُرُّوا سُجَّدًا وَسَبَّحُوا
بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَهُمْ لَا
يَسْتَكْبِرُونَ ﴿١٥﴾

تَتَجَافَى جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ
يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا وَمِمَّا
رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴿١٦﴾

فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُم مِّن
قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَاءً بِمَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ ﴿١٧﴾

أَفَمَن كَانَ مُؤْمِنًا كَمَن كَانَ فَاسِقًا
لَّا يَسْتَوُونَ ﴿١٨﴾

19. Аммо касоне, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд, ҷойгоҳашон боғҳо [-и биҳишти] аст. Подошест ба [поси] он чи мекарданд

20. Ва аммо касоне, ки нофармонӣ карданд, ҷойгоҳашон оташ [-и дузах] аст. Ҳар гоҳ бихоҳанд аз он хориҷ шаванд, ба дарунаш бозгардонда мешаванд ва ба онон гуфта мешавад: «Бичашед азоби оташеро, ки ҳамвора дурӯғаш меангошted»

21. Яқинан пеш аз азоби бузурги [охират] аз азоби наздик [ва сахтиҳои ин дунё] ба онон мечашонем, бошад, ки [ба даргоҳи илоҳӣ] бозгарданд

22. Кист ситамгортар аз он ки ўро ба оёти Парвардигораш панд дода мешавад, сипас аз он рӯй мегардонад? Бе тардид, Мо аз гунаҳгорон интиқом мегирем

23. Мо ба Мӯсо китоб [Таврот] додем – пас, [эй паёмбар] аз дидори Ў дар тардид набош – ва онро раҳнамуди Бани Исроил гардонидем

24. ва чун онон [бар ибодат ва дури аз гуноҳ] шикебой мекарданд ва ба оёти Мо яқин доштанд, аз миёнашон пешвоёне баргумоштем, ки ба фармони Мо [мардумро] ҳидоят мекарданд

أَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَهُمْ جَنَّتِ الْمَأْوَىٰ نُزُلًا بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾

وَأَمَّا الَّذِينَ فَسَقُوا فَمَأْوِيهِمُ النَّارُ كُلَّمَا أَرَادُوا أَنْ يَخْرُجُوا مِنْهَا أُعِيدُوا فِيهَا وَقِيلَ لَهُمْ ذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ الَّتِي كُنتُمْ بِهِءَ تُكَذِّبُونَ ﴿٢٠﴾

وَلَنذِيقَنَّهُمْ مِنَ الْعَذَابِ الْأَلَدِيِّ دُونَ الْعَذَابِ الْأَكْبَرِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢١﴾

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِءَ ثُمَّ أَعْرَضَ عَنْهَا إِنَّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ مُنتَقِمُونَ ﴿٢٢﴾

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَىءَ الْكِتَابَ فَلَا تَكُنْ فِي مِرْيَةٍ مِّن لِّقَائِيءَءَ وَجَعَلْنَاهُ هُدًى لِّبَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿٢٣﴾

وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ أَيْمَةً يَهْتَدُونَ بِأَمْرِنَا لَمَّا صَبَرُوا وَكَانُوا بِآيَاتِنَا يُوقِنُونَ ﴿٢٤﴾

25. Мусалламан, Парвардигори туст, ки рӯзи қиёмат дар мавриди он чи ихтилоф дошанд, миёнашон доварӣ мекунад

إِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٢٥﴾

26. Оё барояшон равшан нашудааст, ки чи бисёр наслҳоро пеш аз онон нобуд кардем, ки [акнун ин кофирон] дар хонаҳои онҳо роҳ мераванд? Ба ростӣ, ки дар ин [азобу нобудӣ] ибратҳост. Оё [боз ҳам сухани ҳақро] намешунаванд?

أَوَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمَا أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْقُرُونِ يَمْشُونَ فِي مَسْكِنِهِمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ أَفَلَا يَسْمَعُونَ ﴿٢٦﴾

27. Оё надиданд, ки Мо боронро ба сӯйи замини хушк [ва бегиёҳ] мефиристам ва ба василаи он киштзоре падида меоварем, ки худ ва чаҳорпоёнашон аз он меҳӯранд? Оё [нишонаҳои қудрати Аллоҳ таоло бар растохезро] намебинанд?

أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا نَسُوقُ الْمَاءَ إِلَى الْأَرْضِ الْجُرُزِ فَنُخْرِجُ بِهِ زَرْعًا تَأْكُلُ مِنْهُ أَنْعَامُهُمْ وَأَنْفُسُهُمْ أَفَلَا يُبْصِرُونَ ﴿٢٧﴾

28. Ва [кофирон] мегӯянд: «Агар ростгӯед, ин доварӣ [миёни мо ва шумо] кай фаро мерасад?»

وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْفَتْحِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٨﴾

29. Бигӯ: «Дар рӯзи доварӣ [ки ҷудоии ҳақ ва ботил аст] имон овардани касоне, ки куфр варзиданд, суде надорад ва ба онон муҳлат [-и тавба] дода намешавад»

قُلْ يَوْمَ الْفَتْحِ لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِيمَانُهُمْ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٢٩﴾

30. Пас, [эй паёмбар, акнун ки бар ширк пофишорӣ мекунад] аз эшон рӯй бигардон ва мунтазири [азобашон] бош [ки] бе тардид, онон [низ] мунтазиранд

فَاعْرِضْ عَنْهُمْ وَانْتَظِرِ إِنَّهُمْ مُنْتَظَرُونَ ﴿٣٠﴾

Сураи Аҳзоб الأحزاب

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Эй паёмбар, аз Аллоҳ таоло парво кун ва аз кофирон ва мунофиқон итоат накун. Бе тардид, Аллоҳ таоло ҳамвора донои ҳақим аст

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ اتَّقِ اللَّهَ وَلَا تُطِعِ
الْكَافِرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ إِنَّ اللَّهَ
كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١﴾

2. Ва аз он чи аз ҷониби Парвардигорат ба ту ваҳй мешавад пайравӣ кун. Бе тардид, Аллоҳ таоло ҳамвора ба он чи мекунад, огоҳ аст

وَاتَّبِعْ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ إِنَّ
اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿٢﴾

3. Ва бар Аллоҳ таоло таваккал кун ва ҳамин басанда аст, ки Аллоҳ таоло корсози ту бошад

وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ
وَكِيلًا ﴿٣﴾

4. Аллоҳ таоло даруни ҳеҷ марде ду қалб барояш наниҳодааст ва [ба ҳамин сурат] ҳаргиз ҳамсаронатонро ки мавриди зиҳор [ва таҳрими чинсӣ] қарор медиҳед, [ҳамчун] модаронатон нагардондааст; ва [ҳамчунин] писархондаҳоятонро писаронатон насохтааст. Ин сухани [нодуруст] аст, ки бар забон меоваред ва Аллоҳ таоло ҳақро мегӯяд ва Ёст, ки ба роҳи рост ҳидоят мекунад

مَا جَعَلَ اللَّهُ لِرَجُلٍ مِّن قَلْبَيْنِ فِي
جَوْفَيْهِ وَمَا جَعَلَ أَزْوَاجَكُمُ
النِّسَىٰ تُظَاهِرُونَ مِنْهُنَّ أُمَّهَاتِكُمْ
وَمَا جَعَلَ أَدْعِيَاءَكُمْ أَبْنَاءَكُمْ
ذَٰلِكُمْ قَوْلُكُم بِأَفْوَاهِكُمْ
وَاللَّهُ يَشْهَلُ الْحَقَّ وَهُوَ يَهْدِي
السَّبِيلَ ﴿٤﴾

5. Онон [писархондаҳо]-ро ба падаронашон нисбат диҳед, [ки] назди Аллоҳ таоло одилонатар аст. Агар падаронашонро намешиносед, пас, онҳо бародарони динӣ ва бардағони озодшуда [ва дар ҳукми дӯстони] шумо ҳастанд. Дар мавриди он чи [қаблан] иштибоҳ кардаед, гуноҳе бар шумо нест; вале он чи дилҳоятон қасди онро дорад [ва амдан бар забон меоваред, гуноҳ аст; пас, агар тавба кунед] ҳамвора Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

6. Паёмбар [дар тамоми умур] нисбат ба муъминон, аз худашон сазовортар аст [ва назар ва хостаи авлабият дорад] ва ҳамсарони ӯ [аз лиҳози ҳурмати издивоҷ дар ҳукм] модаронашон ҳастанд; ва дар китоби Аллоҳ таоло, хешовандон [дар ирс бурдан аз якдигар] нисбат ба муъмином ва муҳочирон авлабият доранд [ва милоки ирс, хешовандӣ аст на имон]; магар ин ки [бихоҳед] ба дӯстонатон некӣ кунед [ва бахше аз амволатонро ба эшон бидиҳед]. Ин [ҳукм] дар он китоб [Лавҳи маҳфуз] навишта шудааст

7. Ва [эй Паёмбар, ёд кун аз] ҳангоме ки аз паёмбарон паймон [яктопарастӣ ва нубувват] гирифтм ва [ба вижа] аз ту ва Нуҳ ва Иброҳим ва Мӯсо ва Исо-писари Марям; ва аз ҳамаи онон паймони маҳкаме [дар бораи таблиғи дин] гирифтм

أَدْعُوهُمْ لِآبَائِهِمْ هُوَ أَقْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ فَإِنْ لَمْ تَعْلَمُوا آبَاءَهُمْ فَاِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ وَمَوَالِيكُمْ وَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ فِيمَا أَخْطَأْتُمْ بِهِ وَلَا كُنَّ مِمَّا تَعَمَّدَتْ قُلُوبُكُمْ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٥﴾

الَّتِي أُولَى بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنْفُسِهِمْ وَأَزْوَاجُهُ أُمَّهَاتُهُمْ وَأُولُوا الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَى بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُهَاجِرِينَ إِلَّا أَنْ تَفْعَلُوا إِلَى أُولِيَائِكُمْ مَعْرُوفًا كَانَ ذَلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا ﴿٦﴾

وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ وَمِنْكَ وَمِنْ نُوحٍ وَإِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَأَخَذْنَا مِنْهُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا ﴿٧﴾

8. [Аллоҳ таоло чунин кард] то [бо кофирон итмоми ҳуччат карда бошад ва] аз ростгӯён [паёмбарон] дар бораи ростиашон бипурсад ва барои кофирон азобе дарднок муҳайё кардааст

9. Эй касоне, ки имон овардаед, неъмат Аллоҳро бар худ ба ёд оваред; он гоҳ ки сипоҳиёне [аз қабоили араб] ба сӯятон омаданд. Пас, Мо тундбоде [саҳт] ва лашкаре [аз фариштагон] ки онҳоро намедидед, бар онон фиристодем [ва ба саҳти шикасташон додем]; ва ҳамвора Аллоҳ таоло ба он чи мекунед биност

10. Вақте [дар ғазваи Хандақ] душманон аз боло ва поён [ва аз шарқ ва ғарби шаҳр] ба сӯятон омаданд [ва Мадинаро муҳосира карданд]; он гоҳ ки чашмҳо [ба фаровонии душман] хира гашта ва ҷонҳо [аз шиддат ва ваҳшат] ба гулугоҳ расида буд ва шумо ба Аллоҳ таоло гумонҳо [-и гуногун] мебардед

11. Онҷо буд, ки муъминон озмоиш шуданд ва шадидан ба ваҳшат ва изтироб афтоданд

12. Ва [низ ба ёд оваред] ҳангоме ки мунофиқон ва касоне, ки дар дилҳояшон беморӣ [шак ва тардид] буд, мегуфтанд: «Он чи Аллоҳ таоло ва Паёмбараш [дар бораи пирӯзӣ бар кофирон] ваъда додаанд, ҷуз фиребе беш нест»

لَيْسَ لَ الصّٰدِقِيْنَ عَن صِدْقِهِمْ
وَأَعَدَّ لِلْكَافِرِيْنَ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٨﴾

يٰۤأَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا اذْكُرُوْا نِعْمَةَ
اللّٰهِ عَلَيْكُمْ اِذْ جَآءَتْكُمْ جُنُوْدٌ
فَاَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيْحًا وَجُنُوْدًا لَّمْ
تَرَوْهَا وَكَانَ اللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ
بَصِيْرًا ﴿٩﴾

اِذْ جَآءَكُمْ مِّنْ فَوْقِكُمْ وَمِنْ
اَسْفَلِ مِنْكُمْ وَاِذْ زَاغَتْ
الْاَبْصَارُ وَبَلَغَتِ الْقُلُوْبُ
الْحَنَاجِرَ وَتَظُنُّوْنَ بِاللّٰهِ
الظُّلُوْمًا ﴿١٠﴾

هٰذَا لِكَ اَبْنِي الْمُوْمِنُوْنَ وَرَزِلُوْا
زَلٰلًا شَدِيْدًا ﴿١١﴾

وَ اِذْ يَقُوْلُ الْمُنٰفِقُوْنَ وَالَّذِيْنَ فِي
قُلُوْبِهِمْ مَّرَضٌ مَّا وَعَدَنَا اللّٰهُ
وَرَسُوْلُهُٓ اِلاَّ غُرُوْرًا ﴿١٢﴾

13. Ва [низ] ҳангоме ки гурӯҳе аз онон гуфтанд: «Эй аҳли Ясриб, инчо ҷойи мондани шумо нест; пас, [ба хонаҳоятон] бозгардед»; ва бархе аз онон аз Паёмбар иҷозати [бозгашт] мехостанд ва мегуфтанд: «Хонаҳои мо бе ҳифзқунанда аст»; дар ҳоле ки бе ҳифзқунанда набуд. Онон чизе ҷуз фирор [аз ҷиҳод] намехостанд

14. Агар [лашқари душманон] аз атрофи он [шаҳр] бар онон ворид мешуданд [ва хонаҳояшонро муҳосира мекарданд] ва аз онон хоста мешуд, ба куфр ва ширк бозгарданд, ҳатман чунин [таахҳуде ба душман] доданд ва ҷуз теъдоде андак [дар баробари ин дархост] муқовимат намекарданд

15. Ва пеш аз ин [вақте ҳамин мунофиқон дар ҷанги Уҳуд аз муқобили кофирон гурехтанд] бо Аллоҳ таоло паймон бастанд, ки [ҳаргиз ба душман] пушт нақунанд [ва аз майдон нагурезанд]; ва ҳамвора паймони илоҳӣ бозхост дорад

16. [Эй Паёмбар, ба мунофиқон] бигӯ: «Агар аз марг ё кушта шудан фирор кунед, ҳаргиз суде ба ҳолатон надорад; ва дар он сурат низ [аз зиндагии дунё] ҷуз андаке баҳраманд намешавед»

17. Бигӯ: «Агар Аллоҳ таоло бароятон мусибат ё раҳмате хоста бошад, кист, ки шуморо дар баробари [иҷрои фармони] У ҳифз қунад?» ва онон барои хеш ба ҷуз Аллоҳ таоло ҳеҷ корсоз ва ёригаре намеёбанд

وَأُذِ قَالَتْ طَآئِفَةٌ مِّنْهُمْ يٰٓأَهْلَ
يَثْرِبَ لَا مَقَامَ لَكُمْ فَارْجِعُوا
وَيَسْتَفْتِنُ فَرِيقٌ مِّنْهُمُ النَّبِيَّ
يَقُولُونَ إِنَّ بُيُوتَنَا عَوْرَةٌ وَمَا هِيَ
بِعَوْرَةٍ أِنْ يُرِيدُونَ إِلَّا فِرَارًا ﴿١٣﴾

وَلَوْ دُخِلَتْ عَلَيْهِم مِّنْ أَقْطَارِهَا
ثُمَّ سُلِّواُ الْفِتْنَةَ لَآتَوْهَا وَمَا
تَلَبَّثُوا بِهَا إِلَّا يَسِيرًا ﴿١٤﴾

وَلَقَدْ كَانُوا عَاهَدُوا اللَّهَ مِنْ قَبْلُ
لَا يُولُونَ الْأَذْبَرَ وَكَانَ عَهْدُ اللَّهِ
مَسْئُولًا ﴿١٥﴾

قُلْ لَنْ يَنْفَعَكُمْ الْفِرَارُ إِنْ
فَرَرْتُمْ مِنَ الْمَوْتِ أَوِ الْقَتْلِ وَإِذَا
لَا تُمَتَّعُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٦﴾

قُلْ مَنْ ذَا الَّذِي يَعْصِمُكُمْ مِنَ
اللَّهِ إِنْ أَرَادَ بِكُمْ سُوءًا أَوْ أَرَادَ
بِكُمْ رَحْمَةً وَلَا يَجِدُونَ لَهُمْ مِنْ
دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿١٧﴾

18. Аллоҳ таоло касонеро аз шумо, ки боздоранда [-и мардум аз чиҳод] ҳастанд ва ба бародаронашон мегӯянд: «Ба мо бипайвандед» ба хубӣ мешиносад. [Онон сустбоваранд] ва ҷуз андаке ба майдони ҷанг намеоянд

19. [Мунофиқон дар ҳама чиз] бар шумо бухл меварзанд; ва ҳангоме ки бим [ҷанг пеш] меояд, дар ҳоле ки чашмҳояшон [аз ваҳшат дар косахона] мечарҳад, ҳамчун касе, ки аз [сахтии] марг беҳуш шуда бошад, туро нигоҳ мекунанд; ва чун [буҳрон ва] тарс бартараф шуд, ба хотири ҳирс ва тамаъе, ки ба ғаноим доранд, бо забонҳои тунд ва нешдор шуморо меранҷонанд. Онон [ҳаргиз] имон наёвардаанд; пас, Аллоҳ таоло аъмолашонро табоҳ мегардонад ва ин [қор] ҳамвора бар Аллоҳ таоло осон аст

20. [Мунофиқон] мепиндоранд [ки лашкариён] аҳзоб [ҳануз аз атрофи Мадина] нарафтаанд; ва агар аҳзоб бозгарданд, [ин сустбоварон] орзу мекунанд, ки миёни бодиянишинон [пинҳон] бошанд [ва аз ҳамон ҷо] ахбори [даргирии] шуморо ҷӯё шаванд; ва [ҳатто] агар байни [сипоҳи] шумо буданд, ҷуз андаке намеҷангиданд

21. Бе тардид, дар [рафтор ва гуфтори] Расулуллоҳ, барои шумо сармашқи некуе аст; барои ҳар ки ба Аллоҳ таоло ва рӯзи охираат умед дорад ва Аллоҳро бисёр ёд мекунад

﴿قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الْمُعَوِّقِينَ مِنْكُمْ
وَأَقْبَابِيْنَ لِإِخْوَانِهِمْ هَلُمَّ إِلَيْنَا وَلَا
يَأْتُونَ النَّبَأَ إِلَّا قَلِيلًا﴾ ١٨

أَشِحَّةً عَلَيْكُمْ فَإِذَا جَاءَ الْخَوْفُ
رَأَيْتَهُمْ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ تَدُورُ
أَعْيُنُهُمْ كَالَّذِي يُغْتَمَى عَلَيْهِ مِنَ
الْمَوْتِ فَإِذَا ذَهَبَ الْخَوْفُ
سَلَفُوا بِأَلْسِنَةٍ حِدَادٍ أَشِحَّةً
عَلَى الْخَيْرِ أُولَئِكَ لَمْ يُؤْمِنُوا
فَأَحْبَطَ اللَّهُ أَعْمَلَهُمْ وَكَانَ ذَلِكَ
عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا﴾ ١٩

يَحْسَبُونَ الْأَحْزَابَ لَمْ يَذْهَبُوا وَإِنْ
يَأْتِ الْأَحْزَابُ يَوَدُّوا لَوْ أَنَّهُمْ
بَادُونَ فِي الْأَعْرَابِ يَسْتَلُونُ عَنْ
أَنْبَاءِكُمْ وَلَوْ كَانُوا فِيكُمْ مَا
قَتَلُوا إِلَّا قَلِيلًا﴾ ٢٠

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ
أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ
وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ
كَثِيرًا﴾ ٢١

22. Ва чун муъминон [лашкари] аҳзобро диданд, гуфтанд: «Ин [имтиҳони илоҳӣ ва пирӯзии ниҳояиш] ҳамон чизе аст, ки Аллоҳ таоло ва Паёмбараш ба мо ваъда додаанд ва [бар ҳақ] Аллоҳ таоло ва Паёмбараш рост гуфтанд» ва [мушоҳидаи анбӯҳи душман] чуз бар имон ва таслимашон [дар муқобили Парвардигор] наяфзуд

23. Аз миёни муъминон мардоне ҳастанд ба аҳд ва паймоне, ки бо Аллоҳ таоло баста буданд, [содиқона] вафо карданд; бархе аз онон то охир бар аҳд ва паймони худ истоданд [ва дар ин роҳ даргузаштанд ё шаҳид шуданд] ва бархе дигар ҳануз чашминтизор [шаҳодат] ҳастанд ва ҳаргиз [паймони худро] дигаргун насохтаанд

24. [Ин рӯйдодҳо пеш меояд] то Аллоҳ таоло ростгӯёнро ба [поси поймарди ва] ростгӯиашон подош диҳад ва мунофиқонро – агар бихоҳад – азоб кунад ё тавбаашонро бипазирад. Бе тардид, Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

25. Ва Аллоҳ таоло [сипоҳи] касонеро, ки куфр варзида буданд бо [тамоми нокомӣ ва] хашмашон [аз ин ки] ба ҳеч ғанимате даст наёфта буданд, [аз атрофи Мадина] бозгардонд ва [пуштибонии] Аллоҳ таоло дар ҷанг, муъминонро кифоят кард; ва Аллоҳ таоло ҳамвора тавонову шикастнопазир аст

وَلَمَّا رَأَى الْمُؤْمِنُونَ الْأَحْزَابَ قَالُوا هَذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَصَدَقَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَمَا زَادَهُمْ إِلَّا إِيمَانًا وَتَسْلِيمًا ﴿٢٢﴾

مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ فَمِنْهُمْ مَن قَصَىٰ نَجْبَهُ وَمِنْهُمْ مَن يَنْتَظِرُ وَمَا بَدَّلُوا تَبْدِيلًا ﴿٢٣﴾

لَيَجْزِيَّ اللَّهُ الصَّادِقِينَ بِصِدْقِهِمْ وَيُعَذِّبَ الْمُنَافِقِينَ إِن شَاءَ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٢٤﴾

وَرَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِعَظِيمِهِمْ لَمْ يَنَالُوا خَيْرًا وَكَفَى اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ الْقِتَالَ وَكَانَ اللَّهُ قَوِيًّا عَزِيزًا ﴿٢٥﴾

26. [Аллоҳ таоло] Гурӯҳе аз аҳли китоб [яхудиёни Бани Қурайза]- ро, ки аз онон [мушрикони] пуштибонӣ карда буданд, аз қалъаҳояшон ба зер кашид ва дар дилҳояшон ваҳшат андохт; [чунон ки шумо] гурӯҳе [аз онон] –ро мекуштед ва гурӯҳеро ба асорат мегирифтед

وَأَنْزَلَ الَّذِينَ ظَلَمُواهُمْ مِنْ أَهْلِ
الْكِتَابِ مِنْ صَيَاصِيهِمْ وَقَذَفَ
فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ فَرِيقًا تَقْتُلُونَ
وَأَسِيرُونَ فَرِيقًا ﴿٢٦﴾

27. Ва заминҳои кишоварзӣ ва хонаҳо ва амволашон ва [ҳамчунин] сарзаминеро, ки ҳаргиз по ба он чо нагузошта будед [Хайбар], дар ихтиёратон ниҳод; ва Аллоҳ таоло бар ҳар чизе тавоност

وَأَوْرَثَكُم أَرْضَهُمْ وَدِيَارَهُمْ
وَأَمْوَالَهُمْ وَأَرْضًا لَمْ تَطَّوْهَا وَكَانَ
اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا ﴿٢٧﴾

28. Эй Паёмбар, ба ҳамсаронат [ки нафақаи бештаре мецоҳанд] бигӯ: «Агар зиндагии дунё ва зинатҳояшро мецоҳед, биёед, то шуморо [бо ҳадяи муносиб] баҳраманд созам ва [бидуни ҳеч озоре] ба шоистагӣ раҳоятон кунам

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لَأُؤْتِيَنَّكَ
إِنْ كُنْتُمْ تُرِيدُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا
فَتَعَالَيْنَ أُمَتِّعَنَّكُمْ وَأُسْرِحُنَّكُمْ
سَرَاحًا جَمِيلًا ﴿٢٨﴾

29. Ва агар муштоқи Аллоҳ таоло ва паёмбараш ва сарои охират ҳастед, пас, [бидонед, ки] бе тардид, Аллоҳ таоло барои некукоронатон подоши бузурге фароҳам кардааст»

وَإِنْ كُنْتُمْ تُرِيدُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ
وَالدَّارَ الْآخِرَةَ فَإِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ
لِلْمُحْسِنِينَ مِنْكُمْ أَجْرًا
عَظِيمًا ﴿٢٩﴾

30. Эй занони Паёмбар, ҳар яке аз шумо, ки [гуноҳи] ношоисти ошқоре муртакиб шавад, азобаш дучандон мегардад; ва ин [кор] ҳамвора барои Аллоҳ таоло осон аст

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ مَنْ يَأْتِ مِنْكُمْ
بِقَدْحَةٍ مُبِينَةٍ يَضَعُهَا
الْعَذَابُ ضِعْفَيْنِ ۖ وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى
اللَّهِ يَسِيرًا ﴿٣٠﴾

31. Ва ҳар яке аз шумо, ки пайваста фармонбардори Аллоҳ таоло ва Паёмбараш бошад ва коре шоиста кунад, подошашро ду баробар медиҳем ва барояш [дар бихишт] рӯзии арзишманде фароҳам овардаем

*وَمَنْ يَقْنُتْ مِنْكُنَّ لِلَّهِ
وَرَسُولِهِ ۖ وَتَعْمَلْ صَالِحًا نُؤْتِهَا
أَجْرَهَا مَرَّتَيْنِ وَأَعْتَدْنَا لَهَا رِزْقًا
كَرِيمًا ﴿٣١﴾

32. Эй занони Паёмбар, агар парҳезкорӣ кунед, [дар бартарӣ ва шарофат] монанди ҳеч як аз занони [одӣ] нахоҳед буд; пас, ҳангоми суҳан гуфтан [бо мардон] ноз ва нармиш ба кор набаред, то [мабодо] он ки дар дилаш беморӣ аст, [дар шумо] тамаъ кунад ва ба шеваи шоиста суҳан бигӯед

يٰۤاَيُّهَا النِّسَاءُ الَّتِي لَسْتُنَّ كَأَحَدٍ مِّنَ
النِّسَاءِ إِنِ اتَّقَيْتُنَّ فَلَا تَحْضَعْنَ
بِالْقَوْلِ فَيَطْمَعَ الَّذِي فِي قَلْبِهِ
مَرَضٌ وَقُلْنَ قَوْلًا مَّعْرُوفًا ﴿٣٢﴾

33. Ва дар хонаҳоятон бимонед ва ҳамчун чилвагари [-и занон дар даврони] чоҳилияти пешин, чилвагарӣ [ва худнамоӣ] накунад ва намоз барпо доред ва закот бипардозед ва аз Аллоҳ таоло ва Паёмбараш итоат кунед. Эй аҳли хона [паёмбар], чуз ин нест Аллоҳ таоло мехоҳад палидӣ [ва озори бегонагон]-ро аз шумо дур намояд ва комилан покатон гардонад

وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ
تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَىٰ وَأَقِمْنَ
الصَّلَاةَ وَآتَيْنَ الزَّكَاةَ وَأَطِعْنَ
اللَّهَ وَرَسُولَهُ ۚ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ
لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ
الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا ﴿٣٣﴾

34. Ва ҳар он чиро, ки аз оёти илоҳӣ ва суннати Паёмбар дар хонаҳоятон хонда мешавад, ба ёд дошта бошед. Бе тардид, Аллоҳ таоло ҳамвора борикбини огоҳ аст

وَأذْكُرْنَ مَا يُتْلَىٰ فِي بُيُوتِكُنَّ
مِنَ آيَاتِ اللَّهِ وَالْحِكْمَةِ ۚ إِنَّ اللَّهَ
كَانَ لَطِيفًا خَبِيرًا ﴿٣٤﴾

35. Аллоҳ таоло барои мардони мусулмон ва занони мусулмон ва мардони муъмин ва занони муъмин ва мардони фармонбардор ва занони фармонбардор ва мардони ростгӯ ва занони ростгӯ ва мардони шикебо ва занони шикебо ва мардони фурӯтан ва занони фурӯтан ва мардони инфоқгар ва занони инфоқгар ва мардони рӯзадор ва занони рӯзадор ва мардони покдоман ва занони покдоман ва мардон ва заноне, ки Аллоҳро бисёр ёд мекунанд, барои [ҳамаи] онон омуриш ва подоши бузург фароҳам намудааст

إِنَّ الْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ
وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْقَنَاتِ
وَالْقَنَاتِ وَالصَّادِقِينَ
وَالصَّادِقَاتِ وَالصَّابِرِينَ
وَالصَّابِرَاتِ وَالْخَاشِعِينَ
وَالْخَاشِعَاتِ وَالْمُتَصَدِّقِينَ
وَالْمُتَصَدِّقَاتِ وَالصَّيِّمِينَ
وَالصَّيِّمَاتِ وَالْحَافِظِينَ فُرُوجَهُمْ
وَالْحَافِظَاتِ وَالذَّاكِرِينَ اللَّهَ
كَثِيرًا وَالذَّاكِرَاتِ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ
مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا ﴿٣٥﴾

36. Барои ҳеч мард ва зани муъмине шоиста нест, ки вақте Аллоҳ таоло ва расулаш ба коре фармон медиҳанд [дар иҷрои он фармон] ихтиёре дошта бошанд; ва ҳар ки аз Аллоҳ таоло ва расулаш нофармонӣ кунад, ҳаққо, ки дар гумроҳии ошкоре гирифта шудааст

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا لِمُؤْمِنَةٍ إِذَا
قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ
يَكُونَهُمْ خَيْرٌ لَهُمْ أَلْخَيْرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ
وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ
صَلَّ صَلًّا مَبِيئًا ﴿٣٦﴾

37. [Ба ёд овар] Вақте ба [Зайд ибни Ҳориса]-касе, ки Аллоҳ таоло ба ӯ неъмат [Ислом] дода буд ва ту неъмат [озодӣ] бахшида будӣ- [ба насиҳат] мегуфти: «Ҳамсаратро барои худ ниғаҳ дор ва аз Аллоҳ таоло парво кун» ва дар дили хеш [дар мавриди издивоҷ бо Зайнаб пас аз талоқаш] пинҳон медошти, ки Аллоҳ таоло ошкоркунандаи он буд ва [чун ин издивоҷ бо суннатҳои чоҳили муҳолиф буд] аз [сарзаниши] мардум метарсидӣ; ҳол он ки Аллоҳ таоло сазовортар аст, ки аз ӯ битарсӣ. Пас, ҳангоме ки Зайд ниёзашро аз вай ба поён бурд [ва талоқаш дод], ӯро ба издивоҷи ту даровардем, то барои муъминон дар мавриди издивоҷ бо ҳамсарони писархондаҳояшон, ки аз онон ком гирифтаанд [ва талоқашон додаанд], ҳеҷ гуноҳе набошад; ва фармони Аллоҳ таоло ҳамвора анҷомпазир аст

38. Бар Паёмбар, дар мавриди он чи Аллоҳ таоло барояш муқаррар [ва ҳалол] доштааст, ҳеҷ гуна гуноҳе вучуд надорад. [Ин кор] Суннати илоҳӣ аст [ва] дар бораи касоне [паёмбароне], ки пеш аз ин будаанд [низ сидқ мекунад]; ва фармони Аллоҳ таоло ҳамвора дақиқ ва ҳисобшуда аст

39. [ҳамон] касоне, ки паёмҳои Аллоҳро [ба мардум] мерасонанд ва танҳо аз ӯ метарсанд ва аз ҳеҷ кас ҷуз Аллоҳ таоло тарсе надоранд; ва Аллоҳ таоло барои ҳисобрасии [корҳои бандагонаш] кофӣ аст

وَإِذْ تَقُولُ لِلَّذِي أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَأَنْعَمْتَ عَلَيْهِ أَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ وَاتَّقِ اللَّهَ وَتُخْفِي فِي نَفْسِكَ مَا اللَّهُ مُبْدِيهِ وَتَخْشَى النَّاسَ وَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَاهُ فَلَمَّا قَضَى زَيْدٌ مِنْهَا وَطَرًا زَوَّجْنَاكَهَا لِكَيْ لَا يَكُونَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ حَرَجٌ فِي أَزْوَاجِ أَدْعِيَائِهِمْ إِذَا قَضَوْا مِنْهُنَّ وَطَرًا وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا ﴿٣٧﴾

مَا كَانَ عَلَى النَّبِيِّ مِنْ حَرَجٍ فِيمَا فَرَضَ اللَّهُ لَهُ سُنَّةَ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ قَدَرًا مَقْدُورًا ﴿٣٨﴾

الَّذِينَ يُبَلِّغُونَ رِسَالَاتِ اللَّهِ وَيَخْشَوْنَهُ وَلَا يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا اللَّهَ وَكَفَى بِاللَّهِ حَسِيبًا ﴿٣٩﴾

40. Муҳаммад ҳаргиз падари ҳеч яки аз мардони шумо [аз чумла Зайд] нест; балки расули Аллоҳ таоло ва хотами паёмбарон аст; ва Аллоҳ таоло ҳамвора ба ҳар чизе доност

مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَٰكِن رَّسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ ۗ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٤٠﴾

41. Эй касоне, ки имон овардаед, Аллоҳро бисёр ёд кунед

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا ﴿٤١﴾

42. Ва бомдод ва шомгоҳ Ӯро ба поки биситоед

وَسَبِّحْهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٤٢﴾

43. Ӯст, ки бар шумо дуруд [ва раҳмат] мефиристад ва фариштагонаш [низ дуоятон мекунад], то шуморо аз торикиҳо ба сӯи нур берун оварад ва [Аллоҳ таоло] ҳамвора нисбат ба муъминон меҳрубон аст

هُوَ الَّذِي يُصَلِّي عَلَيْكُمْ وَمَلَائِكَتُهُ لِيُخْرِجَكُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ ۗ وَكَانَ بِالْمُؤْمِنِينَ رَحِيمًا ﴿٤٣﴾

44. Рӯзе, ки бо Ӯ дидор мекунад, дурудашон «Салом» аст ва [Аллоҳ таоло] бар эшон подоше арчманд фароҳам сохтааст

تَحِيَّتُهُمْ يَوْمَ يَلْقَوْنَهُ سَلَامٌ ۗ وَأَعَدَّ لَهُمْ أَجْرًا كَرِيمًا ﴿٤٤﴾

45. Эй Паёмбар, Мо туро гувоҳ ва башоратбахш ва бимдиҳанда фиристодаем

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿٤٥﴾

46. Ва [туро] даъватгаре ба сӯи Аллоҳ таоло ба фармони Ӯ ва чароғи равшанибахш [қарор додем]

وَدَاعِيًا إِلَى اللَّهِ بِإِذْنِهِ وَسِرَاجًا مُّبِينًا ﴿٤٦﴾

47. Ва ба муъминон башорат бидеҳ, ки аз ҷониби Аллоҳ таоло бахшиши бузурге барояшон [дар пеш] аст

وَبَشِيرٍ الْمُؤْمِنِينَ ۚ إِنَّ لَهُم مِّنَ اللَّهِ فَضْلًا كَثِيرًا ﴿٤٧﴾

48. Ва аз кофирон ва мунофиқон итоат нақун ва ба озорашон бетаваҷҷуҳ бош ва бар Аллоҳ таоло таваккал кун; ва ҳамин басанда аст, ки Аллоҳ таоло [ёвар ва] корғузори ту бошад

49. Эй касоне, ки имон овардаед, ҳар гоҳ бо занони муъмин издивоҷ кардед, сипас пеш аз онки бо онон ҳамбистар шавед талоқашон додед, аз ҷониби шумо ҳеҷ иддае бар уҳдаи онон нест, ки ҳисобашро нигоҳ доред; аз ин рӯ, эшонро [бо ҳадяи муносиб] баҳраманд созед ва ба некутарин вачҳ раҳояшон созед

وَلَا تُطِيعِ الْكٰفِرِيْنَ وَالْمُنٰفِقِيْنَ
وَدَعْ اٰذَنُھُمْ وَتَوَكَّلْ عَلٰی اللّٰهِ وَكَفٰی
بِاللّٰهِ وَكَيْلًا ﴿٤٨﴾

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا اِذَا نَكَحْتُمُ
الْمُؤْمِنٰتِ ثُمَّ طَلَقْتُمُوھُنَّ مِنْ
قَبْلِ اَنْ تَمْسُوھُنَّ فَمَا لَكُمْ
عَلَيْھِنَّ مِنْ عِدَّةٍ تَعْتَدُوْنَھَا
فَمَتَّعُوھُنَّ وَسَرَّحُوھُنَّ سَرَاحًا
جَمِيْلًا ﴿٤٩﴾

50. Эй паёмбар, Мо ҳамсаронат, ки маҳрашонро пардохтай ва [низ] канизонеро, ки Аллоҳ таоло [аз баҳраи ҷанг] ба ту арзонӣ доштааст, бароят ҳалол кардаем ва [низ издивоҷ бо] духтари амуҳоят ва духтари аммаҳоят ва духтартағоҳоят ва духтарҳолаҳоят, ки бо ту ҳичрат кардаанд ва [ҳамчунин] агар зани муъмине худро [бидуни маҳрия] ба паёмбар бибахшад, чунончи паёмбар бихоҳад, [метавонад] бо вай издивоҷ кунад. [Ин ҳукм] Вижаи туст, на дигар муъминон. Бе тардид, Мо медонем барои онон дар мавриди ҳамсарон ва канизонашон чи ҳукме таъйин кардаем. [Ин ҳукми вижаро барқарор кардем] То ҳеч тангное [дар роҳи анҷоми вазифа] бар ту набошад; ва Аллоҳ таоло ҳамвора омузандаи меҳрубон аст

يٰۤاَيُّهَا النَّبِيُّ اِنَّا اَحْلَلْنَا لَكَ
 اَزْوَاجَكَ الَّتِي ءَاتَيْتَ اُجُورَهُنَّ
 وَمَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ مِمَّا اَفَاءَ اللّٰهُ
 عَلَيْكَ وَبَنَاتِ عَمِّكَ وَبَنَاتِ
 عَمَّتِكَ وَبَنَاتِ خَالَكَ وَبَنَاتِ
 خَالَتِكَ الَّتِي هَاجَرْنَ مَعَكَ
 وَاُمَّرَاةً مُّؤْمِنَةً اِنْ وَهَبْتَ نَفْسَهَا
 لِلنَّبِيِّ اِنْ اَرَادَ النَّبِيُّ اَنْ
 يَسْتَنْكِحَهَا خَالِصَةً لَّكَ مِنْ دُوْنِ
 الْمُؤْمِنِيْنَ ۗ قَدْ عَلِمْنَا مَا فَرَضْنَا
 عَلَيْهِمْ فِيْ اَزْوَاجِهِمْ وَمَا مَلَكَتْ
 اَيْمَانُهُمْ لِكَيْلَا يَكُوْنَ عَلَيْكَ
 حَرَجٌ ۗ وَكَانَ اللّٰهُ غَفُوْرًا

رَجِيْمًا ﴿٥٠﴾

51. [Навбати] ҳар як аз онон [ҳамсаронат]- ро, ки бихоҳӣ [метавонӣ] ба таъхир андозӣ ва ҳар кадомро бихоҳӣ, [метавонӣ] назди хеш ҷой диҳӣ; ва агар ҳар як аз ононро, ки аз ӯ канора гирифтаӣ [ва навбаташ ба таъхир афтадааст] талаб кунӣ, [дар ҳар ҳол] ҳеч гуноҳе бар ту нест. Ин [ихтиёр дар интиҳоб] наздиктар аст ва ин ки чашмашон равшан шавад ва андӯҳгин набошанд ва ҳамагашон аз он чи ба онон бахшидаӣ хушнуд гардидаанд; ва Аллоҳ таоло медонад, ки шумо [мардон дар бораи муҳаббати бештар ба бархе занонатон] чи дар дил доред; ва Аллоҳ таоло ҳамвора доноӣ бурдбор аст

52. Аз ин пас [дигар издивоҷ бо] ҳеч зане бароят ҳалол нест ва набояд [бархе аз ҳамсаронатро талоқ диҳӣ, то] ҳамсаронеро ҷойнишини онон кунӣ, ҳатто агар зебоии онон [занони ҷадид] туро хуш ояд. Магар он ки [ба сурати каниз] дар ихтиёрат бошад; ва Аллоҳ таоло ҳамвора бар ҳар чизе ниғаҳбон аст

﴿تُرْجَىٰ مَن نَّشَاءُ مِنْهُنَّ وَتُفَوِّىٰ
إِلَيْكَ مَن نَّشَاءُ وَمِنۢ أَتَّعَيْتَ
مِمَّنۢ عَزَلْتَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكَ
ذَٰلِكَ أَدَّبْنَا أَن تَقْرَأُ عَلَيْهِنَّ وَلَا
يُحْزَنُ وَيَرْضَيْنَ بِمَا ءَاتَيْتَهُنَّ كُلَّهُنَّ
وَأَلَّهُ يَعْلَمُ مَا فِي قُلُوبِكُمْ وَكَانَ
اللَّهُ عَلِيمًا حَلِيمًا﴾

لَا يَحِلُّ لَكَ النِّسَاءُ مِنۢ بَعْدُ وَلَا
أَن تَبَدَّلَ بِهِنَّ مِنْ أَزْوَاجٍ وَلَوْ
أَعَجَبَكَ حُسْنُهُنَّ إِلَّا مَا مَلَكَتْ
يَمِينُكَ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
رَّقِيبًا﴾

53. Эй касоне, ки имон овардаед, ба хонаҳои паёмбар дохил нашавед; магар он ки барои [сарфи] ғизо ба шумо иҷозат диҳанд; бе он ки [зудтар аз вақти ғизо биравед ва] мунтазири омода шуданаш шавед; вале ҳангоме ки шуморо фаро хонданд, ворид шавед ва чун ғизо хӯрдед, пароканда гардед ва саргарми [баҳс ва] гуфтугӯ нашавед. Ин [рафторатон] паёмбарро меозорад ва ўро аз [ибрози ин мавзӯ дар баробари] шумо шарм дорад; [вале] Аллоҳ таоло аз [баёни] ҳақ шарм надорад. Ва ҳангоме ки аз ҳамсарони ў дархосте доред, [ниёзатонро] аз пушти пардае аз онон бихоҳед [ва дар чехраи онон нанигаред; чаро ки] ин [кор] барои дилҳои шумо ва эшон поктар аст; ва [ҳамчунин] бароятон сазовор нест, ки Расулulloҳро биёзоред ва ҳаргиз шоистаи шумо нест, ки пас аз ў бо ҳамсаронаш издивоч кунед. Ба ростӣ, ки ин [кор] назди Аллоҳ таоло [гуноҳе] бузург аст

54. Агар чизеро ошкор кунед ё пинҳон доред, [бидонед, ки] бетардид, Аллоҳ таоло ба ҳар чизе огоҳ аст

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا لَا تَدْخُلُوْا
بُيُوْتَ النَّبِيِّۦٓ اِلَّا اَنْ يُدْزَنَ لَكُمْ
اِلَىٰ طَعَامٍ غَيْرٍ نَّظِيْرٍ اِنَّهُ
وَلَكِنَّ اِذَا دُعِيْتُمْ فَاَدْخُلُوْا فَاِذَا
طَعِمْتُمْ فَانْتَشِرُوْا وَلَا مُسْتَغْنِيْنَ
لِحَدِيْثٍ اِنَّ دٰلِكُمْ كَانَ يُؤْذِي
النَّبِيَّ فَيَسْتَحْيِ مِنْكُمْ وَاللّٰهُ لَا
يَسْتَحْيِ مِنْ الْحَقِّ وَاِذَا
سَاَلْتُمُوْهُنَّ مَتَعًا فَسْـَٔلُوْهُنَّ مِنْ
وَّرَآءِ حِجَابٍ دٰلِكُمْ اَظْهَرُ
لِقُلُوْبِكُمْ وَقُلُوْبِهِنَّ وَمَا كَانَ
لَكُمْ اَنْ تُؤْذُوْا رَسُوْلَ اللّٰهِ وَلَا
اَنْ تَنْكِحُوْا اَزْوَاجَهُ مِنْ بَعْدِهٖ
اَبَدًا اِنَّ دٰلِكُمْ كَانَ عِنْدَ اللّٰهِ
عَظِيْمًا ﴿٥٣﴾

اِنَّ تُبْدُوْا شَيْئًا اَوْ تَخْفُوْهُ فَاِنَّ اللّٰهَ
كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمًا ﴿٥٤﴾

55. Бар онон [занони муслмон] гуноҳе нест [дар надоштани ҳичоб] назди падаронашон ва писаронашон ва бародаронашон ва писарони бародаронашон ва писарони хоҳаронашон ва занон [ҳамдин]-ашон ва бардагонашон; ва [эй занони муслмон] аз Аллоҳ таоло парво кунед. Бе тардид, Аллоҳ таоло бар ҳама чиз гувоҳ аст

56. Ба ростӣ, Аллоҳ таоло ва фариштагонаш бар паёмбар дуруд мефиристанд; [пас] эй касоне, ки имон овардаед [шумо низ] бар ӯ дуруд фиристед ва ба шоистагӣ салом гӯед

57. Касоне ки Аллоҳ таоло ва паёмбарашро меозоранд, Аллоҳ таоло дар дунё ва охират ононро аз раҳмати хеш дур мекунад ва барояшон азоби хоркунанда омода кардааст

58. Ва онон, ки мардон ва занони муъминро бе он ки муртакиби [амали зиште] шуда бошанд, [бо иттиҳомоти нораво] меозоранд, бори дурӯғ ва гуноҳи ошкорро бар дӯш мекашанд

59. Эй паёмбар, ба ҳамсарон ва духтаронат ва дигар занони муъмин бигӯ, ки чодарҳояшонро ба шоистагӣ бар [сар ва синаи] хеш бияфкананд. Ин [гуна пӯшиш] муносибтар аст ба ин ки [дар чома матонат ва виқор] шинохта шаванд ва [дар натиҷа] мавриди озор [ҳарзагон] қарор нагиранд, Ва Аллоҳ таоло омурандаи меҳрубон аст

لَا جُنَاحَ عَلَيْهِنَّ فِيِٓ ءَابَائِهِنَّ وَلَا
أَبْنَائِهِنَّ وَلَا إِخْوَانِهِنَّ وَلَا أَبْنَاءِ
إِخْوَانِهِنَّ وَلَا أَبْنَاءِ أَخَوَاتِهِنَّ وَلَا
نِسَائِهِنَّ وَلَا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُنَّ
وَأَتَّقِينَ اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ
شَيْءٍ شَهِيدًا ﴿٥٥﴾

إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى
النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا صَلُّوا
عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿٥٦﴾

إِنَّ الَّذِينَ يُؤْذُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ
لَعَنَهُمُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ
وَأَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿٥٧﴾

وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ
وَالْمُؤْمِنَاتِ بَغْيٍ مَا كُتِبَ لَهُنَّ
فَقَدْ أَحْتَمَلُوا بُهْتَانًا وَإِنَّمَا
مُؤْمِنَاتًا ﴿٥٨﴾

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لَأَرْوِّجَنَّ
وَنَبَاتِكَ وَنِسَاءَ الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ
عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلْبَابِهِنَّ ذَٰلِكَ أَدْرَأَىٰ
أَنْ يُعْرِضْنَ فَلَا يُؤْذِينَ ۗ وَكَانَ اللَّهُ
عَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٥٩﴾

60. Агар мунофиқон ва касоне, ки дар дилҳояшон беморӣ [нифоқ] аст ва овозасозӣ дар Мадина [аз дурӯғгӯй ва шоеасозӣ] даст барнадоранд, яқинан туро бар онон мусаллат мегардонем. Дар ин сурат чуз муддати кӯтохе наметавонанд дар ин шаҳр дар канори ту бимонанд

61. Лаънатшудагонанд ва ҳар чо ки ёфта шаванд, бояд бемуҳобо дастгир ва кушта шаванд

62. [Ин] Суннати Аллоҳ таоло дар мавриди афроде [аз мунофиқон], ки пештар будаанд, чорӣ гаштааст; ва ҳаргиз дар суннати Аллоҳ таоло дигаргунӣ [ва тағйире] намеёбӣ

63. [Эй паёмбар] Мардум дар бораи [замони вуқӯи] қиёмат аз ту мепурсанд; бигӯ: «Дониши он танҳо назди Аллоҳ таоло аст»; ва ту чи медонӣ? Шояд қиёмат наздик бошад

64. Бе тардид, Аллоҳ таоло кофиронро аз раҳмати хеш дур карда ва барояшон оташи афрӯхта муҳайё кардааст

65. [Оташе] Ки ҷовидона дар он хоҳанд монд [ва барои дифоъ аз худ] ҳеч корсоз ва ёригаре намеёбанд

66. Рӯзе, ки чеҳраҳояшон дар оташи дузах дигаргун мешавад, [бо пушаймонӣ] мегӯянд: «Эй кош, аз Аллоҳ таоло ва Паёмбар итоат карда будем

﴿لَئِن لَّمْ يَنْتَهِ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ وَالْمُرْجِفُونَ فِي الْمَدِينَةِ لَنُغْرِيَنَّكَ بِهِمْ ثُمَّ لَا يُجَاوِرُونَكَ فِيهَا إِلَّا قَلِيلًا﴾ ٦٠

﴿مَاعُونِينَ ۗ أَيُّهَا تُفُؤُوا أَخِيذُوا وَوَقْتِلُوا تَقْتِيلًا﴾ ٦١

﴿سُنَّةَ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا﴾ ٦٢

﴿يَسْأَلُكَ النَّاسُ عَنِ السَّاعَةِ ۗ قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللَّهِ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ تَكُونُ قَرِيبًا﴾ ٦٣

﴿إِنَّ اللَّهَ لَعَنَ الْكُفْرِينَ وَأَعَدَّ لَهُمْ سَعِيرًا﴾ ٦٤

﴿خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا لَا يَجِدُونَ وِلِيًّا وَلَا نَصِيرًا﴾ ٦٥

﴿يَوْمَ تَقَلَّبُ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ يَقُولُونَ يَا لَيْتَنَّا أَطَعْنَا اللَّهَ وَأَطَعْنَا الرَّسُولَ﴾ ٦٦

67. [Онон баҳона меоваранд ва] мегӯянд: «Парвардигоро, мо аз раҳбарон ва бузургони худ итоат кардем ва онон [буданд], ки моро гумроҳ карданд

68. Парвардигоро! Азобашонро дучандон кун ва ба лаънати бузург [ва саҳт] лаънат бифармо!»

69. Эй касоне, ки имон овардаед, [Паёмбарро наёзоред ва] монанди касоне набошед ки Мӯсоро [бо тӯхматҳои нораво] озурданд, сипас Аллоҳ таоло ӯро [аз он чи дар ҳаққаш мегуфтанд] табриа намуд; ва [Мӯсо] ҳамвора назди Аллоҳ обрӯманд аст.

70. Эй касоне, ки имон овардаед, аз Аллоҳ таоло парво кунед ва сухани рост ва дуруст бигӯед

71. [Парҳезгор ва ростгӯ бошед] то Аллоҳ таоло корҳоятонро ислоҳ кунад ва гуноҳонатонро биёмурзад ва [бидонед] ҳар ки аз Аллоҳ таоло ва Паёмбараш итоат кунад, яқинан ба комёбии бузурге даст ёфтааст

72. Мо амонати [анҷоми таколифи шаръӣ] – ро бар осмонҳо ва замин ва кӯҳсорон арза доштем ва онҳо аз таҳаммулаш сар боз заданд ва аз он тарсиданд ва [-ле] инсон онро пазируфт. Ҳаққо, ки ӯ [дар ҳаққи хеш] ҳамвора ситамгор ва нодон аст

وَقَالُوا رَبَّنَا إِنَّا أَطَعْنَا سَادَتَنَا
وَكُذَّبْنَا فَأَصْلُونَا السَّبِيلَا ﴿٦٧﴾

رَبَّنَا آتِهِمْ ضِعْفَيْنِ مِنَ الْعَذَابِ
وَالْعَنَهُمْ لَعْنًا كَبِيرًا ﴿٦٨﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَكُونُوا
كَالَّذِينَ آذَوْا مُوسَى فَبَرَّاهُ اللَّهُ
مِمَّا قَالُوا وَكَانَ عِنْدَ اللَّهِ
وَجِيهًا ﴿٦٩﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ
وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا ﴿٧٠﴾

يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ وَيَغْفِرْ
لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ
وَرَسُولَهُ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا
عَظِيمًا ﴿٧١﴾

إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَنْ
يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا
الْإِنْسَانُ إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا
جَهُولًا ﴿٧٢﴾

73. [Инсон чунин кард] то Аллоҳ таоло мардону занони мунофиқ ва мардону занони мушрикро азоб кунад ва тавбаи мардону занони муъминро [ки амонатдорони шоистае буданд] бипазирад; ва Аллоҳ таоло ҳамвора омурзандаи меҳрубон аст

لِيُعَذِّبَ اللَّهُ الْمُنَافِقِينَ
وَالْمُنَافِقَاتِ وَالْمُشْرِكِينَ
وَالْمُشْرِكَاتِ وَيَتُوبَ اللَّهُ عَلَى
الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ۗ وَكَانَ اللَّهُ
عَفُورًا رَحِيمًا ﴿٧٣﴾

Сураи Сабаъ سيا

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Ситоиш махсуси Аллоҳ таоло, ки он чи дар осмонҳо ва замин аст аз онӣ Ёст ва дар охират [низ] ситоиш аз онӣ Ёст ва Ё ҳакиму оғоҳ аст

أَحْمَدُ لِلَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي
السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَلَهُ
الْحَمْدُ فِي الْآخِرَةِ وَهُوَ الْحَكِيمُ
الْخَبِيرُ ﴿١﴾

2. Ҳар чи дар замин фуру мевад ва ҳар чи аз он бармеояд ва он чи аз осмон фуруд меояд ва он чи ба сӯи он боло мевад [ҳамаро Аллоҳ таоло] медонад ва Ё меҳрубони омурузанда аст

يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ وَمَا
يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ
وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا وَهُوَ الرَّحِيمُ
الْغَفُورُ ﴿٢﴾

3. Касоне, ки куфр варзиданд, мегӯянд: «Қиёмат ҳаргиз ба суроғи мо нахоҳад омад». Бигӯ: «Оре, савганд ба Парвардигорам, ки донои ғайб аст, ҳатман, ба суроғатон меояд. ҳамсанги заррае дар осмонҳо ва замин аз Ё пӯшида нест ва кучактар ва бузургтар аз он зарра чизе нест, магар он ки дар китобе ошкор [Лавҳи маҳфуз] сабт аст

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَأْتِينَا
السَّاعَةُ قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّي لَتَأْتِيَنَّكُمْ
عَلِيمُ الْغَيْبِ لَا يَعْزُبُ عَنْهُ
مِثْقَالُ ذَرَّةٍ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي
الْأَرْضِ وَلَا أَصْغَرُ مِنْ ذَلِكَ وَلَا
أَكْبَرَ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ ﴿٣﴾

4. То касонеро, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд подош диҳад. Эшонанд, ки бахшоиш ва рӯзии арзишманде [дар пеш] доранд»

لَيَجْزِيَنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ أُجْرَتِكَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ
وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٤﴾

5. Ва касоне, ки дар [роҳи инкор ва тақзиби] оёти Мо кӯшиданд, то [ба пиндори хеш] Моро дармонда кунанд, азобе сахт ва дарднок [дар пеш] доранд

وَالَّذِينَ سَعَوْا فِي آيَاتِنَا مُعْجِزِينَ
أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مِّن رَّجْزٍ
أَلِيمٌ ﴿٥﴾

6. Аҳли дониш [донишмандони саҳоба ва уламои муъмини аҳли китоб] медонанд он чи ки аз сӯи Парвардигорат бар ту нозил шуда, ҳақ аст ва ба роҳи [Аллоҳ таоло] шикастнопазири сутуда ҳидоят мекунад

وَيَرَى الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ الَّذِينَ
أُنزِلَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ هُوَ الْحَقُّ
وَيَهْدِي إِلَى صِرَاطٍ الْعَزِيزِ
الْحَمِيدِ ﴿٦﴾

7. Касоне, ки куфр вазиданд [бо тамасхур ба яқдигар] мегӯянд: «Меҳоҳед мардеро нишонатон диҳем, ки иддио мекунад вақте [пас аз марг] комилан муталошӣ шудед, [бори дигар] дар офаринише нав дархоҳед омад?

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا هَلْ نَدُلُّكُمْ
عَلَى رَجُلٍ يُنَبِّئُكُمْ إِذَا مُرِّقْتُمْ كَلًّا
مُّمَرِّقٍ إِنَّكُمْ لَعَنَى خَلْقٍ
جَدِيدٍ ﴿٧﴾

8. Оё [ин мард] бар Аллоҳ таоло дурӯғ мебандад ё девона аст?» [ҳаргиз чунин нест] балки касоне, ки ба охират имон надоранд, дар азоб [шадиди охират] ва гумроҳии дуру дароз [дунё] гирифторанд

أَفَتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَمْ بِهِ جِنَّةٌ
بَلِ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ فِي
الْعَذَابِ وَالضَّلَالِ الْبَعِيدِ ﴿٨﴾

9. Оё [кофирон] ба осмону замин, ки пеши рӯ ва пушти сарашон аст, нанигаристаанд? Агар бихоҳем, ононро [монанди Қорун] дар замин фуру мебарем ё [ҳамчун қавми Шуайб] тиккае аз осмонро бар сарашон меафканем. Бе гумон, дар ин [хушдор] барои ҳар бандаи тавбакор, нишонае [аз қудрати Аллоҳ таоло] аст

أَفَلَمْ يَرَوْا إِلَى مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا
خَلْفَهُمْ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِن
نَّشَاءُ نَحْشِفْ بِهِمُ الْأَرْضَ أَوْ
نُنْقِطُ عَلَيْهِم كِسَفًا مِّنَ السَّمَاءِ
إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّكُلِّ عَبْدٍ
مُّنِيبٍ ﴿٩﴾

10. Мо аз чониби хеш ба Довуд фазилате [ҳукмронӣ ва нубувват] бахшидем [ва гуфтем] «Эй кӯҳсорон ва эй парандагон, [дар ситоиш ва ниёиш] бо ӯ ҳамовоз шавед» ва оҳанро барояш нарм кардем [то ҳар чи меҳоҳад бисозад]

11. [Ба ӯ дастур додем] ки: «Зиреҳҳои баланд [ва фароҳ] бисоз ва дар бофтан [ва пайвастанӣ ҳалқаҳои зиреҳ] санчида ва дақиқ кор кун ва [шумо эй мардум] некукорӣ кунед, [ки] бе тардид, Ман ба он чи мекунад, бино ҳастам»

12. Ва барои Сулаймон бодро [ба хидмат гумоштем], ки [дар вазиш] субҳгоҳон, масири як моҳаро тай мекард ва шомгоҳон [низи] масири як моҳаро мепаймуд; ва чашмаи миси [гудохта]-ро барояш равон сохтем ва гурӯҳе аз чинниён, ба фармони Парвардигораш, назди ӯ кор мекарданд ва ҳар як аз онон, ки аз фармони Мо сарпечӣ мекард, ба ӯ аз азоби сӯзон мечашондем

13. Онҳо барои ӯ ҳар чи меҳост месохтанд: аз [коҳ ва] ибодатгоҳ ва мучассама ва косаҳое [ки аз бузургӣ] ҳамчун ҳавз [буданд] ва дегҳое бисёр бузург ва собит. [Ба онон гуфтем] «Эй оли Довуд, сипоси [неъматҳои Маро] ба ҷой оваред» ва [-ле] андаке аз бандагонам сипосгузоранд

﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا دَاوُدَ مِنَّا فَضْلًا
يَجِبَالٌ أَوْبِي مَعَهُ وَالطَّيْرُ وَالنَّارُ
لَهُ الْحَدِيدُ﴾

﴿أَنْ أَعْمَلَ سَبْعَتِ وَقَدَّرَ فِي
السَّرْدِ وَأَعْمَلُوا صَالِحًا إِنِّي بِمَا
تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ﴾

﴿وَلَسَلِمْنَ الرَّيْحَ عُدُوهَا شَهْرٌ
وَرَوَّاحَهَا شَهْرٌ وَأَسَلْنَا لَهُ عَيْنَ
الْقِطْرِ وَمَنْ الْهِنِ مَنْ يَعْمَلُ بَيْنَ
يَدَيْهِ بِإِذْنِ رَبِّهِ وَمَنْ يَزِغْ مِنْهُمْ
عَنْ أَمْرِنَا نَذِقْهُ مِنْ عَذَابِ
السَّعِيرِ﴾

﴿يَعْمَلُونَ لَهُ مَا يَشَاءُ مِنْ
مَحْرِبٍ وَتَمَثِيلٍ وَجَفَانٍ
كَالْجَوَابِ وَقُدُورٍ رَاسِيَتٍ
أَعْمَلُوا ءَالَ دَاوُدَ شُكْرًا وَقَلِيلٌ
مِّنْ عِبَادِيَ الشَّكُورُ﴾

14. Пас, чун маргро бар Сулаймон муқаррар доштем, [ҳеч кас] ононро аз маргаш огоҳ насохт, магар мӯриёна [кирмак]-е, ки асояшро хӯрд. Пас, чун [пайкари Сулаймон] фуру афтод, чинниён дарёфтанд, ки агар аз ғайб огоҳ буданд, ҳаргиз дар он азоби сангин [ва кори тоқатфарсо] боқӣ наместанд

15. Дар маҳалли сукунати [қавми] «Сабаъ» ду боғ [бузург] аз рост ва чап [қарор дошт], ки нишонае [аз қудрат ва бахшиши илоҳӣ] буд. [Ба онон гуфтем] «Аз рӯзии Парвардигоратон бихӯред ва шукргузораш бошед, [ки] сарзамине пок ва Парвардигоре омуранда [доред]

16. Аммо онон [аз шукр ва имон] рӯй гардонданд; пас, Мо сели вайронгар ба сӯяшон равон кардем ва ду боғи [пурмаҳсули] ононро ба ду боғи [беарзиш] тадил намудем, [ки танҳо] меваҳои талх ва дарахти шӯрагаз ва андаке дарахти сидр дошт

17. Мо ононро ба сазои носипосиашон, инчунин, кайфар додем ва оё чуз носипосро кайфар медиҳем?

18. Ва [ҳамчунин] миёни онҳо [қавми Сабаъ дар Яман] ва сарзаминҳое, ки ба онҳо баракат дода будем, [Шом] шаҳрҳое [хуррам ва] ба ҳам пайваста қарор додем ва сайру сафаре [осон] дар он муқаррар намудем [ва ба онон гуфтем] «Шабу рӯз байни онҳо эмин [ва осуда] сафар кунед»

فَلَمَّا قَضَيْنَا عَلَيْهِ الْمَوْتَ مَا دَلَّهُمْ
عَلَىٰ مَوْتِهِ إِلَّا دَابَّةُ الْأَرْضِ
تَأْكُلُ مِنْسَأَتَهُ فَلَمَّا خَرَّ تَبَيَّنَتْ
الْحِجْرُ أَنْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ الْعَيْبَ
مَا لَيْثُوا فِي الْعَذَابِ الْمُهِينِ ﴿١٤﴾

لَقَدْ كَانَ لِسَبَإٍ فِي مَسْكِنِهِمْ آيَةٌ
جَنَّتَانِ عَنْ يَمِينٍ وَشِمَالٍ كُلُّوا مِنْ
رِزْقِ رَبِّكُمْ وَاشْكُرُوا لَهُ بَلْدَةٌ
طَيِّبَةٌ وَرَبُّ غَفُورٌ ﴿١٥﴾

فَأَعْرَضُوا فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ سَيْلَ
الْعَرَمِ وَبَدَّلْنَاهُمْ بِجَنَّتَيْهِمْ جَنَّتَيْنِ
ذَوَاتِ أُكُلٍ خَمْطٍ وَأَثَلٍ وَشَيْءٍ
مِّنْ سِدْرٍ قَلِيلٍ ﴿١٦﴾

ذَلِكَ جَزَيْنَاهُمْ بِمَا كَفَرُوا وَهَلْ
نُجْزِي إِلَّا الْكَافِرِينَ ﴿١٧﴾

وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ الْقُرَىٰ الَّتِي
بَارَكْنَا فِيهَا قُورَىٰ ظَهْرَةَ وَقَدْرَنَا
فِيهَا السَّيْرُ سَيْرُوا فِيهَا لِيَأْتِي
وَأَيَّامًا آمِنِينَ ﴿١٨﴾

19. Аммо онон [бо носипосй] гуфтанд: «Парвардигоро, миёни сафарҳои мо фосила [-и бештаре] эҷод кун [то арзиши аспҳо ва шутурҳоямон намоён гардад ва бенавоён натавонанд ҳамчун сарватмандон ба роҳати сафар кунанд]» ва ба ҳештан ситам карданд; пас, Мо [низ саргузашти] ононро достоне [ибратомӯз] барои дигарон сохтем ва сахт [муталошӣ ва] парокандашон намудем. Ба ростӣ, ки дар ин [мочаро] барои ҳар шикебой сипосгузор, нишонаҳое [аз қудрати илоҳӣ] аст

20. Ва яқинан, иблис гумони худро дар мавриди онон ба таҳаққуқ расонд; пас, ҷуз гурӯҳе [андак] аз муъминон, [ҳамагӣ] аз ӯ пайравӣ карданд

21. [Шайтон] бар онон ҳеч тасаллуте надошт; балки [Мо мехостем] касеро, ки ба охираат имон дорад, аз касе, ки дар бораи он тардид дорад, боз шиносем; ва Парвардигорат бар ҳар чизе ниғаҳбон аст

22. [Эй паёмбар, ба мушрикони] бигӯ: «Касонеро, ки ба ҷойи Аллоҳ таоло [ёвар ва шафоатгари худ] мепиндоред, [ба фарёд] бихонед. Онон ҳатто ҳамсанги заррае дар осмонҳо ва замин молики чизе нестанд ва на дар [офариниш ва тадбири] он ду [замину осмон] ширкате доранд ва на ӯ [Аллоҳ таоло] аз ҷониби онон ҳеч пуштибоне дорад

فَقَالُوا رَبَّنَا بَعِدَ بَيْنَ أَسْفَارِنَا
وَوَلَّيْنَا أَنْفُسَهُمْ فَجَعَلْنَاهُمْ
أَحَادِيثَ وَمَزَّقْنَاهُمْ كُلَّ مُمَزَّقٍ إِنَّ
فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ
شَكُورٍ ﴿١٩﴾

وَلَقَدْ صَدَّقَ عَلَيْهِمْ إِبْلِيسُ ظَنَّهُ
فَاتَّبَعُوهُ إِلَّا فَرِيقًا مِّنَ
الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٠﴾

وَمَا كَانَ لَهُ عَلَيْهِم مِّن سُلْطَانٍ
إِلَّا لِيَنعَلَمَ مَن يُّؤْمِنُ بِالْآخِرَةِ مِمَّن
هُوَ مِنْهَا فِي شَكٍّ وَرَبُّكَ عَلَىٰ كُلِّ
شَيْءٍ حَفِيظٌ ﴿٢١﴾

فَلْيَدْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُمْ مِّن دُونِ
اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ فِي
السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَمَا لَهُمْ
فِيهَا مِن شَرِكٍ وَمَا لَهُ مِنْهُمْ مِّن
ظَهِيرٍ ﴿٢٢﴾

23. Шафоат [ҳеч кас] назди Ў [Аллоҳ таоло] суде надорад; магар барои он ки [Аллоҳ таоло] ба ӯ ичозат дода бошад. [Дар он рӯз фариштагон аз хавф ва ҳайбати илоҳӣ тарсонанд] то онгоҳ, ки изтироб [ва ташвиш] аз дилҳояшон бартараф мегардад, [гурӯҳе аз онон ба гурӯҳи дигар] мегӯянд: «Парвардигоратон чӣ гуфт?» [Онон дар посух] мегӯянд: «ҳақро [фармуд] ва Ў баланмартабаи бузург аст»

24. [Эй паёмбар, ба мушрикон] бигӯ: «Чи касе аз осмонҳо ва замин ба шумо рӯзӣ медиҳад?» [Дар посух] бигӯ: «Аллоҳ таоло; ва яқинан [як гурӯҳ аз байни] мо ва шумост ё бар [роҳи] ҳидоят ё дар гумроҳии ошкор»

25. Бигӯ: «[Рӯзи қиёмат] Шумо аз гуноҳе, ки мо муртакиб шудаем, бозхост намешавед ва моро [низ] ба хотири он чи шумо анҷом медиҳед, бозхост намекунад»

26. Бигӯ: «[Он рӯз] Парвардигорамон [ҳамаи] моро гирд меоварад, сипас миёни мо ба ҳақ [ва адолат] доварӣ мекунад ва Ў довари доност»

27. Бигӯ: «Касонеро, ки [дар қудрат ва тадбир] шарики Ў [Аллоҳ таоло] сохтаед, нишонам диҳед. Ҳаргиз [чунин нест, ки мепиндоред], балки Ў шикастнопазири ҳақим аст

وَلَا تَنْفَعُ الشَّفَعَةُ عِنْدَهُ إِلَّا لِمَنْ
أُذِنَ لَهُ، حَتَّىٰ إِذَا فُزِعَ عَنِ
قُلُوبِهِمْ قَالُوا مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ
قَالُوا الْحَقُّ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٣٣﴾

* قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِّنَ السَّمٰوٰتِ
وَالْاَرْضِ قُلِ اللّٰهُ وَاِنَّا اَوْ اِيَّاكُمْ
لَعَلٰى هٰدٰى اَوْ فِى ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ﴿٣٤﴾

قُلْ لَا تُسْئَلُوْنَ عَمَّا اٰجْرَمْنَا وَلَا
نُسْئَلُ عَمَّا تَعْمَلُوْنَ ﴿٣٥﴾

قُلْ يٰجَمْعُ بَيْنَنَا رَبَّنَا ثُمَّ يَفْتَحْ
بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَهُوَ الْفٰتِحُ
الْعَلِيْمُ ﴿٣٦﴾

قُلْ اَرُوْنِى الَّذِيْنَ اَلْحَقْتُمْ بِهٖ
شُرَكَاءَ كَلًا بَلْ هُوَ اللّٰهُ الْعَزِيْزُ
الْحَكِيْمُ ﴿٣٧﴾

28. [Эй паёмбар] Мо туро чуз башоратбахш ва бимдиҳандае барои ҳамаи мардум нафиристодаем; аммо бештари мардум [ин ҳақиқатро] намедонанд

29. Ва [кофирон] мегӯянд: «Агар ростгӯед, ин ваъда [қиёмат] кай хоҳад буд?»

30. Бигӯ: «Ваъдагоҳатон рӯзест, ки на соате аз он таъхир мекунад ва на [бар он] пешӣ мегиред»

31. Ва касоне, ки куфр варзиданд мегӯянд: «Мо ҳаргиз ба ин Қуръон ва ба он [китобҳое], ки пеш аз он будааст, имон намеоварем». Кош мидидӣ он вақтро, ки ин ситамгорон дар пешгоҳи Парвардигорашон нигоҳ дошта мешаванд [ва] сухани яқдигарро рад мекунанд [ва ҳар як гуноҳро ба гардани дигаре меандозад]. Онон, ки [дар дунё] ба нотавонӣ кашида шуда буданд ба касоне, ки гарданкашӣ мекарданд, мегӯянд: «Агар шумо набудед, мо ҳатман, имон меовардем»

32. Онон, ки гарданкашӣ мекарданд, [дар посух ба] касоне, ки ба нотавонӣ кашида шуда буданд, мегӯянд: «Оё мо [будем, ки] шуморо аз ҳидоят-пас аз он ки ба сӯятон омад- боздоштем? [Ҳаргиз] Балки шумо худ гунаҳгор [ва аҳли фасод] будед»

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَآفَّةً لِّلنَّاسِ
بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ
النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٨﴾

وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هٰذَا الْوَعْدُ إِن
كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٩﴾

قُلْ لَكُمْ مِيعَادُ يَوْمٍ لَا
تَسْتَعْجِلُونَ عَنْهُ سَاعَةً وَلَا
تَسْتَقْدِمُونَ ﴿٣٠﴾

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ نُؤْمِنَ
بِهٰذَا الْقُرْآنِ وَلَا بِالَّذِي بَيْنَ
يَدَيْهِ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ
مَوْفُوفُونَ عِندَ رَبِّهِمْ يَرْجِعُ
بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ الْقَوْلَ يَفُؤُونَ
الَّذِينَ اسْتَضَعِفُوا لِّلَّذِينَ
اسْتَكْبَرُوا لَوْلَا أَنْتُمْ لَكُنَّا
مُؤْمِنِينَ ﴿٣١﴾

قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا لِّلَّذِينَ
اسْتَضَعِفُوا لَٰخِنُ صَدَدْتُمْ عَنْ
الْهُدَىٰ بَعْدَ إِذْ جَاءَكُمْ بَلْ
كُنْتُمْ مُّجْرِمِينَ ﴿٣٢﴾

33. Онон, ки ба нотавонӣ кашида шуда баданд, ба касоне, ки гарданкашӣ мекарданд, мегӯянд: «[Чунин нест] балки найранги шабу рӯз [-и шумо сабаб шуд, ки аз ҳидоят бозмонем] онгоҳ, ки ба мо дастур медодед, ба Аллоҳ таоло кофир шавем ва барояш [дар қудрат ва парастии] ҳамтоёне қарор диҳем». Онон ҳангоме ки азоб [-и илоҳӣ]-ро мебинанд, пушаймони худро [дар дил] пинҳон мекунад ва Моғулу занҷирхоро дар гардани ононе, ки куфр варзидаанд, меандозем. Оё чуз [ба кайфари] он чи мекарданд, муҷозот мешаванд?

34. Ва дар ҳеҷ шахре бимдиҳандае нафиристодем, магар ин ки сарватмандони саркаши онҷо гуфтанд: «Паёмеро, ки маъмур ба [иблоғи] он шудаед, ҳатман, инкор мекунем»

35. Онон мегуфтанд: «Амвол ва фарзандони мо [аз шумо] бештар аст ва ҳаргиз муҷозот нахоҳем шуд»

36. [Эй паёмбар] бигӯ: «Бе тардид, Парвардигорам [барои озмоиши мардум, неъмат ва] рӯзиро бар ҳар ки бихоҳад, густурда медорад ва [ё] танг мегирад; вале бештари мардум намедонанд

وَقَالَ الَّذِينَ اسْتُضِعُّوا لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا بَلْ مَكْرُ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ إِذْ تَأْمُرُونَنَا أَنْ نَكْفُرَ بِاللَّهِ وَنَجْعَلَ لَهُ أَنْدَادًا وَأَسْرُوا النَّدَامَةَ لَمَّا رَأَوْا الْعَذَابَ وَجَعَلْنَا الْأَعْتَلَّ فِي أَعْنَاقِ الَّذِينَ كَفَرُوا هَلْ يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٣٣﴾

وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِّنْ نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِء كَافِرُونَ ﴿٣٤﴾

وَقَالُوا نَحْنُ أَكْثَرُ أَمْوَالًا وَأَوْلَدًا وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿٣٥﴾

قُلْ إِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٦﴾

37. Ва амволу фарзандонатон [фазилате] нест, ки шуморо ба пешгоҳи Мо наздик созад, магар касе, ки имон оварда ва коре шоиста анҷом додааст; пас, онон дар баробари он чи кардаанд, подоши дучандон доранд ва дар хонаҳои баланди биҳишт дар амну осоишанд

38. Ва касоне, ки дар [дур кардани мардум аз] оёти Мо мекушанд, то [ба пиндори хеш] Моро дармонда кунанд, ононанд, ки [ба азоби дузах] фаро хонда мешаванд

39. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Бе тардид, Парвардигорам [неъмат ва] рӯзиро бар ҳар ки бихоҳад, густурда медорад ва [ё] танг мегирад; ва ҳар чизеро [ки дар роҳи Аллоҳ таоло] инфоқ кунед, Ё ба ҷойи он [мол- ва беҳтар аз он –ба шумо] бозпас медиҳад; ва Ё беҳтарин рӯзидиҳанда аст»

40. Ва [ёд кун аз] рӯзе, ки Аллоҳ таоло ҳамаи ононро бармеангезад, онгоҳ ба фариштагон мегӯяд: «Оё инҳо шуморо мепарастиданд?»

41. [Фариштагон] мегӯянд: «Ту муназазаҳӣ; [дӯст ва] корсози мо Ту ҳастӣ, на онон; балки [ин мушрикони] шаётинро мепарастиданд ва бештарашон ба онҳо имон доштанд»

وَمَا أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ
بِأَتِي تُقَرَّبُكُمْ عِنْدَنَا زُلْفَىٰ إِلَّا
مَنْ ءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ
لَهُمْ جَزَاءُ الصَّغْفِرِ بِمَا عَمِلُوا
وَهُمْ فِي الْعُرْفَةِ ءَامِنُونَ ﴿٣٧﴾

وَالَّذِينَ يَسْعَوْنَ فِي ءَايَاتِنَا
مُعْجِرِينَ أُولَٰئِكَ فِي الْعَذَابِ
مُخْضَرُونَ ﴿٣٨﴾

قُلْ إِنْ رَبِّي يَسْطُرُ الرَّزْقَ لِمَنْ
يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُ وَمَا
أَنْفَقْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَهُوَ يُخْلِفُهُ وَهُوَ
خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿٣٩﴾

وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ يَقُولُ
لِلْمَلَائِكَةِ أَهْتُولَاءُ بِإِثْمِكُمْ كَأَنؤُ
يَعْبُدُونَ ﴿٤٠﴾

قَالُوا سُبْحٰنَكَ أَنْتَ وَلِيِّنَا مِّنْ
دُونِهِمْ بَلْ كَانُوا يَعْبُدُونَ آلِهَةً
كَتَرْتَهُمْ يَوْمَ مُؤْمِنُونَ ﴿٤١﴾

42. Пас, имрӯз ҳеч як аз шумо суд ва зиёне барои дигаре надорад; ва ба касоне, ки [бо ширк варзидан] ба худ ситам мекарданд, мегӯем: «Бичашед азоби оташеро, ки дурӯғаш меангоштед

43. Ва ҳангоме ки оёти равшани Мо бар онон [кофирон] хонда мешавад, мегӯянд: «Ин чуз марде нест, ки мехоҳад шуморо аз он чи падаронатон мепарастиданд, боздорад»; ва [низ] мегӯянд: «Ин [Қуръон] чуз дурӯғе барбофта нест»; ва касоне, ки куфр варзиданд, дар бораи ҳақ – вақте ба сӯяшон омад – гуфтанд: «Ин [Қуръон, чизе] нест, магар ҷодуе ошкор»

44. Мо [пеш аз ин Қуръон] ҳеч китобе ба онон [мушрикони] надодаем, ки онро бихонанд [ва бо истинод ба матолибаш туро дурӯғӯ бидонанд] ва пеш аз ту ҳеч бимдиҳандае ба сӯяшон нафиристодаем

45. Касоне, ки пеш аз онон буданд [низ паёмбарони илоҳиро] дурӯғӯ ангоштанд ва [ин дар ҳоле аст, ки мушрикони қавми ту, ҳатто] ба даҳяки он чи [аз қудрату сарват] ба онон дода будем, нарасидаанд, вале [он кофирон] паёмбаронамро дурӯғӯ ангоштанд; пас, [бингар, ки] кайфари Ман чи гуна буд

فَأَلَيْكُمْ لَا يَمْلِكُ بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ نَفَعًا وَلَا ضَرًّا وَنَقُولُ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿٤٢﴾

وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالُوا مَا هَذَا إِلَّا رَجُلٌ يُرِيدُ أَنْ يَصُدَّكُمْ عَمَّا كَانُ يَعْبُدُ آبَاءَكُمْ وَقَالُوا مَا هَذَا إِلَّا إِفْكٌ مُفْتَرٍ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٤٣﴾

وَمَا آتَيْنَهُمْ مِنْ كُتُبٍ يَدْرُسُونَهَا وَمَا أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمْ قَبْلَكَ مِنْ نَذِيرٍ ﴿٤٤﴾

وَكَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَمَا بَلَّغُوا مِعْشَارَ مَا آتَيْنَهُمْ فَكَذَّبُوا رُسُلًا فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٤٥﴾

46. [Эй Паёмбар, ба мушрикон] бигӯ:
«Ман фақат шуморо ба як [сухан] панд
медиҳам, ки: ду-ду ва як-як [гурӯҳ-гурӯҳ
ё инфиродӣ] барои Аллоҳ таоло
бархезед, сипас [дар аҳвол ва
зиндагии паёмбар] бияндешед, [то
бидонед, ки] ин ҳамнишини шумо
[Муҳаммад] девона нест; ӯ
бимдиҳандаест, ки пеш аз [фаро
расидани] азоби сахт, барои [ҳидояти]
шумо омадааст»

47. Бигӯ: «Ҳар подоше, ки [барои
рисолатам] аз шумо хостаам, барои
худатон бошад. Подоши ман ҷуз бар
[ухдаи] Аллоҳ таоло нест ва ӯ бар ҳар
чизе гувоҳ аст»

48. Бигӯ: «Яқинан Парвардигорам, ки
донои розҳои ниҳон аст, [истидлолҳои]
ҳақро бар ботил фуру меафканад [ва
онро нобуд месозад]»

49. Бигӯ: «Ҳақ [Ислом] фаро расид ва
ботил наметавонад [таъсир ва қудрати
ҷадида] оғоз кунад ва на [нуфузи
гузаштаашро] бозгардонад

50. Бигӯ: «Агар [ман бо расондани ин
паём] гумроҳ шуда бошам, ҷуз ин нест,
ки ба зиёни хеш гумроҳ шудаам ва агар
ҳидоят ёфта бошам, ба сабаби он
[сухане] аст, ки Парвардигорам бар
ман ваҳй мекунад. Бе тардид, ӯ
шунаво [ва] наздик аст»

﴿قُلْ إِنَّمَا أَعِظُكُمْ بِوَحْدَةٍ أَن تَقُومُوا لِلَّهِ مَثَلِيَّ وَفُرَادَى ثُمَّ تَتَفَكَّرُونَ مَا بِصَاحِبِكُمْ مِّن جِنَّةٍ إِنْ هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ لَّكُم بَيْن يَدَيْ عَذَابٍ شَدِيدٍ ﴿٤٦﴾

﴿قُلْ مَا سَأَلْتُكُمْ مِّنْ أَجْرٍ فَهُوَ لَكُمْ إِنْ أَجْرِي إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٤٧﴾

﴿قُلْ إِنْ رَبِّي يَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلََّمُ الْغُيُوبِ ﴿٤٨﴾

﴿قُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَمَا يُبَدِّلُ الْبَطْلُ وَمَا يُعِيدُ ﴿٤٩﴾

﴿قُلْ إِنْ صَلَّيْتُ فَقَائِمًا أَصِلُّ عَلَى نَفْسِي وَإِنْ أَهْتَدَيْتُ فِيمَا يُوحَىٰ إِلَيَّ رَبِّي إِنَّهُ سَمِيعٌ قَرِيبٌ ﴿٥٠﴾

51. Кош ҳангомеро медидӣ, ки [қофирон аз мушоҳидаи азоб] ваҳшатзада мешаванд ва [ҳеч роҳи] гурезе нест ва ононро аз ҷойи наздике [ки интизорашро надоранд] дастгир мекунанд

وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ فَرَغُوا فَلَا قُوَّةَ
وَأُخِذُوا مِنْ مَّكَانٍ قَرِيبٍ ﴿٥١﴾

52. Онон [дар ин ҳол] мегӯянд: «Ба ин [қиймат] имон овардем»; ва [акнун, ки мурдаанд] чи гуна аз ҷойи [чунин] дур дастрасӣ [ба имон] барояшон мумкин аст?

وَقَالُوا ءَأَمَنَّا بِهِءِ وَأَنَّى لَهُمُ
التَّوَابُ مِنْ مَّكَانٍ بَعِيدٍ ﴿٥٢﴾

53. Ҳол он ки онон дар дунё ин [қиймат]-ро инкор мекарданд ва аз дур [ва бидуни дониш ва огоҳӣ, ба Паёмбар] нисбатҳои нораво медонанд

وَقَدْ كَفَرُوا بِهِءِ مِنْ قَبْلُ
وَيَقْدِفُونَ بِالْغَيْبِ مِنْ مَّكَانٍ
بَعِيدٍ ﴿٥٣﴾

54. Ва [саранҷом] миёни онон ва он чи [аз лаззатҳои дунявӣ] ки хуш доранд, ҷудой афтод; чунонки пеш аз ин низ бо амсоли [ва ҳамфикрони] эшон низ чунин рафторе шуд [ҷаро ки] яқинан онон [низ нисбат ба қиймат] саҳт дар тардид буданд

وَحِيلَ بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ مَا يَشْتَهُونَ
كَمَا فُعِلَ بِأَشْيَاعِهِمْ مِّن قَبْلُ
إِنَّهُمْ كَانُوا فِي شَكٍّ مُّرِيبٍ ﴿٥٤﴾

Сураи Фотир فاطر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Сипос [ва ситоиш] аз они Аллоҳи офаринандаи осмонҳо ва замин аст; [Парвардигоре, ки] фариштагонро бо болҳои дугона ва сегона ва чаҳоргона, фиристодагон [-и хеш ба сӯи мардум] қарор дод [ва] ҳар чи бихоҳад дар офариниш меафзояд. Бе тардид, Аллоҳ таоло бар ҳар чизе тавоност

2. Ҳар [бахшоиш ва] раҳмате, ки Аллоҳ таоло барои мардумон бикушояд, ҳеч боздорандае барояш нест ва ҳар чиро бозгирад, фиристандае пас аз ӯ вучуд надорад; ва ӯ шикастнопазиру ҳақим аст

3. Эй мардум, неъматҳои Аллоҳро бар худ ба ёд оваред. Оё офаринандае ҷуз Аллоҳ таоло ҳаст, ки шуморо аз осмон ва замин рӯзӣ диҳад? Ҳеҷ маъбуде ҷуз ӯ нест. Пас, чи гуна [аз ҳақ] мунҳариф мешавед?

4. [Эй паёмбар] Агар мушрикон туро дурӯғӯ меангоранд [ғамгин мабош; зеро] паёмбарони пеш аз туро низ дурӯғӯ ангошанд ва [саранҷом ҳамаи] корҳо ба Аллоҳ таоло боз гардонида мешавад

أَحْمَدُ لِلَّهِ فَاطِرِ السَّمَوَاتِ

وَالْأَرْضِ جَاعِلِ الْمَلَكِئَةِ رُسُلًا

أُولَىٰ أَجْنِحَةٍ مَّثْنَىٰ وَثُلُثَ وَرُبَعٌ

يَزِيدُ فِي الْخَلْقِ مَا يَشَاءُ إِنَّ اللَّهَ

عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١﴾

مَا يَفْتَحُ اللَّهُ لِلنَّاسِ مِنْ رَحْمَةٍ

فَلَا مُمْسِكٍ لَهَا وَمَا يُمْسِكُ فَلَا

مُرْسِلَ لَهُ مِنْ بَعْدِهِ وَهُوَ الْعَزِيزُ

الْحَكِيمُ ﴿٢﴾

يَا أَيُّهَا النَّاسُ أذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ

عَلَيْكُمْ هَلْ مِنْ خَلْقٍ غَيْرِ اللَّهِ

يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَا

إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَأَنَّى تُؤْفَكُونَ ﴿٣﴾

وَإِنْ يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَتْ رُسُلٌ

مِن قَبْلِكَ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ

الْأُمُورُ ﴿٤﴾

5. Эй мардум, яқинан, ваъдаи Аллоҳ таоло [дар мавриди қиёмат] ҳақ аст; пас, [хушёр бошед, ки лаззатҳои] зиндагии дунё шуморо нафиребад ва шайтон шуморо нисбат ба [таъхир дар азоб ва шикебой] Аллоҳ таоло нафиребад

6. Бе тардид, шайтон душмани шумост; пас, шумо низ ўро душман [-и худ] гиред. Чуз ин нест, ки ў пайравонашро [ба куфр] меҳонад, то аз аҳли оташ бошанд

7. Касоне, ки куфр варзидаанд, азобе саҳт [дар пеш] доранд ва касоне, ки имон овардаанд ва қорҳои шоиста анҷом додаанд омуриши ва подоше бузург [дар итизор] доранд

8. Пас, оё касе, ки кирдори зишташ дар назараш ораста гаштааст ва онро неку мебинад [ҳамчун муъмини ҳақиқатбин аст?] пас, бе тардид, Аллоҳ таоло ҳар киро хоҳад гумроҳ месозад ва ҳар киро бихоҳад ҳидоят мекунад; пас, [эй паёмбар] вучудатро ба хотири дареғҳо [-и фаровон] бар [гумроҳии] онон табоҳ нақун. Бе тардид, Аллоҳ таоло бар он чи мекунад, огоҳ аст

9. Аллоҳ таоло аст, ки бодҳоро равон мекунад ва [онҳо низ] абреро бармеангезанд; сипас Мо он [абр]-ро ба сӯи сарзамине [хушк ва] мурда мефириستم ва ба [василаи] он заминро – пас аз хушкӣ ва ҳазонаш– зинда мекунем. Барангехтан [-и мурдагон аз қабрҳо низ] чунин аст

يَأْتِيهَا النَّاسُ إِنْ وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا
فَلَا تَعْرَتَكُمْ أَلْحْيَاؤُهُ الدُّنْيَا وَلَا
يَعْرَتَكُمْ بِاللَّهِ الْعُرُورُ ﴿٥﴾

إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ
عَدُوًّا إِنَّمَّا يَدْعُوا حِزْبَهُ لِيَكُونُوا
مِنَ أَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴿٦﴾

الَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ
وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ
كَبِيرٌ ﴿٧﴾

أَفَمَنْ زُيِّنَ لَهُ سُوءُ عَمَلِهِ فَرَآهُ
حَسَنًا فَإِنَّ اللَّهَ يَفْضُلُ مَنْ يَشَاءُ
وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ فَلَا تَذْهَبُ
نَفْسُكَ عَلَيْهِمْ حَسْرَتٍ إِنَّ اللَّهَ
عَلِيمٌ بِمَا يَصْنَعُونَ ﴿٨﴾

وَاللَّهُ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيحَ فَتُثِيرُ
سَحَابًا فَسَفَقْنَاهُ إِلَىٰ بَلَدٍ مَّيِّتٍ
فَأَحْيَيْنَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا
كَذَٰلِكَ النُّشُورُ ﴿٩﴾

10. Ҳар ки сарбаландӣ [-и дунё ва охирастро] меҳоҳад, [бидонад, ки] сарбаландӣ ҳама аз они Аллоҳ таоло аст. Гуфтори пок [ва зикри илоҳӣ] ба сӯяш авҷ мегирад ва кирдори шоистаи он [гуфтор]-ро боло мебарад; ва онон, ки зиштиҳо [ва гуноҳон]-ро дасисачинӣ мекунад, азоби сахте [дар пеш] доранд ва [нақша ва] найрангашон нобуд мегардад

11. Ва Аллоҳ таоло [нахустин] шуморо аз ҳоке офарид ва он гоҳ [фарзандонаш] аз нутфае [падид овард]; сипас шуморо чуфтҳо [-и якдигар] қарор дод. Ҳеҷ [чондори] модае бордор намешавад ва зоймон намекунад, магар бо дониш [ва огоҳии] Ё; ва ҳеҷ [чондори] куҳансоле умри тӯлонӣ намекунад ва аз умраш коста намегрдад, магар он ки дар китобе [Лавҳи маҳфуз] сабт аст. Ба ростӣ, ки ин кор барои Аллоҳ таоло осон аст

12. Ва он ду дарё яксон нестанд: ин яке ширин ва хушгӯвор аст ва нӯшиданаш гӯворост ва он яке шӯру талх аст; ва аз [сайди] ҳар як гӯште тоза меҳӯред ва зеваре [ҳамчун марворид ва марҷон аз аъмоқаш] берун меоваред, ки онҳоро бар тан мекунад; ва киштиҳоро дар он дарё мебинӣ, ки [синаи амвочро] мешикофанд, то аз бахшоиши он баҳраманд гардед; бошад, ки сипос гузored

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعِزَّةَ فَلِلَّهِ الْعِزَّةُ
جَمِيعًا إِنِّي يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ
وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ يَرْفَعُهُ وَالَّذِينَ
يَمْكُرُونَ السَّيِّئَاتِ لَهُمْ عَذَابٌ
شَدِيدٌ وَمَكْرُأُؤُتِكَ هُوَ
يَبُورُ ﴿١٠﴾

وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ
نُطْفَةٍ ثُمَّ جَعَلَكُمْ أَزْوَاجًا وَمَا
تَحْمِلُ مِنْ أُنْثَىٰ وَلَا تَضَعُ إِلَّا
بِعِلْمِهِ وَمَا يُعَمَّرُ مِنْ مُعَمَّرٍ وَلَا
يُنْقِضُ مِنْ عُمْرِهِ إِلَّا فِي كِتَابٍ
إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿١١﴾

وَمَا يَسْتَوِي الْبَحْرَانِ هَذَا عَذَبٌ
فُرَاتٌ سَائِغٌ شَرَابُهُ وَهَذَا مِلْحٌ
أُجَاجٌ وَمِنْ كُلِّ تَاكُلُونَ لَحْمًا
طَرِيًّا وَتَسْتَحْرِجُونَ جَلِيَّةً
تَلْبَسُونَهَا وَتَرَى الْفُلْكَ فِيهِ
مَوَاجِرَ لَتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ
وَلِعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٢﴾

13. [Аллоҳ таоло] шабро дар рӯз дармеоварад ва рӯзро дар шаб дармеоварад [ва инчунин бар тӯли ҳар яке меафзояд] ва хуршед ва мохро ба хидмат [-и инсон] гумошт, ки ҳар як то замоне муайян [дар мадори худ] равон бошанд. Ин аст Аллоҳ таоло— Парвардгори шумо; фармонравой аз они Ӯст ва касонеро, ки ба ҷойи Ӯ мехонед, [дар баробараш чунон фақиранд, ки ҳатто] пусти ҳастаи хурмоеро доро нестанд

14. Агар ононро бихонед, садогонро намешунаванд ва [ба фарзи маҳол] агар бишнавад, посухатонро намедиханд ва рӯзи қиёмат аз ширки шумо безорӣ мечӯянд; ва [эй паёмбар] ҳеҷ кас ҳамчун [Парвардгори] огоҳ туро [аз ҳақиқат] хабардор намесозад

15. Эй мардум, [ҳамаи] шумо ба Аллоҳ таоло ниёзмандед ва [танҳо] Аллоҳ таоло аст, ки бениёзи сутуда аст

16. Ӯ агар бихоҳад, шуморо [аз миён] мебарад ва офаринише ҷадид [ба ҷойи шумо падид] меоварад

17. Ва [анҷоми] ин кор барои Аллоҳ таоло душвор нест

يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُؤَلِّجُ
النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ
وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى
ذَٰلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ
وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا
يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ ﴿١٣﴾

إِنْ تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دَعَاءَكُمْ
وَلَوْ سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ
وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُونَ
بِشِرْكِكُمْ وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ
خَبِيرٍ ﴿١٤﴾

*يَنبِئُهَا النَّاسُ أَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ إِلَى
اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿١٥﴾
إِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ
جَدِيدٍ ﴿١٦﴾

وَمَا ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ ﴿١٧﴾

18. Ва ҳеч гунаҳгоре, бори гуноҳи дигареро ба дӯш намегирад ва агар [шаҳси] гаронборе, [дигареро] барои ҳамли бори [гуноҳони] хеш фаро бихонад, [чизе аз он бор] бардошта намешавад; ҳарчанд, ки ӯ хешованд [-и наздикаш] бошад. [Эй паёмбар] Чуз ин нест, ки ту фақат ба касоне хушдор медиҳӣ, ки дар ниҳон аз [мучозоти] Парвардгорашон метарсанд ва намоз барпо медоранд. Ҳар ки [аз гуноҳон] пок шавад, пас? яқинан танҳо ба суди хеш пок гаштааст ва бозгашт [-и ҳама] ба сӯйи Аллоҳ таоло аст

19. Ва [кофир ва муъмин баробар нестанд; чунонки] нобино ва бино яксон нестанд

20. Ва на ториқиҳо ва нур

21. Ва на соя ва боди сӯзон

22. Ва зиндагон ва мурдагон яксон нестанд. Бе тардид, Аллоҳ таоло [нидои ҳақро] ба гӯши ҳар ки бихоҳад мерасонад ва ту [эй паёмбар] наметавонӣ касонеро, ки дар гӯрҳо ҳастанд, шунаво сози

23. Ту чуз бимдиҳандае [беш] нестӣ

24. Ба ростӣ, Мо туро ба ҳақ башоратдиҳанда ва бимдиҳанда фиристодем ва [дар наслҳои гузашта низ] ҳеч уммате набуд, магар он ки миёнашон бимдиҳандае гузашта аст

وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ وَإِن تَدْعُ مُثْقَلَةٌ إِلَىٰ جَمِيلِهَا لَا يُحْمَلُ مِنْهُ شَيْءٌ وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ ۗ إِنَّمَا تُنذِرُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَمَن تَزَكَّىٰ فَإِنَّمَا يَتَزَكَّىٰ لِنَفْسِهِ ۗ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴿١٨﴾

وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ ﴿١٩﴾

وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ ﴿٢٠﴾

وَلَا الظُّلُّ وَلَا الخُرُورُ ﴿٢١﴾

وَمَا يَسْتَوِي الْأَحْيَاءُ وَلَا الْأَمْوَاتُ ۗ إِنَّ اللَّهَ يُسْمِعُ مَن يَشَاءُ ۗ وَمَا أَنتَ بِمُسْمِعٍ مَّن فِي الْقُبُورِ ﴿٢٢﴾

إِن أَنتَ إِلَّا نَذِيرٌ ﴿٢٣﴾

إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا ۗ وَإِن مِّن أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ ﴿٢٤﴾

25. Ва агар [мушрикон] туро дурӯғгӯ меангоранд, [ачиб нест; чаро ки] бе тардид, касоне, ки пеш аз онон буданд, [низ] паёмбаронашонро, ки бо далоили равшан ва китобҳои осмонӣ ва китоби равшангар ба суроғашон омаданд, дурӯғгӯ ангошанд

26. Он гоҳ [Ман низ] касонеро, ки куфр варзида буданд, нобуд кардам; пас, [бингар, ки] кайфари Ман чи гуна буд

27. Оё надидай, ки Аллоҳ таоло аз осмон обе нозил кард ва ба [василаи] он [аз дарахтони мухталиф] меваҳое падида овардем, ки рангҳои гуногун аст ва аз кӯҳҳо [низ рағҳо ва] роҳҳои сафед ва қирмиз ва қомилан сиеҳ [офаридем], ки рангҳои гуногун аст?

28. Ва ҳамчунин аз инсонҳо ва чунбандогон ва чаҳорпоён [низ махлуқоте офаридем, ки] рангҳои гуногун аст. Ба ростӣ, аз [миёни] бандогони Аллоҳ таоло, танҳо доноён [ҳастанд, ки ба сифот ва аҳкоми илоҳӣ огоҳӣ доранд ва] аз ӯ метарсанд. Бе тардид, Аллоҳ таоло шикастнапазири омуранда аст

29. Дар ҳақиқат, касоне, ки китоби Аллоҳро мехонанд ва намоз барпо мекоранд ва аз он чи ба эшон рӯзи додаем, пинҳону ошкор инфоқ мекунанд, ба тиҷорате [пурсуд] умед доранд, ки ҳаргиз зиён [ва касодӣ] надорад

وَإِنْ يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ الَّذِينَ
مِنْ قَبْلِهِمْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ
بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ وَالْكِتَابِ
الْمُنِيرِ ﴿٢٥﴾

ثُمَّ أَخَذْتُ الَّذِينَ كَفَرُوا
فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٢٦﴾

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ
مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ ثَمَرَاتٍ مُخْتَلِفًا
أَلْوَانُهَا وَمِنَ الْجِبَالِ جُدَدٌ بَيضٌ
وَرُمْحٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهَا وَعَرَابِيٌّ
سُودٌ ﴿٢٧﴾

وَمِنَ النَّاسِ وَالْدَوَابِّ وَالْأَنْعَامِ
مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ كَذَلِكَ إِنَّمَا
يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ
إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ غَفُورٌ ﴿٢٨﴾

إِنَّ الَّذِينَ يَتْلُونَ كِتَابَ اللَّهِ
وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَنْفَقُوا مِمَّا
رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً يَرْجُونَ
تِجَارَةً لَنْ تَبُورَ ﴿٢٩﴾

30. То [Аллоҳ таоло] подошашонро ба тамоми бидиҳад ва аз фазли хеш бар [ҳаққи] онон биафзояд. Бе тардид, Ӯ омурзандаи сипосгузор аст

لِيُؤْتِيَهُمْ أَجْرَهُمْ وَيَزِيدَهُمْ مِّنْ فَضْلِهِ ۗ إِنَّهُ غَفُورٌ شَكُورٌ ﴿٣٠﴾

31. [Эй паёмбар] он чи аз ин китоб ба ту ваҳй кардем ҳақ аст ва он [китобҳои осмонӣ]-ро, ки пештар будааст, тасдиқ мекунад. Бе тардид, Аллоҳ таоло ба [ҳоли] бандагонаш огоҳ ва биност

وَالَّذِي أُوحِيَآ إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ هُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ ۗ إِنَّ اللَّهَ بِعِبَادِهِ لَخَبِيرٌ بَصِيرٌ ﴿٣١﴾

32. Онгоҳ ин китоб [Қуръон]-ро ба гурӯҳе аз бандагонамон, ки баргузидем [уммати Муҳаммад] ба мерос додем; пас, [бархе] аз онон дар ҳаққи хеш ситамгоранд ва [бархе дигар] аз онон миёнарав ҳастанд ва [бархе] аз онон ба фармони Аллоҳ таоло дар некиҳо пештозанд. Ин [муслмонӣ ва баҳрамандӣ аз Қуръон, фазилат ва] бахшоиши бузург аст

ثُمَّ أَوْرَثْنَا الْكِتَابَ الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا فَمِنْهُمْ ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ ۗ وَمِنْهُمْ مُّقْتَصِدٌ وَمِنْهُمْ سَابِقٌ بِالْخَيْرَاتِ ۖ يُؤْتِيهِ اللَّهُ دَلِيلًا ۗ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ ﴿٣٢﴾

33. [Подошашон] боғҳои ҷовидон [-и биҳишти] аст, ки ба он ворид мешаванд. Дар он ҷо ба дастбандҳое аз тилло ва марворид ораста мегарданд ва либосашон аз ҳарир аст

جَنَّاتٍ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا يُجَلِّونَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرٍ مِّنْ ذَهَبٍ وَلُؤْلُؤًا ۗ وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ ﴿٣٣﴾

34. [Онон пас аз вуруд] мегӯянд: «Сипос [ва ситоиш] аз он Аллоҳ таоло аст, ки андӯхро аз мо дур кард. Ба ростӣ, ки Парвардигорамон омурзандаи сипосгузор аст

وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَذْهَبَ عَنَّا الْحَزْنَ ۗ إِنَّ رَبَّنَا لَغَفُورٌ شَكُورٌ ﴿٣٤﴾

35. Он [маъбуде], ки аз фазли хеш моро дар ин сарои ҷовид ҷой дод; дар он ҷо ранҷе ба мо намерасад ва дучори хастагӣ [ва касолат] намешавем

الَّذِي أَحَلَّنَا دَارَ الْمَقَامَةِ مِن فَضْلِهِ ۗ لَا يَمَسُّنَا فِيهَا نَصَبٌ وَلَا يَمَسُّنَا فِيهَا لُغُوبٌ ﴿٣٥﴾

36. Ва барои касоне, ки куфр варзидаанд оташи дузах [дар пеш] аст. На фармон [-и марг] бар онон чорӣ мешавад, то бимиранд ва на [чизе] аз азобаш бар онон коста мегардад. Мо ҳар носипосеро чунин чазо медиҳем

37. [Дузахиён] Дар он [оташ] фарёд мезананд: «Парвардигоро, моро [аз ин азоб] берун овар, то ғайр аз он чи [пештар] мекардем, кори шоистае анҷом диҳем». [Ба онон гуфта мешавад] «Оё ба шумо [он қадар фурсат ва] умр надодем, то ҳар ки пандпазир аст, дар он [муддат] панд гирад? Ва [паёмбар низ ба унвони] бимдиҳанда наздатон омад; пас, [ҳоло ки итоат накардед, таъми азобро] бичашед, ки ситамгорон ҳеч ёригаре надоранд

38. Бе тардид, Аллоҳ таоло донои ниҳони осмонҳо ва замин аст [ва] Ёст, ки ба рози дилҳо доност

39. Ёст, ки шуморо дар замин ҷонишин [-и пешиниён] қарор дод; пас, ҳар ки куфр биварзад, куфраш ба зиёни худӣ ўст; ва кофиронро куфрашон назди Парвардгашон ҷуз хашм [ва безорӣ] намеафзояд; ва кофиронро куфрашон ҷуз зиён [ва гуноҳ, чизе] намеафзояд

وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ نَارُ جَهَنَّمَ لَا يُقْضَىٰ عَلَيْهِمْ فَيَمُوتُوا وَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ مِنْ عَذَابِهَا كَذَلِكَ نَجْزِي كُلَّ كَفُورٍ ﴿٣٦﴾

وَهُمْ يَصْطَرِحُونَ فِيهَا رَبَّنَا أَخْرِجْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ أَوَلَمْ نُعَمِّرْكُم مَّا يَتَذَكَّرُ فِيهِ مَنْ تَذَكَّرَ وَجَاءَكُمُ الَّذِينَ ذُوقُوا فَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ نَصِيرٍ ﴿٣٧﴾

إِنَّ اللَّهَ عَلِيمُ غَيْبِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٣٨﴾

هُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ فِي الْأَرْضِ فَمَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ وَلَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ إِلَّا مَقْتًا وَلَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرُهُمْ إِلَّا خَسَارًا ﴿٣٩﴾

40. [Эй паёмбар, ба мушрикон] бигӯ:
«Он маъбудоне, ки ба чойи Аллоҳ таоло мехонед, нишонам диҳед, чи чизе аз заминро офаридаанд? Ё [ҳамроҳи Аллоҳ таоло] дар офариниши осмонҳо ширкат доштаанд? Ё ба онон [мушрикон] китобе додаем ва аз [матוליби] он нишонаи равшане [бар ҳаққонияти худ] доранд?» [Чунин нест] Балки ситамгорон [-и мушрик] ҷуз фиреб, ба яқдигар ваъдае намениҳанд

41. Ба ростӣ, Аллоҳ таоло, ки осмонҳо ва заминро ниғаҳ медорад, то [аз масиру мадори худ] мунҳариф нашаванд ва агар инҳироф ёбанд, пас, аз Ё касе онҳоро ниғаҳ наменидорад. Бе тардид, Аллоҳ таоло ҳамвора бурдбори омураанда аст

42. [Кофирон] Бо сахттарин савгандҳояшон ба Аллоҳ таоло савганд ёд карданд, ки агар [паёмбари] бимдиҳандае бар эшон биёяд, аз ҳар уммате роҳёфтатаранд; аммо чун [Муҳаммад ба унвони] бимдиҳандае наздашон омад, ҷуз дури [ва нафрат аз ҳақ чизе] бар онон наафзуд

43. [Савгандҳояшон содиқона набуд; балки] Аз рӯи гарданкашӣ дар замин ва найранги зишт [буд] ва найранги зишт, ҷуз домангири соҳибаш намегардад. Пас, оё [кофирон чизе] ҷуз суннати [илоҳӣ ва кайфари] пешиниёро интизор доранд? Пас, ҳаргиз дар суннати Аллоҳ таоло табдиле намеёбӣ ва ҳаргиз дар суннати Аллоҳ таоло тағйире намеёбӣ

قُلْ أَرَأَيْتُمْ شُرَكَاءَكُمُ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَرُونِي مَاذَا خَلَقُوا مِنَ الْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِي السَّمَوَاتِ أَمْ آتَيْنَهُمْ كِتَابًا فَهُمْ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّنْهُ بَلْ إِن يَعِدُ الظَّالِمُونَ بَعْضُهُمْ بَعْضًا إِلَّا غُرُورًا ﴿٤٠﴾

﴿إِنَّ اللَّهَ يُمِصُّكَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ أَنْ تَزُولَا وَلَئِن زَالَتَا إِنْ أَمْسَكَهُمَا مِنْ أَحَدٍ مِّنْ بَعْدِي ۖ إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا ﴿٤١﴾﴾

وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَئِن جَاءَهُمْ نَذِيرٌ لَّيَكُونُنَّ أَهْدَىٰ مِنْ إِحْدَى الْأُمَمِ ۗ فَلَمَّا جَاءَهُمْ نَذِيرٌ مَّا زَادَهُمْ إِلَّا نُفُورًا ﴿٤٢﴾﴾

أَسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ وَمَكْرُ السَّيِّئِ وَلَا يَحِيقُ الْمَكْرُ السَّيِّئِ إِلَّا بِأَهْلِهِ ۗ فَهَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا سُنَّتَ الْأَوَّلِينَ ۗ فَلَنْ نَّجِدَ لِسُنَّتِ اللَّهِ تَبْدِيلًا ۗ وَلَنْ نَّجِدَ لِسُنَّتِ اللَّهِ تَحْوِيلًا ﴿٤٣﴾﴾

44. Оё [кофирон] дар замин гардиш накардаанд, то бубинанд саранчоми касоне, ки пеш аз онон ва нерумандтар аз онон буданд, чи гуна шуд? Ҳеч чизе дар осмонҳо ва замин нест, ки Аллоҳро нотавон созад [ва аз ҳавзаи қудраташ берун равад]. Бе тардид, Ӯ ҳамвора донову тавоност

45. Ва агар Аллоҳ таоло мардумро ба сабаби он чи кардаанд, муҷозот мекард, ҳеч ҷунбандаеро бар пушти замин боқӣ намегузошт, аммо [муҳлат медиҳад ва кайфари] ононро то саромади муайяне ба таъхир меандозад; пас, ҳангоме ки аҷалашон [дар қиёмат] фаро расад, яқинан, Аллоҳ таоло ба ҳоли бандагонаш биност.

أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا
كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ
قَبْلِهِمْ وَكَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَمَا
كَانَ اللَّهُ لِيُعْجِزَهُ مِنْ شَيْءٍ فِي
السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ إِنَّهُ
كَانَ عَلِيمًا قَدِيرًا ﴿٤٤﴾

وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِمَا
كَسَبُوا مَا تَرَكَ عَلَى ظَهْرِهَا مِنْ
دَابَّةٍ وَلَكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ
مُّسَمًّى فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ
كَانَ بِعِبَادِهِ بَصِيرًا ﴿٤٥﴾

Сураи Ёсин يس

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Ё, син

يس ﴿١﴾

2. Савганд ба Қуръони ҳақим

وَالْقُرْآنِ الْحَكِيمِ ﴿٢﴾

3. Бе тардид, ту аз паёмбарон [-и Мо] ҳастӣ

إِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٣﴾

4. [Ва] Бар роҳи рост [Ислом қарор дорӣ]

عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٤﴾

5. [Ин Қуръон] Фуруфиристодаи [Парвардигори] шикастнопазири меҳрубон аст

تَنْزِيلَ الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ ﴿٥﴾

6. То мардумеро [дар бораи азоби қиёмат] бим диҳӣ, ки падаронашон хушдор наёфтаанд ва [бад-ин сабаб] онҳо низ ғофиланд

لِيُنذِرَ قَوْمًا مَّا أُنذِرَ آبَاؤُهُمْ فَهُمْ غَافِلُونَ ﴿٦﴾

7. Яқинан, фармон [-и азоби илоҳӣ] бар бештарашон таҳаққуқ ёфтааст; пас, [лаҷоҷат мекунанд ва] имон намеоваранд

لَقَدْ حَقَّ الْقَوْلُ عَلَىٰ أَكْثَرِهِمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٧﴾

8. [Мисоли гумроҳии кофирон, чунон аст, ки гӯӣ] Мо бар гарданҳояшон занҷирҳое ниҳодаем, ки то зери манаҳояшон [печидашуда] аст, чунонки сарҳояшон боло мондааст [ва аз анҷоми ҳар хайре очизанд ва роҳи ҳидоятро намеёбанд]

إِنَّا جَعَلْنَا فِي أَعْنَاقِهِمْ أَغْلَالًا فَهِيَ إِلَى الْأَذْقَانِ فَهُمْ مُقْمَحُونَ ﴿٨﴾

9. Ва аз пеши рӯяшон деворе ва аз пушти сарашон низ деворе ниҳодаем ва чашмонашонро бо пардае пӯшонидаем; аз ин рӯст, ки [ҳақиқатро] намебинанд

وَجَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَأَغْشَيْنَاهُمْ فَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ﴿٩﴾

10. [Эй паёмбар] барояшон яксон аст, ки ононро бим диҳӣ ё надиҳӣ; [дар ҳар ҳол] имон намеоваранд

وَسَاءَ عَلَيْهِمْ أَنْذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠﴾

11. Ҷуз ин нест, ки ту ба касе бим медиҳӣ [ва ин кор барои касе суд дорад], ки пайрави Қуръон бошад ва дар ниҳон аз [Парвардигори] Раҳмон битарсад; пас, Ӯро [ки чунин аст] ба омурзиш ва подоши арҷманд башорат бидеҳ

إِنَّمَا تُنذِرُ مَنِ اتَّبَعَ الذِّكْرَ وَخَشِيَ الرَّحْمَنَ بِالْغَيْبِ فَبَشِّرْهُ بِمَغْفِرَةٍ وَأَجْرٍ كَرِيمٍ ﴿١١﴾

12. Яқинан, Моем, ки мурдагонро зинда мекунем ва он чиро, ки аз пеш фиристодаанд ва осори [боқимонда аз] эшонро менависем; ва ҳама чизро дар Китоби равшан [Лавҳ-ул-маҳфуз] ба шумор овардаем

إِنَّا نَحْنُ نُحْيِي الْمَوْتَىٰ وَنَكْتُبُ مَا قَدَّمُوا وَءَاتَرَهُمْ كُلَّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ فِي إِمَامٍ مُّبِينٍ ﴿١٢﴾

13. [Эй паёмбар] барояшон [мочарои] мардуми он шахрро мисол бизан, он гоҳ ки паёмбарон наздашон рафтанд

وَأَضْرِبَ لَهُم مَّثَلًا أَصْحَابَ الْقَرْيَةِ إِذْ جَاءَهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿١٣﴾

14. Ва вақте ду нафар аз паёмбаронро ба сӯяшон фиристодем; аммо [мардум] ононро дурӯғу ангоштанд; пас, бо фиристодани паёмбари савум он дуру [таъйид ва] тақвият кардем. Онон [ба аҳолии шаҳр] мегуфтанд: «Мо фиристодагон [-и илоҳӣ] ба сӯи шумо ҳастем»

إِذْ أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمُ اثْنَيْنِ فَكَذَّبُوهُمَا فَعَزَّزْنَا بِثَالِثٍ فَقَالُوا إِنَّا إِلَيْكُم مُّرْسَلُونَ ﴿١٤﴾

15. [Онон дар посух] гуфтанд: «Шумо чуз башаре ҳаммонанди мо нестед ва [Парвардигори] Раҳмон чизе [аз ваҳй] нозил накардааст. Шумо чуз дурӯғ намегӯед»

قَالُوا مَا أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا وَمَا
أَنْزَلَ الرَّحْمَنُ مِنْ شَيْءٍ إِنْ أَنْتُمْ
إِلَّا تَكْذِبُونَ ﴿١٥﴾

16. [Паёмбарон] гуфтанд:
«Парвардигорамон медонад, ки
қатъан, ба сӯйи шумо фиристода
шудаем

قَالُوا رَبُّنَا يَعْلَمُ إِنَّا إِلَٰهِكُمْ
لَمُرْسَلُونَ ﴿١٦﴾

17. Ва мо вазифае чуз расонидани
ошкор [-и ваҳй] надорем»

وَمَا عَلَيْنَا إِلَّا الْبَلَّغُ الْمُبِينُ ﴿١٧﴾

18. [Мардум] Гуфтанд: «Мо шуморо ба
фоли бад гирифтаем. Агар [аз таблиғ]
даст барнадоред, ҳатман, сангсоратон
мекунем ва бе тардид, азоби дардноке
аз [ҷониби] мо ба шумо хоҳад расид»

قَالُوا إِنَّا تَطَيَّرْنَا بِكُمْ لَئِن لَّمْ
تَنْتَهُوا لَنَرْجُمَنَّكُمْ وَلَيَمَسَّنَّكُمْ
مِنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٨﴾

19. [Паёмбарон] Гуфтанд: «Шумии
шумо бо худатон [ва ношй аз куфру
гуноҳ] аст. Оё агар пандатон диҳанд,
[онро шум мепиндоред?] балки
[ҳақиқат ин аст, ки шумо дар иртиқоби
гуноҳ] мардуми исрофкоред»

قَالُوا طَائِرُكُمْ مَعَكُمْ أَإِن ذُكِّرْتُمْ
بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ ﴿١٩﴾

20. Ва марде аз дуртарин нуқтаи шахр
шитобон омад [ва] гуфт: «Эй қавми
ман, аз ин паёмбарон пайравӣ кунед»

وَجَاءَ مِنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ رَجُلٌ
يَسْعَى قَالَ يَا قَوْمِ اتَّبِعُوا
الْمُرْسَلِينَ ﴿٢٠﴾

21. Пайрави касоне бошед, ки аз шумо
подоше намехоҳанд ва худ ҳидоят
ёфтаанд

اتَّبِعُوا مَنْ لَا يَسْئَلُكُمْ أَجْرًا وَهُمْ
مُهْتَدُونَ ﴿٢١﴾

22. Ва чаро маъбудеро напарастам, ки
маро офаридааст ва [шумо низ] ба
сӯяш бозгардонда мешавед?

وَمَا لِيَ لَا أَعْبُدُ الَّذِي فَطَرَنِي وَإِلَيْهِ
تُرْجَعُونَ ﴿٢٢﴾

23. Оё ба ҷои Ё маъбудоне баргузинам, ки агар [Парвардигори] Раҳмон бихоҳад, газанде ба ман бирасонад, на шафоаташон бароям суде дорад ва на метавонанд [аз азоби илоҳӣ] наҷотам диҳанд?

24. Дар он сурат, яқинан, дар гумроҳии ошқоре хоҳам буд

25. Ман ба Парвардигоратон имон овардаам [ва аз марг ҳаросе надорам] пас, суҳанонамро бишунавед

26. [Пас, чун он мард ба дасти қавмаш ба шаҳодат расид] Ба вай гуфта шуд: «Ворида биҳишт шав». Ё гуфт: «Эй кош, қавми ман медонистанд,

27. ки Парвардигорам маро омурида ва гиromӣ доштааст»

28. Пас аз [шаҳодати] ӯ бар қавмаш ҳеч сипоҳе аз осмон нафиристодем ва [пеш аз ин низ] фуру фиристанда набудем

29. [Кайфарашон] Чуз як бонги маргбор набуд; пас, ба ногоҳ ҳамагӣ [мурда ва] хомӯш гаштанд

30. Эй афсӯс, бар ин бандагон! Ҳеч паёмбаре ба сӯяшон наёмад, магар он ки масхарааш мекарданд

31. Оё надиданд [ва намедонанд] ки қабл аз онон чи бисёр наслҳоро ҳалок кардаем, ки дигар назди инҳо [ба дунё] бознамегарданд?

ءَاتَّخِذْ مِنْ ذُنُوبِهِ ۗ ءَالِهَةً ۚ اِنْ يُّرَدِّنِ
الرَّحْمٰنُ بِضُرٍّ لَا تُغْنِي عَنِّي

شَقَلَعَتْهُمُ شَيْئًا وَلَا يُنْقِدُوْنَ ﴿٢٣﴾

اِنِّي اِذَا لَفِي صَلَٰلٍ مُّبِيْنٍ ﴿٢٤﴾

اِنِّي ءَاَمَنْتُ بِرَبِّكُمْ فَاَسْمِعُوْنَ ﴿٢٥﴾

قِيْلَ اَدْخُلِ الْجَنَّةَ ۗ قَالَ يٰلَيْتَ

قَوْمِي يَعْلَمُوْنَ ﴿٢٦﴾

يٰمَا غَفَرَ لِي رَبِّي وَجَعَلَنِي مِنَ

الْمُكْرَمِيْنَ ﴿٢٧﴾

*وَمَا اَنْزَلْنَا عَلٰى قَوْمِهٖ مِنْ بَعْدِهٖ

مِنْ جُنْدٍ مِّنَ السَّمٰوٰتِ وَمَا كُنَّا

مُنزِلِيْنَ ﴿٢٨﴾

اِنْ كَانَتْ اِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَاِذَا

هُمُ خٰلِدُوْنَ ﴿٢٩﴾

يٰحَسْرَةً عَلٰى الْعِبَادِ ۗ مَا يٰتِيهِمْ مِّنْ

رَّسُوْلٍ اِلَّا كَانُوْا بِهٖ يَسْتَهْزِءُوْنَ ﴿٣٠﴾

اَلَمْ يَرَوْا كَمْ اَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّنْ

الْقُرُوْنِ اَنَّهُمْ اِلَيْهِمْ لَا

يَرْجِعُوْنَ ﴿٣١﴾

32. Ва [рӯзи қиёмат] ҳеч кас нест,
магар он ки ҳамагӣ назди Мо эҳзор
мешаванд

وَإِنْ كُلُّ لَمَّا جَمِيعٌ لَدَيْنَا
مُحْضَرُونَ ﴿٣٢﴾

33. Барои онон [ки қиёматро бовар
надоранд] замини хушк нишонае
[ибратомӯз] аст: Мо он [замин]-ро
зинда кардем ва аз [хоки] он донаҳое
рӯёнидем, ки [махлуқоти илоҳӣ] аз он
меҳӯранд

وَأَيُّهُ لَهُمُ الْأَرْضُ الْمَيْتَةُ أَحْيَيْنَاهَا
وَأَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا فَمِنْهُ
يَأْكُلُونَ ﴿٣٣﴾

34. Ва дар он [замин] боғҳое аз нахл
ва ангур падида овардем ва дар он
чашмаҳо равон сохтем

وَجَعَلْنَا فِيهَا جَنَّاتٍ مِنْ نَخِيلٍ
وَأَعْنَابٍ وَفَجَّرْنَا فِيهَا مِنَ
الْعُيُونِ ﴿٣٤﴾

35. То мардум аз мевааш бихӯранд,
дар ҳоле ки ин [махсулот, ҳосили
талоши онҳо нест ва онҳо]-ро бо
дастони худ амал наовардаанд. Пас,
оё сипос намегузоранд?

لِيَأْكُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ وَمَا عَمِلَتْهُ
أَيْدِيهِمْ أَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴿٣٥﴾

36. Пок ва муназзаҳ аст, он
[Парвардигоре] ки ҳамаи нару
модаҳоро офарида аст; аз он чи замин
мерӯёнад [ғиёҳону дарахтон] ва аз
худашон [инсонҳо] ва аз он чи
намедонанд

سُبْحَانَ الَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا
مِمَّا تُثْبِتُ الْأَرْضُ وَمِنْ أَنْفُسِهِمْ
وَمِمَّا لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٦﴾

37. Ва шаб барои онон нишонае [дигар
аз қудрати илоҳӣ] аст, [ки] рӯзро аз он
барканор мекунем ва ногаҳон [ҳама]
дар торикӣ фуру мераванд

وَأَيُّهُ لَهُمُ اللَّيْلُ نَسَلَخَ مِنْهُ النَّهَارَ
فَإِذَا هُمْ مُظْلِمُونَ ﴿٣٧﴾

38. Ва хуршед [низ пайваста] ба сӯйи
қароргоҳаш дар ҳаракат аст. Ин
тақдири [Парвардигори]
шикастнопазиру доност

وَالشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ لَهَا ذَلِكَ
تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿٣٨﴾

39. Ва барои моҳ [низ] манзилгоҳҳое муқаррар намудаем, то [саранҷом аз курси комил ба ҳилол ва] ба шакли шоҳаи хушки хурмо бозгардад

وَأَلْقَمَرَ قَدْرَنَهُ مَنَازِلَ حَتَّىٰ عَادَ
كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيمِ ﴿٣٩﴾

40. На хуршедро сазовор аст, ки [дар сайри худ] ба моҳ бирасад в на шаб бар рӯз пешӣ мегирад; ва ҳар як аз [ситорау сайёра] дар мадоре шиноваранд

لَا السَّمْسُ يَتَّبِعِي لَهَا أَنْ تُدْرِكَ
الْقَمَرَ وَلَا اللَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِ وَكُلُّ
فِي فَلَكٍ يَسْبُحُونَ ﴿٤٠﴾

41. Нишонае [дигар аз қудрати Парвардигор] барои онон ин аст, ки падаронашонро дар киштӣ анбошта [аз сарнишин ва бор] ҳамл кардем

وَأَيُّهُ لَهُمْ أَنَا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ فِي
الْفُلْكِ الْمَشْحُونِ ﴿٤١﴾

42. Ҳамчунин, барояшон чизе ҳаммонанди он [киштӣ] офаридаем, ки савораш шаванд

وَحَلَقْنَا لَهُمْ مِّن مِّثْلِهِ مَا
يَرْكَبُونَ ﴿٤٢﴾

43. Агар бихоҷем, ғарқашон мекунем; дар ин сурат, на фарёдрасе доранд ва на [аз тақдири илоҳӣ] раҳой меёбанд

وَإِنْ نَشَاءُ نُغْرِقُهُمْ فَلَا صَرِيحَ لَهُمْ
وَلَا هُمْ يُنْقَدُونَ ﴿٤٣﴾

44. Магар ин ки раҳмате аз ҷониби Мо [бинанд] ва баҳрамандӣ [аз неъматҳои дунё] то замоне [муайян шомили ҳолашон шавад]

إِلَّا رَحْمَةً مِنَّا وَمَتَاعًا إِلَىٰ حِينٍ ﴿٤٤﴾

45. Ва чун ба онон [мушрикони] гуфта мешавад: «Аз он чи пешорӯи шумост [азоби охират] ва он чи пушти сар мегузored [сахтиҳои дунё] парво кунед; бошад, ки мавриди раҳмат қарор гиред», [итоат намекунанд]

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّقُوا مَا بَيْنَ
أَيْدِيكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ
تُرْحَمُونَ ﴿٤٥﴾

46. Ҳеч нишонае аз нишонаҳои [қудрат ва бузургии] Парвардигорашон бар онон арза намегардад, магар он ки аз он рӯй мегардонанд

وَمَا تَأْتِيهِمْ مِّنْ آيَةٍ مِّنْ آيَاتِ
رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤٦﴾

47. Ва чун ба онон гуфта мешавад: «Аз он чи Аллоҳ таоло рӯзиятон кардааст, инфоқ кунед», касоне, ки куфр варзидаанд, ба онон, ки имон овардаанд мегӯянд: «Оё ба касе ғизо бидиҳем, ки агар Аллоҳ таоло мехост, [Худ] ба ӯ ғизо медод? Шумо чуз дар гумроҳии ошкор нестед»

48. Ва [бо тамасхур ба муъминон] мегӯянд: «Агар ростгӯед, ин ваъда [қиёмат] кай хоҳад буд?»

49. [Ин мункирони қиёмат] чуз дар интизори як бонги маргбор нестанд, ки ногаҳон, дар ҳоле ки саргарми ҷидол [дар умури дунё] ҳастанд, ононро фаро гирад

50. Пас, [дар он ҳангом] наметавонанд [ба касе] васият кунанд ва на ба сӯи хонаводаи худ бозгарданд

51. Ва [ҳангоме ки барои дувумин бор] дар сур дамида шавад ва ногаҳон аз қабрҳояшон [берун меоянд ва] ба сӯи Парвардигорашон мешитобанд

52. [Ва бо нобоварӣ] Мегӯянд: «Вой бар мо! Чи касе моро аз қабрҳоямон барангехт?» [Ба онон гуфта мешавад] «Ин ҳамон [рӯзе] аст, ки [Парвардигори] Раҳмон ваъда дода буд; ва паёмбарон [дар ин бора] рост мегуфтанд

53. [Барангехтани мурдагон аз гӯр] Чуз як бонги ҳавлнок [дувумин дамидани сур] нест ва ногаҳон ҳамаро назди Мо ҳозир мекунанд

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْطَعِمُ مَنْ لَوْ يَتَاءُ اللَّهُ أَطَعَمَهُ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٥٧﴾

وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٥٨﴾

مَا يَنْظُرُونَ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً تَأْخُذُهُمْ وَهُمْ يَخِصِّمُونَ ﴿٥٩﴾

فَلَا يَسْتَطِيعُونَ تَوْصِيَةً وَلَا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ يَرْجِعُونَ ﴿٦٠﴾

وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَإِذَا هُمْ مِنَ الْأَجْدَاثِ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يَنْسِلُونَ ﴿٦١﴾

قَالُوا يَا وَيْلَنَا مَنْ بَعَثَنَا مِنْ مَرْقَدِنَا ۗ هَذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمَنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُونَ ﴿٦٢﴾

إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ ﴿٦٣﴾

54. Пас, [бидонед, ки] имрӯз, ба ҳеч кас ситае намешавад ва чуз дар баробари он чи [дар дунё] кардаед, ҷазо намебинед

فَالْيَوْمَ لَا تُظَلَّمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَلَا تُجْرُونَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٤﴾

55. Бе тардид, аҳли биҳишт имрӯз бо шодмонӣ саргарм [-и неъматҳои илоҳӣ] ҳастанд

إِنَّ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ الْيَوْمَ فِي شُغْلٍ فَكِهِونَ ﴿٥٥﴾

56. Онон ва ҳамсаронашон дар сояҳо [-и густурдаи биҳишти] бар тахтҳо тақя задаанд

هُمْ وَأَزْوَاجُهُمْ فِي ظِلِّ عَلَى الْأَرَائِكِ مُتَكِيُونَ ﴿٥٦﴾

57. Дар он ҷо [ҳар гуна] мева ва ҳар чи бихоҳанд, барояшон [фароҳам] ҳаст

لَهُمْ فِيهَا فَكِهَةٌ وَلَهُمْ مَا يَدْعُونَ ﴿٥٧﴾

58. [Бартар аз ин неъматҳо] саломест, ки сухани Парвардигори меҳрубон аст

سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ ﴿٥٨﴾

59. [Он гоҳ ба мушрикони хитоб мешавад] «Эй гунаҳкорон, имрӯз [аз муъминон] ҷудо шавед

وَأَمْتَرُوا الْيَوْمَ أَيُّهَا الْمَجْرُمُونَ ﴿٥٩﴾

60. Эй фарзандони Одам, оё бо шумо паймон набастам [ва фармон надодам], ки шайтонро напарастед, [ки] қатъан ӯ душмани ошқори шумост?

*أَلَمْ أَعْهَدَ إِلَيْكُمْ بَيْتِي عَادِمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿٦٠﴾

61. Ва ин ки [танҳо] Маро бипарастед, [ки] роҳи рост ҳамин аст?

وَأَنْ أَعْبُدُونِي هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٦١﴾

62. Ва бе тардид, шайтон бисёре аз шуморо гумроҳ сохт. Оё андеша намекардед?

وَلَقَدْ أَضَلَّ مِنْكُمْ جِبِلًّا كَثِيرًا أَفَلَمْ تَكُونُوا تَفْقَهُونَ ﴿٦٢﴾

63. Ин [ҳамон] дузахест, ки ба шумо ваъда дода мешуд

هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ﴿٦٣﴾

64. Имрӯз ба сазои он ки куфр меварзидед, ба он [оташ] ворид шавед»

أَصْلَوْهَا الْيَوْمَ بِمَا كُنْتُمْ
تَكْفُرُونَ ﴿٦٤﴾

65. Имрӯз бар даҳонҳояшон муҳр мениҳем ва дастҳояшон бо Мо сухан мегӯянд ва пойҳояшон ба он чи мекарданд, гувоҳӣ медиҳанд

الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا
أَيْدِيهِمْ وَنَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا
يَكْسِبُونَ ﴿٦٥﴾

66. Ва агар бихоҳем, бе тардид, чашмонашонро маҳв мекунем, пас, [бо чашми баста] ба сӯйи [пули] сирот [аз якдигар] пешӣ мегиранд [то ба биҳишт роҳ ёбанд]; аммо магар кучоро мебинанд?

وَلَوْ نَشَاءُ لَطَمَسْنَا عَلَىٰ أَعْيُنِهِمْ
فَأَسْتَبَقُوا الصِّرَاطَ فَأَنَّى
يُبْصِرُونَ ﴿٦٦﴾

67. Ва агар бихоҳем [зоҳирашонро тағйир медиҳем ва चुнон] ононро дар ҷои худ масх [ва замингир] мекунем, ки натавонанд гоме ба пеш бигузоранд ё ба ақиб бозгарданд

وَلَوْ نَشَاءُ لَمَسَخْنَاهُمْ عَلَىٰ مَكَانَتِهِمْ
فَمَا اسْتَطَعُوا مُضِيًّا وَلَا
يَرْجِعُونَ ﴿٦٧﴾

68. Ва Мо ба ҳар ки умри тӯлонӣ бидиҳем, дар офариниш дигаргунаш мекунем [ва ўро ба натавонии зеҳнӣ ва бадани даврони кӯдакӣ бармегардонем]. Пас, оё [дар бораи қудрати Парвардигор] намеандешанд?

وَمَنْ نُعَمِّرْهُ نُنَكِّسْهُ فِي الْخَلْقِ أَفَلَا
يَعْقِلُونَ ﴿٦٨﴾

69. Ва Мо ба ў [Муҳаммад] шеър наомӯхтаем ва [шоирӣ] шоистаи ў нест. Ин [ки омӯхтаем, чизе] нест, магар андарз ва Қуръоне равшан

وَمَا عَلَّمْنَاهُ الشِّعْرَ وَمَا يَنْبَغِي لَهُ
إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ وَقُرْءَانٌ مُّبِينٌ ﴿٦٩﴾

70. То ҳар киро зинда [-дил] бошад, бим диҳад ва азоб бар кофирон муҳаққақ гардад

لَيُنذِرَ مَنْ كَانَ حَيًّا وَيَحِقُّ الْقَوْلُ
عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٧٠﴾

71. Оё надидаанд, ки Мо аз он чи дастхоямон сохтааст, чаҳорпоёне барояшон офаридаем, ки молики онҳо ҳастанд?

مَلِكُونَ ﴿٧١﴾

72. Ва онҳоро дар хидмати эшон гузоштаем, то бар бархе савор шаванд ва аз [гушти] бархе тағзия кунанд

وَذَلَّلْنَاهَا لَهُمْ فَمِنْهَا رَكُوبُهُمْ وَمِنْهَا يَأْكُلُونَ ﴿٧٢﴾

73. Ва аз он [ҳайвонот] баҳраҳои дигар ва нӯшиданиҳое [шир] доранд. Пас, оё сипос намегузоранд?

وَلَهُمْ فِيهَا مَنَافِعُ وَمَسَارِبٌ أَفْلا يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾

74. [Бо ин ҳама неъмат мушрикон] ба ҷои Аллоҳ таоло маъбудоне баргузидаанд; ба ин умед, ки [аз сӯйи онҳо] ёрӣ шаванд

وَأَتَّخِذُوا مِن دُونِ اللَّهِ عَالِهَةً لَّعَلَّهُم يُبْصِرُونَ ﴿٧٤﴾

75. Он [маъбудҳои бечон] қодир ба ёриашон нестанд; ва ин [мушрикон дар қиёмат] лашкаре барои онҳо [бутҳо] хоҳанд буд, ки [ҳамагӣ дар оташи дузах] эҳзор мешаванд

لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَهُمْ وَهُمْ لَهُمْ جُنْدٌ مُّحْضَرُونَ ﴿٧٥﴾

76. [Эй Паёмбар] сухани онон туро ғамгин насозад. Бе тардид, Мо он чиро пинҳон мекунам ва ошкор месозанд, [ба хубӣ] медонем

فَلَا يَخْزِنَكَ قَوْلُهُمْ إِنَّا نَعْلَمُ مَا يُبْصِرُونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٦﴾

77. Оё инсон надидааст, ки Мо ўро аз нутфае офаридаем [он гоҳ мароҳили рушдро тай кард ва] сипас душмане ошкор шуд?

أَوَلَمْ يَرَ الْإِنْسَنُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِن نُّطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُّبِينٌ ﴿٧٧﴾

78. Ва барои Мо мисоле зад ва офариниши хешро фаромӯш кард [ва] гуфт: «Чи касе ин устухонҳоро [дубора] зинда мекунад, дар ҳоле ки пӯсидааст?»

وَضَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ. قَالَ مَنْ يُحْيِي الْعِظْمَ وَهِيَ رَمِيمٌ ﴿٧٨﴾

79. Бигӯ: «ҳамон касе зиндааш мекунад, ки нахустин бор онро падидавард ва ӯ ба ҳар офаринише доност

80. Ҳамон ки аз дарахти сабз оташе бароятон падидавард ва шумо [дар сурати ниёз] худ аз он [дарахт] оташ меафрӯсед»

81. Оё касе, ки осмонҳо ва заминро офаридааст, наметавонад ҳаммонанди инҳоро [пас аз маргашон дубора] биофаринад? Оре [метавонад] ва ӯ Офаринандаи доност

82. Фармони ӯ чун чизеро ирода кунад, танҳо ин аст, ки ба он мегӯяд: «Мавҷуд шав»; пас, [бедиранг] мавҷуд мешавад

83. Пас, пок ва муназзаҳ аст Парвардигоре, ки [ҳокимият ва] ихтиёри ҳама чиз ба дасти ӯст ва [ҳамагӣ] ба сӯи ӯ бозгардонида мешавад

قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ
وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ ﴿٧٩﴾

الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ مِنَ الشَّجَرِ
الْأَخْضَرِ نَارًا فَإِذَا أَنْتُمْ مِنْهُ
توقنون ﴿٨٠﴾

أَوَلَيْسَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ بِقَدِيرٍ عَلَىٰ أَنْ يَخْلُقَ
مِثْلَهُمْ بَلَىٰ وَهُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ ﴿٨١﴾

إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ
لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٨٢﴾

فَسُبْحَانَ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ
شَيْءٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٣﴾

Сураи Соффот الصفات

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Савганд ба фариштагони саф ба саф [ки барои парастиши Парвардигор истодаанд]

وَالصَّفَّاتِ صَفًّا ①

2. Ва савганд ба фариштагоне, ки абрҳоро меронанд

فَالرَّجْرَاتِ رَجْرًا ②

3. Ва савганд ба фариштагоне, ки Қуръон тиловат мекунанд

فَالْتَلَيْتِ ذِكْرًا ③

4. [ки] Бе тардид, маъбуди шумо яктост

إِنَّ إِلَهَكُمْ لَوَاحِدٌ ④

5. [Ҳамон] Парвардигори осмонҳову замин ва он чи миёни онҳост ва Парвардигори [хуршед дар ғурубгоҳҳо ва] тулуъгоҳҳо

رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا
وَرَبُّ الْمَشْرِقِ ⑤

6. Ба ростӣ, ки Мо осмони дунёро бо зевари ситорагон ороестем

إِنَّا زَيْنَا السَّمَاءِ الدُّنْيَا بِزِينَةِ
الْكَوَاكِبِ ⑥

7. Ва онро аз [дастрасии] ҳар шайтони саркаш ҳифз кардем

وَحِفْظًا مِّنْ كُلِّ شَيْطَانٍ مَّارِدٍ ⑦

8. [Он шаётин ҳаргиз] наметавонанд [суханони фариштагони] олами болоро бишунаванд ва аз ҳар сӯ [бо шаҳобҳои оташин] тирборон мешаванд

لَا يَسْمَعُونَ إِلَى الْأَمَلِ الْأَعْلَى
وَيُقَدِّفُونَ مِنْ كُلِّ جَانِبٍ ⑧

9. [Аз вуруди онон ба олами фариштагон ҷилавгирӣ мешавад ва ҳамвора ба] ақиб ронда мешаванд ва азоби ҷовидон [дар пеш] доранд

دُحُورًا وَلَهُمْ عَذَابٌ وَاصِبٌ ⑨

10. Магар касе, ки ногаҳон чизе [аз гуфтугӯи фариштагон]-ро дуздида гӯш диҳад, ки [дар ин сурат] шаҳоби дурахшон ўро дунбол мекунад

إِلَّا مَنْ خَطَفَ أَلْخَطَفَةَ فَاتَّبَعَهُ
شِهَابٌ نَاقِبٌ ﴿١٠﴾

11. Аз онон [қофирон] бипурс, ки оё офариниши [пайкарҳои] онон сахттар аст ё он чи ки Мо [аз замини осмонҳо ва ҷаҳони бекарон] офаридаем; [дар ҳоле ки] Мо онҳоро аз гили [беарзиш ва] часпида падид овардем

فَأَسْتَفْتِهِمْ أَهَمْ أَشَدُّ خَلْقًا أَمْ مَنْ خَلَقْنَا إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِنْ طِينٍ
لَّازِبٍ ﴿١١﴾

12. Ту [аз инкори онон] дар шигифти ва онҳо [низ суханонатро дар бораи қиёмат] масхара мекунанд

بَلْ عَجِبْتَ وَيَسْخَرُونَ ﴿١٢﴾

13. Ва чун панд дода шаванд, намепазиранд

وَإِذَا ذُكِّرُوا لَا يَذْكُرُونَ ﴿١٣﴾

14. Ва чун нишонаҳои [дар мавриди ростгӯии Паёмбар] мебинанд, [онро] ба тамасхур мегиранд

وَإِذَا رَأَوْا آيَةً يَسْتَسْخِرُونَ ﴿١٤﴾

15. Ва мегӯянд: «Ин [Қуръон чизе] нест, магар ҷодуе ошкор

وَقَالُوا إِن هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿١٥﴾

16. Оё ҳангоме ки мурдем ва хок ва устухон шудем, барангехта хоҷем шуд?

أَعَدَّا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظْمًا أَعَدْنَا
لَمَبْعُوثُونَ ﴿١٦﴾

17. Оё падарони мо [низ барангехта мешаванд]?»

أَوْعَابًا أَوْنَا الْأَوْلُونَ ﴿١٧﴾

18. Бигӯ: «Оре, шумо, дар ҳоле ки хор ҳастед [зинда мешавед]»

قُلْ نَعَمْ وَأَنْتُمْ دَاخِرُونَ ﴿١٨﴾

19. Пас, [вуқуи қиёмат] танҳо бо як бонг [-и сахмнок] аст ва ногаҳон [ҳама аз қабрҳо берун меоянд ва дар интизори дастури Парвардигор, ваҳшати қиёматро] назорат мекунанд

فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ فَإِذَا هُمْ
يَنْظُرُونَ ﴿١٩﴾

20. Ва мегӯянд: «Вой бар мо! Ин [ҳамон] рӯзи ҷазост»

وَقَالُوا يَوْمَئِذٍ هَذَا يَوْمُ الَّذِينَ ﴿٢٠﴾

21. [Гуфта мешавад: Оре] ин ҳамон рӯзи довариест, ки дурӯғаш меангоштед»

هَذَا يَوْمُ الْفَصْلِ الَّذِي كُنْتُمْ بِهِء
تُكَذِّبُونَ ﴿٢١﴾

22. [Ба фариштагон гуфта мешавад] «Касонеро, ки [бо ширк ба хеш] ситам карданд, ё бо [ҳамфикрон ва] ҳаммонандҳояшон

﴿٢٢﴾ *أَحْشُرُوا الَّذِينَ ظَلَمُوا وَأَزْوَاجَهُمْ
وَمَا كَانُوا يَعْبُدُونَ ﴿٢٢﴾

23. ва он чи ба ҷои Аллоҳ таоло мепарастиданд, гирд оваред ва ба роҳи дузах ҳидояташон кунед

مِن دُونِ اللَّهِ فَأَهْدُوهُمْ إِلَى صِرَاطِ
الْحَجِيمِ ﴿٢٣﴾

24. Ва ононро ниғаҳ доред, ки, ҳатман, [пеш аз рафтан ба дузах] бозхост хоҳанд шуд

وَقَفُّوهُمْ ۖ إِنَّهُمْ مَسْئُولُونَ ﴿٢٤﴾

25. [Аз дузахиён мепурсанд] «Чаро [монанди дунё] аз якдигар ҳимоят намекунед?»

مَا لَكُمْ لَا تَنصُرُونَ ﴿٢٥﴾

26. Балки имрӯз [ҳамагӣ] таслим [-и амри Парвардигор] ҳастанд

بَلْ هُمْ الْيَوْمَ مُسْتَسْلِمُونَ ﴿٢٦﴾

27. Ва сарзанишкунон ба якдигар рӯ меоранд

وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ
يَتَسَاءَلُونَ ﴿٢٧﴾

28. [Ва ба роҳбарон ва бузургони худ] мегӯянд: «Шумо [барои ба куфр кашонондани мо бо иддаои дини ростин ва] аз ҷониби ҳақ ба суроғамон меомадед»

قَالُوا إِنَّا كُنْتُمْ تَأْتُونَنَا عَنِ
الْيَمِينِ ﴿٢٨﴾

29. [Роҳбаронашон] Мегӯянд: «Мо муқассир нестем], балки шумо худ имон надоштед

قَالُوا بَلْ لَمْ تَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٢٩﴾

30. Ва мо ҳеҷ тасаллуте бар шумо надоштем; балки шумо худ гурӯҳи саркаш будед

وَمَا كَانَ لَنَا عَلَيْكُمْ مِّنْ سُلْطٰنٍ
بَلْ كُنْتُمْ قَوْمًا طٰغِيْنَ ﴿٣٠﴾

31. Пас, [акнун] фармони мучозоти Парвардигорамон бар мо муҳаққак шуда ва ба ростӣ, мо [ҳамагӣ азоби дузахро] чашандаем

فَحَقَّ عَلَيْنَا قَوْلُ رَبِّنَا اِذَا
لَدَّايُنُوْنَ ﴿٣١﴾

32. Пас, шуморо гумроҳ намудем [чаро ки] дар ҳақиқат, худ низ гумроҳ будем»

فَاَعْوَيْنٰكُمْ اِذَا كُنَّا عٰلِيْنَ ﴿٣٢﴾

33. Пас, яқинан он рӯз ҳамаи [онон] дар азоб шариканд

فَاِنَّهُمْ يَوْمَئِذٍ فِي الْعَذَابِ
مُشْتَرِكُوْنَ ﴿٣٣﴾

34. Бе тардид, Мо бо гунаҳкорон инчунин [рафтор] мекунем

اِنَّا كَذٰلِكَ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِيْنَ ﴿٣٤﴾

35. Онон буданд, ки чун ба эшон гуфта мешуд: «Маъбуде [барҳақ] ҷуз Аллоҳ таоло нест» саркашӣ [ва такаббур] мекарданд

اِنَّهُمْ كَانُوْۤا اِذَا قِيْلَ لَهُمْ لَا اِلٰهَ اِلَّا
اللّٰهُ يَسْتَكْبِرُوْنَ ﴿٣٥﴾

36. ва мегуфтанд: «Оё мо маъбудонамонро ба хотири [сухани] шоире девона раҳо кунем?»

وَيَقُوْلُوْنَ اِنَّا لَتٰرْكُوْۤا ءَالِهَتِنَا
لِشَاعِرٍ مَّجْنُوْنٍ ﴿٣٦﴾

37. [Чунин нест] балки ӯ ҳақ [тавҳид]-ро оварда ва паёмбарони [пешин] – ро тасдиқ кардааст

بَلْ جَاءَ بِالْحَقِّ وَصَدَقَ
الْمُرْسَلِيْنَ ﴿٣٧﴾

38. Шумо [кофирон], ҳатман, азоби дардноки [дузах]-ро мечашед

اِنَّكُمْ لَدَآئِقُوْۤا الْعَذَابِ الْاَلِيْمِ ﴿٣٨﴾

39. Ва ҷуз [дар баробари] он чи мекардед, мучозот намешавед

وَمَا تُجْزَوْنَ اِلَّا مَا كُنْتُمْ
تَعْمَلُوْنَ ﴿٣٩﴾

40. Ҳама азоб мебинанд, магар бандагони мухлиси Аллоҳ таоло

اِلَّا عِبَادَ اللّٰهِ الْمُخْلِصِيْنَ ﴿٤٠﴾

41. Онон [дар пешгоҳи Парвардигор ризку] рӯзии мушаххасе доранд

أُولَئِكَ لَهُمْ رِزْقٌ مَّعْلُومٌ ﴿١١﴾

42. [Анвои] меваҳо [-ро дар ихтиёр хоҳанд дошт] ва гиromй дошта мешаванд

فَوَاكِهَ وَهُم مُّكْرَمُونَ ﴿١٢﴾

43. Дар боғҳои пурнеъматӣ [биҳишт]

فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿١٣﴾

44. Дар ҳоле ки муқобили якдигар бар тахтҳо [таъа задаанд]

عَلَى سُرُرٍ مُّتَقَابِلِينَ ﴿١٤﴾

45. ҷоме аз шароби ноб [ва зулол] перомунашон мегардонанд

يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِكَأْسٍ مِّن مَّعِينٍ ﴿١٥﴾

46. [Шаробе равшан ва] сафед, ки барои нӯшандагонашон лаззатбахш аст

بِيضَاءَ لَذَّةٍ لِلشَّرِيبِينَ ﴿١٦﴾

47. [Шаробе, ки хуморӣ ва] сардардӣ дар нӯшиданаш нест ва аз он маст намегарданд

لَا فِيهَا غَوْلٌ وَلَا هُمْ عَنْهَا يُنْزَفُونَ ﴿١٧﴾

48. Ва наздашон занони дуруштчашм аст, ки [танҳо ба шавҳарони худ] назар доранд

وَعِنْدَهُمْ قَصْرَاتٌ آلَطْرَفِ عَيْنٍ ﴿١٨﴾

49. [Занон чунон сафедандоманд, ки] гӯё тухм [-и парандагон] ҳастанд [ва зери пар ва боли онҳо аз дастрасии ҳамагон] пинҳон мондаанд

كَأَنَّهُنَّ بَيضٌ مَّكْنُونٌ ﴿١٩﴾

50. [Биҳиштиён дар бораи рӯйдодҳои дунё суҳбат мекунанд ва] бархе аз онон пуршиқунон рӯ ба бархе дигар мекунанд

فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٢٠﴾

51. Яке аз онон мегӯяд: «Ман [дар дунё] ҳамнишине доштам

قَالَ قَائِلٌ مِّنْهُمْ إِنِّي كَانَ لِي قَرِينٌ ﴿٢١﴾

52. [Ū пайваста] Мегуфт: Оё ту воқеан [ба қиёмат] бовар дорӣ?

يَقُولُ أَأَيْتَكَ لَمِنَ الْمُصَدِّقِينَ ﴿٥٢﴾

53. Оё ҳангоме ки мурдем ва хок ва устухон шудем, оё ҳақиқатан [зинда мешавем ва ба хотири корҳоямон] ба мо кайфар медиҳанд?»

أَعَدَّآ مِثْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظْمًا أَأَيْنَا
لَمَدِينُونَ ﴿٥٣﴾

54. [Сипас, ба дӯстони биҳиштиаш] мегӯяд: «Оё [шумо низ ҳамроҳи ман] сар мекашед [то бидонем ū қучост]?»

قَالَ هَلْ أَنْتُمْ مُطَّلِعُونَ ﴿٥٤﴾

55. Он гоҳ худи ū сар мекашад ва ўро дар миёни дузах мебинад

فَأَطَّلَعَ فَرَءَاهُ فِي سَوَاءِ الْجَحِيمِ ﴿٥٥﴾

56. Ба ū мегӯяд: «Ба Аллоҳ таоло савганд, ки наздик буд маро [бо васвасаҳои куфромезат] нобуд сози

قَالَ تَأَلَّهَ إِنْ كِدَتْ لَتُرْدِينَ ﴿٥٦﴾

57. Агар неъматӣ [ҳидоятӣ] Парвардигорам набуд, ман низ аз ҳозиршудагон [дар дузах] будам»

وَلَوْلَا نِعْمَةُ رَبِّي لَكُنْتُ مِنَ
الْمُحْضَرِينَ ﴿٥٧﴾

58. [Он гоҳ ба биҳиштиён мегӯяд] «Оё мо дигар марге нахоҳем дошт

أَفَمَا نَحْنُ بِمَمِينِينَ ﴿٥٨﴾

59. ҷуз марги нахустин, ва азоб намешавем?

إِلَّا مَوْتَنَا الْأُولَىٰ وَمَا نَحْنُ
بِمُعَدِّيَنَ ﴿٥٩﴾

60. Ба ростӣ, ки ин ҳамон комёбии бузург аст

إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٦٠﴾

61. Аҳли амал бояд барои чунин [подош] бикӯшанд

لِمِثْلٍ هَذَا فَلْيَعْمَلِ الْعَامِلُونَ ﴿٦١﴾

62. Оё ин [неъматӣ биҳишт, каримонатар ва] барои пазиروي беҳтар аст ё дарахти зақум [дар дузах]?

أَذَلِكَ خَيْرٌ نُزُلًا أَمْ شَجَرَةُ
الرَّقُومِ ﴿٦٢﴾

63. Бе тардид, Мо он дарахтро мояи озмоиши ситамгорони [мушрик] додаем [чаро ки мегӯянд: «Ҳеч дарахте дар оташ намерӯяд»]

إِنَّا جَعَلْنَاهَا فِتْنَةً لِلظَّالِمِينَ ﴿٦٣﴾

64. Дар ҳақиқат, он [мояи азоб] дарахте аст, ки аз жарфои дузах мерӯяд

إِنَّهَا شَجَرَةٌ تَخْرُجُ فِي أَصْلِ الْجَحِيمِ ﴿٦٤﴾

65. Меваҳояш [чунон бадманзар аст, ки] гӯё сарҳои шаётин аст

طَلَعَهَا كَأَنَّهٗ رُءُوسُ الشَّيَاطِينِ ﴿٦٥﴾

66. Онон [дузахиён] аз [меваҳои талхи] он мехӯранд ва шикамҳоро аз онҳо анбошта мекунанд

فَإِنَّهُمْ لَا يَكُلُونَ مِنْهَا فَمَا لَئُونٌ مِنْهَا الْبُطُونُ ﴿٦٦﴾

67. Он гоҳ рӯи ин [ғизои нопок, ба чойи нӯшидани] омезаҳои аз оби ҷӯшон доранд

ثُمَّ إِنَّ لَهُمْ عَلَيْهَا لَمْوَبًا مِّنْ حَمِيمٍ ﴿٦٧﴾

68. Сипас, яқинан, бозгашташон ба дузах аст

ثُمَّ إِنَّ مَرَجِعَهُمْ لِإِلَى الْجَحِيمِ ﴿٦٨﴾

69. Онон падарони худро гумроҳ ёфтанд

إِنَّهُمْ أَلْفَوْا آبَاءَهُمْ ضَالِّينَ ﴿٦٩﴾

70. Ва [ҳамчунон] дар пайи онон мешитофтанд

فَهُمْ عَلَىٰ آثَارِهِمْ يُهْرَعُونَ ﴿٧٠﴾

71. Ва, ҳатман, қабл аз онон низ бештари пешиниён гумроҳ шуданд

وَلَقَدْ ضَلَّ قَبْلَهُمْ أَكْثَرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٧١﴾

72. Ва бе тардид, Мо миёнашон хушдордихандагон [-и бисёр] фиристодем

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا فِيهِمْ مُّنْذِرِينَ ﴿٧٢﴾

73. Пас, бингар, ки саранчоми хушдорёфтагон чи гуна буд

فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنْذَرِينَ ﴿٧٣﴾

74. [Ҳама гирифтори азоб шуданд]
магар бандагони мухлиси Аллоҳ таоло

إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلِصِينَ ﴿٧٤﴾

75. Нуҳ ба даргоҳи Мо дуо кард ва [Мо]
чи наку иҷобаткунанда будем!

وَلَقَدْ نَادَانَا نُوحٌ فَلَنِعْمَ

الْمُجِيبُونَ ﴿٧٥﴾

76. Ва ӯ ва хонаводаашро [бо ҳамроҳи
муъминон] аз балои бузурги [тӯфон]
начот додем

وَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ

الْعَظِيمِ ﴿٧٦﴾

77. Ва [пас аз тӯфон, фақат пайравони
муъмин ва] хонаводаи ӯро [дар замин]
боқӣ гузоштем

وَجَعَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ هُمُ الْبَاقِينَ ﴿٧٧﴾

78. Ва барояш дар миёни ояндагон
[номи нек] бар ҷой ниҳодем

وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ﴿٧٨﴾

79. Салом [ва ситоиши] ҷаҳониён бар
Нуҳ буд

سَلَّمَ عَلَى نُوحٍ فِي الْعَالَمِينَ ﴿٧٩﴾

80. Ба ростӣ Мо накукоронро, инчунин,
подош медиҳем

إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٠﴾

81. Бе тардид, ӯ аз бандагони
муъмини Мо буд

إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿٨١﴾

82. Он гоҳ дигаронро [ки дар тӯфон
монда буданд] ғарқ кардем

ثُمَّ أَعْرَفْنَا الْآخِرِينَ ﴿٨٢﴾

83. Ва, ҳатман, Иброҳим аз пайравони
ӯ [Нуҳ] буд

* وَإِنَّ مِنْ شِيعَتِهِ لَإِبْرَاهِيمَ ﴿٨٣﴾

84. [Ёд кун аз] ҳангоме ки вай бо дили
пок [ва ҳоли аз ширк] ба [даргоҳи]
Парвардигораш омад

إِذْ جَاءَ رَبَّهُ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿٨٤﴾

85. Он гоҳ ки ба падар ва қавмаш гуфт:
« Чи чизе мепарастед?

إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَاذَا

تَعْبُدُونَ ﴿٨٥﴾

86. Оё ба ҷойи Аллоҳ таоло ин
маъбудони дурӯғинро меҳаҳед?

أَيُّهَا آلهة دُونِ اللَّهِ تُرِيدُونَ ﴿٨٦﴾

87. Гумонатон дар бораи Парвардигори ҷаҳониён чист?»

فَمَا ظَنُّكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٨٧﴾

88. Сипас нигоҳе ба ситорагон афканд [ва андешид]

فَنظَرَ نَظْرَةً فِي الشُّجُومِ ﴿٨٨﴾

89. Ва гуфт: «Ман беморам [ва дар ҷашн ширкат намекунам]»

فَقَالَ إِنِّي سَقِيمٌ ﴿٨٩﴾

90. Мардум ўро тарк карданд ва рафтанд

فَتَوَلَّوْا عَنْهُ مُدْبِرِينَ ﴿٩٠﴾

91. Он гоҳ пинҳонӣ назди бутҳояшон рафт ва [бо тамасхур] гуфт: «Чизе намехўред?

فَرَاغَ إِلَىٰ آلِهِتِهِمْ فَقَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ ﴿٩١﴾

92. Шуморо чи шудааст, ки сухан намегўед?»

مَا لَكُمْ لَا تَنْطِقُونَ ﴿٩٢﴾

93. Сипас бо дасти рости худ зарбаҳои [муҳкам] бар онҳо ворид овард [ва ҷуз бути бузург ҳамаро шикаст]

فَرَاغَ عَلَيْهِمْ ضَرْبًا بِالْيَمِينِ ﴿٩٣﴾

94. Пас, қавмаш шитофтанд ва ба сўйи ў омаданд

فَأَقْبَلُوا إِلَيْهِ يَرْفُُونَ ﴿٩٤﴾

95. [Иброҳим] гуфт: «Оё чизеро, ки худ метарошед, мепарастед?»

قَالَ أَتَعْبُدُونَ مَا تَنْحِتُونَ ﴿٩٥﴾

96. Ва ҳол он ки Аллоҳ таоло [ҳам] шумо ва [ҳам] он чиро анҷом медиҳед офаридааст

وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾

97. [Вақте бутпарастон аз посух дармонданд] Гуфтанд: «Барояш бинои [баланд] бисозед ва ўро дар оташ биафканед»

قَالُوا ابْنُوا لَهُ بُيُوتًا فَأَلْقُوهُ فِي الْجَحِيمِ ﴿٩٧﴾

98. Пас, барои [нобудии] ў найранг хостанд, [вале] Мо ононро паст ва [мағлуб] сохтем [ва оташ бар Иброҳим сард ва беасар шуд]

فَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَسْفَلِينَ ﴿٩٨﴾

99. Ва гуфт: «Ман ба сӯи [сарзамини дигаре барои ибодати] Парвардигорам меравам ва ӯ ҳидоятам хоҳад кард

وَقَالَ إِنِّي ذَاهِبٌ إِلَىٰ رَبِّي

سَيِّهَدِينَ ﴿٩٩﴾

100. Парвардигоро, ба ман [фарзанде] аз шоистагон ато кун»

رَبِّ هَبْ لِي مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٠٠﴾

101. Мо [дуояшро мустаҷоб кардем ва] ўро ба таваллуди писари бурдборе башорат додем

فَبَشِّرْنَاهُ بِعَلِيمٍ حَلِيمٍ ﴿١٠١﴾

102. Ва чун [Исмоил] ба [синни навчавонӣ ва] ҳадди талаш [ва ҳамкорӣ] бо ӯ [Иброҳим] расид, ба вай гуфт: Писарам, дар хоб [ба ман ваҳй мешавад ва] мебинам, ки туро забҳ мекунам. Назарат дар ин бора чист?» [Исмоил] гуфт: «Падарчон, он чиро ки ба ту амр шудааст анҷом бидеҳ. Иншоаллоҳ маро [дар баробари ин фармон] шикебо хоҳӣ ёфт»

فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ السَّعَىٰ قَالَ يَبْنَئِي إِنِّي

أَرَىٰ فِي الْمَنَامِ أَنِّي أَذْبَحُكَ فَانظُرْ

مَاذَا تَرَىٰ قَالَ يَتَأَبَّتْ أَفْعَلُ مَا

تُؤْمَرُ سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ مِنَ

الصَّابِرِينَ ﴿١٠٢﴾

103. Пас, чун ҳар ду таслими [фармони Парвардигор] шуданд ва [Иброҳим] ўро бо гуна [бар ҳоқ] ниҳод

فَلَمَّا أَسْلَمَا وَتَلَّهُ لِلْجَبِينِ ﴿١٠٣﴾

104. Ба ӯ нидо додем, ки «Эй Иброҳим!

وَنَدَيْنَاهُ أَن يَا بَرَاهِيمُ ﴿١٠٤﴾

105. Яқинан хобатро таҳаққуқ бахшидӣ». Мо накуронро чунин подош медиҳем

قَدْ صَدَقْتَ الرَّءْيَا إِنَّا كَذَلِكَ

نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٠٥﴾

106. Бе тардид, ин [хоб] озмоише ошкор буд [ва Иброҳим аз он сарбаланд берун омад]

إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْبَلَاءُ الْمُبِينُ ﴿١٠٦﴾

107. Ва [ҷони] ўро дар баробари қурбонии бузурге бозхаридем

وَقَدَيْنَاهُ بِذَبْحٍ عَظِيمٍ ﴿١٠٧﴾

108. Ва барояш дар миёни ояндагон [номи нек] бар ҷой ниҳодем

وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ﴿١٠٨﴾

109. Салом бар Иброҳим

سَلَّمَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ﴿١٠٩﴾

110. Мо накукоронро чунин подош
медиҳем

كَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١١٠﴾

111. Бе тардид, ӯ аз бандағони
муъмини Мо буд

إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١١﴾

112. Ва ӯро ба [таваллуди] Исҳоқ, ки
паёмбаре аз шоистагон буд, башорат
додем

وَبَشَّرْنَاهُ بِإِسْحَاقَ نَبِيًّا مِّنَ

الصَّالِحِينَ ﴿١١٢﴾

113. [Мо] Ба ӯ ва Исҳоқ баракат додем,
ва [бархе] аз афроди дудмонашон
накукор буданд ва [бархе дигар]
ошкоро нисбат ба хештан ситамгор
буданд

وَبَرَكْنَا عَلَيْهِ وَعَلَىٰ إِسْحَاقَ وَمِن

ذُرِّيَّتِهِمَا مُحْسِنٌ وَظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ

مُتَّبِعٌ ﴿١١٣﴾

114. Ва ба ростӣ, бар Мӯсо ва Ҳорун
миннат ниҳодем

وَلَقَدْ مَنَنَّا عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿١١٤﴾

115. Ва он ду роҳи ҳамроҳи қавмашон аз
андуҳи бузург [ситами Фиръавн ва
хатари ғарқ шудан дар Нил] начот
додем

وَجَعَلْنَاهُمَا قَوْمَهُمَا مِنَ الْكَرْبِ

الْعَظِيمِ ﴿١١٥﴾

116. Ва ёриашон кардем, то пирӯз
шуданд

وَنَصَّرْنَاهُمْ فَاكَانُوا هُمُ الْغَالِبِينَ ﴿١١٦﴾

117. Ва ба он ду китоби равшангар
[Таврот] додем

وَأَتَيْنَاهُمَا الْكِتَابَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿١١٧﴾

118. Ва ба роҳи рост ҳидояташон
кардем

وَهَدَيْنَاهُمَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿١١٨﴾

119. Ва барояшон дар миёни ояндагон
[номи нек] бар ҷой ниҳодем

وَتَرَكْنَا عَلَيْهِمَا فِي الْأَخْرَبِ ﴿١١٩﴾

120. Салом бар Мӯсо ва Ҳорун

سَلَّمَ عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿١٢٠﴾

121. Мо накукоронро чунин подош
медиҳем

إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٢١﴾

122. Бе тардид, он ду бандагони муъмини Мо буданд

إِنَّهُمَا مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٢٢﴾

123. Ва, ҳатман, Илёс [низ] яке аз паёмбарони [Мо] буд

وَإِنَّ إِلْيَاسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٢٣﴾

124. [Ёд кун аз] Ҳангоме ки ӯ ба қавмаш гуфт: «Оё [аз Аллоҳ таоло] парво намекунед?

إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٢٤﴾

125. Оё [бути] «Баъл»-ро [ба парастииш] мехонед ва беҳтарин офарандаро раҳо мекунед?

أَتَدْعُونَ بَعْلًا وَتَذَرُونَ أَحْسَنَ الْخَلْقِينَ ﴿١٢٥﴾

126. Аллоҳ таоло [-ро тарк мекунед], ки Парвардигори шумо ва Парвардигори падаронатон аст»

اللَّهُ رَبُّكُمْ وَرَبَّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٢٦﴾

127. Аммо ӯро дурӯғӯ ангоштанд ва мусалламан, [барои азоб] ҳозир карда мешаванд

فَكَذَّبُوهُ فَإِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿١٢٧﴾

128. Магар бандагони мухлиси Аллоҳ таоло

إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلِصِينَ ﴿١٢٨﴾

129. Мо барояш дар миёни ояндагон [номи нек] бар ҷой ниҳодем

وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ﴿١٢٩﴾

130. Салом бар Илёс

سَلَامٌ عَلَىٰ آلِ يَاسِينَ ﴿١٣٠﴾

131. Ба ростӣ, Мо накукоронро чунин подош медиҳем

إِنَّا كَذَّلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣١﴾

132. Бе тардид, ӯ аз бандагони муъмини Мо буд

إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٣٢﴾

133. Ва ҳатман, Лут [низ] яке аз паёмбарони [Мо] буд

وَإِنَّ لُوطًا لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٣٣﴾

134. [Ёд кун аз] ҳангоме ки ӯ ва ҳамаи хонаводаашро наҷот додем

إِذْ نَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ ﴿١٣٤﴾

135. Магар пиразане, ки аз боқимондагон [дар азоб] буд

إِلَّا عَجُوزًا فِي الْعَجْرِينَ ﴿١٣٥﴾

136. Сипас дигаронро ҳалок кардем

ثُمَّ دَمَرْنَا الْأَخْرِينَ ﴿١٣٦﴾

137. Ва шумо [дар сафар ба сарзамини Шом] субҳгоҳон бар [вайронаҳои шаҳрҳои] онон мегузаред,

وَأَنَّكُمْ لَتَمُرُّونَ عَلَيْهِمْ

مُصْبِحِينَ ﴿١٣٧﴾

138. ва шабонгоҳ. Оё намеандешед [ва ибрат намегиред]?

وَبِالْأَيْلِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٣٨﴾

139. Ва, ҳатман, Юнус [низ] яке аз паёмбарони [Мо] буд

وَإِنَّ يُونُسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٣٩﴾

140. [Ёд кун аз] ҳангоме ки [хашмгин аз куфри қавмаш, бидуни иҷозати Парвардигор] ба киштии анбошта [аз мусофир ва бор] гурехт

إِذْ أَتَى إِلَى الْفُلِّكَ الْمَشْحُونِ ﴿١٤٠﴾

141. Пас, [чун киштӣ дар ҳоли ғарқ шудан буд, Юнус ҳамроҳи мусофирон барои берун андохтани бархе афрод] қуръа андохтанд ва бозанда шуд [ва ўро ба дарё андохтанд]

فَسَاهَمَ فَكَانَ مِنَ الْمُدْحَضِينَ ﴿١٤١﴾

142. Сипас моҳии [бузурге] ўро балғид [фурӯ бурд], дар ҳоле ки [худро ба хотири тарки вазифа] сарзаниш мекард

فَأَلْتَمَمَهُ الْخَوْثُ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴿١٤٢﴾

143. Пас, агар дар зумраи тасбеҳгӯёни [Парвардигор] набуд,

فَلَوْلَا أَنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُسَبِّحِينَ ﴿١٤٣﴾

144. Яқинан, то рӯзе, ки [мардум] барангехта мешаванд, дар шиками он [моҳӣ] боқӣ мемонд

لَلَيْتَ فِي بَطْنِهِ إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٤٤﴾

145. Он гоҳ ўро дар ҳоле ки [заъиф ва] бемор буд ба сарзамини хушк [ва бегиёҳ] афкандем

*فَنَبَذْنَاهُ بِالْعَرَاءِ وَهُوَ سَقِيمٌ ﴿١٤٥﴾

146. Ва бар [сари] ў бутаи каду рӯендем [то аз соя ва меваҳояш баҳра гирад]

وَأَنْبَتْنَا عَلَيْهِ شَجَرَةً مِّنْ

يَقْطِينٍ ﴿١٤٦﴾

147. Ва [дубора] ўро ба сўйи сад ҳазор
нафар ё бештар [ба рисолат]
фиристодем

وَأَرْسَلْنَاهُ إِلَىٰ مِائَةِ أَلْفٍ أَوْ
يَزِيدُونَ ﴿١٤٧﴾

148. Пас, онон имон оварданд ва Мо
низ то муддате [аз неъматҳои зиндагӣ]
баҳрамандашон сохтем

فَعَامَنُوا فَتَعَنَّا لَهُمْ إِلَىٰ حِينٍ ﴿١٤٨﴾

149. Пас, аз эшон [мушрикони] бипурс,
оё духтарҳо барои Парвардигори ту ва
писарҳо барои онҳост?

فَأَسْتَفْتِيهِمَ أَلِزَّيْنَبِ أَمْ أَلْبَنَاتُ لَهُمْ
الْبَنُونَ ﴿١٤٩﴾

150. Оё Мо фариштагонро духтар
офаридем ва онҳо ҳузур доштанд?

أَمْ خَلَقْنَا الْمَلَائِكَةَ إِنثًا وَهُمْ
شَاهِدُونَ ﴿١٥٠﴾

151. Огоҳ бош! Онон аз [рӯи тухмат ва]
дурӯғгӯӣ

أَلَا إِنَّهُمْ مِّنْ إِفْكِهِمْ لَيَقُولُونَ ﴿١٥١﴾

152. мегӯянд: «Аллоҳ таоло фарзанд
дорад» ва, яқинан, дурӯғ мегӯянд

وَلَدَ اللَّهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١٥٢﴾

153. Оё [Аллоҳ таоло] духтаронро бар
писарон тарҷеҳ додааст?

أَصْطَفَىٰ الْبَنَاتِ عَلَىٰ الْبَنِينَ ﴿١٥٣﴾

154. Шуморо чи шудааст? Чи гуна ҳукм
мекунед?

مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿١٥٤﴾

155. Оё [намеандешед ва] панд
намегиред?

أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٥﴾

156. Оё [бар иддаои ботили хеш]
далели равшане доред?

أَمْ لَكُمْ سُلْطٰنٌ مُّبِينٌ ﴿١٥٦﴾

157. Пас, агар ростгӯед, китобатонро
биеваред

فَأَنذَرْنَا بِكَتٰبِكُمْ إِن كُنْتُمْ
صٰدِقِينَ ﴿١٥٧﴾

158. [Мушрикон] байни Ў [Аллоҳ таоло] ва фариштагон, хешовандӣ қоил шудаанд; дар ҳоле ки фариштагон ба яқин медонанд, ки [мушрикон рӯзи қиёмат барои ҳисобрасӣ] эҳзор мешаванд

وَجَعَلُوا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْجَنَّةِ نَسَبًا
وَلَقَدْ عَلِمْتِ الْجِنَّةَ إِنَّهُمْ
لَمَحْضُرُونَ ﴿١٥٨﴾

159. Аллоҳ таоло аз он чи [мушрикон] тавсиф мекунад, муназзаҳ аст

سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُصِفُونَ ﴿١٥٩﴾

160. [Мардум дар тавсифи Парвардигор, сухани газоф мегӯянд] магар бандагони мухлиси Аллоҳ таоло

إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلِصِينَ ﴿١٦٠﴾

161. Пас, шумо [мушрикон] ва он чи мепарастед,

فَأنتكم وما تعبدون ﴿١٦١﴾

162. [ҳаргиз] гумроҳгари [касе аз дини ҳақ] нестед

مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ بِفِتْنِينَ ﴿١٦٢﴾

163. Магар он ки [ба тақдири илоҳӣ] аҳли дузах бошад

إِلَّا مَنْ هُوَ صَالِ الْجَحِيمِ ﴿١٦٣﴾

164. Ва [фариштагон мегӯянд]: « Ҳеч як аз мо нест, магар он ки мақоми мушаххасе [дар пешгоҳи илоҳӣ] дорад

وَمَا مِنَّا إِلَّا لَهُ مَقَامٌ مَّعْلُومٌ ﴿١٦٤﴾

165. Моем, ки [барои парастии ва ниёиш ба даргоҳи Парвардигор] ба саф истодаем

وَأِنَّا لَنَحْنُ الصّٰفُّوْنَ ﴿١٦٥﴾

166. Ва бе тардид, моем, ки тасбеҳгӯи [ӯ] ҳастем»

وَأِنَّا لَنَحْنُ الْمُسَبِّحُونَ ﴿١٦٦﴾

167. Ва [кофирон, пеш аз биъсат] ҳамвора мегуфтанд:

وَإِنْ كَانُوا لَيَقُولُونَ ﴿١٦٧﴾

168. «Агар китобе аз [китобҳои осмониӣ] пешиниён наздамон буд,

لَوْ أَنَّ عِنْدَنَا ذِكْرًا مِّنَ الْأَوَّلِينَ ﴿١٦٨﴾

169. яқинан, аз бандагони мухлиси Аллоҳ таоло мешудем»

لَكُنَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلِصِينَ ﴿١٦٩﴾

170. Аммо [ҳангоме ки паёмбар бо Қуръон ба сӯяшон омад, ҳаққонияти] онро инкор карданд; пас, ба зудӣ [натиҷаи ин корашонро] хоҳанд донист

فَكَفَرُوا بِهِ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿١٧٠﴾

171. Ва ҳатман суҳанони Мо дар бораи бандагони фиристодаамон аз пеш содир шудааст

وَلَقَدْ سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا لِعِبَادِنَا
الْمُرْسَلِينَ ﴿١٧١﴾

172. Онон, ҳатман, аз ҷониби Мо ёрӣ шудаанд

إِنَّهُمْ لَهُمُ الْمَنْصُورُونَ ﴿١٧٢﴾

173. Ва бе тардид, лашкари Мо пирӯзанд

وَإِنَّ جُنَدَنَا لَهُمُ الْغَالِبُونَ ﴿١٧٣﴾

174. Пас, [эй Паёмбар] то муддате аз онон [мушрикони] рӯй бигардон

فَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿١٧٤﴾

175. Ва ононро [дар ҳангоми нузули азоб] бингар; пас, ба зудӣ худ [низ натиҷаи куфрашонро] хоҳанд дид

وَأَبْصِرْهُمْ فَسَوْفَ يُبْصِرُونَ ﴿١٧٥﴾

176. Оё онон азоби моро ба шитоб хосторанд?

أَفِعْدَابِنَا يُسْتَعْجِلُونَ ﴿١٧٦﴾

177. Он гоҳ ки [азоби илоҳӣ] бар хонаҳояшон фуруд ояд, чи бад аст бомдоди ҳушдорёфтагон!

فَإِذَا نَزَلَ بِسَاحَتِهِمْ فَسَاءَ صَبَاحُ
الْمُنذِرِينَ ﴿١٧٧﴾

178. Ва то муддате аз онон рӯй бигардон

وَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿١٧٨﴾

179. Ва ононро [дар ҳангоми нузули азоб] бингар; пас, ба зудӣ худ [низ натиҷаи куфрашонро] хоҳанд дид

وَأَبْصِرْ فَسَوْفَ يُبْصِرُونَ ﴿١٧٩﴾

180. Пок ва муназзаҳ аст Парвардигорат - Парвардигори иззат ва қудрат-аз он чи [мушрикони ба дурӯғ] васф мекунанд

سُبْحٰنَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا
يَصِفُونَ ﴿١٨٠﴾

181. Ва салом бар паёмбарон

وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ ﴿١٨١﴾

182. Ва сипос [ва ситоиш] аз они
Аллоҳ таоло- Парвардигори чаҳониён-
аст

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٨٢﴾

Сураи Сод ۷

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Сод. Савганд ба Қуръони пандомӯз
[ки Аллоҳ таоло ҳеч шарике надорад]

2. Аммо кофирон гирифтори таассуб [-
у чоҳилият] ва ситезанд

3. Чи бисёр наслҳои кофирро пеш аз
онон ҳалок кардем, ки [дар ҳангоми
нузули азоб] фарёд мезаданд, аммо
[он замон дигар] ҳангоми начот набуд

4. Мушрикони аз ин ки бимдиҳандае аз
миёни худашон ба суроғашон
омадааст, ибрази шигифтӣ карданд ва
гуфтанд: «Ин мард чодугару дурӯғуст

5. Оё ба чойи маъбудони мухталиф
маъбуде ягона қарор додааст?
Воқеан, кори аҷибест аст»

6. Бузургонашон ба по хостанд [ва ба
пайравони худ гуфтанд]: «Биравед ва
бар [парастину ҳифзи] маъбудонатон
истодагарӣ кунед. Бе тардид,
[Муҳаммад бо] ин кор хостааст [ки
шуморо гумроҳ кунад ва худро ба
раёсат бирасонад]

7. Мо ин [назарияи тавҳид]-ро ҳатто
дар оини масеҳият ҳам нашондаем.
Ин сухан чуз дурӯғ [чизе] нест

صَّ وَالْفُرْعَانَ ذِي الذِّكْرِ ﴿١﴾

بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي عِزَّةٍ

وَشِقَاقٍ ﴿٢﴾

كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِّن قَرْنٍ

فَتَادُوا وَآلَاتٍ حِينَ مَنَاصٍ ﴿٣﴾

وَعَجِبُوا أَنْ جَاءَهُمْ مُنذِرٌ مِّنْهُمْ

وَقَالَ الْكٰفِرُونَ هَذَا سِحْرٌ

كَذٰبٌ ﴿٤﴾

أَجَعَلَ الْآلِهَةَ إِلٰهًا وَحِدًا إِنَّ هٰذَا

لَشَيْءٌ عَجَابٌ ﴿٥﴾

وَأَنْطَلَقَ الْمَلَأُ مِنْهُمْ أَنْ آمَسُوا

وَأَصْبِرُوا عَلٰٓىٰ ءِآلِهَتِكُمْ إِنَّ هٰذَا

لَشَيْءٌ يُرَادُ ﴿٦﴾

مَا سَمِعْنَا بِهٰذَا فِي الْمِلَّةِ الْآخِرَةِ

إِنَّ هٰذَا إِلَّا خَيْلٌ ﴿٧﴾

8. Оё аз миёни [ҳамаи] мо Қуръон ба ӯ нозил шудааст»? [Чунин нест, ки онон мегӯянд] Балки онон дар [асли] ваҳйи Ман тардид доранд ва ҳанӯз азоби Маро начашидаанд

أُنزِلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ مِنْ بَيْنِنَا بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ مِنْ ذِكْرِي بَل لَّئِنَا يَدُوقُوا عَذَابِ ۝۸

9. Оё ганчинаҳои раҳмати Парвардигори шикастнопазири бахшандаат наздашон ҳаст?

أَمْ عِنْدَهُمْ خَزَائِنُ رَحْمَةِ رَبِّكَ الْعَزِيزِ الْوَهَّابِ ۝۹

10. Оё фармонравои осмонҳо ва замин ва байни онҳо ҳастанд? [Агар чунин аст] Бо васоил [-у имконоти худ ба осмон] авҷ бигиранд [ва монеи нузули ваҳй гарданд]

أَمْ لَهُمْ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فَلْيَرْتَقُوا فِي الْأَسْبَابِ ۝۱۰

11. [Ин кофирон] Лашкаре шикастхӯрда аз чумла соири гурӯҳҳо [ва аҳоби мухолифи паёмбарон] ҳастанд

جُنُودٌ مَّا هُنَالِكَ مَهْزُومٌ مِنَ الْأَحْزَابِ ۝۱۱

12. Пеш аз онон низ қавми Нуҳ ва Од ва Фиръавни соҳибсипоҳ низ [паёмбарони Моро] такзиб карданд

كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٌ وَفِرْعَوْنُ ذُو الْأَوْتَادِ ۝۱۲

13. Қавми Самуд ва қавми Лут ва асҳоби Айка [қавми Шуайб] низ аз он гурӯҳҳо буданд [ки паёмбаронро такзиб карданд]

وَمُودُ وَقَوْمُ لُوطٍ وَأَصْحَابُ لَيْكَةِ أُولَئِكَ الْأَحْزَابُ ۝۱۳

14. Ҳар як [аз ин гурӯҳҳо] паёмбарон [-и худ]-ро такзиб карданд ва кайфари ман [дар мавридашон] таҳаққуқ ёфт

إِنْ كُلِّ إِلَّا كَذَّبَ الرُّسُلَ فَحَقَّ عِقَابِ ۝۱۴

15. Инон фақат бонге саҳмнокро интизор мекашанд, ки ҳеҷ бозгаште надорад

وَمَا يَنْظُرُ هَتُوْلَاءِ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً مَّا لَهَا مِنْ فَوَاقِ ۝۱۵

16. [Бо тамасхур] Мегӯянд:
«Парвардигоро, пеш аз фаро
расидани рӯзи ҳисоб баҳраи моро [аз
азоб] ба шитоб бидеҳ»

17. [Эй паёмбар] Дар баробари
гуфторашон шикебо бош ва аз Довуд,
бандаи тавонманди Мо ёд кун, ки
ҳамвора [бо тавба ва анҷоми кори
хайр ба даргоҳи мо] бозмегашт

18. Мо кӯҳхоро ба ӯ ба хидмат
гумоштем, ки ҳамнаво бо ӯ шомгоҳон
ва бомдодон [Парвардигорро] тасбеҳ
мегуфтанд

19. Ва парандагонро [низ ба хидмат
гумоштем], ки гирд меомаданд ва
ҳамагӣ мутеаш буданд [ва бо вай дар
зикри Парвардигор ҳамовозӣ
мекарданд]

20. Мо фармонравоиашро устувор
намудем ва ба ӯ паёмбарӣ ва каломе
файсалабахш ато кардем

21. Оё хабари афроде ба ту
расидааст, ки барои додхоҳӣ [ба
суроғи Довуд омаданд ва] аз девори
ибодатгоҳаш боло рафтанд?

22. Чун [бидуни иттилоъ] бар Довуд
ворид шуданд, аз диданашон ба
ваҳшат афтод; онон гуфтанд: «Натарс,
мо ду нафари шоқӣ [шикояткунанда]
ҳастем, ки яке бар дигаре ситам
кардааст. Миёнамон ба адолат доварӣ
кун ва аз ҳақ дур нашав ва моро ба
роҳи рост ҳидоят кун»

وَقَالُوا رَبَّنَا عَجَلْ لَنَا قَطَنًا قَبْلَ
يَوْمِ الْحِسَابِ ﴿١٦﴾

أَصْبِرْ عَلَيَّ مَا يَقُولُونَ وَأَذْكُرْ
عِبْدَنَا دَاوُدَ ذَا الْأَيْدِ إِنَّهُ
رَءْوَابٌ ﴿١٧﴾

إِنَّا سَخَرْنَا الْجِبَالَ مَعَهُ يُسَبِّحُنَّ
بِالْعَشِيِّ وَالْإِشْرَاقِ ﴿١٨﴾

وَالظَّيْرَ مَحْشُورَةً كُلٌّ لَهُ أَوَابٌ ﴿١٩﴾

وَسَدَدْنَا مُلْكَهُ وَءَاتَيْنَاهُ الْحِكْمَةَ
وَفَضَّلْنَا الْخِطَابِ ﴿٢٠﴾

*وَهَلْ أَتَاكَ نَبَأُ الْخَضْمِ إِذْ
تَسَوَّرُوا الْمِحْرَابِ ﴿٢١﴾

إِذْ دَخَلُوا عَلَى دَاوُدَ فَفَزِعَ مِنْهُمْ
قَالُوا لَا تَخَفْ خَصْمَانِ بَغَى
بَعْضُنَا عَلَى بَعْضٍ فَأَحْكُم بَيْنَنَا
بِالْحَقِّ وَلَا تُشْطِطْ وَاهْدِنَا إِلَى
سَوَاءِ الصِّرَاطِ ﴿٢٢﴾

23. [Яке аз онон гуфт] «Ин мард бародари ман аст. Ў наваду нуҳ меш дорад ва ман як меш дорам ва [ба исрор] мегӯяд: «Он [як меш]-ро ҳам ба ман во гузор» ва дар баҳс бар ман пирӯз шудааст»

24. [Довуд] Гуфт: «Мусалламан, ў бо хостани меши ту [барои афзудан] ба мешҳои худаш бар ту ситам кардааст ва бисёре аз шарикон [ва ҳамкорон] дар ҳақиқи яқдигар ситам мекунад, магар касоне, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд, ки [онҳо низ] бисёр нодиранд». Довуд [ки бидуни тавзеҳ хостан аз тарафи дигар ҳукм содир карда буд] мутаваҷҷеҳ шуд, ки имтиҳонаш кардаем. Он гоҳ аз Парвардигораш омуриш хост ва бо фурӯтанӣ ба замин афтод ва [ба даргоҳи илоҳӣ] тавба кард

25. Пас, ўро ба хотири он [хато] бахшидем ва барояш дар пешгоҳи худ мақоме воло қарор додем ва [дар охират] бозгашти некуе хоҳад дошт

26. Эй Довуд, мо туро дар замин халифа ва фармонраво қарор додем; Пас, дар миёни мардум ба ҳақ доварӣ кун ва пайрави ҳаво [-и нафс] набош, ки аз роҳи Аллоҳ таоло гумроҳат мекунад. Бе гумон касоне, ки аз роҳи Аллоҳ таоло гумроҳ мешаванд, ба сазои он ки рӯзи ҳисобро фаромӯш кардаанд, азоби шадиде [дар пеш] доранд

إِنَّ هَذَا أَخِي لَهُ تِسْعٌ وَتِسْعُونَ
نَعْجَةً وَلِي نَعْجَةٌ وَحِدَةٌ فَقَالَ
أَكْفَلْنِيهَا وَعَزَّنِي فِي الْخِطَابِ ﴿٢٣﴾

قَالَ لَقَدْ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِ نَعَجِكَ
إِلَىٰ نَعَاجِهِ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ
الْخِلَاطِءِ لَيَبْغِي بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ
إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ وَقَلِيلٌ مَّا هُمْ وَظَنَّ
دَاوُدُ أَنَّمَا فَتَنَّاهُ فَاسْتَغْفَرَ رَبَّهُ
وَخَرَّ رَاكِعًا وَأَنَابَ ﴿٢٤﴾

فَعَفَرْنَا لَهُ ذَلِكَ وَإِنَّ لَهُ عِندَنَا
لَزُلْفَىٰ وَحَسَنَ مَّكَابٍ ﴿٢٥﴾

يٰۤدَاوُدُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي
الْأَرْضِ فَاحْكُم بَيْنَ النَّاسِ
بِالْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوَىٰ فَيُضِلَّكَ
عَنِ سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّ الَّذِينَ يَضِلُّونَ
عَنِ سَبِيلِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ
يَمَّا تُنْسَوُا يَوْمَ الْحِسَابِ ﴿٢٦﴾

27. Мо осмон ва замин ва он чиро, ки миёни онҳост, беҳуда наофаридаем. Ин гумони кофирон аст. Пас, вой бар кофирон аз оташи дузах!

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا
بَيْنَهُمَا بَاطِلًا ذَٰلِكَ ظَنُّ الَّذِينَ
كَفَرُوا فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنَ
النَّارِ ﴿٢٧﴾

28. Оё касоне, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд, монанди касоне ба ҳисоб меоварем, ки дар замин табаҳқорӣ кардаанд? Оё парҳезкоронро монанди бадкорон ба ҳисоб меоварем?

أَمْ نَجْعَلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ كَالْمُفْسِدِينَ فِي
الْأَرْضِ أَمْ نَجْعَلُ الْمُتَّقِينَ
كَالْفَجَّارِ ﴿٢٨﴾

29. [Эй Муҳаммад, ин Қуръон] Китобест пурбаракат, ки бар ту нозил кардем, то [мардум] дар оёташ биандешанд ва хирадмандон панд гиранд

كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ مُبَارَكٌ
لِيذَكِّرُوا ءَأَيَاتِيهِ وَيَتَذَكَّرَ أُولُو
الْأَلْبَابِ ﴿٢٩﴾

30. Мо Сулаймонро ба Довуд ато кардем, неку бандае буд ва ҳамвора [ба даргоҳи Парвардигораш] тавба мекард

وَوَهَبْنَا لِدَاوُدَ سُلَيْمَانَ نِعْمَ الْعَبْدُ
إِنَّهُ ءَأَوَّابٌ ﴿٣٠﴾

31. [Ёд кун] Он гоҳ ки асргоҳон аспҳои асил [ва тундпо] барояш оварданд

إِذْ عَرِضَ عَلَيْهِ بِالْعَشِيِّ
الصَّفِينَتُ الْجِيَادُ ﴿٣١﴾

32. [Сулаймон саргарми тамошои аспҳои шуд ва вақти намоз гузашт.] Он гоҳ гуфт: «Ба ростӣ, ки дӯстии ин аспҳои, маро аз ёди Парвардигорам ғофил кард, то он ки [хуршед] дар пардаи мағриб пинҳон шуд

فَقَالَ إِنِّي أَحْبَبْتُ حُبَّ الْخَيْرِ عَنْ
ذِكْرِ رَبِّي حَتَّى تَوَارَّتْ
بِالْحِجَابِ ﴿٣٢﴾

33. [Бори дигар] Онҳоро назди ман бозгардонед». Он гоҳ [ба нишонаи вақф дар роҳи Аллоҳ таоло] ба соқу гардани аспҳои даст кашид

رُدُّوهَا عَلَيَّ فَطَفِقَ مَسْحًا بِالسُّوقِ
وَالْأَعْنَاقِ ﴿٣٣﴾

34. Сулаймонро озмудем ва часади навзодеро [ки бидуни таваккал бар Аллоҳ таоло муштоқона дар интизори таваллудаш буд] бар тахташ афкандем [то дарёбад, ки қудрат ба тамоми дар ихтиёри Аллоҳ таоло аст]. Он гоҳ [тавба кард ва ба даргоҳи илоҳӣ] бозгашт

35. Гуфт: «Парвардигоро, маро биомурз ва ҳукумате ба ман арзонӣ дор, ки пас аз ман беназир бошад, ки бахшоянда Туй, Ту»

36. Пас, [Мо] бодро дар хидматаш гумоштем, ки ҳар кучо ирода мекард, ба фармони ӯ ба оромӣ равон мешуд

37. Ва ҳар бинокор ва ғаввосе аз чинниёро [ки мехост, ба фармонаш даровардем]

38. Ва [гурӯҳи] дигаре [аз чиниён]-ро [ки ҳамагӣ] дар ғулу занҷир буданд, [таҳти султааш] даровардем

39. [Ба ӯ гуфтем] «Ин атои Мост, пас, [ба ҳар кас мехоҳӣ] бибахш ва аз ҳар ки мехоҳӣ, боз дор. Ҳисобе бар ту нест»

40. Бе тардид, барои Сулаймон дар пешгоҳи худ мақоми воло қарор додем ва [дар охират] бозгаште неку хоҳад дошт

41. [Эй паёмбар] Аз бандаи Мо Аюб ёд кун, он гоҳ ки Парвардигорашро нидо дод, ки: «Шайтон маро ба ранҷу дард овардааст»

وَلَقَدْ فَتَنَّا سُلَيْمَانَ وَأَلْقَيْنَا عَلَيَّ

كُرْسِيِّهِ جَسَدًا ثُمَّ أَنَابَ ﴿٣٤﴾

قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَهَبْ لِي مُلْكًا

لَا يَنْبَغِي لِأَحَدٍ مِّنْ بَعْدِي إِنَّكَ

أَنْتَ الْوَهَّابُ ﴿٣٥﴾

فَسَخَّرْنَا لَهُ الرِّيحَ تَجْرِي بِأَمْرِهِ

رُجَاءَ حَيْثُ أَصَابَ ﴿٣٦﴾

وَالشَّيْطِينَ كُلَّ بَنَّاءٍ وَعَوَّاصٍ ﴿٣٧﴾

وَعَآخِرِينَ مَّقْرَنِينَ فِي الْأَصْفَادِ ﴿٣٨﴾

هَذَا عَطَاؤُنَا فَامْنُنْ أَوْ أَمْسِكْ

بِعَيرِ حِسَابٍ ﴿٣٩﴾

وَأَنَّ لَهُ عِنْدَنَا لُزْفَىٰ وَحَسَنَ

مَنَابٍ ﴿٤٠﴾

وَأَذْكُرْ عَبْدَنَا أَيُّوبَ إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ

أَنِّي مَسَّنِيَ الشَّيْطَانُ بِنُصْبٍ

وَعَذَابٍ ﴿٤١﴾

42. [Ба ӯ фармон додем] «Пойи худро бар замин бикӯб [то чашмае бичӯшад]. Ин чашмасоре хунук барои шуштушӯ ва ошомиданист»

أَرْكُضْ بِرِجْلِكَ هَذَا مُغْتَسِلٌ بَارِدٌ
وَشَرَابٌ ﴿٤٢﴾

43. Ва хонаводаашро [ки аз даст дода буд] дучанд ба вай бахшидем, то [нишонаи] раҳмате аз ҷониби Мо ва андарзе барои хирадмандон бошад

وَوَهَبْنَا لَهُ أَهْلَهُ وَمِثْلَهُم مَّعَهُمْ
رَحْمَةً مِنَّا وَذِكْرَى لِأُولِي
الْأَلْبَابِ ﴿٤٣﴾

44. Ва [ба ӯ фармон додем] «Дастае аз шохаҳо [-и борикро] баргир ва бо он [ҳамсаратро] бизан ва савгандатро [ки дар ҳангоми хашм ёд карда будӣ] нашикан. Бе тардид, ӯ марди шикебое буд. Чи неку банде! Ба ростӣ, ки ӯ бисёр тавбакор буд

وَأَخَذَ بِبِيدِكَ ضِعْفًا فَأَصْرَبَ بِهِ
وَلَا تَحْنُتْ إِنَّا وَجَدْنَاهُ صَابِرًا نِعَمَ
الْعَبْدِ إِنَّهُ أَوَّابٌ ﴿٤٤﴾

45. Ва [эй паёмбар] аз бандагони Мо Иброҳим ва Исҳоқ ва Яъқуб, ки тавонманду бобасират буданд

وَأَذْكُرْ عَبْدَنَا إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ
وَيَعْقُوبَ أُولِي الْأَيْدِي
وَالْأَبْصَارِ ﴿٤٥﴾

46. Мо бо [мавҳибати] ёди охират ба онон хулуси вижае бахшидем

إِنَّا أَخْلَصْنَاهُمْ بِخَالِصَةٍ ذِكْرَى
الدَّارِ ﴿٤٦﴾

47. Онон дар пешгоҳи Мо неқмард ва баргузида буданд

وَأِنَّهُمْ عِنْدَنَا لَمِنَ الْمُضْطَّعِينَ
الْأَخْيَارِ ﴿٤٧﴾

48. Ва [низ] ёд кун аз Исмоил ва Ясаъ ва Зулқифл, ки ҳамагӣ аз неқон буданд

وَأَذْكُرْ إِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ وَذَا
الْقِفْلِ وَكُلٌّ مِنَ الْأَخْيَارِ ﴿٤٨﴾

49. Ин [Қуръон] пандест ва бе гумон, парҳезгорон [дар бихишт] манзилгоҳе неку хоҳанд дошт

هَذَا ذِكْرٌ وَإِنَّ لِلْمُتَّقِينَ لِحُسْنَ
مَنَاجٍ ﴿٤٩﴾

50. Боғҳое ҷовидон, ки дарҳояш ба
рӯяшон кушодааст

جَنَّتِ عَدْنٍ مُّفْتَحَةً لَهُمْ
الْأَبْوَابُ ﴿٥٠﴾

51. Он ҷо, дар ҳоле ки бар тахтҳо така
задаанд, дастури меваҳои фаровон ва
нӯшидани медиҳанд

مُتَّكِنِينَ فِيهَا يَدْعُونَ فِيهَا
بِفَنَكِهِتِ كَثِيرَةٍ وَشَرَابٍ ﴿٥١﴾

52. Ва наздашон занони дуруштчашм
аст, ки [танҳо ба шавҳарони худ]
назар доранд ва [ҳамагӣ] ҳамсин
ҳастанд

*وَعِنْدَهُمْ قَصْرَاتُ الظَّرْفِ
أَثْرَابٍ ﴿٥٢﴾

53. Ин ҳамон неъматҳоест, ки барои
рӯзи ҳисоб ба шумо ваъда дода
мешавад

هَذَا مَا تُوعَدُونَ لِيَوْمٍ
الْحِسَابِ ﴿٥٣﴾

54. Ин ризку рӯзи аз ҷониби Мост, ки
ҳаргиз [қатъ намешавад ва] поён
намепазирад

إِنَّ هَذَا لَرِزْقُنَا مَا لَهُ مِنْ نَفَادٍ ﴿٥٤﴾

55. Ин [подоши парҳезкорон] аст ва
саркашон бадтарин бозгаштро доранд

هَذَا وَإِنَّ لِلظَّالِمِينَ لَشَرَّ مَنَابٍ ﴿٥٥﴾

56. [Ҳамон] Дузах, ки дар он ворид
мешаванд ва чи бад қароргоҳе аст!

جَهَنَّمَ يَصَلُونَهَا فَبئسَ الْمِهَادُ ﴿٥٦﴾

57. Ин [мучозот] оби ҷӯшон ва хунобаи
чирколудест, ки бояд аз он бичашанд

هَذَا فَلْيَذُوقُوهُ حَمِيمٌ وَعَسَاقٌ ﴿٥٧﴾

58. Ва ҷуз инҳо кайфарҳои гуногуни
дигаре ҳаммонанди он доранд

وَعَاخِرُ مِنْ سُكْلِهِ أَرْوَاحٌ ﴿٥٨﴾

59. [Ба раҳбарони дузахӣ гуфта
мешавад] «Ин гурӯҳ низ ҳамроҳи шумо
[ба дузах] дармеоянд». [Онон посух
медиҳанд] «Хуш омад бар онон мабод!
Чаро ки ба оташ дармеоянд»

هَذَا فَوْحٌ مُّقْتَحِمٌ مَّعَكُمْ لَا
مَرْحَبًا بِهِمْ إِنَّهُمْ صَالُوا النَّارِ ﴿٥٩﴾

60. [Пайравон] Мегӯянд: «Балки,
шуморо хушомад мабод, ки ин [азоб]-
ро пеши пойи мо ниҳодед. Пас, [дузах]
чи бад қароргоҳе аст!»

قَالُوا بَلْ أَنْتُمْ لَا مَرْحَبًا بِكُمْ أَنْتُمْ
قَدَّمْتُمُوهُ لَنَا فَبئسَ الْقَرَارُ ﴿٦٠﴾

61. [Сипас] Мегӯянд: «Парвардигоро, ҳар кас, ки ин [азоб]-ро барои Мо фароҳам кардааст, азобашро дар оташ дучанд кун»

قَالُوا رَبَّنَا مَنْ قَدَّمَ لَنَا هَذَا فَرَدَّهُ
عَذَابًا ضِعْفًا فِي النَّارِ ﴿٦١﴾

62. [Дузахиёни мутакаббир] Мегӯянд: «Чаро касонеро, ки [дар дунё] дар зумраи ашрор мепиндоштем, [дар дузах] намебинем?»

وَقَالُوا مَا لَنَا لَا نَرَى رِجَالًا كُنَّا
نَعُدُّهُمْ مِنَ الْأَشْرَارِ ﴿٦٢﴾

63. Оё [бе чиҳат] ононро, ки тамасхур мегирифтем ё [ин ҷо ҳастанд ва] чашмон [-и мо] бар эшон намеафтад?»

أَتَخَذْنَهُمْ سَخِرِيًّا أَمْ رَاغَتْ عَنْهُمْ
الْأَبْصَارُ ﴿٦٣﴾

64. Ин мучодалаи аҳли оташ қатъан ростаг

إِنَّ ذَلِكَ لِحَقٌّ تَخَاصُمُ أَهْلِ
النَّارِ ﴿٦٤﴾

65. [Эй паёмбар, ба кофирон] Бигӯ: «Ман фақат бимдиҳандаам ва ҳеч маъбуде [ба ҳақ] ҷуз Аллоҳи ягонаи пирӯзманд нест

قُلْ إِنَّمَا أَنَا مُنذِرٌ وَمَا مِنِّي إِلَهٌ إِلَّا
اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٦٥﴾

66. Парвардигори осмонҳо ва замин ва он чи миёни онҳост. [Он] Шикастнопазири омурзанда»

رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا
الْعَزِيزُ الْغَفُورُ ﴿٦٦﴾

67. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Ин [Қуръон] хабаре бузург аст,

قُلْ هُوَ نَبَأٌ عَظِيمٌ ﴿٦٧﴾

68. шумо аз он рӯйгардонед

أَنْتُمْ عَنْهُ مُعْرِضُونَ ﴿٦٨﴾

69. [Агар ба ман ваҳй намешуд] Аз олами болотар он гоҳ, ки фариштагон [дар мавриди офариниши инсон] ҷидол мекарданд, ҳеч иттилое надоштам

مَا كَانَ لِي مِنْ عِلْمٍ بِالْمَلَائِكَةِ إِذْ
يَخْتَصِمُونَ ﴿٦٩﴾

70. Танҳо аз он рӯй ба ман ваҳй мешавад, ки бимдиҳандае ошкорам»

إِنْ يُوحَىٰ إِلَيَّ إِلَّا أَنْتَ أَنَا نَذِيرٌ
مُّبِينٌ ﴿٧٠﴾

71. [Ёд кун аз] Ҳангоме ки
Парвардигорат ба фариштагон гуфт:
«Ман башаре аз гил меофаринам

إِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلٰٓئِكَةِ اِنِّىْ خَلَقْتُ
بَشَرًا مِّنْ طِيْنٍ ﴿٧١﴾

72. Он гоҳ ки ўро сомон додам ва аз
рӯҳи хеш дар ў дамидам, дар
баробараш сачда кунед»

فَاِذَا سَوَّيْتُهُۥ وَنَفَخْتُ فِيْهِ مِنْ
رُّوْحِىْ فَقَعُوۡا لَهٗۥ سَلٰجِدِيْنَ ﴿٧٢﴾

73. Пас, [чун Одам халқ шуд]
фариштагон ҳамагӣ сачда карданд

فَسَجَدَ الْمَلٰٓئِكَةُ كُلُّهُمْ
اٰجْمَعُوْنَ ﴿٧٣﴾

74. Магар Иблис, ки такаббур варзид
ва кофир шуд

اِلَّاۤ اِبْلِیْسَۥ اَسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ
الْكٰفِرِيْنَ ﴿٧٤﴾

75. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Эй Иблис,
чи чиз муҷиб шуд, ки дар баробари он
чи ба дастони худ офаридаам, сачда
накунӣ? Оё такаббур варзидӣ ё
бартариҷӯӣ кардӣ?»

قَالَ يٰۤاِبٰٓلِیْسُ مَا مَعَكَ اَنْ
تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ بِیَدَیْٖؕ
اَسْتَكْبَرْتَ اَمْ كُنْتَ مِنَ
الْعٰلِيْنَ ﴿٧٥﴾

76. Гуфт: «Ман аз ў бартарам: Маро аз
оташ офаридаӣ ва ўро аз гил»

قَالَ اَنَا خَيْرٌ مِّنْهُ خَلَقْتَنِىْ مِنْ نَّارٍ
وَخَلَقْتَهُۥ مِنْ طِيْنٍ ﴿٧٦﴾

77. Аллоҳ таоло фармуд: «Аз биҳишт
берун шав, ки ту [манфуру]
рондашудай

قَالَ فَاخْرُجْ مِنْهَا فَاِنَّكَ رَجِيْمٌ ﴿٧٧﴾

78. Ва лаънати Ман то рӯзи қиёмат
бар ту хоҳад буд»

وَإِنَّ عَلَیْكَ لَعْنَتِىْ اِلٰى یَوْمِ
الدِّیْنِ ﴿٧٨﴾

79. [Иблис] Гуфт: «Парвардигоро, пас
то рӯзе, ки [бандагонат] барангехта
мешаванд, ба ман муҳлат бидеҳ»

قَالَ رَبِّۙ فَاَنْظِرْنِىْ اِلٰى یَوْمِ
یُبْعَثُوْنَ ﴿٧٩﴾

80. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Мухлат хоҳй дошт

قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ الْمُنظَرِينَ ﴿٨٠﴾

81. То [рӯзи қиёмат] он вақти муайян»

إِلَى يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ ﴿٨١﴾

82. [Иблис] Гуфт: «Ба иззатат савганд, ки ҳамаи ононро гумроҳ хоҳам кард

قَالَ فَبِعِزَّتِكَ لأَعْوِبَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٨٢﴾

83. Магар бандагони холиси Ту аз [миёни] онон [ки ҳидояташон кардай]»

إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخْلَصِينَ ﴿٨٣﴾

84. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Пас, [сухани Ман] ҳақ аст ва ҳақро меғӯям

قَالَ فَالْحَقُّ وَالْحَقُّ أَقُولُ ﴿٨٤﴾

85. Қатъан, ҷаҳаннамро аз ту ва ҳар ки аз ту пайравӣ кунад, анбошта хоҳам сохт»

لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكَ وَمِمَّن تَبِعَكَ مِنْهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٨٥﴾

86. [Эй паёмбар, ба мушрикон] Бигӯ: «Ман [дар баробари рисолатам] ҳеҷ подоше аз шумо намехоҳам ва фиребкор нестам [ва ба дурӯғ иддаои нубувват намекунам]»

قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُتَكَلِّفِينَ ﴿٨٦﴾

87. Ин [Қуръон] ҷуз панд барои ҷаҳониён [инсон ва ҷин] нест

إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ﴿٨٧﴾

88. Ва қатъан, пас аз марг аз хабари [ҳаққоният ва ростии] он огоҳ хоҳед шуд

وَلَتَعْلَمَنَّ نَبَأَهُ بَعْدَ حِينٍ ﴿٨٨﴾

Сураи Зумар الزمر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Нузули ин китоб аз ҷониби Аллоҳи шикастнопазири ҳақим аст

2. Ин китобро ба ҳақ бар ту нозил кардем, пас, Аллоҳро бо хулуси эътиқод парастииш кун

3. Огоҳ бошед, ки дини холис [ва холи аз ширк] аз они Аллоҳ таоло аст ва афроде, ки ғайри Аллоҳро [дӯст ва] корсози худ интиҳоб кардаанд [пиндорашон ин аст, ки]: «Онҳоро фақат ба ин далел мепарастем, ки моро ба Аллоҳ таоло наздик гардонанд [ва манзалатамонро бештар кунанд]». Аллоҳ таоло дар мавориди ихтилофашон миёни онон [ва муваҳхидони ростин] доварӣ хоҳад кард. Бе тардид, Аллоҳ таоло касеро, ки дурӯғӯи носипос бошад, ҳидоят нахоҳад кард

4. Агар Аллоҳ таоло мехост фарзанде баргузинад, аз миёни офаридагони худ ҳар чи мехост, бармегузид. Ё муназаҳа [аз ин нисбатҳо] аст ва Ёст Аллоҳи ягонаи пирӯзманд

تَنْزِيلِ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ

الْحَكِيمِ ﴿١﴾

إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ

فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ﴿٢﴾

أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ وَالَّذِينَ

اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا

نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ

زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا

هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَا

يَهْدِي مَنْ هُوَ كَذِبٌ كَفَّارٌ ﴿٣﴾

لَوْ أَرَادَ اللَّهُ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا

لَأَصْطَفَىٰ مِمَّا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ

سُبْحٰنَهُ ۗ هُوَ اللَّهُ الْوَاحِدُ

الْقَهَّارُ ﴿٤﴾

5. Осмонҳо ва заминро ба ҳақ [ва бо ҳадаф] офарид. Шабро бар рӯз меғустурунад ва рӯзро бар шаб ва хуршеду моҳро дар хидмат [-и шумо] гумошт, ки ҳар як то саромади муайяне равон аст. Огоҳ бошед! Ҷ шикастнопазири омузғор аст

6. Ҷ шуморо аз як тан офарид, он гоҳ ҳамсарашро низ аз вай падид овард ва барои [истифодаи] шумо ҳашт навъ аз чаҳорпоён [нару модаи шутур, гов, гӯсфанд ва буз]-ро офарид. Шуморо дар шиками модаратон тайи мароҳили мухталиф дар ниҳонгоҳҳои сегона меофаринад. Ин аст Аллоҳ таоло, Парвардигори шумо, ки фармонравой хоси Ҷст. Маъбуде [ба ҳақ] ҷуз Ҷ нест, пас, чи гуна ба бераҳа меравед?

7. Агар носипосӣ кунед, [бидонед, ки] Аллоҳ таоло аз шумо бениёз аст ва ҳаргиз носипосии бандагонашро наменвисандад ва агар шукри Ҷро ба ҷой оваред, ин корро бароятон меписандад ва ҳеҷ гунаҳоре бори гуноҳи дигареро бар дӯш намекашад, пас, бозгаштатон ба сӯйи Парвардигоратон аст. Он гоҳ Ҷ шуморо аз он чи анҷом медед, огоҳ мекунад. Яқинан, Ҷ аз рози дилҳо огоҳ аст

خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ
يَكْوَرُ اللَّيْلَ عَلَى النَّهَارِ وَيَكْوَرُ
النَّهَارَ عَلَى اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ
وَالْقَمَرَ كُلَّ يَجْرَى لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ۗ أَلَا
هُوَ الْعَزِيزُ الْعَفْوَ ۝

خَلَقَكُمْ مِّن نَّفْسٍ وَاحِدَةٍ ثُمَّ
جَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَانزَلَ لَكُمْ
مِّنَ الْأَنْعَامِ ثَمَنِيَّةً ۗ أَرْوَاحٌ
يَخْلُقُكُمْ فِي بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ
خَلَقًا مِّن بَعْدِ خَلْقٍ فِي ظُلُمَاتٍ
ثَلَاثٍ ۗ ذَلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ
الْمَلِكُ ۗ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَاتَىٰ
نُصْرُفُونَ ۝

إِن تَكْفُرُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ
عَنكُمْ وَلَا يَرْضَىٰ لِعِبَادِهِ الْكُفْرَ ۗ
وَإِن تَشْكُرُوا يَرْضَهُ لَكُمْ وَلَا تَزِرُ
وِازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۗ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ
مَرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ
تَعْمَلُونَ ۗ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ
الصُّدُورِ ۝

8. Ҳаргоҳ инсон дучори [ранчу] зиёне мешавад, Парвардигорашро [бо тазарруъ ва зорӣ] мехонад ва ба даргоҳаш бозмегардад. Аммо ҳангоме ки неъмате аз ҷониби худ ба вай мебахшем, мушкилро, ки қаблан барояш дуо мекард, аз ёд мебарад ва барои Аллоҳ таоло [дар қудрат] ҳамтоёне қоил мешавад, то [дигаронро низ] аз роҳи ӯ гумроҳ кунад. [Эй паёмбар, ба чунин касе] Бигӯ: «Андак замоне бо носипосӣ [аз неъматҳои дунё] баҳраманда шав, ки қатъан дузаҳӣ хоҳӣ буд»

9. Оё [чунин мушрике беҳтар аст ё] он ки дар тӯли шаб дар ҳоли сачда ва қиём ба ибодат машғул аст ва аз [азоби] охират тарсон аст ва ба раҳмати Парвардигораш умед дорад? Бигӯ: «Оё касоне, ки [ҳаққи бандагии Парвардигорро] медонанд ва касоне, ки намедонанд, яксонанд? Танҳо хирадмандон панд мепазиранд»

10. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Эй бандагони боимони ман, аз Парвардигоратон парво кунед. Афроде, ки неқуӣ мекунад [илова бар охират дар ин дунё низ] подоши неқу доранд. Замини Аллоҳ таоло густурдааст [пас, агар барои ҳифзи ақидаи худ дучори мушкил шудед, ҳичрат кунед]. Қатъан, подоши пойдорон комилу бедареғ ато хоҳад шуд»

11. Бигӯ: «Ман маъмурам бо хулуси эътиқод Аллоҳро бипарастам

﴿وَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ ضُرٌّ دَعَا رَبَّهُ مُنِيبًا إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا خَوَّلَهُ نِعْمَةً مِّنْهُ نَسِيَ مَا كَانَ يَدْعُوَ إِلَيْهِ مِن قَبْلُ وَجَعَلَ لِلَّهِ أَنْدَادًا لِّيُضِلَّ عَنْ سَبِيلِهِ ۗ قُلْ تَمَتَّعْ بِكُفْرِكَ قَلِيلًا إِنَّكَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ ﴿٨﴾

أَمَّنْ هُوَ قَنِيتٌ ءَأَنَاءَ اللَّيْلِ سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْذَرُ الْآخِرَةَ وَيَرْجُوا رَحْمَةَ رَبِّهِ ۗ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ۗ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٩﴾

قُلْ يَاعِبَادِ الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا رَبَّكُمُ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ ۗ وَأَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةٌ ۗ إِنَّمَا يُوَفَّى الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿١٠﴾

قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ﴿١١﴾

12. Ва маъмур шудаам нахустин касе [дар ин уммат] бошам, ки таслим [маҳз дар муқобили Парвардигор] аст»

وَأَمِرْتُ لِأَنْ أَكُونَ أَوَّلَ

الْمُسْلِمِينَ ﴿١٢﴾

13. Бигӯ: «Агар дар баробари Парвардигорам нофармон бошам, аз азоби рӯзи бузург [қиёмат] метарсам»

قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي

عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٣﴾

14. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Ман Аллохро бо хулуси эътиқоди худ мепарастам

قُلِ اللَّهُ أَعْبَدُ مُخْلِصًا لَهُ دِينِي ﴿١٤﴾

15. Шумо низ ғайр аз Аллоҳ таоло ҳар чиро меҳоҳед, бипарастед». Бигӯ: «Зиёнкорон [-и воқеӣ] касоне ҳастанд, ки [ба тамаъи дунё] худ ва хонаводаашонро дар растохез ба зиён андохтаанд. Огоҳ бошед, ки ин ҳамон зиёни ошкор аст

فَاعْبُدُوا مَا شِئْتُمْ مِنْ دُونِهِ قُلْ

إِنَّ الْخَاسِرِينَ الَّذِينَ خَسِرُوا

أَنْفُسَهُمْ وَأَهْلِيهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَلَا

ذَلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ ﴿١٥﴾

16. Бар болои сар ва зери пояшон табақоте аз оташ аст. Ин аст он чи Аллоҳ таоло бандагонашро аз он метарсонад. Эй бандагони Ман, аз [нофармонии] Ман парво кунед

لَهُمْ مِنْ فَوْقِهِمْ ظُلَلٌ مِنَ النَّارِ

وَمِنْ تَحْتِهِمْ ظُلَلٌ ذَلِكَ يُخَوِّفُ اللَّهَ

بِهِ عِبَادَهُ يَعْبادِ فَاتَّقُونِ ﴿١٦﴾

17. Башорат барои касонест, ки аз парастии тоғут [бутҳо] ичтиноб варзиданд ва [тавбакунон] ба даргоҳи илоҳӣ бозгаштанд. Пас, [эй паёмбар] ба бандагонам [биҳиштро] башорат бидеҳ

وَالَّذِينَ اجْتَنَبُوا الظُّلُمَاتِ أَنْ

يَعْبُدُوها وَأَنَابُوا إِلَى اللَّهِ لَهُمْ

الْبُشْرَىٰ فَبَشِّرْ عِبَادِ ﴿١٧﴾

18. [Ҳамон] Касоне, ки сухан [-ҳои мухталиф]-ро мешунаванд ва аз беҳтарини он пайравӣ мекунанд. Онон касоне ҳастанд, ки Аллоҳ таоло ҳидояташон карда ва хирадманданд

الَّذِينَ يَسْمَعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ

أَحْسَنَهُ أُولَئِكَ الَّذِينَ هَدَاهُمْ

اللَّهُ وَأُولَئِكَ هُمُ أُولُوا

الْأَلْبَابِ ﴿١٨﴾

19. Оё касеро, ки фармони мучозот бар ӯ қатъӣ шудааст [метавон ҳидоят намуд]? Оё ту метавонӣ касеро, ки дар оташ аст, начот диҳӣ?

20. Аммо касоне, ки аз Парвардигорашон парво доранд, [дар биҳишт] ғурфаҳое доранд, ки бар фарози онҳо ғурфаҳое [дигар] сохта шудааст [ва] аз зери онҳо ҷӯйборҳо ҷорист. Аллоҳ таоло [ба дурустӣ] ваъда додааст ва ваъдаҳилофӣ намекунад

21. Оё надидай, ки Аллоҳ таоло бороне аз осмон фиристонд ва онро [ба сурати] чашмаҳое дар замин ҷорӣ сохт. Он гоҳ ба василаи он киштзоре бо рангҳои гуногун падида меоварад. Сипас пажмурда мегардад ва мебинӣ, ки зард шудааст. Он гоҳ онро хурду хошок месозад? Бе тардид, дар ин [дигаргуниҳо] панде барои хирадмандон аст

22. Оё касе, ки Аллоҳ таоло дилашро пазириро Исломи карда ва аз ҷониби Парвардигораш аз нур [ҳидоят ва басират] бархӯрдор гашта [ҳаммонанди сахтдилон аст]? Вой бар онон дар баробари зикри Аллоҳ таоло сангдил шудаанд! Онон дар гумроҳии ошкоранд

أَفَمَنْ حَقَّ عَلَيْهِ كَلِمَةُ الْعَذَابِ
أَفَأَنْتَ تُنقِذُ مَنْ فِي النَّارِ ﴿١٩﴾

لَكِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ
عُرْفٌ مِّنْ فَوْقِهَا عُرْفٌ مَّبْنِيَّةٌ
تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَعَدَّ اللَّهُ
لَا يُخْلِفُ اللَّهُ الْمِيعَادَ ﴿٢٠﴾

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ
مَاءً فَسَلَكَهُ يَنْبِيعٌ فِي الْأَرْضِ ثُمَّ
يُخْرِجُ بِهِ زَرْعًا مُّخْتَلِفًا أَلْوَانُهُ ثُمَّ
يَهْبِجُ فَتَرَاهُ مُصْفَرًّا ثُمَّ يَجْعَلُهُ
حُظْمًا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرًا لِأُولِي
الْأَلْبَابِ ﴿٢١﴾

أَفَمَنْ شَرَحَ اللَّهُ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ
فَهُوَ عَلَى نُورٍ مِّنْ رَبِّهِ فَوَيْلٌ
لِّلْقَاسِيَةِ قُلُوبِهِمْ مِّنْ ذِكْرِ اللَّهِ
أُوَلِّيكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٢٢﴾

23. Аллоҳ таоло беҳтарин суханро дар сурати китобе нозил карда, ки [бархе аз оёташ] ҳаммонанди яқдигар ва [бархе низ] мукаррар аст. Касоне, ки аз [мучозоти] Парвардигорашон бим доранд, [бо шунидани ин оёт] мӯй бар танашон рост мешавад ва сипас дилу ҷонашон ба ёди Аллоҳ таоло ором мегирад. Ин ҳидояти Аллоҳ таоло аст, ки ҳар киро бихоҳад, ба он роҳ менамояд ва ҳар киро Аллоҳ таоло гумроҳ созад, ҳеч ҳидоятгаре нахоҳад дошт

24. Оё касе, ки дар рӯзи қиёмат [дастонаш баста аст ва ночор] бо рӯяш он азоби сахтро дафъ мекунад, [ҳамчун касест, ки дар осоиши биҳишт қарор дорад]? Ба ситамгорон [-и мушрик] гуфта шавад, [натиҷаи] дастовардатонро бичашед

25. Касоне, ки пеш аз онон буданд, низ [оёти Аллоҳро] дурӯғ шумурданд ва аз ҷоёе, ки фикр намекарданд, азоб домангирашон шуд

26. Пас, Аллоҳ таоло [таъми] расвой ва хориро дар зиндагии дунё ба онон чашонд ва мусалламан, азоби охират бузургтар [ва сахттар] аст. Агар мушрикон медонистанд [ки рафторашон чи пайомаде дорад, ибрат мегирифтанд]

27. Дар ин Қуръон аз ҳар [гуна] масале барои мардум овардаем, бошад, ки панд пазиранд

اللَّهُ نَزَلَ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ كِتَابًا
مُتَشَدِّدِهَا مَتَانِي تَفْشَعُرُ مِنْهُ جُلُودُ
الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلِينُ
جُلُودُهُمْ وَقُلُوبُهُمْ إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ
ذَٰلِكَ هُدَىٰ اللَّهِ يَهْدِي بِهِ مَن
يَشَاءُ وَمَن يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِن
هَادٍ ﴿٢٣﴾

أَفَمَن يَتَّبِعِ يَوْجَهُهُ سَوَاءَ الْعَذَابِ
يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَقِيلَ لِلظَّالِمِينَ ذُوقُوا
مَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٢٤﴾

كَذَّبَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَأَتْنَهُمُ
الْعَذَابُ مِن حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٥﴾

فَأَذَاقَهُمُ اللَّهُ الْخِزْيَ فِي الْحَيَاةِ
الدُّنْيَا وَالْعَذَابُ الْآخِرَةُ أَكْبَرُ لَوْ
كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾

وَلَقَدْ صَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَٰذَا
الْقُرْآنِ مِن كُلِّ مَثَلٍ لَّعَلَّهُمْ
يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٧﴾

28. Қуръоне ба забони фасеҳи арабӣ ва бидуни ҳеҷ гуна ибҳому инҳироф [нозил кардем], бошад, ки [таҳти таълимоташ аз Парвардигори якто] парво кунанд

فُرۡءَانَا عَرَبِيًّا غَيْرَ ذِي عَوۡجٍ
لَّعَلَّهُمۡ يَتَّقُونَ ﴿٣٨﴾

29. Аллоҳ таоло [барои муқоисаи мушрику муваҳҳид] мардеро мисол мезанад, ки чанд шарик дар бораи [моликияти] ӯ пайваста бо ҳам ихтилофу мушочара доранд ва дар муқобилаш марде, ки таҳти фармони як нафар қарор дорад. Оё ин ду нафар [аз назари мавқеият] яксонанд? Ситоиш махсуси Аллоҳ таоло аст, вале бештарашон намедонанд

ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَّجُلًا فِيهِ شُرَكَاءُ
مُتَشَاكِسُونَ وَرَجُلًا سَلَمًا لِّرَجُلٍ
هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا أَحْمَدُ لِلَّهِ بَلَّ
أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٩﴾

30. [Эй паёмбар] Қатъан, ту хоҳӣ мурд ва онон [низ] хоҳанд мурд

إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُمْ مَيِّتُونَ ﴿٤٠﴾

31. Он гоҳ [шумо-мардум] дар рӯзи қиёмат назди Парвардигоратон [дар бораи масоили мавриди ихтилоф] муҷодала хоҳед кард

ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ عِنْدَ
رَبِّكُمْ تَخْتَصِمُونَ ﴿٤١﴾

32. Ва кист ситамгортар аз он ки ба Аллоҳ таоло, дурӯғ нисбат медиҳад ва сухани ростеро, ки ба вай расидааст, дурӯғ мешуморад? Оё дар дузаҳ чойгоҳе барои кофирон нест?

*فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن كَذَبَ عَلَى اللَّهِ
وَكَذَبَ بِالۡصِّدۡقِ إِذْ جَاءَهُۥٓ أَلۡبَيۡسَ
فِي جَهَنَّمَ مَنۡوَىٰ لِّلۡكٰفِرِينَ ﴿٤٢﴾

33. Аммо онон, ки паёми ростин биёваранд [ва дигаронро ба пазириши он даъват кунанд] ва худ низ онро тасдиқ намоянд, ба ростӣ, парҳезгоранд

وَالَّذِي جَاءَ بِالصِّدۡقِ وَصَدَّقَ بِهِۦٓ
أُوۡلٰٓئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿٤٣﴾

34. Ҳар чи бихоҳанд, назди Парвардигорашон доранд. Подоши некукорон ҳамин аст

لَهُمۡ مَا يَشَآءُونَ عِنۡدَ رَبِّهِمۡ ذَٰلِكَ
جَزَآءُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٤٤﴾

35. То Аллоҳ таоло бадтарин рафторашонро аз [корномаи] онон бизудояд ва бар асоси беҳтарин аъмолашон ба эшон подош диҳад

لِيُكَفِّرَ اللَّهُ عَنْهُمْ أَسْوَأَ الَّذِي
عَمِلُوا وَيَجْزِيَهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ
الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٣٥﴾

36. Оё Аллоҳ таоло барои дифоъ аз бандаш кофӣ нест? Аммо мушрикон туро аз бутҳо ва маъбудонашон метарсонанд ва ҳар киро Аллоҳ таоло гумроҳ кунад, ҳеч ҳидоятгаре нахоҳад дошт

أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُ
وَيُخَوِّفُونَكَ بِالَّذِينَ مِنْ دُونِهِ
وَمَنْ يَضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ
هَادٍ ﴿٣٦﴾

37. Ва ҳар киро, ки Аллоҳ таоло ҳидоят кунад, ҳеч кас гумроҳаш нахоҳад сохт. Оё Аллоҳ таоло шикастнопазиру додситон нест?!

وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُضِلٍّ
أَلَيْسَ اللَّهُ بِعَزِيزٍ ذِي انْتِقَامٍ ﴿٣٧﴾

38. [Эй паёмбар] Агар аз мушрикон бипурсӣ: «Чи касе осмонҳо ва заминро офаридааст»? Мусалламан, мегӯянд: «Аллоҳ таоло». Ба онон бигӯ: «Пас, ба назари шумо, агар Аллоҳ таоло нохушӣ ва ранҷе бароям бихоҳад, оё он чи ба ҷойи Аллоҳ таоло [ба ниёиш] мехонед, метавонанд осебашро бартараф кунанд? Ё агар Аллоҳ таоло раҳмате барои ман бихоҳад, оё метавонанд монеаш шаванд?» Бигӯ: [Пуштибонии] Аллоҳ таоло бароям кофӣ аст. Аҳли таваккал танҳо бар ӯ таваккал мекунанд»

وَلَيْن سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلْ أَفَرَأَيْتُمْ
مَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ أَرَادَنِي
اللَّهُ بِضُرٍّ هَلْ هُنَّ كَاشِفَاتُ
ضُرَّتِهِ أَوْ أَرَادَنِي بِرَحْمَةٍ هَلْ هُنَّ
مُمْسِكَتُ رَحْمَتِهِ قُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ
عَلَيْهِ يَتَوَكَّلُ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿٣٨﴾

39. Бигӯ: «Эй қавми ман, шумо бар ҳол [ва вазъи ширкомез]-и худ бошед, ман низ [ба вазоифи худ] амал мекунам. Ба зудӣ хоҳед донист,

قُلْ يَتَقَوَّمُ أَعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ
إِنِّي عَمِلٌ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣٩﴾

40. [Ба зудӣ хоҳед донист,] ки кист он ки [дар дунё] гирифтори азоби расвогар мешавад ва [дар охираат] азоби поянда бар сараш меборад»

41. Ин китоби осмониро барои [ҳидоятӣ] мардум, барҳақ бар ту нозил кардем. Ҳар ки ҳидоят шавад, ба суди худӣ ўст ва ҳар ки гумроҳ гашт, ба зиёни хеш гумроҳ шудааст ва ту [нигаҳбон ва] корсозашон нестӣ [ки ононро ба ҳидоят иҷбор кунӣ]

42. Аллоҳ таоло ҷонҳоро дар лаҳзаи марг мегирад ва [низ] ҷони касеро, ки намурдааст, ба ҳангоми хобаш [мегирад], он гоҳ ҷонҳоро, ки ҳукми марг бар онҳо рондааст, нигаҳ медорад ва ҷони дигаронро бозпас мефиристад, то ҳангоми муайян [марг]. Дар ин [амр] барои ҳар ки биандешад, нишонаҳое [аз қиёмат] аст

43. Оё мушрикони ғайр аз Аллоҳ таоло [барои худ аз миёни бутҳо] шафоаткунандагоне интиҳоб кардаанд? [Эй паёмбар, ба онон] Бигӯ: «Ҳатто агар онҳо молики чизе набошанд ва [чизеро] дарк накунанд [боз ҳам онҳоро ба шафоат металабед]»?

44. Бигӯ: «Шафоат ба тамоми аз они Аллоҳ таоло аст. Фармонравиҳои осмонҳо ва замин низ аз они Ўст ва ниҳоятан [ҳамагӣ] ба пешгоҳи Ў бозгардонда мешавад»

مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحُلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٤٠﴾

إِنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ لِلنَّاسِ بِالْحَقِّ فَمَنْ أَسْفَهَىٰ فَلِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ﴿٤١﴾

اللَّهُ يَتَوَفَّى الْأَنْفُسَ حِينَ مَوْتِهَا وَالَّتِي لَمْ تَمُتْ فِي مَنَامِهَا فَيُمْسِكُ الَّتِي قَضَىٰ عَلَيْهَا الْمَوْتَ وَيُرْسِلُ الْأُخْرَىٰ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٤٢﴾

أَمْ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ شُفَعَاءَ قُلْ أُولَٰئِكَ كَانُوا لَا يَمْلِكُونَ شَيْئًا وَلَا يَعْقِلُونَ ﴿٤٣﴾

قُلْ لِلَّهِ الشَّفَعَةُ جَمِيعًا لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٤٤﴾

45. Ҳангоме ки Аллоҳ таоло ба яктой [ва тавҳид] ёд мешавад, дилҳои касоне, ки ба охираат имон надоранд, мутанаффир [ва безор] мегардад. Ва чун аз маъбудоне ғайр аз Аллоҳ таоло ёд шавад, он гоҳ аст, ки мушрикони шодмон мегарданд

46. Бигӯ: «Бор илоҳо, [эй] офаринандаи осмонҳо ва замин, эй донои ниҳону ошкор, Ту дар миёни бандагонат дар мавориди ихтилофашон доварӣ хоҳӣ кард»

47. Агар ду баробари он чи дар замин аст, дар ихтиёри ситамгорон [мушрикони] бошад, ҳамаро барои наҷоти худ аз саҳтии азоби рӯзи қиёмат фидо мекунанд [Вале пазируфтани нест]. Ва аз ҷониби Аллоҳ таоло умуре барояшон ошкор мегардад, ки тасаввурашро ҳам намекарданд

48. [Дар он рӯз] Дастоварди зиштасон бар онон ошкор мешавад ва азобе, ки масҳара мекарданд, домангирашон хоҳад шуд

49. Ҳар гоҳ инсон дучори [ранҷу] зиёне шавад, Моро [ба ниёиш] меҳонад ва чун аз ҷониби хеш неъмате ба вай арзонӣ дорем, мегӯяд: "Фақат [лаёқат ва] доноии худам мучиби ин неъмат шудааст. [На] балки ин озмоиш [-и илоҳӣ] аст, вале бештари мардум намедонанд

وَإِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَحْدَهُ اشْمَأَزَّتْ
قُلُوبُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ
وَإِذَا ذُكِرَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ إِذَا هُمْ
يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٤٥﴾

قُلِ اللَّهُمَّ فَاطِرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
عَلِمَ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ أَنْتَ
تَحْكُمُ بَيْنَ عِبَادِكَ فِي مَا كَانُوا
فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٤٦﴾

وَلَوْ أَنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا مَا فِي الْأَرْضِ
جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَافْتَدَوْا بِهِ
مِنْ سُوءِ الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
وَبَدَا لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مَا لَمْ يَكُونُوا
يَحْتَسِبُونَ ﴿٤٧﴾

وَبَدَا لَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا وَحَاقَ
بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٤٨﴾

فَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ ضُرٌّ دَعَا تَمًّا
إِذَا حَوْلَتْهُ نِعْمَةٌ مِمَّا قَالَ إِنَّمَا
أُوتَيْتُهُ عَلَىٰ عِلْمٍ بَلِ هِيَ فِتْنَةٌ
وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٩﴾

50. Пешиниёнашон ҳам ҳамин суханро гуфтанд, вале [ба ҳангоми азоб] дастовардашон суде ба ҳолашон надошт

فَدَقَالَهَا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَمَا
أَعْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا
يَكْسِبُونَ ﴿٥٠﴾

51. Ва [укубати] дастоварди зишташон домангирашон шуд. Ин ситамгорон [-и мушрик] низ ба укубати дастовардашон гирифтор хоҳанд шуд ва [Парвардигори мутаолро] ба танг нахоҳанд овард

فَأَصَابَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا
وَالَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ هَٰؤُلَاءِ
سَيُصِيبُهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا وَمَا
هُم بِمُعْجِزِينَ ﴿٥١﴾

52. Оё мушрикон намедонанд, ки Аллоҳ таоло [неъмат ва] рӯзиро бар ҳар касе, ки бихоҳад, густурда медорад ва ё танг мегирад? Бе гумон, дар ин амр барои муъминон нишонаҳое [аз тадбири илоҳӣ] аст

أَوَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ
لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ
لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾

53. [Эй паёмбар] Ба бандагонам, ки [дар иртиқоб ба ширку гуноҳ] зиёдаравӣ кардаанд, бигӯ: «Аз раҳмати илоҳӣ маъюс набошед, чаро ки [агар тавба кунед] Аллоҳ таоло ҳамаи гуноҳонатонро мебахшад. Ба ростӣ, ки Ӯ бисёр омуризада ва меҳрубон аст

* قُلْ يٰۤاَعْبَادِيَ الَّذِيْنَ اَسْرَفُوْا عَلٰٓى
اَنْفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوْا مِنْ رَّحْمَةِ اللّٰهِ
اِنَّ اللّٰهَ يَغْفِرُ الذَّنُوْبَ جَمِيْعًا اِنَّهٗ
هُوَ الْغَفُوْرُ الرَّحِيْمُ ﴿٥٣﴾

54. Пеш аз он ки азоб ба суроғатон биёяд ва ҳеч кас натавонад ёриатон кунад, ба сӯйи Парвардигоратон бозгардед ва таслими [фармони] Ӯ гардед

وَأَنبِئُوْا اِلٰى رَبِّكُمْ وَاَسْلَمُوْا لَهٗ
مِّنْ قَبْلِ اَنْ يَّاتِيَكُمْ الْعَذَابُ ثُمَّ
لَا تُنصَرُوْنَ ﴿٥٤﴾

55. Ва пеш аз он ки ногаҳон, дар ҳоле ки ғофилед, азоб ба суроғатон биёяд, аз беҳтарин дастурҳое, ки аз ҷониби Парвардигоратон ба шумо нозил шудааст, пайравӣ кунед

تَشْعُرُونَ ﴿٥٥﴾

56. [Ҳам акнун барҳазар бошед] то касе [дар рӯзи қиёмат] нагӯяд: «Эй дарег бар ман, ки дар ҳаққи Аллоҳ таоло кӯтоҳӣ намудам ва [муъминонро] масхара мекардам!»

أَنْ تَقُولَ نَفْسٌ يَحْسَرُنِي عَلَى مَا قَرَطْتُ فِي حَنْبِ اللَّهِ وَإِنْ كُنْتُ لَمِنَ السَّخِرِينَ ﴿٥٦﴾

57. Ё [гуноҳи худро бар гардани тақдир наандозад ва] нагӯяд: «Агар Аллоҳ таоло маро ҳидоят карда буд, қатъан, парҳезкор будам»

أَوْ تَقُولَ لَوْ أَنَّ اللَّهَ هَدَانِي لَكُنْتُ مِنَ الْمُتَّقِينَ ﴿٥٧﴾

58. Ё ҳангоме ки азобро мебинад, нагӯяд: «Эй кош, бозгаште [ба дунё] доштам, то дар зумраи некукорон қарор мегирифтам»

أَوْ تَقُولَ حِينَ تَرَى الْعَذَابَ لَوْ أَنَّ لِي كَرَّةً فَأَكُونَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾

59. [Аллоҳ таоло мефармояд] «Оёти Ман бароят омад ва ту онҳоро дурӯғ пиндошти ва такаббур намудӣ ва куфр варзидӣ»

بَلَىٰ قَدْ جَاءَ نَكَأَيَّتِي فَكَذَّبْتَ بِهَا وَاسْتَكْبَرْتَ وَكُنْتَ مِنَ الْكٰفِرِينَ ﴿٥٩﴾

60. Ва рӯзи қиёмат касонеро, ки бар Аллоҳ таоло дурӯғ бастаанд, сияҳрӯй мебинӣ. Оё дар дузаҳ ҷойгоҳе барои мутакаббирон нест?»

وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ تَرَى الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَى اللَّهِ وُجُوهُهُم مُّسْوَدَّةٌ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٦٠﴾

61. Аллоҳ таоло парҳезкоронро бо ворид кардан ба макони комёбишон, [аз азоб] начот медиҳад. [Дар биҳишт] На ранҷе ба онон мерасад ва на андуҳгин мешаванд

وَيُنَجِّي اللَّهُ الَّذِينَ اتَّقَوْا بِمَفَازَتِهِمْ لَا يَمَسُّهُمُ السُّوءُ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦١﴾

62. Аллоҳ таоло офаридгори ҳар чизест ва Ў бар ҳама чиз [нигаҳбону] корсоз аст

اللَّهُ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿٣٢﴾

63. Калиди ганҷинаҳои осмонҳо ва замин аз они Ўст ва касоне, ки ба оёти илоҳӣ кофир шуданд, қатъан, зиёнкоранд

لَهُ مَقَالِيدُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخٰسِرُونَ ﴿٣٣﴾

64. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Эй беҳабарон, оё ба ман фармон медиҳед, ки [маъбуде] ғайр аз Аллоҳро парастииш кунам?!»

قُلْ أَفَعَبَّرَ اللَّهُ تَأْمُرُونَ أَعْبُدُ أَهْيَا الْجَاهِلُونَ ﴿٣٤﴾

65. Ба ту ва паёмбарони пеш аз ту ваҳй шудааст, ки: «Агар ширк биварзӣ, [подоши] корҳоят, қатъан, барбод хоҳад рафт ва зиёнкор хоҳӣ шуд

وَلَقَدْ أُوحِيَ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكْتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخٰسِرِينَ ﴿٣٥﴾

66. Балки танҳо Аллоҳро парастииш кун ва сипосгузор бош»

بَلِ اللَّهِ فَاَعْبُدْهُ وَكُنْ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٣٦﴾

67. Мушрикони Аллоҳро чунон ки сазовори Ўст, арҷ наниҳоданд, ҳол он ки дар рӯзи қиёмат замин яксара дар қабзаи Ўст ва осмонҳо ба дасти Вай дарҳампечида хоҳад шуд. Поку муназзаҳ аст Аллоҳ таоло ва аз он чи бо вай шарик месозанд, бартар аст

وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ ۗ وَالْأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ ۗ وَالسَّمٰوٰتُ مَطْوِيٰتٌ بِيَمِينِهِ ۗ سُبْحٰنَهُ ۗ وَتَعٰلٰى عَمَّا يُشْرِكُوْنَ ﴿٣٧﴾

68. [Дар остонаи қиёмат] Дар сур дамида мешавад. Пас, ҳар ки дар осмонҳо ва дар замин аст, мадҳуши марг хоҳад шуд, магар касе, ки Аллоҳ таоло бихоҳад, он гоҳ бори дигар дар он дамида мешавад ва ногаҳон [ҳама аз марг] бармехезанд ва чашм ба роҳ [-и фармони Парваридгор] ҳастанд

69. [Дар рӯзи қиёмат] замин ба нури Парвардигораш равшан хоҳад шуд ва нома [-и аъмол] ниҳода мешавад ва паёмбарон ва гувоҳонро меоваранд ва миёни бандагон ба ҳақ ва адолат доварӣ мешавад ва ба ҳеҷ кас ситам нахоҳад шуд

70. Ва ҷазои амалкарди ҳар кас ба тамоми дода мешавад. Ва Аллоҳ таоло нисбат ба аъмолашон донотар аст

71. Кофирон гурӯҳ-гурӯҳ ба сӯйи дузах ронда мешаванд. Ҳамин ки ба он чо мерасанд, дарҳояш кушода мегардад ва ниғаҳбононаш мегӯянд: «Оё паёмбароне аз миёни худи шумо ба суроғатон наомаданд, ки оёти Парвардигоратонро барои шумо мехонданд ва дар бораи дидори ин рӯз хушдор медоданд? Онон [дар посух] мегӯянд: Оре, вале [мо инкорашон кардем ва] фармони мучозот сазои кофирон аст»

72. [Ба онон] Гуфта мешавад: «Аз дарҳои дузах ворид шавед ва ҷовидона дар он ба сар баред. Ва [ба ростӣ] ҷойгоҳи мутакаббирон чи бад [ҷойгоҳе] аст!»

وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَصَعِقَ مَنْ فِي
السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَنْ
شَاءَ اللَّهُ ثُمَّ نُفِخَ فِيهِ أُخْرَىٰ فَإِذَا
هُمْ قِيَامٌ يَنْظُرُونَ ﴿٦٨﴾

وَأَشْرَقَتِ الْأَرْضُ بِنُورِ رَبِّهَا وَوُضِعَ
الْكِتَابُ وَجَاءَتْ بِالرَّيِّبِينَ
وَالشَّهَادَاءِ وَوُضِعَ يَبْنِيهِمْ بِالْحَقِّ
وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٦٩﴾

وَوُضِعَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُوَ
أَعْلَمُ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٧٠﴾

وَسِيقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ
رُجُومًا ۖ فَخَيَّ إِذَا جَاءَهَا فَتَبَحَتْ
أَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا أَلَمْ
يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنكُمْ يَتْلُونَ
عَلَيْكُمْ آيَاتِ رَبِّكُمْ
وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَا
قَالُوا بَلَىٰ وَلَٰكِن حَقَّتْ كَلِمَةُ
الْعَذَابِ عَلَىٰ الْكَافِرِينَ ﴿٧١﴾

قِيلَ ادْخُلُوا أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ
فِيهَا ۖ فَبُئْسَ مَثْوَىٰ الْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٧٢﴾

73. Ва касоне, ки аз Парвардигорашон парво дошанд, гурӯҳ-гурӯҳ ба сӯйи биҳишт ҳидоят мешаванд. Ҳамин ки ба он ҷо мерасанд, дар ҳоле ки дарҳои биҳишт кушода шудааст, [бо иззату эҳтиром ворид мешаванд] ва ниғаҳбонони он ҷо мегӯянд: «Салом бар шумо. Хуш омадед. Ҷовидона ба биҳишт дароед»

74. Биҳиштиён мегӯянд: «Ситоиш ва сипос махсуси Аллоҳ таоло аст, ки ваъдаи хешро дар мавриди мо таҳаққуқ бахшид ва сарзамин [-и биҳишт]-ро ба мо мерос дод, ки дар ҳар ҷойи он бихоҳем, манзил мегирем. Ва [ба ростӣ] подоши аҳли амал чи некуст»

75. [Дар он рӯз] Фариштагонро хоҳӣ дид, ки перомуни Арш ҳалқа задаанд ва Парвардигорашонро ба поки меситоянд. Ва миёни мардум ба ҳаққу адолат доварӣ хоҳад шуд ва гуфта мешавад: «Ситоишу сипос махсуси Аллоҳ таоло Парвардигори ҷаҳониён аст»

وَسِيقَ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ إِلَى الْجَنَّةِ
زُمُرًا حَتَّى إِذَا جَاءُوهَا وَفُتِحَتْ
أَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا سَلَامٌ
عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوهَا
خَالِدِينَ ﴿٧٣﴾

وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي صَدَقَنَا
وَعْدَهُ وَأَوْرَثَنَا الْأَرْضَ نَتَّبِعُهُمْ
الْجَنَّةَ حَيْثُ نَشَاءُ فَنِعْمَ أَجْرُ
الْعَامِلِينَ ﴿٧٤﴾

وَنَرَى الْمَلَائِكَةَ حَافِينَ مِنْ حَوْلِ
الْعَرْشِ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ
وَقُضِيَ بَيْنَهُمْ بِالْحَقِّ وَقِيلَ الْحَمْدُ
لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٧٥﴾

Сураи Ғофир غافر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Ҳо, мим

حَمِّ ①

2. Нузули [ин] китоб аз сӯйи Аллоҳи шикастнопазири доност

تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ

الْعَلِيمِ ②

3. [Парвардигоре, ки] Омурзандаи гуноҳ ва тавбапазир, сахткайфар ва неъматбахш аст. Ҳеҷ маъбуде ба [ҳақ] чуз Ӯ нест ва бозгашт [-и ҳама] ба сӯйи Уст

غَافِرِ الذَّنْبِ وَقَابِلِ التَّوْبِ شَدِيدِ الْعِقَابِ ذِي الطَّوْلِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ

إِلَيْهِ الْمَصِيرُ ③

4. Танҳо кофирон ҳастанд, ки дар бораи оёти илоҳӣ муҷодала мекунанд, пас, мабодо рафтуомадашон дар шаҳрҳо [барои тичорату баҳрамандиашон аз неъматҳои дунё] туру бифиребад

مَا يُجَدِلُ فِي آيَاتِ اللَّهِ إِلَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَا يَغْرُرْكَ تَقَلُّبُهُمْ

فِي الْبَلَدِ ④

5. Пеш аз онон қавми Нух ва пас аз онон низ гурӯҳҳои дигаре [ҳамчун қавми Од ва Самуд ва Лут низ паёмбаронашонро] дурӯғгӯ шумурданд ва ҳар қавме хост паёмбарашро дастгир кунад [ва ба қатл бирасонад]. Онон ба ботил муҷодала карданд, то бад-он васила ҳақро аз миён бардоранд. Ман низ ононро азоб кардам. [Пас, бингаред, ки] азоби Ман чи гуна буд

كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَالْأَحْزَابُ

مِنْ بَعْدِهِمْ وَهَنَّتْ كُلُّ أُمَّةٍ

بِرَسُولِهِمْ لِيَأْخُذُوهُ وَجَدَلُوا

بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ

فَأَخَذْنَاهُمْ فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ ⑤

6. Ва фармони азоби Парвардигорат дар бораи кофирон инчунин ба таҳаққуқ пайваст, ки онон аҳли оташанд

وَكَذَلِكَ حَقَّتْ لِمَثِّ رَبِّكَ عَلَى
الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّهُمْ أَصْحَابُ
النَّارِ ﴿٦﴾

7. Фариштагоне, ки Аршро ҳамл мекунанд ва онон, ки гирди он ҳалқа задаанд, Парвардигорашонро ба покӣ меситоянд ва ба Ё имон доранд ва [ин гуна] барои аҳли имон омуриши меҳоҳанд: «Парвадигоро, раҳмат ва донишат ҳар чизеро фаро гирифтааст, пас, касонеро, ки тавба карданд ва пайрави роҳи Ту шуданд, биёмурз ва аз азоби дузах ниғаҳ дор»

الَّذِينَ يَحْمِلُونَ الْعَرْشَ وَمَنْ
حَوْلَهُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ
وَيُؤْمِنُونَ بِهِ ۖ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِلَّذِينَ
ءَامَنُوا رَبَّنَا وَسِعْتَ كُلَّ شَيْءٍ رَّحْمَةً
وَعِلْمًا فَآغْفِرْ لِلَّذِينَ تَابُوا وَاتَّبَعُوا
سَبِيلَكَ وَقِهِمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ ﴿٧﴾

8. Парвардигоро, онон ва падарон [ва модарон] ва ҳамсарону фарзандони солеҳашонро дар боғҳои ҷовидони биҳишт, ки ваъда додаӣ, дохил кун, ки бе тардид, Ту шикастнопазиру ҳақимӣ

رَبَّنَا وَأَدْخِلْهُمْ جَنَّاتٍ عَدْنٍ الَّتِي
وَعَدْتَهُمْ وَمَنْ صَلَحَ مِنْ ءَابَائِهِمْ
وَأَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ
الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٨﴾

9. [Бор илоҳо] Ононро аз [кайфари] бадиҳо ҳифз кун ва ҳар киро дар он рӯз аз [кайфари] бадиҳо нигоҳ дорӣ, фарогирифтаи раҳматат қарор додаӣ. Ин ҳамон комёбии бузург аст»

وَقِهِمُ السَّيِّئَاتِ وَمَنْ تَقِ السَّيِّئَاتِ
يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمْتَهُ ۚ وَذَلِكَ هُوَ
الْقَوْمُ الْعَظِيمُ ﴿٩﴾

10. Ва кофиронро [дар дузах] нидо медиҳанд, ки: «Душманӣ ва хашми Аллоҳ таоло саҳттар аз душманӣ ва хашми шумо нисбат ба худатон аст, чаро ки ба имон даъват мешудед, вале [бо душманӣ нисбат ба худ ақидаи тавҳидро] инкор мекардед»

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنَادُونَ لِمَقَّتْ
اللَّهُ أَكْبَرَ مِنْ مَقَّتِكُمْ
أَنفُسِكُمْ إِذْ تُدْعَوْنَ إِلَى الْإِيمَانِ
فَتَكْفُرُونَ ﴿١٠﴾

11. Онон [дар посух] мегӯянд:
«Парвардигоро, моро ду бор мирондӣ
ва ду бор зинда кардӣ, пас, [акнун ки]
ба гуноҳони худ эътироф кардем, оё
роҳе барои хуруҷ [аз дузах] вучуд
дорад?»

12. [Ба онон гуфта мешавад] «Ин
[азоб] бад-он сабаб аст, ки чун Аллоҳ
таоло ба яқтоӣ хонда мешуд, инкор
мекардед, вале агар ба ӯ ширк оварда
мешуд, имон меовардед. [Акнун]
Доварӣ аз они Аллоҳи
баландмартабаи бузург аст»

13. Ӯст, ки нишонаҳои [тавон ва
тадбири] худро ба шумо ироа медиҳад
ва бароятон [бо нузули борон] аз
осмон рӯзи мефиристад, вале танҳо
касоне панд мегиранд, ки [халисона ба
даргоҳи илоҳӣ] тавба кунанд

14. [Танҳо] Аллоҳро бо хулуси эътиқод
бихонед, ҳарчанд кофирон нохушнуд
бошанд

15. Ӯ дорои дараҷоти рафеъ ва соҳиби
Арш аст ва ба сӯйи ҳар як аз
бандагонаш, ки бихоҳад, ба фармони
хеш ваҳӣ мефиристад, то [ба онон]
дар бораи рӯзи мулоқот хушдор диҳад

16. Он рӯз, ки мардум ҳозир ва намоён
мешаванд ва чизе аз онон бар Аллоҳ
таоло пӯшида нахоҳад монд [Аллоҳ
таоло мефармояд]: «Имрӯз
фармонравой аз они кист»? [Он гоҳ
худ мефармояд] «Аз они Аллоҳи
ягонаи пирӯзманд»

قَالُوا رَبَّنَا آمَنَّا أَلْتُنْتِنَا وَأَحْيَيْتَنَا
أَلْتُنْتِنَا فَأَعْرَفْنَا بِذُنُوبِنَا فَهَلْ إِلَى
خُرُوجٍ مِّن سَبِيلٍ ﴿١١﴾

ذَلِكُمْ بِأَنَّهُ إِذَا دُعِيَ اللَّهُ وَحْدَهُ
كَفَرْتُمْ وَإِنْ يُشْرِكْ بِهِ أَتُؤْمِنُونَ
فَأَلْهِكُمْ لِيَلَّ الْعَالِي الْكَبِيرِ ﴿١٢﴾

هُوَ الَّذِي يُرِيكُمْ آيَاتِهِ وَيُنَزِّلُ
لَكُمْ مِّنَ السَّمَاءِ رِزْقًا وَمَا
يَتَذَكَّرُ إِلَّا مَن يُنِيبُ ﴿١٣﴾

فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ
كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿١٤﴾

رَفِيعَ الدَّرَجَاتِ ذُو الْعَرْشِ يُلْقِي
الرُّوحَ مِنْ أَمْرِهِ عَلَى مَن يَشَاءُ
مِّنْ عِبَادِهِ لِيُنذِرَ يَوْمَ التَّلَاقِ ﴿١٥﴾

يَوْمَ هُمْ بَرْزُونَ لَا يَخْفَى عَلَى اللَّهِ
مِنْهُمْ شَيْءٌ لِّمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ لِلَّهِ
الْوَّاحِدِ الْقَهَّارِ ﴿١٦﴾

17. Имрӯз ҳар кас дар баробари он чи кардааст, подош дода мешавад ва ҳеҷ ситама дар миён нест. Бе гумон, Аллоҳ таоло дар ҳисобрасӣ сареъ аст

18. Ба онон дар мавриди рӯзи қиёмат [ки бисёр наздик аст] хушдор бидеҳ, он гоҳ ки [аз шиддати ваҳшат] ҷонҳо ба гулӯгоҳ мерасад, дар ҳоле ки саршор аз андуҳ шудаанд. [Дар он рӯз] Ситамгарон на дӯсти меҳрубоне доранд ва на шафеъе, ки суханаш пазируфта шавад

19. [Аллоҳ таоло] Ҳаракоти бади чашмҳо ва он чиро, ки дар дилҳои афрод нуҳуфта аст, [ба хубӣ] медонад

20. Аллоҳ таоло ба адолат доварӣ мекунад ва маъбудоне, ки [мушрикони] ба ҷойи Аллоҳ таоло ибодат мекунанд, ҳеҷ гуна доварӣ надоранд. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло шунавои биност

21. Оё мушрикони дар замин гардиш накардаанд, то бубинанд саранҷоми касоне, ки пеш аз онон буданд, чи гуна будааст? Он ақвоми гузашта нерумандтар аз инҳо буданд ва осору биноҳои бештаре дар замин падид оварданд, аммо Аллоҳ таоло ононро ба [сабаби] гуноҳонашон азоб кард, дар ҳоле ки дар баробари [азоби] Аллоҳ таоло ҳеҷ [ёри ва] мудофеъе надоштанд

الْيَوْمَ نُجْزِي كُلَّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ
لَا ظُلْمَ الْيَوْمَ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ
الْحِسَابِ ﴿١٧﴾

وَأَنْذَرَهُمْ يَوْمَ الْأَرْفَةِ إِذِ الْقُلُوبُ
لَدَى الْحَنَاجِرِ كَظَلِيمًا
لِلظَّالِمِينَ مِنْ حَمِيمٍ وَلَا شَفِيعَ
يُطَاعُ ﴿١٨﴾

يَعْلَمُ خَائِنَةَ الْأَعْيُنِ وَمَا تُخْفِي
الْصُّدُورُ ﴿١٩﴾

وَاللَّهُ يَقْضِي بِالْحَقِّ وَالَّذِينَ
يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَقْضُونَ
بِشَيْءٍ إِنَّ اللَّهَ هُوَ السَّمِيعُ
الْبَصِيرُ ﴿٢٠﴾

﴿أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا
كَيْفَ كَانَ عِقَابُ الَّذِينَ كَانُوا مِنْ
قَبْلِهِمْ كَانُوا هُمْ أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً
وَعِثَارًا فِي الْأَرْضِ فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ
يَذُنُّوهُمْ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ
وَاقٍ ﴿٢١﴾

22. Ин [кайфар] бад-он сабаб буд, ки Паёмбарашон нишонаҳои равшан барояшон ироа мекарданд, вале онон инкор меварзиданд ва Аллоҳ таоло низ азобашон кард. Бе гумон, ӯ тавонманди сахткайфар аст

23. Мо Мӯсоро бо муъҷизоти худ ва далели қотеъ фиристодем

24. Ба сӯйи Фиръавн ва Ҳомон ва Қорун, вале [онон] гуфтанд: «[Ҷ] Чодугаре дурӯғгуст»

25. Аммо ҳангоме ки Мӯсо муъҷизоти илоҳӣ ва далоили маҳкамро аз ҷониби Мо бар онон нишондод, [Фиръавн ва ёронаш саркашӣ карданд ва] гуфтанд: «Писарони касонеро, ки ба Мӯсо имон овардаанд, бикушед ва занонашонро [барои канизӣ] зинда нигоҳ доред», вале найранги кофирон маҳкум ба фаност

26. Фиръавн гуфт: «Бигузored, то Мӯсоро бикушам ва [чун касеро надорад] ногузир аст Парвардигорашро ба ёри бихонад [ва ман аз вай ҳаросе надорам]. Метарсам, ки ӯ динагонро дигаргун созад ё дар ин сарзамин табоҳӣ ба бор оварад»

27. Мӯсо гуфт: «Ман аз [шарри] ҳар мутакаббаре, ки ба рӯзи ҳисоб бовар надорад, ба Парвардигори хеш ва Парвардигори шумо паноҳ мебарам»

ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانَتْ تَأْتِيهِمْ رُسُلُهُمْ
بِالْبَيِّنَاتِ فَكَفَرُوا فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ
إِنَّهُ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢٢﴾

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا
وَسُلْطَنِ مِثْيَلِ ﴿٢٣﴾

إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَقَارُونَ فَقَالُوا
سَاحِرٌ كَذَّابٌ ﴿٢٤﴾

فَلَمَّا جَاءَهُم بِالْحَقِّ مِنْ عِنْدِنَا
قَالُوا أَأَقْتُلُوا أَبْنَاءَ الَّذِينَ آمَنُوا
مَعَهُ وَاسْتَحْبَبُوا نِسَاءَهُمْ وَمَا كَيْدُ
الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ ﴿٢٥﴾

وَقَالَ فِرْعَوْنُ ذُرُونِي أَقْتُلْ مُوسَىٰ
وَلْيَدْعُ رَبِّي إِنَِّّي أَخَافُ أَنْ يُبَدِّلَ
دِينَكُمْ أَوْ أَنْ يُظْهِرَ فِي الْأَرْضِ
الْفِسَادَ ﴿٢٦﴾

وَقَالَ مُوسَىٰ إِنِّي عُذْتُ بِرَبِّي
وَرَبِّكُمْ مِنَ كُلِّ مُتَكَبِّرٍ لَا يُؤْمِنُ
بِيَوْمِ الْحِسَابِ ﴿٢٧﴾

28. Ва марди муъмине аз хонаводаи Фиръавн, ки имонашро пинҳон медошт, гуфт: «Оё меҳоҳед ин мардро [фақат ба хотири ин ҷурм] бикишед, ки мегӯяд: «Парвардигорам Аллоҳ таоло аст» ва [дар таъйиди суханаш низ] далоили равшане аз сӯйи Парвардигратон барои шумо овардааст? Агар дурӯғу бошад, [гуноҳи] дурӯғаш бар уҳдаи худӣ ўст ва агар рост гуфта бошад, [дасти кам] бархе аз азобҳое, ки ваъда медиҳад, ба шумо хоҳад расид

29. Бе тардид, Аллоҳ таоло касеро, ки исрофкору дурӯғгӯст, ҳидоят намекунад. Эй қавми ман, имрӯз фармонравой дар ихтиёри шумост ва дар ин сарзамин султа доред, вале агар саҳтгирии Аллоҳ таоло домангирамон шавад, чи касе моро ёрӣ хоҳад кард? Фиръавн гуфт: «Ман фақат он чиро салоҳ медонам, мегӯям ва шуморо ба роҳи рост ҳидоят мекунам»

30. Он марди муъмин гуфт: «Эй қавми ман, метарсам азобе ҳамчун азоби ақвоми пешин [ки аз паёмбаронашон сарпечӣ карданд] бар саратон биёяд

31. Монанди шеваи [азоби] қавми Нух ва Оду Самуд ва касоне ки баъд аз онон буданд, дар ҳоле Аллоҳ таоло ситаме барои бандагонаш намехоҳад

32. Ва эй қавми ман, бар шумо аз рӯзе метарсам, ки мардум ба фарёд аз якдигар ёрӣ меҳоҳанд

وَقَالَ رَجُلٌ مُّؤْمِنٌ مِّنْ آلِ فِرْعَوْنَ
يَكْتُمُ إِيمَانَهُ أَتَقْتُلُونَ رَجُلًا أَنْ
يَقُولَ رَبِّيَ اللَّهُ وَقَدْ جَاءَكُمْ
بِالْبَيِّنَاتِ مِنْ رَبِّكُمْ وَإِنْ يَكُ
كَذِبًا فَعَلَيْهِ كَذِبُهُ وَإِنْ يَكُ
صَادِقًا يُصِيبْكُمْ بَعْضُ الَّذِي
يَعِدُّكُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ
مُسْرِفٌ كَذَّابٌ ﴿٢٨﴾

يَقَوْمَ لَكُمْ الْمُلْكُ الْيَوْمَ ظَاهِرِينَ
فِي الْأَرْضِ فَمَنْ يَنْصُرُنَا مِنْ بَأْسِ
اللَّهِ إِنْ جَاءَنَا قَالِ فِرْعَوْنُ مَا
أُرِيكُمْ إِلَّا مَا آرَأَى وَمَا أَهْدِيكُمْ
إِلَّا سَبِيلَ التَّمَادٍ ﴿٢٩﴾

وَقَالَ الَّذِي آمَنَ يَقَوْمِ إِنِّي أَخَافُ
عَلَيْكُمْ مِثْلَ يَوْمِ الْأَحْزَابِ ﴿٣٠﴾

مِثْلَ دَابِ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَنَمُودَ
وَالَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ
ظُلْمًا لِلْعِبَادِ ﴿٣١﴾

وَيَقَوْمِ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ يَوْمَ
التَّنَادِ ﴿٣٢﴾

33. [Ҳамон] Рӯзе, ки ҳамагӣ [аз тарс] ба ақиб боз мегардед ва дар баробари [мучозоти] Аллоҳ таоло ҳеҷ муҳофизе надоред ва ҳар киро Аллоҳ таоло гумроҳ кунад, ҳеҷ ҳидоятгаре нахоҳад дошт

34. Пеш аз ин низ Юсуф бо далоили равшан наздатон омад, аммо шумо аз он чи бароятон оварда буд, пайваста дар шак будед, то замоне, ки аз дунё рафт [ва бар тардидатон афзуда шуд]. Он гоҳ гуфтед: «Аллоҳ таоло ҳаргиз пас аз вай паёмбареро мабъус нахоҳад кард». Аллоҳ таоло исрофкори бадгумонро ин гуна гумроҳ месозад

35. Касоне, ки дар мавриди оёти илоҳӣ, бе он ки далеле дошта бошад, ба мучодала бармехезад, [рафторашон] назди Аллоҳ таоло ва муъминин саҳт нописанд аст. Аллоҳ таоло ин гуна бар дили ҳар мутақаббири худкома муҳр [-и гафлат] мезанад

36. Фиръавн [ба вазираш] гуфт: «Эй Ҳомон, барои ман бинои баланде бисоз, шояд ба роҳроҳе бирасам

37. Роҳроҳе дар осмонҳо [ки маро то Арши илоҳӣ бибарад], то ба маъбуди Мӯсо бингарам [ва аз ӯ огоҳ шавам], ҳарчанд, ман қатъан ўро дурўғу мепиндорам». Бад-ин сон зиштии кирдори Фиръавн [дар назарш] ороста гашт ва аз роҳ [-и ҳақ] бозмонд ва найранги Фиръавн ба зиён ва табоҳӣ анҷомид

يَوْمَ تُؤَلَوْنَ مُدْبِرِينَ مَا لَكُمْ مِّنَ اللَّهِ مِنْ عَاصِمٍ ۗ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٣٣﴾

وَلَقَدْ جَاءَكُمْ يُوسُفُ مِنْ قَبْلُ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا زِلْتُمْ فِي شَكِّ مِمَّا جَاءَكُمْ بِهِ ۗ حَتَّىٰ إِذَا هَلَكَ قُلُوبُكُمْ لَنْ يَبْعَثَ اللَّهُ مِنْ بَعْدِهِ رَسُولًا ۚ كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ مُّرْتَابٌ ﴿٣٤﴾

الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ أَتَتْهُمْ كَبْرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ الَّذِينَ ءَامَنُوا كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ قَلْبٍ مُّتَكَبِّرٍ جَبَّارٍ ﴿٣٥﴾

وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَهْمَنُنِ ابْنِي لِي صَرَحًا لَعَلِّي أَبْلُغُ الْأَسْبَابَ ﴿٣٦﴾

أَسْبَابَ السَّمَوَاتِ فَأَطَّلِعُ إِلَىٰ آلِهِ مَوْسَىٰ وَإِنِّي لأَظُنُّهُ كَذِبًا ۗ وَكَذَلِكَ زَيْنَ لِفِرْعَوْنَ سُوءَ عَمَلِهِ وَصَدَّ عَنِ السَّبِيلِ ۗ وَمَا كُنِيَ فِرْعَوْنَ إِلَّا فِي تَبَابٍ ﴿٣٧﴾

38. Он марди муъмин гуфт: «Эй қавми ман, аз ман пайравӣ кунед, то шуморо ба роҳи рост ҳидоят кунам

وَقَالَ الَّذِينَ ءَامَنَ يَقَوْمِ اتَّبِعُونِ
أَهْدِيكُمْ سَبِيلَ الرَّشَادِ ﴿٣٨﴾

39. Эй қавми ман, ин зиндагии дунё баҳрае [андак ва зудгузар] аст ва охираат сарои ҷовидон аст

يَقَوْمِ إِنَّمَا هَذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا مَتَّعٌ
وَإِنَّ الْآخِرَةَ هِيَ دَارُ الْقَرَارِ ﴿٣٩﴾

40. Ҳар ки кори баде муртакиб шавад, ба таносуби он кайфар хоҳад дид ва мардон ва занони муъмин ва некукор ба биҳишт ворид мешаванд ва дар он ҷо аз неъматӣ бешумор бархӯрдор хоҳанд шуд

مَنْ عَمِلَ سَيِّئَةً فَلَا يُجْزَى إِلَّا
مِثْلَهَا ۗ وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّنْ ذَكَرٍ
أَوْ أَنَّىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ
يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ يُرْزَقُونَ فِيهَا بِغَيْرِ
حِسَابٍ ﴿٤٠﴾

41. Эй қавми ман, чи шуда, ки ман шуморо ба роҳи наҷот даъват мекунам, вале шумо маро ба оташ фаро мехонед?

* وَيَقَوْمِ مَا لِي أَدْعُوكُمْ إِلَىٰ النَّجْوَةِ
وَتَدْعُونَنِي إِلَىٰ النَّارِ ﴿٤١﴾

42. Маро даъват мекунад, ки Аллохро инкор кунам ва чизеро, ки [дар қудрат] бо Аллоҳ таоло шарик гардонам, ки ҳеҷ иттилое аз он надорам, дар ҳоле ки ман шуморо ба сӯи [Парвардигори] шикастнапазир ва омурзгор фаро мехонам

تَدْعُونَنِي لِأَكْفُرَ بِاللَّهِ وَأُشْرِكَ
بِهِ ۗ مَا لَيْسَ لِي بِهِ عِلْمٌ وَأَنَا
أَدْعُوكُمْ إِلَىٰ الْعَزِيزِ الْعَفْوَ ﴿٤٢﴾

43. Ногузир он чи маро бад-он даъват мекунад, дар дунё ва охираат [тавони иҷобати] дуоеро надорад ва бозгашти мо ба пешгоҳи Аллоҳ таоло аст ва исрофкорон [дар қуфру гуноҳ] дузахӣ ҳастанд

لَا جَرَمَ أَنَّمَا تَدْعُونَنِي إِلَيْهِ لَيْسَ
لَهُ دَعْوَةٌ فِي الدُّنْيَا وَلَا فِي الْآخِرَةِ
وَأَنَّ مَرَدَّنَا إِلَى اللَّهِ وَأَنَّ الْمُسْرِفِينَ
هُمُ أَصْحَابُ النَّارِ ﴿٤٣﴾

44. Ба зудӣ суханони маро ба ёд хоҳед овард ва ман кори худро ба Аллоҳ таоло воғузур мекунам, зеро Аллоҳ таоло нисбат ба [кирдори] бандагон биност»

فَسَتَذْكُرُونَ مَا أَقُولَ لَكُمْ
وَأَفْوِضُ أَمْرِي إِلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ
بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿٤٤﴾

45. Пас, Аллоҳ таоло ӯро аз осеби дасисаи онон ҳифз намуд ва азоби саҳт домангири фиръавниён шуд

فَوَقَّعَهُ اللَّهُ سَيِّئَاتِ مَا مَكَرُوا
وَحَاقَ بِآلِ فِرْعَوْنَ سُوءُ
الْعَذَابِ ﴿٤٥﴾

46. Ҳамон оташе, ки [дар қабрҳояшон] бомдоду шомгоҳ бар он арза мешаванд ва рӯзе, ки қиёмат барпо гардад [фармон мерасад]: «Фиръавниёнро дар саҳттарин азоб ворид кунед»

النَّارِ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا
وَرَشِيًّا وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ أَدْخِلُوا
آلَ فِرْعَوْنَ أَشَدَّ الْعَذَابِ ﴿٤٦﴾

47. Он гоҳ ки дар оташи дузах кашмакаш [мучодала] мекунанд, мардумони зердаст ба роҳбарони гумроҳгар мегӯянд: «Мо пайрави шумо будем, оё мумкин аст баҳше аз азоби оташро аз мо дур кунед?»

وَإِذْ يَتَحَاكَمُونَ فِي النَّارِ فَيَقُولُ
الضُّعْفَتَاءُ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا
لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ مُعْتَدُونَ عَنَّا
نَصِيبًا مِنَ النَّارِ ﴿٤٧﴾

48. Роҳбарони гумроҳгар мегӯянд: «Бе тардид, ҳамаи мо дар оташ хоҳем буд. Аллоҳ таоло миёни бандагонаш доварӣ кардааст»

قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُلٌّ فِيهَا
إِنَّ اللَّهَ قَدْ حَكَمَ بَيْنَ الْعِبَادِ ﴿٤٨﴾

49. Ва касоне, ки дар оташанд, ба ниғаҳбонони дузах мегӯянд: «Аз Парвардигоратон бихоҳед, ки барои як рӯз ин азобро аз мо бардорад»

وَقَالَ الَّذِينَ فِي النَّارِ لِخَازِنَةِ
جَهَنَّمَ ادْعُوا رَبَّكُمْ يُخَفِّفْ عَنَّا
يَوْمًا
مِّنَ الْعَذَابِ ﴿٤٩﴾

50. Онон посух медиҳанд: «Магар паёмбаронатон нишонаҳои равшан бар шумо ироа накарданд»? Дузахиён меғоянд: «Бале». Ва маъмурон меғоянд: «Пас, [бе натиҷа] дархост кунед, ки дархости кофирон [мардуду] табоҳ аст»

51. Бе гумон, Мо паёмбарони худ ва аҳли имонро дар зиндагии дунё ва рӯзе, ки гувоҳон [ба шаҳодат] бармехезанд, ёрӣ мекунем

52. Рӯзе, ки узрҳои ситамгарон суде ба ҳолашон нахоҳад дошт. Онон аз раҳмати илоҳӣ ба дуранд ва душвории азоби охиратро [дар пеш] доранд

53. Мо ба Мӯсо [мақоми] ҳидоят бахшидем ва Бани Исроилро ворисони Таврот қарор додем

54. [Китобе, ки] Барои хирадмандон ҳидояту панд аст

55. Пас, [эй паёмбар, бар озори мушрикони] шикебо бош, [ки] яқинан, ваъдаи Аллоҳ таоло рост аст ва барои гуноҳат омурзиш бихоҳ ва Парвардигоратро шомгоҳ ва бомдод ба покӣ ситоиш кун

56. Касоне, ки дар мавриди оёти илоҳӣ, бе он ки далеле дар ихтиёрашон бошад, ба мучодала бармехезанд, дар дилҳояшон [ғуруру] такаббурест, ки ҳаргиз бад-он нахоҳанд расид, пас, [аз шарри эшон] ба Аллоҳ таоло паноҳ бибар, ки ба ростӣ, Ӯ шунавову биност

قَالُوا أَوْلَمْ تَكُ تَأْتِيكُمْ رُسُلُكُمْ
بِالْبَيِّنَاتِ قَالُوا بَلَىٰ قَالُوا فَأَدْعُوا
وَمَا دُعَاؤُا الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي
ضَلَالٍ ﴿٥٠﴾

إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ آمَنُوا فِي
الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ
الْأَشْهُدُ ﴿٥١﴾

يَوْمَ لَا يَنْفَعُ الظَّالِمِينَ مَعَذِرَتُهُمْ
وَلَهُمُ الْعَذَابُ وَلَهُمْ سُوءُ الدَّارِ ﴿٥٢﴾

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْهُدَىٰ وَأَوْرَثْنَا
بَنِي إِسْرَائِيلَ الْكِتَابَ ﴿٥٣﴾

هُدَىٰ وَذِكْرَىٰ لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿٥٤﴾

فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَأَسْتَغْفِرُ
لِذُنُوبِكَ وَسَيَجْزِيكَ بِرَبِّكَ بِالْعِشِيِّ
وَالْإِكْبَرِ ﴿٥٥﴾

إِنَّ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ
بِعَيْرِ سُلْطَانٍ أَتَتْهُمْ إِنْ فِي
صُدُورِهِمْ إِلَّا كِبْرٌ مَّا هُمْ بِبَالِغِيهِ
فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ
الْبَصِيرُ ﴿٥٦﴾

57. Мусалламан, офариниши осмонҳо ва замин бузургтар аз офариниши инсонхост [пас, барпо кардани қиёмат барои Аллоҳ таоло душвор нест], вале бештари мардум намедонанд

لَخَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَكْبَرَ
مِنْ خَلْقِ النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ
النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٧﴾

58. Ҳаргиз нобино ва бино баробар нестанд, ва муъминони накукор бо бадкорон яқсон нахоҳанд буд, [вале] иддаи каме аз шумо панд мепазиред

وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ
وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
وَلَا الْمُسِيءَ قَلِيلًا مَّا
تَتَذَكَّرُونَ ﴿٥٨﴾

59. Ҳеч тардиде дар ин нест, ки рӯзи қиёмат фаро мерасад, вале бештари мардум имон намеоваранд

إِنَّ السَّاعَةَ لَأْتِيَةٌ لَا رَيْبَ فِيهَا
وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا
يُؤْمِنُونَ ﴿٥٩﴾

60. Парвардигоратон фармуд: «Маро бихонед, то [дуои] шуморо иҷобат кунам. Касоне, ки аз ибодати Ман саркашӣ мекунанд, ба зудӣ бо хорӣ ба ҷаҳаннам ворид мешаванд»

وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ
لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ
عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ
دَاخِرِينَ ﴿٦٠﴾

61. Аллоҳ таоло аст, ки шабро бароятон падида овард, то дар он оромиш ёбед ва рӯзро равшанибахш [қарор дод, то ба талош пардозед]. Ба ростӣ, Аллоҳ таоло нисбат ба мардум [лутфу] бахшиш дорад, вале бештари мардум сипос намегузоранд

اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ
لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا إِنَّ
اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ
أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٦١﴾

62. Ин аст Аллоҳ таоло Парвардигори шумо, [ки] офаринандаи ҳар мавҷуде [аст]. Ҳеч маъбуде [ба ҳақ] ҷуз Ӯ нест, пас, чи гуна [аз парастии Ӯ] мунҳариф мешавед?

ذَٰلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ خَلِقُ كُلِّ
شَيْءٍ لَّا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَاتَىٰ
تُؤْفَكُونَ ﴿٦٢﴾

63. Ба ҳамин сурат касоне, ки оёти илоҳиро инкор мекунанд, низ [аз ҳақ] мунҳариф мегарданд

كَذَلِكَ يُؤْفِكُ الَّذِينَ كَانُوا بِآيَاتِ
اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٦٣﴾

64. Аллоҳ таоло аст, ки замиро қароргоҳ ва осмонро сарпаноҳатон муқаррар дошт ва шуморо шакле бахшид ва шаклҳоятонро зебо биофарид ва аз неъматҳои покиза ба шумо рӯзӣ дод. Ин аст Аллоҳ таоло – Парвардигори шумо, пас, пурбаракату бузургвор аст Аллоҳ таоло, ки Парвардигори ҷаҳониён аст

اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ
قَرَارًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَصَوَّرَكُمُ
فَأَحْسَنَ صُورَكُمْ وَرَزَقَكُم مِّنَ
الطَّيِّبَاتِ ذَٰلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمُ
فَتَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٤﴾

65. Аллоҳ таоло зинда [ва поянда] аст ва маъбуде [ба ҳақ] ҷуз Ӯ нест, пас, Ӯро бо хулуси эътиқод бихонед. Ситоиш ва сипос махсуси Аллоҳ таоло-Парвардигори ҷаҳониён аст

هُوَ الْحَيُّ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَادْعُوهُ
مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ
الْعَالَمِينَ ﴿٦٥﴾

66. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Ман аз парастии афроде, ки шумо ба ҷойи Аллоҳ таоло [ба ниёиш] мехонед, наҳй шудаам, зеро нишонаҳои равшане аз ҷониби Парвардигорам ба ман расидааст ва фармон ёфтаам, ки [танҳо] дар баробари Парвардигори ҷаҳониён таслим бошам»

*قُلْ إِنِّي نُهَيْتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ
تَدْعُونَ مِن دُونِ اللَّهِ لَمَّا جَاءَنِي
الْبَيِّنَاتُ مِن رَّبِّي وَأُمرْتُ أَنْ أُسَلِّمَ
لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٦﴾

67. Ӯст, ки шуморо аз хок ва сипас [таи мароҳили мухталиф] аз нутфа ва он гоҳ хуни баста [ҷанини ибтидоӣ] офарид, сипас шуморо [ба сурати] кӯдаке [ба дунё] меоварад ва имкон медиҳад, то ба ҳадди рушд [ва камоли неру] бирасед. Сипас [солҳо зиндагӣ мекунед, то] солхӯрда мешавед. Бархе аз шумо дучори марги зудрас хоҳанд шуд ва [ба гурӯҳе дигар имкон медиҳад], то ба аҷали муайян бирасед, бошад, ки биандешед

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُم مِّن تُرَابٍ ثُمَّ
مِن نُّطْفَةٍ ثُمَّ مِّن عِلْقَةٍ ثُمَّ
يُخْرِجُكُم طِفْلًا ثُمَّ لِيَتَّبِعُوا
أَشْدَّكُمْ ثُمَّ لِيَتَّكُونُوا شُيُوعًا
وَمِنْكُمْ مَّن يُتَوَفَّىٰ مِن قَبْلُ
وَلِيَتَّبِعُوا أَجَلًا مُّسَمًّىٰ وَلِعَلَّكُمْ
تَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾

68. Ўст, ки зинда мекунад ва мемиронад ва ҳангоме ки чизеро мехоҳад, танҳо ба ӯ меғӯяд: «Мавҷуд шав», пас, [бедиранг] мавҷуд мешавад

هُوَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ ۖ فَإِذَا قَضَىٰ
أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ
فَيَكُونُ ﴿٦٨﴾

69. Оё надидӣ касоне, ки дар бораи оёти илоҳӣ муҷодала мекунанд, чи гуна [аз роҳи ҳақ] мунҳариф мегарданд?

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي
آيَاتِ اللَّهِ أَنَّىٰ يُصْرَفُونَ ﴿٦٩﴾

70. Касоне, ки китоби [осмонӣ] ва паёми паёмбарони моро дурӯғ шумурданд, ба зудӣ [натиҷаи кирдорашонро] хоҳанд донист

الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآلِكَتَابِ وَبِمَا
أَرْسَلْنَا بِهِ رُسُلَنَا فَسَوْفَ
يَعْلَمُونَ ﴿٧٠﴾

71. Он гоҳ ки ғул ва занҷир бар гарданашон қарор гирифта ва кашида мешаванд

إِذِ الْأَغْلُلُ فِي أَعْنَاقِهِمْ وَالسَّلْسِلُ
يُسْحَبُونَ ﴿٧١﴾

72. [Ибтидо] Дар оби ҷушомада ва сипас дар оташи дузах афрӯхта мешаванд

فِي الْحَمِيمِ ثُمَّ فِي النَّارِ
يُسْجَرُونَ ﴿٧٢﴾

73. Он гоҳ ба эшон гуфта мешавад: «Бутҳое, ки шарики [Аллоҳ таоло] қарор медодед, кучо ҳастанд?

ثُمَّ قِيلَ لَهُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ
تُشْرِكُونَ ﴿٧٣﴾

74. [Ҳамон маъбудоне, ки] ба ҷойи Аллоҳ таоло [ибодат мекардед]. Онон гӯянд: «Аз [назари] мо нопадид шуданд, гӯй мо ҳаргиз пеш аз ин чизеро [ба парастии] намехондем». Ин гуна Аллоҳ таоло кофиронро гумроҳ мекунад

مِن دُونِ اللَّهِ قَالُوا ضَلُّوا عَنَّا بَل
لَمْ نَكُن نَدْعُوا مِنْ قَبْلُ شَيْئًا
كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ الْكَافِرِينَ ﴿٧٤﴾

75. Ин [азоб] аз он чиҳат аст, ки ба ноҳақ дар замин шодмонӣ ва сармастӣ мекардед ва фаҳр мефуруҳтед

ذٰلِكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَفْرَحُونَ فِي
الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَبِمَا كُنْتُمْ
تَمْرَحُونَ ﴿٧٥﴾

76. [Акнун] Аз дарҳои ҷаҳаннм ворид шавед ва ҷовидона дар он ҷо бимонед. Ва [ба ростӣ, ки] ҷойгоҳи мутакабброн чи бад [ҷойгоҳе] аст!

ادْخُلُوا أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا
فِيئْسَ مَثْوًى الْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٧٦﴾

77. [Эй паёмбар, бар озори мушрикон] Шикебо бош, ки ваъдаи илоҳӣ ҳақ аст ва агар бархе аз мучозотҳоеро, ки ба онон ваъда додаем, [дар зиндагӣ] ба ту бинамоем ё [пеш аз нузули азоб] ҷони туро бигирем, дар ҳар ҳол ба пешгоҳи мо бозгардонда мешаванд [ва роҳи гурезе аз азоб надоранд]

فَأَصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فِيمَا
رُيِّتَكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ
تَتَوَفَّيْتَهُ فَإِلَيْنَا يُرْجَعُونَ ﴿٧٧﴾

78. Пеш аз ту низ паёмбароне фиристодаем, ки [саргузашти] бархе аз эшонро бароят ҳикоят кардаем ва бархе дигарро ҳикоят накардаем ва ҳеч расуле наметавонист бидуни фармони илоҳӣ муъҷизае ироа кунад ва он гоҳ ки фармони Аллоҳ таоло [барои подош ва кайфар] фаро расад, ба ҳақ ва адолат доварӣ хоҳад шуд ва ботиландешон зиёнкор хоҳанд буд

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن قَبْلِكَ
مِنْهُمْ مَّن قَصَصْنَا عَلَيْكَ وَمِنْهُمْ
مَّن لَّمْ نَقْصُصْ عَلَيْكَ وَمَا كَانَ
لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ بِبَيِّنَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ
فَإِذَا جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ فُضِيَ بِالْحَقِّ
وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْمُبْطِلُونَ ﴿٧٨﴾

79. Аллоҳ таоло аст, ки ҷаҳорпоёнро бароятон офарид, то аз бархе барои саворӣ ва аз бархе барои тағзия истифода кунед

اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَنْعَامَ
لِتَرْكَبُوا مِنْهَا وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٧٩﴾

80. Ва барои шумо дар онҳо судҳои дигаре низ ҳаст ва низ барои он ки савор бар онҳо ба мақсаде, ки дар дил доред, бирасед ва бар онҳо ва бар киштиҳо [ба ҳар ҷо ки меҳоҳед] мунтақил мешавед

81. Аллоҳ таоло нишонаҳои [қудрату тадбири] худро ба шумо нишон медиҳад, пас, кадом як аз нишонаҳои илоҳиро инкор мекунед?

82. Оё мушрикон дар замин гардиш накардаанд, то бубинанд саранҷоми касоне, ки пеш аз онон буданд, чи гуна будааст? Он ақвоми гузашта шуморашон аз инҳо афзунтар буд ва осору биноҳои бештаре дар замин паид оварда буданд, аммо [ҳангоми нузули азоб] дастовардашон суде ба ҳолашон надошт

83. Ҳангоме ки паёмбаронашон бо нишонаҳои равшан ба суроғашон омаданд, ба донишу кордони худ сармаст [ва аз тавҳид рӯйгардон] шуданд ва ҳамон азобе, ки масҳарааш мекарданд, домангирашон шуд

84. Пас, чун азоби Моро диданд, гуфтанд: «Танҳо ба Аллоҳ таоло имон овардем ва маъбудонеро, ки шарики ӯ қарор дода будем, инкор мекунем»

وَلَكُمْ فِيهَا مَنفَعٌ وَلِتَبْلُغُوا عَلَيْهَا حَاجَةً فِي صُدُورِكُمْ وَعَلَيْهَا وَعَلَى الْفُلْكِ تُحْمَلُونَ ﴿٨٠﴾

وُيُرِيكُمْ آيَاتِهِ ۖ فَأَيَّ آيَاتِ اللَّهِ تُنْكِرُونَ ﴿٨١﴾

أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَانُوا أَكْثَرَ مِنْهُمْ وَأَشَدَّ قُوَّةً وَأَعْتَارًا فِي الْأَرْضِ فَمَا آغْنَى عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨٢﴾

فَلَمَّا جَاءَهُمْ رَسُولُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَرِحُوا بِمَا عِنْدَهُمْ مِنَ الْعِلْمِ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ ۖ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٨٣﴾

فَلَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا قَالُوا آمَنَّا بِاللَّهِ وَحَدُّهُ ۖ وَكَفَرْنَا بِمَا كُنَّا بِهِ ۖ مُشْرِكِينَ ﴿٨٤﴾

85. Аммо имон оварданашон ба ҳангоми мушоҳидаи азоб ҳеҷ суде надошт. Ин суннати илоҳӣ [ки дар ҳангоми азоб тавбаи касе пазируфта намегардад, ҳамвора] дар мавриди бандағони Аллоҳ таоло ҷорӣ будааст ва дар ин ҷо кофирон зиёнкор шуданд

فَلَمْ يَكُ يَنْفَعُهُمْ إِيْمَانُهُمْ لَمَّا رَأَوْا
بِأَسْنَأِ سُنَّتِ اللَّهِ الَّتِي قَدْ خَلَتْ فِي
عِبَادِهِ وَخَسِرَ هُنَالِكَ
الْكٰفِرُونَ ﴿٨٥﴾

Сураи Фуссилат

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Ҳо, мим

حَم ①

2. [Ин Қуръон] Аз сӯи Аллоҳи бахшандаи меҳрубон нозил шудааст

تَنْزِيلٌ مِّنَ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ②

3. Китобест, ки оёташ ба забони арабӣ барои мардуме, ки медонанд, ба шевоӣ ва равшанӣ баён шудааст

كِتَابٌ فَصَّلْتِ أَيْتُهُ فُرْعَانًا

عَرَبِيًّا لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ③

4. [Китобе] Башоратдиҳанда ва бимдиҳанда аст, вале бештари мардум рӯйгардонанд ва [ҳақоикро] намешунаванд

بَشِيرًا وَنَذِيرًا فَأَعْرَضَ أَكْثَرُهُمْ

فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ④

5. Мушрикони гуфтанд: «Дилҳои мо нисбат ба он чи моро даъват мекуни, дар пӯшише [аз бетафовутӣ] қарор дорад ва дар ғӯшҳоямон сангинӣ аст ва миёни мо ва ту фосила аст, пас, ту ба кори худ машғул бош ва мо низ ба кори худ»

وَقَالُوا قُلُوبُنَا فِي أَكِنَّةٍ مِّمَّا

تَدْعُونَا إِلَيْهِ وَفِي آذَانِنَا وَقْرٌ وَمِن

بَيْنِنَا وَبَيْنِكَ حِجَابٌ فَأَعْمَلْنَا

عَمَلُونَ ⑤

6. [Эй паёмбар, ба онон] бигӯ: «Ман фақат башаре ҳамчун шумо ҳастам [бо ин тафовут], ки ба ман ваҳй мешавад: «Маъбудӣ шумо маъбудест ягона, пас, ба Ӯ рӯй оваред ва аз Ӯ омурзиш бихоҳед ва вой ба ҳоли мушрикони!»

قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ

إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ إِلَهُ وَاحِدٌ

فَأَسْتَقِيمُوا إِلَيْهِ وَاسْتَغْفِرُوهُ ۗ وَوَيْلٌ

لِلْمُشْرِكِينَ ⑥

7. Онон, ки закот наменпардозанд ва охиратро инкор мекунанд

الَّذِينَ لَا يُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ

بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ ⑦

8. [Вале] Муъминони некуор подоше
бепоён доранд

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ
مَمْنُونٍ ﴿٨﴾

9. Бигӯ: Оё он [Холиқи тавонманд]-
еро, ки заминро дар ду рӯз офарид,
инкор мекунед ва барояш ҳамтоёне
қоил мешавад? Ин [Офаридгори
якност, ки] Парвардигори ҷаҳониён аст

﴿قُلْ أَيُّكُمْ لَنْعُقِرُونَ بِالَّذِي
خَلَقَ الْأَرْضَ فِي يَوْمَيْنِ وَتَجْعَلُونَ
لَهُ أَندَادًا ذَلِكَ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٩﴾﴾

10. Ҷ таи ҷаҳор рӯз бар рӯи замин
кӯҳҳои устуворро падида овард ва дар
он хайру баракати фаровон ниҳод ва
ризку рӯзии онро дуруст ба андозаи
ниёзи тақозокунандагон муқаддар
намуд

وَجَعَلَ فِيهَا رَوَاسِيًّ مِّنْ فَوْقِهَا
وَبَرَكَ فِيهَا وَقَدَّرَ فِيهَا أَقْوَاتَهَا فِي
أَرْبَعَةِ أَيَّامٍ سَوَاءً لِّلسَّالِبِينَ ﴿١٠﴾

11. Он гоҳ ба осмон пардохт, дар ҳоле
ки [ҳанӯз] ба сурати газ [дуд] буд. Ва
ба осмону замин гуфт: «Хоҳ- ноҳоҳ аз
дари таслим дароед». Он ду гуфтанд:
«Бо майл аз дари таслим даромадем»

ثُمَّ اسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ وَهِيَ دُخَانٌ
فَقَالَ لَهَا وَلِلْأَرْضِ ائْتِيَا طَوْعًا أَوْ
كَرْهًا فَاتَّيْنَا طَائِعِينَ ﴿١١﴾

12. Сипас он тӯдаи газро ба сурати
ҳафт осмон дар ду рӯз офарид ва ба
ҳар осмоне барномаашро ваҳй кард ва
осмони дунёро бо чароғҳое [аз
ситорагон] ороист ва [аз шарри
шаётин] ҳифз намудем. Ин аст
тақдири [Парвардигори]
шикастнопазири доно»

فَقَضَّاهُنَّ سَبْعَ سَمَوَاتٍ فِي يَوْمَيْنِ
وَأَوْحَىٰ فِي كُلِّ سَمَاءٍ أَمْرَهَا وَزَيَّنَّا
السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ وَحِفْظًا
ذَٰلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿١٢﴾

13. [Эй паёмбар] Агар онон [аз
пазириши ислом] рӯй гардонанд, бигӯ:
«Ба шумо дар бораи соиқае назири [он
чи] қавми Оду Самуд [-ро аз пой
даровард] хушдор медиҳам»

فَإِنِ اعْرَضُوا فَعُلْ أَنْدَرْتُمْكُمْ
صَلْعَةً مِّثْلَ صَلْعَةِ عَادٍ وَنَمُودٌ ﴿١٣﴾

14. Он гоҳ ки паёмбарони илоҳӣ паёпай ба суроғашон меомаданд, [бо ин паём] ки: «Чуз Аллохро напарастед», онон [дар посух] мегуфтанд: «Агар Парвардигорамон мехост, [паёми ҳидоятгаре бифиристад] фариштагоне нозил мекард. Мо паёмеро, ки шумо маъмури [иблоғи] он ҳастед, бовар намекунем»

15. Аммо [қавми] Од ба ноҳақ дар замин такаббур меварзиданд ва мегуфтанд: «Чи касе нерумандтар аз мост»? Оё намедонистанд Аллоҳ таоло [он Холиқи якто]-е, ки ононро офарида, нерумандтар аз онон аст? Вале [бо ситезу гарданкашӣ] оёти Моро инкор мекарданд

16. Саранҷом тундбодде сарду сахт дар рӯзҳое шум ба онон фиристодем, то азоби расвой [ва сангин]-ро дар зиндагии дунё ба онон бичашонем, вале азоби охираат расвоқунандатар аст ва [аз ҳеч сӯ] ёри нахоҳанд шуд

17. Ва аммо қавми Самудро низ ҳидоят кардем, вале онон кӯрдилиро ба ҳидоят тарҷеҳ доданд ва ба [сазои] дастовардашон соиқаи азоби хорқунанда ононро фаро гирифт

18. Ва қасонеро, ки имон оварда ва [аз гуноҳу нофармонӣ] парво мекарданд, наҷот додем

إِذْ جَاءَهُمُ الرُّسُلُ مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ
وَمِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ
قَالُوا لَوْ شَاءَ رَبُّنَا لَأَنْزَلَ مَلَائِكَةً
فَإِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ ﴿١٤﴾

فَأَمَّا عَادُ فَاسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ
يَغْبِرِ الْحَقَّ وَقَالُوا مَنْ أَشَدُّ مِنَّا قُوَّةً
أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَهُمْ
هُوَ أَشَدُّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَكَانُوا بِآيَاتِنَا
يَجْحَدُونَ ﴿١٥﴾

فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِي
أَيَّامٍ نَحْسَاتٍ لِنَدِيَقَهُمْ عَذَابِ
الْحِزْيِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَلِعَذَابِ
الْآخِرَةِ أَحْزَىٰ وَهُمْ لَا
يُبْصِرُونَ ﴿١٦﴾

وَأَمَّا ثَمُودُ فَهَدَيْنَاهُمْ فَاسْتَحَبُّوا
الْعَمَىٰ عَلَى الْهُدَىٰ فَأَخَذْنَا لَهُمْ
صَلْبَةً الْعَذَابِ أَلْهُونَ بِمَا كَانُوا
يَكْسِبُونَ ﴿١٧﴾

وَنَجَّيْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا
يَتَّقُونَ ﴿١٨﴾

19. [Эй паёмбар, ёд кун аз] Рӯзе, ки душманони Аллохро ба сӯи оташи дузах эҳзор мекунад ва [аз парокандагӣ] бозмедоранд

20. То чун ба дузах мерасанд, гӯшу чашму пушашон аъмолашонро гувоҳӣ медиҳанд

21. Онон ба пӯсти худ мегӯянд: «Чаро алайҳи мо гувоҳӣ додед»? [Дар ҷавоб] Мегӯянд: «Аллоҳ таоло [ҳамон Холиқи тавонманде], ки ҳама мавҷудотро гӯё карда, моро низ ба суҳан даровардааст ва Ёст, ки нахустин бор шуморо офарид ва [саранҷом ҳамагӣ] ба пешгоҳи Ё бозгардонда мешавед»

22. Шумо, ки [гуноҳонатонро] пинҳон намекардед, на аз он бобат буд, ки тасаввур мекардед, гӯшу чашму пӯстатон алайҳи шумо гувоҳӣ намедиҳанд, балки гумон мекардед, ки Аллоҳ таоло бар бисёре аз аъмоле, ки мекунад, огоҳ нест

23. Ин пиндори шумо дар бораи Парвардигоратон буд, ки мучиби ҳалокати шумо гардид ва [саранҷом] зиёнкор шудед

24. Агар шикебой ва таҳаммул кунанд [ё накунад], оташ ҷойгоҳашон аст ва агар талаби ризоият кунанд, пазируфта нахоҳанд шуд

وَيَوْمَ يُحْشَرُ أَعْدَاءُ اللَّهِ إِلَى النَّارِ
فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٩﴾

حَتَّىٰ إِذَا مَا جَاءُوهَا شَهِدَ عَلَيْهِمْ
سَمْعُهُمْ وَأَبْصَرُهُمْ وَجُلُودُهُمْ بِمَا
كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٠﴾

وَقَالُوا لَوْلَا جُودُهُمْ لِمَ شَهِدْتُمْ عَلَيْنَا
قَالُوا أَنْظَقَنَا اللَّهُ الَّذِي أَنْطَقَ كُلَّ
شَيْءٍ وَهُوَ خَلَقَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ
وَأَلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢١﴾

وَمَا كُنْتُمْ تَسْتَرُونَ أَنْ يَشْهَدَ
عَلَيْكُمْ سَمْعُكُمْ وَلَا أَبْصَرُكُمْ
وَلَا جُلُودُكُمْ وَلَكِنْ ظَنَنْتُمْ أَنَّ
اللَّهَ لَا يَعْلَمُ كَثِيرًا مِمَّا
تَعْمَلُونَ ﴿٢٢﴾

وَذَلِكُمْ ظَنُّكُمُ الَّذِي ظَنَنْتُمْ
بِرَبِّكُمْ أَرَدْتُمْ فَأَصْبَحْتُمْ مِنَ
الْخَاسِرِينَ ﴿٢٣﴾

فَإِنْ يَصْبِرُوا فَالنَّارُ مَثْوًى لَهُمْ وَإِنْ
يَسْتَعِيبُوا فَمَا هُمْ مِنَ الْمُعْتَبِينَ ﴿٢٤﴾

25. Мо ҳамнишиноне [аз шаётин] бар онон гумоштем, ки [корҳои] гузашта ва [орзуҳои] ояндаро дар назарашон орастаанд ва [бад-ин сон] фармони мучозот дар мавриди онон таҳаққуқ ёфт ва ба азоби ақвоми гумроҳе аз чину инс, ки пеш аз онон буданд, гирифтор шуданд. Бе гумон, онон зиёнкор буданд

26. Кофирон [ки дар баробари ҳақ очиз гашта буданд] гуфтанд: «Ба ин Қуръон гӯш накунад ва [ҳангоми тиловати] он ҷанҷол кунед [ва суханони беҳуда бигӯед], бошад, ки пирӯз гардед»

27. Пас, яқинан, ба кофирон азоби сахте мечашонем ва ононро бар асоси [ҷазои] бадтарини корҳояшон кайфар медиҳем

28. Ин аст сазои душманони Аллоҳ таоло: оташе, ки дар он сукунати ҷовидон доранд, ба кайфари он ки оёти Моро инкор мекарданд

29. Кофирон [ба ҳангоми азоб] меғоянд: «Парвардигоро, [афроде] аз ду гурӯҳ: ҷин ва инсро, ки омили гумроҳиямон буданд, ба мо нишон бидеҳ, ки лагадкӯбашон кунем, то аз ҳама залилтар шаванд»

*وَقَيَّضْنَا لَهُمْ قُرَّانًا فَزَيَّنُوا لَهُمْ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ فِي أُمِّرٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْحَيْنِ وَالْإِنْسِ إِنَّهُمْ كَانُوا خَسِرِينَ ﴿٢٥﴾

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَسْمَعُوا لِهَذَا الْقُرْآنِ وَالْغَوْا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾

فَلَنَذِقَنَ الَّذِينَ كَفَرُوا عَذَابًا شَدِيدًا وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَسْوَأَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٧﴾

ذَلِكَ جَزَاءُ أَعْدَاءِ اللَّهِ النَّارُ لَهُمْ فِيهَا دَارُ الْخُلْدِ جَزَاءً بِمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ ﴿٢٨﴾

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا رَبَّنَا أَرِنَا الَّذِينَ أُضْلَلْنَا مِنَ الْحَيْنِ وَالْإِنْسِ نَجْعَلُهُمَا تَحْتَ أَقْدَامِنَا لِيَكُونَا مِنَ الْأَسْفَلِينَ ﴿٢٩﴾

30. [Аммо] Касоне, ки гуфтанд:
«Парвардигори мо Аллоҳ таоло аст»,
он гоҳ [аз бандагии ғайри ӯ сар боз
заданд ва бар эътиқоди худ] пой
фишурданд, фариштагон бар онон
фуруд меоянд [ва мегӯянд]: «Натарсед
ва андуҳ надоста бошед ва башорат
бод бар шумо он бихишти мавъудатон!

31. Мо дар зиндагии дунё ва охират
дӯстдори шумоём ва дар бихишт ҳар
чи дилатон бихоҳад ва дархост кунед,
дар ихтиёри шумост

32. Ба унвони пазирой аз ҷониби
омурзгоре меҳрубон»

33. Кист хушгуфтортар аз он ки ба
сӯйи Аллоҳ таоло даъват кунад ва ба
шоистагӣ амал менамояд ва мегӯяд:
«Таслим [-и авомири илоҳӣ] ҳастам?»

34. [Ҳаргиз] Неки ва бадӣ яксон нест.
Ҳамвора ба шевае, ки беҳтар аст,
посух бидеҳ, ки дар он сураат касе, ки
байни ту ва ӯ душманист, ҳамчун
дӯсти меҳрубон гардад

35. Танҳо шикобоён ва онон, ки баҳраи
бузурге [аз имону ахлоқ] доранд, ба
ҷунин мақоме мерасанд

إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ
اسْتَقَمُوا فَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ
أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشِرُوا
بِالْحَيَّةِ الَّتِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ﴿٣٠﴾

نَحْنُ أَوْلِيَاؤُكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
وَفِي الْآخِرَةِ وَلَكُمْ فِيهَا مَا
تَشْتَهُونَ أَنْفُسُكُمْ وَلَكُمْ فِيهَا مَا
تَدْعُونَ ﴿٣١﴾

نُزُلًا مِّنْ غَفُورٍ رَّحِيمٍ ﴿٣٢﴾

وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا إِلَى
اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنِّي مِنَ
الْمُسْلِمِينَ ﴿٣٣﴾

وَلَا تَسْتَوِي الْحَسَنَةُ وَلَا السَّيِّئَةُ
أَدْفَعُ بِأَلْتِي هِيَ أَحْسَنُ فَإِذَا الَّذِي
بَيْنَكَ وَبَيْنَهُ عَدَاوَةٌ كَأَنَّهُ وَلِيٌّ
حَمِيمٌ ﴿٣٤﴾

وَمَا يُلْقِنَهَا إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَمَا
يُلْقِنَهَا إِلَّا ذُو حَظٍّ عَظِيمٍ ﴿٣٥﴾

36. Ва ҳар гоҳ аз чониби шайтон васвасае туро фаро гирифт, ба Аллоҳ таоло паноҳ бибар, ки яқинан, Ў шунавову доност

وَمَا يَنْزَعَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْعٌ
فَأَسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ
الْعَلِيمُ ﴿٣٦﴾

37. Аз нишонаҳои [тавону тадбири] Ў шабу рӯз ва хуршеду моҳ аст. Дар баробари хуршеду моҳ сачда накунад, балки агар танҳо Ўро мепарастед, бар Аллоҳ таоло, ки онҳоро офаридааст, сачда кунед

وَمِنْ آيَاتِهِ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَالشَّمْسُ
وَالْقَمَرُ لَا تَسْجُدُوا لِلشَّمْسِ وَلَا
لِلْقَمَرِ وَاسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَهُنَّ
إِنْ كُنْتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿٣٧﴾

38. Ва агар [гурӯҳҳои аз ниёиши Ў] такаббур варзанд, [фариштагон ва] муқаррабони даргоҳи Парвардигорат шабу рӯз бидуни хастагӣ Ўро ба покӣ меситоянд

فَإِنْ اسْتَكْبَرُوا فَالَّذِينَ عِنْدَ رَبِّكَ
يُسَبِّحُونَ لَهُ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَهُمْ
لَا يَسْتَمُونَ ﴿٣٨﴾

39. Аз ҷумлаи нишонаҳои [қудрати] илоҳӣ ин аст, ки замини хушқу фарсударо мебинӣ, ки чун борон бар он фуру мерезем, ба чунбиш дармеояд ва [гиёҳонаш] рушд мекунад. Он [Парвардигори тавонманде], ки заминро зинда мекунад, мурдагонро низ зинда хоҳад кард. Ба ростӣ, ки Ў бар ҳар коре тавоност

وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ تَرَى الْأَرْضَ
خَاشِعَةً فَإِذَا أَنْزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ
أَهْتَرَّتْ وَرَبَّتْ إِنَّ الَّذِي أَحْيَاهَا
لَمُخِي الْمَوْتَى إِنَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيرٌ ﴿٣٩﴾

40. [Гуфтору рафтори] Касоне, ки дар мавриди оёти Мо качравӣ [ва онро таҳриф] мекунад, бар Мо пӯшида нахоҳанд буд. Оё касе, ки ба оташи [дузаҳ] меафтад, беҳтар аст ё он ки дар рӯзи растохез эмин [аз азоб] аст? Ҳар чи мехоҳед, амал кунед, ки бе тардид, Аллоҳ таоло ба он чи мекунад, биност

إِنَّ الَّذِينَ يُجْحَدُونَ فِي آيَاتِنَا لَا
يَخْفَوْنَ عَلَيْنَا أَفَمَنْ يُلْقَى فِي النَّارِ
خَيْرٌ أَمْ مَنْ يَأْتِيَّ آمِنًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ
أَعْمَلُوا مَا شِئْتُمْ إِنَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ
بَصِيرٌ ﴿٤٠﴾

41. Касоне, ки ин Қуръонро, ки барои [ҳидоят] – ашон омадааст, инкор кардаанд [дар қиёмат азоб хоҳанд шуд]. Ин [каломи илоҳӣ] китобе аст шикастнопазир

42. Сухани ботил аз пешу пас ба он роҳ намеёбад ва аз ҷониби [Парвардигори] ҳақими сутуда нозил шудааст

43. [Эй паёмбар, кофирон] Ба ту ҳамон [суханони ботиле] –ро меғӯянд, ки ба паёмбарони пеш аз ту низ меғуфтанд. Бе гумон, Парвардигорат омурзиш ва [дар айни ҳол] кайфаре дарднок дорад

44. Агар Қуръонро [ба забони] ғайриарабӣ нозил карда будем, кофирон меғуфтанд: «Чаро оёташ [арабӣ нест ва] ба равшанӣ баён нашудааст? Китобе ғайриарабиву паёмбаре араб»? [Эй паёмбар, ба онон] Бигӯ: «Ин китоб барои муъминон мояи ҳидояту шифост ва онон, ки имон намеоваранд, дар гӯшҳояшон сангинӣ аст ва Қуръон барояшон номафҳум аст. [Гӯё] Ононро аз роҳи дур садо мезананд»

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالذِّكْرِ لَمَّا جَاءَهُمْ وَإِنَّهُ لَكِتَابٌ عَزِيزٌ ﴿٤١﴾

لَا يَأْتِيهِ الْبَطْلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِ تَنْزِيلٌ مِنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ ﴿٤٢﴾

مَا يُقَالُ لَكَ إِلَّا مَا قَدْ قِيلَ لِلرُّسُلِ مِنْ قَبْلِكَ إِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَعْفِرَةٍ وَذُو عِقَابٍ أَلِيمٍ ﴿٤٣﴾

وَلَوْ جَعَلْنَاهُ قُرْءَانًا عَجَبِيًّا لَقَالُوا لَوْلَا فُصِّلَتْ آيَاتُهُ ؕ أَعْجَبِيٌّ وَعَرَبِيٌّ قُلْ هُوَ لِلَّذِينَ آمَنُوا هُدًى وَشَفَاءٌ وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ فِي ءَأَادَانِهِمْ وَقُرْءَانٌ وَهُوَ عَلَيْهِمْ عَمًى أُولَٰئِكَ يُنَادَوْنَ مِنْ مَكَّانٍ بَعِيدٍ ﴿٤٤﴾

45. Ва ба ростй, [Мо] ба Мӯсо китоб додем, пас, дар он ихтилоф шуд. Ва агар пештар [дар мавриди муҳлат ба гунаҳгорон ва ҳисобрасй дар қиёмат] сухане аз ҷониби Парвардигорат баён нашуда буд, яқинан, [дар ҳамин дунё] миёнашон доварй мешуд [ва азоб нозил мегашт] ва ба ростй, ки онон [яхудиён ва мушрикон] дар бораи [ҳаққонияти] ин [Қуръон] сахт дар тардиданд

46. Ҳар ки ба шоистагй амал кунад, ба суди худи ўст ва ҳар ки бадй кунад, ба зиёни хеш бад кардааст ва Парвардигори ту ҳаргиз ба бандагон ситам намекунад

47. Огоҳй аз [лаҳзаи вуқуи] қиёмат танҳо марбут ба Аллоҳ таоло аст ва хуруҷи ҳар мевае аз шукуфааш ва бордориву вазъи ҳамли ҳар моддае бо огоҳии Ўст ва он рӯз, ки Аллоҳ таоло ба мушрикон нидо медиҳад, ки: «Афроде, ки [дар қудрат] шарикаи Ман тасаввур мекардед, [ва ба он тавассул мечустед] кучо ҳастанд»? Онон мегӯянд: «Акнун дар баробари ту эътироф мекунем, ки ҳеч як аз мо [ба дурустии эътиқоди мушриконаи худ] гувоҳ нест»

48. Он чи дар гузашта [тақягоҳи худ] мехонданд, аз назарашон нопадид мешавад ва дармеёбанд, ки [аз аташи азоби илоҳй] ҳеч роҳи гурезе нахоҳанд дошт

49. Инсон дар таманнои хайр хастанопазир аст, ва [-ле] агар бадй ба ў бирасад, маъюсу дилсард хоҳад шуд

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ
فَاخْتَلَفَ فِيهِ ۖ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ
مِن رَّبِّكَ لَفَقَضَىٰ بَيْنَهُمْ ۖ وَاتَّهَمَ لِنِي
شَاكٍ مِّنْهُ مُرِيبٍ ﴿٤٥﴾

مَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ
أَسَاءَ فَعَلِيهَا ۖ وَمَا رَبُّكَ بِظَلَّامٍ
لِّلْعَالَمِينَ ﴿٤٦﴾

*إِلَيْهِ يُرْدُ عِلْمُ السَّاعَةِ ۖ وَمَا تَخْرُجُ
مِن تَمَرَاتٍ مِّنْ أَكْمامِهَا وَمَا
تَحْمِلُ مِنْ أُنثَىٰ وَلَا تَضَعُ إِلَّا
بِعِلْمِهِ ۖ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ أَيْنَ
شُرَكَاءِي قَالُوا ءآذَنَّاكَ مَا مِنَّا مِن
شَهِيدٍ ﴿٤٧﴾

وَصَلَّ عَنْهُمْ مَّا كَانُوا يَدْعُونَ مِن
قَبْلٍ ۖ وَظَنُّوا مَا لَهُم مِّن مَّحِصٍ ﴿٤٨﴾

لَّا يَسْتَمُ الْإِنْسَانُ مِن دُعَاءِ الْخَيْرِ
وَإِن مَّسَّهُ الشَّرُّ فَيُؤَسِّسْ قَنُوطٍ ﴿٤٩﴾

50. Ва агар пас аз ранче, ки ба инсон мерасад, раҳмате аз ҷониби хеш ба ӯ бирасонем, [мағрурона] мегӯяд: «Ин ҳаққи ман аст ва гумон намекунам қиёмат барпо шавад ва агар [ҳам бошад ва] ба сӯйи Парвардигорам бозгардонда шавам, назди Ӯ [сарвату подошҳои] некуе хоҳам дошт». Мусаламан, кофиронро аз амалкардашон огоҳ хоҳем сохт ва азобе сахт ба онон мечашонем

51. Ҳар гоҳ ба инсон неъмате мебахшем, [бо сармасти] рӯй мегардонад ва мутакаббирона [аз ҳақ] дур мешавад ва ҳангоме ки ранче [ҳамчун фақру беморӣ] ба суроғаш меояд, [ба даргоҳи илоҳӣ] дуо ва дархости фаровон дорад

52. [Эй паёмбар, ба кофирон] Бигӯ: «Ба ман бигӯед, [агар Қуръон] аз ҷониби Аллоҳ таоло [расида] бошад ва шумо инкораш кунед, кист гумроҳтар аз он ки [бо вучуди ошкор будани ҳақ] дар ситези бепоён ба он қарор дорад?»

53. [Дар ин дунё ва ҳангомаи қиёмат] нишонаҳои [тавону тадбири] худро дар офоқи [чаҳон] ва дар [вучуди] худашон ба онон нишон хоҳем дод, то барояшон равшан шавад, ки Қуръон ҳақ аст. Оё кофӣ нест, ки Парвардигорат бар ҳар чизе гувоҳ аст?

وَلَيِّنْ أَدْقَنَهُ رَحْمَةً مِنَّا مِنْ بَعْدِ
ضَرَاءَ مَسَّتْهُ لِيَقُولَنَّ هَذَا لِي وَمَا
أُظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَيِّنْ رُجْعَتُ
إِلَى رَبِّي إِنَّ لِي عِنْدَهُ لَلْحُسْبَىٰ
فَلَنَنْبِئَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِمَا عَمِلُوا
وَلَنُذِيقَنَّهُمْ مِنَ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٥٠﴾

وَإِذَا أَنْعَمْنَا عَلَى الْإِنْسَانِ أَعْرَضَ
وَنَا بَجَانِيهِ ۖ وَإِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ فَدُورًا
دُعَاءٍ عَرِيضٍ ﴿٥١﴾

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كَانَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ
كُفْرًا كَفَرْتُمْ بِهِ ۖ مَنْ أَضَلُّ مِمَّنْ
هُوَ فِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿٥٢﴾

سُرِّيهِمْ ۖ آيَاتِنَا فِي الْأَفَاقِ وَفِي
أَنْفُسِهِمْ حَتَّىٰ يَنْبَيِّنَ لَهُمْ أَنَّهُ الْحَقُّ
أَوْ لَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ أَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ
شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٥٣﴾

54. Огоҳ бошед, ки онон дар мавриди
дидори Парвардигорашон [дар қиёмат]
тардид доранд! [Ва] Огоҳ бошед, ки
Аллоҳ таоло бар ҳар чизе ихота
дорад!

أَلَا إِنَّهُمْ فِي مِرْيَةٍ مِّن لِّقَاءِ رَبِّهِمْ
أَلَا إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُّحِيطٌ ﴿٥٤﴾

Сураи Шуро الشورى

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Ҳо, мим

حَمَّ ①

2. Айн, син қоф

عَسَقَ ②

3. Аллоҳи шикастнопазири ҳақим бар ту ва паёмбарони пеш аз ту чунин ваҳй мефиристад

كَذَلِكَ يُوحَىٰ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ③

4. Ҳар чи дар осмонҳо ва замин аст, мутааллиқ ба Ўст ва Ў баландмартаба ва бузург аст

لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۗ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ④

5. Наздик аст осмонҳо [аз шукӯҳу азамати илоҳӣ] аз фарози яқдигар бишхофанд ва фариштагон Парвардигорашонро бо ситоиш тақдис мекунанд ва барои соқинони замин [ки тавба кардаанд] омузриш металабанд. Огоҳ бошед, ки Аллоҳ таоло омузрандаи меҳрубон аст

تَكَادُ السَّمَوَاتُ يَتَّقَطْنَ مِنْ فَوْقِهِنَّ ۗ وَالْمَلَائِكَةُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِمَنْ فِي الْأَرْضِ ۗ أَلَا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ⑤

6. [Эй паёмбар] Аллоҳ худ мувоқиби [рафтори] касонест, ки ғайри Ўро [дӯсту] корсози худ баргузидаанд ва ту коргузор [ва масъули рафтор]-и онон нестӣ

وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ ۗ اللَّهُ حَفِيظٌ عَلَيْهِمْ وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ⑥

7. Мо Қуръонро ин гуна ба забони арабӣ бар ту ваҳӣ кардем, то аҳли Макка ва сокинони атрофашро бим диҳӣ ва ба онон дар мавриди рӯзи маҳшар, ки тардиде дар вуқуаш нест, ҳушёр диҳӣ [Он рӯз] гурӯҳе биҳиштианд ва гурӯҳе дар оташи сӯзон

وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ قُرْآنًا عَرَبِيًّا
لِتُنذِرَ أُمَّ الْقُرَى وَمَنْ حَوْلَهَا
وَتُنذِرَ يَوْمَ الْجُمُعِ لَا رَيْبَ فِيهِ
فَرِيقٌ فِي الْجَنَّةِ وَفَرِيقٌ فِي
السَّعِيرِ ﴿٧﴾

8. Агар Аллоҳ таоло мехост, ҳамаи мардумро уммати воҳид [ва яктопараст] қарор меод, вале [ба инсон ихтиёр дод, пас] ҳар киро бихоҳад, ба раҳмати ҳеш дармеоварад; ва мушрикони ҳеч корсоз ва ёваре нахоҳанд дошт

وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَهُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً
وَلَكِنْ يُدْخِلُ مَنْ يَشَاءُ فِي
رَحْمَتِهِ وَالظَّالِمُونَ مَا لَهُمْ مِنْ وَلِيٍّ
وَلَا نَصِيرٍ ﴿٨﴾

9. Оё онон ба ҷойи Ё каси [дигарро ба унвони дӯсту] корсоз баргузидаанд? Ҳол он ки корсоз [-и ҷаҳониён] Аллоҳ таоло аст ва Ёст, ки мурдагонро зинда мекунад ва бар ҳар коре тавоност

أَمْ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ فَأَلَّهُ
هُوَ الْوَلِيُّ وَهُوَ يُحْيِي الْمَوْتَى وَهُوَ عَلَى
كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٩﴾

10. [Бигӯ: «Эй мардум] Ҳар ихтилофе байни шумост, довариаш бо Аллоҳ таоло аст. Чунин аст Аллоҳ таоло Парвардигори ман. Бар Ё таваккал кардам ва ба пешгоҳаш бозмеоям»

وَمَا اخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِنْ شَيْءٍ
فَحُكْمُهُ إِلَى اللَّهِ ذَلِكَمُ اللَّهُ رَبِّي
عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ ﴿١٠﴾

11. Ё офаринандаи осмонҳо ва замин аст. Барои шумо ҳамсароне аз [чинси] худатон қарор дод ва аз ҷаҳорпоён низ ҷуфт офарид, бад-ин сурат, теъдоди шуморо афзоиш медиҳад. Ҳеч чиз ҳаммонанди Аллоҳ таоло нест ва Ё шунаво ва биност

فَاطِرُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ جَعَلَ
لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَمَنْ
الْأُنثَىٰ أَزْوَاجًا يُدْرِكُكُمْ فِيهِ
لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ
الْبَصِيرُ ﴿١١﴾

12. Калиди [ганчинаи] осмонҳо ва замин дар ихтиёри Ёст. [Неъмату] Рӯзиро бар ҳар кас, ки бихоҳад, густурда медорад ва ё танг мегирад. Ба ростӣ, ки Ё бар ҳар чизе доност

13. Аз дин ҳамонро барои шумо муқаррар кард, ки ба Нуҳ амр карда буд ва низ он чи ба ту ваҳӣ кардем ва он чи ба Иброҳим ва Мӯсо ва Исо амр кардем, ин ки: «Динро барпо нигоҳ доред ва дар мавриди он фирқа-фирқа нашавад [ва ихтилоф наварзед]». [Пазириши] Даъвати ту бар мушрикони гарон омадааст. Аллоҳ таоло аст, ки ҳар касро бихоҳад [тавфиқи ибодат медиҳад ва] ба сӯйи хеш бармегузинад ва ҳар киро [ки тавба кунад ва ба даргоҳаш] боз ояд, ба сӯйи хеш ҳидоят хоҳад кард

14. Ҳангоме ки далоили маҳками нубуввати паёмбар бар кофирон арза шуд, онон аз рӯйи бартарихоҳӣ [ва ҳасодат]-е ки байнашон буд, роҳи тафриқа тай намуданд ва агар фармони Парвардигорат [дар мавриди муҳлат ва таъхири азоб] то замоне муайян аз пеш муқаррар нашуда буд, [бе диранг] миёнашон доварӣ мешуд ва аммо пас аз кофирон [ва ба далели инқору ихтилофи онон] ворисони китоб [Таврот ва Инҷил низ] дар мавриди Қуръон саҳт дар тардид ва бадгумонӣ ҳастанд

لَهُ مَقَالِيدُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ
إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٢﴾

﴿شَرَعْنَا لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّيْنَا بِهِ نُوْحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ كَبُرَ عَلَى الْمُشْرِكِينَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ اللَّهُ يَجْتَبِي إِلَيْهِ مَن يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَن يُيَبِّبُ ﴿١٣﴾

وَمَا تَفَرَّقُوا إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ
الْعِلْمُ بَعِيْنَا بَيْنَهُمْ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ
سَقَّتْ مِنْ رَبِّكَ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى
لَفُضِّي بَيْنَهُمْ وَإِنَّ الَّذِينَ أُورِثُوا
الْكِتَابَ مِنْ بَعْدِهِمْ لَفِي شَكٍّ مِّنْهُ
مُرِيبٍ ﴿١٤﴾

15. [Эй паёмбар, мардумро] ба сӯи ин [оини илоҳӣ] даъват кун ва чунон ки фармон ёфтаӣ, пойдорӣ кун ва аз ҳавасҳои онон пайравӣ нақун ва бигӯ: «Ба ҳамаи китобхое, ки Аллоҳ таоло нозил кардааст имон дорам ва фармон ёфтаам, ки дар барорбари шумо ба адолат рафтор кунам. Аллоҳ таоло Парвардигори мову шумост. [натичаӣ] аъмоли мо барои мост ва [натичаӣ] аъмоли шумо барои шумо. Ҳеч [душманиву] чидоле байни мову шумо нест. Аллоҳ таоло ҳамаи моро [дар қиёмат] ҷамъ хоҳад кард ва бозгашти [ҳама] ба сӯи Ёст»

16. Касоне, ки пас аз пазириши умумӣ, дар бораи [ҳаққонияти дини] Аллоҳ таоло далел меоваранд, мантиқашон назди Парвардигорашон [ботил ва] бепоя аст. Хашм [-и илоҳӣ] гиребонгирашон мешавад ва азобе саҳт [дар пеш] доранд

17. Аллоҳ таоло аст, ки Қуръон ва миқёси адолатро ба ҳақ нозил кардааст ва ту чи медонӣ? Шояд қиёмат наздик бошад

18. Касоне, ки қиёматро бовар надоранд, [бо тамасхур ва] ба шитоб онро мевоҳанд. Ва касоне, ки [ба рӯзи ҷазо] бовар доранд ва медонанд, ки ҳақ аст, аз он дар ҳаросанд. Огоҳ бошед! Онон, ки дар мавриди қиёмат ҷадалу инкор мекунанд, дар гумроҳии бепоена қарор доранд

فَلْيَذَلِكِ فَأَدْعُ وَأَسْتَقِمَّ كَمَا أُمِرْتُ
وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَقُلْ ءَأَمِنْتُ
بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنْ كِتَابٍ وَأُمِرْتُ
لِأَعْدِلَ بَيْنَكُمْ اللَّهُ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ
لَنَا أَعْمَلْنَا وَلَكُمْ أَعْمَلْنَا لَا
حُجَّةَ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ اللَّهُ يَجْمَعُ
بَيْنَنَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿١٥﴾

وَالَّذِينَ يُجَادُونَ فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ
مَا اسْتَجِيبَ لَهُ وَحُجَّتْهُمْ دَاحِضَةٌ
عِنْدَ رَبِّهِمْ وَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ وَلَهُمْ
عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴿١٦﴾

اللَّهُ الَّذِي أَنْزَلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ
وَالْمِيزَانَ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ
قَرِيبٌ ﴿١٧﴾

يَسْتَعْجِلُ بِهَا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِهَا
وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مُشْفِقُونَ مِنْهَا
وَيَعْلَمُونَ أَنَّهَا الْحَقُّ أَلَا إِنَّ الَّذِينَ
يُمَارُونَ فِي السَّاعَةِ لَفِي ضَلَالٍ
بَعِيدٍ ﴿١٨﴾

19. Аллоҳ таоло нисбат ба бандагонаш борикбин [ва меҳрубон] аст. Ба ҳар кас, ки бихоҳад, рӯзӣ мебахшад ва ӯ тавонои шикастнопазир аст

20. Касе, ки кишти охиратро бихоҳад, кишташро баракат мебахшем ва ҳар ки [танҳо] кишти дунёро бихоҳад, дар ихтиёраш қарор медиҳем, вале дар охират баҳрае нахоҳад дошт

21. Оё [мушрикони] маъбудоне доранд, ки бидуни иҷозати Аллоҳ таоло [қавонини] дине барои онон муқаррар кардаанд? Агар ҳукми қатъӣ [барои муҳлат додан ба гунаҳкорон] дар миён набуд, [бе диранг] миёнашон доварӣ мешуд ва ситамгорон азобе дарднок [дар пеш] доранд

22. [Дар рӯзи қиёмат] ситамгоронро аз дастовардашон ҳаросон мебинӣ ва [ҳоҳӣ дид, ки кайфари он корҳо] домангирашон аст, вале муъминони накукор дар боғҳои биҳиштанд, ҳар чи бихоҳанд, назди Парвардигорашон доранд. Фазлу бахшиши бузург ҳамин аст

اللَّهُ لَطِيفٌ بِعِبَادِهِ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ ﴿١٩﴾

مَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الْآخِرَةِ نَزِدْ لَهُ فِي حَرْثِهِ وَمَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ نَصِيبٍ ﴿٢٠﴾

أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنْ بِهِ اللَّهُ وَلَوْلَا كَلِمَةُ الْفَصْلِ لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢١﴾

تَرَى الظَّالِمِينَ مُشْفِقِينَ مِمَّا كَسَبُوا وَهُوَ وَاقِعٌ بِهِمْ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فِي رَوْضَاتٍ الْحَنَاتِ لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ عِنْدَ رَبِّهِمْ ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ ﴿٢٢﴾

23. Ин ҳамон [фазилате] аст, ки Аллоҳ таоло ба бандагони муъмин ва некукораш башорат медиҳад. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Дар баробари ин рисолат, подоше аз шумо намехоҳам, ҷуз [риояи дӯстӣ ва] муҳаббати хешовандӣ ва ҳар ки [дар ин росто] иқдоми некуе кунад, бар подошаш дар он [маврид] меафзоем. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло омурузгори қадршинос аст

ذَٰلِكَ الَّذِي يُبَشِّرُ اللَّهَ عِبَادَهُ
الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا
الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَىٰ وَمَن يَقْتَرِفْ
حَسَنَةً نَّزِدْ لَهُ فِيهَا حُسْنًا إِنَّ اللَّهَ
غَفُورٌ شَكُورٌ ﴿٢٣﴾

24. Оё мушрикон мегӯянд:
«[Муҳаммад] ба Аллоҳ таоло дурӯғ
нисбат додааст»? Агар Аллоҳ таоло
бихоҳад, бар дили ту меҳр мениҳад, ва
[-ле] Аллоҳ таоло ботилро маҳв
мекунад ва ҳақро бо суханони [ва
тамҳидоти] хеш ба курсӣ менишонад,
ки Ё ба рози дилҳо доност

أَمْ يَقُولُونَ أَفْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا
فَإِن يَمْسَسْهُ اللَّهُ بِحُتْمِ عَنَىٰ قَلْبِكَ
وَمَمَحُ اللَّهُ الْبَاطِلَ وَيُحِقُّ الْحَقَّ
بِكَلِمَاتِهِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ
الصُّدُورِ ﴿٢٤﴾

25. Ёст, ки тавбаи бандагонашро
мепазирад ва аз бадихо дармегузарад
ва он чи мекунед, медонад

وَهُوَ الَّذِي يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَن
عِبَادِهِ وَيَعْفُو عَنِ السَّيِّئَاتِ
وَيَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ ﴿٢٥﴾

26. Ё [дархости] муъминони некукорро
мепазирад ва аз фазли хеш бар
[подоши] онон меафзояд ва кофирон
азобе сахт дар пеш доранд

وَيَسْتَجِيبُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ وَيَزِيدُهُم مِّن فَضْلِهِ
وَالْكَافِرُونَ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴿٢٦﴾

27. Агар Аллоҳ таоло рӯзии [бархе аз]
бандагонашро кушоиш медод, дар
замин ситаму саркашӣ мекарданд,
вале ба андозае, ки бихоҳад муқаррар
медорад, ки Ё ба [ҳоли] бандагонаш
огоҳ ва биност

*وَلَوْ بَسَطَ اللَّهُ الرِّزْقَ لِعِبَادِهِ
لَبَغَوْا فِي الْأَرْضِ وَلَٰكِن يُنَزِّلُ
بِقَدَرٍ مَّا يَشَاءُ إِنَّهُ بِعِبَادِهِ خَبِيرٌ
بَصِيرٌ ﴿٢٧﴾

28. Ўст, ки боронро пас аз навмедӣ [-и мардум] мефиристад ва раҳмати хешро мегустарад ва Ў корсозу сутуда аст

وَهُوَ الَّذِي يُنَزِّلُ الْغَيْثَ مِنْ بَعْدِ
مَا قَنَطُوا وَيَنْشُرُ رَحْمَتَهُ وَهُوَ
الْوَلِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٢٨﴾

29. Аз нишонаҳои [тавону тадбири] Ў офариниши осмонҳо ва замину мавҷудоти зиндаест, ки дар онҳо пароканда кардааст ва ҳар гоҳ ирода кунад, бар ҷамъовариҳои онҳо низ тавоност

وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقَ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَمَا بَثَّ فِيهِمَا مِنْ دَابَّةٍ
وَهُوَ عَلَىٰ جَمْعِهِمْ إِذَا يَشَاءُ قَدِيرٌ ﴿٢٩﴾

30. Ҳар мусибате, ки ба шумо расад, ба хотири корхоест, ки анҷом додаед ва [Аллоҳ таоло] аз бисёре [аз гуноҳонатон] гузашт мекунад

وَمَا أَصَابَكُمْ مِنْ مُصِيبَةٍ فَبِمَا
كَسَبَتْ أَيْدِيكُمْ وَيَعْفُوا عَنْ
كَثِيرٍ ﴿٣٠﴾

31. Шумо ҳаргиз дар замин [ва осмон Аллоҳро] ба танг намеоваред ва дар баробари Аллоҳ таоло ҳеҷ корсозу ёваре нахоҳед дошт

وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا
لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا
نَصِيرٍ ﴿٣١﴾

32. Аз нишонаҳои [тавону тадбири] илоҳӣ, киштиҳои кӯҳпайкарест, ки дар дарёҳо равонанд

وَمِنْ آيَاتِهِ الْجَوَارِ فِي الْبَحْرِ
كَالْأَعْلَامِ ﴿٣٢﴾

33. Агар Аллоҳ таоло бихоҳад, бодро сокин мегардонад, то [киштиҳо] бар паҳнаи дарё беҳаракат бимонанд. Ба ростӣ, дар ин [амр] барои ҳар шикебон сипосгузор нишонахоест

إِنْ يَشَأْ يُسْكِنِ الرِّيحَ فَيَظْلَلْنَ
رَوَاكِدَ عَلَى ظَهْرِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ
لَآيَاتٍ لِكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٣٣﴾

34. Ё [агар бихоҳад сарнишинони] он киштиҳоро ба кайфари аъмолашон нобуд месозад, дар ҳоле ки Ў аз бисёре [аз гуноҳон] гузашт мекунад

أَوْ يُوقِفَهُنَّ بِمَا كَسَبُوا وَيَعْفُ عَنْ
كَثِيرٍ ﴿٣٤﴾

35. [То мучиби ибрат бошад] Ва касоне, ки дар мавриди оёти Мо ба мучодала бармехезанд, бидонанд, ки [агар азоби илоҳӣ фаро расад] роҳи гурезе нахоҳанд дошт

وَيَعْلَمُ الَّذِينَ يُجْدِلُونَ فِي آيَاتِنَا
مَا لَهُمْ مِنْ مَّحِيصٍ ﴿٢٣﴾

36. [Эй мардум] Он чи ба шумо дода шудааст, неъматҳои [гузарои] дунёст ва он чи назди Аллоҳ таоло аст, барои муъминоне, ки бар Парвардигорашон таваккал мекунанд, беҳтар ва пояндтар аст

فَمَا أُوْتِيتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَمَتَّعُ الْحَيَاةِ
الدُّنْيَا وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَى
لِلَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَلَى رَبِّهِمْ
يَتَوَكَّلُونَ ﴿٢٤﴾

37. Ва [низ барои] онон, ки аз гуноҳони бузургу бешармиҳо канора мегиранд ва онгоҳ, ки хашмгин мешаванд, гузашт мекунанд

وَالَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبِيرَ الْإِثْمِ
وَالْفَوَاحِشَ وَإِذَا مَا غَضِبُوا هُمْ
يَغْفِرُونَ ﴿٢٥﴾

38. Ва онон, ки [даъвати] Парвардигорашонро пазиро мешаванд ва намоз барпо медоранд ва умурашон дар миёнашон ба машварат ниҳода мешавад ва аз он чи рӯзияшон кардаем, инфоқ мекунанд

وَالَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ وَأَقَامُوا
الصَّلَاةَ وَأَمْرُهُمْ شُورَى بَيْنَهُمْ
وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴿٢٦﴾

39. Ва касоне, ки ҳар гоҳ ситаме ба онон бирасад, [ба дифоъ ва] интиқом бармехезанд

وَالَّذِينَ إِذَا أَصَابَهُمُ الْبَغْيُ هُمْ
يَنْتَصِرُونَ ﴿٢٧﴾

40. Ва ҷазои ҳар бадӣ кайфаре ҳаммонанди он бадӣ аст [на бештар], пас, ҳар ки гузашт кунад ва корро ба ислоҳ [ва ошӣ] оварад, подошаш бар уҳдаи Аллоҳ таоло аст. Бе гумон, ӯ ситамгоронро дӯст намедорад

وَجَزَاءُ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِثْلُهَا فَمَنْ
عَفَا وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ
لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿٢٨﴾

41. Албатта, касоне, ки пас аз ситаме, ки дидаанд, интиқом мегиранд, ҳеч [бозхосту] сарзанише бар онон нест

وَلَمَنْ آتَصَّرَ بَعْدَ ظُلْمِهِ فَأُولَئِكَ
مَا عَلَيْهِمْ مِنْ سَبِيلٍ ﴿٢٩﴾

42. Роҳи [бозхосту] сарзаниш танҳо бар ситамгороне кушода аст, ки ба ноҳақ дар замин бартариҷӯӣ мекунад. Онон азоби дарднок [дар пеш] доранд

43. Аммо ҳар ки шикебой ва гузашт кунад, нишон аз қудрати ирода [-и ӯ] дорад

44. Ҳар киро Аллоҳ таоло гумроҳ кунад, пас, аз Аллоҳ таоло ҳеч [ёвару] корсозе нахоҳад дошт ва [дар рӯзи қиёмат] ситамгоронро мебинӣ, ки чун азобро мушоҳида кунанд, мегӯянд: «Оё роҳи бозгаште [ба дунё] ҳаст?»

45. [Дар он рӯз] Ситамгоронро мушоҳида хоҳӣ кард, ки бар оташ арза мешаванд ва дар ҳоле ки аз [шиддати] хорӣ фурутан шудаанд, бо таги чашм менигаранд ва [дар он ҳол] муъминон мегӯянд: «Зиёнкорон [-и воқеӣ] касоне ҳастанд, ки [ба тамаъи дунё] худ ва хонаводаҳояшонро дар қиёмат ба зиён андохтаанд. Огоҳ бошед! Ситамгорон гирифтори азобе пайдоранд

46. Ва онон дар баробари Аллоҳ таоло корсозе нахоҳанд дошт, ки ёришон кунад ва ҳар киро Аллоҳ таоло гумроҳ кунад, роҳе [барои наҷот] нахоҳад дошт

إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى الَّذِينَ يَظْلِمُونَ
النَّاسَ وَيَبْغُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ
الْحَقِّ أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤٢﴾

وَلَمَن صَبَرَ وَعَفَرَ إِنَّ ذَلِكَ لَمِنْ
عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿٤٣﴾

وَمَن يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِن وَّالِيٍّ
مِّنْ بَعْدِهِ ۗ وَتَرَى الظَّالِمِينَ لَمَّا
رَأَوْا الْعَذَابَ يَقُولُونَ هَلْ إِلَىٰ مَرَدٍّ
مِّن سَبِيلِ ﴿٤٤﴾

وَتَرَاهُمْ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا خَشِيعِينَ
مِنَ الذَّلِيلِ يَنْظُرُونَ مِن طَرْفٍ خَفِيٍّ ۗ
وَقَالَ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ الْخَاسِرِينَ
الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ وَأَهْلِيهِمْ
يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَلَا إِنَّ الظَّالِمِينَ فِي
عَذَابٍ مُّقِيمٍ ﴿٤٥﴾

وَمَا كَانَ لَهُمْ مِن أَوْلِيَاءَ يَنْصُرُونَهُمْ
مِّن دُونِ اللَّهِ ۗ وَمَن يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا
لَهُ مِن سَبِيلٍ ﴿٤٦﴾

47. [Эй мардум] Пеш аз он ки рӯзе фаро расад, ки бозгаште аз чониби Аллоҳ таоло надорад, даъвати Парвардигоратонро бипазиред. Дар он рӯз на паноҳгоҳе хоҳед дошт, на [фурсате барои] инкор

48. Пас [эй паёмбар] агар [мушрикон аз даъвати ту] рӯй мегардонанд [тавфиқро аз худ салб мекунанд]. Мо туро ниғаҳбони онон нафиристодем ва ту вазифае чуз расонидан [-и ваҳй] надорӣ ва чун раҳмате аз чониби худ ба инсон бичашонем, бад-он сармаст мешавад ва агар ба сазои рафтори гузаштаи худ дучори мусибате шавад, [ба ҷойи бедорӣ носипосӣ мекунад]. Ба ростӣ, ки инсон бисёр носипос аст

49. Фармонравоии осмонҳо ва замин аз они Аллоҳ таоло аст. Ӯ ҳар чи бихоҳад, меофаринад, ба ҳар ки бихоҳад, [фарзанди] духтар мебахшад ва ба ҳар ки бихоҳад, [фарзанди] писар

50. Ӯ писару духтарро -ҳар ду бо ҳам медиҳад ва ҳар киро бихоҳад, нозо мегардонад, ки Ӯ доноӣ тавоност

51. Дархӯри ҳеҷ башаре нест, ки Аллоҳ таоло бо ӯ суҳан бигӯяд, магар бо ваҳй ё аз фаросӯи ҳичобе ё [ин ки Аллоҳ таоло] фариштае бифиристад, ки ба фармонаш ҳар чи бихоҳад, ваҳй кунад. Бе тардид, Ӯ баландмартабаи ҳақим аст

أَسْتَجِيبُوا لِرَبِّكُمْ مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِي يَوْمٌ لَّا مَرَدَّ لَهُ مِنَ اللَّهِ مَا لَكُم مِّن مَّالٍ يَوْمَئِذٍ وَمَا لَكُم مِّن تَكْبِيرٍ ﴿٤٧﴾

فَإِن أَعْرَضُوا فَأَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا إِنْ عَلَيْكَ إِلَّا الْبَلَاغُ وَإِنَّا إِذَا أَذَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنَّا رَحْمَةً فَرِحَ بِهَا وَإِن تُصِيبُهُم سَيِّئَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ فَإِنَّ الْإِنْسَانَ كَفُورٌ ﴿٤٨﴾

لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ لِمَن يَشَاءُ إِنْتَابًا وَيَهَبُ لِمَن يَشَاءُ الْدُّكُورَ ﴿٤٩﴾

أَوْ يُزَوِّجُهُمْ ذُكْرَانًا وَإِنْتَابًا وَيَجْعَلُ مَن يَشَاءُ عَقِيمًا إِنَّهُ عَلِيمٌ قَدِيرٌ ﴿٥٠﴾

* وَمَا كَانَ لِنَبِّئٍ أَن يُكَلِّمَهُ اللَّهُ إِلَّا وَحْيًا أَوْ مِن وَرَائِ حِجَابٍ أَوْ يُرْسِلَ رَسُولًا فَيُوحِيَ بِإِذْنِهِ مَا يَشَاءُ إِنَّهُ عَلَىٰ حَكِيمٍ ﴿٥١﴾

52. [Эй Паёмбар] бад-ин гуна
 Қуръонро [тавассути Ҷабраил ва] ба
 фармони хеш бар ту ваҳй кардем.
 [Пеш аз он] Ту огоҳӣ надошти, ки
 китобу имон чист, вале Мо онро нуре
 сохтем, ки ҳар касе аз бандагони
 хешро, ки бихоҳем, бад-он ҳидоят
 кунем ва мусалламан, ту ба роҳи рост
 [Ислом] ҳидоят мекуни

53. Роҳи илоҳӣ, ки он чи дар осмонҳо
 ва замин аст, аз они Ўст. Огоҳ бошед,
 [ҳамаи] умур ба сӯйи Аллоҳ таоло
 бозмегардад

وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحًا مِّنْ
 أَمْرِنَا مَا كُنْتَ تَدْرِي مَا أَلَكِتَابُ
 وَلَا الْإِيمَانُ وَلَكِن جَعَلْنَاهُ نُورًا
 نَّهْدِي بِهِ مَن نَّشَاءُ مِنْ عِبَادِنَا
 وَإِنَّكَ لَتَهْدِي إِلَى صِرَاطٍ
 مُسْتَقِيمٍ ﴿٥٢﴾

صِرَاطِ اللَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي
 السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۗ أَلَا إِلَى
 اللَّهِ تَصِيرُ الْأُمُورُ ﴿٥٣﴾

Сураи Зухруф الزخرف

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Ҳо, мим

حَمِّ

2. Савганд ба китоби равшангар

وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ

3. Мо онро Қуръоне ба забони арабӣ падида овардем, бошад, ки хирадварзӣ кунед

إِنَّا جَعَلْنَاهُ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا لَعَلَّكُمْ

تَعْقِلُونَ

4. Ин китоб, ки баландмартаба ва ҳикматомӯз аст, дар Лавҳи маҳфуз назди Мо сабт шудааст [ва дастхуши тағйир нахоҳад шуд]

وَأَنَّهُ فِي أُمِّ الْكِتَابِ لَدَيْنَا لَعَلَّكُمْ

حَكِيمٌ

5. Оё ба сирфи ин ки шумо [мушрикони] гурӯҳе исрофкоред [ва паёми илоҳиро инкор мекунад, нузули] Қуръонро аз шумо боздорем?

أَفَتَضْرِبُ عَنْكُمُ الذِّكْرَ صَفْحًا

أَنْ كُنْتُمْ قَوْمًا مُّسْرِفِينَ

6. Чи бисёр паёмбароне, ки дар миёни пешиниён фиристодем

وَكَمْ أَرْسَلْنَا مِنْ نَبِيِّ فِي

الْأُولَيْنِ

7. Вале ҳар паёмбаре ба сӯи онон меомад, масхарааш мекарданд

وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ نَبِيٍّ إِلَّا كَانُوا بِهِ

يَسْتَهْزِءُونَ

8. Мо афроди нерумандтар аз мушрикони Маккаро ҳалок кардаем ва достони [ибратангези] пешиниён гузашт

فَأَهْلَكْنَا أَشَدَّ مِنْهُمْ بَطْشًا وَمَنْصُورٍ

مَثَلِ الْأُولَيْنِ

9. [Эй паёмбар] Агар аз мушрикон бипурсӣ: «Осмонҳо ва заминро чи касе офардидааст?» Ҳатман, мегӯянд: «[Аллоҳи] Шикастнопазири доно»

10. Ҳамон [Парвардигоре] ки заминро маҳалли озмоиши шумо қарор дод ва бароятон дар он роҳҳое падида овард, то роҳ ёбед

11. Ва ҳамон касе, ки аз осмон боронро ба миқдори муайяне фиристод, он гоҳ сарзамини хазонзада ва хушкро ба василаи он ҳаёт бахшидем. Шумо низ ҳамин гуна [аз гӯрҳо] берун оварда мешавед

12. Парвардигоре, ки тамоми махлуқотро офарид ва бароятон аз киштиҳо ва чаҳорпоён василаи саворӣ падида овард

13. То бар пушти онҳо қарор гиред ва он гоҳ ки бар онҳо қарор гирифтед, неъматӣ Парвардигоратонро ёд кунед ва бигӯед: «Поку муназзаҳ аст касе, ки ин [васила]-ро дар хидмати мо гумошт ва мо худ тавони ин корро надоштем

14. Ва мо ба пешгоҳи Парвардигорамон бозмегардем»

15. Мушрикон аз миёни бандагони Аллоҳ таоло барояш саҳме [аз фарзанд] қарор доданд. Ба ростӣ, ки инсон ошкоро носипос аст

وَلَيْن سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ خَلَقَهُنَّ الْعَزِيزُ
الْعَلِيمُ ﴿٩﴾

الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ مَهْدًا
وَجَعَلَ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا لَعَلَّكُمْ
تَهْتَدُونَ ﴿١٠﴾

وَالَّذِي نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً بِقَدَرٍ
فَأَنْشَرْنَا بِهِ بَلْدَةً مَيْتًا كَذَلِكَ
تُخْرَجُونَ ﴿١١﴾

وَالَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا وَجَعَلَ
لَكُمْ مِنَ الْفُلْكِ وَالْأَنْعَامِ مَا
تَرْكَبُونَ ﴿١٢﴾

لِتَسْتَوُوا عَلَى ظُهُورِهِ ثُمَّ تَذْكُرُوا
نِعْمَةَ رَبِّكُمْ إِذَا اسْتَوَيْتُمْ عَلَيْهِ
وَتَقُولُوا سُبْحَانَ الَّذِي سَخَّرَ لَنَا
هَذَا وَمَا كُنَّا لَهُ مُقْرِنِينَ ﴿١٣﴾

وَإِنَّا إِلَى رَبِّنَا لَمُنْقَلِبُونَ ﴿١٤﴾

وَجَعَلُوا لَهُ مِنْ عِبَادِهِ جُزْءًا إِنَّ
الْإِنْسَانَ لَكَفُورٌ مُبِينٌ ﴿١٥﴾

16. Оё [мепиндоред] Аллоҳ таоло аз миёни офаридагонаш духтаронро интихоб карда ва писаронро ба шумо ихтисос додааст?

أَمْ أَخَذْنَا مِمَّا يَخْلُقُ بَنَاتٍ
وَأَصْفَكُم بِالْبَنِينَ ﴿١٦﴾

17. Аммо ҳар гоҳ ба яке аз онон ҳамон чизеро, ки башорат диҳанд, ки барои Аллоҳи раҳмон қоил ҳастанд [таваллуди духтар], дар ҳоле ки хашми худро фуру меҳӯрад, чеҳрааш [аз андух] тира мегардад

وَإِذَا بُرِّيَرٌ أَحَدُهُمْ بِمَا صَرَبَ
لِلرَّحْمَنِ مَثَلًا ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا
وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿١٧﴾

18. Оё касеро, ки дар зевар [ва роҳатӣ] парвариш меёбад ва дар [ҳангоми] ҷидол [қодир ба] баёни мақсудаҳ нест [ба Аллоҳ таоло нисбат медиҳед]?

أَوْ مَن يُنْسَوُا فِي الْحِلْيَةِ وَهُوَ فِي
الْخِصَامِ غَيْرُ مُبِينٍ ﴿١٨﴾

19. Мушрикони фариштагонро, ки бандагони [Аллоҳи] Раҳмонанд, муаннас [зан] пиндошанд. Оё ба ҳангоми офариниши онон ҳузур дошанд? Суханонашон сабт мегардад ва [дар рӯзи қиёмат] бозхост хоҳанд шуд

وَجَعَلُوا الْمَلَائِكَةَ الَّذِينَ هُمْ عِبَادُ
الرَّحْمَنِ إِنْتَاءً أَشْهَدُوا خَلْقَهُمْ
سَكَتٌبُ شَهَادَتُهُمْ وَوُسْءَلُونَ ﴿١٩﴾

20. [Онон барои тавҷеҳи ширки худ] мегӯянд: «Агар [Аллоҳи] Раҳмон мехост, мо фариштагонро парастиди намекардем». Онон дар мавриди ин [сухан] беиттилоанд ва ҷуз сухани дурӯғ намегӯянд

وَقَالُوا لَوْ شَاءَ الرَّحْمَنُ مَا
عَبَدْنَاهُمْ مَا لَهُم بِذَلِكَ مِنْ عِلْمٍ
إِن هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿٢٠﴾

21. Оё пеш аз Қуръон китобе ба онон додаем, ки бад-он истидлол кунанд?

أَمْ آتَيْنَاهُمْ كِتَابًا مِّن قَبْلِهِ فَهُمْ
بِهِ مُسْتَمْسِكُونَ ﴿٢١﴾

22. Балки мегӯянд: «Ниёгонамон низ ҳамин оинро дошанд ва мо [низ] роҳи ононро дунбол мекунем»

بَلْ قَالُوا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ
وَإِنَّا عَلَىٰ آثَرِهِمْ مُّهْتَدُونَ ﴿٢٢﴾

23. Пеш аз ту низ ҳар [паёмбари] ҳушдордиҳандаеро ба ҳар шаҳре фиристодем, сарватмандони саркаши он шаҳр мегуфтанд: «Ниёгонамон низ ҳамин оинро доштанд ва мо [низ] роҳи оинро дунбол мекунем»

وَكَذَلِكَ مَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي قَرْيَةٍ مِنْ نَذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَارِهِمْ مُقْتَدُونَ ﴿٢٣﴾

24. [Паёмбарашон] Мегуфт: «Агар оине ҳидоятбахштар аз он чи ниёгонатон доштанд, оварда бошам [боз ҳам аз онон пайравӣ мекунед]? Онон [дар посух] мегуфтанд: «[Оре] паёмеро, ки маъмури [иблоғи] он шудаед, инкор мекунем»

*قَالَ أَوْلَوْ جِئْتُمْ بِأَهْدَىٰ مِمَّا وَجَدْتُمْ عَلَيْهِ آبَاءَكُمْ قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ ﴿٢٤﴾

25. Мо низ аз онон интиқом гирифтем, пас, бингар, ки саранҷоми такзибкунандагон чи гуна буд

فَأَنْتَقِمْنَا مِنْهُمْ فَأَنْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكذِبِينَ ﴿٢٥﴾

26. [Ёд кун] Ҳангомеро, ки Иброҳим ба падар ва қавмаш гуфт: «Аз он чи шумо мепарастед, безорам

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ إِنَّنِي بَرَاءٌ مِمَّا تَعْبُدُونَ ﴿٢٦﴾

27. Магар аз касе, ки маро офаридааст, ки Ё ҳидоятам хоҳад кард»

إِلَّا الَّذِي فَطَرَنِي فَإِنَّهُ سَيَهْدِينِ ﴿٢٧﴾

28. Иброҳим, яктопарастиро дар миёни наслҳои пас аз худ сухане мондагор қарор дод, бошад, ки [ба пешгоҳи илоҳӣ] бозгарданд

وَجَعَلَهَا كَلِمَةً بَاقِيَةً فِي عَقِبِهِ ۗ أَلَعَلَّكُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢٨﴾

29. Ин мушрикони Макка ва падаронашонро [аз неъматҳои дунё] бархӯрдор кардам, то ин ки Қуръон ва паёмбаре равшангар ба суроғашон омад

بَلْ مَتَّعْتُ هَؤُلَاءِ وَآبَاءَهُمْ حَيَاتٍ ۖ جَاءَهُمُ الْحَقُّ وَرَسُولٌ مُبِينٌ ﴿٢٩﴾

30. Ва он гоҳ ки Қуръон бар онон ироа шуд, гуфтанд: «Ин чодуст ва онро инкор мекунем»

وَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ قَالُوا هَذَا
سِحْرٌ وَإِنَّا بِهِ كَافِرُونَ ﴿٣٠﴾

31. Ва гуфтанд: «Чаро ин Қуръон бар марде бузург аз ду шаҳр [Макка ва Тоиф] нозил нашудааст?»

وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ هَذَا الْقُرْآنُ عَلَى
رَجُلٍ مِّنَ الْقَرْيَتَيْنِ عَظِيمٍ ﴿٣١﴾

32. Оё онон раҳмати Парвардигоратро тақсим мекунанд? Моем, ки рӯзӣ [ва маишати] ононро дар зиндагии дунё миёнашон тақсим кардаем ва ононро нисбат ба ҳам ба дараҷоте бартарӣ бахшидаем, то аз хадамоти [мутақобили] якдигар истифода кунанд ва раҳмати Парвардигорат аз амволе, ки ҷамъ мекунанд, беҳтар аст

أَهُمْ يَقْسِمُونَ رَحْمَتَ رَبِّكَ نَحْنُ
قَسَمْنَا بَيْنَهُمْ مَّعِيشَتَهُمْ فِي الْحَيَاةِ
الدُّنْيَا وَرَفَعْنَا بَعْضَهُمْ فَوْقَ بَعْضٍ
دَرَجَاتٍ لِّيَتَّخِذَ بَعْضُهُمْ بَعْضًا
سُخْرِيًّا وَرَحْمَتُ رَبِّكَ خَيْرٌ مِّمَّا
يَجْمَعُونَ ﴿٣٢﴾

33. Агар [нигаронӣ аз онон] набуд, ки ҳама мардум [дар дунёталабӣ ва инкори Аллоҳ таоло] як гурӯҳ шаванд, сақфи хонаи касонеро, ки ба Аллоҳи раҳмон имон надоранд, аз нуқра қарор медедем ва низ паллаҳое [дар он мениҳодем], ки битавонанд аз [табақоти] он [хона] боло раванд

وَلَوْلَا أَن يَكُونَ النَّاسُ أُمَّةً
وَاحِدَةً لَّجَعَلْنَا لِمَن يَكْفُرُ
بِالرَّحْمَنِ لِيُؤْتِيَهُمْ سُقْفًا مِّنْ فِضَّةٍ
وَمَعَارِجَ عَلَيْهَا يَظْهَرُونَ ﴿٣٣﴾

34. Ва барои хонаҳояшон дарҳое [аз тилло] мегузоштем ва тахтҳое [қарор медедем], ки бар он тақя зананд

وَلِيُؤْتِيَهُمْ آتُونًا وَسُرْرًا عَلَيْهَا
يَتَّكِفُونَ ﴿٣٤﴾

35. Ва таҷаммул [ва зинатҳое] фаровон [барояшон фароҳам мекардем] ва тамоми инҳо баҳраи [ночизӣ] зиндагии дунёст ва охират назди Парвардигорат барои парҳезкорон аст

وَرُحْرُقًا وَإِن كُلَّ ذَلِكَ لَمَّا مَتَّعَ
الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةَ عِنْدَ رَبِّكَ
لِلْمُتَّقِينَ ﴿٣٥﴾

36. Ҳар ки аз ёди [Аллоҳи] раҳмон дил бигардонад, шайтоне бар ӯ мегуморем, то ҳамнишинаш бошад [ва ҳамвора фиребаш диҳад]

وَمَنْ يَعِشْ عَنْ ذِكْرِ الرَّحْمَنِ
نُقِصَ لَهُ شَيْطَانًا فَهُوَ لَهُ
قَرِينٌ ﴿٣٦﴾

37. Шаётин ин гурӯхро аз роҳи [Аллоҳ таоло] бозмедоранд, вале онон гумон мекунанд, ки ҳидоят ёфтаанд

وَأَنَّهُمْ لَيَصُدُّونَهُمْ عَنِ السَّبِيلِ
وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُم مُّهْتَدُونَ ﴿٣٧﴾

38. То он гоҳ ки [дар қиёмат] назди Мо биёяд, [ба шайтони ҳамнишинаш] мегӯяд: Эй кош, миёни ману ту фосилае ба дурии шарқу ғарб буд! Чи ҳамнишини баде будӣ!»

حَتَّىٰ إِذَا جَاءَنَا قَالَ يَلَيْتَ بَيْنِي
وَبَيْنَكَ بَعْدَ الْمَشْرِقَيْنِ فَيَبْسُ
الْقَرِينِ ﴿٣٨﴾

39. [Аллоҳ таоло мефармояд] «Имрӯз [пушаймонӣ] суде ба ҳолатон нахоҳад дошт; зеро ситам кардаед ва ҳамагӣ дар азоб шарикед»

وَلَنْ يَنْفَعَكُمُ الْيَوْمَ إِذ ظَلَمْتُمْ
أَنكُم فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ ﴿٣٩﴾

40. [Эй Паёмбар] Оё метавонӣ [паёми худро] ба гӯши ношунавоён бирасонӣ ё нобиноён ва гумроҳони ошкорро [ба роҳи рост] ҳидоят кунӣ?

أَفَأَنْتَ تُسْمِعُ الصُّمَّ أَوْ تَهْدِي
الْأَعْمَىٰ وَمَنْ كَانَ فِي ضَلَالٍ
مُّبِينٍ ﴿٤٠﴾

41. Агар ҳам туро пеш аз азоби онон аз дунё [бигарем] дар ҳар ҳол [аз эшон интиқом хоҳем гирифт]

فَلَمَّا نَذَهَبْنَا بِكَ فَإِنَّا مِنْهُمْ
مُنْتَقِمُونَ ﴿٤١﴾

42. Ё азоберо, ки ба онон ваъда додаем, [дар даврони ҳаётат] ба ту менамоем. Бе тардид, Мо бар онон иқтидор [-и комил] дорем

أَوْ نُرَبِّتَكَ الَّذِي وَعَدْتَهُمْ فَإِنَّا
عَلَيْهِمْ مُّقْتَدِرُونَ ﴿٤٢﴾

43. Пас, ба он чи ба ту ваҳй мешавад, тамассук бичӯ, ки бе гумон, бар роҳи рост қарор дорӣ

فَأَسْتَمْسِكْ بِالَّذِي أُوحِيَ إِلَيْكَ
إِنَّكَ عَلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٤٣﴾

44. Тардиде нест, ки Қуръон барои ту ва қавмат мояи андарз [ва сарбаландӣ] аст ва [дар рӯзи қиёмат дар бораи имону амал ба он] бозхост хоҳед шуд

45. Аз паёмбароне, ки пеш аз ту фиристодем, бипурс, ки оё ғайр аз [Аллоҳи] Раҳмон маъбудоне барои парастии қарор додаем [мусалламан, чунин нест]

46. Мо Мӯсоро бо муъҷизоти хеш ба сӯи Фиръавн ва сарони қавмаш фиристодем ва ба онон гуфт: «Ман фиристодаи Парвардигори ҷаҳониёнам»

47. Ва чун оёт [ва муъҷизоти] Моро бар онон ироа кард, ҳамагӣ ба онҳо хандиданд

48. Ҳар муъҷизае ба онон ироа додем, яке аз дигаре бузургтар буд ва [чун ҳамаро тақзиб карданд] ба азоб гирифтарашон кардем, бошад, ки [аз куфр] бозгарданд

49. [Пас, ҳангоме ки гӯшаҳое аз азоби илоҳиро чашиданд] гуфтанд: «Эй ҷодугар, аз Парвардигорат бинобар аҳде, ки бо ту дорад, бихоҳ [то азобро аз мо дур кунад], ки мо [дигар] роҳёфтаем»

50. Ва чун азобро аз онон бардоштем, паймон шикастанд

وَأَنَّهُ لَئِذْ لَأُرْسِلَنَّ لَكَ وَلِقَوْمِكَ وَسَوْفَ تُسْأَلُونَ ﴿٤٤﴾

وَسْئَلٌ مِّنْ أُرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رُسُلِنَا أَجَعَلْنَا مِنْ دُونِ الرَّحْمَنِ آلِهَةً يُعْبُدُونَ ﴿٤٥﴾

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ ۖ فَقَالَ إِنِّي رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٦﴾

فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِآيَاتِنَا إِذَا هُمْ مِنْهَا يَضْحَكُونَ ﴿٤٧﴾

وَمَا نُرِيهِمْ مِّنْ آيَةٍ إِلَّا هِيَ أَكْبَرُ مِنْ أُخْتِهَا ۖ وَأَخَذْنَاهُمْ بِالْعَذَابِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٤٨﴾

وَقَالُوا يَا أَيُّهَا السَّاحِرُ ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ إِنَّا لَمُهْتَدُونَ ﴿٤٩﴾

فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الْعَذَابَ إِذَا هُمْ يَنْكُتُونَ ﴿٥٠﴾

51. Фиръавн дар миёни қавми худ нидо сар дод ва гуфт: «Эй қавми ман, оё фармонравоии Миср дар ихтиёри ман нест ва ин нахрҳо аз доманаи қасри ман чараён надорад? Оё [қудрату азаматамро] намебинед?»

وَنَادَى فِرْعَوْنُ فِي قَوْمِهِ قَالَ
يَقَوْمِ أَلَيْسَ لِي مُلْكُ مِصْرَ وَهَذِهِ
أَلْأَنْهَارُ تَجْرِي مِن تَحْتِي أَفَلَا
تُبْصِرُونَ ﴿٥١﴾

52. Ман аз ин марди бемиқдор, ки [ҳатто] наметавонад ба равшанӣ сухан бигӯяд, шоистатарам

أَمْ أَنَا خَيْرٌ مِّنْ هَذَا الَّذِي هُوَ
مَيِّتٌ وَلَا يَكَادُ يُبِينُ ﴿٥٢﴾

53. Чаро [ба нишоаи сарварӣ] дастбандҳои зарин [аз осмон] бар ӯ афканда нашудааст [то собит шавад, ки паёмбар аст]? Ё чаро фариштагон ҳамроҳаш наёмадаанд?»

فَلَوْلَا أَلْقَى عَلَيْهِ أَسْوِرَةٌ مِّن
ذَهَبٍ أَوْ جَاءَ مَعَهُ الْمَلَائِكَةُ
مُقْتَرِنِينَ ﴿٥٣﴾

54. Ӯ қавми худро ба [беҳирадӣ ва] сабуксарӣ кашонд ва ҳамагӣ мутеаш шуданд. Ҳаққо, ки онон [нисбат ба авомири илоҳӣ] нофармон буданд

فَأَسْتَحَفَّ قَوْمَهُ فَأَطَاعُوهُ إِنَّهُمْ
كَانُوا قَوْمًا فَسِيقِينَ ﴿٥٤﴾

55. Пас, чун моро ба хашм оварданд, аз онон интиқом гирифтем ва ҳамагиро [дар дарё] ғарқ кардем

فَلَمَّا عَاسَفُونَا انْتَقَمْنَا مِنْهُمْ
فَأَعْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥٥﴾

56. Он гоҳ ононро дар шумори пешгомони [куфру нофармонӣ] ва ибрата [барои ояндагон] қарор додем

فَجَعَلْنَاهُمْ سَلَفًا وَمَثَلًا
لِّلْآخِرِينَ ﴿٥٦﴾

57. Ва чун достони [таваллуди] писари Марям матраҳ шуд, қавми ту [ки гумон карданд, метавонанд монанди масеҳиён чанд маъбуд дошта бошанд] ба ногоҳ шодӣ ва ҳаёху ба роҳ андохтанд

*وَلَمَّا ضُرِبَ ابْنُ مَرْيَمَ مَثَلًا إِذَا
قَوْمُكَ مِنْهُ يَصِدُونَ ﴿٥٧﴾

58. Ва гуфтанд: «Маъбудони мо беҳтаранд ё Исо»? Онон ин суханро танҳо барои ҷидол бо ту унвон кардаанд. Ба ростӣ, ки гурӯҳе ситезаҷу ҳастанд

وَقَالُوا ءَأَلِهَتُنَا خَيْرٌ أَمْ هُوَ مَا
ضَرَبُوهُ لَكَ إِلَّا جَدَلًا بَلْ هُمْ قَوْمٌ
خَصَمُونَ ﴿٥٨﴾

59. Исо фақат бандаест, ки бар ӯ неъмат [-и рисолат] арзонӣ доштем ва ӯро намунае [аз қудрати илоҳӣ] барои Бани Исроил қарор додем

إِنَّ هُوَ إِلَّا عَبْدٌ أَنْعَمْنَا عَلَيْهِ
وَجَعَلْنَاهُ مَثَلًا لِّبَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿٥٩﴾

60. Агар меҳостем, [ҳамаи шумо инсонҳоро нобуд мекардем ва] ба ҷоятон фариштагоне падид меовардем, ки дар замин ҷонишин [-и шумо] шаванд

وَلَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَا مِنْكُمْ مَلَائِكَةً
فِي الْأَرْضِ يَخْلُقُونَ ﴿٦٠﴾

61. [Таваллуди] Исо [ба муъҷизаи ҳаёт бахшиданаш] далеле барои қиёмат аст. Пас, ҳаргиз дар мавриди қиёмат шак накунед ва пайрави ман бошед, ки роҳи рост ҳамин аст

وَأَنَّهُ لَعَلَّمَ لِّلسَّاعَةِ فَلَا تَمْتَرَنَّ
بِهَا وَأَتَّبِعُونَ هَذَا صِرَاطٌ
مُّسْتَقِيمٌ ﴿٦١﴾

62. [Огоҳ бошед, ки] Шайтон шуморо [аз роҳи Аллоҳ таоло] бознадорад, чаро ки ӯ душмани ошкори шумост

وَلَا يَصُدُّكُمْ الشَّيْطَانُ إِنَّهُ
لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٦٢﴾

63. Ва чун Исо [муъҷизоту] нишонаҳои равшан бар онон ироа кард, гуфт: «Ман барои шумо ҳикмат овардаам, то [бад-он роҳ ёбед] ва бархе аз мавриди ихтилофатонро равшан кунам, пас, аз Аллоҳ таоло парво кунед ва мутеъӣ [дастурҳои] ман бошед

وَلَمَّا جَاءَ عِيسَىٰ بِالْبَيِّنَاتِ قَالَ
قَدْ جِئْتُكُمْ بِالْحِكْمَةِ وَلِأَيِّبِنَ
لَكُمْ بَعْضَ الَّذِي تَخْتَلِفُونَ فِيهِ
فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿٦٣﴾

64. Аллоҳ таоло Парвардигори ман ва шумост, пас, ӯро бипарастед, ки роҳи рост ҳамин аст»

إِنَّ اللَّهَ هُوَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ
هَذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٦٤﴾

65. Он гоҳ гурӯҳҳои [мухталифи] Бани Исроил миёни худ [дар бораи Исо] дучори ихтилоф шуданд, пас, вой бар ситамгорон аз азоби рӯзи дарднок!

فَأَخْتَلَفَ الْأَحْزَابُ مِنْ بَيْنِهِمْ
فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ عَذَابِ
يَوْمٍ أَلِيمٍ ﴿٦٥﴾

66. Оё чуз ин интизор доранд, ки қиёмат, дар ҳоле ки гофиланд, ногаҳон бар онон фаро расад?

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا السَّاعَةَ أَنْ
تَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٦٦﴾

67. Дӯстон [-и дунёӣ] дар он рӯз душмани якдигаранд, магар парҳезкорон

الْأَخِلَاءُ يَوْمَئِذٍ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ
عَدُوٌّ إِلَّا الْمُتَّقِينَ ﴿٦٧﴾

68. [Аллоҳ таоло ба онон мефармояд] «Эй бандагони [парҳезкори] Ман имрӯз тарсу андуҳе нахоҳед дошт

يَعْبَادِ لَا خَوْفٌ عَلَيْكُمْ الْيَوْمَ
وَلَا أَنْتُمْ تَحْزَنُونَ ﴿٦٨﴾

69. Ҳамон бандагоне, ки ба оёти Мо имон овардаанд ва таслим [-и фармони Мо] буданд

الَّذِينَ ءَامَنُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا
مُسْلِمِينَ ﴿٦٩﴾

70. Шумо ва дигар муъминоне, ки ҳамчун шумо ҳастанд, ба биҳишт дароед, то [аз неъматҳои ҷовидонаш баҳраманд гардед ва] шодмон шавед

ادْخُلُوا الْجَنَّةَ أَنْتُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ
مُحْبَرُونَ ﴿٧٠﴾

71. Зарфҳо ва чомҳои зарин перомунашон мегардонанд ва ҳар чи дилҳо бихоҳад ва дидаҳо лаззат барад, дар он ҷо ҳаст ва шумо дар биҳишт ҷовидонаед

يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِصَحَافٍ مِّنْ
ذَهَبٍ وَأَكْوَابٍ وَفِيهَا مَا تَشْتَهُيهِ
الْأَنْفُسُ وَتَلَذُّ الْأَعْيُنُ وَأَنْتُمْ فِيهَا
خَالِدُونَ ﴿٧١﴾

72. Ин ҳамон биҳиштест, ки дар барорбари рафторатон ба шумо додаанд

وَتِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي أُورِثْتُمُوهَا بِمَا
كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٧٢﴾

73. Дар ончо меваҳои фаровоне дар ихтиёр доред, ки аз онҳо меҳӯред

لَكُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ كَثِيرَةٌ مِنْهَا
تَأْكُلُونَ ﴿٧٣﴾

74. Бе тардид, мучримон дар азоби дузах ҷовидонанд

إِنَّ الْمُجْرِمِينَ فِي عَذَابٍ جَهَنَّمَ
خَالِدُونَ ﴿٧٤﴾

75. [Дар ҳоле ки азоб] аз онон коста намешавад ва дар яъсу ноумедӣ фуруӯ рафтаанд

لَا يُفْتَرُ عَنْهُمْ وَهُمْ فِيهِ
مُبْلِسُونَ ﴿٧٥﴾

76. Мо ба онон ситам накардаем, балки онҳо худ ба хештан ситам мекарданд

وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا هُمْ
الظَّالِمِينَ ﴿٧٦﴾

77. [Дузахиён] Нигаҳбони оташро садо мезананд ва фарёд бар меоранд: «Эй Молик [кош] Парвардигорат кори моро яксара кунад [ва бимиронад]» Ў мегӯяд: «На, шумо [дар ин азоб] мондагоред»

وَنَادُوا يَمْلِكُ لِيُقْضَ عَلَيْنَا رَبُّكَ
قَالَ إِنَّكُمْ مَكِينُونَ ﴿٧٧﴾

78. Ба ростӣ, ҳақро барои шумо овардем, вале бештаратон аз он карохат доштед

لَقَدْ جِئْنَاكُمْ بِالْحَقِّ وَلَكِنَّ
أَكْثَرَكُمْ لِلْحَقِّ كَارِهُونَ ﴿٧٨﴾

79. Онон азми [худро барои тавтеа алайҳи ту] қазм карданд, Мо низ иродаи муҳкаме [бар ноком гузоштани эшон] дорем

أَمْ أُبْرِمُوا آمْرًا فَإِنَّا مُبْرِمُونَ ﴿٧٩﴾

80. Оё мепиндоранд, ки Мо суханони сиррӣ ва наҷвояшонро намешунавем? Оре, фариштагони Мо дар канорашон [ҳастанд ва ҳама чизро] сабт мекунанд

أَمْ يَحْسِبُونَ أَنَّا لَا نَسْمَعُ سِرَّهُمْ
وَنَجْوَاهُمْ بَلَىٰ وَرُسُلْنَا لَدَيْهِمْ
يَكْتُمُونَ ﴿٨٠﴾

81. [Эй паёмбар, ба мушрикон] бигӯ:
«Агар [ба фарзи маҳол Аллоҳи]
Раҳмон фарзанде дошт, ман нахустин
парастишгар [-и Ё] будам»

82. [Маъбуди яктое, ки] Парвардигори
осмонҳо ва замин ва Арш аст, аз
тавсифи [чоҳилонаи] онон муназзаҳ
аст

83. Пас, [эй паёмбар] ононро [ба ҳоли
худ] бигузор, то ёвағӣ кунанд ва ба
бозӣ саргарм бошанд, то саранҷом бо
рӯзи мавъуд [қиёмат] мувоҷеҳ шаванд
[ва сазои аъмолашонро бубинанд]

84. Ёст, ки дар осмон ва замин маъбуд
аст ва Ё ҳақими доност

85. Пурбаракат ва бузургвор аст касе,
ки фармонравоии осмонҳоро замин ва
он чи миёни онҳост, аз они Ёст ва
огоҳӣ аз [лаҳзаи барпоии] растоҳез
танҳо дар ихтиёри Ёст ва [ҳамағӣ] ба
пешгоҳи Ё бозгардонда мешавед

86. Касоне, ки [мушрикон] ба ҷойи
Аллоҳ таоло [ба ниёиш] мехонанд,
қодир ба шафоат нестанд, магар
афроде, ки ба [калимаи тавҳид ва] ҳақ
аз руи илм гувоҳӣ медиҳанд

87. Агар аз мушрикон бипурсӣ, чи касе
ононро офаридааст, мусалламан,
мегӯянд: «Аллоҳ таоло». Пас, чи гуна
[аз ҳақ] бар мегарданд?

قُلْ إِنْ كَانَ لِلرَّحْمَنِ وَلَدٌ فَأَنَا أَوَّلُ
الْعَالَمِينَ ﴿٨١﴾

سُبْحَانَ رَبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٨٢﴾

فَدَرَهُمْ بَخْضًا وَّيَلَعُوبًا حَتَّى
يُلْقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي يُوْعَدُونَ ﴿٨٣﴾

وَهُوَ الَّذِي فِي السَّمَاءِ إِلَهٌ وَفِي
الْأَرْضِ إِلَهٌ وَهُوَ الْحَكِيمُ
الْعَلِيمُ ﴿٨٤﴾

وَتَبَارَكَ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَعِنْدَهُ عِلْمُ
السَّاعَةِ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٥﴾

وَلَا يَمْلِكُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ
دُونِهِ الشَّفَعَةَ إِلَّا مَنْ شَهِدَ بِالْحَقِّ
وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٨٦﴾

وَلَمَّا سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ
اللَّهُ فَأَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿٨٧﴾

88. [Шикоят ва] Сухани паёмбар [ин буд]: «Парвардигоро, инон қавме ҳастанд, ки имон намеоваранд»

89. Пас, [эй паёмбар] аз онон даргузар ва [барои раҳой аз шаррашон] бигӯ: «Салом бар Шумо!»! Ба зудӣ хоҳанд донист [ки азобашон чи гуна аст]

وَقِيلَهُ يَا رَبِّ إِنَّ هَٰؤُلَاءِ قَوْمٌ لَا

يُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾

فَأَصْفَحْ عَنْهُمْ وَقُلْ سَلَامٌ فَسَوْفَ

يَعْلَمُونَ ﴿٨٩﴾

Сураи Духон الدخان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Ҳо, мим

حَمِّ ①

2. Савганд ба китоби равшангар

وَالْكِتَابِ الْمُنِينِ ②

3. Мо Қуръонро дар шаби муборак [ва фархундаи қадр] нозил кардем, [зеро] ки Мо [ҳамвора] ҳушдордиҳанда будаем

إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةٍ مُبَارَكَةٍ إِنَّا كُنَّا

مُنذِرِينَ ③

4. Дар он [шаб] ҳар амри муҳимме файсала меёбад [ва тадбир мешавад]

فِيهَا يُفْرَقُ كُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ ④

5. [Ин] корест [ки] аз ҷониби Мо [сурат мегирад] бе гумон, Мо фиристандаи [паёмбарон] будаем

أَمْرًا مِّنْ عِنْدِنَا إِنَّا كُنَّا

مُرْسِلِينَ ⑤

6. Ба унвони раҳмате аз Парвардигорат. Бе тардид, Ў шунавои доност

رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ

الْعَلِيمُ ⑥

7. Парвардигори осмонҳову замин ва он чи миёни онҳост. Агар [ба ин ҳақиқат] яқин доред [ба Аллоҳ таоло ва Паёмбараш имон биёваред]

رَبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا

بَيْنَهُمَا إِن كُنْتُمْ مُوقِنِينَ ⑦

8. Ҳеч маъбуде [ба ҳақ] ҷуз Ў нест, зиндағи мебахшад ва мемиронад. Парвардигори шумо ва ниёғони шумост

لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ

رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ

الْأُولَئِينَ ⑧

9. Вале мушрикони тардиддоранд ва саргарми [лаззатҳои дунё] ва бозӣ ҳастанд

بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ يَلْعَبُونَ ⑨

10. Пас, [эй паёмбар] мунтазири рӯзе бош, ки осмон, дуде ошкор [падид] оварад

فَأَرْقُبُ يَوْمَ تَأْتِي السَّمَاءُ بِدُخَانٍ مُّبِينٍ ﴿١٠﴾

11. Ки [тамоми] мардумро фаро мегирад. Ин азобе дарднок аст

يَغْشَى النَّاسَ هَذَا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١١﴾

12. [Он гоҳ кофирон мегӯянд] «Парвардигоро, [ин] азобро аз мо бартараф кун, ки имон овардаем»

رَبَّنَا اكْشِفْ عَنَّا الْعَذَابَ إِنَّا مُؤْمِنُونَ ﴿١٢﴾

13. Чи гуна [ва аз кучо] панд мепазиранд, дар ҳоле ки [пештар] паёмбари равшангар ба сӯяшон омада буд?

أَنَّى لَهُمُ الذِّكْرَى وَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولٌ مُّبِينٌ ﴿١٣﴾

14. Аммо аз ӯ рӯй гардониданд ва гуфтанд: «[ӯ] омӯзишёфтаи девона аст»

ثُمَّ تَوَلَّوْا عَنْهُ وَقَالُوا مُعَلَّمٌ مَّجْنُونٌ ﴿١٤﴾

15. [Барои озмоиши шумо] Замоне андак азобро бармедорем, ва [-ле] шумо [ба куфри хеш] бозмегардед

إِنَّا كَاشِفُو الْعَذَابِ قَلِيلًا إِنَّكُمْ عَائِدُونَ ﴿١٥﴾

16. Рӯзе сахт бар онон метозем. [Оре] Мо [аз кофирон ба хотири куфру тақзибашон] интиқом мегирем

يَوْمَ نَبْطِشُ الْبَطْشَةَ الْكُبْرَى إِنَّا مُنتَقِمُونَ ﴿١٦﴾

17. Пеш аз онон низ қавми Фиръавнро озмудем ва паёмбари бузургвор ба сӯяшон омад

*وَلَقَدْ فَتَنَّا قَبْلَهُمْ قَوْمَ فِرْعَوْنَ وَجَاءَهُمْ رَسُولٌ كَرِيمٌ ﴿١٧﴾

18. [Ва ба онон гуфт] Ки «[кори Бани Исроил ин] бандагони Аллохро ба ман вогузored, ки ман барои шумо паёмбари аминам

أَنْ أَدْوَأَ إِلَىٰ عِبَادِ اللَّهِ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٨﴾

19. Ва [низ] бар Аллоҳ таоло бартарӣ маҷӯед, ки ман бароятон далели равшане овардаам

وَأَنْ لَا تَعْلُوا عَلَى اللَّهِ إِنِّي

ءَاتِيكُمْ بِسُلْطٰنٍ مُّبِينٍ ﴿١٩﴾

20. Ва аз ин ки сангсорам кунед, ба Парвардигори худ ва Парвардигори шумо паноҳ мебарам

وَأِنِّي عُذْتُ بِرَبِّي وَرَبِّكُمْ أَنْ

تَرْجُمُونِ ﴿٢٠﴾

21. Агар ба ман имон намеоваред, пас, аз ман канора бигиред [ва раҳоям кунед]

وَإِنْ لَمْ تُؤْمِنُوا لِي فَأَعْتَزِلُونَ ﴿٢١﴾

22. Он гоҳ ба даргоҳи Парвардигораш дуо кард, ки: «[Бор илоҳо] Инон гурӯҳе табоҳқоранд»

فَدَعَا رَبَّهُ أَنْ هُوَ لَآءِ قَوْمٍ

مُجْرِمُونَ ﴿٢٢﴾

23. [Ба Мӯсо ваҳй кардем, ки] «Бандагонамро шабона [аз Миср] берун бибар, зеро [сипоҳи Фиръавн] шуморо таъқиб хоҳад кард

فَأَسْرِعْ بَعْدَی لَيْلًا إِنَّا كُمْ

مُتَّبِعُونَ ﴿٢٣﴾

24. Ва дарёро ором пушти сар бигузор, ки онон сипоҳе ҳастанд ки ғарқ хоҳанд шуд

وَأَتْرِكْ الْبَحَرَ رَهْوًا إِنَّهُمْ جُنْدٌ

مُعْرِفُونَ ﴿٢٤﴾

25. Чи бисёр боғову чашмасорҳоро, ки раҳо карданд [ва рафтанд]

كَمْ تَرَكُوا مِنْ جَنَّاتٍ

وَعُيُونٍ ﴿٢٥﴾

26. Ва киштзорҳову қасрҳои наку [ва зебо]

وَزُرُوعٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ ﴿٢٦﴾

27. Ва неъмате, ки дар он [шодмон] буданд

وَنَعْمَةٍ كَانُوا فِيهَا فَلَکٰهِنَ ﴿٢٧﴾

28. [Сарнавишташон] Ин гуна [буд] ва [тамоми] он неъматҳоро ба гурӯҳе дигар вогузоштем

كَذٰلِكَ وَأَوْرَثْنٰهَا قَوْمًا

ءٰخَرِينَ ﴿٢٨﴾

29. Осмону замин бар [нобудии] онон қатраи ашке нарехт ва муҳлате [барои тавба] низ наёфтанд

فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ
وَالْأَرْضُ وَمَا كَانُوا مُنظَرِينَ ﴿٢٩﴾

30. Бе тардид, Бани Исроилро аз азоби хоркунанда наҷот додем

وَلَقَدْ نَجَّيْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنَ
الْعَذَابِ الْمُهِينِ ﴿٣٠﴾

31. Аз Фиръавн, ки [роҳбари] саркаше дар зумраи исрофкорон буд

مَنْ فِرْعَوْنُ إِنَّهُ كَانَ عَلِيًّا مِّنَ
الْمُسْرِفِينَ ﴿٣١﴾

32. Мо бо дониши Худ Бани Исроилро бар мардуми замона бартарӣ додем

وَلَقَدْ آخَرْتَنَّهُمْ عَلَىٰ عِلْمٍ عَلَى
الْعَالَمِينَ ﴿٣٢﴾

33. Ва нишонаҳое [аз қудрати хеш] дар ихтиёрашон гузоштем, ки озмоише равшан дар он буд

وَعَاءَاتٍ نَّبْتُكُمْ مِنَ الْآيَاتِ مَا فِيهِ
بَلَاغٌ مُّبِينٌ ﴿٣٣﴾

34. Ин мушрикони мегӯянд:

إِنَّ هَٰؤُلَاءِ لَيَقُولُونَ ﴿٣٤﴾

35. «Чуз марги нахустини мо ҳеч [зиндагии дигаре] нест ва ҳаргиз барангехта нахоҳем шуд

إِنْ هِيَ إِلَّا مَوْتُنَا الْأُولَىٰ وَمَا نَحْنُ
بِمُنشَرِينَ ﴿٣٥﴾

36. Ва агар рост мегӯед, ниёгонамонро [зинда кунед ва] биёваред»

فَأْتُوا بِآبَاتِنَا إِنْ كُنْتُمْ
صَادِقِينَ ﴿٣٦﴾

37. Оё эшон беҳтаранд ё қавми [неруманди] Туббаъ ва пешиниёни онҳо, ки чун базаҳқор буданд, ҳалокашон кардем?

أَهُمْ خَيْرٌ أَمْ قَوْمُ تُبَّعٍ وَالَّذِينَ مِنْ
قَبْلِهِمْ أَهْلَكْنَاهُمْ إِنَّهُمْ كَانُوا
مُجْرِمِينَ ﴿٣٧﴾

38. Ва Мо осмону замин ва он чиро, ки миёни онҳост ба бозича наёфаридаем

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا
بَيْنَهُمَا لِعِبَادٍ ﴿٣٨﴾

39. Онҳоро ба ҳақ [ва бо ҳадаф]
офаридаем, вале бештарашон
намедонанд

مَا خَلَقْنَاهُمْ إِلَّا بِالْحَقِّ وَأَلَكِنَّا
أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٩﴾

40. Бе тардид, рӯзи доварӣ [қиёмат]
ваъдагоҳи ҳамаи онон аст

إِنَّ يَوْمَ الْفَصْلِ مِيقَاتُهُمْ
أَجْمَعِينَ ﴿٤٠﴾

41. Рӯзе, ки ҳеч дӯсте барои дӯсти худ
судманд нест ва [аз ҳеч сӯ] ёри
намешаванд

يَوْمَ لَا يُغْنِي مَوْلَى عَنْ مَوْلَى شَيْئًا
وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤١﴾

42. Магар касе, ки Аллоҳ таоло [бар ӯ]
раҳм кунад, ки ӯ шикастнопазири
меҳрубон аст

إِلَّا مَنْ رَحِمَ اللَّهُ إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ
الرَّحِيمُ ﴿٤٢﴾

43. Бе гумон, дарахти Заққум

إِنَّ شَجَرَتَ الزَّقُّومِ ﴿٤٣﴾

44. ғизои гунаҳкорон аст

طَعَامٌ الْأَيْمِ ﴿٤٤﴾

45. [Мевааш аз шиддати ҳарорат]
ҳамчун миси гудохта дар шикамҳо
мечӯшад

كَالْمُهْلِ يَغْلِي فِي الْبُطُونِ ﴿٤٥﴾

46. Монанди чӯшиши оби гарм
[чӯшидаистода]

كَغَلِي الْحَمِيمِ ﴿٤٦﴾

47. [Ҳитоб мерасад] «Он [ситамгор]-ро
бигиред ва ба миёни дузах
дарафканед

خُذُوهُ فَاعْتَلُوهُ إِلَىٰ سَوَاءٍ
الْجَحِيمِ ﴿٤٧﴾

48. Он гоҳ аз азоби оби доғ бар сараш
фуру резед»

ثُمَّ صُبُّوا فَوْقَ رَأْسِهِ مِنْ عَذَابِ
الْحَمِيمِ ﴿٤٨﴾

49. [Дар он ҳол ба ӯ гуфта мешавад]
«Бичаш, ки ту [дар миёни қавми худ]
иззатманд ва бузургворӣ

ذُقْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْكَرِيمُ ﴿٤٩﴾

50. Ин ҳамон [сарнавишти дардноке]
аст, ки дар мавридаш тардид доштед»

إِنَّ هَذَا مَا كُنْتُمْ بِهِ تَمْتَرُونَ ﴿٥٠﴾

51. Яқинан парҳезкорон дар чойгоҳи
амне ҳастанд

إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي مَقَامٍ أَمِينٍ ﴿٥١﴾

52. дар [миёни] боғҳо ва [канори]
чашмасорҳои биҳишт

فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿٥٢﴾

53. Либосҳое аз дебои нозук ва дебои
захим мепӯшанд, дар ҳоле ки рӯёри
яқдигар [ба суҳбат] нишастаанд

يَلْبَسُونَ مِنْ سُندُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ
مُتَقَابِلِينَ ﴿٥٣﴾

54. Чунин аст [вазъи онон] ва ҳуриёни
ғизолчашм [-и биҳиштӣ]-ро ба
ҳамсарии онон дармеоварем

كَذَلِكَ وَرَوَّجْنَاهُمْ بِحُورٍ عِينٍ ﴿٥٤﴾

55. Дар он чо ҳар мевае, ки ирода
кунанд, бе дағдаға дар ихтиёрашон аст

يَدْعُونَ فِيهَا بِكُلِّ فَلَكَهَةٍ
ءَامِينِينَ ﴿٥٥﴾

56. Дар биҳишт таъми маргро нахоҳанд
чашид, чуз ҳамон марги нахустин ва
[Парвардигори меҳрубон] аз мучозоти
дузах барканорашон доштааст

لَا يَذُوقُونَ فِيهَا الْمَوْتَ إِلَّا
الْمَوْتَةَ الْأُولَىٰ وَوَقَّعَهُمْ عَذَابَ
الْجَحِيمِ ﴿٥٦﴾

57. [Ин] Бахшишест аз [ҷониби]
Парвардигорат ва ин ҳамон комёбии
бузург аст

فَضْلًا مِّن رَّبِّكَ ذَٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ
الْعَظِيمُ ﴿٥٧﴾

58. [Эй паёмбар] Мо Қуръонро ба
забони ту равон [ва осон] сохтем,
бошад, ки [мушрикони] панд гиранд

فَإِنَّمَا يَسَّرْنَاهُ بِلِسَانِكَ لَعَلَّهُمْ
يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥٨﴾

59. Пас, дар интизори [ваъдаҳои илоҳӣ]
бош, ки бе гумон, онон [низ]
мунтазиранд

فَأَرْقُبْ إِنَّهُمْ مُّرْتَقِبُونَ ﴿٥٩﴾

Сураи Ҷосия الجاثية

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Ҳо, мим

حَمِّ

2. Нузули [ин] китоб аз ҷониби Аллоҳи шикастнопазири ҳақим аст

تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ

الْحَكِيمِ

3. Ба ростӣ, ки дар осмонҳо ва замин нишонаҳое [аз қудрати илоҳӣ] барои муъминон [падидор] аст

إِنَّ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ

لِلْمُؤْمِنِينَ

4. Ва [низ] дар офариниши худатон ва мавҷудоти зиндае, ки [дар замин] пароканда месозад, барои аҳли яқин нишонаҳое [аз тавон ва тадбири Аллоҳ таоло ошкор] аст

وَفِي خَلْقِكُمْ وَمَا يَبُتُّ مِنْ دَابَّةٍ

ءَايَاتٌ لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ

5. Ва дар гардиши паёпайи шабу рӯз ва ризке, ки Аллоҳ таоло [ба сурати борон] аз осмон мефиристад ва бо он заминро пас аз хазон ва хушкиаш зинда месозад ва [низ] дар гардиши бодҳо барои хирадварзон, нишонаҳое [аз қудрати Парвардигор] аст

وَأَخْتَلَفَ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَمَا أَنْزَلَ

اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ رِزْقٍ فَأَحْيَا

بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَتَصْرِيفِ

الرِّيْحِ ءَايَاتٌ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ

6. [Эй паёмбар] Инҳо оёт [ва нишонаҳо]-и илоҳист, ки ба ҳақ бар ту мехонем [Ба ростӣ, мушрикони] пас аз [сухани] Аллоҳ таоло ва оёташ кадом суханро бовар мекунад?

تِلْكَ ءَايَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ

بِالْحَقِّ فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَ اللَّهِ

وَأَيِّتِهِءِ يُؤْمِنُونَ

7. Вой бар ҳар дурӯғӯи гунаҳкор!

وَيَلِّ لِكُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ

8. [Он кофире] ки оёти илоҳиро, ки бар ӯ хонда мешавад, мешунавад, вале мутакаббирона бар мухалифат исрор дорад. Гӯй онҳоро нашунидааст. Пас, ӯро ба азобе дарднок башорат бидеҳ

يَسْمَعُ آيَاتِ اللَّهِ تُنْفَىٰ عَلَيْهِ ثُمَّ
يَصِرُ مُسْتَكْبِرًا كَأَن لَّمْ يَسْمَعْهَا
فَبَشِّرْهُ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٨﴾

9. [Ҳамон ки] чун бар гӯшае аз оёти Мо воқиф шавад, онро ба масхара мегирад. Онон азобе сангину дарднок [дар пеш] доранд

وَإِذَا عَلِمَ مِنْ آيَاتِنَا شَيْئًا اتَّخَذَهَا
هُزُوًا أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ
مُّهِينٌ ﴿٩﴾

10. Пешопеши эшон [дар охират] дузах аст ва дастовардашон ва [ёварону] корсозоне, ки ба ҷойи Аллоҳ таоло баргузидаанд, ҳеч суде ба ҳолашон нахоҳанд дошт ва азобе саҳмгин [дар пеш] доранд

مِن وَرَائِهِمْ جَهَنَّمُ وَلَا يُغْنِي عَنْهُمْ
مَا كَسَبُوا شَيْئًا وَلَا مَا اتَّخَذُوا مِنَ
دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ وَلَهُمْ عَذَابٌ
عَظِيمٌ ﴿١٠﴾

11. Ин [Қуръон мучиби] ҳидоят аст ва касоне, ки оёти Парвардигорашонро инкор мекунанд, азобе аз саҳттарин азобҳои дардноки [дузахро дар пеш] доранд

هَٰذَا هُدًىٰ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ
رَبِّهِمْ لَهُمْ عَذَابٌ مِّن رَّجْزِ أَلِيمٍ ﴿١١﴾

12. Аллоҳ таоло аст, ки дарёҳоро дар хидмати шумо гумошт, то киштиҳо ба фармонаш дар он равон шаванд ва [шумо битавонед] аз фазли ӯ [рӯзи] бичӯед, бошад, ки сипос гузored

*اللَّهُ الَّذِي سَخَّرَ لَكُمْ الْبَحْرَ
لِتَجْرِيَ الْفُلُكُ فِيهِ بِأَمْرِهِ
وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَلِعَلَّكُمْ
تَشْكُرُونَ ﴿١٢﴾

13. Он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз [раҳмати] хеш дар хидмати шумо гумошт, ки дар ин [амр] барои андешамандон нишонаҳое [аз лутф ва қудрати илоҳӣ] аст

وَسَخَّرَ لَكُمْ مَّا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا
فِي الْاَرْضِ جَمِيعًا مِّثْنًا ۗ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ
لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَّتَفَكَّرُوْنَ ﴿١٣﴾

14. [Эй паёмбар] ба муъминон бигӯ:
«Аз касоне, ки ба рӯзҳои Аллоҳ таоло
[рӯзҳои пирӯзӣ бар куфру интиқом аз
мушрикони] умеди надоранд,
даргузаранд, то [Аллоҳ таоло ба
мавқеи худ ҳар] гурӯҳеро дар
баробари он чи ки анҷом додаанд,
сазо диҳад»

15. Ҳар ки кори шоистае анҷом диҳад,
ба суди худ ва ҳар ки кори баде кунад,
ба зиёни худ кардааст. Он гоҳ [барои
муҳосиба ва ҷазо] ба пешгоҳи
Парвардигоратон бозгардонида
мешавед

16. Ба Бани Исроил Таврот ва [илму]
доварӣ [байни мардум] ва нубувват
бахшидем ва аз неъматҳои покиза
рӯзиашон додем ва ононро [ба
мавҳибати тавҳид] бар мардуми
замона бартарӣ бахшидем

17. Ва дар амри [бозшиносии ҳақ аз
ботил], оёти равшане дар ихтиёрашон
қарор додем, вале онон ба далели
ҳасад ва бартарихоҳӣ, ки байнашон
буд, ихтилоф варзиданд ва бе тардид,
Парвардигорат рӯзи қиёмат дар
мавориди ихтилофашон миёни онон
доварӣ хоҳад кард

18. Он гоҳ туро бар равише [равшан ва
комил] аз амри [дин] қарор додем, пас,
пайрави ҳамон роҳ бош ва аз ҳавасҳои
нодонон пайравӣ накун

قُلْ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا يَغْفِرُوا لِلَّذِينَ لَا
يَرْجُونَ أَيَّامَ اللَّهِ لِيَجْزِيَ قَوْمًا بِمَا
كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٤﴾

مَنْ عَمِلْ صَالِحًا فَلِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ
أَسَاءَ فَعَلِيَهَا ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ
تُرْجَعُونَ ﴿١٥﴾

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ الْكِتَابَ
وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ وَرَزَقْنَاهُمْ مِّن
الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى
الْعَالَمِينَ ﴿١٦﴾

وَأَنبَأْنَاهُمْ بَيِّنَاتٍ مِّنَ الْأَمْرِ ۖ فَمَا
أَخْتَلَفُوا إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ
الْعِلْمُ بَعْثًا أَنبَأَهُمْ أَنَّ رَبَّكَ يَقْضِي
بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ
يَخْتَلِفُونَ ﴿١٧﴾

ثُمَّ جَعَلْنَاكَ عَلَىٰ شَرِيعَةٍ مِّن
الْأَمْرِ فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ
الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨﴾

19. Онон дар баробар [-и азоб]-и Аллоҳ таоло барои ту ҳеч фоидае надоранд. Ситамгорон [ёвару] корсози якдигаранд ва Аллоҳ таоло корсози парҳезкорон аст

20. Ин [Қуръон] мояи басирати мардум аст ва ҳидояту раҳматест барои аҳли яқин

21. Оё касоне, ки муртакиби корҳои ношоиста шуданд, пиндоштаанд, ки ҳамтирози муъминони некукор қарорашон медиҳем, ба гунае ки зиндагӣ ва маргашон [бо онон] яқсон бошад? Чи бад доварӣ мекунанд!

22. Аллоҳ таоло осмонҳо ва заминро [ҳадафманд ва] ба ҳақ офарид, то [ҳама озмоиш шаванд] ва ҷазои дастовардҳои ҳама [бандагон] дода шавад, бидуни он ки зулме ба онон шавад

23. Оё он касеро дидаӣ, ки огоҳона ҳавои нафсаширо ба ҷойи маъбудӣ худ нишонда [ва таслими он шуда] аст? Аллоҳ таоло низ ўро гумроҳ сохт ва бар гӯшу дилаш муҳри [ғафлат] ниҳод ва бар дидааш пардае кашид. [Агар Аллоҳ таоло ҳидояташ накунад] пас, аз Аллоҳ таоло чи касе ҳидояташ хоҳад кард? Оё панд намегиред?

إِنَّهُمْ لَن يُغْنُوا عَنْكَ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا
وَأِنَّ الظَّالِمِينَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ
بَعْضٍ وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُتَّقِينَ ﴿١٩﴾

هَذَا بَصِيرَةٌ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ
لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٢٠﴾

أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ اجْتَرَحُوا
السَّيِّئَاتِ أَنْ نَجْعَلَهُمْ كَالَّذِينَ
ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَوَاءً
مَعْيَاهُمْ وَمَعْنَاهُمْ سَاءَ مَا
يَحْكُمُونَ ﴿٢١﴾

وَخَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ
بِالْحَقِّ وَلِئِجْزَى كُلِّ نَفْسٍ بِمَا
كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٢﴾

أَفَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوَاهُ
وَأَصْلَهُ اللَّهُ عَلَى عِلْمٍ وَخَتَمَ عَلَى
سَمْعِهِ وَقَلْبِهِ وَجَعَلَ عَلَى بَصَرِهِ
غِشَاوَةً فَمَنْ يَهْدِيهِ مِنْ بَعْدِ اللَّهِ
أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٢٣﴾

24. [Мушрикон] мегӯянд: «Чуз зиндагии дунёи мо ҳеч [хабаре] нест. Зиндагӣ мекунем ва мемирем ва ин гардиши рӯзгор аст, ки моро ба коми марг мебарад». Онон дар мавриди ин [амр] бе иттилоанд ва фақат аз ҳадсу гумон пайравӣ мекунанд

وَقَالُوا مَا هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا
نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا يُهْلِكُنَا إِلَّا
الدَّهْرُ وَمَا لَهُم بِذَلِكَ مِنْ عِلْمٍ إِنْ
هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٢٤﴾

25. Ва чун оёти равшангари Мо [дар мавриди қиёмат] бар онон хонда мешавад, далели [инкор]- ашон фақат ин аст, ки мегӯянд: «Агар рост мегӯед, ниёгонамонро [зинда кунед ва] бозгардонед»

وَإِذَا تَنَادَى عَلَيْهِمْ أَهْلُنَا بِتَيْبَتٍ مَّا
كَانَ حُجَّتَهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَتُتَوَّ
بِآبَائِنَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٥﴾

26. [Эй Паёмбар, ба онон] бигӯ: «Аллоҳ таоло аст, ки шуморо ҳаёт мебахшад ва марг медиҳад. Он гоҳ шуморо дар рӯзи қиёмат, ки ҳеч тардид дар он нест, ҷамъ мекунад, вале бештари мардум [ин ҳақиқатро] намедонанд»

قُلِ اللَّهُ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ
يَجْمَعُكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا
رَيْبَ فِيهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ
لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾

27. Фармонравоии осмонҳо ва замин аз они Аллоҳ таоло аст ва рӯзе, ки қиёмат барпо шавад, аҳли ботил зиёнкор хоҳанд буд

وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُحْضَرُ
الْمُبْطِلُونَ ﴿٢٧﴾

28. [Дар он рӯз] ҳар гуруҳро [аз ваҳшати ҳисобу ҷазо хору] ба зонударомада мебинӣ, ҳамаро барои [гирифтани] номаи аъмолашон фаро мехонанд [ва ба онон хитоб мешавад]: «Имрӯз шумо дар баробари он чи кардаед, ҷазо мебинед

وَتَرَى كُلَّ أُمَّةٍ جَائِيَةً كُلَّ أُمَّةٍ
تُدْعَى إِلَى كِتَابِهَا الْيَوْمَ تُحْزَرُونَ مَّا
كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٨﴾

29. Ин номаи [аъмоли шумо назди]
мост, ки ба ҳақ бар шумо гувоҳӣ
медихад. Мо [тамоми] амалкардатонро
[дақиқан] сабт мекардем

هَذَا كِتَابُنَا يَنْطِقُ عَلَيْكُمْ بِالْحَقِّ
إِنَّا كُنَّا نَسْتَنسِخُ مَا كُنْتُمْ
تَعْمَلُونَ ﴿٢٩﴾

30. Муъминони некукорро
Парвардигорашон фарогирифтаи
раҳмати хеш қарор хоҳад дод. Ин
ҳамон комёбии ошкор аст

فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ فَيُدْخِلُهُمْ رَبُّهُمْ فِي
رَحْمَتِهِ ۚ ذَٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْمُبِينُ ﴿٣٠﴾

31. Вале [ба] кофирон [хитоб
мешавад]: «Магар на ин буд, ки дар
баробари оёти Ман, ки бар шумо арза
мешуд, гарданкашӣ мекардед ва
гурӯҳе базаҳқор будед?

وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا أَفَلَمْ تَكُنْ
ءَايَاتِي تُنذِرُ ۖ عَلَيكُمْ فَاسْتَكْبَرْتُمْ
وَكُنْتُمْ قَوْمًا مُّجْرِمِينَ ﴿٣١﴾

32. Ва чун гуфта мешуд: «Ваъдаи
Аллоҳ таоло ҳақ аст ва [дар вуқуи]
қиёмат ҳеҷ тардиде нест», мегуфтед:
Намедонем қиёмат чист, фақат
тасаввуре [дар] ин маврид] дорем, ва
[-ле] ба яқин нарасидаем»

وَإِذَا قِيلَ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ
وَالسَّاعَةُ لَا رَيْبَ فِيهَا قُلْتُمْ مَا
نَدْرِي مَا السَّاعَةُ ۚ إِنَّ نَسْفُتُنَّ إِلَّا ظَنًّا
وَمَا نَحْنُ بِمُسْتَيْقِنِينَ ﴿٣٢﴾

33. Рафтори зишташон бар онон
ошқор мешавад ва азобе, ки
масхарааш мекарданд, домангирашон
хоҳад шуд

وَبَدَا لَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا عَمِلُوا وَحَاقَ
بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٣٣﴾

34. [Ба онон] гуфта мешавад: «Имрӯз
[дар азоби дузах] раҳоятон мекунем,
чунонки шумо [низ дар дунё нисбат] ба
дидори имрӯз беъътино будед ва
ҷойгоҳатон оташ аст ва ҳеҷ ёваре
нахоҳед дошт

وَقِيلَ الْيَوْمَ نَنسَلِكُم مَّا نَسِيتُمْ
لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَا وَمَأْوِلِكُمْ
النَّارُ وَمَا لَكُم مِّن نَّاصِرِينَ ﴿٣٤﴾

35. Ин [гирифторӣ] аз он рӯст, ки оёти илоҳиро масхара мекардед ва зиндагии дунё фиребатон дода буд». Имрӯз [кофиронро] аз оташ берун нахоҳанд овард ва аз онон дархости пузиш намешавад

36. Пас, ситоиш махсуси Аллоҳ таоло аст, Парвардигори осмонҳо ва замин ва тамоми ҷаҳониён

37. Бузургӣ дар осмонҳо ва замин аз они Ёст ва Ё шикастнопазири ҳақим аст

ذَٰلِكُمْ بِأَنكُمۡ أَتَّخَذْتُمۡ ءَايَاتِ
 ٱللَّهِ هُزُوءًا وَعَزَّيْتُمۡ ٱلْحَيٰوةَ ٱلدُّنْيَا
 فَٱلْيَوْمَ لَا يُخْرَجُونَ مِنۡهَا وَلَا هُمۡ
 يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٣٥﴾

فَلِلَّهِ ٱلْحَمْدُ رَبِّ ٱلسَّمَٰوٰتِ وَرَبِّ
 ٱلْأَرْضِ رَبِّ ٱلْعٰلَمِينَ ﴿٣٦﴾

وَلَهُ ٱلكِبْرِيَاءُ فِى ٱلسَّمَٰوٰتِ
 وَٱلْأَرْضِ ۗ وَهُوَ ٱلعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٣٧﴾

الأحقاف سُوراي Аҳқоф

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Ҳо, мим

2. Нузули [ин] китоб аз ҷониби Аллоҳи шикастнопазири ҳақим аст

3. Осмонҳо ва замин ва он чиро, ки байни онҳост, ба ҳақ [ва ҳадафманд] ва барои муддати муайяне офаридаем, ва [-ле] кофирон аз он чи ба эшон ҳушдор шуда, рӯйгардонанд

4. [Эй паёмбар, ба мушрикони] бигӯ: «Оё ба бутҳое, ки ба ҷойи Аллоҳ таоло [ба ниёиш] меҳонед, таваҷҷуҳ кардаед? Ба ман нишон диҳед, чи чиз аз [аҷзои] заминро офаридаанд. Оё дар [офариниши] осмонҳо ширкат доштаанд? Агар рост мегӯед, аз китобҳои осмони пешин ё бозмондае аз дониш [-и гузаштагон далел] биёваред»

5. Кист гумроҳтар аз он ки ба ҷойи Аллоҳ таоло афродеро [ба ниёиш] меҳонад, ки то рӯзи қиёмат низ посухашро намедиҳанд ва аз дархосташон беҳабаранд?

حَمِّ ۝

تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ

الْحَكِيمِ ۝

مَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا
بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى
وَالَّذِينَ كَفَرُوا عَمَّا أُنذِرُوا

مُعْرَضُونَ ۝

قُلْ أَرَأَيْتُمْ مَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ
اللَّهِ أَرُونِي مَاذَا خَلَقُوا مِنَ الْأَرْضِ
أَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِي السَّمَوَاتِ أَتُنْتَوِي
بِكِتَابٍ مِنْ قَبْلِ هَذَا أَوْ أَثَرَةٍ
مِنْ عِلْمٍ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ۝

وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّن يَدْعُوا مِنْ دُونِ
اللَّهِ مَنْ لَا يَسْتَجِيبُ لَهُ إِلَى يَوْمِ
الْقِيَامَةِ وَهُمْ عَنْ دُعَائِهِمْ

غَافِلُونَ ۝

6. Ва чун [дар қиёмат] мардум эҳзор шаванд, он маъбудон [-и ботил] душманонашон хоҳанд буд ва ибодаташонро инкор хоҳанд кард

وَإِذَا حُضِرَ النَّاسُ كَانُوا لَهُمْ أَعْدَاءَ
وَكَانُوا بِعِبَادَتِهِمْ كَافِرِينَ ﴿٦﴾

7. Ва чун оёти равшангари Мо бар кофирон хонда мешуд, онон дар мавриди сухани ҳаққе, ки бад-эшон расидааст, мегӯянд: «Ин ҷодуе ошкор аст»

وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ
قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلْحَقِّ لَمَّا
جَاءَهُمْ هَذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٧﴾

8. Ё мегӯянд: «[Муҳаммад] Қуръонро худ ҷаъл карда [ва ба Аллоҳ таоло нисбат дода] аст». [Эй паёмбар, ба онон] Бигӯ: «Агар ман онро ҷаъл карда [ва ба Аллоҳ таоло нисбат дода] бошам, пас, шумо наметавонед дар баробари [азоб ва хашми] Аллоҳ таоло аз ман дифоъ кунед. Аллоҳ таоло ба он чи шумо дар борааш суханчинӣ мекунед, огоҳтар аст ва ба унвони гувоҳ байни ману шумо кофист ва Ӯ омурузгори меҳрубон аст»

أَمْ يَقُولُونَ أَفَنُزِّلُهُ قُلْ إِنْ أَفْتَرَيْتُهُ
فَلَا تَمْلِكُونَ لِي مِنَ اللَّهِ شَيْئًا هُوَ
أَعْلَمُ بِمَا تُفِيضُونَ فِيهِ كَفَىٰ بِهِ
شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَهُوَ الْعَزِيزُ
الرَّحِيمُ ﴿٨﴾

9. Бигӯ: «Ман падидаи навзухур дар миёни паёмбарон нестам ва намедонам сарнавишти ман ва шумо чи хоҳад шуд, танҳо аз он чи ба ман ваҳй мешавад, пайравӣ мекунам ва фақат ҳушдордиҳандаи ошкорам»

قُلْ مَا كُنْتُ بِدَعَا مِنَ الرُّسُلِ وَمَا
أَدْرِي مَا يُفْعَلُ بِي وَلَا بِكُمْ إِنْ
أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ وَمَا أَنَا إِلَّا
نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٩﴾

10. Бигӯ: «Ба ман бигӯед, агар Қуръон аз сӯйи Аллоҳ таоло [расида] бошад ва бо ин ки шоҳиде аз Бани Исроиил мушобиҳаташро [бо Таврот] гувоҳӣ дода ва имон оварда бошад ва Шумо дар баробараш инкор ва такаббур кунед, [оё гумроҳ ва ситамгар нестед]? Бе гумон, Аллоҳ таоло ситамгоронро ҳидоят нахоҳад кард»

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كَانَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ
وَكَفَرْتُمْ بِهِ وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِنْ بَنِي
إِسْرَائِيلَ عَلَىٰ مِثْلِهِ فَقَامَنَ
وَاسْتَكْبَرْتُمْ إِنْ أَلَّ اللَّهُ لَا يَهْدِي
الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠﴾

11. Кофирон ба муъминон мегӯянд:
«Агар Қуръон шоистагӣ дошт, онон [ки
бардагон ва фақироне ночизанд] дар
пазиришаш бар мо сабқат
намегирифтанд». Ва чун бад-он
ҳидоят наёфтаанд, мегӯянд: «Ин
Қуръон дурӯғи қадимӣ аст»

12. Дар ҳоле ки пеш аз Қуръон китоби
Мӯсо роҳнамо ва раҳмат буд ва ин
[Қуръон] китобест, ки [Тавротро] ба
забони [шевои] арабӣ тасдиқ мекунад,
то ба ситамгорон ҳушдор диҳад ва
барои некукорон башорат бошад

13. Касоне, ки гуфтанд:
«Парвардигори мо Аллоҳ таоло аст»,
он гоҳ [аз бандагии ғайри Ӯ сар боз
заданд ва бар эътиқоди худ] пой
фишурданд, тарсу андӯҳе нахоҳанд
дошт

14. Онон аҳли биҳиштанд ва ҷовидона
дар он ҷо хоҳанд буд. Ин подоши
аъмолест, ки анҷом додаанд

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا
لَوْ كَانَ خَيْرًا مَّا سَبَقُونَا إِلَيْهِ وَإِذْ
لَمْ يَهْتَدُوا بِهِ فَسَيَقُولُونَ هَذَا
إِفْكٌ قَدِيمٌ ﴿١١﴾

وَمِن قَبْلِهِ كَتَبَ مُوسَىٰ إِمَامًا
وَرَحْمَةً وَهَذَا كِتَابٌ مُّصَدِّقٌ لِّسَانًا
عَرَبِيًّا لِّيُنذِرَ الَّذِينَ ظَلَمُوا
وَيُبَشِّرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٢﴾

إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ
اسْتَقَمُوا فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا
هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١٣﴾

أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ خَالِدِينَ
فِيهَا جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾

15. Ба инсон супориш кардем, ки дар мавриди падару модараш ба шоистагӣ неки кунад, [ба вижа] модар, ки ба душворӣ бори ҳамли ӯро бар уҳда дорад ва бо душворӣ вазъи ҳамл мекунад ва [даврони] бордорӣ ва ширхорагиаш [чамъан худуди] сӣ моҳ аст. [Ҷ парвариш меёбад] то ба ҳадди рушд бирасад ва дар чиҳилсолагӣ [ки тавони ҷисмӣ ва зеҳниаш комил аст] мегӯяд: «Парвардигоро, ба ман тавфиқ бидеҳ, то шукри неъматеро, ки ба ман ва падару модарам арзонӣ доштаӣ, ба ҷо оварам ва кори шоистае анҷом диҳам, ки аз он хушнуд гардӣ ва фарзандонамро шоиста гардон. Ба даргоҳат [тавба намуда ва] бозгаштаам ва таслими [фармонат] ҳастам»

16. Онон касоне ҳастанд, ки Мо некутарин корхояшонро мепазирем ва аз гуноҳонашон мегузарем ва дар зумраи аҳли биҳиштанд. Ин ваъдаи ростест, ки ба он навид дода шудаанд

17. Ва он ки ба падару модараш гуфт: «Уф бар шумо! Чи гуна ба ман ваъда медиҳед ки [аз гӯр] берун оварда хоҳам шуд, дар ҳоле ки пеш аз ман наслҳои фаровоне рафтанд [ва боз нагаштанд]?» Падару модараш ба даргоҳи илоҳӣ зорӣ мекунанд [ки фарзандашонро ҳидоят кунад ва ба ӯ мегӯянд] «Вой бар ту! Имон биёвар, ки ваъдаи илоҳӣ рост аст», [аммо] ӯ посух медиҳад: «Ин [ваъдаҳо] фақат афсонаҳои пешиниён аст»

وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ إِحْسَانًا
حَمَلَتْهُ أُمُّهُ كُرْهًا وَوَضَعَتْهُ كُرْهًا
وَحَمْلُهُ وَفِضْلُهُ فَلَئِمُونَ شَهْرًا
حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَبَلَغَ أَرْبَعِينَ
سَنَةً قَالِ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ
نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ
وَالِدَيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ
وَأَصْلِحْ لِي فِي ذُرِّيَّتِي ۗ إِنِّي تُبِّئُ
إِلَيْكَ وَإِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٥﴾

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ نَتَقَّبُلْ عَنْهُمْ
أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا وَتَتَجَاوَرُ عَنْ
سَيِّئَاتِهِمْ فِي أَصْحَابِ الْجَنَّةِ وَعَدَّ
الصِّدْقِ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿١٦﴾

وَالَّذِي قَالَ لِبَوْلَدَيْهِ أُفٍّ لَّكُمَا
أَتَعْدَانِي أَنْ أُخْرَجَ وَقَدْ خَلَتِ
الْقُرُونُ مِنْ قَبْلِي وَهُمَا يَسْتَفِغِيَانِ
اللَّهُ وَيَلِكْ ءَامِنْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ
فَيَقُولُ مَا هَذَا إِلَّا أَسْطِيرُ
الْأُولَٰئِينَ ﴿١٧﴾

18. Ин афрод, дар зумраи гурӯҳҳои аз чинну инс ҳастанд, ки пештар фармони азоби илоҳӣ дар мавридашон таҳаққуқ ёфтааст. Бе гумон, онон зиёнкор буданд

أُولَئِكَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ
فِي أَمْرِ قَدْ خَلْتُمْ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ
الْحَيِّ وَالْإِنْسِ إِنَّهُمْ كَانُوا
خٰسِرِينَ ﴿١٨﴾

19. Ҳар гурӯҳ [биҳишти ё дузахӣ] дараҷоте бар ҳасби аъмолашон доранд [то ҳаққи зоеъ нагардад]. Ва Аллоҳ таоло аъмолашонро ба тамоми пурағӣ медахад, бе он ки дар ҳаққашон ситама шавад

وَلِكُلِّ دَرَجَةٍ مِمَّا عَمِلُوا
وَلِيُؤْفِقَهُمْ أَعْمَلَهُمْ وَهُمْ لَا
يُظَلَمُونَ ﴿١٩﴾

20. Рӯзе, ки кофирон бар оташ арза мешаванд [ба онон хитоб мешавад]: «Неъматҳои покизаи худро дар зиндагии дунё аз байн бурдед ва аз онҳо баҳраманд шудед, пас, имрӯз ба хоҳири бартаричӯии ноҳақ ва инҳирофе, ки дар замин доштед, бо азобе дарднок муҷозот мешавед»

وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِينَ كَفَرُوا عَلَى
النَّارِ أَذْهَبْتُمْ طَيِّبَاتِكُمْ فِي
حَيَاتِكُمْ أَلْدُنْيَا وَأَسْمَعْتُمْ بِهَا
فَالْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُونِ بِمَا
كُنْتُمْ تَسْتَكْبِرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ
الْحَقِّ وَبِمَا كُنْتُمْ تَفْسُقُونَ ﴿٢٠﴾

21. [Эй паёмбар, саргузашти Худ] бародари қавми Одро ёд кун, он гоҳ ки дар сарзамини «Аҳқоф» [регзоре дар Яман] қавмашро ҳушдор меод, дар ҳоле ки ҳушдордиҳандагони [дигаре низ] дар гузаштаҳои наздик ва дур омада буданд [ва чунин меғуфт], ки: «Танҳо Аллоҳро бипарастед, ки ман аз азоби рӯзи бузурге бар шумо метарсам»

*وَأَذْكُرْ أَخَا عَادٍ إِذْ أَنْذَرَ قَوْمَهُ
بِالْأَحْقَافِ وَقَدْ خَلَّتِ الذُّرُ مِنْ
بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ أَلَّا تَعْبُدُوا
إِلَّا اللَّهَ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ
عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٢١﴾

22. Онон гуфтанд: «Оё омадай, ки моро аз [парастииши] маъбудонамон бозгардонӣ? Агар рост мегӯй, азобе, ки ба мо ваъда медиҳӣ, пеш овар»

قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَأْفِكَنَا عَنِ ءَالِهَتِنَا
فَأْتِنَا بِمَا وَعَدْتَنَا إِن كُنْتَ مِنَ
الصّٰدِقِيْنَ ﴿٢٢﴾

23. [Худ] гуфт: «[Вақти нузули азобро] Фақат Аллоҳ таоло медонад ва ман паёмеро, ки маъмур [-и иблог]-и он шудаам, ба шумо мерасонам, вале шуморо гурӯҳе нодон мебинам»

قَالَ إِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللَّهِ
وَأُبَلِّغُكُمْ مَا أُرْسِلْتُ بِهِءِ وَلَٰكِنِّي
أرْسِلُكُمْ قَوْمًا مَّجْهُولُونَ ﴿٢٣﴾

24. Ва чун он [азоб]-ро, ки ба сурати абре дар чиҳати [дашту] дарраҳо [-и ҳосилхез]- ашон пеш меомад, мушоҳида карданд, [бо шодмонӣ] гуфтанд: «Ин абрест, ки [раҳмате] бар мо меборад». [Худ гуфт: на] Балки ҳамагон [азобе] аст, ки барои расиданаш шитоб доштед; тундбодест, ки азобе дарднок бо худ дорад

فَلَمَّا رَأَوْهُ عَارِضًا مُّسْتَقْبِلَ
أُوْدِيَّتِهِمْ قَالُوا هٰذَا عَارِضٌ مُّطْرُنَا
بَلْ هُوَ مَا اسْتَعْجَلْتُمْ بِهِءِ رِيحٌ
فِيهَا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٤﴾

25. [Тӯфонест, ки] Ҳар чизеро ба фармони Парвардигораш дар ҳам мекӯбад». Он гоҳ чунон [ҳалок] шуданд, ки чуз хонаҳо [-и вайрон]-и онон, асаре ба чашм намехӯрад. Мо гунаҳкоронро ин гуна кайфар медиҳем

تُدْمِرُ كُلَّ شَيْءٍ بِأَمْرِ رَبِّهَا
فَأَصْبَحُوا لَآ يَرِيءُ إِلَّا مَسَكِنُهُمْ
كَذٰلِكَ نَجْزِي الْقَوْمَ الْمُجْرِمِيْنَ ﴿٢٥﴾

26. Ба қавми [мунқаризшудаи] Од чунон сарвату қудрате дода будем, ки ба шумо [маккагииён ҳаргиз] надодаем ва бо он ки ба онон низ чашму гӯш ва дил дода будем, аммо гӯшу чашм ва дилҳояшон суде ба ҳолашон надошт, зеро оёти илоҳиро инкор мекарданд ва [саранҷом] азобе, ки масҳараш мекарданд, домангирашон шуд

وَلَقَدْ مَكَّنَّهُمْ فِيمَا إِن مَّكَّنَّاكُمْ
فِيهِ وَجَعَلْنَا لَهُمْ سَمْعًا وَأَبْصَرَ
وَأَفْئِدَةً فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ سَمْعُهُمْ
وَلَا أَبْصَرُهُمْ وَلَا أَفْئِدَتُهُمْ مِّنْ
شَيْءٍ إِذْ كَانُوا يَجْحَدُونَ بِآيَاتِ
اللَّهِ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِءِ
يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٢٦﴾

27. [Бисёре аз мардуми] шаҳрҳои перомуни шумо [маккагиён]-ро ҳалок кардем, ва [-ле қаблан] нишонаҳо [ва далоили тавҳид]-ро ба шаклҳои мухталиф дар миён овардем, бошад, ки [аз кифру гумроҳӣ] бозгарданд

28. Пас, чаро бутҳои, ки [мушрикон ононро] барои тақарруб [ба Аллоҳ таоло] маъбудони худ гирифтаанд, [ба ҳангоми бало] ёриашон накарданд? Балки аз назарашон нопадид шуданд ва [саранҷоми] дурӯғҳои тухматҳояшон ҳамин буд

29. [Эй паёмбар, ба ёд овар] ҳангоме ки гурӯҳе аз чинро сӯйи ту фиристодем, ки Қуръонро бишунаванд, пас, чун назди паёмбар ҳузур ёфтанд, [ба яқдигар] гуфтанд: «Хомӯш бошед [то ба оёти Қуръон гӯш фаро диҳем] ва чун [тиловаташ] ба поён расид, назди қавми худ бозгаштанд, то ба онон [дар мавриди авоқиби сарпечӣ аз фармони ҳақ] ҳушдор диҳанд

30. Гуфтанд: «Эй қавм, мо [оёти] китоберо шунидем, ки пас аз Мӯсо нозил шудааст ва китобҳо [-и осмонӣ]-и пеш аз худро тасдиқ мекунад ва ба [сӯйи] ҳаққу роҳи рост ҳидоят менамояд

وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا مَا حَوْلَكُمْ مِّنَ
الْقُرَىٰ وَصَرَّفْنَا الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ
يَرْجِعُونَ ﴿٢٧﴾

فَلَوْلَا نَصَرَهُمُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِن
دُونِ اللَّهِ قُرْبَانًا ءِالِهَةً بَلْ ضَلُّوا
عَنَّهُمْ وَذَلِكَ إِفْكُهُمْ وَمَا كَانُوا
يَفْعَلُونَ ﴿٢٨﴾

وَإِذْ صَرَّفْنَا إِلَيْكَ نَفَرًا مِّنَ الْحِجِّ
يَسْتَمِعُونَ الْقُرْآنَ فَلَمَّا حَضَرُوهُ
قَالُوا أَنصِتُوا فَلَمَّا قُضِيَ وَلَّوْا إِلَى
قَوْمِهِمْ مُّندِرِينَ ﴿٢٩﴾

قَالُوا يَا قَوْمِمْ إِنَّا سَمِعْنَا كِتَابًا أُنزِلَ
مِّنْ بَعْدِ مُوسَىٰ مُّصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ
يَدَيْهِ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ وَإِلَى طَرِيقِ
مُّسْتَقِيمٍ ﴿٣٠﴾

31. Эй қавм, [суханони тавҳидии] ин даъватгарро, ки ба сӯйи Аллоҳ таоло фаро мехонад, бипазиред ва ба ӯ имон оваред, то [Аллоҳ таоло] бархе аз гуноҳонатонро бибашад ва шуморо аз азобе дарднок дар амон бидорад

32. Ва ҳар ки [суханони] даъватгарро, ки ба сӯйи Аллоҳ таоло фаро мехонад, напазирад [ва ба вай имон наоварад, ҳаргиз Аллоҳро] дар замин ба танг намеоварад ва дар баробари Аллоҳ таоло [ёвар ва] корсозе нахоҳад дошт. Чунин касоне дар гумроҳии ошкоранд»

33. Оё мушрикони надидаанд [ва намедонанд], Аллоҳ таоло, ки осмонҳо ва заминро офарид ва аз офариниши онҳо дармонда нашуд, қодир аст, ки мурдагонро низ зинда кунад? Оре, ӯ бар ҳар коре тавоност

34. Рӯзе, ки кофирон бар оташ арза мешаванд [аз онон пурсида мешавад]: «Оё ин оташ ҳақ нест [ва ҳақиқат надорад]?» Онон меғӯянд: «Оре, савганд ба Парвардигорамон [ки чунин аст]». [Он гоҳ Аллоҳ таоло] Меғӯяд: «Пас, ба сазои он ки [қиёматро] инкор мекардед, азобро бичашед»

يَقَوْمًا أَجِيبُوا دَاعِيَ اللَّهِ وَآمِنُوا
بِهِ يَغْفِرَ لَكُمْ مِّنْ ذُنُوبِكُمْ
وَيُجْرِكُمْ مِّنْ عَذَابِ أَلِيمٍ ﴿٣١﴾

وَمَنْ لَا يُجِبْ دَاعِيَ اللَّهِ فَلَيْسَ
بِمُعْجِزٍ فِي الْأَرْضِ وَلَيْسَ لَهُ مِنْ
دُونِهِ أَوْلِيَاءُ أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ
مُّبِينٍ ﴿٣٢﴾

أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَمْ يَعْ
يَخْلُقْهُنَّ بِقَدْرِ عَلَىٰ أَنْ يُحْيِيَ
الْمَوْتَىٰ بَلَىٰ إِنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيرٌ ﴿٣٣﴾

وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِينَ كَفَرُوا عَلَىٰ
النَّارِ أَلَيْسَ هَذَا بِالْحَقِّ قَالُوا بَلَىٰ
وَرَبَّنَّ قَالَ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا
كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٤﴾

35. Пас, [эй паёмбар] ту низ ҳамчун паёмбарони улулазм [ки ҳамвора собитқадам буданд, дар баробари озору такзиби қавмат] шикебо бош ва дар мавриди [дархости азоби] онон шитоб нақун. Рӯзе, ки [ин кофирон] азоби мавъудашонро [дар ҷаҳони охират] бубинанд, [кайфарашон чунон тӯлонӣ аст, ки] гӯй фақат бахше аз рӯзро [дар дунё] ба сар бурдаанд. Ин Қуръон паёми [умумӣ барои чинну инс] аст. Оё ҷуз нофармонон ҳалок мешаванд?

فَأَصْبِرْ كَمَا صَبَرَ أُولُو الْعَزْمِ مِنَ
الرُّسُلِ وَلَا تَسْتَعْجِلْ لَهُمْ كَأَنَّهُمْ
يَوْمَ يَرَوْنَ مَا يُوعَدُونَ لَمْ يَلْبُتُوا
إِلَّا سَاعَةً مِّن نَّهَارٍ بَلَّغٌ فَهَلْ
يُهْلِكُ إِلَّا الْقَوْمَ الْفَاسِقُونَ ﴿٣٥﴾

Сураи Муҳаммад محمد

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Аллоҳ таоло талоши кофиронро, ки [мардумро] аз роҳи Аллоҳ таоло бозмедоранд, табоҳ мекунад

2. Ва онон, ки муъмин ва накукор буданд ва ба оёти ҳаққе, ки аз чониби Парвардигорашон бар Муҳаммад нозил шудааст, имон овардаанд, бадиҳояшонро мезудояд ва умур [-и дунё ва дин]-ашонро сомон мебахшад [ва ислоҳ мекунад]

3. Ин [подош ва ҷазо] бад-он сабаб аст, ки кофирон пайрави ботил шуданд ва муъминон пайрави [оёти] ҳаққи Парвардигорашон. Аллоҳ таоло барои мардум масалҳояшонро чунин баён мекунад

الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ
اللَّهِ أَضَلَّ أَعْمَلَهُمْ ﴿١﴾

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
وَعَامَنُوا بِمَا نُزِّلَ عَلَى مُحَمَّدٍ وَهُوَ
الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ كَفَّرَ عَنْهُمْ
سَيِّئَاتِهِمْ وَأَصْلَحَ بَالَهُمْ ﴿٢﴾

ذَلِكَ بِأَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا اتَّبَعُوا
الْبَاطِلَ وَأَنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّبَعُوا
الْحَقَّ مِنْ رَبِّهِمْ كَذَلِكَ يَضْرِبُ
اللَّهُ لِلنَّاسِ أَمْثَلَهُمْ ﴿٣﴾

4. Чун бо кофирон рӯ ба рӯ шудед, ононро гардан бизанед, то он ки [бисёре аз ононро] бикушед, он гоҳ асиронро ба банд кашед, сипас ё бар онон миннат гузored [ва бидуни ҳеч чашмдоште озодашон кунед] ё [аз онон] фидя бигиред [ва раҳояшон кунед], то сангинии ҷанг фурукаш кунад. Ин [ҳукми илоҳӣ] аст ва агар Аллоҳ таоло мехост, худ аз онон интиқом мегирифт, вале [фармони ҷанг дод] то шуморо баробари якдигар озмоиш кунад ва касоне, ки дар роҳи Аллоҳ таоло кушта шуданд, [Аллоҳ таоло ҳаргиз] натиҷаи талошашонро табоҳ намекунад

5. Аллоҳ таоло [ба роҳи рост] ҳидояташон хоҳад кард ва умурашонро сомон хоҳад бахшид

6. ва ононро ба биҳиште, ки [авсофашро] барояшон баён кардааст, ворид хоҳад намуд

7. Эй касоне, ки имон овардаед, агар [дину паёмбари] Аллоҳро ёрӣ кунед, ӯ низ шуморо ёрӣ мекунад ва гомҳоятонро [собиту] устувор медорад

8. Ва бар кофирон нагунсорӣ ва ҳалок бод! Аллоҳ таоло аъмолашонро табоҳ мегардонад

9. Зеро он чиро, ки Аллоҳ таоло нозил кардааст, ҳуш надошанд, пас, Аллоҳ таоло низ аъмолашонро табоҳ намуд.

فَإِذَا لَقِيتُمْ الَّذِينَ كَفَرُوا فَضَرْبَ الرِّقَابِ حَتَّىٰ إِذَا أَثْمَنْتُمُوهُمْ فَسُدُّوا أَلْوَاتِقَ فَإِمَّا مَرًّا بَعْدَ وَإِمَّا فِدَاءً حَتَّىٰ تَضَعَ الْحَرْبُ أَوْزَارَهَا ۗ ذَٰلِكَ وَلَوْ يَشَاءُ اللَّهُ لَآتَنَصَّرَ مِنْهُمْ ۗ وَاللَّيْنُ لَيَبْلُغُوا بَعْضَكُمْ بِبَعْضٍ ۗ وَالَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَلَن يُضِلَّ أَعْمَالَهُمْ ﴿٥٠﴾

سَيَهْدِيهِمْ وَيُضِلُّكَ بِالْهَمِّ ﴿٥١﴾

وَيُدْخِلُهُمُ الْجَنَّةَ عَرَفَهَا لَهُمْ ﴿٥٢﴾

يَنبَأُهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِن تَنصُرُوا اللَّهَ يَنصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ ﴿٥٣﴾

وَالَّذِينَ كَفَرُوا فَتَعَسَا لَهُمُ الْوَأْسَلَ أَعْمَالَهُمْ ﴿٥٤﴾

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَرِهُوا مَا أُنزَلَ اللَّهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَالَهُمْ ﴿٥٥﴾

10. Оё дар замин гардиш накардаанд, то бубинанд саранчоми касоне, ки пеш аз онон буданд, чи гуна будааст? Аллоҳ таоло [хонаҳояшонро] бар сарашон вайрон кард [ва ононро нобуд сохт] ва ин кофирон [низ кайфаре] ҳаммонанди он [дар пеш] хоҳанд дошт

11. Зеро Аллоҳ таоло [ёвару] корсози муъминон аст, ва[-ле] кофирон ҳеч корсозе надоранд

12. Аллоҳ таоло муъминони накукорро ба боғҳое [аз биҳишт] ворид мекунад, ки ҷуйборҳо аз зери [дарахтони] он ҷорӣ аст ва кофирон [танҳо дар дунё] баҳраманд мешаванд ва ҳамчун чаҳорпоён мехӯранд ва оташ [-и дузах] ҷойгоҳашон аст

13. Ва чи бисёр шаҳрҳое, ки сокинонаш аз [мардуми] шаҳри ту, ки берунат кардаанд, тавонмандтар буданд. Мо ҳалокашон кардем ва [дар баробари азоби илоҳӣ] ҳеч ёваре надоштан

14. Оё касе, ки бар шеваи равшане аз ҷониби Парвардигори хеш аст, ҳамчун касоне аст, ки зишти рафторашон дар назарашон ороста шуда ва аз ҳавасҳои хеш пайравӣ мекунанд?

﴿أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۖ دَمَّرَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ ۖ وَلِلْكَافِرِينَ أَمْثَلُهَا ﴿١٠﴾﴾

ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ مَوْلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَأَنَّ الْكَافِرِينَ لَا مَوْلَى لَهُمْ ﴿١١﴾﴾

إِنَّ اللَّهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يَتَمَتَّعُونَ وَيَأْكُلُونَ كَمَا تَأْكُلُ الْأَنْعَامُ وَالنَّارُ مَثْوَى لَهُمْ ﴿١٢﴾﴾

وَكَايِنٍ مِّنْ قَرْيَةٍ هِيَ أَشَدُّ قُوَّةً مِّنْ قَرْيَتِكَ الَّتِي أَخْرَجْتِكَ أَهْلَكَكُنْهُمْ فَلَا نَاصِرَ لَهُمْ ﴿١٣﴾﴾

أَفَمَنْ كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّهِ ۖ كَمَنْ زُيِّنَ لَهُ سُوءُ عَمَلِهِ ۖ وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ ﴿١٤﴾﴾

15. Васфи биҳиште, ки ба парҳезкорон ваъда дода шуда, [чунин аст, ки] дар он ҷӯйборҳое ҷорӣ аст, ки таъми обаш тағйирнопазир аст ва ҷӯйборҳое аз шир, ки таъмаш дигаргун намешавад ва ҷӯйборҳое аз шароб, ки мояи лаззати нӯшандагон аст ва ҷӯйборҳое аз асали ноб ва дар он ҷо ҳамаи [анвои] меваҳо дар дастрасашон аст ва [аз ҳама бартар] омуризиши Парвардигорашон. Оё [биҳиштиён] чун сокинони ҷовидони дузаханд, ки обе чунон ҷӯшон ба онон менӯшонанд, ки рӯдаҳояшонро муталошӣ [пора-пора] мекунад?

16. [Эй паёмбар] бархе аз мунофиқон ба [гуфтори] ту гӯш фаро медиҳанд ва чун аз ҳузурат хориҷ мешаванд, ба аҳли дониш [бо тамасхур] мегӯянд: «[Фаҳмидед] Лаҳазоте пеш чи мегуфт?» Аллоҳ таоло бар дилҳояшон муҳри [ғафлат] ниҳодааст ва онон аз ҳавасҳои хеш пайравӣ кардаанд

17. Аллоҳ таоло бар ҳидояти парҳезкорон меафзояд ва парҳезкориашон [-ро қувват] мебахшад

18. Оё кофирон ҷуз ин интизор доранд, ки қиёмат ногаҳон бар онон фаро расад, дар ҳоле ки нишонаҳои он ошкор шудааст? Пас, он гоҳ ки қиёмат фаро расад, панд гирифтаниашон чи суде хоҳад дошт?

مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وَعَدَ الْمُتَّقُونَ
فِيهَا أَنْهَارٌ مِنْ مَاءٍ غَيْرِ آسِنٍ
وَأَنْهَارٌ مِنْ لَبَنٍ لَمْ يَتَغَيَّرْ طَعْمُهُ
وَأَنْهَارٌ مِنْ حَمْرٍ لَذَّةٍ لِلشَّارِبِينَ
وَأَنْهَارٌ مِنْ عَسَلٍ مُصَفًّى وَلَهُمْ
فِيهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَمَغْفِرَةٌ مِّن
رَّبِّهِمْ كَمَنْ هُوَ خَلِيدٌ فِي النَّارِ
وَسُقُوا مَاءً حَمِيمًا فَقَطَّعَ
أَمْعَاءَهُمْ ﴿١٥﴾

وَمِنْهُمْ مَّن يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ حَتَّى إِذَا
خَرَجُوا مِنْ عِنْدِكَ قَالُوا لِلَّذِينَ
أُوْتُوا الْعِلْمَ مَاذَا قَالَ أَنِفًا
أُولَئِكَ الَّذِينَ طَبَعَ اللَّهُ عَلَى
قُلُوبِهِمْ وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ ﴿١٦﴾

وَالَّذِينَ اهْتَدَوْا زَادَهُمْ هُدًى
وَعَاقِبَتُهُمْ تَقْوَاهُمْ ﴿١٧﴾

فَهَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا السَّاعَةَ أَنْ
تَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً فَقَدْ جَاءَ أَشْرَاطُهَا
فَأَنَّى لَهُمْ إِذَا جَاءَهُمْ ذِكْرُهُمْ ﴿١٨﴾

19. [Эй паёмбар] бидон, ки маъбуде [ба ҳақ] ба чуз Аллоҳ таоло нест ва барои гуноҳи хеш ва [гуноҳи] мардон ва занони муъмин омурзиш бихоҳ ва [ба ёд дошта бош, ки] Аллоҳ таоло маҳалли рафтуомад [-и рӯзона] ва оромидан [-и шабона]-и шуморо медонад

20. Муъминон мегӯянд: «Чаро сурае [дар бораи иҷозати чиҳод] нозил намешавад?» Аммо ҳангоме ки оёти сареҳе дар мавриди ҷанг нозил мегардад, [мунофиқону] бемордилонро мебинӣ, ки ҳамчун касе, ки аз [саҳтии] марг дар ҳоли беҳушӣ шуда бошад, ба ту менигаранд, [маргу азоби илоҳӣ] бар онон шоистатар аст

21. Итоату гуфтори шоиста [беҳтар аст] ва чун тасмими қатъӣ [-и чиҳод] гирифта шавад, агар [дар тааҳҳуди худ] бо Аллоҳ таоло содиқ бошанд, барои онон [аз нифоқ ва саркашӣ] беҳтар аст

22. [Эй мунофиқон] Оё [чуз ин] интизор доред, ки агар [аз Қуръону суннати паёмбараш] рӯй бигардонед, дар замин табоҳӣ кунед ва аз хешовандонатон бибуред?

23. Инон касоне ҳастанд, ки Аллоҳ таоло [бо дурӣ аз раҳмати хеш] лаънаташон кардааст, пас, [гӯши дили] эшонро кар ва чашми [дили] ононро кӯр сохтааст

فَاعْلَمُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
وَأَسْغَفِرُ لِدُنْيَاكَ وَالْمُؤْمِنِينَ
وَالْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ
مُتَقَلِّبَكُمُ وَمَثْوَلَكُمُ ﴿١٩﴾

وَيَقُولُ الَّذِينَ ءَامَنُوا لَوْلَا نَزَلَتْ
سُورَةٌ فَإِذَا أُنزِلَتْ سُورَةٌ مُحْكَمَةٌ
وَذَكَرَ فِيهَا الْقِتَالُ رَأَيْتَ الَّذِينَ فِي
قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ نَظَرَ
الْمَغْشِيِّ عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ فَأُولَئِ
لَهُمْ ﴿٢٠﴾

طَاعَةٌ وَقَوْلٌ مَّعْرُوفٌ فَإِذَا عَزَمَ
الْأَمْرَ فَلَوْ صَدَقُوا اللَّهَ لَكَانَ خَيْرًا
لَّهُمْ ﴿٢١﴾

فَهَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ تَوَلَّيْتُمْ أَنْ
تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَتُقْطِعُوا
أَرْحَامَكُمْ ﴿٢٢﴾

أُولَئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ
فَأَصَمَّهُمْ وَأَعَمَّى أَبْصَرَهُمْ ﴿٢٣﴾

24. Оё дар Қуръон тадаббур намекунад ё бар дилҳояшон қуфлҳо[-и ғафлат] ниҳода шудааст?

أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْفُرْعَانَ أَمْ عَلَى قُلُوبٍ أَقْفَالُهَا ﴿٢٤﴾

25. Касоне, ки пас аз равшан шудани [роҳи] ҳидоят ба роҳи пешини хеш бозгаштаанд [ва муртад шуданд], шайтон [аъмоли зишташонро] барояшон ораста ва [бо орзуҳои дароз] фиребашон додааст

إِنَّ الَّذِينَ أَرْتَدُّوا عَلَىٰ أَدْبَارِهِمْ مِن بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدَىٰ الشَّيْطَانُ سَوَّلَ لَهُمْ وَأَمَلَىٰ لَهُمْ ﴿٢٥﴾

26. Ин [чаҳлу гумроҳи] бад-он хотир аст, ки мунофиқон ба мушриконе, ки аз ваҳйи илоҳӣ кароҳат доштанд, гуфтанд: «Мо дар бархе аз умур аз шумо пайравӣ мекунем» ва Аллоҳ таоло пинҳонкориашонро медонад

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لِلَّذِينَ كَرِهُوا مَا نَزَّلَ اللَّهُ سَنُطِيعُكُمْ فِي بَعْضِ الْأُمْرِ ۗ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِسْرَارَهُمْ ﴿٢٦﴾

27. Пас, он гоҳ ки фариштагони илоҳӣ бар чеҳра ва пушташон мезананд ва ҷонашонро мегиранд, [ҳоли ин мунофиқон] чи гуна хоҳад буд?

فَكَيْفَ إِذَا تَوَفَّتْهُمُ الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ وَأَدْبَارَهُمْ ﴿٢٧﴾

28. Ин [кайфар] аз он рӯст, ки онон пайрави роҳе шуданд, ки Аллоҳро ба хашм меоварад ва аз анҷоми корҳое, ки мучиби хушнудии илоҳӣ мешавад, кароҳат доштанд. Пас, [Аллоҳ таоло низ натиҷаи] корҳояшонро табоҳ сохт

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ اتَّبَعُوا مَا آسَخَطَ اللَّهُ وَكَرِهُوا رِضْوَانَهُ ۗ فَأَحْبَطَ أَعْمَالَهُمْ ﴿٢٨﴾

29. Оё бемордилон [-и мунофиқ] пиндоштаанд, ки Аллоҳ таоло ҳаргиз кинаҳояшонро ошкор нахоҳад сохт?

أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ أَن لَّنْ يُخْرِجَ اللَّهُ أَصْغَنَهُمْ ﴿٢٩﴾

30. [Эй паёмбар] агар мехостем, ононро ба ту нишон медодем, ки [ботини] эшонро аз зоҳирашон бозшиносӣ; ва мусалламан аз шеваи суханашон ба хубӣ ононро хоҳӣ шинохт ва [бидонед, ки] Аллоҳ таоло аз корҳояшон огоҳ аст

وَلَوْ نَشَاءُ لَأَرَيْنَاكَهُمْ فَلَعَرَفْتَهُمْ بِسِيمَتِهِمْ ۗ وَلَتَعْرِفَنَّهُمْ فِي لَحْنِ الْقَوْلِ ۗ وَاللَّهُ يَعْلَمُ أَعْمَالَكُمْ ﴿٣٠﴾

31. Ҳатман, [ҳамаи] шуморо озмоиш мекунем, то аз миёнатон муҷоҳидон ва шикобоёнро бозшиносем ва аҳволи шуморо меозмоем [то ростгӯён мушаххас гарданд]

وَلْتَبْلُوْنَكُمْ حَتَّى نَعْلَمَ
الْمُجَاهِدِيْنَ مِنْكُمْ وَالصَّابِرِيْنَ
وَنَبْلُوْا اٰخْبَارَكُمْ ﴿٣١﴾

32. Касоне, ки пас аз равшан шудани роҳи ҳидоят бар онон, куфр варзиданд ва мардумро аз роҳи Аллоҳ таоло боздоштанд ва ба муҳолифат бо паёмбар бархостанд, ҳаргиз зиёне ба Аллоҳ таоло нахоҳанд расонид ва [Аллоҳ таоло низ натиҷаи] аъмолашонро табоҳ хоҳад сохт

إِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَصَدَّوْا عَنِ
سَبِيْلِ اللّٰهِ وَشَاقَّوْا الرُّسُوْلَ مِنْ
بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدَىٰ لَنْ
يُضْرُوْا اللّٰهَ شَيْئًا وَسَيُحِطُّ
اَعْمَالُهُمْ ﴿٣٢﴾

33. Эй муъминон, ба Аллоҳ таоло ва паёмбар итоат кунед ва [бо куфру риё] аъмоли [шоистаи] хешро табоҳ накунад

*يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا اطِيعُوْا اللّٰهَ
وَاطِيعُوْا الرُّسُوْلَ وَلَا تُبْطِلُوْا
اَعْمَالَكُمْ ﴿٣٣﴾

34. Касоне, ки куфр варзиданд ва [дигаронро низ] аз роҳи Аллоҳ таоло боздоштанд ва дар ҳоли куфр мурданд, Аллоҳ таоло ҳаргиз ононро нахоҳад омурузид

إِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَصَدَّوْا عَنِ
سَبِيْلِ اللّٰهِ ثُمَّ مَاتُوْا وَهُمْ كُفَّارٌ
فَلَنْ يَّغْفِرَ اللّٰهُ لَهُمْ ﴿٣٤﴾

35. Пас, [эй муъминон аз рӯёруй бо душманон] сустӣ наварзед ва [аз тарси ҷанг ононро] ба сулҳу ошти даъват накунад, дар ҳоле ки шумо бартаред ва Аллоҳ таоло бо шумост ва аз [подоши] аъмолатон нахоҳад кост

فَلَا تَهِنُوْا وَتَدْعُوْا اِلَى السَّلْمِ
وَاَنْتُمْ الْاَعْلَوْنَ وَاللّٰهُ مَعَكُمْ وَلَنْ
يَّتِرَكُمْ اَعْمَالَكُمْ ﴿٣٥﴾

36. Ба ростӣ, ки зиндагии дунё бозича ва саргармӣ аст; ва агар имон биёваред ва парҳезкорӣ кунед, [Аллоҳ таоло] подошатонро [бекаму кост] хоҳад дод ва [тамоми] амволатонро намехоҳад [балки мефармояд, ки закаташро бипардозед]

إِنَّمَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا لَعِبٌّ وَهَوًّٰى وَإِن
تُؤْمِنُوْا وَتَتَّقُوْا يُؤْتِكُمْ اٰجُوْرَكُمْ
وَلَا يَسْءَلْكُمْ اَمْوَالَكُمْ ﴿٣٦﴾

37. Агар [тамоми] онро аз шумо бихоҳад ва [бар ин дастур] исрор кунад, бухл меварзад ва [ин кор] кинаҳоятонро ошкор месозад

38. Огоҳ бошед! Шумо касоне ҳастед, ки барои инфоқ дар роҳи Аллоҳ таоло даъват мешавед, вале бархе аз шумо бухл меварзанд ва ҳар ки бухл биварзад, ба зиёни хеш бухл варзидааст ва Аллоҳ таоло бениёз аст ва [ин шумо ҳастед, ки] ниёзмандед ва агар [аз ислом ба сӯйи куфр] бозгардед, Аллоҳ таоло гурӯҳи дигареро ҷойгузинатон хоҳад кард, ки ҳамчун шумо [ба бухл мубтало] набошанд

إِنْ يَسْأَلْكُمُوهَا فَيُحْفِكُمْ

تَبَخُلُوا وَيُخْرِجَ أَضْعَانَكُمْ ﴿٢٧﴾

هَذَا نْتُمْ هَذَا لَأَيُّ دَعْوَى لِنُفُقُوا

فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَمِنْكُمْ مَنْ يَبْخُلُ^ط

وَمَنْ يَبْخُلْ فَإِنَّمَا يَبْخُلْ عَنِ

نَفْسِهِ وَاللَّهُ الْغَنِيُّ وَأَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ

وَإِن تَتَوَلَّوْا يَسْتَبَدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ

ثُمَّ لَا يَكُونُوا أَمْثَلَكُمْ ﴿٢٨﴾

Сураи Фатх

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. [Эй паёмбар] Ба ростӣ, ки Мо пирӯзии ошкореро [дар сулҳи Ҳудайбия] бароят муқаддар кардем

2. То Аллоҳ таоло гуноҳи гузашта ва ояндаатро биёмурзад ва неъматашро бар ту тамом гардонад ва ба роҳи рост ҳидоятат намояд

3. Ва Аллоҳ таоло ба пирӯзии шикастнопазире ёриат кунад

4. Уст, ки бар дилҳои муъминон оромиш нозил кард, то бар имонашон бияфзоанд; ва сипоҳиёни осмонҳо ва замин аз они Аллоҳ таоло аст; ва Аллоҳ таоло донову ҳақим аст

5. [Оре, чунин кард] То мардону занони муъминро ба боғҳое [биҳиште] ворид кунад, ки ҷўйборҳо аз зери [дарахтони] он ҷорӣ аст; ҷовидона дар он ҷо хоҳанд буд; ва гуноҳонашонро бизудояд [ва биёмурзад]; ва ин назди Аллоҳ таоло [барои муъминин] комёбии бузурге аст

إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُّبِينًا ﴿١﴾

لِيُغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ
ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ وَيُتِمَّ نِعْمَتَهُ
عَلَيْكَ وَيَهْدِيكَ صِرَاطًا

مُسْتَقِيمًا ﴿٢﴾

وَيَنْصُرَكَ اللَّهُ نَصْرًا عَزِيمًا ﴿٣﴾

هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ السَّكِينَةَ فِي قُلُوبِ
الْمُؤْمِنِينَ لِيَزْدَادُوا إِيمَانًا مَعَ
إِيمَانِهِمْ ۗ وَلِلَّهِ جُنُودُ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ ۗ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا

حَكِيمًا ﴿٤﴾

لِيُدْخِلَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ
جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ
خَالِدِينَ فِيهَا وَيُكَفِّرُ عَنْهُمْ
سَيِّئَاتِهِمْ ۗ وَكَانَ ذَلِكَ عِنْدَ اللَّهِ فَوْزًا

عَظِيمًا ﴿٥﴾

6. Ва мунофиқону мушрикнро – дар умум аз зану мард, ки нисбат ба Аллоҳ таоло бадгумонанд, мучозот кунад; ногуворӣ [ва азоби илоҳӣ] бар эшон бод! Аллоҳ таоло бар онон хашм гирифта ва аз раҳмати хеш дурашон карда ва дузахро барояшон омода намудааст; ва [ба ростӣ, ки дузах] чи бад ҷойгоҳе аст!

وَيُعَذِّبُ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ
وَالْمُشْرِكِينَ وَالْمُشْرِكَاتِ الظَّالِمِينَ
بِاللَّهِ ظَنَّ السَّوْءَ عَلَيْهِمْ دَائِرَةٌ
السَّوْءِ وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ
وَلَعَنَهُمْ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ
مَصِيرًا ﴿٦﴾

7. Сипоҳиёни осмонҳо ва замин аз они Аллоҳ таоло аст; ва Аллоҳ таоло шикастнопазиру ҳақим аст

وَلِلَّهِ جُنُودُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿٧﴾

8. [Эй Паёмбар] Мо туро гувоҳ ва муждадиҳанда ва ҳушдордиҳанда фиристодем

إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَهِيدًا وَمُبَشِّرًا
وَنَذِيرًا ﴿٨﴾

9. То [шумо мардум] ба Аллоҳ таоло ва Паёмбараш имон биёваред ва [дини] Ёро ёрӣ кунед ва бузургаш доред ва бомдоду шомгоҳ Аллоҳро тасбеҳ гӯед

لِتُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُعَزِّرُوهُ
وَتُوَفِّرُوهُ وَتُسَبِّحُوهُ بُكْرَةً
وَأَصِيلًا ﴿٩﴾

10. Бе тардид, касоне, ки бо ту байъат мекунанд, дар ҳақиқат, бо Аллоҳ таоло байъат мекунанд; дасти Аллоҳ таоло болои дастҳои онон аст. Ҳар ки [пас аз байъат] паймоншиканӣ кунад, ба зиёни хеш паймон шикастааст; ва ҳар ки ба паймонаш [дар асоси ёрии дини Аллоҳ таоло ва паёмбараш] вафо кунад, ба зудӣ [Аллоҳ таоло] подоши бузурге ба ӯ хоҳад дод

إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ
اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ فَمَنْ
نَكَتَ فَإِنَّمَا يَنْكُتْ عَلَى نَفْسِهِ
وَمَنْ أَوْفَى بِمَا عَاهَدَ عَلَيْهِ اللَّهُ
فَسَيُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١٠﴾

11. Бодияшинони мутахаллиф [ки аз ширкат дар сафари Макка ва сулҳи Ҳудайбия худдорӣ кардаанд, барои тавҷеҳи кори худ] хоҳанд гуфт: «[Муҳофизати] Амвол ва хонаводаамон моро гирифтор кард; бароямон омуриши бихоҳ». Онон чизе, ки дар дилхояшон нест, бар забон меоваранд. Бигӯ: «Агар Аллоҳ таоло ирода кунад, ки ба шумо зиён ё суде бирасад, кист, ки дар муқобили [хости] Аллоҳ таоло аз шумо дифоъ кунад? Оре, Аллоҳ таоло аз он чӣ мекунад, огоҳ аст»

12. [Узратон ин набуд;] Балки гумон мекардед, ки Паёмбару муъминон [-и ҳамроҳаш аз ин сафари хатарнок] ҳаргиз назди хонаводаи хеш бознахоҳанд гашт; ва ин [андеша] дар дилхоятон ораста шуд ва гумони бад бурдед [ки Аллоҳ таоло динашро ёри нахоҳад кард; пас, ба хато рафтед] ва ҳалок шудед

13. Ҳар ки ба Аллоҳу паёмбараш имон наоварад, пас, [бидонад, ки] мо барои кофирон оташе сӯзон омода кардаем

14. Фармонравоии осмонҳо ва замин аз он Аллоҳ таоло аст; ҳар киро бихоҳад меомурзад ва ҳар киро бихоҳад, азоб мекунад; ва Аллоҳ таоло омуриандаи меҳрубон аст

سَيَقُولُ لَكَ الْمُخَلَّفُونَ مِنَ
الْأَعْرَابِ شَغَلَتْنَا أَمْوَالُنَا وَأَهْلُونَا
فَأَسْتَغْفِرُ لَنَا يَقُولُونَ بِآلِسِنْتِهِمْ مَا
لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ قُلْ فَمَنْ يَمْلِكُ
لَكُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ بِكُمْ
ضَرًّا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ نَفْعًا بَلْ كَانَ
اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿١١﴾

بَلْ ظَنَنْتُمْ أَنْ لَنْ يَنْقَلِبَ الرَّسُولُ
وَالْمُؤْمِنُونَ إِلَىٰ أَهْلِيهِمْ أَبَدًا وَزَيَّنَّ
ذَلِكَ فِي قُلُوبِكُمْ وَظَنَنْتُمْ ظَنًّا
السَّوْءَ وَكُنْتُمْ قَوْمًا بُورًا ﴿١٢﴾

وَمَنْ لَمْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ فَإِنَّا
أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَعِيرًا ﴿١٣﴾

وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ
يَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ
وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿١٤﴾

15. [Эй муъминон] Ҳангоме ки озим [-и Хайбар ва] ба гирифтани ғанимат мешавед, мутахаллифон [аз сафари Макка] хоҳанд гуфт: «Иҷозат диҳед, мо низ ба дунболи шумо биёем». Онон мехоҳанд, каломи илоҳиро тағйир диҳанд. [Эй Паёмбар] Ба эшон бигӯ: «Шумо ҳаргиз ба дунболи мо нахоҳед омад [зеро ин ғаниматҳо махсуси касоне аст, ки дар Ҳудайбия ҳузур дошанд ва дар бораи ин ҳукм] Аллоҳ таоло қаблан чунин фармудааст»; он гоҳ хоҳанд гуфт: «[На] Балки шумо нисбат ба мо ҳасад меварзед». [Ҳаргиз чунин нест] Балки чуз иддаи каме [аз онон авомири илоҳиро] дарнамеёбанд

16. [Эй Паёмбар] Ба мутахаллифон бигӯ: «Ба зудӣ ба муқобила бо гурӯҳе ҷанговар фаро хонда хоҳед шуд, ки ононро аз пой дароваред, магар ин ки таслим шаванд; агар итоат кунед, Аллоҳ таоло подоши накуе ба шумо хоҳад дод; ва агар ҳамчун гузашта сарпечӣ кунед, шуморо бо азобе дарднок муҷозот хоҳад кард»

17. Бар нобино ва ланг ва бемор гуноҳе нест [ки дар ҷанг ширкат накунад]; ва ҳар ки аз Аллоҳ таоло ва паёмбараш итоат кунад, [Аллоҳ таоло] ўро ба боғҳое [аз биҳишт] ворид мекунад, ки ҷўйборҳо аз зери [дарахтони] он ҷорӣ аст; ва ҳар ки сарпечӣ кунад, ба азобе дарднок муҷозоташ хоҳад кард

سَيَقُولُ الْمُخَلَّفُونَ إِذَا انْطَلَقْتُمْ
إِلَى مَعَانِمَ لِتَأْخُذُوهَا ذَرُونَا
نَتَّبِعْكُمْ يُرِيدُونَ أَنْ يُبَدِّلُوا كَلِمَ
اللَّهِ قُلْ لَنْ تَتَّبِعُونَا كَذَلِكُمْ قَالَ
اللَّهُ مِنْ قَبْلُ فَسَيَقُولُونَ بَلْ
تَحْسُدُونَنَا بَلْ كَانُوا لَا يَفْقَهُونَ إِلَّا
قَلِيلًا ﴿١٥﴾

قُلْ لِلْمُخَلَّفِينَ مِنَ الْأَعْرَابِ
سُدْعُونَ إِلَى قَوْمِ أُولَى بِأْسِ
شَدِيدٍ يُقَاتِلُونَهُمْ أَوْ يُسَلِّمُونَ فَإِنَّ
تُطِيعُوا يُؤْتِكُمُ اللَّهُ أَجْرًا حَسَنًا
وَإِنْ تَتَوَلَّوْا كَمَا تَوَلَّيْتُمْ مِنْ قَبْلُ
يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٦﴾

لَيْسَ عَلَى الْأَعْمَى حَرْجٌ وَلَا عَلَى
الْأَعْرَجِ حَرْجٌ وَلَا عَلَى الْمَرِيضِ
حَرْجٌ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ
يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا
الْأَنْهَارُ وَمَنْ يَتَوَلَّ يُعَذِّبْهُ عَذَابًا
أَلِيمًا ﴿١٧﴾

18. Аллоҳ таоло аз муъминоне, ки дар канори он дарахт [дар Худайбия] бо ту байъат карданд, хушнуд шуд ва донист, ки дар дилашон чӣ мегузарад; аз ин рӯ оромиш бар онон фуру фиристонд ва ба пирӯзии наздик [дар Хайбар] подошашон дод

﴿لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ
يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا
فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ
وَأَثَبَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿١٨﴾

19. ва [ҳамчунин] ғаниматҳои фаровоне, ки ба даст меоварданд; ва Аллоҳ таоло ҳамвора шикастнопазир [ва] ҳақим аст

وَمَعَانِمَ كَثِيرَةً يَأْخُذُونَهَا وَكَانَ
اللَّهُ غَزِيرًا حَكِيمًا ﴿١٩﴾

20. Аллоҳ таоло ғаниматҳои фаровонеро ба шумо ваъда дод, ки [дар оянда] ба онҳо даст хоҳед ёфт; пас, ин [пирӯзӣ ва ғаниматҳои Хайбар]-ро барои шумо зудтар фароҳам сохт ва дасти [тааддӣ ва таҷовузи] душманро аз шумо кӯтоҳ намуд, то барои муъминон нишонаи [аз лутфи илоҳӣ] бошад ва шуморо ба роҳи рост ҳидоят кунад

وَعَدَكُمُ اللَّهُ مَعَانِمَ كَثِيرَةً
تَأْخُذُونَهَا فَعَجَّلَ لَكُمْ هَذِهِ
وَكَفَّ أَيْدِيَ النَّاسِ عَنْكُمْ
وَلِتَكُونَ آيَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ
وَيَهْدِيَكُمْ صِرَاطًا مُّسْتَقِيمًا ﴿٢٠﴾

21. Ва [ҳамчунин ғаниматҳои] дигаре [дар интизори шумост], ки ҳанӯз ба онҳо даст наёфтаед ва Аллоҳ таоло бар онҳо ихота дорад [ва аз онҳо огоҳ аст]. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло бар ҳар коре тавоност

وَأُخْرَى لَمْ تَقْدِرُوا عَلَيْهَا قَدْ
أَحَاطَ اللَّهُ بِهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ
شَيْءٍ قَدِيرًا ﴿٢١﴾

22. Агар кофирон ба ҷанги шумо биёянд [аз таваккал ва салобати шумо] пушт карда ва мегурезанд; пас, аз он низ ҳеҷ корсоз ва ёваре нахоҳанд ёфт

وَلَوْ قَاتَلَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوَلَّوْا
أَلَدْبَرًا لَّمْ يَجِدُوا وَلِيًّا وَلَا
نَصِيرًا ﴿٢٢﴾

23. Ин суннати илоҳӣ аст, ки пештар низ ҷорӣ будааст; ва ҳаргиз дар суннати илоҳӣ тағйир ва табдиле нахоҳӣ ёфт

سُنَّةَ اللَّهِ الَّتِي قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلُ
وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا ﴿٢٣﴾

24. Ўст, ки дар Худайбия дасти ононро аз шумо кӯтоҳ намуд [ва монеъ аз он шуд, ки шуморо ба ҷанг во доранд]; ва пас аз пирӯз сохтани шумо дар Макка низ дасти шуморо аз онон боздошт [ки ононро накушед ва ба асорат нагиред]; ва Аллоҳ таоло ҳамвора ба он чӣ мекунад, биност

25. Онон касоне буданд, ки кофир шуданд ва шуморо аз [вуруд ба] Масҷид-ул-ҳаром боздоштанд ва низ аз расидани қурбониҳои шумо ба қурбонгоҳаш [дар Мино] ҷилавгирӣ карданд; ва агар мардону занони муъминне [байни мардуми Макка] набуданд, ки [дар сурати ошкор шудани даргирӣ мумкин буд] ононро надониста поймол кунед ва нохоста муртакиби гуноҳ шавед, [фармони ҳамла ба Макка меодем; вале Аллоҳ таоло чунин кард] то [аз маккагиён] ҳар киро бихоҳад, фарогири раҳмати хеш қарор диҳад; ва агар [муъминону кофирон дар Макка] аз яқдигар ҷудо буданд, кофиронашонро бо азобе дарднок муҷозот мекардем

26. [Ба ёд овар] Он гоҳ ки кофирони [Макка дар Худайбия] қалбан дастхуши таассуб, [он ҳам] таассуби ҷоҳилият шуда буданд, Аллоҳ таоло оромиши [хотире аз ҷониби] хеш бар паёмбараш ва бар муъминин фуру фиристод ва ононро ба асл [ва асоси тавҳид ва] парҳезкорӣ [ло илоҳа илла-Аллоҳ] пойбанд сохт; чаро ки [нисбат ба мушрикони] ба он сазовортар ва шоистатар буданд; ва Аллоҳ таоло ба ҳар чизе доност

وَهُوَ الَّذِي كَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ
وَأَيْدِيَكُمْ عَنْهُمْ بِبَطْنِ مَكَّةَ مِنْ
بَعْدِ أَنْ أَظْفَرَكُمْ عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ
بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿٢٤﴾

هُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوكُمْ عَنِ
الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَالْهَدْيِ مَعْكُوفًا
أَنْ يَبْلُغَ حِلَّهُ. وَلَوْلَا رِجَالُ
مُؤْمِنُونَ وَرِيسَاءٌ مُؤْمِنَةٌ لَمْ
تَعْلَمُوهُمْ أَنْ تَطَّوهُم فَتُصَيَّبَ كُمْ
مِنْهُمْ مَعْرَةً بَغَيْرِ عِلْمٍ لِيَدْخُلَ اللَّهُ
فِي رَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ لَوْ تَزَيَّلُوا
لَعَذَّبْنَا الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابًا
أَلِيمًا ﴿٢٥﴾

إِذْ جَعَلَ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي قُلُوبِهِمْ
الْحَمِيَّةَ حَمِيَّةَ الْجَاهِلِيَّةِ فَأَنْزَلَ اللَّهُ
سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى
الْمُؤْمِنِينَ وَالزَمَهُمْ كَلِمَةَ التَّقْوَى
وَكَانُوا أَحَقَّ بِهَا وَأَهْلَهَا وَكَانَ اللَّهُ
بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٢٦﴾

27. Аллоҳ таоло руъёи расулашро ба дурустӣ таҳаққуқ бахшид, ки ба хости илоҳӣ, дар ҳоле ки сарҳоятонро тарошида муйҳоятонро кӯтоҳ кардаед, дар эминӣ ва бидуни тарс [аз душман] ба Масҷиду-л-ҳаром ворид хоҳед шуд. [Аллоҳ таоло] Чизҳоеро медонист, ки шумо намедонистед; ва илова бар фатҳи Макка пирӯзии наздики [Хайбар]-ро [низ бароятон] муқаррар намуд

28. Ӯст, ки паёмбарашро бо [китоби] ҳидоят ва оини ҳақ фиристод, то [ҳаққонияти бартариӣ] онро бар ҳамаи адён ошкор гардонад; ва Аллоҳ таоло ба унвони гувоҳ кофӣ аст

لَقَدْ صَدَقَ اللَّهُ رَسُولَهُ الرُّءْيَا
بِالْحَقِّ لَتَدْخُلَنَّ الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ
إِنْ شَاءَ اللَّهُ ءَامِنِينَ مُحَلِّقِينَ
رُءُوسِكُمْ وَمُقَصِّرِينَ لَا تَخَافُونَ
فَعَلِمَ مَا لَمْ تَعْلَمُوا فَجَعَلَ مِنْ
دُونِ ذَلِكَ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿٧٧﴾

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى
وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ
كُلِّهِ ۗ وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿٧٨﴾

29. Муҳаммад расулulloҳ ва [саҳобаи муъмин ва фидокораш ҳамон] касоне, ки ҳамвора бо ӯ ҳастанд, дар баробари кофирон [-и ситезачӯ] муҳкаму сахтгиранд ва бо якдигар меҳрубон; эшонро дар ҳоли рукуъ ва сачда мебинӣ, ки пайваста фазлу хушнудии Аллоҳро меҷӯянд; нишони [имону парҳезгории] онон дар чеҳраҳояшон аз асари сачда ва ибодат хувайдост; ин васфи эшон дар Таврот аст; ва тавсифашон дар Инҷил [низ] ҳамчун гиёҳе аст, ки ҷавонашро бармеоварад ва онро неру мебахшад, то муҳкам гардад ва бар соқаҳояш устувор биистад; чунон ки муҷиби шигифтии кишоварзон шавад; дар натиҷа, Аллоҳ таоло бо [тақвият ва пешрафти] муъминон кофиронро ба хашм дармеоварад. Аллоҳ таоло ба муъминони накукор [саҳоба ва пайравонашон] ваъдаи омурзиш ва подоше бузург додааст

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ
 أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ
 تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا
 مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي
 وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ ذَلِكَ
 مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَمَثَلُهُمْ فِي
 الْإِنْجِيلِ كَرَزَجٍ أُخْرِجَ شَطْرُهُ
 فَفَارَزَهُ فَأَسْتَعْلَظَ فَاسْتَوَى عَلَى
 سُوقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيغِيظَ بِهِمُ
 الْكُفَّارَ وَعَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا
 وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً
 وَأَجْرًا عَظِيمًا ﴿٥٩﴾

الحجرات Ҳуҷурот Сураи

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Эй муъминон, дар баробари Аллоҳ таоло ва паёмбараш [дар ҳеҷ коре] пешӣ нагиред; ва аз Аллоҳ таоло парво кунед, ки Аллоҳ таоло шунавову доност

2. Эй муъминон, садоятонро баландтар аз садои Паёмбар накунед; ва ҳамчунон ки бархе аз шумо бо бархе дигар баланд сухан мегӯяд, бо ӯ ба садои баланд сухан нагӯед. Мабодо бе онки бидонед, аъмолатон табоҳ гардад

3. Онон, ки садои худро назди расулуллоҳ поин меоваранд, Аллоҳ таоло дилҳояшонро барои парҳезкоре озмуда [ва холис гардонида] аст. Барои онон омурзишу подоши бузурге [дар пеш] аст

4. [Вале] Онон, ки аз пушти утоқҳо [-и ҳамсаронат] туро садо мезананд, бештарашон беҳираданд

5. Ва агар сабр мекарданд, то худ барои мулоқоташон хориҷ шавӣ, барояшон беҳтар буд; ва Аллоҳ таоло омурзгору меҳрубон аст

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْدِمُوا
بَيْنَ يَدَيِ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَاتَّقُوا
اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَرْفَعُوا
أصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ وَلَا
تَجْهَرُوا لَهُ بِالْقَوْلِ كَجَهْرِ
بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ أَن تَحْبَطَ
أَعْمَالُكُمْ وَأَنتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿٢﴾

إِنَّ الَّذِينَ يُعْضُونَ أَصْوَاتَهُمْ عِنْدَ
رَسُولِ اللَّهِ أُولَئِكَ الَّذِينَ أُمَّتَحَنَ
اللَّهُ قُلُوبَهُمْ لِتَشْعُرُوا لَهُمْ مَغْفِرَةٌ
وَأَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٣﴾

إِنَّ الَّذِينَ يُنَادُونَكَ مِن وَرَاءِ
الْحُجُرَاتِ أَكْثَرُهُمْ لَا
يَعْقِلُونَ ﴿٤﴾

وَلَوْ أَنَّهُمْ صَبَرُوا حَتَّى تَخْرُجَ إِلَيْهِمْ
لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ
رَّحِيمٌ ﴿٥﴾

6. Эй муъминон, агар шахси мунҳарифе хабаре бароятон оварад, таҳқиқ кунед, то мабодо надониста ба гурӯҳе [беғуноҳ] осеб бирасонед ва аз кардаи худ пушаймон шавед

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِن جَاءَكُمْ فَاسِقٌ بِنَبَأٍ فَتَبَيَّنُوا أَن تُصِيبُوا قَوْمًا بِجَهَالَةٍ فَتُصِيبُوا عَلَى مَا فَعَلْتُمْ نَادِمِينَ ﴿٦﴾

7. Бидонед, ки расулulloҳ миёни шумост [ва салоҳатонро беҳтар медонад]; агар дар бисёре аз умур аз [майлу назари] шумо пайравӣ кунед, дучори заҳмат мешавед; вале Аллоҳ таоло имонро маҳбуби шумо намуд ва онро дар қалбҳоятон биёроост [то ислом биёваред] ва куфру нофармонӣ ва саркаширо дар назаратон нохушоҷанд гардонд. Онон [ки ороста ба ин авсофанд] пӯяндағони роҳи ҳидоят ва камоланд

وَأَعْلَمُوا أَن فِيكُمْ رَسُولَ اللَّهِ لَوْ يُطِيعُكُمْ فِي كَثِيرٍ مِّنَ الْأَمْرِ لَعَنِتُّمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ حَبَّبَ إِلَيْكُمُ الْإِيمَانَ وَزَيَّنَهُ فِي قُلُوبِكُمْ وَكَرَّهَ إِلَيْكُمُ الْكُفْرَ وَالْفُسُوقَ وَالْعِصْيَانَ أُولَٰئِكَ هُمُ الرَّاكِبُونَ ﴿٧﴾

8. [Ин иноят] Ба унвони фазилату неъмате аз ҷониби Аллоҳ таоло [муқаррар шудааст] ва Аллоҳ таоло донои ҳақим аст

فَضَّلَا مِنَ اللَّهِ وَنِعْمَ اللَّهُ عَلِيمٌ ﴿٨﴾ حَكِيمٌ

9. Агар ду гурӯҳ аз муъминон бо ҳам даргир шуданд, миёнашон оштии барқарор кунед ва агар як гурӯҳ бар дигаре таҷовуз кард, бо гурӯҳи мутаҷовиз бичангед, то ба фармони Аллоҳ таоло боз ояд; агар бозгашт, байнашон сулҳе одилона барқарор кунед ва ба адолат рафтор кунед, ки Аллоҳ таоло одилонро дӯст дорад

وَإِن طَائِفَتَانِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ اقْتَتَلُوا فَأَصْلِحُوا بَيْنَهُمَا فَإِن بَغَتْ إِحْدَاهُمَا عَلَى الْأُخْرَى فَقْتُلُوا الَّتِي تَبَغَىٰ حَتَّىٰ تَفِيءَ إِلَىٰ أَمْرِ اللَّهِ فَإِن فَاءَتْ فَأَصْلِحُوا بَيْنَهُمَا بِالْعَدْلِ وَأَقْسِطُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿٩﴾

10. Албатта, муъминон бародари якдигаранд; пас, миёни бародарон ошти барқарор кунед ва аз Аллоҳ таоло парво кунед; бошад, ки мавриди раҳмат қарор гиред

11. Ҳаргиз набояд гурӯҳе [аз шумо] гурӯҳи дигареро масхара кунад; чи басо инон аз онон беҳтар бошанд; ва закон низ набояд занони дигарро масхара намоянд; чи басо инон аз онон бартар бошанд; ва аз якдигар айбҷӯй накунад; ва якдигарро бо лақабҳо [-и зишт] хитоб накунад [ки ин кор мисдоқи нофармонӣ аз авомири илоҳӣ аст]; ва бадтарин вижағӣ [барои як мусулмон] ин аст, ки пас аз имон овардан [фисқу] нофармонӣ кунад; ва онон, ки тавба накунад, [нисбат ба нафси хеш] ситамгоранд

12. Эй муъминон, аз бисёре аз гумонҳои бад бипарҳезед; чаро ки бархе аз гумонҳо гуноҳ аст; ва дар бораи якдигар таҷассусу ғайбат накунад; оё ҳеч як аз шумо дӯст дорад, ки гӯшти бародари мурдаашро бихӯрад? [Ҳатман] Онро хуш надоред [ғайбат низ ба ҳамин зиштӣ аст]; аз Аллоҳ таоло парво кунед, ки Аллоҳ таоло тавбапазиру меҳрубон аст

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلِحُوا
بَيْنَ أَخْوَابِكُمْ وَأَتَّقُوا اللَّهَ
لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٠﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا يَسْخَرَكُمُ
مِنْ قَوْمٍ عَسَىٰ أَنْ يَكُونُوا خَيْرًا
مِّنْهُمْ وَلَا نِسَاءً مِّن نِّسَاءِ عَسَىٰ
أَنْ يَكُنَّ خَيْرًا مِّنْهُنَّ وَلَا تَلْمِزُوا
أَنفُسَكُمْ وَلَا تَنَابَزُوا بِاللِّغَابِ
بِمَسْ ءِئَلِ السُّوءِ بَعْدَ الْإِيمَانِ
وَمَنْ لَّمْ يَتُبْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ
الظَّالِمُونَ ﴿١١﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اجْتَنِبُوا
كَثِيرًا مِّنَ الظَّنِّ إِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ
إِنَّمَّ وَلَا تَجَسَّسُوا وَلَا يَغْتَبِ
بَعْضُكُم بَعْضًا أَيُّحِبُّ أَحَدُكُمْ
أَنْ يَأْكُلَ لَحْمَ أَخِيهِ مَيْتًا
فَكَرِهْتُمُوهُ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ
تَوَّابٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢﴾

13. Эй мардум, мо шуморо аз [омезиши] марду зане офаридем ва ба ҷамоатҳо ва қабилаҳои мухталиф тақсим кардем, то якдигарро бозшиносед. Бе тардид, бузургвортарини шумо назди Аллоҳ таоло Парҳезкортарини шумост; ва Аллоҳ таоло [ба он чи мекунед] доно ва огоҳ аст

14. Аъроб [-и бодиянишин дар ҳузури паёмбар] гуфтанд: «Имон овардаем». [Эй паёмбар, ба онон] Бигӯ: «Шумо имон наёвардаед; вале бигӯед: «Ислоҳ овардаем»; ва ҳанӯз имон дар қалбҳои нафус накардааст. Агар аз Аллоҳ таоло ва паёмбараш итоат кунед, аз [подоши] аъмоли шумо ҳеч нахоҳад кост. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло омузгору меҳрубон аст»

15. Муъминон [-и ҳақиқӣ] касоне ҳастанд, ки ба Аллоҳ таоло ва паёмбараш имон овардаанд ва [лаҳзае дар имонашон] тардид накарданд ва бо молу ҷонашон дар роҳи Аллоҳ таоло ба мубориза бархостанд; инонанд, ки [дар эътиқод ва амал] садоқат доранд

16. [Эй паёмбар, ба бодиянишинон] Бигӯ: «Оё мехоҳед, Аллоҳро аз дини хеш огоҳ кунед? Дар ҳоле ки Аллоҳ таоло ҳар чиро, ки дар осмонҳо ва замин аст, медонад; ва Аллоҳ таоло ба ҳар чизе огоҳ аст»

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَىٰكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿١٣﴾

*قَالَتِ الْأَعْرَابُ ءَأَمَّنَّا قُلْ لَمْ نُؤْمِنُوا وَلَكِنْ قُولُوا أَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْإِيمَانُ فِي قُلُوبِكُمْ وَإِنْ تُطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَا يَلِتْكُمْ مِنْ أَعْمَالِكُمْ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٤﴾

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ لَمْ يَرْتَابُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ ﴿١٥﴾

قُلْ أَتَعْلَمُونَ اللَّهَ بِدِينِكُمْ وَأَلَّا يَعْلَمَ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٦﴾

17. Онон бар ту миннат мениҳанд, ки ислом овардаанд; биғӯ: «Миннати исломи хеш бар ман нагузored; балки агар [дар ошкор кардани имон] садоқат дored, ин Аллоҳ таоло аст, ки бар шумо миннат дорад, ки ба сӯйи имон ҳидоятатон намудааст»

18. Бе тардид, Аллоҳ таоло асрори осмонҳо ва заминро медонад ва ба он чи мекунед, биност

يَمُنُونَ عَلَيْكَ أَنْ أَسْلَمُوا قُلْ لَا
تَمُنُوا عَلَيَّ إِسْلَمَكُمْ بَلِ اللَّهُ يَمُنُّ
عَلَيْكُمْ أَنْ هَدَيْتُكُمْ لِلْإِيمَانِ إِنَّ
كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٧٧﴾

إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ غَيْبَ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا
تَعْمَلُونَ ﴿٧٨﴾

Сураи Қоф қ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. [Қоф]; савганд ба Қуръони арҷманд
[ки растохез омадани аст]

2. Мушрикони аз ин ки хушдордиҳандае
аз миёни хушдордиҳанда ба суроғашон
омадааст, ибрози шигифти мекунад
ва мегӯянд: «Мочарои ачибе аст

3. Он ҳангоме ки мурдем ва хок шудем
[дубора барангехта хоҳем шуд?]. Ин
бозгаште баид аст»

4. Бе тардид, зарроте, ки замин аз
бадани онон мекоҳад, [ҳамаро]
медонем; ва китобе нигоҳбон дар
ихтиёр дорем [ки ҳарчи бар онон
муқаддар гашта, дар он сабт аст]

5. Вақте ки [Қуръон, яъне калом] ҳақ
бар онон расид, такзибаш карданд;
пас, дар ҳолати саргардонӣ [ва
парешонӣ] ҳастанд [ва дар бораи
Қуръон ҳайронанд]

6. Оё кофирон осмонро бар
фарозашон наменигаранд, ки чи гуна
онро барафроштем ва [ба зевари
ситорагон] ороштем ва орий аз [ҳар
гуна] нуқсу халал аст?

7. Ва заминро густурдем ва кӯҳҳои
собит дар он пай афкандем ва аз ҳар
навъ гиёҳи зебо [шодиангезе] дар он
рӯёндим

ق وَالْقُرْآنِ الْمَجِيدِ ۝

بَلْ عَجِبُوا أَنْ جَاءَهُمْ مُنذِرٌ مِنْهُمْ

فَقَالَ الْكَافِرُونَ هَذَا شَيْءٌ

عَجِيبٌ ۝

أءِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا ذَلِكَ رَجْعٌ

بِعِيْدٍ ۝

قَدْ عَلِمْنَا مَا تَنْقُصُ الْأَرْضُ مِنْهُمْ

وَعِنْدَنَا كِتَابٌ حَفِيظٌ ۝

بَلْ كَذَّبُوا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ فَهُمْ فِي

أَمْرٍ مَرِيحٍ ۝

أَلَمْ يَنْظُرُوا إِلَى السَّمَاءِ فَوْقَهُمْ كَيْفَ

بَنَيْنَاهَا وَزَيَّنَّاهَا وَمَا لَهَا مِنْ فُرُوجٍ ۝

وَالْأَرْضِ مَدَدْنَاهَا وَأَلْقَيْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ

وَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ بَهِيجٍ ۝

8. [Онҳоро офаридем] То барои ҳар бандаи тавбакор муҷиби бинишу панд бошад

تَبَصَّرَةٌ وَذِكْرَى لِكُلِّ عَبْدٍ مُنِيبٍ ﴿٨﴾

9. Ва аз осмон бороне пурбаракат фиристодем ва бо он боғҳо [-и мева] ва [мазореи] дона [ҳо]-и даравкарданӣ рӯёнидем

وَنَزَّلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً مُّبْرَكًا فَأَنْبَتْنَا

بِهِ جَنَّتٍ وَحَبَّ الْحَصِيدِ ﴿٩﴾

10. Ва дарахтони саркашидаи хурмо бо хушаҳои барҳамнишаста

وَالنَّخْلَ بَاسِقَاتٍ لَهَا طَلْعٌ نَضِيدٌ ﴿١٠﴾

11. Барои рӯзии бандагон; ба василаи он [борон] сарзамини хазонзада ва хушкро ҳаёт бахшидем; хуруҷ аз қабрҳо [дар қиёмат] низ ҳамин гуна аст

رَزَقًا لِلْعِبَادِ وَأَحْيَيْنَا بِهِ بَلْدَةً مَّيْتًا

كَذَلِكَ الْخُرُوجُ ﴿١١﴾

12. Пеш аз онон низ қавми Нуҳу аҳолии «Рас» [чоҳ] ва қавми Самуд [паёмбаронашонро] дурӯғгӯ шумурданд

كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَأَصْحَابُ

الرَّيْسِ وَثَمُودُ ﴿١٢﴾

13. Ва [ҳамчунин қавми] Оду Фиръавн ва қавми Лут

وَعَادٌ وَفِرْعَوْنُ وَإِخْوَانُ لُوطَ ﴿١٣﴾

14. ва аҳолии «Айка» [қавми Шуайб] ва қавми «Туббаъ»; ҳар як [аз онон] паёмбарони [илоҳӣ]-ро дурӯғгӯ шумурданд; пас, ваъдаи азоби ман [бар онон] таҳаққуқ ёфт

وَأَصْحَابُ الْأَيْكَةِ وَقَوْمُ تُبَّعٍ كُلٌّ

كَذَّبَ الرَّسُلَ فَحَقَّ وَعِيدِ ﴿١٤﴾

15. Оё мо дар офариниши нахустин фуру мондем [то аз бозофаринии он очиз бошем]? [Ҳаргиз] Балки онон аз офариниши чадид дар [ҳайрат ва] тардиданд

أَفَعَيَّبْنَا بِالْخَلْقِ الْأَوَّلِ بَلْ هُمْ فِي

لَبْسٍ مِّنْ خَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿١٥﴾

16. Мо инсонро офаридем ва аз васвасаҳои замираш огоҳем; ва аз шоҳрагаш ба ӯ наздиктарем

وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ وَنَعْلَمُ مَا

تُسَوِّسُ بِهِ نَفْسُهُ ۗ وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ

مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ ﴿١٦﴾

17. Вақте ду фаришта, ки бар самти
росту чап мувоҷиба нишастаанд,
[рафторашро] сабат мекунад

إِذْ يَتَلَقَى الْمُتَلَقِيَانِ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ
الشَّمَالِ قَعِيدٌ ﴿١٧﴾

18. Ҳар сухане, ки бар забон
меоварад, дар канораи [фариштаи]
мувоҷиба омодааст

مَا يَلْفُظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ
عَتِيدٌ ﴿١٨﴾

19. Сахтиҳои марғ, ба ростӣ,
даррасид. [Эй инсонии ғофил] Ин ҳамон
чизест, ки аз он меғурехтӣ

وَجَاءَتْ سَكْرَةُ الْمَوْتِ بِالْحَقِّ ذَلِكَ مَا
كُنْتَ مِنْهُ تَحِيدُ ﴿١٩﴾

20. Ва [барои дувумин бор] дар «сур»
дамида мешавад [ва қиёмат барпо
мегардад]. Он рӯз [рӯзи таҳаққуқи]
ваъда [-и азоб] аст

وَنُفِخَ فِي الصُّورِ ذَلِكَ يَوْمُ الْوَعْدِ ﴿٢٠﴾

21. Ва ҳар кас дар ҳоле [ки ду
фаришта ҳамроҳиаш мекунад, ба
арсаи маҳшар] меояд; яке роҳ
менамоёнад ва дигаре [бар аъмолаш]
гувоҳ аст

وَجَاءَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَعَهَا سَائِقٌ
وَشَهِيدٌ ﴿٢١﴾

22. [Ба ӯ гуфта мешавад:] «Ту аз ин
[рӯз] дар ғафлат будӣ ва мо [бо азоби
дузах] пардаи [ғафлат]-ро аз
муқобилат бардоштем; акнун дидаат
тезбин шудааст

لَقَدْ كُنْتَ فِي غَفْلَةٍ مِّنْ هَذَا
فَكَشَفْنَا عَنْكَ غِطَاءَكَ فَبَصَرُكَ الْيَوْمَ
حَدِيدٌ ﴿٢٢﴾

23. [Фариштаи] Ҳамнишини вай
меғӯяд: «Ин ҳамон [номаи аъмоли ӯ]
аст, ки назди ман омодааст»

وَقَالَ قَرِينُهُ هَذَا مَا لَدَيْ عَتِيدٍ ﴿٢٣﴾

24. [Аллоҳ таоло ба он ду фаришта
хитоб мекунад:] «Ҳар ситезаҷӯи
ҳақситезери дар дузах бияфканед

الْقِيَاءِ فِي جَهَنَّمَ كُلِّ كَفَّارٍ عَنِيدٍ ﴿٢٤﴾

25. [Ҳар] Монеи хайру мутаҷовиз ва
бадғумнро

مِّنَّا عَنِيدٍ مُّتَعَدِّ مُرِيدٍ ﴿٢٥﴾

26. Ҳамон касе, ки дар канори Аллоҳ
таоло маъбудии дигаре қарор меод.
Ӯро дар азобе саҳт бияфканед»

الَّذِي جَعَلَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ
فَأَلْقِيَاهُ فِي الْعَدَابِ الشَّدِيدِ ﴿٢٦﴾

27. [Шайтони] Ҳамнишинаш мегӯяд:
«Парвардигоро, ман ўро ба туғён
накашидам, вале ў худ дар гумроҳии
бепоёне буд»

﴿ قَالَ قَرِينُهُ رَبَّنَا مَا أَطَعَيْتُهُرْ

وَلَكِن كَان فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ ﴿٣١﴾

28. [Аллоҳ таоло] Мефармояд: «Дар
пешгоҳи Ман ситез накунад, ки пеш аз
ин ба шумо ҳушдор дода будем

قَالَ لَا تَخْتَصِمُوا لَدَيَّ وَقَدْ قَدَّمْتُ

إِلَيْكُمْ بِالْوَعِيدِ ﴿٣٢﴾

29. Фармони мучозот назди Ман
тағйирпазир нест; ва Аллоҳ таоло [дар
кайфару подош] ба бандагонаш ситам
намекунад»

مَا يُبَدَّلُ الْقَوْلُ لَدَيَّ وَمَا أَنَا بِظَالِمٍ

لِلْعَبِيدِ ﴿٣٣﴾

30. Рӯзе, ки ба дузах мегӯем: «Оё [аз
ситамгарон] анбошташудай?». [Ва ў]
Мегӯяд: «Оё беш аз ин ҳам ҳаст?»

يَوْمَ نَقُولُ لِجَهَنَّمَ هَلِ امْتَلَأَتْ وَتَقُولُ

هَلْ مِن مَّرِيدٍ ﴿٣٤﴾

31. [Дар он рӯз] Биҳиштро барои
парҳезкорон пеш меоваранд [то
неъматҳояшро] аз наздик [бубинанд]

وَأُزْلِفَتِ الْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِينَ غَيْرَ بَعِيدٍ ﴿٣٥﴾

32. [Ба онон гуфта мешавад:] «Ин
ҳамон подошест, ки ба шумо ваъда
дода мешуд, ки барои ҳар тавбақоре
аст, ки [ба сӯи Парвардигора
бозмегардад ва] пойбанд [ба паймону
аҳкоми илоҳӣ] аст

هَذَا مَا تُوْعَدُونَ لِكُلِّ أَوَّابٍ

حَفِيظٍ ﴿٣٦﴾

33. Ҳамон касе, ки дар ниҳон аз
[ҳашми Аллоҳи] раҳмон метарсад ва
бо қалбе тавбақор [ба пешгоҳаш]
бозмегардад

مَنْ حَشِيَ الرَّحْمَنَ بِالْغَيْبِ وَجَاءَ

بِقَلْبٍ مُّنِيبٍ ﴿٣٧﴾

34. Бо саломат ба биҳишт дароед; ин
аст рӯзи ҷовидонагӣ»

أَدْخُلُوهَا بِسَلَامٍ ذَلِكَ يَوْمُ الْخُلُودِ ﴿٣٨﴾

35. Дар он чо ҳар чи бихоҳанд, дар
ихтиёр доранд ва ҳатто бештар аз он
низ дар ихтиёри мост

لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ فِيهَا وَلَدَيْنَا مَزِيدٌ ﴿٣٩﴾

36. Ва чи бисёр умматҳоеро, ки пеш аз мушрикони Макка ҳалок кардем, ки онон [ба маротиб] аз инҳо қавитар буданд; пас, дар гӯша ва канори шаҳрҳо ҷустуҷӯ карданд [ки бубинанд оё аз азобу ҳалокати барояшон] ҳеч паноҳ ва гузегзоҳе вучуд дорад

37. Бе гумон дар ин [сухан] барои соҳибдилон ё касоне, ки бо ҳузур [-и қалб ба нидои тавҳид] гӯш фаро медиҳанд ва хушёранд, андарз аст

38. Мо осмонҳо ва замин ва он чиро, ки миёни онҳост, дар шаш рӯз офаридем ва [ҳаргиз] ранҷу хастагӣ ба Мо нарасид

39. [Эй Паёмбар] Дар баробари суханони мушрикон шикебо бош; ва пеш аз баромадани офтоб ва қабл аз фуру шуданаш Парвардигоратро ба покӣ ситоиш кун [ва намоз бигуздор]

40. Ва низ [дар посе] аз шаб ва пас аз ҳар намоз ўро ба покӣ ситоиш кун

41. Ва [эй Паёмбар] он гоҳ ки мунодӣ [-и қиёмат] аз маконе наздик нидо медиҳад, гӯш фародор

42. Рӯзе, ки ҳамагон бонги саҳмноки растохезро ба ҳақ мешунаванд, [он рӯз] рӯзи хуруҷ [аз гурҳ] аст

43. Моем, ки ҳаёт мебахшем ва марг медиҳем; ва бозгашт [-и ҳамагон] ба сӯйи Мост

وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّن قَرْنٍ هُمْ أَشَدُّ
مِنْهُمْ بَطْشًا فَنَقَّبُوا فِي الْبِلَادِ هَلْ مِن
مَّحِيصٍ ﴿٣٦﴾

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرًا لِمَن كَانَ لَهُ قَلْبٌ
أَوْ أَلْقَى السَّمْعَ وَهُوَ شَهِيدٌ ﴿٣٧﴾

وَلَقَدْ خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا
بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَمَا مَسَّنَا مِن
لُّغُوبٍ ﴿٣٨﴾

فَأَصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ
رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ
الْغُرُوبِ ﴿٣٩﴾

وَمِنَ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَأَدْبَرَ السُّجُودِ ﴿٤٠﴾

وَأَسْمِعْ يَوْمَ يُنَادِ الْمُنَادِ مِن مَّكَانٍ
قَرِيبٍ ﴿٤١﴾

يَوْمَ يَسْمَعُونَ الصَّيْحَةَ بِالْحَقِّ ذَٰلِكَ
يَوْمُ الْخُرُوجِ ﴿٤٢﴾

إِنَّا نَحْنُ نُحْيِيهِم وَنُمِيتُهُمْ وَإِنَّا
لَمُصِيرٌ ﴿٤٣﴾

44. Рӯзе, ки замин аз [фарози] онон шикофта мешавад, инсонҳо шитобон [берун меоянд]. Ин эҳзоре аст, ки барои Мо осон аст

45. Мо ба он чи [кофирон] мегӯянд, донотарем; ва ту [эй Паёмбар] бар онон мусаллат нести [ки бихоҳӣ ба имон овардан водорашон кунӣ]; пас, касеро, ки аз азоб [ва ҳушдори] Ман метарсад, ба [василаи] Қуръон андарз бидеҳ

يَوْمَ نَشَقُّ الْأَرْضَ عَنْهُمْ سِرَاعًا ذَلِكَ
حَشْرٌ عَلَيْنَا يَا سِيرٌ ﴿٤٤﴾

نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ وَمَا أَنْتَ
عَلَيْهِمْ بِجَبَّارٍ فَذَكِّرْ بِالْقُرْآنِ مَنْ
يَخَافُ وَعِيدِ ﴿٤٥﴾

الذاريات Сураи Зориёт

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Савганд ба бодҳои хокафшон	وَالذَّرِيَّتِ ذَرَوْا ﴿١﴾
2. Ва савганд ба абрҳои сангинбор	فَالْحَمِيَّتِ وَقَرَّا ﴿٢﴾
3. Ва савганд ба киштиҳои сабуксайр	فَالْجُرَيْتِ يُسْرًا ﴿٣﴾
4. Ва савганд ба фариштагон, ки умури илоҳиро [миёни мардум] тақсим мекунанд	فَالْمُقَسَّمَتِ أَمْرًا ﴿٤﴾
5. Ки он чӣ ба шумо [дар мавриди подош ва азоб] ваъда дода шуда, ҳақиқат дорад	إِنَّمَا تُوْعَدُونَ لَصَادِقٍ ﴿٥﴾
6. Ва [рӯзи] ҷазо, ҳатман, ба вукуъ мепайвандад	وَإِنَّ الْيَوْمَ لَوَفِعٍ ﴿٦﴾
7. Савганд ба осмон, ки [бо ситорагон ораста шуда ва гӯй] дорои роҳҳост	وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْحُبُكِ ﴿٧﴾
8. Ки шумо [дар мавриди Паёмбару Қуръон] ихтилофи назар доред	إِنكُم لَفِي قَوْلٍ مُّخْتَلِفٍ ﴿٨﴾
9. Ҳар ки [аз роҳи ҳақ] бозгардонда шавад, аз [имон ба] Паёмбар ва Қуръон низ бозгардонда хоҳад шуд	يُؤْفَكُ عَنْهُ مَنْ أُفِكَ ﴿٩﴾
10. Марг [ва лаънат] бар дурӯғгӯён!	فُقِيلَ الْخَرُصُونَ ﴿١٠﴾
11. Ҳамон касоне, ки дар вартаи чаҳл ғофиланд	الَّذِينَ هُمْ فِي عَمْرٍو سَاهُونَ ﴿١١﴾
12. Онон [пайваста ва аз рӯйи инкор] мепурсанд: «Рӯзи ҷазо чи замоне аст?»	يَسْأَلُونَ أَيَّانَ يَوْمُ الَّذِينَ ﴿١٢﴾

13. Ҳамон рӯзе аст, ки ба оташ мучозот мешаванд

يَوْمَ هُمْ عَلَى النَّارِ يُفْتَنُونَ ﴿١٣﴾

14. [Ва ба онон гуфта мешавад:] «Азоби худро бичашед; ин ҳамон оташест, ки ба шитоб мехостед»

ذُوقُوا فِتْنَتَكُمْ هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تَسْتَعْجِلُونَ ﴿١٤﴾

15. [Дар рӯзи қиёмат] Мусалламан, парҳезкорон дар боғҳое [аз биҳишт] ва [қанори] чашмасорҳо ба сар мебаранд

إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٥﴾

16. Он чи Парвардигорашон ба онон ато кардааст, дарёфт медоранд; зеро дар [зиндагии] гузашта накукор будаанд

ءَاخِذِينَ مِمَّا آتَاهُمُ رَبُّهُمْ إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَلِكَ مُحْسِنِينَ ﴿١٦﴾

17. Онон андаке аз шабро мехуфтанд [ва бақияро ба намоз ва ниёиш машғул буданд]

كَانُوا قَلِيلًا مِّنَ اللَّيْلِ مَا يَهْجَعُونَ ﴿١٧﴾

18. Ва саҳаргоҳон омуриши мехостанд

وَبِالْأَسْحَارِ هُمْ يَسْتَغْفِرُونَ ﴿١٨﴾

19. Ва дар амволашон барои соил ва маҳрум ҳақке [муайян аз садақа ва закот] буд

وَفِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ لِّلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ ﴿١٩﴾

20. Дар замин нишонаҳо [-и қудрати илоҳӣ] барои аҳли яқин падидор аст

وَفِي الْأَرْضِ آيَاتٌ لِّلْمُوقِنِينَ ﴿٢٠﴾

21. ва дар вучуди худатон; оё намебинед?

وَفِي أَنْفُسِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٢١﴾

22. Ва ризку рӯзиатон ва он чи [аз кайфару подош ва хайру шар, ки] ба шумо ваъда дода мешавад, дар осмон аст

وَفِي السَّمَاءِ رِزْقُكُمْ وَمَا تُوعَدُونَ ﴿٢٢﴾

23. Пас савганд ба Парвардигори осмону замин, ки ваъда [-и қиёмат ва подош ва азоб] ҳамчун сухан гуфтанатон ҳақиқӣ ва қатъӣ аст

فَوَرَبِّ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ لَحَقُّ مِثْلَ مَا أَنْتُمْ تَنْطِفُونَ ﴿٢٣﴾

24. [Эй Паёмбар] Оё достони меҳмонони гиромии Иброҳим ба ту расидааст?
25. Чун бар ӯ ворид шуданд ва салом гуфтанд, ӯ гуфт: «Салом» [ва зери лаб гуфт:] «Гуруҳе ношиносанд»
26. Он гоҳ назди хонаводаи худ рафт ва [гӯшти бирёни] гӯсолаи фарбеҳе [барои пазирой] овард
27. [Ҷӯ ғизоро] Назди онон гузошт ва [чанд лаҳза баъд] гуфт: «Оё намехӯред?»
28. [Пас, чун даст ба ғизо назаданд] Аз онон эҳсоси тарс қард; гуфтанд: «Натарс [мо фариштаем]; ва ӯро ба [таваллуди] писари доно башорат доданд
29. Ҷамсараш бо фарёд [-у шигифтӣ] пеш омад ва дар ҳоле ки ба рӯи худ мезад, гуфт: «Пиразани нозо [фарзанд мезояд]?»
30. [Фариштагон] гуфтанд: «Парвардигорат чунин фармудааст; ва бе гумон, ӯ ҳакиму доност»
31. [Иброҳим] Гуфт: «Эй фариштагон [-и Аллоҳ таоло], қору маъмурияти шумо чист?»
32. [Фариштагон] Гуфтанд: «Мо барои [муҷозоти] қавме мучрим [ва гунаҳкор] фиристода шудаем

هَلْ أَتَاكَ حَدِيثٌ ضَيْفٍ إِبْرَاهِيمَ
الْمُكْرَمِينَ ﴿٢٤﴾

إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا قَالَ
سَلَامٌ قَوْمٌ مُنْكَرُونَ ﴿٢٥﴾

فَرَاغَ إِلَىٰ أَهْلِهِ فَجَاءَ بِعِجَلٍ
سَمِينٍ ﴿٢٦﴾

فَقَرَّبَهُ إِلَىٰ إِيهِمْ قَالَ أَلَا
تَأْكُلُونَ ﴿٢٧﴾

فَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً قَالُوا لَا
تَخَفْ وَبَشِّرُوهُ بِنُعْمَةٍ عَلِيمٍ ﴿٢٨﴾

فَأَقْبَلَتْ أُمْرَأَتُهُ فِي صَرَّةٍ فَصَكَّتْ
وَوَجَّهَهَا وَقَالَتْ عَجُوزٌ عَقِيمٌ ﴿٢٩﴾

قَالُوا كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ إِنَّهُ هُوَ
الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ ﴿٣٠﴾

﴿قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا
الْمُرْسَلُونَ ﴿٣١﴾﴾

قَالُوا إِنَّا أَرْسَلْنَا إِلَىٰ قَوْمِ
مُجْرِمِينَ ﴿٣٢﴾

33. То сангҳое аз гил [-и сахтшуда] бар сарашон фуру борем

لِنُرْسِلَ عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِّن

طِينٍ ﴿٣٣﴾

34. [Сангҳое] Ки назди Парвардигорат барои исрофкорон нишон гузошта шудааст

مُسْوَمَةً عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُسْرِفِينَ ﴿٣٤﴾

35. Пас, муъминонеро, ки дар он [шаҳрҳои қавми Лут] буданд, [пеш аз нузули азоб] берун овардем

فَأَخْرَجْنَا مَن كَانَ فِيهَا مِّنَ

الْمُؤْمِنِينَ ﴿٣٥﴾

36. Вале фақат як хонаводаро ёфтем, ки [нисбат ба авомири илоҳӣ] таслим буданд

فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَيْتٍ مِّنَ

الْمُسْلِمِينَ ﴿٣٦﴾

37. Ва дар он [шаҳрҳо] барои мардуме, ки аз азоби дарднок [-и илоҳӣ] тарс доранд, нишонае равшан бар ҷой гузоштем

وَتَرَكْنَا فِيهَا آيَةً لِلَّذِينَ يَخَافُونَ

الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٣٧﴾

38. Дар [достони] Мӯсо [низ нишона ва ибратаст]; он гоҳ ки ўро бо далеле равшан назди Фиръавн фиристодем

وَفِي مُوسَى إِذْ أَرْسَلْنَاهُ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ

بِسُلْطٰنٍ مُّبِينٍ ﴿٣٨﴾

39. Вале [Фиръавн] бо така бар кудраташ [ҳақро] напазируфт ва гуфт: «Ин мард ё Ҷодугар аст ё девона»

فَتَوَلَّىٰ بِرُكْنِهِ وَقَالَ سَجِرٌ أَوْ

مُجْنُونٌ ﴿٣٩﴾

40. Ўро ҳамроҳ бо сипоҳиёнаш гирифтем ва ба дарё афкандем [ва ҳалок кардем]; дар ҳоле ки [дар лаҳзаи марг худро ба хотири нофармонӣ ва куфраш] сарзаниш мекард

فَأَخَذْتَهُ وَجُودَهُ فَتَنَبَذْنَاهُمْ فِي

الْيَمِّ وَهُوَ مُبِينٌ ﴿٤٠﴾

41. Дар [достони қавми] Од [низ дарси ибратаст]; он гоҳ ки тундбоде бе хайру баракат бар онон фиристодем

وَفِي عَادٍ إِذْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الرِّيحَ

الْعَاقِمِمْ ﴿٤١﴾

42. [Тундбоде] Ки бар ҳар чиз вазид,
хоку хошокаш кард

مَا تَذُرُّ مِنْ شَيْءٍ أَتَتْ عَلَيْهِ إِلَّا
جَعَلْتَهُ كَالرَّمِيمِ ﴿٤٢﴾

43. Дар [достони қавми] Самуд [низ
дарси ибрате аст] он гоҳ ки [тавассути
паёмбарашон Солеҳ] ба онон гуфта
шуд: «Андаке [аз лаззатҳои зиндагӣ]
бахраманд шавед [ки танҳо се рӯз
фурсат доред]»

وَفِي نَوْمٍ إِذْ قِيلَ لَهُمْ تَمَتَّعُوا حَتَّىٰ
حِينٍ ﴿٤٣﴾

44. Онон аз фармони
Парвардигорашон сарпечӣ карданд;
пас, дар ҳоле ки [ба чашми худ азобро]
медиданд, соиқа ононро фаро гирифт

فَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ فَأَخَذَتْهُمُ
الصَّاعِقَةُ وَهُمْ يَنْظُرُونَ ﴿٤٤﴾

45. [Чунон бар замин афтоданд, ки] На
тавони бархостан [ва гурез] доштанд
ва на ёрои дифоъ

فَمَا اسْتَطَاعُوا مِنْ قِيَامٍ وَمَا كَانُوا
مُنْتَصِرِينَ ﴿٤٥﴾

46. Пеш аз он қавми Нухро, ки гурӯҳе
нофармон буданд [ҳалок кардем]

وَقَوْمٍ نُوحٍ مِّن قَبْلٍ إِنَّهُمْ كَانُوا
قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٤٦﴾

47. Мо осмонро ба тавон [-и худ] бино
ниҳодем ва ҳамвора онро вусъат
мебахшем

وَالسَّمَاءَ بَنَيْنَاهَا بِأَيْدٍ وَإِنَّا
لَمُوسِعُونَ ﴿٤٧﴾

48. Ва заминро [барои зиндагӣ]
густурдем ва чи нек густуронандае
ҳастем!

وَالْأَرْضَ فَرَشْنَاهَا فَيْعَمَ
الْمُهْدُونَ ﴿٤٨﴾

49. Ва ҳама чизро ба сурати завҷ
[чуфт] офаридем; бошад, ки [таваҷҷуҳ
кунед ва] панд гиред

وَمِنْ كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ
لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٤٩﴾

50. [Эй Паёмбар, ба мардум бигӯ:]
«Пас, ба сӯйи Аллоҳ таоло биштобед,
ки ман аз ҷониби Ӯ барои шумо
ҳушдордиҳандае ошкорам

فَقِرُّوا إِلَى اللَّهِ إِنِّي لَكُم مِّنْهُ نَذِيرٌ
مُّبِينٌ ﴿٥٠﴾

51. Ва дар канори Аллоҳ таоло маъбуди дигаре қарор надихед, яқинан, ман аз [ҷониби] Ў барои шумо хушдордиҳандае ошкорам»

وَلَا تَجْعَلُوا مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ إِنِّي لَكُم مِّنْهُ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٥١﴾

52. Ҳар паёмбаре, ки бар пешиниёнашон маъбус шуд, ҳамин гуна гуфтанд: «[Ў ё] Ҷодугар аст ё девона»

كَذَلِكَ مَا أَتَى الَّذِينَ مِن قَبْلِهِم مِّن رَّسُولٍ إِلَّا قَالُوا سَاحِرٌ أَوْ مَجْنُونٌ ﴿٥٢﴾

53. Оё якдигарро ба ин [куфру такзиб] супориш карда буданд? На, балки мардуме саркаш буданд

أَتَوَصَّوهُم بِهٖ بَلْ هُمْ قَوْمٌ طَٰغَوْنَ ﴿٥٣﴾

54. Пас, [эй паёмбар] аз онон рӯй бигардон, ки ту [ба хотири куфри онон] ҳаргиз сазовори сарзаниш нестӣ

فَقَوْلٌ عَنَّهُمْ فَمَا أَنْتَ بِمُلَوِّمٍ ﴿٥٤﴾

55. Ва [пайваста ба онон] тазаккур бидеҳ, ки, ҳатман, тазаккур барои муъминон судбахш аст

وَذَكِّرْ فَإِنَّ الذِّكْرَى تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٥٥﴾

56. Ва ҷинну инсро фақат барои ин офаридам, ки Маро ибодат кунанд [ва аз бандагии дигарон сар боз зананд]

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾

57. На аз онон рӯзӣ меҳоҳам, на ин ки Маро хӯрок диҳанд

مَا أُرِيدُ مِنْهُمْ مِن رِّزْقٍ وَمَا أُرِيدُ أَنْ يُطْعَمُونِ ﴿٥٧﴾

58. [Зеро] Аллоҳ таоло аст, ки рӯзирасони неруманд ва барқарор аст

إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ ﴿٥٨﴾

59. Ситамгорон [-и мушрик низ] ҳамчун ёрон [-и гузашта]-и хеш саҳме аз азоб доранд; пас, ба шитоб [онро] аз Ман наҳоҳанд

فَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُنُوبًا مِّثْلَ ذُنُوبِ أَصْحَابِهِمْ فَلَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿٥٩﴾

60. Пас, вой бар кофирон аз [азоби]
рӯзи мавъудашон!

فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ يَوْمِهِمُ
الَّذِي يُوعَدُونَ ﴿٦٠﴾

Сураи Тур الطور

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Савганд ба кӯҳи Тур	وَالطُّورِ ①
2. ва савганд ба китоби навишташуда	وَكِتَابٍ مَّسْطُورٍ ②
3. Дар саҳифаҳои кушуда	فِي رَقٍ مَّنشُورٍ ③
4. Ва савганд ба «Байту-л-маъмур» [ки фариштагон дар он ба ибодати Парвардигор машғуланд]	وَالْبَيْتِ الْمَعْمُورِ ④
5. Ва савганд ба [осмони баланд ҳамон] сақфи барафрошта [бар замин]	وَالسَّقْفِ الْمَرْفُوعِ ⑤
6. Ва савганд ба дарёи оганда [аз об]	وَالْبَحْرِ الْمَسْجُورِ ⑥
7. Ки бе тардид, азоби Парвардигорат ба вуқӯ ҳоҳад пайваст	إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ لَوَاقِعٌ ⑦
8. Ва ҳеч боздорандае онро бознадорад	مَا لَهُ مِنْ دَافِعٍ ⑧
9. Рӯзе, ки осмон ба сахтӣ дар чунбиш ва изтироб афтад	يَوْمَ تَمُورُ السَّمَاءُ مُمْرًا ⑨
10. Ва кӯҳҳо ба ҳаракате шадид равон шаванд	وَتَسِيرُ الْجِبَالُ سَيْرًا ⑩
11. Дар он рӯз вой ба ҳоли такзибкунандагон	قَوْلِيلٌ يَوْمِيذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ⑪
12. Ҳамон касоне, ки дар беҳудагӯӣ саргарми бозианд	الَّذِينَ هُمْ فِي حَوْضٍ يَلْعَبُونَ ⑫
13. Рӯзе, ки бо хушунат ба сӯйи оташи дузах ронда мешаванд	يَوْمَ يُدْعَوْنَ إِلَىٰ نَارِ جَهَنَّمَ دَعَاً ⑬

14. [Ба онон гуфта мешавад] «Ин [ҳамон] оташест, ки онро дурӯғ мепиндоштед

هَذِهِ النَّارُ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا
تُكَذِّبُونَ ﴿١٤﴾

15. Оё ин [оташу азоби] ҷодуст ё [ҳанӯз ҳам онро] намебинед?

أَفَسِحْرٌ هَذَا أَمْ أَنْتُمْ لَا
تُبْصِرُونَ ﴿١٥﴾

16. Ба оташ дароед [ва бисӯзед], ки шикебой ва ношикебоии шумо [дар баробари шуълаҳои сӯзонаш] бароятон яқсон аст; танҳо дар баробари он чи кардаед, муҷозот мешавед»

أَصْلَوْهَا فَأَصْبِرُوا أَوْ لَا تَصْبِرُوا
سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ إِنَّمَا تُحْزِنُونَ مَا
كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾

17. Ба ростӣ, ки парҳезкорон дар боғҳои биҳишт дар нозу неъматанд

إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَنَعِيمٍ ﴿١٧﴾

18. Ва аз бахшишҳои [бедареғи] Парвардигорашон ва аз ин ки аз азоби дузах нигоҳашон доштааст, шодмонанд

فَلِكَيْفٍ بِمَا عَمِلْتُمْ رَبُّهُمْ وَوَقَّعَهُمْ
رَبُّهُمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ ﴿١٨﴾

19. [Ба онон гуфта мешавад] «Ба подоши кирдоратон [дар дунё инак] гуворо бихӯред ва биошомед»

كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا كُنْتُمْ
تَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾

20. Дар ҳоле ки бар тахтҳои радифшуда таъя задаанд ва ҳурони ғизолчаширо ба ҳамсарии онон дармеоварем

مُنَكِّيْنَ عَلَى سُرُرٍ مَّصْفُوفَةٍ
وَزَوَّجْنَاهُمْ بِحُورٍ عِينٍ ﴿٢٠﴾

21. Муъминоне, ки фарзандонашон дар имон пайрави онон буданд, фарзандонашонро [низ дар биҳишт] ба онон мулҳақ хоҳем кард ва аз [подоши] амалашон заррае намекоҳем; чаро ки [сарнавишти] ҳар кас дар гарави дастоварди худӣ ӯст

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَاتَّبَعَتْهُمْ ذُرِّيَّتُهُمْ
بِإِيمَانٍ أَحْقَنَّا بِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَمَا
أَلْقَيْنَاهُمْ مِّنْ عَمَلِهِمْ مِنْ شَيْءٍ كُلُّ
أَمْرٍ بِمَا كَسَبَ رَهِينٌ ﴿٢١﴾

22. [Дар биҳишт аз] Ҳар навъ мева ва гӯште, ки бихоҳанд, пайдарпай дар дастрасашон қарор медиҳем.

وَأَمَّا ذَنَلَهُمْ بِفِكْهَةٍ وَأَلْحَمِ مِمَّا
يَشْتَهُونَ ﴿٢٢﴾

23. Дар он ҷо ҷомҳои шаробе аз дасти якдигар мегиранд, ки на муҷиби беҳудагӯй аст ва на гуноҳ;

يَتَنَزَّعُونَ فِيهَا كَأَسَا لَا لَعُوَ فِيهَا
وَلَا تَأْتِيهِمْ ﴿٢٣﴾

24. Ва навҷавононе [ки барои хидмат] перомунашон дар рафту омаданд, гӯй [аз зебой ва сапедрӯй] ҳамчун марвориде дар садаф ҳастанд

*وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ غِلْمَانٌ لَهُمْ
كَأَنَّهُمْ لَوْلُو مَكْنُونٌ ﴿٢٤﴾

25. [Биҳиштиён] Ба якдигар рӯ меоваранд ва аз [дунё ва аҳволи гузаштаи] худ суол мекунанд

وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ
يَتَسَاءَلُونَ ﴿٢٥﴾

26. Мегӯянд: «Мо дар дунё дар хонаводаи худ [аз азоби илоҳӣ] метарсидем

قَالُوا إِنَّا كُنَّا قَبْلَ فِي أَهْلِنَا
مُتَشَفِّعِينَ ﴿٢٦﴾

27. Аллоҳ таоло [бо неъмти ислом] бар мо миннат ниҳод ва аз азоби сӯзон [-и дузах] ҳифзамон кард

فَمَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا وَوَقَّنَا عَذَابَ
الْأَسْمُومِ ﴿٢٧﴾

28. Мо дар зиндагии дунё ҳамвора Ёро [парастии мекардем ва ба рубубият] меҳондем. Бе тардид, Ё накуқору меҳрубон аст

إِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلُ نَدْعُوهُ إِنَّهُ هُوَ
الْبَرُّ الرَّحِيمُ ﴿٢٨﴾

29. Пас, [эй Паёмбар, бо оёти Қуръон ба мардум] андарз бидеҳ, ки ба лутфи Парвардигорат [ту бар хилофи иддаои кофирон] на хоҳинӣ ва на мачнун

فَذَكِّرْ فَمَا أَنْتَ بِنِعْمَتِ رَبِّكَ
بِغَاهِنٍ وَلَا مُجْتَبُونَ ﴿٢٩﴾

30. Оё мегӯянд: «[Муҳаммад] Шоирест, ки мунтазирем, то маргаш фаро расад [ва аз суҳанонаш раҳой ёбем]?»

أَمْ يَقُولُونَ شَاعِرٌ نَّتَرَبَّصُ بِهِ
رَبِّبَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٣٠﴾

31. Бигӯ: «Мунтазир [-и марги ман] бошед; ман низ бо шумо мунтазир хоҳам монд [то азобатонро ба чашм бинам]»

قُلْ تَرَبَّصُوا فَإِنِّي مَعَكُمْ مِّنَ
الْمُتَرَبِّصِينَ ﴿٣١﴾

32. Оё ақлҳояшон ба [баёни] ин [суханони ботил] ҳукм мекунад, ё [асосан] мардуме саркаш ҳастанд?

أَمْ تَأْمُرُهُمْ أَحْلَهُمُ بِهَذَا أَمْ هُمْ
قَوْمٌ طَاغُونَ ﴿٣٢﴾

33. Оё мегӯянд: «[Муҳаммад] Қуръонро чаъл кардааст?». [Ҳаргиз чунин нест] Балки [ғарқ дар такаббуранд, ки] имон намеоваранд

أَمْ يَقُولُونَ نَقَوْلُهُ بَلْ لَّا
يُؤْمِنُونَ ﴿٣٣﴾

34. Агар рост мегӯянд, сухане монанди он биёваранд

فَلْيَأْتُوا بِحَدِيثٍ مِّثْلِهِ إِنْ كَانُوا
صَادِقِينَ ﴿٣٤﴾

35. Оё онон аз ҳеч офарида шудаанд ё худ офаринандаи хешанд?

أَمْ خُلِقُوا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمْ
الْحَالِقُونَ ﴿٣٥﴾

36. Оё онон осмонҳо ва заминро офаридаанд? [На] Балки онон яқин надоранд [ки Аллоҳ таоло офаринандаи мутлақ аст]

أَمْ خَلِقُوا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بَلْ لَّا
يُوقِنُونَ ﴿٣٦﴾

37. Оё ганчинаҳои [неъмат ва ҳидояти] Парвардигорат назди эшон аст? Оё [бар ҳама чиз] тасаллут доранд?

أَمْ عِنْدَهُمْ خَزَائِنُ رَيْكَ أَمْ هُمْ
الْمُصَيِّرُونَ ﴿٣٧﴾

38. Оё нардбоне доранд, ки ба василаи он [гуфтори фариштагони ваҳйро] мешунаванд? Пас, ҳар ки шунидааст, бояд далеле равшан биёварад

أَمْ لَهُمْ سُلَّمٌ يَسْتَمِعُونَ فِيهَا فَلْيَأْتِ
مُسْتَمِعَهُمْ بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿٣٨﴾

39. Оё Аллоҳ таоло фарзандони духтар дорад ва шумо писар?

أَمْ لَهُ الْبَنَاتُ وَلَكُمُ الْبُنُونَ ﴿٣٩﴾

40. [Эй паёмбар] Оё аз онон подоше дархост мекуни, ки [аз пардохташ дар ранчанд ва харчаш] барояшон [гарону] сангин аст?

أَمْ تَسْأَلُهُمْ أَجْرًا فَهُمْ مِّن مَّعْرِهِ
مُتَّقِلُونَ ﴿٤٠﴾

41. Оё аз илми ғайб огоҳанд ва [хабарҳои ниҳонро] менависанд?

أَمْ عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ
يَكْتُبُونَ ﴿٤١﴾

42. Оё қасди найранг[ва нақшаи палиде бароят] доранд? Вале кофирон худ гирифтори найранг [ва тадбири илоҳӣ] ҳастанд

أَمْ يُرِيدُونَ كَيْدًا فَالَّذِينَ كَفَرُوا
هُمُ الْمَكِيدُونَ ﴿٤٢﴾

43. Оё онон маъбуде ғайр аз Аллоҳ таоло доранд? Аллоҳ таоло аз он чи бо Ё шарик қарор медиҳанд, поку муназзаҳ аст

أَمْ لَهُمْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ سُبْحَانَ اللَّهِ
عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٤٣﴾

44. [Ин кофирон, ҳатто] Агар порое аз осмонро низ дар ҳоли суқут бубинанд, [боз ҳам имон намеоваранд ва] мегӯянд: «Абре мутароким аст»

وَأَن يَرَوْا كِسْفًا مِّنَ السَّمَاءِ
سَاقِطًا يُقُولُوا سَحَابٌ مَّرْكُومٌ ﴿٤٤﴾

45. Пас, ононро [ба ҳоли худ] раҳо кун, то бо рӯзи мавъудашон, ки [бо нахустин дамидани сур] мадҳуши марг мегарданд, мувоҷеҳ шаванд

فَذَرَهُمْ حَتَّى يَلْقَوا يَوْمَهُمُ الَّذِي
فِيهِ يُصْعَقُونَ ﴿٤٥﴾

46. Рӯзе, ки найрангашон судманд нахоҳад буд ва [аз ҳеч сӯ] ёри намешаванд

يَوْمَ لَا يُغْنِي عَنْهُمْ كَيْدُهُمْ شَيْئًا
وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤٦﴾

47. Ситамгорон [дар дунё низ ба дасти муъминон] ба азоби дигаре гирифтдор хоҳанд шуд; вале бештарашон намедонанд

وَأَنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا عَذَابًا دُونَ
ذَلِكَ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا
يَعْلَمُونَ ﴿٤٧﴾

48. [Эй Паёмбар] Дар баробари ҳукми
Парвардигорат шикебо бош; зеро ту
таҳти назар ва ҳифозати Мой; ва
ҳангоме ки [аз хоб ё ба қасди ибодат]
бармехезӣ, Парвардигоратро ба поки
ситоиш кун

49. Ва низ [дар посе] аз шаб Ҷро
ситоиш кун [ва намоз бигузор] ва ба
ҳангоми нопадид шудани ситорагон
[дар сапедадам низ намози субҳ
бигузор]

وَأَصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ فَإِنَّكَ
بِأَعْيُنِنَا وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ حِينَ
تَقُومُ ﴿٤٨﴾

وَمِنَ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَإِدْبَرَ
النُّجُومِ ﴿٤٩﴾

النجم Начм Сураи

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Савганд ба ситора, он гоҳ ки
нопадид шавад

وَالنَّجْمِ إِذَا هَوَىٰ ﴿١﴾

2. Ки ёри шумо [Муҳаммад] ҳаргиз
гумроҳ нашуда ва ба роҳи табоҳе
наафтадааст

مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا غَوَىٰ ﴿٢﴾

3. Ва аз рӯи ҳавои нафс суҳан
намеғӯяд

وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ ﴿٣﴾

4. [Ин Қуръон] Ваҳй [-и илоҳӣ] аст, ки
[ба ӯ] илқо мешавад. Ин [Қуръон] ҷуз
панд барои ҷаҳониён [инсон ва чин]
нест

إِنَّ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ ﴿٤﴾

5. [Ҷабраил, ки фариштае аст]
Пуртавон таълимаш додааст

عَلَّمَهُ شَدِيدُ الْقُوَىٰ ﴿٥﴾

6. [Ҷамон фариштаи] Хушманзаре, ки
[бо чехраи ҳақиқиаш дар баробари
Паёмбар] истод

ذُو مِرَّةٍ فَاسْتَوَىٰ ﴿٦﴾

7. Дар ҳоле ки ӯ дар уфуқи боло [дар
осмон] қарор дошт

وَهُوَ بِالْأُفُقِ الْأَعْلَىٰ ﴿٧﴾

8. Сипас [Ҷабраил] наздик шуд; ва
наздиктар

ثُمَّ دَنَا فَتَدَلَّىٰ ﴿٨﴾

9. Пас, [фосилаи ӯ бо Паёмбар] ба
андозаи тӯли ду камон камтар буд

فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَىٰ ﴿٩﴾

10. Он гоҳ [он фариштаи бузургвор] он
чиро, ки бояд ба бандаи Аллоҳ таоло
ваҳй мекард, ваҳй намуд

فَأَوْحَىٰ إِلَىٰ عَبْدِهِ مَا أَوْحَىٰ ﴿١٠﴾

11. Он чиро, ки [паёмбар] дид, қалбаш
дурӯғ напиндошт

مَا كَذَبَ الْفُؤَادُ مَا رَأَىٰ ﴿١١﴾

12. Оё бо ӯ дар бораи он чи мебинад,
мучодаला мекунад?

أَفْتَمَرُونَهُ عَلَىٰ مَا يَرَىٰ ﴿١٢﴾

13. Дар ҳақиқат, паёмбар як бори
дигар низ он фариштаро [ба сурати
комил] мушоҳида карда буд

وَلَقَدْ رَآهُ نَزْلَةً أُخْرَىٰ ﴿١٣﴾

14. Дар канори [дарахти бузург]
«Сидрату-л-мунтаҳо» [дар осмони
ҳафтум]

عِنْدَ سِدْرَةِ الْمُنْتَهَىٰ ﴿١٤﴾

15. ки оромишгоҳи биҳишт ҳамон ҷост

عِنْدَهَا جَنَّةُ الْمَأْوَىٰ ﴿١٥﴾

16. Он гоҳ ки ҳолате он дарахтро
пӯшонида буд

إِذْ يَغْشَىٰ السِّدْرَةَ مَا يَغْشَىٰ ﴿١٦﴾

17. Чашми [паёмбар ба чапу рост]
мунҳариф нашуд ва [аз ҳад] тачовуз
накард

مَا زَاغَ الْبَصَرُ وَمَا طَغَىٰ ﴿١٧﴾

18. Ба ростӣ, ки ӯ бархе аз бузургтарин
нишонаҳои Парвардигорашро [дар он
ҷо] мушоҳида кард

لَقَدْ رَأَىٰ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِ
الْكُبْرَىٰ ﴿١٨﴾

19. [Эй мушрикони] Оё «Лот»-у «Уззо»-
ро дидаед?

أَفَرَأَيْتُمُ اللَّاتَ وَالْعُزَّىٰ ﴿١٩﴾

20. Ва «Маннот» он савумин [бути
беарзиш]-ро? [Оё ҳеҷ суду зиёне ба
шумо мерасонанд?]

وَمَنْوَةَ الْقَالِئَةِ الْأُخْرَىٰ ﴿٢٠﴾

21. Оё [иддао мекунад, ки] фарзанди
писар барои шумост ва духтар барои
Аллоҳ таоло?

أَلَكُمُ الذَّكْرُ وَلَهُ الْأُنثَىٰ ﴿٢١﴾

22. Дар ин сурат, тақсима ноодилона
аст

تِلْكَ إِذَا قَسَمَةٌ ضَيْرَىٰ ﴿٢٢﴾

23. Ин бутҳо фақат исмҳои [бемаъно] ҳастанд, ки худ ва падаронатон бо онҳо [маъбудҳои дурӯғини худро] ном ниҳодаед ва Аллоҳ таоло ҳеч далеле [бар ҳаққонияти ин кор] нозил накардааст. [Мушрикони дар эътиқодоташон] Фақат пайрави гумону хостаҳои дили хешанд; ҳол он ки [мучиботи] ҳидоят аз ҷониби Парвардигорашон бар онон расидааст

24. Оё инсон ҳар чи [аз шафоати ин маъбудони ботил] орзу кунад, барояш муяссар аст?

25. Дунё ва охират аз они Аллоҳ аст [ва ба ҳар кас, ҳар чиро салоҳ бидонад мебахшад]

26. Чи бисёр фариштагоне, ки дар осмонҳо ҳастанд, ки шафоаташон ба ҳеч вачҳ судманд нахоҳад буд; магар пас аз он ки Аллоҳ таоло барои ҳар ки бихоҳад ва хушнуд бошад, иҷозат диҳад

27. Касоне, ки ба охират бовар надоранд, бар фариштагони илоҳӣ номи духтар мегузоранд [ва ононро духтарони Аллоҳ таоло медонанд]

28. Онон дар мавриди ин амр [комилан] беиттилоанд [ва] фақат аз ҳадсу гумон пайравӣ мекунад; дар ҳоле ки барои [шинохти] ҳақиқат гумон кофӣ нест

إِنْ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءٌ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ
وَأَبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ
سُلْطَانٍ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَمَا
تَهْوَى الْأَنْفُسُ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِنْ
رَبِّهِمُ الْهُدَى ﴿٢٣﴾

أَمْ لِلإِنْسَانِ مَا تَمَنَّى ﴿٢٤﴾

فَلِلَّهِ الْآخِرَةُ وَالْأُولَى ﴿٢٥﴾

*وَكَمْ مِنْ مَلَكٍ فِي السَّمَوَاتِ لَا
تُغْنِي عَنْهُمْ شَيْئًا إِلَّا مِنْ بَعْدِ
أَنْ يُأْذَنَ اللَّهُ لِمَنْ يَشَاءُ
وَيَرْضَى ﴿٢٦﴾

إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ
لَيَسْمُونُ الْمَلَائِكَةَ تَسْمِيَةً
الْأُنثَى ﴿٢٧﴾

وَمَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِنْ يَتَّبِعُونَ
إِلَّا الظَّنَّ وَإِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِي مِنَ
الْحَقِّ شَيْئًا ﴿٢٨﴾

29. Пас, [эй Паёмбар] ту низ аз касе, ки аз ёди Мо рӯй гардонида ва фақат [лаззатҳои] зиндагии дунёро мецоҳад, рӯй бартоб

30. Ниҳоҷати дарку фаҳмашон ҳамин аст. Бе тардид, Парвардигорат ба ҳоли касоне, ки аз роҳи ӯ мунҳариф шудаанд огоҳтар аст; ва низ ба ҳоли роҳёфтагон

31. Ҳар чи дар осмонҳо ва замин аст, аз они Аллоҳ таоло аст, [роҳи хайру шарро ба инсон ироа кард] то бадкоронро дар баробари рафторашон кайфар диҳад ва накукоронро [бо неъматҳои биҳишт] подоши наку ато намояд

32. Ҳамон касоне, ки аз гуноҳони кабира ва корҳои зишту бешармона дурӣ мекунанд; магар лағжишҳои камаҳамият [ва гуноҳони сағира, ки бо тавба ва ибодат бахшида мешаванд], ки омуриши Парвардигорат густурда аст; аз ҳамон дам, ки шуморо аз замин падида овард ва он гоҳ ки ба сурати ҷанин дар шиками модаронатон будед, ба [табиати] шумо огоҳтар [аз худатон] аст; пас, худситой накумед, ки ӯ ба ҳоли парҳезкорон донотар аст

33. Оё он касеро, ки [аз ҳақ] рӯй бартофт, дидаӣ?

34. Ва андаке инфоқ кард ва [сипас] худдорӣ намуд

35. Оё илми ғайб дорад ва [ояндаро] мебинад?

فَأَعْرِضْ عَنْ مَن تَوَلَّىٰ عَنْ ذِكْرِنَا
وَلَمْ يَرِدْ إِلَّا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴿٢٩﴾

ذَٰلِكَ مِمَّا لَعَنُوا مِمَّنْ أَلْعَلَّمُ إِنَّ رَبَّكَ
هُوَ أَعْلَمُ بِمَن ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ
وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَن أَهْتَدَىٰ ﴿٣٠﴾

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي
الْأَرْضِ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ أَسْتَوُوا بِمَا
عَمِلُوا وَيَجْزِيَ الَّذِينَ أَحْسَنُوا
بِالْحُسْنَىٰ ﴿٣١﴾

الَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبِيرَ الْإِثْمِ
وَالْفَوَاحِشَ إِلَّا اللَّمَمَ إِنَّ رَبَّكَ
وَاسِعُ الْمَغْفِرَةِ هُوَ أَعْلَمُ بِكُمْ إِذْ
أَنْشَأَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَإِذْ أَنْتُمْ
أَجِنَّةٌ فِي بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ فَلَا
تُزَكُّوْا أَنْفُسَكُمْ هُوَ أَعْلَمُ بِمَن
اتَّقَىٰ ﴿٣٢﴾

أَفَرَأَيْتَ الَّذِي تَوَلَّىٰ ﴿٣٣﴾

وَأَعْطَىٰ قَلِيلًا وَأَكْدَىٰ ﴿٣٤﴾

أَعْنَدُهُ عِلْمَ الْغَيْبِ فَهُوَ يَرَىٰ ﴿٣٥﴾

36. Оё бохабар нашудааст аз матолиби китоби осмони Мӯсо

أَمْ لَمْ يُنَبَّأْ بِمَا فِي صُحُفِ
مُوسَى ۞

37. ва [таълимоти] Иброҳим, ки ҳаққи [рисолат ва бандагии Мо]-ро ба тамоми адо кард?

وَأِبْرَاهِيمَ الَّذِي وَفَّى ۞

38. Ки ҳеҷ гунаҳгоре бори гуноҳи дигареро бар дӯш нахоҳад кашид

أَلَا تَنْزُرُ وَازِرَةً وَّرْرَ أُخْرَى ۞

39. Ва ин ки инсон фақат самараи талош [-у нияти] худро хоҳад дошт

وَأَنْ لَيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَى ۞

40. Ва ин ки бе гумон талоши ӯ [дар муҳосибаи аъмолаш дар рӯзи қиёмат] манзур хоҳад шуд

وَأَنْ سَعْيُهُ سَوْفَ يُرَى ۞

41. Он гоҳ подошашро ба тамоми хоҳанд дод

ثُمَّ يُجْزَاهُ الْجَزَاءَ الْأَوْفَى ۞

42. Ва ин ки бозгашт [-и ҳамаи умур] ба сӯи Парвардигори туст

وَأَنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ الْمُنْتَهَىٰ ۞

43. Ва Ёст, ки механдонад ва мегирёнад

وَأَنَّهُ هُوَ أَضْحَكَ وَأَبْكَىٰ ۞

44. Ва Ёст, ки мемиронад ва [дар охират] зинда мекунад

وَأَنَّهُ هُوَ أَمَاتٌ وَأَحْيَا ۞

45. Ва ҳам Ёст, ки завчи нару модаро меофарад,

وَأَنَّهُ خَلَقَ الزُّوجَيْنِ الذَّكَرَ
وَالْأُنثَىٰ ۞

46. аз нутфае, ки [дар раҳим] рехта мешавад

مِنْ نُطْفَةٍ إِذَا تُمْنَىٰ ۞

47. ва падида овардани дубораи онҳоро [дар қиёмат низ бар уҳдаи] Аллоҳ таоло аст

وَأَنَّ عَلَيْهِ النَّشْأَةَ الْأُخْرَىٰ ۞

48. Ва Ёст, ки [шуморо] бениёз мекунад ва сармоя мебахшад

وَأَنَّهُ هُوَ أَعْتَىٰ وَأَقْنَىٰ ۞

49. Ва Ўст, ки Парвардигори [ситораи]
«Шиъро» аст

وَأَنَّهُ هُوَ رَبُّ الشَّعَرَى ﴿٤٩﴾

50. Ва Ўст, ки қавми Одро дар гузашта
ҳалок кард

وَأَنَّهُ أَهْلَكَ عَادًا الْأُولَى ﴿٥٠﴾

51. Ва қавми Самудро [низ нобуд кард]
ва [ҳеч як аз ононро] боқӣ нагузошт

وَمَمُودًا فَمَا أَبْقَى ﴿٥١﴾

52. Ва қавми Нухро, ки ситамгортар ва
саркаштар буданд, пеш аз он [ҳалок
намуд]

وَقَوْمٍ نُوحٍ مِّن قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوا هُمْ
أَظْلَمَ وَأَطْعَى ﴿٥٢﴾

53. Ва шаҳрҳои зерурӯшуда [-и қавми
Лут]-ро дар ҳам кӯбид

وَالْمُؤْتَفِكَةَ أَهْوَى ﴿٥٣﴾

54. Ва ононро [бо азобе фарогир] –
чунон ки бояд пӯшонид

فَعَشَّهَا مَا عَشَّى ﴿٥٤﴾

55. Ҳол [эй инсон] дар мавриди кадом
як аз неъматҳои Парвардигорат
тардид раво медорӣ [ва мучодала
мекунӣ]?

فِي أَيِّ آيَاتِي رِبِّكَ تَتَمَارَى ﴿٥٥﴾

56. Ин [паёмбар низ]
хушдордиҳандаест аз [гурӯҳи]
хушдордиҳандагони пешин

هَذَا نَذِيرٌ مِّنَ النَّذِيرِ الْأُولَى ﴿٥٦﴾

57. Қиёмат наздик мешавад

أَرَأَيْتِ الْآزِفَةَ ﴿٥٧﴾

58. Ва ҳеч кас – ҷуз Аллоҳ таоло –
наметавонад ошкораш кунад [ва
сахтиҳояшро бартараф созад]

لَيْسَ لَهَا مِن دُونِ اللَّهِ كَاشِفَةٌ ﴿٥٨﴾

59. [Эй мушрикони] Оё аз ин сухан дар
шигифтед?

أَمِئْتِن هَذَا الْحَدِيثِ تَعَجَّبُونَ ﴿٥٩﴾

60. Ва дар ҳоли ғафлат ва ғурур [ба
оёти Қуръон] механдед ва [аз
шунидани хушдорҳояш наметарсед ва]
ашк намерезед?

وَتَضْحَكُونَ وَلَا تَبْكُونَ ﴿٦٠﴾

61. Ва шумо бозикунандагонед

وَأَنْتُمْ سَمِيدُونَ ﴿٦١﴾

62. Пас, [ҳамагӣ] барои Аллоҳ таоло
сачда кунед ва [танҳо] Ёро бипарастед

فَاسْجُدُوا لِلَّهِ وَاعْبُدُوا ﴿٦٢﴾

Сураи Қамар القمر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Қиёмат наздик шуд ва моҳ [аз ҳам] шикофт

2. Агар [кофирон] муъҷизае бубинанд, рӯ мегардонанд ва мегӯянд: «[Ин] Ҷодуе [ботилу] зудгузар аст»

3. Онон [оёт ва нишонаҳои илоҳиро] дурӯғ мепиндоранд ва аз ҳавои нафси хеш пайравӣ мекунанд; ва ҳар амре [аз подошу кайфарҳои қиёмат] дар замони махсус ба худ қарор дорад

4. Ва мутмаинан [моҷарои азоби ақвоми гузашта ва] ахборе, ки боиси даст кашидан аз гуноҳ мешавад, ба мушрикони расидааст

5. Ин [оёти илоҳӣ донишу] ҳикмате расост; вале [барои афроди лаҷҷуч] ҳушдорҳо суде надорад

6. Пас, [эй Паёмбар] аз онон рӯ бартоб, [ва мунтазири] рӯзе [бош], ки [фариштаи] даъваткунанда [бо дамидан дар сур] ононро ба амре бас душвор [-у ваҳшатнок] фаро бихонад

7. Бо дидагони фуруафтода [аз ваҳшат] аз гурӯҳи хориҷ мешаванд; [ҳаракаташон ба сӯи додгоҳи илоҳӣ чунон аст, ки] гӯй малахҳое парокандаанд

أَقْرَبَتْ السَّاعَةَ وَانْتَشَقَّ الْقَمَرُ ﴿١﴾

وَإِنْ يَرَوْا آيَةً يُعْرَضُوا وَيَقُولُوا

سِحْرٌ مُّسْتَمِرٌّ ﴿٢﴾

وَكَذَّبُوا وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ وَكُلُّ أَمْرٍ

مُسْتَقَرٌّ ﴿٣﴾

وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِنَ الْأَنْبَاءِ مَا فِيهِ

مُرْدَجَرٌ ﴿٤﴾

حِكْمَةٌ بَلِيغَةٌ فَمَا تُغْنِ التُّدْرُ ﴿٥﴾

فَتَوَلَّ عَنْهُمْ يَوْمَ يَدْعُ الدَّاعِ إِلَىٰ

سَبْئٍ نُكْرٍ ﴿٦﴾

حُشَعًا أَبْصَرُهُمْ يَخْرُجُونَ مِنَ

الْأَجْدَاثِ كَأَنَّهُمْ جَرَادٌ مُّنتَشِرٌ ﴿٧﴾

8. [Ҳароснок] Ба сӯи мунодӣ [-и маҳшар] мешитобанд ва кофирон меғӯянд: «Имрӯз рӯзи душворе аст»

مُهْطِعِينَ إِلَى الدَّاعِ يَقُولُ

الْكَافِرُونَ هَذَا يَوْمٌ عَسِيرٌ ﴿٨﴾

9. Пеш аз онон низ қавми Нуҳ [паёмбарашонро] тақиб карданд ва бандаи Моро дурӯғгӯ хонданд ва гуфтанд: «Девона аст»; ва ўро саҳт озурданд

* كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ فَكَذَّبُوا

عَبْدَنَا وَقَالُوا مُجَنُّونٌ وَإِذْ جَرَ ﴿٩﴾

10. Пас, ў Парвардигорашро хонд [ва гуфт]: «Ман мағлуб шудаам; пас, ёриам фармо [ва аз онон интиқом бигир]»

فَدَعَا رَبَّهُ أَنِّي مَغْلُوبٌ فَانتَصِرْ ﴿١٠﴾

11. Мо низ дарҳои осмонро барои [резиши] борони селосо кушудем

فَفَتَحْنَا أَبْوَابَ السَّمَاءِ بِمَاءٍ

مُنْهَجِرٍ ﴿١١﴾

12. Ва аз замин низ чашмаҳо ҷорӣ сохтем ва обҳо [аз замини осмон] барои тӯфоне, ки муқаддар шуда буд, ба ҳам пайваст

وَجَرْنَا مِنَ الْأَرْضِ عُيُونًا فَالْتَقَى

الْمَاءُ عَلَى أَمْرٍ قَدْ قُدِرَ ﴿١٢﴾

13. Ва Нуҳро бар [киштии] сохта ва пардохта аз тахтаҳо ва меҳҳо савор кардем

وَحَمَلْنَاهُ عَلَى ذَاتِ الْأَلْوَجِ وَدُسِرِ ﴿١٣﴾

14. Ки таҳти назар [ва ҳифозати] Мо ҳаракат мекард. Ин подоши касе буд, ки [қавмаш] инкораш карда буданд

تَجَرَّى بِأَعْيُنِنَا جَزَاءَ لِمَنْ كَانَ

كُفِرًا ﴿١٤﴾

15. Мо он [қайфару наҷот]-ро нишонае [аз қудрати худ] бар ҷой гузоштем; оё пандпазире ҳаст?

وَلَقَدْ تَرَكْنَاهَا آيَةً فَهَلْ مِنْ

مُدْكِرٍ ﴿١٥﴾

16. Пас, [бингаред] ки азобу ҳушдорҳои Ман чи гуна буд

فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذِرِ ﴿١٦﴾

17. Ба ростӣ, ки Қуръонро барои панд гирифтанд осон сохтем; оё пандпазире ҳаст?

وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ
مِن مُّذَكِّرٍ ﴿١٧﴾

18. Қавми Од [низ паёмбарашонро] дурӯғӯ пиндоштанд; пас, [эй аҳли Макка, бингаред, ки] азобу ҳушдорҳои Ман чи гуна буд

كَذَّبَتْ عَادٌ فَكَيْفَ كَانَ عَدَابِي
وَنُذْرٍ ﴿١٨﴾

19. Мо тундбодде сарду сахтро дар як рӯзи шум ва тӯлонӣ бар онон фиристодем

إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا
فِي يَوْمٍ نَحْسٍ مُّسْتَمِرٍّ ﴿١٩﴾

20. [Тӯфоне ваҳшатнок] Ки мардумро чунон аз ҷой меканд, ки гӯй танаҳои нахли решаканшуда буданд

تَنْزِعُ النَّاسَ كَأَنَّهُمْ أَعْجَازُ نَخْلٍ
مُّنْقَعِرٍ ﴿٢٠﴾

21. Пас, [бингаред] ки азобу ҳушдорҳои Ман чи гуна буд

فَكَيْفَ كَانَ عَدَابِي وَنُذْرٍ ﴿٢١﴾

22. Ба ростӣ, ки Қуръонро барои панд гирифтанд осон сохтем; оё пандпазире ҳаст?

وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ
مِن مُّذَكِّرٍ ﴿٢٢﴾

23. Қавми Самуд [низ] ҳушдоркунандагонро дурӯғӯ пиндоштанд

كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِالنُّذْرِ ﴿٢٣﴾

24. Онон гуфтанд: «Оё [сазovor аст] башаре аз миёни ҳудамонро пайравӣ кунем? Дар он сурат дар гумроҳӣ ва сардаргумӣ хоҳем буд

فَقَالُوا أَأَتَّبِعُكَ مِنَّا
وَاحِدًا تَتَّبِعُهُ إِنَّا
إِذَا لَفِيَ ضَلَالٍ وَسُعْرٍ ﴿٢٤﴾

25. Оё аз миёни ҳамаи мо танҳо барӯ ваҳӣ нозил шудааст? [Чунин нест] Балки ӯ дурӯғӯе худписанд аст»

أَعْلَقِي الذِّكْرَ عَلَيْهِ مِنْ بَيْنِنَا بَلْ
هُوَ كَذَّابٌ أَشِرٌّ ﴿٢٥﴾

26. Фардо хоҳанд донист, ки дурӯғӯи худписанд кист

سَيَعْلَمُونَ عَدَا مَنِ الْكَذَّابِ
الْأَشْرُ ﴿٢٦﴾

27. Ба Солеҳ гуфтем] «Барои озмоиши онон модашутуре [-ро, ки дархост кардаанд, аз дили кӯҳ ба сӯяшон] хоҷем фиристод; пас, муроқиби рафторашон бош ва [бар озорашон] шикебой кун

إِنَّا مُرْسِلُوا النَّاقَةِ فِتْنَةً لَهُمْ
فَأَرْتَقِبْهُمْ وَأَصْطَبِرْ ﴿٢٧﴾

28. Ва ба онон эълон кун, ки оби [чоҳ] байни эшон [ва он модашутур] саҳмиябандӣ шудааст ва ҳар ки дар навбати худ бояд ҳозир шавад»

وَنَبِّئْهُمْ أَنَّ الْمَاءَ قِسْمَةٌ بَيْنَهُمْ كُلُّ شِرْبٍ مُحْتَضَرٌّ ﴿٢٨﴾

29. Вале онон ҳамдасташонро нидо доданд; ӯ низ даст ба кор шуд ва [шутурро] ба қатл расонд

فَتَادُوا صَاحِبَهُمْ فَتَعَاطَى فَعَقَرَ ﴿٢٩﴾

30. Пас, [бингаред] ки азобу ҳушдорҳои Ман чи гуна буд

فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذْرِي ﴿٣٠﴾

31. Мо бар онон бонги марғборе фиристодем; пас, [ҳамагӣ] ҳамчун гиёҳи хушида [бозмонда аз оғилҳо] хурду рез шуданд

إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ صَبْحَةً وَاحِدَةً
فَكَانُوا كَهَشِيمِ الْمُحْتَظِرِ ﴿٣١﴾

32. Ба ростӣ, ки Қуръонро барои панд гирифтани осон сохтем; оё пандпазире ҳаст?

وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ ﴿٣٢﴾

33. Қавми Лут [низ] ҳушдордиҳандагонро дурӯғӯ пиндоштан

كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ بِالَّذُرِّ ﴿٣٣﴾

34. [Мо низ] Тӯфони регборе бар сарашон фиристодем [ки ҳамагиро ҳалок кард]; магар хонаводаи Лут, ки саҳаргоҳон начоташон додем

إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ حَاصِبًا إِلَّا آلَ لُوطٍ نَجَّيْنَاهُمْ بِسَحَرٍ ﴿٣٤﴾

35. [Ин наҷот] Неъмате аз ҷониби Мо буд; ва ба ҳар ки сипосгузори кунад, ин гуна подош медиҳем

يَعْمَةٌ مِنْ عِنْدِنَا كَذَلِكَ نَجْزِي مَنْ شَكَرَ ﴿٣٥﴾

36. Лут ононро аз кайфари [саҳти] Мо бим дод; вале онон дар баробари ҳушдорҳо ба муҷодала [ва ситез] бархостанд

وَلَقَدْ أَنْذَرَهُمْ بَطْشَتَنَا فَتَمَارَوْا
بِالْتُّذْرِ ﴿٣٦﴾

37. Онон аз Лут хостанд, ки меҳмононашро [барои комҷӯӣ] дар ихтиёрашон бигзорад; пас, Мо низ чашмонашонро кӯр кардем [ва гуфтем]: «Таъми азобу [натиҷаи] ҳушдорҳоямро бичашед»

وَلَقَدْ رَاوَدُوهُ عَنْ صَيْفِهِۦ فَطَمَسْنَا
أَعْيُنَهُمْ فَذُوقُوا عَذَابِي وَنُذْرِي ﴿٣٧﴾

38. Ва субҳгоҳон азобе пойдор ононро фаро гирифт

وَلَقَدْ صَبَّحَهُمْ بُكْرَةً عَذَابٌ
مُّسْتَقَرٌّ ﴿٣٨﴾

39. [Ва гуфтем] «Таъми азобу [натиҷаи] ҳушдорҳоямро бичашед»

فَذُوقُوا عَذَابِي وَنُذْرِي ﴿٣٩﴾

40. Ба ростӣ, ки Қуръонро барои панд гирифтани осон сохтем; оё пандпазире ҳаст?

وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ
مِنْ مُدْكِرٍ ﴿٤٠﴾

41. Ҳушдордиҳандагон ба суроғи фиръавниён [низ] рафтанд

وَلَقَدْ جَاءَ آلَ فِرْعَوْنَ النُّذُرُ ﴿٤١﴾

42. [Вале] Онон тамомии оёти Моро дурӯғ шумурданд; мо низ чунон [ки шоистаи Парвардигори] шикастнопазиру муқтадир [аст] азобашон кардем

كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كُلِّهَا فَأَخَذْنَاهُمْ أَخَذَ
عَزِيزٍ مُّقْتَدِرٍ ﴿٤٢﴾

43. [Эй аҳли Макка] Оё кофирони шумо аз онон беҳтаранд ё барои шумо амонномае дар китобҳои [осмонии пешин навишташуда] аст?

أَكْفَارُكُمْ خَيْرٌ مِّنْ أُولَٰئِكُمْ أَمْ
لَكُمْ بَرَاءَةٌ فِي الزُّبُرِ ﴿٤٣﴾

44. Ё мегӯянд: «Мо ҷамоате муттаҳиду интиқомҷӯ ҳастем»

أَمْ يَقُولُونَ نَحْنُ جَمِيعٌ مُّنتَصِرُونَ ﴿٤٤﴾

45. Ба зудӣ [дар ҷанги Бадр] ҷамъашон шикаст меҳӯранд ва фирорӣ хоҳанд шуд

سَيُهْرَجُونَ الْجَمْعَ وَيُوَلُّونَ الدُّبُرَ ﴿٤٥﴾

46. Ваъдагоҳашон қиёмат аст, ки
[нисбат ба майдони Бадр рӯзгоре
бисёр] сахттару талхтар аст

بَلِ السَّاعَةِ مَوْعِدُهُمْ وَالسَّاعَةِ
أَدَّاهِي وَأَمْرٌ ﴿٤٦﴾

47. Гунаҳгорон дар гумроҳӣ ва азобанд

إِنَّ الْمُجْرِمِينَ فِي ضَلَالٍ وَسُعْرٍ ﴿٤٧﴾

48. Рӯзе, ки бо чеҳраҳояшон дар оташ
кашида мешаванд [ва ба онон
мегӯянд] «Оташи дузахро бичашед»

يَوْمَ يُسْحَبُونَ فِي النَّارِ عَلَى
وُجُوهِهِمْ دُوقُوا مَسَّ سَقَرَ ﴿٤٨﴾

49. Бе тардид, Мо ҳар чизеро ба
андоза офаридаем

إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ ﴿٤٩﴾

50. Ва [чун чизеро ирода намоем]
фармони Мо фақат як [калима] аст; ба
суръати як чашм бар ҳам задан
[камтар анҷом мепазирад].

وَمَا أَمْرُنَا إِلَّا وَاحِدَةٌ كَلَمْحٍ
بِالْبَصَرِ ﴿٥٠﴾

51. Мо [дар гузашта] ҳаммонанди
шумо [кофирон]-ро ҳалок кардем; пас,
оё пандпазире ҳаст?

وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا أَشْيَاعَكُمْ فَهَلْ مِنْ
مُدَّكِرٍ ﴿٥١﴾

52. Рафторашон ба тамоми дар
номаҳои аъмол сабт шудааст

وَكُلُّ شَيْءٍ فَعَلُوهُ فِي الزُّبُرِ ﴿٥٢﴾

53. Ва ҳар кучаку бузурге [дар он]
навишта шудааст

وَكُلُّ صَغِيرٍ وَكَبِيرٍ مُّسْتَنْطَرٌ ﴿٥٣﴾

54. Парҳезкорон дар боғҳо ва [канори]
ҷӯйборҳо [-и биҳишти] ҷой доранд

إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَنَهْرٍ ﴿٥٤﴾

55. Дар маҷлисе саршор аз ростӣ [ва
шоистагӣ ва назди фармонравое
муқтадир]

فِي مَقْعَدٍ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِيكٍ
مُّقْتَدِرٍ ﴿٥٥﴾

Сураи Раҳмон الرحمن

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. [Аллоҳи] Раҳмон	الرَّحْمَنُ ①
2. Қуръонро омӯзиш дод	عَلَّمَ الْقُرْآنَ ②
3. Инсонро офарид	خَلَقَ الْإِنْسَانَ ③
4. [Ва] Ба ӯ сухан гуфтан омӯхт	عَلَّمَهُ الْبَيَانَ ④
5. Хуршеду моҳ бо ҳисобе муназзам [-у дақиқ] дар гардишанд	الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ بِحُسْبَانٍ ⑤
6. Ва ситора ва дарахт [барояш] сачда мекунанд	وَالنَّجْمُ وَالشَّجَرُ يَسْجُدَانِ ⑥
7. Ӯ осмонро барафрошт ва мизони [адолатро дар замин] барқарор намуд	وَالسَّمَاءَ رَفَعَهَا وَوَضَعَ الْمِيزَانَ ⑦
8. [Эй мардум, чунин қард] То дар вазну паймона [ба яқдигар] ситам накумед;	أَلَّا تَطْغَوْا فِي الْمِيزَانِ ⑧
9. Ва санчиш [-и ҳуқуқи дигарон]-ро ба адолат баровард кунед ва дар санчиш зиён нарасонед [ва камфурӯшӣ накумед]	وَأَقِيمُوا الْوَزْنَ بِالْقِسْطِ وَلَا تُخْسِرُوا الْمِيزَانَ ⑨
10. Ӯ заминро барои [зиндагии] инсонҳо муқаррар дошт	وَالْأَرْضَ وَضَعَهَا لِلْأَنَامِ ⑩
11. Ки дар он [анвои] меваҳо ва нахлҳои хушадор аст	فِيهَا فَاكِهَةٌ وَالنَّخْلُ ذَاتُ الْأَكْمَامِ ⑪
12. Ва [ҳамчунин] хубуботи баргдор ва гиёҳони хушбӯ	وَالْحَبُّ ذُو الْعَصْفِ وَالرَّيْحَانُ ⑫

13. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунед?

﴿فَبِأَيِّ آءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

14. ӯ инсонро аз гиле ҳамчун сафол офарид

﴿خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَلٍ

﴿كَالْفَخَّارِ﴾

15. Ва ҷинро аз шуълае аз оташ халқ кард

﴿وَخَلَقَ الْجَانَّ مِنْ مَّارِجٍ مِّنْ

﴿نَّارٍ﴾

16. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунед?

﴿فَبِأَيِّ آءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

17. Парвардигори машриқҳо ва мағрибхост

﴿رَبِّ الْمَشْرِقَيْنِ وَرَبِّ الْمَغْرِبَيْنِ﴾

18. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунед?

﴿فَبِأَيِّ آءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

19. ӯ ду дарё [-е шӯру ширин]-ро равон кард, то [ба якдигар] бирасанд

﴿مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيَانِ﴾

20. [Дар айни ҳол] Миёнашон монеъе аст, ки бо ҳам намеомезанд

﴿يَبِينُهُمَا بَرْزُخٌ لَا يُبْعَثَانِ﴾

21. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунед?

﴿فَبِأَيِّ آءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

22. Аз он ду [дарё] марвориду марҷон ба даст меояд

﴿يَخْرُجُ مِنْهُمَا اللُّؤْلُؤُ وَالْمَرْجَانُ﴾

23. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунед?

﴿فَبِأَيِّ آءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

24. Киштиҳои кӯҳпайкари бодбонбарафрошта дар дарё барои ӯст

﴿وَلَهُ الْخَوَارِجُ الْمُنَشَّاتُ فِي الْبَحْرِ

﴿كَالْأَعْلَامِ﴾

25. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунад?

فَيَأْتِي ٱلْآءِ رَبَّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٥﴾

26. Ҳар чӣ рӯи замин аст, фанопазир аст

كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ ﴿٢٦﴾

27. Ва [танҳо зоти ҷовиду] рӯи Парвардигори бошукӯху арҷмандат боқӣ хоҳад монд

وَيَبْقَى وَجْهُ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ

وَالْإِكْرَامِ ﴿٢٧﴾

28. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунад?

فَيَأْتِي ٱلْآءِ رَبَّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٨﴾

29. [Тамоми] Касоне, ки дар осмонҳо ва замин ҳастанд аз Ё дархости ниёз мекунад ва Ё ҳар рӯз [ва ҳар лаҳза] дар коре аст

يَسْئَلُهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَٱلْأَرْضِ

كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ ﴿٢٩﴾

30. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунад?

فَيَأْتِي ٱلْآءِ رَبَّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٠﴾

31. Эй гурӯҳи чинну инс, ба зудӣ ба ҳисоби шумо мепардозем

سَنَفْرُغُ لَكُمْ أَيَّهَ الثَّقَلَانِ ﴿٣١﴾

32. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунад?

فَيَأْتِي ٱلْآءِ رَبَّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٢﴾

33. Эй гурӯҳи чинну инс, агар метавонед аз каронаҳои осмону замин гузар кунед, [то аз мучозоти илоҳӣ бираҳед] пас, гузар кунед; қодир [ба ин кор] нахоҳед буд, магар бо қудрати [фаровоне, ки шумо онро надоред]

يَمَعَشَرَ ٱلْحَيْنِ وَٱلْإِنْسِ إِنْ

أَسْتَطَعْتُمْ أَنْ تَنْفُذُوا مِنْ أَقْطَارِ

ٱلسَّمَوَاتِ وَٱلْأَرْضِ فَٱنْفُذُوا لَا

تَنْفُذُونَ إِلَّا بِسُلْطَانٍ ﴿٣٣﴾

34. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунад?

فَيَأْتِي ٱلْآءِ رَبَّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٤﴾

35. Шарорае аз оташ ва зарроти оташе бар шумо борида мешавад, ки [дар баробари он] қодир ба дифоъ нестед

يُرْسَلُ عَلَيْكُمَا شُوَاظٌ مِّن نَّارٍ
وَحُحَّاظٌ فَلَا تَنْتَصِرَانِ ﴿٣٥﴾

36. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунед?

فَبِأَيِّ آءِ الْآءِ رَبَّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٦﴾

37. Он гоҳ ки осмон бишкофад ва ҳамчун рағани гудохта сурхфом гардад [қиёмат оғоз хоҳад шуд]

فَإِذَا أَنْشَقَّتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ وَرْدَةً
كَالدِّهَانِ ﴿٣٧﴾

38. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунед?

فَبِأَيِّ آءِ الْآءِ رَبَّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٨﴾

39. Он рӯз [ба иллоти равшан будани ҳамаи умур] аз инсу чин [дар бораи гуноҳонашон] суол нахоҳад шуд

فَيَوْمَئِذٍ لَا يُسْأَلُ عَنْ ذَنْبِهِ إِنْسٌ
وَلَا جَانٌّ ﴿٣٩﴾

40. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунед?

فَبِأَيِّ آءِ الْآءِ رَبَّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٠﴾

41. Гунаҳкорон аз чеҳраҳояшон шинохта мешаванд; он гоҳ [ононро] аз мӯйи пешонӣ ва пойҳояшон мегиранд [ва ба дузах меандозанд]

يُعْرَفُ الْمُجْرِمُونَ بِسِيمَاهُمْ
فَيُؤْخَذُ بِالتَّوَصُّصِ وَالْأَقْدَامِ ﴿٤١﴾

42. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунед?

فَبِأَيِّ آءِ الْآءِ رَبَّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٢﴾

43. Ин [ҳамон] чаҳаннаме аст, ки гунаҳкорон инкораш мекарданд

هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي يُكَذِّبُ بِهَا
الْمُجْرِمُونَ ﴿٤٣﴾

44. [Дар он ҷо] Миёни оташу оби ҷӯшон дар ҳаракатанд

يَطُوفُونَ بَيْنَهَا وَبَيْنَ حَمِيمٍ ءَانٍ ﴿٤٤﴾

45. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунед?

﴿فَبِأَيِّ آءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

46. Ҳар ки аз истодан дар пешгоҳи Парвардигораш [барои ҳисоб] метарсад, ду боғ [дар биҳишт] дорад

﴿وَلَمْ نَخَفْ مَقَامَ رَبِّهِ جَنَّاتِنِ﴾

47. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунед?

﴿فَبِأَيِّ آءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

48. [Бо дарахтоне] Пур аз шохсор

﴿ذَوَاتَا أَفْتَانٍ﴾

49. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунед?

﴿فَبِأَيِّ آءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

50. Дар он боғҳо ду чашмаи равон аст

﴿فِيهِمَا عَيْنَانِ تَجْرِيَانِ﴾

51. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунед?

﴿فَبِأَيِّ آءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

52. Дар он боғҳо аз ҳар мевае ду навъ вучуд дорад

﴿فِيهِمَا مِنْ كُلِّ فَاكِهَةٍ زَوْجَانِ﴾

53. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунед?

﴿فَبِأَيِّ آءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

54. [Биҳиштиён] Бар бистарҳое, ки астарашон аз дебои захим аст, тақя мезананд ва меваҳои он боғҳо дар дастрасашон аст

﴿مُتَّكِئِينَ عَلَى فُرُشٍ بَطَآئِنُهَا مِنْ إِسْتَبْرَقٍ وَجَنَى الْجَنَّتَيْنِ دَانٍ﴾

55. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунед?

﴿فَبِأَيِّ آءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾

56. Дар он боғҳо ҳуроне афтоданигоҳ
ҳастанд, ки дасти аҳаде аз инсу чин
қаблан ба онон нарасидааст

فِيهِنَّ قَلْبِرَتْ الظَّرْفُ لَمْ
يَظْمِئُنَّ إِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ ﴿٥٦﴾

57. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз
неъматҳои Парвардигоратонро инкор
мекунед?

فِي أَيِّ آلاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٧﴾

58. Гӯй он ҳурон ёкуту марҷонанд

كَأَنَّهِنَّ الْيَاقُوتُ وَالْمَرْجَانُ ﴿٥٨﴾

59. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз
неъматҳои Парвардигоратонро инкор
мекунед?

فِي أَيِّ آلاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٩﴾

60. Оё подоши некӣ чуз некӣ ҳаст?

هَلْ جَزَاءُ الْإِحْسَنِ إِلَّا
الْإِحْسَنُ ﴿٦٠﴾

61. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз
неъматҳои Парвардигоратонро инкор
мекунед?

فِي أَيِّ آلاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦١﴾

62. Дар канори он боғҳо ду боғи
[биҳиштии] дигар аст

وَمِنْ دُونِهِمَا جَنَّتَانِ ﴿٦٢﴾

63. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз
неъматҳои Парвардигоратонро инкор
мекунед?

فِي أَيِّ آلاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٣﴾

64. [Ду боғ] Ки [дарахтонаш] дар
ниҳояти сабзӣ [ва хуррамай] аст

مُدْهَامَتَانِ ﴿٦٤﴾

65. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз
неъматҳои Парвардигоратонро инкор
мекунед?

فِي أَيِّ آلاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٥﴾

66. Дар он ду [боғи биҳиштӣ] ду
чашмаи чӯшон чорӣ аст

فِيهِمَا عَيْنَانِ نَضَّاخَتَانِ ﴿٦٦﴾

67. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз
неъматҳои Парвардигоратонро инкор
мекунед?

فِي أَيِّ آلاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٧﴾

68. Ва дар онҳо [дарахтони] мева ва дарахтони хурмо ва анор ҳаст

فِيهِمَا فَكَيْهَهُ وَنَخْلٌ وَرُمَّانٌ ﴿٦٨﴾

69. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунед?

فِي أَيِّ آيَاتِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٩﴾

70. Дар миёни он боғҳо занони нексират ва некӯӣ ҳузур доранд

فِيهِنَّ خَيْرَاتٌ حِسَانٌ ﴿٧٠﴾

71. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунед?

فِي أَيِّ آيَاتِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧١﴾

72. Ҳуроне, ки дар саропардаи хаймаҳои биҳишти нишастаанд

حُورٌ مَّقْصُورَاتٌ فِي الْخِيَامِ ﴿٧٢﴾

73. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунед?

فِي أَيِّ آيَاتِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٣﴾

74. [Душизағоне, ки] Дасти аҳаде аз инсу чин қаблан ба онон нарасидааст

لَمْ يَطْمِئِنَّهُنَّ إِنَّسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ ﴿٧٤﴾

75. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунед?

فِي أَيِّ آيَاتِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٥﴾

76. [Биҳиштиён] Бар болиштҳои сабзу бистарҳои нафису зебо орамидаанд

مُتَّكِعِينَ عَلَى زُرْفٍ خَضِرٍ وَعَبَقَرِي حِسَانٍ ﴿٧٦﴾

77. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунед?

فِي أَيِّ آيَاتِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٧﴾

78. Номи Парвардигори бошукӯху арҷмандат бобаракату фархунда аст

تَبَرَّكَ اسْمُ رَبِّكَ ذِي الْجَلَلِ وَالْإِكْرَامِ ﴿٧٨﴾

Сураи Воқиъа الواقعة

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Ҳангоме ки воқеаи қиёмат рух диҳад	إِذَا وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ①
2. [Ҳоҳед дид, ки] Дар вуқуи он дурӯғе нест	لَيْسَ لَوْقَعَتِهَا كَاذِبَةٌ ②
3. [Гурӯҳеро] Хор мекунад ва [гурӯҳеро] рафъати мақом мебахшад	خَافِضَةٌ رَافِعَةٌ ③
4. Он гоҳ ки замин ба сахтӣ ларзонда шавад	إِذَا رُجَّتِ الْأَرْضُ رَجًا ④
5. Ва кӯҳҳо ба тамоми муталоши гардад	وَوُسَّتِ الْجِبَالُ بَسًا ⑤
6. Ва [ҳамчун] ғуборе пароканда шавад	فَكَانَتْ هَبَاءً مُتَّبَقًا ⑥
7. Ва шумо ба се гурӯҳ тақсим шавед	وَكُنْتُمْ أَزْوَاجًا ثَلَاثَةً ⑦
8. [Нахуст] Саодатмандон [ҳастанд]; чи саодатмандоне [ва чи наку чойгоҳе]!	فَأَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ ⑧
9. Ва [гурӯҳи дигар] тирабахтон [ҳастанд]; чи тирабахтоне [ва чи бад чойгоҳе]!	وَأَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ ⑨
10. Ва [савумин гурӯҳ] пешгомон, ки [дар некиҳо] сабқат гирифтанд	وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ ⑩
11. Онон муқаррабони [даргоҳи илоҳӣ] ҳастанд	أُولَئِكَ الْمُقَرَّبُونَ ⑪
12. Дар боғҳои пурнеъмат [-и биҳишт чой доранд]	فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ⑫

13. Гурӯҳи бисёре аз онон дар зумраи пешиниён ҳастанд [хоҳ аз уммати ислом ё аз умматҳои гузашта];
 14. ва андаке аз ояндагон [ва мутааххирон] ҳастанд
 15. Ки бар тахтҳои гавҳарнишон
 16. рӯбарӯи ҳам таъя задаанд
 17. Навҷавононе ҳамвора шодоб гирди онон [ба хидмат] мегарданд
 18. Бо чомҳо ва кузаҳо ва қадаҳҳои аз шароби чорӣ
 19. [Шаробе] Ки аз нӯшиданаш сардари намегарданд ва дастхуши мастӣ намешаванд
 20. Ва аз ҳар мева [дар ихтиёр доранд]
 21. ва гӯшти паранда, ки бихоҳанд
 22. Ва ҳуроне ғизолчашм
 23. Ҳамчун марвориди пинҳон дар садаф
 24. [Инҳо ҳама] Подоши аъмолашон аст
 25. Дар он ҷо [сухани] ёва ва гуноҳолуд нахоҳанд шунид
 26. Дар он ҷо сухане ҷуз салом ва дуруд [-и фариштагон ва биҳиштиён] нест
- ثُمَّ مِّنَ الْأَوَّلِينَ ﴿١٣﴾
 وَقَلِيلٌ مِّنَ الْآخِرِينَ ﴿١٤﴾
 عَلَى سُرُرٍ مَّوْضُونَةٍ ﴿١٥﴾
 مُتَّكِعِينَ عَلَيْهَا مُتَّقِلِينَ ﴿١٦﴾
 يَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّحَلَّدُونَ ﴿١٧﴾
 بِأَكْوَابٍ وَأَبَارِيقَ وَكَأْسٍ مِّن مَّعِينٍ ﴿١٨﴾
 لَا يُصَدَّعُونَ عَنْهَا وَلَا يُنْفَوْنَ ﴿١٩﴾
 وَفَلَكَهَاتِمَا يَتَخَرَّوْنَ ﴿٢٠﴾
 وَلَحْمِ طَيْرٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٢١﴾
 وَحُورٌ عِينٌ ﴿٢٢﴾
 كَأَمْثَلِ اللَّوْلِيِّ الْمَكْنُونِ ﴿٢٣﴾
 جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٤﴾
 لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا تَأْتِيهَا ﴿٢٥﴾
 إِلَّا قِيلًا سَلَامًا سَلَامًا ﴿٢٦﴾

27. Ва [аммо] саодатмандон; чи саодатмандоне!	وَأَصْحَابُ الْيَمِينِ مَا أَصْحَابُ الْيَمِينِ ﴿٢٧﴾
28. Дар канори дарахтони бехори сидр [ҳастанд]	فِي سِدْرٍ مَّخْضُودٍ ﴿٢٨﴾
29. Ва дарахтони мавз бо хушаҳои барҳамништа	وَوَطْلَحٍ مَّنضُودٍ ﴿٢٩﴾
30. Бо сояе густурда	وَوِطْلٍ مَّمدُودٍ ﴿٣٠﴾
31. Ва оби ҳамвора равон	وَمَاءٍ مَّسْكُوبٍ ﴿٣١﴾
32. Ва меваҳои фаровон,	وَفَكَهَةٍ كَثِيرَةٍ ﴿٣٢﴾
33. ки на тамом шавад ва на мамнуъ гардад	لَا مَقْطُوعَةٍ وَلَا مَمْنُوعَةٍ ﴿٣٣﴾
34. Ва бистарҳои барафрошта [ва арзишманд]	وَفُرُشٍ مَّرْفُوعَةٍ ﴿٣٤﴾
35. Ва ҳамсароне, ки бо офаринише вижа падид овардем [ки зебой ва ҷавонии ҷовидон доранд]	إِنَّا أَنْشَأْنَهُنَّ إِنشَاءً ﴿٣٥﴾
36. Ҳамвора душизаанд	فَجَعَلْنَهُنَّ أَبْكَارًا ﴿٣٦﴾
37. ва шавҳардӯстоне ҳамсиннусол ҳастанд	عُرُبًا أَتْرَابًا ﴿٣٧﴾
38. [Ҳамаи ин неъматҳо] Барои саодатмандон аст,	لِأَصْحَابِ الْيَمِينِ ﴿٣٨﴾
39. Дар боғҳои пурнеъмат [-и биҳишт ҷой доранд]	ثُلَّةً مِّنَ الْأُولِينَ ﴿٣٩﴾
40. ки бархе аз онон дар зумраи пешиниён ва бархе дигар дар зумраи мутааххирон ҳастанд	وَوَلَّةً مِّنَ الْآخِرِينَ ﴿٤٠﴾

41. Ва [аммо] тирабахтон; чи тирабахтоне!

وَأَصْحَابُ الشِّمَالِ مِمَّا أَصْحَابُ
الشِّمَالِ ﴿٤١﴾

42. Дар миёни боди заҳрогин ва оби ҷӯшон қарор доранд

فِي سَمُورٍ وَحَمِيمٍ ﴿٤٢﴾

43. Ва сояҳое аз дуди сиёҳ,

وَوَظَلٍ مِّنْ يَّحْمُورٍ ﴿٤٣﴾

44. ки на хунук аст ва на хуш

لَا بَارِدٍ وَلَا كَرِيمٍ ﴿٤٤﴾

45. Онон дар дунё сарватманду саркаш буданд

إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَلِكَ مُتْرَفِينَ ﴿٤٥﴾

46. Ва бар гуноҳи бузург [-и ширк] исроф меварзиданд

وَكَانُوا يُصْرُونَ عَلَى الْخَنِثِ
الْعَظِيمِ ﴿٤٦﴾

47. Ва мегуфтанд: «Оё ҳангоме ки мурдем ва хоку устухон шудем, барангехта хоҳем шуд?»

وَكَانُوا يَقُولُونَ أَيُّدَا مِثْنَا وَكُنَّا تُرَابًا
وَعِظْمًا أَءِئِنَّا لَمَبْعُوثُونَ ﴿٤٧﴾

48. Оё ниёкони мо низ [барангехта мешаванд]?»

أَوَءَابَاؤُنَا الْأَوْلُونَ ﴿٤٨﴾

49. [Эй Паёмбар, ба кофирон] Бигӯ: «Бе тардид, гузаштагон ва ояндагон

قُلْ إِنَّ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ ﴿٤٩﴾

50. ҳама дар ваъдагоҳи қиёмат чамъ хоҳанд шуд»

لَمَجْمُوعُونَ إِلَى مِيقَاتِ يَوْمٍ
مَّعْلُومٍ ﴿٥٠﴾

51. Он гоҳ шумо, эй гумроҳони тақзибкунанда

ثُمَّ إِنِّي كُنتُمُ الَّذِينَ الضَّالُّونَ
الْمُكَذِّبُونَ ﴿٥١﴾

52. Ҳатман, аз [меваи] дарахти зақум хоҳед хӯрд

لَأَكَلُونَ مِنْ شَجَرٍ مِّنْ زَقُومٍ ﴿٥٢﴾

53. Ва шикамҳоро аз он анбошта мекунед

فَمَا لِيُونَ مِنْهَا الْبُطُونَ ﴿٥٣﴾

54. Он гоҳ рӯи он оби чӯшон менӯшед

فَشْرِبُونَ عَلَيْهِ مِنَ الْحَمِيمِ ﴿٥٤﴾

55. Ҳамчун шутурони ташна

فَشْرِبُونَ شُرْبَ الْهَيْمِ ﴿٥٥﴾

56. Ин пазироии онон дар рӯзи ҷазост

هَذَا نَزَلُهُمْ يَوْمَ الدِّينِ ﴿٥٦﴾

57. Моём, ки шуморо [аз ҳеч] офаридаем; пас, чаро [офариниши дубораро] бовар надоред?

نَحْنُ خَلَقْنَاكُمْ فَلَوْلَا

نُصَدِّقُونَ ﴿٥٧﴾

58. Оё ба нутфае, ки [дар раҳими ҳамсаронатон] мерезед, таваҷҷуҳ кардаед?

أَفَرَأَيْتُمْ مَا تُمْنُونَ ﴿٥٨﴾

59. Оё шумо онро меофаринед ё мо офаринандаш ҳастем?

أَأَنْتُمْ تَخْلُقُونَهُ أَمْ نَحْنُ

الْخَالِقُونَ ﴿٥٩﴾

60. Мо дар миёни шумо маргро муқаддар кардем ва нотавон нестем,

نَحْنُ قَدَرْنَا بَيْنَكُمْ الْمَوْتَ وَمَا

نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ ﴿٦٠﴾

61. ки амсоли шуморо чойгузин [-и худатон] кунем ва шуморо ба гунае ки аз он беҳабаред, [дар офаринише нав] падида оварем

عَلَىٰ أَنْ تُبَدِّلَ أُمَّتَكُمْ

وَنُنشِئَكُمْ فِي مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦١﴾

62. Шумо, ки аз офариниши нахустин ба равшанӣ огоҳ шудаед, чаро [ба ёди охираат намеафтед ва] панд намегиред?

وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ النَّشْأَةَ الْأُولَىٰ فَلَوْلَا

تَذَكَّرُونَ ﴿٦٢﴾

63. Оё ба донаҳое, ки мекоред, таваҷҷуҳ кардаед?

أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَحْرُثُونَ ﴿٦٣﴾

64. Оё шумо ҳастед, ки онро мерӯёнед ё Мо рӯёнандаем?

أَأَنْتُمْ تَزْرَعُونَهُ أَمْ نَحْنُ

الزَّارِعُونَ ﴿٦٤﴾

65. Агар меҳостем, хошокаш
мекардем; чунон ки шигифтзада
шавед

لَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَاهُ حُطَمًا فَظَلَّمْتُمْ
تَفَكَّهُونَ ﴿٦٥﴾

66. [Ва чунон нобудаш мекардем, ки
бигӯед] «Мо зиён кардаем,

إِنَّا لَمُعْرَمُونَ ﴿٦٦﴾

67. балки ҳама чизро аз даст додаем

بَلْ نَحْنُ مُحْرَمُونَ ﴿٦٧﴾

68. Оё ба обе, ки менӯшед, таваҷҷуҳ
кардаед?

أَفَرَأَيْتُمُ الْمَاءَ الَّذِي تَشْرَبُونَ ﴿٦٨﴾

69. Оё шумо онро аз абр фуру
боридед ё Мо фуруборандаи он
ҳастем

ءَأَنْتُمْ أَنْزَلْتُمُوهُ مِنَ الْمُزْنِ أَمْ نَحْنُ
الْمُنزِلُونَ ﴿٦٩﴾

70. Агар меҳостем, онро шӯру талх
мекардем, пас, чаро сипос
намегузored?

لَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَاهُ أَمْحًا فَلَوْلَا
تَشْكُرُونَ ﴿٧٠﴾

71. Оё ба оташе, ки меафрӯзад,
таваҷҷуҳ кардаед?

أَفَرَأَيْتُمُ النَّارَ الَّتِي تُورُونَ ﴿٧١﴾

72. Оё шумо дарахташро офаридаед
Мо офаридаем?

ءَأَنْتُمْ أَنْشَأْتُمْ شَجَرَتَهَا أَمْ نَحْنُ
الْمُنشِئُونَ ﴿٧٢﴾

73. Мо ин оташро василаи ёдоварии
[азоби дузах] ва мояи бархӯрдорӣ [ва
роҳатиӣ] мусофирон қарор додаем

نَحْنُ جَعَلْنَاهَا تَذْكَرَةً وَرَمْتَعًا
لِلْمُفْرِينَ ﴿٧٣﴾

74. Пас, [эй Паёмбар,] ба номи
Парвардигори бузургат тасбеҳ гӯ [ва
Ҷро ба поки ёд кун]

فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿٧٤﴾

75. Савганд ба чойгоҳи ситорагон

* فَلَا أُقْسِمُ بِمَوَاقِعِ النُّجُومِ ﴿٧٥﴾

76. Ки агар бидонед, савганди бузурге
аст

وَإِنَّهُ لَقَسَمٌ لَوْ تَعْلَمُونَ عَظِيمٌ ﴿٧٦﴾

77. Ки ин [гуфтор] Қуръоне гаронқадр аст

إِنَّهُ لَقُرْآنٌ كَرِيمٌ ﴿٧٧﴾

78. Дар лавҳи маҳфуз қарор дорад

فِي كِتَابٍ مَّكْنُونٍ ﴿٧٨﴾

79. Чуз фариштагони поксират касе [онро намебинад] ба он дастрасӣ надорад

لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمَطَهَّرُونَ ﴿٧٩﴾

80. Аз сӯи Парвардигори чаҳониён нозил шудааст

تَنْزِيلٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٨٠﴾

81. Оё ин суҳанро сабук мешуморед?

أَفَيَهَذَا الْحَدِيثِ أَنْتُمْ مُذْهِبُونَ ﴿٨١﴾

82. Ва ба ҷойи шукри рӯзиҳое, ки ба шумо дода шудааст, онро дурӯғ мепиндоред?

وَيَجْعَلُونَ رِزْقَكُمْ أَنْكُمْ
تُكَذِّبُونَ ﴿٨٢﴾

83. Он гоҳ ки [ҷони наздиконатон] ба гулугоҳ мерасад

فَلَوْلَا إِذَا بَلَغَتِ الْأُلُقُومَ ﴿٨٣﴾

84. Ва шумо дар он ҳангом наззора мекунед

وَأَنْتُمْ حِينِيذٍ تَنْظُرُونَ ﴿٨٤﴾

85. Ва Мо аз шумо ба ӯ наздиктарем, вале намебинед

وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْكُمْ وَلَكِنْ
لَا تَبْصُرُونَ ﴿٨٥﴾

86. Агар рост мегӯед ва ҳаргиз дар баробари аъмолатон ҷазо дода намешавед [ва қиёмате нест],

فَلَوْلَا إِنْ كُنْتُمْ غَيْرَ مَدِينِينَ ﴿٨٦﴾

87. пас, чаро ҷонашро бознамегардонед?

تَرْجِعُونَهَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٨٧﴾

88. Аммо агар ӯ дар зумраи муқаррабон бошад

فَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿٨٨﴾

89. Дар оромишу кушоиш ва биҳишти пурнеъмат аст

فَرَوْحٌ وَرَيْحَانٌ وَجَنَّتْ نَعِيمٍ ﴿٨٩﴾

90. Ва агар дар зумраи саодатмандон бошад,

وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنْ أَصْحَابِ

الْيَمِينِ ﴿٩٠﴾

91. [ба ӯ гуфта мешавад] «Саломат ва амният бар ту бод, ки аз саодатмандон ҳастӣ»

فَسَلِّمْ لَكَ مِنْ أَصْحَابِ

الْيَمِينِ ﴿٩١﴾

92. Аммо агар аз такзибкунандагони гумроҳ [ва дар зумраи тирабахтон] бошад

وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُكَذِّبِينَ

الضَّالِّينَ ﴿٩٢﴾

93. бо оби чӯшон [аз ӯ] пазирой мешавад

فَنُزِّلُ مِنْ حَمِيمٍ ﴿٩٣﴾

94. ва ба [оташи] дузах дармеояд

وَتَصْلِيئُهُ جَحِيمٍ ﴿٩٤﴾

95. Ин [ваъдаи подош ва азоб] яқинан ҳақиқат дорад [ва тардиде дар он нест]

إِنَّ هَذَا لَهُوَ حَقُّ الْيَقِينِ ﴿٩٥﴾

96. Пас, [эй Паёмбар] бо [зикри] номи Парвардигори бузургат [ӯро] тасбеҳ гӯй

فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿٩٦﴾

Сураи Ҳадид

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Он чӣ дар осмонҳо ва замин аст,
барои Аллоҳ таоло тасбеҳ мегӯянд; ва
ӯ пирӯзманди ҳақим аст

سَخَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١﴾

2. Фармонравиии осмонҳо ва замин аз
они ӯст; ҳаёт мебахшад ва марғ
медихад; ва бар ҳар коре тавоност

لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يُحْيِي
وَيُمِيتُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيرٌ ﴿٢﴾

3. ӯ азали ва абадӣ аст ва пайдо ва
нопайдо; ва ба ҳар чизе доност

هُوَ الْأَوَّلُ وَالْآخِرُ وَالظَّاهِرُ
وَالْبَاطِنُ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٣﴾

4. ӯст, ки осмонҳо ва заминро дар
шаш рӯз офарид; он гоҳ бар арш қарор
гирифт. Ҳар чӣ дар замин нуфуз
мекунад ё аз он бармеояд ва ҳар чӣ аз
осмон фуруд меояд ё дар он суъуд
мекунад, [ҳамаро] медонад; ва ҳар ҷо,
ки бошад, ҳамроҳи шумост; ва Аллоҳ
таоло ба он чӣ мекунад, биност

هُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ
فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى
الْعَرْشِ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ
وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ
السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا وَهُوَ
مَعَكُمْ أَيَّنَّ مَا كُنْتُمْ وَاللَّهُ بِمَا
تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٤﴾

5. Фармонравиии осмонҳо ва замин аз
они ӯст; ва ҳамаи умур танҳо ба ӯ
бозгардонда мешавад

لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِلَى
اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٥﴾

6. [Бо тағйири тадричи фаслҳо] шабро дар рӯз мекашонад ва рӯзро дар шаб; ва ӯ ба рози дилҳо доност

يُولِجُ اللَّيْلَ فِي التَّهَارِ وَيُؤَلِّجُ التَّهَارَ
فِي اللَّيْلِ وَهُوَ عَلِيمٌ بِذَاتِ
الصُّدُورِ ﴿٦﴾

7. Ба Аллоҳ таоло ва Паёмбараш имон оваред ва аз амволе, ки шуморо ҷонишин [ва намояндаи худ дар истифода аз онҳо] қарор додааст, инфоқ кунед; зеро афроде аз шумо, ки имон биёваранд ва инфоқ кунанд, подоши бузурге [дар пеш] дорад

ءَامِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَأَنْفِقُوا مِمَّا
جَعَلَكُمْ مُسْتَحْلِفِينَ فِيهِ ۗ فَالَّذِينَ
ءَامَنُوا مِنْكُمْ وَأَنْفَقُوا لَهُمْ أَجْرٌ
كَبِيرٌ ﴿٧﴾

8. Чаро ба Аллоҳ таоло имон намеоваред, ҳол он ки Паёмбар шуморо фаромехонад, ки ба Парвардигоратон имон биёваред? Агар бовар доред [ба ёд дошта бошед, ки Аллоҳ таоло дар ин маврид] аз шумо паймон гирифтааст

وَمَا لَكُمْ لَا تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ
وَالرَّسُولِ يَدْعُوكُمْ لِتُؤْمِنُوا بِرَبِّكُمْ
وَقَدْ أَخَذَ مِيثَاقَكُمْ إِن كُنْتُمْ
مُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾

9. Ҷуст, ки оёти равшангаре бар бандааш нозил мекунад, то шуморо аз торикиҳо [-и куфру ширк] ба сӯйи нур [-и имон] раҳсипор гардонад, [зеро] Аллоҳ таоло нисбат ба шумо дилсӯзу меҳрубон аст

هُوَ الَّذِي يُنَزِّلُ عَلَىٰ عَبْدِهِ ءَايَاتٍ
بَيِّنَاتٍ لِّيُخْرِجَكُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ
إِلَى النُّورِ ۗ وَإِنَّ اللَّهَ بِكُمْ لَرَءُوفٌ
رَّحِيمٌ ﴿٩﴾

10. Чаро дар роҳи Аллоҳ таоло инфоқ намекунед, ҳол он ки мероси осмонҳо ва замин аз он Аллоҳ таоло аст? Касоне, ки пеш аз фатҳи [Макка] инфоқ карданд ва ҷангиданд, [бо дигарон] баробар нестанд. Дараҷаи онон волотар аз касонест, ки пас аз фатҳ инфоқ карданд ва ҷангиданд, вале Аллоҳ таоло ба ҳар ду гурӯҳ накутарин [подошоҳ]-ро ваъда додааст ва Аллоҳ таоло ба он чи мекунед, огоҳ аст

11. Кист, ки ба Аллоҳ таоло воме наку диҳад [ва инфоқ кунад], то Аллоҳ таоло низ онро барояш чандин баробар созад ва [дар охират] подоше фохир дошта бошад?

12. [Ин подоши бузург дар] Рӯзест, ки мардону занони муъминро менигарӣ, ки нурашон пеши рӯ ва дар самти росташон ба шитоб ҳаракат мекунад [ва ба онон хитоб мешавад]: «Имрӯз башорати боғҳое [аз биҳишт] бар шумо бод, ки ҷӯйборҳо аз зери [дарахтони] он ҷорӣ аст ва ҷовидона дар он ба сар хоҳед бурд. Ин аст ҳамон комёбии бузург».

وَمَا لَكُمْ أَلَّا تُنْفِقُوا فِي سَبِيلِ
اللَّهِ وَلِلَّهِ مِيرَاتُ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ لَا يَسْتَوِي مِنْكُمْ مَنْ
أَنْفَقَ مِنْ قَبْلِ الْفَتْحِ وَقَتْلَ
أَوْلِيكَ أَعْظَمَ دَرَجَةً مِنَ الَّذِينَ
أَنْفَقُوا مِنْ بَعْدِ وَقَتْلُوا وَكُلًّا وَعَدَّ
اللَّهُ الْحَسَنَى وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ
خَبِيرٌ ﴿١٠﴾

مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا
حَسَنًا فَيُضْعِفُهُ لَهُ وَأَلَهُ أَجْرٌ
كَرِيمٌ ﴿١١﴾

يَوْمَ تَرَى الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ
يَسْعَى نُورُهُمْ بَيْنَ أَيْدِيهِمْ
وَبِأَيْمَانِهِمْ بُشْرًا لَكُمْ الْيَوْمَ جَنَّتْ
تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ
فِيهَا ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٢﴾

13. Рӯзе, ки мардону занони мунофиқ ба муъминон мегӯянд: «Ба мо назаре бияфканед, то партаве аз нуратон баргирем». Ба онон гуфта мешавад: «Ба ақиб бозгардед ва касби нур кунед. Он гоҳ миёнашон деворе қарор мегирад, ки даре дорад, даруни он [ки ба сӯи муъминон аст] рӯ ба раҳмат аст ва берунаш [ки ба самти мунофиқон аст] рӯ ба азоб аст

14. [Мунофиқон] ба муъминон мегӯянд: «Магар мо [дар диндорӣ ва парастии] ҳамроҳи шумо набудем?». Онон посух медиҳанд: «Бале, вале шумо [бо дурӯяғӣ ва тазвир] худро ба фитна андохтед [ва ҳалок кардед] ва дар интизор [-и шикасти муъминон ва бозгашт ба ширку куфр] будед ва [дар бораи ёрӣ расонидани Аллоҳ таоло ба муъминон] тардид доштед ва орзуҳо [-и дурӯғин] фиребатон дод, то он ки фармон [-и маргатон аз ҷониби] Аллоҳ таоло дар ҳоле фаро расид, ки шайтон шуморо дар баробари ӯ густох карда буд»

15. Имрӯз на аз шумо [мунофиқон] фаромат мепазиранд ва на аз кофирон. Ҷойгоҳатон оташ аст, ки [ба ростӣ] шоистаи шумост ва чи бад саранҷоме аст!

يَوْمَ يَقُولُ الْمُنْفِقُونَ وَالْمُنَافِقَاتُ لِلَّذِينَ آمَنُوا انظُرُونَا نَقْتَبِسْ مِنْ نُورِكُمْ قِيلَ ارْجِعُوا وَرَاءَكُمْ فَالْتَمِسُوا نُورًا فَضُرِبَ بَيْنَهُم بِسُورٍ لَهُ بَابٌ بَاطِنُهُ فِيهِ الرَّحْمَةُ وَظَاهِرُهُ مِنْ قِبَلِهِ الْعَذَابُ ﴿١٣﴾

يُنَادُوهُمْ أَمْ لَمْ نَكُنْ مَعَكُمْ قَالُوا بَلَىٰ وَلَكِنَّكُمْ فَتَنْتُمْ أَنْفُسَكُمْ وَتَرَبَّصْتُمْ وَارْتَبْتُمْ وَغَرَّبْتُمْ الْأَمَانِي حَتَّىٰ جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ وَعَزَّكُم بِاللَّهِ الْعَزُورُ ﴿١٤﴾

فَالْيَوْمَ لَا يُؤَخَذُ مِنْكُمْ فِدْيَةٌ وَلَا مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا مَأْوِيكُمْ النَّارُ هِيَ مَوْلَانِكُمْ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٥﴾

16. Оё ҳангоми он фаро нарасидааст, ки дилҳои муъминон ба ёди Аллоҳ таоло ва каломи ҳаққе, ки нозил шудааст, фурутан шавад ва ҳамчун касоне набошанд, ки қаблан аҳли китоб буданд ва чун [аз биъсати паёмбаронашон] замоне тӯлонӣ бар онон гузашт, дилҳояшон саҳт шуд ва бисёре аз онон аз динашон мунҳариф шуданд?

17. Огоҳ бошед, ки Аллоҳ таоло заминро пас аз хазону хушкиаш зинда месозад. [Эй мардум] Мусалламан, Мо нишонаҳо [-и тавону тадбири худ]-ро барои шумо ба равшанӣ баён кардаем, бошад, ки бияндешед

18. Бе гумон, мардону заноне, ки инфоқ мекунанд ва ба Аллоҳ таоло қарзе наку медаханд, савобашон дучандон мегардад ва [дар охират] подоше фохир [-у нек] хоҳанд дошт

19. Касоне, ки ба Аллоҳ таоло ва паёмбаронаш имон оварданд, ростгӯён [-и росткирдор] ҳастанд ва шаҳидон назди Парвардигорашон ба сар мебаранд ва [дар охират] подошу нурашон маҳфуз аст. Ва касоне, ки куфр варзиданд ва оёти Моро дурӯғ шумурданд, дузахианд

﴿أَلَمْ يَأْنِ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْ تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ لِذِكْرِ اللَّهِ وَمَا نَزَلَ مِنَ الْحَقِّ وَلَا يَكُونُوا كَالَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلُ فَطَالَ عَلَيْهِمُ الْأَمَدُ فَقَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ فَسِقُونَ ﴿١٦﴾﴾

﴿أَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١٧﴾﴾

﴿إِنَّ الْمُصَّدِّقِينَ وَالْمُصَّدِّقَاتِ وَأَقْرَضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا يُضْعَفُ لَهُمْ وَلَهُمْ أَجْرٌ كَرِيمٌ ﴿١٨﴾﴾

﴿وَالَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ وَالشَّهَادَةُ عِنْدَ رَبِّهِمْ لَهُمْ أَجْرُهُمْ وَنُورُهُمْ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿١٩﴾﴾

20. Бидонед, ки зиндагии дунё, бозича ва саргармӣ ва зевар аст ва фахрфуруши дар баробари якдигар ва афзунталабӣ дар амволу фарзандон. [Ин зиндагӣ] Дар масал ҳамчун боронест, ки гиёҳон [-и рӯида] аз он кишоварзонро ба шигифт меоварад; сипас [ин гиёҳи шодоб] пажмурда шавад, он гоҳ мебинӣ, ки зард мешавад ва сипас хошок мегардад ва дар охира [насиби мунофиқону кофирон] азоби шадид аст ва [насиби муъминон] омуришу хушнудии илоҳӣ аст. [Дар ҳар ҳол] Зиндагии дунё чизе ҷуз [лаззату] бархӯрдории фонӣ [ва фиребанда] нест

21. [Эй мардум] Барои расидан ба омуриши Парвардигоратон ва биҳиште, ки паҳнои он ҳамчун паҳнои осмону замин аст, аз якдигар пешӣ бигиред. [Ин биҳишт] Барои касоне омода шудааст, ки ба Аллоҳ таоло ва паёмбаронаш имон овардаанд. Ин [подош ношӣ аз] фазли илоҳӣ аст, онро ба ҳар ки бихоҳад [ва шоиста бидонад], ато мекунад, ки Аллоҳ таоло фазлу бахшиши беҳад дорад

22. Ҳеҷ осебе дар замин ва ё дар вучуди шумо рӯй нахоҳад дод, магар он ки пеш аз эҷодаш дар дафтари [илми илоҳӣ] рақам хӯрдааст. Ба ростӣ, ки ин кор бар Аллоҳ таоло осон аст

أَعْلَمُوا أَنَّمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا لَعِبٌ
وَلَهُمْ زِينَةٌ وَتَفَاخُرٌ بَيْنَكُمْ
وَكَاثُرٌ فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ كَمَثَلِ
غَيْثٍ أَعْجَبَ الْكُفَّارَ نَبَاتُهُ ثُمَّ
يَهِيحُ فَتَرْتَهُ مُضْفَرًا ثُمَّ يَكُونُ
حُطَمًا ۗ فِي الْأَخِرَةِ عَذَابٌ شَدِيدٌ
وَمَغْفِرَةٌ مِّنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٌ وَمَا
الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ ﴿٢٠﴾

سَابِقُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ
وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا كَعَرْضِ السَّمَاءِ
وَالْأَرْضِ أُعِدَّتْ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ
وَرُسُلِهِ ۗ ذَٰلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ
مَن يَشَاءُ ۗ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ
الْعَظِيمِ ﴿٢١﴾

مَا أَصَابَ مِنْ مُّصِيبَةٍ فِي الْأَرْضِ
وَلَا فِي أَنْفُسِكُمْ إِلَّا فِي كِتَابٍ
مِّن قَبْلِ أَنْ نَبْرَأَهَا ۗ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَىٰ
اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٢٢﴾

23. [Ин нуктаро тазаккур додем] То бар он чи аз дастатон меравад, афсӯс нахӯред ва бад-он чи ба даст меоваред, сармаст нагардед, ки Аллоҳ таоло ҳеҷ мутакабири фахрфурӯшero дӯст намедорад

24. Ҳамон касоне, ки бухл меварзанд ва мардумро ба бухл во медоранд ва ҳар ки [аз инфоқ] рӯй бигардонад, [бидонад, ки] Аллоҳ таоло бениёзи сутуда аст

25. Мо паёмбарони хешро бо нишонаҳои равшан фиристодем ва ҳамроҳашон китобу мизон [-и ташхиси ҳақ аз ботил] нозил кардем, то мардум ба адолат бархезанд. Ва оҳан [ва соири фулузот]-ро паидид овардем, ки дар он ҳам неруе шадид вучуд дорад ва ҳам мановее барои мардум. [Чунин кардем] То Аллоҳ таоло бидонад, чи касоне бидуни он ки

Парвардигорашонро бубинанд, [бо ҷангафзорҳои оҳанин] Ў ва паёмбаронашро [дар майдонҳои ҷанг] ёри мекунад. Бе тардид, Аллоҳ таоло неруманди шикастнопазир аст

26. Мо Нух ва Иброҳимро [ба рисолат] фиристодем ва дар миёни фарзандонашон [мавҳибати] паёмбарӣ ва китоб муқаррар доштем. Бархе аз онон роҳ ёфтанд ва бисёре аз онон нофармонӣ карданд

لِكَيْلَا تَأْسَوْا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ وَلَا تَفْرَحُوا بِمَا آتَاكُمْ ۗ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ ﴿٢٣﴾

الَّذِينَ يَبْخُلُونَ وَيَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبُخْلِ ۗ وَمَنْ يَتَوَلَّ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٢٤﴾

لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ ۗ وَأَنْزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنْفَعٌ لِلنَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ وَرُسُلَهُ بِالْغَيْبِ ۗ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٢٥﴾

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا وَإِبْرَاهِيمَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِمَا النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ ۖ فَمِنْهُمْ مُهْتَدٍ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٢٦﴾

27. Сипас ба дунболи онон паёмбарони дигарамонро [мабъус кардем] ва сипас Исо писари Марямро фиристодем ва Инчилро ба ӯ ато намудем ва дар дили пайравонаш раъфат ва меҳрубонӣ ниҳодем, вале [дунёгурезӣ ва] раҳбониятеро, ки бидъат ниҳоданд, Мо бар онон муқаррар надоштем ва ҳарчанд ҳадафашон чалби хушнудии илоҳӣ буд, вале ҳаққи онро [чунонки бояд] риоят накарданд. Аз ин рӯ, Мо ба афроде аз эшон, ки имон оварданд, подошашонро ато кардем, вале бисёре аз онон [ба бераҳа рафтанд ва] нофармон буданд

28. Эй муъминон, аз Аллоҳ таоло парво кунед ва ба паёмбараш [ҳолисона] имон биёваред, то Аллоҳ таоло аз раҳмати хеш баҳраи дучандон ба шумо ато намояд ва бароятон нуре падида оварад, ки дар партави он гом бардоред ва шуморо бибахшояд. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло омурузандаи меҳрубон аст

29. [Инро баён кардем] То аҳли китоб бидонанд, ки ба фазлу бахшиши илоҳӣ дастрасӣ надоранд [ва наметавонанд онро ба касе ихтисос диҳанд ё аз касе боздоранд] ва ин ки тамоми бартарӣ ба дасти Аллоҳ таоло аст ва ба ҳар кӣ бихоҳад [ва шоиста бидонад] ато мекунад. Бе гумон, Аллоҳ таоло фазлу бахшиши беҳад дорад

ثُمَّ قَفَّيْنَا عَلَىٰ آثَرِهِم بِرُسُلِنَا
وَقَفَّيْنَا بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَءَاتَيْنَاهُ
الْإِنجِيلَ وَجَعَلْنَا فِي قُلُوبِ الَّذِينَ
اتَّبَعُوهُ رَأْفَةً وَرَحْمَةً وَرَهَابِيَّةً
أَبْتَدَعُوهَا مَا كَتَبْنَا عَلَيْهَا إِلَّا
أَبْيَعَاءَ رِضْوَانٍ لِّلَّهِ فَمَا رَعَوْهَا حَقَّ
رِعَايَتِهَا فَآتَيْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْهُمْ
أَجْرَهُمْ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٧﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ
وَءَامِنُوا بِرِسُولِهِ ۚ يُوْتِكُمْ كِفْلَيْنِ
مِّن رَّحْمَتِهِ وَيَجْعَل لَّكُمْ نُورًا
تَمْشُونَ بِهِ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ
غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٨﴾

لَيْلًا يَعْلَمُ أَهْلَ الْكِتَابِ إِلَّا
يَقْدِرُونَ عَلَىٰ شَيْءٍ مِّن فَضْلِ اللَّهِ
وَأَنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن
يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٩﴾

Сураи Муҷодала المجادلة

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Аллоҳ таоло сухани он занро шунид, ки бо ту дар бораи шавҳараш суҳбат мекард ва ба Аллоҳ таоло шикоят мебуд. Аллоҳ таоло гуфтугӯи шуморо мешунавад, чаро ки Аллоҳ таоло шунавои биност

2. Касоне аз шумо, ки ҳамсарони хешро [аз лиҳози ҳурмати ҳамбистарӣ ҳамчун] модари худ талаққӣ мекунад, [бидонанд, ки] он занон ҳаргиз модаронашон нахоҳанд буд; модарони эшон фақат заноне ҳастанд, ки онҳоро ба дунё овардаанд. Онон сухане нописанд ва ноҳақ мегӯянд ва [агар тавба кунанд] Аллоҳ таоло бахшояндаи омурузгор аст

3. Касоне, ки занонашонро зиҳор мекунад, сипас аз он чи гуфтаанд, бозмегарданд, бояд пеш аз омешиши ҷинсий бо ҳам бардаеро озод кунанд. Ин ҳукмест, ки ба он [панду] андарз дода мешавад ва Аллоҳ таоло ба он чи мекунад, огоҳ аст

قَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّتِي تُجَدِّدُكَ
فِي زَوْجِهَا وَتَشْتَكِي إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ
يَسْمَعُ تَحَاوُرَكُمَا إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ
بَصِيرٌ ﴿١﴾

الَّذِينَ يُظَاهِرُونَ مِنْكُمْ مِنَ
نِسَائِهِمْ مَا هُنَّ أُمَّهَاتُهُمْ إِنَّ أُمَّهَاتُهُمْ
إِلَّا الَّتِي وَلَدْنَهُمْ وَإِنَّهُمْ لَيَقُولُونَ
مُنْكَرًا مِنَ الْقَوْلِ وَزُورًا وَإِنَّ اللَّهَ
لَعَفْوٌ غَفُورٌ ﴿٢﴾

وَالَّذِينَ يُظَاهِرُونَ مِنْ نِسَائِهِمْ ثُمَّ
يَعُودُونَ لِمَا قَالُوا فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ
مِّن قَبْلِ أَنْ يَتَمَاسًا ذَلِكُمْ
ثَوْعَظُونَ بِهِ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ
خَبِيرٌ ﴿٣﴾

4. Пас, касе, ки [бардаеро] наёбад, пеш аз омезиши чинсӣ ду моҳ паёпай рӯза бигирад ва касе, ки наметавонад [рӯза бигирад, дар он сурат] бояд шаст мискинро таом диҳад. Ин [каффора] барои он аст, ки ба Аллоҳ таоло ва расулаш имон биёваред ва инҳо ҳудуди [аҳкоми] илоҳӣ аст ва барои кофирон азоби дардноке [дар пеш] аст

5. Ҳамоно касоне, ки бо Аллоҳ таоло ва расулаш душманӣ мекунанд, хор [-у залил] мешаванд, ҳамоно гуна ки пешиниёни онҳо низ хор [-у залил] шуданд ва ба ростӣ, Мо оёти равшане нозил кардем ва барои кофирон азоби хоркунандае [дар пеш] аст

6. Рӯзе, ки Аллоҳ таоло ҳамаи онҳоро [аз гӯр] бармеангезад, сипас онҳоро аз он чи кардаанд, боҳабар месозад, [ҳамоно аъмоле, ки] Аллоҳ таоло ҳисоби онро ниғаҳ дошта, аммо онҳо фаромӯшаш кардаанд ва Аллоҳ таоло бар ҳама чиз гувоҳ [ва нозир] аст

7. Магар надидаӣ, ки Аллоҳ таоло он чиро, ки дар осмонҳо ва он чиро, ки дар замин аст, медонад? Ҳеҷ наҷвие миёни се нафар набошад, магар он ки Ё чаҳорумини онҳост ва на миёни панҷ нафар, магар он ки Ё шашумини онҳост ва на камтар аз ин [адад] на бештар, магар он ки ҳар кучо бошанд, Ё ҳамроҳи онҳост. Сипас рӯзи қиёмат онҳоро аз он чи кардаанд, боҳабар месозад. Бе гумон, Аллоҳ таоло ба ҳама чиз доност

فَمَنْ لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامَ شَهْرَيْنِ
مُتَتَابِعَيْنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَتَمَاسَّ فَمَنْ
لَّمْ يَسْتَطِعْ فَاِطْعَامُ سِتِّينَ مِسْكِينًا
ذَلِكَ لِتُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ
وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَلِلْكَافِرِينَ
عَذَابٌ أَلِيمٌ ④

إِنَّ الَّذِينَ يُحَادُّونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ
كَيْتُومًا كَمَا كُتِبَ لِلَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ
وَقَدْ أَنْزَلْنَا آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ
وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُهِينٌ ⑤

يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُهُمْ
بِمَا عَمِلُوا أَحْصَاهُ اللَّهُ وَنَسُوهُ
وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ⑥

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي
السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَا
يَكُونُ مِنْ نَجْوَى ثَلَاثَةٍ إِلَّا هُوَ
رَآبِعُهُمْ وَلَا خَمْسَةٍ إِلَّا هُوَ سَادِسُهُمْ
وَلَا آدْنَى مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْثَرَ إِلَّا
هُوَ مَعَهُمْ أَيْنَ مَا كَانُوا ثُمَّ يُنَبِّئُهُمُ
بِمَا عَمِلُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّ اللَّهَ
بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ⑦

8. [Эй паёмбар,] магар надидай касонеро, ки аз начво наҳй шуданд, сипас ба он чи аз он наҳй шуда буданд, бозмегарданд ва ба гуноҳ ва таҷовуз ва нофармонӣ аз паёмбар бо ҳам начво мекунад ва ҳангоме ки назди ту меоянд, ба начво ба ту дуруд мефиристанд, ки [ҳатто] Аллоҳ таоло бо он [калимот] ба ту дуруд салом нагуфтааст; ва [онҳо] дар дили худ меғунд: «Чаро Аллоҳ таоло моро ба [кайфари] он чи меғуем, азоб намекунад?» Ҷаҳаннам барояшон кофӣ аст, [ки] ба он ворид мешаванд; ва чи бад [саранҷом ва] ҷойгоҳе аст!

9. Эй касоне, ки имон овардаед, ҳангоме ки бо якдигар начво мекунад, ба қасди гуноҳ ва таҷовуз ва нофармонӣ аз расул начво накунад ва ба неки ва парҳезгорӣ начво кунед ва аз Аллоҳ таоло битарсед, ки ба сӯи ӯ ҳашр хоҳед шуд.

10. Ҷуз ин нест, ки сухани пинҳоне [ки мучиби гуноҳ ва душманӣ мегардад] аз сӯи шайтон аст, то касонеро, ки имон овардаанд, [бо онҳо гирифтор кунад ва дар натиҷа] андӯҳгин созад ва [ҳол он ки ӯ] ҷуз ба фармони Аллоҳ таоло наметавонад ҳеч зараре ба онон бирасонад; пас, муъминон бояд бар Аллоҳ таоло таваккал кунанд

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نُهُوا عَنِ
التَّجْوَىٰ ثُمَّ يُعَادُونَ لِمَا نُهُوا عَنْهُ
وَيَتَنَجَّوْنَ بِالْآثِمِ وَالْعُدْوَانِ
وَمَعْصِيَةِ الرَّسُولِ ۗ وَإِذَا جَاءُوكَ
حَيَّوْكَ بِمَا لَمْ يُحَيِّكَ بِهِ اللَّهُ
وَيَقُولُونَ فِي أَنفُسِهِمْ لَوْلَا يُعَذِّبُنَا
اللَّهُ بِمَا نَقُولُ حَسْبُهُمْ جَهَنَّمُ
يُضِلُّونَهَا فَلْيَسَّ الْمَاصِرِ ۙ ﴿٨﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا تَنَجَّيْتُمْ
فَلَا تَتَنَجَّوْا بِالْآثِمِ وَالْعُدْوَانِ
وَمَعْصِيَةِ الرَّسُولِ وَتَتَنَجَّوْا بِالْبِرِّ
وَالتَّقْوَىٰ ۗ وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي إِلَيْهِ
تُحْشَرُونَ ﴿٩﴾

إِنَّمَا التَّجْوَىٰ مِنَ الشَّيْطَانِ
لِيَحْزُنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَيْسَ
بِضَارِهِمْ شَيْئًا إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَعَلَىٰ
اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٠﴾

11. Эй касоне, ки имон овардаед, ҳангоме ки ба шумо гуфта шавад: «Дар маҷолис чо боз кунед», пас, [чо] боз кунед [ки бо ин кор] Аллоҳ таоло барои шумо кушоиш меоварад ва ҳангоме ки гуфта шавад: «Бархезед», пас, бархезед. Аллоҳ таоло мақом [-у дараҷот]-и касоне аз шуморо, ки имон овардаанд ва касонеро, ки илм дода шудаанд, боло мебарад ва Аллоҳ таоло ба он чи мекунад, огоҳ аст

12. Эй касоне, ки имон овардаед, ҳангоме ки мехоҳед бо расулulloҳ начво кунед, пеш аз начвоятон садақае [дар роҳи Аллоҳ таоло] бидиҳед. Ин [кор] барои шумо беҳтару покизатар аст. Аммо агар чизе наёфтед, бе гумон, Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

13. Оё [аз фақр] тарсидед, ки пеш аз начвоятон садақаҳое диҳед? Ҳол ки чунин накардед ва Аллоҳ таоло аз шумо даргузашт, пас, намоз барпо доред ва закот бипардозед, ва аз Аллоҳ таоло ва Паёмбараш итоат кунед ва Аллоҳ таоло ба он чи мекунад, огоҳ аст.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا قِيلَ لَكُمْ تَقَسَّحُوا فِي الْمَجَالِسِ فَاقْسَحُوا يَسْحَ اللَّهُ لَكُمْ وَإِذَا قِيلَ أَنْشُرُوا فَأَنْشُرُوا يَرْفَعُ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْكُمْ وَالَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ دَرَجَاتٍ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١١﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا نَجَّيْتُمْ الرُّسُولَ فَقَدِّمُوا بَيْنَ يَدَيْ نَجْوَيْكُمْ صَدَقَةٌ ذَٰلِكَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَأَظْهَرٌ فَإِن لَّمْ تَجِدُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢﴾

ءَأَشْفَقْتُمْ أَن تُقَدِّمُوا بَيْنَ يَدَيْ نَجْوَيْكُمْ صَدَقَاتٍ فَإِذ لَّمْ تَفْعَلُوا وَتَابَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَءَاتُوا الزَّكَاةَ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٣﴾

14. [Эй паёмбар] Оё надидӣ касонеро, ки бо қавме дӯсти карданд, ки Аллоҳ таоло бар онон хашм [-у ғазаб] кардааст; онҳо на аз шумо ҳастанд ва на аз онон [яхудиён]; ва ба дурӯғ савганд ёд мекунанд [ки муслмонанд], дар ҳоле ки худ медонанд [ки мунофиқанд].

15. Аллоҳ таоло азоби саҳте барои онҳо омода кардааст, чаро ки бе гумон, аъмоли баде анҷом медоданд

16. Онҳо савгандҳои худро сипар [-и бало] қарор доданд ва [мардумро] аз роҳи Аллоҳ таоло боздоштанд; пас, азоби хоркунандае [дар пеш] доранд.

17. Ҳаргиз амволу фарзандонашон чизе аз азоби Аллоҳро аз онҳо дафъ нахоҳад кард. Онҳо аҳл [-и оташ]-и дузаханд ва ҷовидона дар он мемонанд

18. Рӯзе, ки Аллоҳ таоло ҳамагии онҳоро бармеангезад, он гоҳ онҳо барои Ё [низ] савганд ёд мекунанд, ҳамоно гуна ки [имрӯз дар дунё] барои шумо савганд ёд мекунанд ва гумон мекунанд, ки бар чизе [судманд] ҳастанд. Огоҳ бошед [ва бидонед], ки онҳо дурӯғгӯенанд

19. Шайтон бар онҳо чира шуда ва ёди Аллоҳро аз хотирашон бурдааст. Онҳо ҳизби шайтон ҳастанд ва огоҳ бошед [ва бидонед], ки ҳизби шайтон зиёнкоранд

﴿أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ تَوَلَّوْا قَوْمًا غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مَا هُمْ مِنْكُمْ وَلَا مِنْهُمْ وَيَحْلِفُونَ عَلَى الْكُذِبِ وَهُمْ يَعْلَمُونَ﴾^(١٤)

أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾

اتَّخَذُوا أَيْمَانَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوا عَن سَبِيلِ اللَّهِ فَلَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿١٦﴾

لَنْ نُنْفِئَ عَنْهُمْ أَمْوَالَهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١٧﴾

يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا فَيَحْلِفُونَ لَهُ كَمَا يَحْلِفُونَ لَكُمْ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ عَلَىٰ شَيْءٍ أَلَّا إِنَّهُمْ هُمُ الْكَاذِبُونَ ﴿١٨﴾

أَسْتَحْوَذَ عَلَيْهِمُ الشَّيْطَانُ فَأَنْسَاهُمْ ذِكْرَ اللَّهِ أُولَئِكَ حِزْبُ الشَّيْطَانِ أَلَّا إِنَّ حِزْبَ الشَّيْطَانِ هُمُ الْخَالِدُونَ ﴿١٩﴾

20. Бе гумон, касоне, ки бо Аллоҳ таоло ва паёмбараш муҳолифат [ва душманӣ] мекунад, дар зумраи хортарин [афрод]-анд

21. Аллоҳ таоло муқаррар доштааст, ки «яқинан, ману расулонам пирӯз мешавем». Бе гумон, Аллоҳ таоло неруманди шикастнопазир аст.

22. [Эй паёмбар] ҳеҷ қавмеро намеёбӣ, ки ба Аллоҳ таоло ва рӯзи қиёмат имон дошта бошанд ва бо касоне, ки бо Аллоҳу расулаш [душманӣ ва] муҳолифат меварзанд, дӯстӣ кунанд; агарчи падаронашон ё фарзандонашон ё бародаронашон ё хешовандонашон бошанд. Онҳо касоне ҳастанд, ки Аллоҳ таоло имонро дар [сафҳаи] дилҳояшон навиштааст ва ба рӯҳе аз ҷониби худ онҳоро тақвият [ва таъйид] намудааст ва онҳоро ба боғҳое [аз биҳишт] ворид мекунад, ки аз зери [дарахтони] он ҷӯйборҳо ҷорӣ аст, ҷовидона дар он мемонанд. Аллоҳ таоло аз онҳо хушнуд аст ва онҳо [низ] аз Аллоҳ таоло хушнуданд. Онҳо ҳизби Аллоҳ таоло ҳастанд. Огоҳ бошед! Бе тардид, ҳизби Аллоҳ таоло растагоранд

إِنَّ الَّذِينَ يُحَادُّونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ
أُولَئِكَ فِي الْأَذَلِّينَ ﴿٢٠﴾

كَتَبَ اللَّهُ لَأَعْلَبَنَّنَا أَنَا وَرُسُلُنَا إِنَّ
اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٢١﴾

لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ
الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ اللَّهَ
وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ
أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ
أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانَ
وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ مِنْهُ وَيُدْخِلُهُمْ
جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ
خَالِدِينَ فِيهَا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ
وَرَضُوا عَنْهُ أُولَئِكَ حِزْبُ اللَّهِ
أَلَا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ
الْمُقْلِحُونَ ﴿٢٢﴾

الحشر Ҳашр Сураи

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Он чи дар осмонҳо ва он чи дар замин аст, барои Аллоҳ таоло тасбеҳ мегӯянд ва Ӯ пирӯзманди ҳақим аст

2. Ӯст, ки касоне аз аҳли китобро, ки кофир шуданд, бо нахустин бархӯрд [ва гирдовари лашкар] аз диёрашон берун ронд. Гумон намекардед, ки онҳо хориҷ шуданд ва худашон [низ] гумон мекарданд, ки диҷҳо [-и муҳкам]а-шон онҳоро аз [азоби] Аллоҳ таоло монё мешавад; пас, [азоби] Аллоҳ таоло аз ҷойе, ки гумон намекарданд, ба суроғашон омад ва дар дилҳояшон тарсу ваҳшат афканд, [ба гунае ки] хонаҳои худро бо дасти худ ва бо дасти муъминон вайрон мекарданд; пас, эй соҳибони биниш, ибрат гиред

3. Агар Аллоҳ таоло тарки ватан [ва оврагӣ]-ро бар онон муқаррар нашофта буд, яқинан ононро дар [ҳамин] дунё азоб мекард ва барои эшон дар охират азоби оташ [-и ҷаҳаннам] аст

4. Ин [оврагӣ ва азоб] ба хотири он аст, ки онҳо бо Аллоҳ таоло ва паёмбараш муҳолифат [ва душманӣ] карданд ва ҳар кас бо Аллоҳ таоло муҳолифат [ва душманӣ] кунад, бе гумон, Аллоҳ таоло саҳтқайфар аст

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي

الْأَرْضِ ۗ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١﴾

هُوَ الَّذِي أَخْرَجَ الَّذِينَ كَفَرُوا

مِنَ أَهْلِ الْكِتَابِ مِن دِيَارِهِمْ

لِأَوَّلِ الْحَشْرِ ۗ مَا ظَنَنْتُمْ أَن يَخْرُجُوا

وَلَمْ تَوَدُّوا أَنَّهُمْ مَا يَعْتَهُمُ حُصُونُهُمْ

مِنَ اللَّهِ فَآتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ حَيْثُ لَمْ

يَحْتَسِبُونَ ۗ وَقَدَفَ فِي قُلُوبِهِمْ

الرُّعْبَ ۗ يَخْرِبُونَ بُيُوتَهُمْ بِأَيْدِيهِمْ

وَأَيْدِي الْمُؤْمِنِينَ فَاعْتَبِرُوا يَا أُولِي

الْأَبْصَارِ ﴿٢﴾

وَلَوْلَا أَن كَتَبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ

الْحِجَابَ ۗ لَأَعَدَّبْنَاهُمْ فِي الدُّنْيَا ۗ وَهُمْ فِي

الْآخِرَةِ عَذَابِ النَّارِ ﴿٣﴾

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ شَاقُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ ۗ

وَمَن يُشَاقِ اللَّهَ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ

الْعِقَابِ ﴿٤﴾

5. Он чи аз дарахти хурмо буридед ва ё онро истода бар решааш боқӣ гузоридед, ба фармони Аллоҳ таоло буд, то фосиқонро хор [-у расво] созад.

مَا قَطَعْتُمْ مِّن لَّيْنَةٍ أَوْ نَرَكْتُمْوهَا
فَأَيَّمَةً عَلَىٰ أَسْوَلَهَا فَيَإْذِنِ اللَّهُ
وَلِيُخْرِىَ الْفَلْسِقِينَ ﴿٥﴾

6. Ва он чи Аллоҳ таоло аз [амволи] онҳо ба паёмбараш бозгардонида [ва бахшида] аст, пас, бар он [амвол] на аспе тохтед ва на шутуре; вале Аллоҳ таоло расулонашро бар ҳар кас, ки бихоҳад, чира мегардонад ва Аллоҳ таоло бар ҳар чиз тавоност

وَمَا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ مِنْهُمْ
فَمَا أَوْجَفْتُمْ عَلَيْهِ مِن خَيْلٍ وَلَا
رِكَابٍ وَلَكِنَّ اللَّهَ يُسَلِّطُ رُسُلَهُ
عَلَىٰ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيرٌ ﴿٦﴾

7. Ва он чи Аллоҳ таоло аз [амволи] аҳли ободиҳо ба паёмбараш бозгардонида [ва бахшида] аст, аз они Аллоҳ таоло ва расул ва хешовандони ӯ ва ятимон ва бенавоён ва дарроҳмондагон аст. То [ин амвол] дар миёни сарватмандони шумо даст ба даст нашавад; ва он чи ки расулуллоҳ ба шумо дод, бигиред ва аз он чи ки шуморо аз он наҳӣ кард, даст бардоред ва аз Аллоҳ таоло парво кунед, ки Аллоҳ таоло сахткайфар аст

مَا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ مِنْ أَهْلِ
الْقُرْبَىٰ فَلِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي
الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَأَئْتِنِ
السَّبِيلِ كَيْ لَا يَكُونَ دُولَةً بَيْنَ
الْأَغْنِيَاءِ مِنْكُمْ وَمَا آتَاكُمُ
الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ
فَانْتَهُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ
الْعِقَابِ ﴿٧﴾

8. [Ин амвол] Барои фуқарои муҳочире аст, ки аз хона ва амволашон берун ронда шуданд, аз Аллоҳ таоло фазл ва хушнудӣ металабанд ва Аллоҳ таоло ва паёмбарашро ёрӣ мекунанд. Онҳо ростгӯенанд

لِلْمُفْرَأِ الْمُهَاجِرِينَ الَّذِينَ أُخْرِجُوا
مِن دِيَارِهِمْ وَأَمْوَالِهِمْ يَبْتَغُونَ
فَضْلًا مِّنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا وَيَنْصُرُونَ
اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ هُمُ
الصَّادِقُونَ ﴿٨﴾

9. Ва [низ] касоне, ки пеш аз онон дар диёри ислом [Мадина] чой гирифта ва имон овардаанд, афродеро, ки ба сӯяшон ҳичрат мекунанд, дӯст доранд ва дар дилҳои худ аз он чи [ба муҳочирон] дода шуда, эҳсоси ҳасад [ва ниёз] намекунанд ва эшонро бар худ муқаддам медоранд, ҳатто агар худ ниёзманд бошанд; ва касоне, ки аз бухл [-у ҳирс]-и нафси ҳеш дар амон бимонанд [ва дар роҳи Аллоҳ таоло инфоқ кунанд], онон растагоранд

10. Ва [низ] Касоне, ки пас аз онҳо [пас аз муҳочирону ансор] омадаанд, мегӯянд: «Парвардигоро, мо ва бародаронамонро, ки дар имон бар мо пеш гирифтанд, биемуруз ва дар дилҳоямон нисбат ба касоне, ки имон овардаанд, кинае қарор мадеҳ. Парвардигоро, бе гумон, Ту дилсӯзи меҳрубонӣ»

11. Оё мунофиқонро надидӣ, ки пайваста ба бародарони аҳли китобашон, ки куфр варзидаанд, мегӯянд: «Агар шуморо [аз сарзаминатон] берун кунанд, мо [низ] бо шумо берун хоҳем омад ва ҳаргиз [сухани] касеро дар мавриди шумо итоат нахоҳем кард ва агар бо шумо ҷанг шавад, албатта ёритон хоҳем кард?». Аллоҳ таоло гувоҳи медиҳад, ки онҳо дурӯғу ҳастанд

وَالَّذِينَ تَبَوَّءُوا الدَّارَ وَالْأَيْمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِمَّا أُوتُوا وَيُؤْتُونَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ وَمَنْ يُوقِ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٩﴾

وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿١٠﴾

* أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نَافَقُوا يَقُولُونَ لِإِخْوَانِهِمُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَئِنْ أُخْرِجْتُمْ لَنَخْرُجَنَّ مَعَكُمْ وَلَا نُطِيعُ فِيكُمْ أَحَدًا أَبَدًا وَإِنْ قُوتِلْتُمْ لَنَنْصُرَنَّكُمْ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١١﴾

12. Агар онҳо [яҳудиён]-ро [аз ватанашон] берун кунанд, эшон ҳамроҳи онон берун намеравад ва агар бо онҳо ҷанг шавад, ёриашон нахоҳанд кард ва агар [ҳам] ёриашон кунанд, албатта, пушт [ба майдон] карда, фирор мекунад ва дигар ёри намешаванд

13. [Эй муъминон] Шумо, ҳатман, дар дилҳои онон беш аз Аллоҳ таоло мояи ҳаросед, зеро онон мардумоне ҳастанд, ки намефаҳманд

14. Онҳо [яҳудиён] ҳаргиз дастачамъӣ бо шумо намеҷанганд, магар дар рустоҳо [ва диҷҳо]-и муҳкам ё аз пушти деворҳо. Ҷангашон дар миёни худашон саҳт аст. Ту онҳоро муттаҳид мепиндорӣ, дар ҳоле ки дилҳояшон пароканда аст, зеро онҳо қавме ҳастанд, ки намеандешанд

15. [Достони ин яҳудиён] Монанди [достони] қасонест, ки андаке пеш аз онон буданд [ва дар воқеаи Бадр] сазои қор [-и бад]-и худро чашиданд ва барои эшон азоби дардноке [дар пеш] аст

16. Ҳамчун [достони] шайтон аст, ҳангоме ки ба инсон гуфт: «Кофир шав»; пас, чун кофир шуд, [ба ӯ] гуфт: «Ман аз ту безорам, [ҷаро ки] ман аз Аллоҳ таоло – Парвардигори ҷаҳониён – метарсам»

لَيْنٍ أَخْرَجُوا لَا يَخْرُجُونَ مَعَهُمْ
وَلَيْنٍ قُوتِلُوا لَا يَنْصُرُونَهُمْ وَلَيْنٍ
نَّصَرُوهُمْ لِيُوَلُّنَ الْأَدْبَرَ ثُمَّ لَا
يُنْصَرُونَ ﴿١٢﴾

لَأَنْتُمْ أَشَدُّ رَهْبَةً فِي صُدُورِهِمْ مِّنَ
اللَّهِ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا
يَفْقَهُونَ ﴿١٣﴾

لَا يُقَاتِلُونَكُمْ جَمِيعًا إِلَّا فِي فُرَى
مُحْصَنَةٍ أَوْ مِنْ وَرَاءِ جُدُرٍ بَأْسُهُمْ
بَيْنَهُمْ شَدِيدٌ تَحْسَبُهُمْ جَمِيعًا
وَقُلُوبُهُمْ شَتَّىٰ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا
يَعْقِلُونَ ﴿١٤﴾

كَمَثَلِ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَرِيبًا
ذَاقُوا وَبَالَ أَمْرِهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ
أَلِيمٌ ﴿١٥﴾

كَمَثَلِ الشَّيْطَانِ إِذْ قَالَ لِلْإِنْسَانِ
أَكْفُرْ فَلَمَّا كَفَرَ قَالَ إِنِّي بَرِيءٌ
مِّنكَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ
الْعَالَمِينَ ﴿١٦﴾

17. Пас, саранҷом [-и кор]-и онҳо ин шуд, ки онҳо ҳар ду дар оташи [дузах] хоҳанд буд. Човидона дар он мемонанд ва ин аст кайфари ситамгорон.

فَكَانَ عَاقِبَتُهُمَا أَنَّهُمَا فِي النَّارِ
خَالِدَيْنِ فِيهَا وَذَلِكَ جَزَاءُ
الظَّالِمِينَ ﴿١٧﴾

18. Эй касоне, ки имон овардаед, аз Аллоҳ таоло парво кунед ва ҳар кас бояд бингарад, ки барои фардо чи пеш фиристодааст ва аз Аллоҳ таоло битарсед. Бе гумон, Аллоҳ таоло ба он чи анҷом медиҳед, огоҳ аст

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ
وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ
وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا
تَعْمَلُونَ ﴿١٨﴾

19. Ва ҳамчун касоне набошед, ки Аллоҳро фаромӯш карданд, пас, Аллоҳ таоло [низ] ононро дучори худфаромӯшӣ сохт. Онҳо [бадқору] нофармонанд

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا اللَّهَ
فَأَنفُسُهُمْ أَنفُسُهُمْ أَولَئِكَ هُمُ
الْفٰسِقُونَ ﴿١٩﴾

20. Ҳаргиз аҳли чаҳаннам ва аҳли биҳишт яксон нестанд. Аҳли биҳишт растагоранд

لَا يَسْتَوِي أَصْحَابُ النَّارِ
وَأَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ
هُمُ الْفٰلِقٰوِنُونَ ﴿٢٠﴾

21. Агар ин Қуръонро бар кӯҳе нозил мекардем, яқинан, онро аз тарси Аллоҳ таоло хокистар ва аз ҳам пошида мидидӣ; ва ин масалҳоро барои мардум мезанем, бошад, ки бияндешанд.

لَوْ أَنزَلْنَا هٰذَا الْقُرْءَانَ عَلَىٰ جَبَلٍ
لَّرَأَيْنٰهُ خٰشِعًا مُّتَصَدِّعًا مِّنْ
خٰشِيَةِ اللَّهِ وَذٰلِكَ الْاَمْتَلُ نَضْرِبُهَآ
لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١﴾

22. Ӯ Аллоҳ таоло аст, ки ҷуз Ӯ маъбуде [ростин] нест; донои ғайб ва ошқор аст; Ӯ бахшандаи меҳрубон аст

هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عِلْمُهُ
الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ هُوَ الرَّحْمٰنُ
الرَّحِيمُ ﴿٢٢﴾

23. Ў Аллоҳест, ки чуз Ў маъбуде [баҳақ] нест; [Ўст] фармонраво, муназзаҳ, бейб ва нуқс, тасдиққунандаи паёмбаронаш, муроқиб [-и аъмоли бандагонаш], қудратманди шикастнопазир, шуқӯҳманду шикастдиҳандаи мутлақ, воломақому шоистаи азамат. Аллоҳ таоло аз он чи [барои Ў] шарик меоваранд, поку муназзаҳ аст

24. Ў Аллоҳ таоло аст: холиқи ҳастӣ, офаридгори он аз нестӣ [ва] шаклдиҳандаи махлуқот; номҳои нек барои Ўст. Он чи дар осмонҳо ва замин аст, тасбеҳи Ў меғунд ва Ў қудратманди шикастнопазир [ва] ҳақим аст.

هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ
الْمُهَيَّبُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ
سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٣٣﴾

هُوَ اللَّهُ الْخَلِيقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ
لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ يُسَبِّحُ لَهُ مَا
فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ
الْحَكِيمُ ﴿٤١﴾

الممتحنة مумтаҳана Сураи

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Эй касоне, ки имон овардаед, агар барои ҷиҳод дар роҳи Ман ва талаби хушнудии Ман аз [ватани худ] берун омадаед, душмани Ману душмани худатонро дӯст магиред, ки ба онҳо меҳрубонӣ кунӣ; ва ҳол он ки онон ба дини ҳаққе, ки барои шумо омадааст, куфру инкор варзидаанд ва паёмбар ва шуморо овора кардаанд; чаро ки ба Аллоҳ таоло – Парвардигоратон – имон доред. Шумо пинҳонӣ бо онҳо пайванди дӯстӣ барқарор мекунад, дар ҳоле ки Ман ба он чи ки пинҳон медоред ва он чи ки ошкор месозед, донотарам; ва ҳар кас аз шумо, ки чунин [кор] кунад, яқинан роҳи ростро гум кардааст.

2. Агар онҳо бар шумо даст ёбанд, душманонатон хоҳанд буд ва ба озоратон дасту забон мекушоянд ва дӯстдоранд, ки шумо [низ] кофир гардед

3. Рӯзи қиёмат ҳаргиз ҳешовандонатон ва фарзандонатон ба ҳолатон суде нахоҳанд дошт. Аллоҳ таоло дар миёни шумо ҷудой меандозад ва Аллоҳ таоло ба он чи анҷом медиҳед, биност

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا
عَدُوِّي وَعَدُوَّكُمْ أَوْلِيَاءَ تُلْقُونَ
إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَقَدْ كَفَرُوا بِمَا
جَاءَكُمْ مِنَ الْحَقِّ يُخْرِجُونَ
الرُّسُولَ وَإِيَّاكُمْ أَن تَتَّخِذُوا بِاللَّهِ
رِيْبًا إِنَّ كُنتُمْ خَرَجْتُمْ جِهَادًا
فِي سَبِيلِي وَأَبْتَعَاءَ مَرْضَاتِي تُسِرُّونَ
إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَأَنَا أَعْلَمُ بِمَا
أَخْفَيْتُمْ وَمَا أَعْلَنْتُمْ وَمَن يَفْعَلْهُ
مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءً
السَّبِيلِ ﴿١﴾

إِن يَتَّفِقُوا كُفْرًا كُفْرًا
وَيَسْطُرُوا إِلَيْكُمْ آيَاتِهِمْ
وَالسِّنْتَهُم بِالسُّوءِ وَوَدُّوا لَوْ
تَكْفُرُونَ ﴿٢﴾

لَن نَّغْفِرَ لَكُمْ أَرْحَامَكُمْ وَلَا
أُولَادَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَفْصِلُ
بَيْنَكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ
بَصِيرٌ ﴿٣﴾

4. Яқинан барои шумо дар [зиндагии] Иброҳим ва касоне, ки бо ӯ буданд, сармашқи хубе вучуд дорад; он гоҳ ки ба қавми худ гуфтанд: «Мо аз шумо ва аз он чи ғайр аз Аллоҳ таоло мепарастед, безорем; ба шумо кофир шудаем ва миёни мо ва шумо душманӣ ва кинаи ҳамешагӣ падид омадааст, то вақте ки ба Аллоҳи ягона имон оваред», магар он сухани Иброҳим, ки ба падараш [Озар] гуфт: «Ман бароят омурзиш талаб мекунам ва дар баробари Аллоҳ таоло барои ту ихтиёри чизеро надорам». Парвардигоро, бар Ту таваккал кардем ва ба сӯи Ту рӯй овардем ва бозгашт [-и ҳама] ба сӯи Туст.

5. Парвардигоро, моро дастхуши [фитнаи] кофирон қарор мадеҳ ва моро биёмурз эй Парвардигори мо; ҳамоно Ту пирӯзманди ҳақимӣ»

6. Мусалламан барои шумо дар [зиндагии] онҳо [Иброҳим ва ёронаш] сармашқи хубе аст, барои касоне, ки умед ба Аллоҳ таоло ва рӯзи қиёмат доранд; ва ҳар кас рӯйгардон шавад, [бидонад, ки] Аллоҳ таоло бениёзу сутуда аст

7. Чи басо Аллоҳ таоло миёни шумо ва касоне [аз мушрикин], ки бо онҳо душманӣ доштаед, [пайванди] дӯсти [ва муҳаббат] барқарор кунад; ва Аллоҳ таоло тавоност; ва Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст.

فَدَكَانَتْ لَكُمْ أَسْوَأَ حَسَنَةٍ فِي
إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا
لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرءُؤُا مِنْكُمْ وَمِمَّا
تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا
بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةُ
وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ
وَحَدِيثُهُ إِلَّا قَوْلَ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ
لَأَسْتَغْفِرَنَّ لَكَ وَمَا أَمْلِكُ لَكَ مِنَ
اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ رَبَّنَا عَلَيكَ تَوَكَّلْنَا
وَإِلَيْكَ أُنَبِّئُكَ وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ❶

رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِلَّذِينَ
كَفَرُوا وَاعْفُورْ لَنَا رَبَّنَا إِنَّكَ أَنْتَ
الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ❷

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِيهِمْ أَسْوَأَ حَسَنَةٍ
لِمَنْ كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ
وَمَنْ يَتَوَلَّ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ
الْحَمِيدُ ❸

*عَسَى اللَّهُ أَنْ يَجْعَلَ بَيْنَكُمْ
وَبَيْنَ الَّذِينَ عَادَيْتُمْ مِنْهُمْ مَوْدَّةً
وَاللَّهُ قَدِيرٌ وَاللَّهُ عَفُورٌ رَحِيمٌ ❹

8. Аллоҳ таоло шуморо аз некӣ кардан ва риояти адолат нисбат ба касоне, ки дар [амри] дин бо шумо наҷангидаанд ва шуморо аз диёртон берун накардаанд, наҳй намекунад. Бе гумон, Аллоҳ таоло адолатпешагонро дӯст медорад

9. [У] Танҳо шуморо аз дӯстӣ бо касоне наҳй мекунад, ки дар [амри] дин бо шумо ҷангидаанд ва шуморо аз диёртон берун кардаанд ва бар берун рондани шумо [ба дигарон] кумак кардаанд; ва ҳар кас бо онон дӯстӣ кунад, ононанд, ки ситамгоноранд.

10. Эй касоне, ки имон овардаед, ҳангоме ки занони муъмини муҳочир ба назди шумо меоянд, онҳоро биозмод; Аллоҳ таоло ба имонашон донотар аст. Пас, агар онҳоро [занони] муъмин ёфтед, эшонро ба сӯйи кофирон бознагардонед. На он занон бар эшон [кофирон] ҳалоланд ва на он [мардон] бар ин занони ҳалол; ва ҳар чи [шавҳарони кофир] харчи [ин занон] кардаанд, ба онҳо бидиҳед; ва бар шумо гуноҳе нест, ки пас аз он ки маҳрияҳояшонро пардохтед, бо онон издивоч кунед; ва ба [нигаҳ доштани пайванди заношӯй бо] занони кофир дил набандед; [ва чун занони шумо назди онон раванд, раҳояшон кунед] ва он чиро харч кардаед, [аз эшон] мутолиба кунед; ва [кофирон низ] он чиро харч кардаанд, мутолиба кунанд. Ин ҳукми Аллоҳ таоло аст, ки дар миёни шумо доварӣ мекунад; ва Аллоҳ таоло доноӣ ҳақим аст

لَا يَنْهَيْكُمْ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقْتُلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوكُمْ مِّنْ دِينِكُمْ أَنَّ تَبَرُّوهُمْ وَنُقِيسُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿٨﴾

إِنَّمَا يَنْهَيْكُمْ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ قَتَلُواكُمْ فِي الدِّينِ وَأَخْرَجُوكُمْ مِّنْ دِينِكُمْ وَظَهَرُوا عَلَىٰ إِخْرَاجِكُمْ أَن تَوَلَّوهُمْ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٩﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا جَاءَكُمْ الْمُؤْمِنَاتُ مَهْجِرَاتٍ فَامْتَحِنُوهُنَّ ۗ اللَّهُ أَعْلَمُ بِإِيمَانِهِنَّ ۗ فَإِنْ عَلِمْتُمُوهُنَّ مُؤْمِنَاتٍ فَلَا تَرْجِعُوهُنَّ إِلَى الْكُفَّارِ لَا هُنَّ حِلٌّ لَّهُمْ وَلَا هُمْ يَحِلُّونَ لَهُنَّ وَءَاثُوهُمْ مَا أَنفَقُوا وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ أَنْ تَنْكِحُوهُنَّ إِذَا ءَاتَيْتُمُوهُنَّ أَجُورَهُنَّ وَلَا تُمْسِكُوا بِعِصَمِ الْكُوفِرِ وَسَأَلُوا مَا أَنفَقْتُمْ وَلَيْسَ لَكُمْ أَن تَنْفِقُوا دَارِكُمْ ۗ حُكْمُ اللَّهِ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾

11. Агар яке аз ҳамсарони шумо ба сӯйи кофирон рафт, он гоҳ шумо [дар чанг бар онон пирӯз шудед ва] ба интиқом аз кофирон бархостед, пас, ба касоне, ки ҳамсаронашон [ба сӯйи куффор] рафтаанд, ҳаммонанди он чиро, ки харч кардаанд, [аз ғаноим] бипардозед; ва аз Аллоҳе, ки шумо ба Ӯ имон доред, парво кунед

12. Эй паёмбар, ҳангоме ки занони муъмин назди ту омаданд, то бо ту байъат кунанд, ки чизеро бо Аллоҳ таоло шарик насозанд ва дуздӣ накунанд ва муртакиби зино нашаванд ва фарзандони худро накушанд ва фарзандеро ба дурӯғ ба шавҳаронашон нисбат надиханд ва дар корҳои нек аз ту нофармонӣ накунанд, бо онон байъат кун ва аз Аллоҳ таоло барояшон омури бихоҳ. Бе гумон, Аллоҳ таоло омури худро ба мӯминон аст

13. Эй касоне, ки имон овардаед, бо қавме, ки Аллоҳ таоло бар онон хашм [-у ғазаб] гирифтааст, дӯстӣ накунед. Онҳо аз охират маъюсанд, ҳамон гуна ки кофирон аз гӯрхуфтагон [мурдагон] дар гӯристон дафншуда маъюсанд

وَأِنْ فَاتَكُمْ شَيْءٌ مِنْ أَرْوَاحِكُمْ
إِلَى الْكُفَّارِ فَعَاقِبْتُمْ فَتَاتُوا الَّذِينَ
ذَهَبَتْ أَرْوَاحُهُمْ مِثْلَ مَا أَنْفَقُوا
وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي أَنْتُمْ بِهِ
مُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾

يَأْتِيهَا النَّبِيُّ إِذَا جَاءَكَ الْمُؤْمِنَاتُ
يُبَايِعُنَكَ عَلَى أَنْ لَا يَشْرِكْنَ بِاللَّهِ
شَيْئًا وَلَا يَسْرِقْنَ وَلَا يَزْنِينَ وَلَا
يَقْتُلْنَ أَوْلَادَهُنَّ وَلَا يَأْتِينَ بِبُهْتَانٍ
يَفْتَرِيْنَهُ بَيْنَ أَيْدِيهِنَّ وَأَرْجُلِهِنَّ
وَلَا يَعْصِيَنَّكَ فِي مَعْرُوفٍ
فَبَايِعْنَهُنَّ وَأَسْتَعْفِرْ لَهُنَّ اللَّهُ إِنَّ
اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٢﴾

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَوَلَّوْا قَوْمًا
غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ قَدْ يَيْسُوا مِنْ
الْآخِرَةِ كَمَا يَبِيسُ الْكُفَّارُ مِنْ
أَصْحَابِ الْقُبُورِ ﴿١٣﴾

Сураи Саффи الصف

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Он чи дар осмонҳо ва он чи дар замин аст, тасбеҳи Аллоҳ таоло мегуянд ва ӯ пирӯзманди ҳақим аст
2. Эй касоне, ки имон овардаед, чаро чизеро мегуед, ки [ба он] амал намекунед?
3. Назди Аллоҳ таоло саҳт нописанд [ва мучиби хашм] аст, ки чизеро бигӯед, ки [ба он] амал намекунед.
4. Бе гумон, Аллоҳ таоло касонеро, ки чун бинои оҳанин саф баста [ва] дар роҳи ӯ пайкор мекунад, дӯст медорад
5. Ва [эй паёмбар, ба ёд овар] ҳангомеро, ки Мӯсо ба қавмаш гуфт: «Эй қавми ман, чаро маро озор [ва азият] мерасонед, дар ҳоле ки медонед, бе гумон, ман фиристодаи Аллоҳ таоло ба сӯи шумо ҳастам?». Пас, чун онон [аз ҳақ] мунҳариф шуданд, Аллоҳ таоло дилҳояшонро мунҳариф сохт; ва Аллоҳ таоло қавми нофармонро ҳидоят намекунад.

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي

الْاَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١﴾

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا لِمَ تَقُوْلُوْنَ مَا

لَا تَفْعَلُوْنَ ﴿٢﴾

كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللّٰهِ اَنْ تَقُوْلُوْا مَا

لَا تَفْعَلُوْنَ ﴿٣﴾

اِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الَّذِيْنَ يُقْتَلُوْنَ فِي

سَبِيْلِهِۦ صَفًا كَاَنَّهُمْ يُتٰنٰنٍ

مَّرْضُوْصٍ ﴿٤﴾

وَإِذْ قَالَ مُوسٰى لِقَوْمِهِۦ يٰقَوْمِ لِمَ

تُوَدُّوْنِيْ وَقَدْ تَعْلَمُوْنَ اَنِّيْ رَسُوْلٌ

اللّٰهِ اِلَيْكُمْ فَلَمَّا زَاغُوْا اَزَاغَ اللّٰهُ

قُلُوْبَهُمْ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ

الْفٰسِقِيْنَ ﴿٥﴾

6. Ва [ёдовар бош] ҳангоме ки Исо писари Марям гуфт: «Эй Бани Исроил, бе гумон, ман фиристодаи Аллоҳ таоло ба сӯи шумо ҳастам. Он чи аз Таврот, ки пеш аз ман буда тасдиқ мекунам ва [низ] муждадиҳанда ба расуле ҳастам, ки баъд аз ман меояд ва номаш «Аҳмад» аст». Пас ҳангоме ки ӯ [Аҳмад] бо муъҷизаҳо [ва далоили равшан] ба сӯи онон омад, гуфтанд: «Ин қодуи ошқор аст».

وَأُذِ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ بَنِي إِسْرَائِيلَ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ يَأْتِي مِنْ بَعْدِي اسْمُهُ أَحْمَدٌ فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٦﴾

7. Чи касе ситамгортар аз он касе аст, ки бар Аллоҳ таоло дурӯғ бубандад, дар ҳоле ки ба [дини] ислом даъват мешавад? Ва Аллоҳ таоло гурӯҳи ситамгоронро ҳидоят намекунад.

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُوَ يُدْعَى إِلَى الْإِسْلَامِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٧﴾

8. Онҳо меҳоҳанд нури Аллоҳро бо даҳони худ хомӯш кунанд, вале Аллоҳ таоло комилкунандаи нури хеш аст; ҳарчанд кофирон хуш надошта бошанд.

يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكٰفِرُونَ ﴿٨﴾

9. Ӯст, ки паёмбарашро бо ҳидояту дини ҳақ фиристодааст, то онро бар ҳамаи адён пирӯз гардонад, ҳарчанд мушрикони нохушнуд бошанд.

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿٩﴾

10. Эй касоне, ки имон овардаед, оё [меҳоҳед] шуморо ба тичорате роҳнамой кунам, ки шуморо аз азоби дарднок наҷот диҳад?

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ تَجْرَةٍ تُنَجِّيكُمْ مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ ﴿١٠﴾

11. Ба Аллоҳ таоло ва паёмбараш имон биёваред ва бо амвол ва чонҳоятон дар роҳи Аллоҳ таоло чиҳод кунед. Агар бидонед, ин [кор] барои шумо беҳтар аст.

تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ
وَتَجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ ذَلِكَ
خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١١﴾

12. [Агар чунин кардед, Аллоҳ таоло] гуноҳонатонро мебахшад ва шуморо дар боғҳое [аз биҳишт] ворид мекунад, ки ҷўйборон аз зери [драхтони] он ҷорӣ аст ва дар хонаҳои покиза дар биҳишт ҷовидон [ҷой медиҳад]. Ин комёбии бузурге аст.

يَغْفِرُ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ
وَيُدْخِلَكُم جَنَّاتٍ تَجْرَى مِنْ
تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَمَسْكِنٍ طَيِّبَةٍ فِي
جَنَّاتٍ عَدْنٍ ذَلِكَ الْفَوْزُ
الْعَظِيمُ ﴿١٢﴾

13. Ва [неъматӣ] дигаре, ки онро дўст доред, [низ ба шумо иноят мефармояд, ки ҳамоно] ёрӣ аз сўйи Аллоҳ таоло ва пирўзии наздик аст; ва муъминонро [ба ин пирўзӣ] башорат деҳ.

وَأَخْرَجِي تُحُبُّونَهَا نَصْرٌ مِنَ اللَّهِ
وَفَتْحٌ قَرِيبٌ وَبَشِيرٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٣﴾

14. Эӣ касоне, ки имон овардаед, ёварони [дини] Аллоҳ таоло бошед; ҳамон гуна ки Исо – писари Марям – ба ҳавориюн гуфт: «Чи касоне ёварони ман [дар даъват] ба сўи Аллоҳ таоло ҳастанд?». Ҳавориюн гуфтанд: «Мо ёварони [дини] Аллоҳ таоло ҳастем». Пас, гурўҳе аз Бани Исроил имон оварданд ва гурўҳе кофир шуданд. Он гоҳ мо касонеро, ки имон оварда буданд, бар душманонашон неру [ва тавоноӣ] додем, ва саранҷом пирўз шуданд

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُوفُؤًا أَنْصَارًا
اللَّهُ كَمَا قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ
لِلْحَوَارِيِّتِنَ مَنْ أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ
قَالَ الْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ
فَقَامَتَ طَائِفَةٌ مِّنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ
وَكَفَرَتَ طَائِفَةٌ فَأَيَّدْنَا الَّذِينَ
ءَامَنُوا عَلَىٰ عَدُوِّهِمْ فَأَصْبَحُوا
ظَاهِرِينَ ﴿١٤﴾

Сураи Ҷумъа الجمعة

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Он чи дар осмонҳо ва он чи дар замин аст, тасбеҳи Аллоҳ таоло мегуянд; [Аллоҳ таоло] ки фармонраво, муназзаҳ [ва] пирӯзманду ҳақим аст

2. Ўст, ки аз миёни бесаводон паёмбаре аз миёни худашон барангехт, ки оятҳояшро бар онҳо бихонад ва эшонро пок гардонад ва ба онон Китоб [Қуръон] ва ҳақмат биёмӯзад; агарчи пеш аз ин дар гумроҳии ошкор буданд

3. Ва [ин паёмбар] бар гурӯҳи дигаре аз онон [низ мабъус шудааст], ки ҳанӯз ба онҳо [наслҳои пешин] напайвастанд; ва Ў шикастнопазири ҳақим аст

4. Ин фазли Аллоҳ таоло аст, ки онро ба ҳар кас, ки бихоҳад, мебахшад; ва Аллоҳ таоло дорои фазли азим аст

5. Масали касоне, ки [амал ба] Таврот ба онон тақриф шуд, вале онро [чунончи бояду шояд] риоя накарданд, ҳамчун харест, ки китобҳоеро ҳамл мекунад [аммо аз он чизе намефаҳмад]. Чи бад аст масали гурӯҳе, ки оёти илоҳиро тақзиб карданд! Ва Аллоҳ таоло гурӯҳи ситамгоронро ҳидоят намекунад

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ①

هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيَّةِنَ رُسُلًا مِنْهُمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ②

وَأَخْرَجْنَا مِنْهُمْ لَمَنَّا يَلْحَقُوا بِهِمْ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ③

ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ④

مَثَلُ الَّذِينَ حُمِّلُوا التَّوْرَةَ ثُمَّ لَمْ يَحْمِلُوهَا كَمَثَلِ الْحِمَارِ يَحْمِلُ أَسْفَارًا بِئْسَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا اللَّهُ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ⑤

6. Бигӯ: «Эй яҳудиён, агар гумон доред, ки [танҳо] шумо дӯстони Аллоҳ таоло ҳастед, на мардуми дигар, пас, агар рост мегӯед, орзуи марг кунед»

قُلْ يٰٓأَيُّهَا الَّذِيْنَ هَادُوا اِنْ رَزَعْتُمْ اَنْكُمُ اَوْلِيَاءُ لِلّٰهِ مِنْ دُوْنِ النَّاسِ فَتَمَنّوْا الْمَوْتَ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿٦﴾

7. Вале онҳо ба хотири он чи аз пеш фиристодаанд, ҳаргиз он орзуро нахоҳанд кард; ва Аллоҳ таоло [аз ҳоли] ситамгорон огоҳ аст

وَلَا يَتَمَنَّوْنَہٗۤ اَبَدًا بِمَا قَدَّمَتْ اَيْدِيہُمْۗ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ بِالظّٰلِمِيْنَ ﴿٧﴾

8. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Он марге, ки аз он фирор мекунед, яқинан, ба шумо хоҳад расид, сипас ба сӯи [Аллоҳ таоло он] донои ғайб ва ошкор бозгардонда мешавед; он гоҳ шуморо аз он чи анҷом медодед, огоҳ месозад»

قُلْ اِنَّ الْمَوْتَ الَّذِي تَفِرُوْنَ مِنْہٗ فَاِنَّہٗ مُلْقِيْكُمْ ثُمَّ تُرَدُّوْنَ اِلٰی عَلِيْمِ الْغَيْبِ وَالشَّہَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ﴿٨﴾

9. Эй касоне, ки имон овардаед, ҳангоме ки дар рӯзи ҷумъа барои намоз азон гуфта шавад, ба сӯи [намозу] зикри Аллоҳ таоло бишитобед ва хариду фурӯшро раҳо кунед. Агар бидонед, ин барои шумо беҳтар аст

يٰٓأَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا اِذَا نُودِيَ لِلصَّلٰوةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا اِلٰی ذِكْرِ اللّٰهِ وَذَرُوْا الْبَيْعَ ذٰلِكُمْ حٰزِرٌ لَّكُمْ اِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ ﴿٩﴾

10. Пас, ҳангоме ки намоз поён ёфт, [барои касби ризку рӯзӣ] дар замин пароканда шавед ва аз фазли Аллоҳ таоло талаб кунед; ва Аллоҳро бисёр ёд кунед, то растагор шавед

فَاِذَا قُضِيَتْ الصَّلٰوةُ فَانْتَبِرُوْا فِي الْاَرْضِ وَابْتَغُوْا مِنْ فَضْلِ اللّٰهِ وَاذْكُرُوْا اللّٰهَ كَثِيْرًا لَّعَلَّكُمْ تُفْلِحُوْنَ ﴿١٠﴾

11. [Эй Паёмбар, бархе аз ин мардум] Ҳангоме ки тичорат ё саргармие бубинанд, [аз атрофи ту] ба сӯи он пароканда мешаванд ва туро истода [бар минбар] раҳо мекунанд. Бигӯ: «Он чи дар назди Аллоҳ таоло аст, беҳтар аз саргармӣ ва тичорат аст; ва Аллоҳ таоло беҳтарин рӯзидиҳанда аст»

وَإِذَا رَأَوْا تِجَارَةً أَوْ لَهْوًا انفَضُّوا
إِلَيْهَا وَتَرَكُوكَ قَائِمًا قُلْ مَا عِنْدَ
اللَّهِ خَيْرٌ مِّنَ اللَّهْوِ وَمِنَ التِّجَارَةِ
وَاللَّهُ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿١١﴾

Сураи Мунофиқун المنافقون

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Ҳангоме ки мунофиқон назди ту оянд, [савганд меҳӯранд ва] мегӯянд: «Мо гувоҳӣ медиҳем, ки, яқинан, ту фиристодаи Аллоҳ таоло ҳастӣ»; ва Аллоҳ таоло медонад, ки бе гумон, ту фиристодаи ӯ ҳастӣ ва Аллоҳ таоло гувоҳӣ медиҳад, ки мунофиқон, яқинан, дурӯғӯ ҳастанд

2. Онҳо савгандҳои худро сипар қарор доданд, пас, [мардумро] аз роҳи Аллоҳ таоло боздоштанд. Ростӣ, ки онон чи бад мекунанд!

3. Ин бад-он хотир аст, ки онҳо имон оварданд, сипас кофир шуданд, онҳо бар дилхояшон муҳр ниҳода шуда, пас, дарнамеёбанд

4. Ва ҳангоме ки онҳоро бубинӣ, қисм [ва чехра]-ашон туро ба шигифт оварад ва агар [сухан] гӯянд, [ба хоҳири фасоҳати каломашон] ба суханонашон гӯш медиҳӣ. Гӯё, онҳо чӯбҳои тақядода ба деворанд, ҳар бонгеро алайҳи худ мепиндоранд. Онон душман [-и ҳақиқӣ] ҳастанд; пас, аз онон бар ҳазар бош. Аллоҳ таоло онҳоро бикушад! Чи гуна [аз ҳақ] мунҳариф мешаванд?

إِذَا جَاءَكَ الْمُنَافِقُونَ قَالُوا نَشْهَدُ
إِنَّكَ لَرَسُولُ اللَّهِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّكَ
لَرَسُولُهُ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ
لَكَاذِبُونَ ﴿١﴾

أَتَّخَذُوا أَيْمَانَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوا عَن
سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ ﴿٢﴾

ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ ءَامَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا
فَطَبَعَ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهَمْ لَا
يَفْقَهُونَ ﴿٣﴾

*وَإِذَا رَأَيْتَهُمْ تُعْجِبُكَ أَجْسَامُهُمْ
وَإِنْ يَقُولُوا تَسْمَعُ لِقَوْلِهِمْ كَأَنَّهُمْ
خُشْبٌ مُّسْنَدَةٌ يَحْسَبُونَ كُلَّ
صَيْحَةٍ عَلَيْهِمْ هُمُ الْعَدُوُّ
فَأَحْزَرَهُمْ قَتَلَهُمُ اللَّهُ أَنَّى
يُؤْفَكُونَ ﴿٤﴾

5. Ва ҳангоме ки ба онҳо гуфта шавад: «Биёед, то расулуллоҳ барои шумо омуриши бихоҳад», сарҳои худро такон медиҳанд ва онҳоро мебинӣ, ки [аз суханони ту] рӯйгардон мешаванд ва такаббур меварзанд

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا يَسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُولُ اللَّهِ لَوَّأُ رُءُوسَهُمْ وَرَأَيْتَهُمْ يَصُدُّونَ وَهُمْ مُسْتَكْبِرُونَ ﴿٥﴾

6. Барои онҳо яқсон аст, ки барояшон омуриши бихоҳӣ ё нахоҳӣ; Аллоҳ таоло ҳаргиз ононро намебахшад. Бе гумон, Аллоҳ таоло қавми нофармонро ҳидоят намекунад

سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أَسْتَغْفَرْتَ لَهُمْ أَمْ لَمْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ لَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٦﴾

7. Онҳо касоне ҳастанд, ки мегӯянд: «Ба онон, ки назди Расулуллоҳ ҳастанд, [чизе] инфоқ накунад, то [аз гирди ӯ] пароканда шаванд; ҳоло онки ганчинаҳои осмон ва замин аз они Аллоҳ таоло аст, вале мунофиқон дарнамеёбанд

هُمُ الَّذِينَ يَقُولُونَ لَا تُنْفِقُوا عَلَيَّ مَنْ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ حَتَّىٰ يَنْفَضُوا ۗ وَاللَّهُ خَزَائِنُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ وَلَكِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَا يَفْقَهُونَ ﴿٧﴾

8. Онҳо мегӯянд: «Агар ба Мадина бозгардем, яқинан соҳибони иззат фурумоягонро аз он ҷо берун мекунанд»; дар ҳоле ки иззат аз они Аллоҳ таоло ва фиристодаи ӯ ва муъминон аст; вале мунофиқон намедонанд

يَقُولُونَ لَيْنَ رَجَعْنَا إِلَى الْمَدِينَةِ لَيُخْرِجَنَّ الْأَعَزُّ مِنْهَا الْأَذَلَّ وَلِلَّهِ الْعِزَّةُ وَلِرَسُولِهِ وَلِلْمُؤْمِنِينَ ۗ وَلَكِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٨﴾

9. Эй касоне, ки имон овардаед, амволу фарзандонатон шуморо аз ёди Аллоҳ таоло ғофил накунад; ва ҳар кас, ки чунин кунад, онон зиёнкоранд

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْخَالِسُونَ ﴿٩﴾

10. Ва аз он чи ба шумо рӯзӣ додаем,
[дар роҳи Аллоҳ таоло] инфоқ кунед,
пеш аз он ки марг ба суроғи яке аз
шумо ояд ва бигӯяд: «Парвардигоро,
эй кош [марги] маро муддати каме ба
таъхир меандохтӣ, то [дар роҳи ту]
садақа диҳам ва аз накукорон бошам»

11. Ва[-ле] ҳар кас ачалаш фаро
расад, ҳаргиз Аллоҳ таоло [онро] ба
таъхир намеандозад, ва Аллоҳ таоло
аз он чи мекунад, огоҳ аст

وَأَنْفِقُوا مِنْ مَّا رَزَقْنَاكُمْ مِّن قَبْلِ
أَنْ يَأْتِيَّ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ فَيَقُولَ
رَبِّ لَوْلَا أَخَّرْتَنِي إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ
فَأَصَّدَقَ وَأَكُن مِّنَ
الصَّالِحِينَ ﴿٣٠﴾

وَلَنْ يُؤَخِّرَ اللَّهُ نَفْسًا إِذَا جَاءَ
أَجَلُهَا ۗ وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٣١﴾

Сураи Тағобун التغابن

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Он чи дар осмонҳо ва он чи дар замин аст, ҳама тасбеҳи Аллоҳ таоло меғоянд. Фармонравой аз они Ўст ва сипос [-у ситоиш низ] аз они Ўст ва Ў бар ҳама чиз тавоност

2. Ўст, ки шуморо офарид; пас, [гурӯҳе] аз шумо кофиранд ва [гурӯҳе] аз шумо муъмин ҳастанд; ва Аллоҳ таоло аз он чи мекунед, огоҳ аст

3. Осмонҳо ва заминро ба ҳақ офарид ва шуморо [дар раҳими модаронатон] шаклу сурат бахшид. Пас, шаклу сурататонро наку [ва зебо] гардонд, ва бозгашт [-и ҳама] ба сӯи Ўст

4. Он чиро, ки дар осмонҳо ва замин аст медонад ва он чиро пинҳон медоред ва он чиро ки ошкор мекунед, [низ] медонад; ва Аллоҳ таоло аз он чи дар синаҳост, огоҳ аст

5. Оё хабари касонеро, ки пеш аз ин кофир шуданд, ба шумо нарасидааст? Онҳо [таъми] кайфари кори худро чашиданд ва азоби дардноке хоҳанд дошт

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١﴾

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ فَمِنْكُمْ كَافِرٌ وَمِنْكُمْ مُؤْمِنٌ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢﴾

خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ صُوَرَكُمْ وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿٣﴾

يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُسْرُونَ وَمَا تُعْلِنُونَ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِدَاتِ الصُّدُورِ ﴿٤﴾

أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبُؤُا الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ فَذَاقُوا وَبَالَ أَمْرِهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٥﴾

6. Ин бад-он сабаб аст, ки паёмбаронашон бо муъчизот [ва далоили равшан] ба сӯи онон омаданд, пас, [онҳо аз рӯи такаббур] гуфтанд: «Оё башаре [монанди мо] мехоҳад ҳидоятамон кунад?». Он гоҳ кофир шуданд ва рӯй гардонданд ва Аллоҳ таоло [аз онон ва имонашон] бениёз буд; ва Аллоҳ таоло бениёзи сутуда аст

7. Касоне, ки кофир шуданд, гумон бурданд, ки ҳаргиз барангехта нахоҳанд шуд. Бигӯ: «Оре; ба Парвардигорам савганд, яқинан [ҳама] барангехта хоҳед шуд; он гоҳ аз он чи мекардед, ба шумо хабар хоҳанд дод ва ин [кор] бар Аллоҳ таоло осон аст»

8. Пас, ба Аллоҳ таоло ва Паёмбараш ва нуре, ки нозил кардаем, имон биёваред; ва Аллоҳ таоло аз он чи мекунад, огоҳ аст.

9. Рӯзе, ки ҳамаи шуморо [дар маҳшар] гирд меоварад. Он рӯз рӯзи зиёнкоре аст ва ҳар кас ба Аллоҳ таоло имон оварад ва қорҳои шоиста анҷом диҳад, гуноҳони ўро мебахшад ва ўро ба боғҳое [аз биҳишт] ворид мекунад, ки чӯйборҳо зери [дарахтони] он қорӣ аст; ҷовидона дар он мемонанд. Ин комёбии бузург аст.

10. Ва касоне, ки кофир шуданд ва оёти Моро такзиб карданд, онон аҳли оташ [-и дузах]-анд ва ҷовидона дар он мемонанд; ва чи бад [саранҷом ва] ҷойгоҳе аст!

ذَلِكَ بِأَنَّهُ كَانَتْ تَأْتِيهِمْ رُسُلُهُمْ
بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالُوا أَبَشَرٌ يَهْدُونَنَا
فَكَفَرُوا وَتَوَلَّوْا وَاسْتَعْيَى اللَّهُ
وَاللَّهُ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿٦﴾

رَزَمَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنْ لَنْ يُبْعَثُوا
قُلْ بَلَى وَرَبِّي لَتُبْعَثُنَّ ثُمَّ لَتُنَبَّؤُنَّ
بِمَا عَمِلْتُمْ وَذَلِكَ عَلَى اللَّهِ
يَسِيرٌ ﴿٧﴾

فَقَامُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَالنَّورِ
الَّذِي أَنْزَلْنَا وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ
خَبِيرٌ ﴿٨﴾

يَوْمَ يَجْمَعُكُمْ لِيَوْمِ الْجَمْعِ ذَلِكَ
يَوْمَ التَّغَابُنِ وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ
وَيَعْمَلْ صَالِحًا يُكْفِرْ عَنْهُ
سَيِّئَاتِهِ وَيُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرَى
مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا
أَبَدًا ذَلِكَ الْقَوْرُ الْعَظِيمُ ﴿٩﴾

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا
أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ خَالِدِينَ
فِيهَا وَبئسَ الْمَصِيرُ ﴿١٠﴾

11. Ҳеч мусибате [ба инсон] намерасад, магар ба ҳукм [-у фармони] Аллоҳ таоло; ва ҳар кас ба Аллоҳ таоло имон оварад, [Аллоҳ таоло] қалбашро ҳидоят мекунад; ва Аллоҳ таоло ба ҳама чиз доно аст.

12. Аз Аллоҳ таоло итоат кунед ва расулро [низ] итоат кунед. Пас, агар рӯй бигардонед, [бидонед, ки] фиристодаи Мо вазифае ҷуз иблогӣ ошкор надорад.

13. Аллоҳ таоло аст, ки ҳеч маъбуде [ба ҳақ] ҷуз Ӯ нест; пас муъминон бояд бар Аллоҳ таоло таваккал кунанд.

14. Эй касоне, ки имон овардаед, ба ростӣ, ки [баъзе] аз ҳамсаронатон ва фарзандонатон душманони шумо ҳастанд; пас, аз онҳо барҳазар бошед; ва агар афв кунед ва чашм бипӯшед ва бибахшед, бе гумон, Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст.

15. Ҷуз ин нест, ки амволу фарзандонатон василаи омурзиши [шумо] ҳастанд; ва Аллоҳ таоло аст, ки подоши бузург назди Ӯст.

16. Пас то он ҷо ки метавонед, аз Аллоҳ таоло парво кунед ва [ҳақро] бишнавед ва фармон баред ва инфоқ кунед, ки барои худи шумо беҳтар аст; ва касоне, ки аз бухлу ҳирси нафси хеш дар амон бимонанд, ононанд, ки растагоранд.

مَا أَصَابَ مِنْ مُصِيبَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ يَهْدِ قَلْبَهُ ۗ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١١﴾

وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ فَإِن تَوَلَّيْتُمْ فَإِنَّمَا عَلَى رَسُولِنَا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿١٢﴾

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٣﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِن مِّنْ أَرْزَاقٍ كُمْ وَأَوْلِدِكُمْ عَدُوًّا لَّكُمْ فَأَحْذَرُوهُمْ ۗ وَإِن تَعَفَوْا وَتَصَفَحُوا وَتَغْفِرُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٤﴾

إِنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ ۗ وَاللَّهُ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿١٥﴾

فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ وَأَسْمِعُوا وَأَطِيعُوا وَأَنْفِقُوا خَيْرًا لِّأَنْفُسِكُمْ ۗ وَمَنْ يُوقِ شُحَّ نَفْسِهِ ۗ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٦﴾

17. Агар ба Аллоҳ таоло қарзи наку диҳед, онро барои шумо афзун мекунад ва шуморо меомурзад; ва Аллоҳ таоло қадршиноси бурдбор аст.

18. [Ū] Донои ниҳону ошкор [ва] бузургу баландмартаба аст

إِنْ تُقْرِضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا
يُضَاعِفْهُ لَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ

شَكُورٌ حَلِيمٌ ﴿٧٧﴾

عَلِيمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَزِيزُ

الْحَكِيمُ ﴿٧٨﴾

Сураи Талоқ الطلاق

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Эй Паёмбар, ҳаргоҳ хостед занонро талоқ диҳед, пас, онҳоро дар замони [оғози] идда талоқ диҳед ва ҳисоби иддари нигаҳ доред ва аз Аллоҳ таоло, ки Парвардигори шумост, парво кунед. На шумо онҳоро аз хонаҳояшон берун кунед ва на онҳо берун раванд; магар он ки кори зишти ошкоре муртакиб шаванд; ва ин ҳудуди [аҳкоми] Аллоҳ таоло аст ва ҳар кас аз ҳудуди Аллоҳ таоло таҷовуз кунад, мусалламан, ба худ ситам кардааст. Ту намедонӣ, шояд Аллоҳ таоло пас аз он, вазъи тозае фароҳам оварад [ки ба сулҳу ошти мунҷар шавад]

2. Пас, чун [онҳоро талоқ додед ва] иддаашон ба сар расид, эшонро ба тарзи шоистае нигаҳ доред ё ба тарзи шоистае аз онҳо ҷудо шавед; ва ду марди одил аз худатонро гувоҳ бигиред ва шаҳодатро барои Аллоҳ таоло барпо доред. Ин [ҳукме аст], ки ҳар кас ба Аллоҳ таоло ва рӯзи қиёмат имон дорад, ба он панду андарз дода мешавад; ва ҳар кас, ки аз Аллоҳ таоло битарсад, роҳи наҷоте барои ӯ қарор медиҳад

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا طَلَقْتُمُ الْبَيِّنَاتِ
فَطَلَّقُوهُنَّ لِعَدَّتِهِنَّ وَأَحْصُوا الْعِدَّةَ
وَأْتَقُوا اللَّهَ رَبَّكُمْ لَا تُخْرِجُوهُنَّ
مِنْ بُيُوتِهِنَّ وَلَا يُخْرِجَنَّ إِلَّا أَنْ
يَأْتِيَنَّ بِفَحْشَةٍ مُّبِينَةٍ وَتِلْكَ
حُدُودُ اللَّهِ وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ
فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ لَا تَدْرِي لَعَلَّ
اللَّهُ يُحْدِثُ بَعْدَ ذَلِكَ أَمْرًا ﴿١﴾

فَإِذَا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ
بِمَعْرُوفٍ أَوْ فَارِقُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ
وَأَشْهِدُوا ذَوْيَ عَدْلِ مِنْكُمْ
وَأَقِيمُوا الشَّهَادَةَ لِلَّهِ ذَلِكَ
يُوعَظُ بِهِ مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ
وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ
لَهُ مَخْرَجًا ﴿٢﴾

3. Ва ўро аз ҷойе, ки гумон надорад, рӯзӣ медиҳад; ва ҳар кас бар Аллоҳ таоло таваккал кунад, пас, ҳамон ўро кофӣ аст. Бе гумон, Аллоҳ таоло фармони худро ба анҷом мерасонад. Мусалламан, Аллоҳ таоло барои ҳар чизе андозае қарор додааст.

4. Ва касоне аз занонатон, ки аз одати моҳона маъюс шудаанд, агар [ба бордории онон] шак кардед, иддаи онон се моҳ аст ва [низ] онҳо, ки ҳайз нашудаанд ва иддаи занони бордор ин аст, ки вазъи ҳамл кунанд ва ҳар кас аз Аллоҳ таоло битарсад қорашро барояш осон месозад

5. Ин фармони Аллоҳ таоло аст, ки бар шумо нозил кардааст; ва ҳар кас аз Аллоҳ таоло парво кунад, Аллоҳ таоло гуноҳояшро аз ӯ мезудояд [ва мебахшад] ва подоши ўро бузург мегардонад

وَيَرْزُقُهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ
وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ
إِنَّ اللَّهَ بَلِغُ أَمْرِهِ قَدْ جَعَلَ اللَّهُ
لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا ﴿٣﴾

وَأَلْتَمِسُ يَسِّنَ مِنَ الْمَحِيضِ مِنْ
بَسَائِكُمْ إِنْ أَرْتَبْتُمْ فَعِدَّتُهُنَّ ثَلَاثَةَ
أَشْهُرٍ وَالَّتِي لَمْ يَحْضَنْ وَأَوْلَتْ
الْأَحْمَالِ أَجَلُهُنَّ أَنْ يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ
وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مِنْ أَمْرِهِ
يُسْرًا ﴿٤﴾

ذَلِكَ أَمْرُ اللَّهِ أَنْزَلَهُ إِلَيْكُمْ وَمَنْ
يَتَّقِ اللَّهَ يَكْفِرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ
وَيُعْظِمْ لَهُ أَجْرًا ﴿٥﴾

6. Онон [занони муталлақа]-ро дар ҳадди тавони худ ҳар чо ки худатон сукунат доред, [ва дар тавонии шумост] сукунат диҳед ва ба онҳо зиён нарасонед, то [арсаро] бар онон танг кунед [ва пеш аз поёни идда маҷбур ба тарки манзил шаванд] ва агар бордор ҳастанд, нафақаи онҳоро бидиҳед, то вазъи ҳамл кунанд. Пас, агар [фарзандатонро] барои шумо шир медиҳанд, муздашонро бипардозед ва [ин корро] ба неки ва бо машварати ҳамдигар анҷом диҳед; ва агар ба тавофуқ нарасидед, пас зани дигаре [ба дархости шавҳар] ўро шир диҳад

7. Онон, ки доро [ва сарватманд] ҳастанд, бояд аз дорой [ва сарвати] худ инфоқ кунанд ва касе, ки тангдаст аст, бояд аз он чи ки Аллоҳ таоло ба ў дода инфоқ кунад. Аллоҳ таоло ҳеч касро чуз ба он андоза, ки ба ў [тавон] додааст, мукаллаф намекунад. Аллоҳ таоло ба зудӣ баъд аз саҳтӣ [ва тангдастӣ] осонӣ [ва кушоиш] қарор медиҳад

8. Чи бисёр [аҳолии] шаҳрҳо, ки аз фармони Парвардигорашон ва [фармони] паёмбаронаш сарпечӣ карданд; пас, Мо ба шиддат аз онҳо ҳисоб кашидем ва ба азобе саҳт [ва саҳмноқ] азобашон кардем.

9. Пас онон кайфари кори худро чашиданд ва саранҷоми корашон зиён буд.

أَسْكِنُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ سَكَنْتُمْ مِّنْ
وُجْدِكُمْ وَلَا تُضَارُّوهُنَّ لِنُضَيْتِي
عَلَيْهِنَّ وَإِنْ كُنَّ أَوْلَاتٍ حَمَلٍ
فَأَنْفِقُوا عَلَيْهِنَّ حَتَّىٰ يَضَعْنَ
حَمْلَهُنَّ فَإِنْ أَرْضَعْنَ لَكُمْ
فَأْتُوهُنَّ أَجُورَهُنَّ وَأْتَمِرُوا
بَيْنَكُمْ بِمَعْرُوفٍ وَإِن تَعَاَسَرْتُم
فَسْتَرْضِعُ لَهُنَّ آخَرَ ۖ ﴿٦﴾

لِيُنْفِقَ ذُو سَعَةٍ مِّن سَعَتِهِ ۖ وَمَنْ
قَدَّرَ عَلَيْهِ رِزْقَهُ فَلْيُنْفِقْ مِمَّا
ءَاتَاهُ اللَّهُ لَا يَكْفِ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا
مَا ءَاتَاهَا سَيَجْعَلُ اللَّهُ بَعْدَ عُسْرٍ
يُسْرًا ﴿٧﴾

وَكَايُنَ مِنْ قَرْيَةٍ عَثَتْ عَنِ أَمْرِ
رَبِّهَا وَرُسُلِهِ فَحَاسَبْنَاهَا حِسَابًا
شَدِيدًا وَعَذَّبْنَاهَا عَذَابًا نُّكَرًا ﴿٨﴾

فَدَاقَتْ وَبَالَ أَمْرِهَا وَكَانَ عَاقِبَةُ
أَمْرِهَا خُسْرًا ﴿٩﴾

10. Аллоҳ таоло азоби сахте барояшон муҳайё кардааст. Пас, эй хирадмандоне, ки имон овардаед, аз Аллоҳ таоло парво кунед. Ҳамоно Аллоҳ таоло зикр [Қуръон]-ро ба сӯйи шумо нозил кардааст

11. [Ва низ] Паёмбаре [фиристода], ки оёти равшани Аллоҳро бар шумо меҳонад, то касонеро, ки имон оварда ва корҳои шоиста анҷом додаанд, аз ториқиҳо ба сӯйи нур берун оварад; ва ҳар кас ба Аллоҳ таоло имон оварад ва кори шоиста анҷом диҳад, [Аллоҳ таоло] ӯро ба боғҳое [аз биҳишт] ворид мекунад, ки аз зери [дарахтони] он чӯйборҳо чорӣ аст; ҷовидона дар он бимонанд. Ба ростӣ, Аллоҳ таоло ризку рӯзиашро наку гардонидааст

12. Аллоҳ таоло аст, ки ҳафт осмонро офарид ва аз замин [низ] ҳаммонанди онҳоро [офарид] ва фармони [Аллоҳ таоло] пайваста дар миёни онҳо нозил мешавад, то бидонед, ки Аллоҳ таоло бар ҳар чиз тавоност ва ин ки илми Аллоҳ таоло бар ҳама чиз ихота дорад

أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا فَاتَّقُوا اللَّهَ يَأْتِ الْبُزْجَ الَّذِينَ آمَنُوا
قَدْ أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكُمْ ذِكْرًا ﴿١٠﴾

رَسُولًا يَتْلُو عَلَيْكُمْ آيَاتِ اللَّهِ
مُبَيِّنَاتٍ لِيُخْرِجَ الَّذِينَ آمَنُوا
وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنَ الظُّلُمَاتِ
إِلَى النُّورِ وَمَنْ يُؤْمِن بِاللَّهِ وَيَعْمَلْ
صَالِحًا يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ
تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا
قَدْ أَحْسَنَ اللَّهُ لَهُ رِزْقًا ﴿١١﴾

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ
وَمِنَ الْأَرْضِ مِثْلَهُنَّ يَتَنَزَّلُ الْأَمْرُ
بَيْنَهُنَّ لِتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ
شَيْءٍ قَدِيرٌ وَأَنَّ اللَّهَ قَدْ أَحَاطَ
بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا ﴿١٢﴾

Сураи Таҳрим التحريم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Эй Паёмбар, чаро чизеро, ки Аллоҳ таоло бар ту ҳалол кардааст, ба хотири хушнудии ҳамсаронат [бар худ] ҳаром мекуни? Ва [бидон, ки дар ҳама ҳол] Аллоҳ таоло омузандаи меҳрубон аст.

2. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло шикасти савгандхоятонро [бо додани каффора] бар шумо раво доштааст; ва Аллоҳ таоло дӯстдори шумост ва ӯ донои ҳаким аст.

3. Ва ҳангоме ки Паёмбар ба баъзе аз ҳамсаронаш суханонеро ба роз гуфт, пас, чун [он ҳамсар] онро [ба дигаре] хабар дод ва Аллоҳ таоло ӯ [Паёмбар]-ро бар он огоҳ кард, қисмате аз онро барои ӯ баён кард ва аз қисмате [дигар] худдорӣ намуд. Пас, ҳангоме ки [паёмбар] ӯро аз он хабар дод, [он зан] гуфт: «Чи касе инро ба ту хабар додааст?». [Паёмбар] Гуфт: «[Аллоҳи] донои огоҳ маро хабар додааст»

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ لِمَ تُحَرِّمُ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكَ تَبَتَّغَى مَرَضَاتٍ أَوْ زَوَاجًا وَاللَّهُ عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١﴾

قَدْ فَرَضَ اللَّهُ لَكُمْ مَحَلَّةً
أَيْمَانِكُمْ وَاللَّهُ مَوْلَاكُمْ وَهُوَ
الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٢﴾

وَإِذْ أَسْرَ النَّبِيُّ إِلَىٰ بَعْضِ أَزْوَاجِهِ
حَدِيثًا فَلَمَّا نَبَّأَتْ بِهِهُ وَأَظْهَرَهُ
اللَّهُ عَلَيْهِ عَرَفَ بَعْضَهُ وَأَعْرَضَ
عَنْ بَعْضٍ فَلَمَّا نَبَّأَهَا بِهِ قَالَتْ
مَنْ أَنْبَأَكَ هَذَا قَالَ نَبَّأَنِيَ الْعَلِيمُ
الْخَبِيرُ ﴿٣﴾

4. [Эй ҳамсарони паёмбар] агар шумо ду нафар ба даргоҳи Аллоҳ таоло тавба кунед [ба суди шумост]; бе гумон, дилҳоятон [аз ҳақ] мунҳариф гаштааст ва агар шумо ду нафар бар алайҳи ӯ ҳамдаст [муттафиқ] шавед, [бидонед] ки Аллоҳ таоло дӯсту ёвари ӯст ва [низ] Ҷабраил ва мардумони шоиста – аз муъминону фариштагон – [низ] баъд аз он пуштибон [мададгори ӯ] ҳастанд

5. Чи басо агар шуморо талоқ диҳад, Парвардигораш ҳамсароне беҳтар аз шумо барояш ҷойгузин кунад, [ки] дӯшизагон ё занони мусулмон, муъмин, фармонбардор, тавбакор, ибодатгар [ва] рӯзадор бошанд

6. Эй касоне, ки имон овардаед, худ ва хонаводаатонро аз оташе, ки ҳезуми он мардуми санғост ниғаҳ доред; [оташе, ки] бар он фариштагони хашиш ва саҳтгир [гуморида шудаанд], ки ҳаргиз аз Аллоҳ таоло дар [мавриди] он чи ба онон фармон дода, нофармонӣ намекунанд ва ҳар чи фармон меёбанд, анҷом медиҳанд.

7. Эй касоне, ки кофир шудаед, имрӯз узрхоҳӣ накунед. Ҷуз ин нест, ки дар баробари он чи мекардед, ҷазо дода мешавед

إِنْ تَتُوبَا إِلَى اللَّهِ فَقَدْ صَغَتْ قُلُوبُكُمَا وَإِنْ تَظَاهَرَا عَلَيْهِ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ مَوْلَاهُ وَجِبْرِيلُ وَصَلِيحُ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمَلَكُ بَعْدَ ذَلِكَ ظَهِيرٌ ﴿٤﴾

عَسَى رَبُّهُ إِنْ طَلَّقَنَّ أَنْ يُبْدِلَهُ أَزْوَاجًا خَيْرًا مِنْكَ مُمْسِلَاتٍ مُؤْمِنَاتٍ قَلْبَتٍ تَتَّبِعْتِ عِبَادَتِ سَبَّحْتَ تَتَّبِعْتِ وَأَبْكَرًا ﴿٥﴾

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا قَوْلًا أَنفَسَكُم وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ عَلَيْهَا مَلَائِكَةٌ غِلَاظٌ شِدَادٌ لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ﴿٦﴾

يَأْتِيهَا الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَعْتَدِرُوا الْيَوْمَ إِنَّمَا تُجْرُونَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٧﴾

8. Эй касоне, ки имон овардаед, ба сӯйи Аллоҳ таоло тавба кунед, тавбае холисона. Умед аст Парвардигоратон гуноҳонатонро аз шумо бизудояд ва шуморо ба боғҳое [аз биҳишт] ворид кунад, ки чӯйборҳо аз зери [дарахтони] он ҷорӣ аст. Дар рӯзе ки Аллоҳ таоло паёмбар ва касонеро ки ҳамроҳи ӯ эмон овардаанд хор намекунад. Нурашон пешопеши онон ба самти росташон дар ҳаракат аст, мегӯянд: «Парвардигоро, нури моро ба тамоми [ва камол] бирасон ва моро биёмуруз. Бе гумон, Ту бар ҳар чиз тавоноӣ».

9. Эй Паёмбар, бо кофирону мунофиқон ҷиҳод кун ва бар онҳо саҳт бигир ва ҷойгоҳашон ҷаҳаннам аст; ва чи бад ҷойгоҳе аст!

10. Аллоҳ таоло барои касоне, ки кофир шудаанд, ҳамсари Нуҳ ва ҳамсари Лутро масал задааст, ки он ду дар никоҳи ду тан аз бандагони солеҳи Мо буданд, пас, ба он ду хиёнат карданд ва [он ду бандаи солеҳ] натавонистанд, чизе аз [азоби] Аллоҳро аз он ду [зан] дафъ кунанд ва [ба онҳо] гуфта шуд: «Ҳамроҳи воридшавандагони ба оташи [ҷаҳаннам шумо низ] ворид шавед»

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا تُوبُوْا اِلَى اللّٰهِ
تَوْبَةً نَّصُوْحًا عَسَىٰ رُبُّكُمْ اَنْ
يُّكَفِّرَ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ
وَيُدْخِلَكُمۡ جَنَّٰتٍ تَجْرٰى مِنْ
تَحْتِهَا اَنْهٰرٌ يَّوۡمَ لَا يَخۡزٰى اِلٰهُهُ
اَلنَّبٰى وَالَّذِيْنَ ءَامَنُوْا مَعَهُۥ نُورُهُمْ
يَسْعٰى بِيۡنَ اَيْدِيهِمْ وِبِأَيۡمِنِهِمْ
يَقُوْلُوْنَ رَبَّنَا اٰتِنَا لَنَا نُوْرًا وَاغۡفِرْ
لَنَا اِنَّكَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿٨﴾

يٰۤاَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكٰفِرَآءَ
وَالْمُنٰفِقِيۡنَ وَاَعۡظَمۡ عَلَيْهِمۡ
وَمَاۡوَلَهُمْ جَهَنَّمُ وَاِنَّهُمْ
اَلۡمٰصِيْرُوْنَ ﴿٩﴾

ضَرَبَ اللّٰهُ مَثَلًا لِّلَّذِيْنَ كَفَرُوْا
اِمْرَاَتٍ نُّوجٍ وَاِمْرَاَتٍ لُّوۡطٍ كَاَتَا
تَحْتَ عَبۡدِيۡنِ مِنْ عِبَادِنَا صٰلِحِيۡنَ
فَخَاتَمَتَاهُمَا فَلَمَّ يُغۡنِيَا عَنْهُمَا مِنْ
اَللّٰهِ شَيْۡئًا وَقِيْلَ اُدۡخِلَا النَّارَ مَعَ
الدّٰخِلِيۡنَ ﴿١٠﴾

11. Аллоҳ таоло барои касоне, ки имон овардаанд, ҳамсари Фиръавн [Осия]-ро масал задааст, ҳангоме ки гуфт: «Парвардигоро, хонае бароям назди худ дар биҳишт бисоз ва маро аз Фиръавн ва кирдораш наҷот бидеҳ ва маро аз қавми ситамгар раҳой бахш»

12. Ва [низ] Марям – духтари Имрон – ро [масал задааст], ки шармгоҳи хешро [поқ] ниғаҳ дошт, пас, Мо аз рӯҳи худ дар он дамидем ва [ӯ] калимоти Парвардигораш ва китобҳои ӯро тасдиқ кард ва аз фармонбардорон буд

وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِلَّذِينَ آمَنُوا
أَمْرَاتٍ فِرْعَوْنَ إِذْ قَالَتْ رَبِّ ابْنِ
لِي عِنْدَكَ بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ وَنَجِّنِي مِنَ
فِرْعَوْنَ وَعَمَلِهِ وَنَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ
الظَّالِمِينَ ﴿١١﴾

وَمَرْيَمَ ابْنَتْ عِمْرَانَ الَّتِي
أَحْصَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهِ مِنْ
رُوحِنَا وَصَدَقَتْ بِكَلِمَاتِ رَبِّهَا
وَكُنْتِ مِنَ الْقَانِتِينَ ﴿١٢﴾

Сураи Мулк الملك

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Пурбаракату бузургвор аст касе, ки фармонравоии ҷаҳони ҳастӣ ба дасти Уст ва Ё бар ҳар чиз тавоност

تَبَرَكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ وَهُوَ عَلَىٰ

كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١﴾

2. [Ҳамон] Касе, ки маргу зиндагири офарид, то шуморо биозмояд, ки кадом яке аз шумо накукортар аст; ва Ё пирӯзманду бахшанда аст

الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ

لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَهُوَ

الْعَزِيزُ الْغَفُورُ ﴿٢﴾

3. Он ки ҳафт осмонро бар фарози якдигар офарид. Дар офариниш [-и Аллоҳ таоло] ҳеҷ беназми ва халале намебинӣ. Бори дигар нигоҳ кун; оё нуқсе мебинӣ?

الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ طِبَاقًا مَّا

تَرَىٰ فِي خَلْقِ الرَّحْمَنِ مِن تَفَوُّتٍ

فَارْجِعِ الْبَصَرَ هَل تَرَىٰ مِن

فُطُورٍ ﴿٣﴾

4. Бори дигар [ба олами ҳастӣ] нигоҳ кун; [нуқсе нахоҳӣ дид ва] чашми ту, дар ҳоле ки хаста ва нотавон аст ба сӯйи ту бозмегардад

ثُمَّ ارْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ يَنْقَلِبْ

إِلَيْكَ الْبَصَرُ حَاسِمًا وَهُوَ

حَسِيرٌ ﴿٤﴾

5. Ба ростӣ, Мо осмони дунёро бо чароғҳо ороғем ва онҳоро барои рондани шаётин қарор додем ва барои онон азоби [оташи] сӯзон омода сохтем

وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ

وَجَعَلْنَاهَا رُجُومًا لِلشَّيَاطِينِ

وَأَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابَ السَّعِيرِ ﴿٥﴾

6. Ва барои касоне, ки ба Парвардигорашон кофир шуданд, азоби ҷаҳаннам аст; ва ҷӣ бад ҷойгоҳе аст!

وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ عَذَابُ

جَهَنَّمَ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿٦﴾

7. Ҳангоме ки дар он андохта шаванд,
аз он наърае [ваҳшатнок] мешунаванд,
дар ҳоле ки он мечӯшад

إِذَا أُلْقُوا فِيهَا سَمِعُوا لَهَا شَهيقًا
وَهِيَ تَفُورٌ ﴿٧﴾

8. Аз шиддати хашм наздик аст
[ҷаҳаннам] пора-пора шавад. Ҳар гоҳ
ки гурӯҳе дар он андохта мешаванд,
нигаҳбононаш аз онон мепурсанд: «Оё
бимдиҳандае ба суроғатон наомад?»

تَكَادُ تَمَيِّزُ مِنَ الْغَيْظِ كُلَّمَا أُلْقِيَ
فِيهَا فَوْجٌ سَأَلَهُمْ خَزَنَتُهَا أَلَمْ
يَأْتِكُمْ نَذِيرٌ ﴿٨﴾

9. Мегӯянд: «Бале; бимдиҳанда ба сӯи
мо омад, он гоҳ мо ўро такзиб кардем
ва гуфтем; «Ҳаргиз Аллоҳ таоло чизе
нозил накардааст. Шумо чуз дар
гумроҳии бузург нестед»

قَالُوا بَلَىٰ قَدْ جَاءَنَا نَذِيرٌ فَكَذَّبْنَا
وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ اللَّهُ مِن شَيْءٍ إِنْ
أَنْتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ كَبِيرٍ ﴿٩﴾

10. Ва [боз] мегӯянд: «Агар мо
мешунидем ё тааққул мекардем, дар
[зумраи] дузахиён набудем»

وَقَالُوا لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا
كُنَّا فِي أَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴿١٠﴾

11. Пас, онҳо ба гуноҳи худ эътироф
мекунанд. Пас, дурӣ [аз раҳмати
Аллоҳ таоло] баҳраи дузахиён бод!

فَاعْتَرَفُوا بِذَنبِهِمْ فَسُحِقًا
لِأَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴿١١﴾

12. Бе гумон, касоне, ки дар ниҳон аз
Парвардигорашон метарсанд, онон
омурзишу подоши бузурге доранд

إِنَّ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ
لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿١٢﴾

13. [Ҳоҳ] Гуфтори худро пинҳон доред
ё онро ошкор созед, [ба ҳар ҳол] Ў ба
он чӣ дар дилҳост, огоҳ аст

وَأَسِرُّوا قَوْلَكُمْ أَوِ اجْهَرُوا بِهِ
إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿١٣﴾

14. Оё касе, ки [ҳамаи мавҷудотро]
офаридааст, [ҳоли бандагонро]
намедонад? Дар ҳоле ки Ў борикбин
ва огоҳ аст

أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ
الْخَبِيرُ ﴿١٤﴾

15. Ў касе аст, ки заминро барои шумо ром гардонид, пас, дар ғуша ва канори он роҳ биравед ва аз рӯзи Ӯ бихӯред; ва бозгашт [-и ҳама] ба сӯи Ӯст

هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ
ذُلُولًا فَأَمْشُوا فِي مَنَاكِبِهَا وَكُلُوا
مِنْ رِزْقِهِ ۗ وَإِلَيْهِ النُّشُورُ ﴿١٥﴾

16. Оё худро аз [азоби] касе, ки дар осмон аст, дар амон медонед, ки [фармон диҳад] замин шуморо фуру барад ва ногаҳон ба ларзиш дарояд?

ءَأَمِنْتُمْ مَّن فِي السَّمَاءِ أَنْ يَخْسِفَ
بِكُفِّ الْأَرْضِ فَإِذَا هِيَ تَمُورُ ﴿١٦﴾

17. Ё худро аз касе, ки дар осмон аст, дар амон медонед, ки тӯфони сахте бар шумо фириштад? Пас, ба зудӣ хоҳед донист, ки ҳушдори Ман чи гуна аст!

أَمْ أَمِنْتُمْ مَّن فِي السَّمَاءِ أَنْ يُرْسِلَ
عَلَيْكُمْ حَاصِبًا ۗ فَسَتَعْلَمُونَ
كَيْفَ نَذِيرِ ﴿١٧﴾

18. Ҳамоно касоне, ки пеш аз онон буданд, [низ даъвати паёмбаронро] тақиб карданд; пас, [бингар, ки] уқубати Ман чи гуна буд!

وَلَقَدْ كَذَّبَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ
فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿١٨﴾

19. Оё ба парандагоне, ки бар фарози сарашон аст, нигоҳ накарданд, ки гоҳе болҳои худро мегушоянд ва гоҳе фуру мебаранд? Чуз [Аллохи] Раҳмон [касе] онҳоро [бар фарози осмон] нигоҳ намендорад; бе гумон, Ӯ ба ҳар чиз биност

أَوَلَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ فَوْقَهُمْ صَفَيْتٍ
وَيَقْبِضْنَ ۗ مَا يُمَسِّكُهُنَّ إِلَّا
الرَّحْمَنُ إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ بَصِيرٌ ﴿١٩﴾

20. Оё он касе, ки лашкари шумост, метавонад шуморо дар баробари Аллоҳ таоло ёрӣ диҳад? Кофирон чуз дар фиреб [ва ғурурашон] нестанд

أَمَّنْ هَذَا الَّذِي هُوَ جُنْدٌ لَّكُمْ
يَنْصُرُكُمْ مِّن دُونِ الرَّحْمَنِ ۗ إِنَّ
الْكَافِرُونَ إِلَّا فِي غُرُورٍ ﴿٢٠﴾

21. Ё он касе, ки шуморо рӯзӣ медиҳад, агар рӯзиашро боздорад, [чи касе метавонад ниёзи шуморо таъмин кунад?]. Вале онҳо дар саркашӣ ва фирор аз ҳақиқат лаҷочат меварзанд

أَمَّنْ هَذَا الَّذِي يَرْزُقُكُمْ إِنْ
أَمْسَكَ رِزْقَهُ ۗ بَل لَّجُوا فِي عُتُوٍ
وَنُفُورٍ ﴿٢١﴾

22. Оё касе, ки ба рӯ афтада [ва нагунсор] ҳаракат мекунад, ба ҳидоят наздиктар аст, ё он ки рости устувор бар роҳи рост гом бармедорад?

أَفَمَنْ يَمْشِي مُكِبًّا عَلَىٰ وَجْهِهِ
أَهْدَىٰ أَمَّنْ يَمْشِي سَوِيًّا عَلَىٰ
صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٢٢﴾

23. Бигӯ: «Ў касе аст, ки шуморо офарид ва бароятон гӯшу чашмон ва дил қарор дод; [аммо шумо] андаке сипосгузори мекунад»

قُلْ هُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ وَجَعَلَ
لَكُمْ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَالْأَفْئِدَةَ
قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿٢٣﴾

24. Бигӯ: «Ў касест шуморо дар замин пароканд ва ба сӯи Ў ҳашр мешавад»

قُلْ هُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ
وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٢٤﴾

25. Ва мегӯянд: «Агар рост мегӯед, ин ваъда [-и қиёмат] чи замоне аст?»

وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنْتُمْ
صَادِقِينَ ﴿٢٥﴾

26. Бигӯ: «Илм [-и қиёмат] танҳо назди Аллоҳ таоло аст ва ман фақат бимдиҳандаи ошкорам»

قُلْ إِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا
نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٢٦﴾

27. Пас, чун он [ваъда ва азоби илоҳӣ]-ро аз наздик бубинанд, чеҳраи касоне, ки кофир шудаанд, сиёҳу андӯҳгин мегардад ва [ба онон] гуфта мешавад: «Ин ҳамон чизе аст, ки дархост мекардед»

فَلَمَّا رَأَوْهُ زُلْفَةً سَيِّئَتْ وُجُوهُ
الَّذِينَ كَفَرُوا وَقِيلَ هَذَا الَّذِي
كُنْتُمْ بِهِ تَدْعُونَ ﴿٢٧﴾

28. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Ба ман хабар диҳед, агар Аллоҳ таоло маро ва касонеро, ки бо ман ҳастанд, нобуд кунад, ё бар мо раҳмат оварад, пас, кист, ки кофиронро аз азоби дарднок паноҳ диҳад?»

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِن أَهْلَكَنِ اللَّهُ وَمَنْ
مَعِيَ أَوْ رَحِمَنَا فَمَنْ يُجِيرُ الْكَافِرِينَ
مِنْ عَذَابِ الْيَوْمِ ﴿٢٨﴾

29. Бигӯ: «Ў [Аллоҳи] Раҳмон аст? ба Ў имон овардаем ва бар Ў таваккал кардаем, пас, [эй кофирон] ба зудӣ хоҳед донист, ки чи касе дар гумроҳии ошкор аст»

30. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Ба ман хабар диҳед, агар оби [ошомидани] шумо [дар замин] фуру равад, чи касе метавонад барои шумо оби равону гуворо] биёварад?»

قُلْ هُوَ الرَّحْمَنُ ءَامَنَّا بِهِ وَعَلَيْهِ
تَوَكَّلْنَا فَسَتَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ فِي
ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٢٩﴾

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَصْبَحَ مَاؤُكُمْ
غَوْرًا فَمَنْ يَأْتِيكُمْ بِمَاءٍ
مَّعِينٍ ﴿٣٠﴾

Сураи Қалам

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Нун. Савганд ба қалам ва он чи менависанд
2. Ки ту [эй паёмбар] ба неъмат [ва фазли] Парвардигорат девона нести
3. Ва барои ту подоше бепоён [дар пеш] аст
4. Ва яқинан ту ахлоқи бисёр наку ва волое дорӣ
5. Пас, ба зудӣ хоҳӣ дид ва онҳо [низ] хоҳанд дид,
6. ки кадом як аз шумо девона аст
7. Парвардигорат беҳтар медонад, чи касе аз роҳи ӯ гумроҳ гашта ва [низ] ӯ ба ҳидоятёфтагон донотар аст
8. Пас аз такзибкунандагон итоат мақун
9. Онҳо дӯст медоранд [ва меҳоҳанд], ки нармӣ [ва мадоро] кунӣ, то онон [низ] нармӣ [ва мадоро] кунанд
10. Ва аз ҳар фурумояе, ки бисёр савганд [-и дурӯғ] ёд мекунад, итоат мақун
11. [Он ки] Бисёр айбҷуст ва ба суханчинӣ омадушуд мекунад
12. Ва бисёр монеи кори хайр ва мутаҷовизу гунаҳгор аст

نَّ وَالْقَلَمِ وَمَا يَسْطُرُونَ ﴿١﴾

مَا أَنْتَ بِنِعْمَةِ رَبِّكَ بِمَجْنُونٍ ﴿٢﴾

وَإِنَّ لَكَ لَأَجْرًا غَيْرَ مَمْنُونٍ ﴿٣﴾

وَإِنَّكَ لَعَلَّ خُلْتِى عَظِيمٍ ﴿٤﴾

فَسَتُبْصِرُ وَيُبْصِرُونَ ﴿٥﴾

بِأَيِّكُمْ الْمَفْتُونُ ﴿٦﴾

إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ

سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿٧﴾

فَلَا تُطِيعِ الْمُكَذِّبِينَ ﴿٨﴾

وَدُّوا لَوْ تُدْهِنُ فَيُدْهِنُونَ ﴿٩﴾

وَلَا تُطِيعُ كُلَّ حَلَّافٍ مِّمِّينٍ ﴿١٠﴾

هَمَّازٍ مَّشَاءٍ بِنَمِيمٍ ﴿١١﴾

مَنَاعٍ لِّلْخَيْرِ مُعْتَدٍ أَثِيمٍ ﴿١٢﴾

13. Гузашта аз он, хашину бетабор ва бадном аст

عُتِبَ بَعْدَ ذَلِكَ رُنِيمٍ ﴿١٣﴾

14. Бад-он хотир, ки соҳиби молу фарзандони бисёр аст

أَنْ كَانَ ذَا مَالٍ وَبَنِينَ ﴿١٤﴾

15. Ҳангоме ки оёти Мо бар ӯ хонда шавад, мегӯяд: «[Инҳо] Афсонаҳои гузаштагон аст»

إِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِ آيَاتُنَا قَالَ أَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٥﴾

16. Ба зудӣ бар бинии ӯ доғ [-и нангу расвой] мениҳем

سَنَسِيحُهُ عَلَى الْخُرُطُومِ ﴿١٦﴾

17. Мо онҳоро озмоиш кардем, ҳамон гуна ки соҳибони боғро озмудем, ҳангоме ки савганд ёд карданд, ки субҳгоҳон [ки мустамадон набошанд] меваҳои боғро бичинанд

إِنَّا بَلَوْنَهُمْ كَمَا بَلَوْنَا أَصْحَابَ الْجَنَّةِ إِذْ أَقْسَمُوا لَيَصْرِمُنَّهَا مُصْبِحِينَ ﴿١٧﴾

18. Ва [-ле] «иншоаллоҳ» нагуфтанд

وَلَا يَسْتَتِنُونَ ﴿١٨﴾

19. Пас, азобе [фарогир] аз сӯйи Парвардигорат бар [боғи] онҳо фуруд омад, дар ҳоле ки ҳама дар хоб буданд

فَطَافَ عَلَيْهَا طَائِفٌ مِّن رَّبِّكَ وَهُمْ نَائِمُونَ ﴿١٩﴾

20. Пас, он боғ [-и сабзу хуррам пас аз оташсӯзӣ] ҳамчун шаби сиёҳ шуд

فَأَصْبَحَتْ كَالصَّرِيمِ ﴿٢٠﴾

21. Он гоҳ субҳгоҳон якдигарро нидо доданд

فَتَنَادَوْا مُصْبِحِينَ ﴿٢١﴾

22. Ки агар меҳоҳед, дарав кунед, ба сӯйи киштзор [ва боғ]-и хеш биравед

أَنْ أَعْدُوا عَلَىٰ حَرْثِكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِرِينَ ﴿٢٢﴾

23. Пас [ба сӯйи киштзор] ҳаракат карданд, дар ҳоле ки оҳиста бо ҳам мегуфтанд:

فَانظَرُوا لَهُمْ يَتَخَلَّفُونَ ﴿٢٣﴾

24. «[Мувоқиб бошед] Ки имрӯз ҳеч [ниёзманд ва] бенавое дар он [боғ] ворид нашавад!»

أَنْ لَا يَدْخُلَتْهَا الْيَوْمَ عَلَيْكُمْ
مَسْكِينٌ ﴿٢٤﴾

25. Ва субҳгоҳон бо тасмими чиддӣ бар ҷилавгирӣ [аз вуруди мустамадон ба самти боғ] берун шуданд

وَعَدُوا عَلَى حَرْدٍ قَدِيرِينَ ﴿٢٥﴾

26. Пас, ҳангоме ки он [боғ]-ро диданд, гуфтанд: «Яқинан мо [иштибоҳ омадаем ва] роҳро гум кардаем

فَلَمَّا رَأَوْهَا قَالُوا إِنَّا لَضَالُونَ ﴿٢٦﴾

27. балки ҳама чизро аз даст додаем

بَلْ نَحْنُ مُحْرَمُونَ ﴿٢٧﴾

28. Яке аз беҳтарин [ва хирадмандтарин]-и эшон гуфт: «Оё ба шумо нагуфтам, чаро [шукру] тасбеҳ [-и Аллоҳро] намегӯед?»

قَالَ أَوْسَطُهُمْ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ لَوْلَا
نُسَيْجُونَ ﴿٢٨﴾

29. Гуфтанд: «Парвардигори мо поку муназаҳ аст. Мусалламан, мо ситамгор будем»

قَالُوا سُبْحَانَ رَبِّنَا إِنَّا كُنَّا
ظَالِمِينَ ﴿٢٩﴾

30. Он гоҳ маломаткунон ба яқдигар рӯ оварданд

فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ
يَتَلَوَّمُونَ ﴿٣٠﴾

31. [ва] Гуфтанд: «Вой бар мо, ки туғёнгар [ва саркаш] будем!

قَالُوا يَوَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٣١﴾

32. Умедворем, ки Парвардигорамон [моро бибахшад ва] дар иваз чизе беҳтар аз он [боғ] ба мо диҳад, [чаро ки] бе гумон, мо ба сӯи Парвардигори худ рӯй овардаем»

عَسَى رَبُّنَا أَنْ يُبَدِّلَنَا خَيْرًا مِّنْهَا
إِنَّا إِلَى رَبِّنَا رَاغِبُونَ ﴿٣٢﴾

33. Азоби [Аллоҳ таоло дар дунё] чунин аст ва агар медонистанд, азоби охираат мусалламан бузургтар [-у бештар] аст.

كَذَلِكَ الْعَذَابُ وَالْعَذَابُ الْآخِرَةُ
أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٣٣﴾

34. Ба ростӣ, барои парҳезкорон назди Парвардигорашон боғҳои пурнеъмат аст

إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتٍ
التَّعِيمِ ﴿٢١﴾

35. Оё мо мусулмононро ҳамчун мучримон [ва гунаҳгорон] қарор медиҳем?

أَفَتَجْعَلُ الْمُسْلِمِينَ
كَالْمُجْرِمِينَ ﴿٢٢﴾

36. Шуморо чи шудааст? Чӣ гуна доварӣ мекунед?

مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿٢٣﴾

37. Оё шумо китобе [осмонӣ] доред, ки дар он фаромегиред?

أَمْ لَكُمْ كِتَابٌ فِيهِ تَدْرُسُونَ ﴿٢٤﴾

38. Ва [оё] он чиро интиҳоб мекунед, дар он [китоб] барои шумо [навишта шуда] аст?

إِنَّ لَكُمْ فِيهَا لَمَا تَخْتَارُونَ ﴿٢٥﴾

39. Ё ин ки бар [ухдаи] Мо аҳду паймони устуворе то рӯзи қиёмат доред, ки ҳар чиро ҳукм кунед, [ҳақ] барои шумо бошад?

أَمْ لَكُمْ أَيْمَانٌ عَلَيْنَا بَلِغَةٌ إِلَى
يَوْمِ الْقِيَامَةِ إِنَّ لَكُمْ لَمَا
تَحْكُمُونَ ﴿٢٦﴾

40. [Эй Паёмбар,] аз онҳо бипурс кадом як аз онон дар баробари ин [иддаоҳо] мутааҳҳид аст?

سَأَلُهُمْ أَنَّهُمْ بِذَلِكَ زَعِيمٌ ﴿٢٧﴾

41. Ва ё ин ки [маъбудон ва] шариконе доранд? Пас агар рост мегӯянд, бояд шарикон [ва маъбудони] хешро биёваранд

أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ فَلْيَأْتُوا بِشُرَكَائِهِمْ إِنْ
كَانُوا صَادِقِينَ ﴿٢٨﴾

42. Рӯзе, ки [соқ ошкор гардад ва] кор саҳту душвор шавад ва [мардум] ба саҳда фаро хонда мешаванд, вале [кофирон ва мунофиқон] наметавонанд [саҳда кунанд]

يَوْمَ يُكْشَفُ عَن سَاقٍ وَيُدْعَوْنَ
إِلَى السُّجُودِ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٢٩﴾

43. [Дар ҳоле ки] Дидагонашон [аз тарсу надомат] фуру афтода ва зиллату хорӣ вучудашонро фаро гирифтааст ва, яқинан, пеш аз ин [дар дунё] дар ҳоле ки тандуруст буданд, ба сачда фаро хонда мешуданд

خَدِيعَةً أَبْصَرُهُمْ تَرَهَقُهُمْ ذَلَّةٌ
وَقَدْ كَانُوا يُدْعَوْنَ إِلَى السُّجُودِ
وَهُمْ سَلِيمُونَ ﴿٤٣﴾

44. Пас, [эй Паёмбар] Маро бо он касе, ки ин сухан [Қуръон]-ро такзиб мекунад, вогузор. Мо ононро андак-андак [ва] ба гунае ки дарнаёбанд [ва аз ҷое ки мутаваҷҷеҳ нагарданд], ба сӯйи азоб хоҷем кашонд

فَدَرْنِي وَمَنْ يُكَذِّبُ بِهَذَا
الْحَدِيثِ سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِنْ حَيْثُ
لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٤﴾

45. Ва ба онон муҳлат медиҳам. Ба ростӣ, ки тадбири Ман устувор [ва ҳисобшуда] аст

وَأْمَلِي لَهُمْ إِن كِيدِي مِنِّي ﴿٤٥﴾

46. [Эй Паёмбар] Магар ту аз эшон музде дархост мекуни, ки [аз адои он дар ранҷанд ва] бар эшон сангин аст?

أَمْ تَسْأَلُهُمْ أَجْرًا فَهُمْ مِّن مَّعْرِهِ
مُنْقَلُونَ ﴿٤٦﴾

47. Ё [асрори] ғайб назди онҳост ва онон [он чиро мегуянд, аз рӯи он] менависанд

أَمْ عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ
يَكْتُمُونَ ﴿٤٧﴾

48. Пас, [эй паёмбар] барои фармон [ва ҳукми] Парвардигорат сабр кун ва монанди соҳиби моҳӣ [Юнус] мабош, ки бо диле шармсор аз хашму андӯх [Аллохро] нидо дод.

فَأَصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تَكُنْ
كَصَاحِبِ الْحُوتِ إِذْ نَادَى وَهُوَ
مَكْتُومٌ ﴿٤٨﴾

49. Агар неъмат [-у раҳмате] аз сӯи Парвардигораш ба ёрии ӯ наомада буд, яқинан, дар ҳоле ки накӯҳида буд, [аз шиками моҳӣ] ба сахрои хушкида берун афканда мешуд

لَوْلَا أَن تَدَارَكُهُ نِعْمَةٌ مِّن رَّبِّهِ
لَنَبَذَ بِالْعُرَاءِ وَهُوَ مَذْمُومٌ ﴿٤٩﴾

50. Пас, Парвардигораш ӯро баргузид ва аз солеҳон қарор дод

فَأَجْتَبَاهُ رَبُّهُ فَجَعَلَهُ
مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٥٠﴾

51. Ва [эй паёмбар] наздик аст онон, ки кофир шуданд, ҳангоме ки оёти Қуръонро мешунаванд, туро чашмзаҳм зананд ва [ба хотири хашму ҳасадашон] мегӯянд: «Ҳатман, ӯ девона аст»

52. Дар ҳоле ки ин [Қуръон] чуз панде барои ҷаҳониён нест.

وَإِنْ يَكَادُ الَّذِينَ كَفَرُوا
لَيُزْلِقُونَكَ بِأَبْصَرِهِمْ لَمَّا سَمِعُوا
الذِّكْرَ وَيَقُولُونَ إِنَّهُ لَمَجْنُونٌ ﴿٥١﴾

وَمَا هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ﴿٥٢﴾

الحاقة سورة

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Ang Magkakatotoo.

① الْحَاقَّةُ

2. Ano ang Magkakatotoo?

② مَا الْحَاقَّةُ

3. Ano ang nagpabatid sa iyo kung ano ang Magkakatotoo?

③ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْحَاقَّةُ

4. Nagpasinungaling ang [liping] Thamūd at ang [liping] `Ād sa Tagadagok.

④ كَذَّبَتْ ثَمُودُ وَعَادٌ بِالْقَارِعَةِ

5. Kaya tungkol naman sa [liping] Thamūd, ipinahamak sila sa pamamagitan ng labis-labis [na sigaw].

⑤ فَأَمَّا ثَمُودُ فَأَهْلِكُوا بِالطَّاغِيَةِ

6. Tungkol naman sa [liping] `Ād, ipinahamak sila sa pamamagitan ng isang hanging malamig na nangangalit.

⑥ وَأَمَّا عَادٌ فَأَهْلِكُوا بِرِيحِ صَرَصٍ

⑦ غَاتِيَةٍ

7. Nagpataw Siya nito sa kanila ng pitong gabi at walong araw na magkakasunod, kaya makakikita ka sa mga tao roon na mga nakabuwal na para bang sila ay mga tuod ng punong datiles na hungkag.

⑧ سَخَّرَهَا عَلَيْهِمْ سَبْعَ لَيَالٍ وَتَمَنِيَةً

⑨ أَيَّامٍ حُسُومًا فَتَرَى الْقَوْمَ فِيهَا

⑩ صَرَعَى كَأَنَّهُمْ أَعْجَازُ نَخْلٍ

⑪ خَاوِيَةٍ

8. Kaya nakakikita ka ba para sa kanila ng anumang natitira?

⑫ فَهَلْ تَرَى لَهُم مِّن بَاقِيَةٍ

9. Naghatid si Paraon, ang bago niya, at ang [mga naninirahan sa] mga pinagtauban ng mali

⑬ وَجَاءَ فِرْعَوْنُ وَمَنْ قَبْلَهُ

⑭ وَالْمُؤْتَفِكِثَ بِالْحَاطِئَةِ

10. sapagkat sumuway sila sa sugo ng Panginoon nila, kaya dumaklot Siya sa kanila sa isang pagdaklot na lumulubha.

فَعَصَوْا رَسُولَ رَبِّهِمْ فَأَخَذَهُمْ
أَخْذَةً رَابِيَةً ﴿١٠﴾

11. Tunay na Kami, noong umapaw ang tubig, ay nagdala sa inyo sa nagpapatianod [na daong]

إِنَّا لَمَّا طَعَا الْمَاءُ حَمَلْنَاكُمْ فِي
الْجَارِيَةِ ﴿١١﴾

12. upang gumawa Kami nito para sa inyo bilang pagpapaalaala at magkamalay rito ang isang taingang nagkakamalay.

لِنَجْعَلَهَا لَكُمْ تَذْكَرَةً وَنَعِيهَا أُذُنً
وَاعِيَةً ﴿١٢﴾

13. Kaya kapag umihip sa tambuli nang nag-iisang pag-ihip,

فَإِذَا نَفَخَ فِي الْأُصُورِ نَفْحَةً
وَاحِدَةً ﴿١٣﴾

14. at dinala ang lupa at ang mga bundok, saka dinurog ang mga ito nang nag-iisang pagdurog,

وَحَمَلَتِ الْأَرْضُ وَالْجِبَالُ فَدُكَّتَا
دَكَّةً وَاحِدَةً ﴿١٤﴾

15. sa araw na iyon ay magaganap ang Magaganap.

فَيَوْمَئِذٍ وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ﴿١٥﴾

16. Mabibiyak ang langit sapagkat ito sa araw na iyon ay marupok.

وَأَنْشَقَّتِ السَّمَاءُ فَهِيَ يَوْمَئِذٍ
وَاهِيَةٌ ﴿١٦﴾

17. Ang mga anghel ay nasa mga gilid nito. May magpapasan, sa Trono ng Panginoon mo sa ibabaw nila sa araw na iyon, na walo.

وَالْمَلَائِكَةُ عَلَىٰ أَرْجَائِهَا وَيَحْمِلُ
عَرْشَ رَبِّكَ فَوْقَهُمْ يَوْمَئِذٍ
ثَمَنِيَةٌ ﴿١٧﴾

18. Sa Araw na iyon ay itatanghal kayo; walang nakakukubli mula sa inyo na isang tagakubli.

يَوْمَئِذٍ تُعْرَضُونَ لَا تَخْفَىٰ مِنْكُمْ
خَافِيَةٌ ﴿١٨﴾

19. Kaya tungkol naman sa bibigyan ng talaan niya sa kanang kamay niya, magsasabi siya: "Kunin ninyo; basahin ninyo ang talaan ko.

فَأَمَّا مَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ
فَيَقُولُ هَٰؤُلَاءِ أَقْرَبُوا كِتَابِيَةَ ﴿١٩﴾

20. Tunay na ako ay nakatiyak na ako ay makikipagkita sa pagtutuos sa akin."

إِنِّي ظَنَنْتُ أَنِّي مُلَاقٍ حِسَابِيَةَ ﴿٢٠﴾

21. Kaya siya ay nasa isang pamumuhay na nalulugod,

فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَّاضِيَةٍ ﴿٢١﴾

22. sa isang harding mataas,

فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ﴿٢٢﴾

23. na ang mga napipitas doon ay naaabot.

فُطُوفُهَا دَائِمَةٌ ﴿٢٣﴾

24. [Sasabihan sa kanila]: "Kumain kayo at uminom kayo nang kaiga-igaya dahil sa inuna ninyo sa mga araw na nagdaan."

كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا أَسْلَفْتُمْ فِي
الْأَيَّامِ الْخَالِيَةِ ﴿٢٤﴾

25. Tungkol naman sa bibigyan ng talaan niya sa kaliwang kamay niya, magsasabi siya: "O kung sana ako ay hindi binigyan ng talaan ko,

وَأَمَّا مَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُ بِشِمَالِهِ
فَيَقُولُ يَلَيْتَنِي لَمْ أُوتَ كِتَابِيَةَ ﴿٢٥﴾

26. at hindi nakabatid sa kung ano ang pagtutuos sa akin!

وَلَمْ أَدْرِ مَا حِسَابِيَةَ ﴿٢٦﴾

27. O kung sana [ang kamatayang] ito ay naging ang tagapagpawakas!

يَلَيْتَهَا كَانَتِ الْقَاضِيَةَ ﴿٢٧﴾

28. Hindi nakapagpakinabang para sa akin ang yaman ko.

مَا أَعْنَىٰ عَنِّي مَالِيَةَ ﴿٢٨﴾

29. Napahamak sa akin ang kapamahalaan ko."

هَلَكَ عَنِّي سُلْطَانِيَةَ ﴿٢٩﴾

30. [Sasabihin]: "Kunin ninyo siya at ikulyar ninyo siya.

خُدُّوهُ فَعَلُّوهُ ﴿٣٠﴾

31. Pagkatapos sa Impiyerno ay sumunog kayo sa kanya.

ثُمَّ الْجَحِيمِ صَلُّوهُ ﴿٣١﴾

32. Pagkatapos sa isang tanikalang ang haba nito ay pitumpung bisig ay isuot ninyo siya."

ثُمَّ فِي سِلْسِلَةٍ ذَرْعُهَا سَبْعُونَ
ذِرَاعًا فَاسْلُكُوهُ ﴿٣٢﴾

33. Tunay na siya dati ay hindi sumasampalataya kay Allāh, ang Sukdulan,

إِنَّهُ كَانَ لَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ
الْعَظِيمِ ﴿٣٣﴾

34. at hindi humihimok sa pagpapakain sa dukha.

وَلَا يَحُضُّ عَلَى طَعَامِ الْمِسْكِينِ ﴿٣٤﴾

35. Kaya walang ukol sa kanya sa Araw na ito rito na isang tagapagtanggol,

فَلَيْسَ لَهُ الْيَوْمَ هَاهُنَا حَمِيمٌ ﴿٣٥﴾

36. at walang pagkain kundi mula sa isang tagas ng sugat.

وَلَا طَعَامٌ إِلَّا مِنْ غَسِيلِينَ ﴿٣٦﴾

37. Walang kakain niyon kundi ang mga nagkakasala.

لَا يَأْكُلُهُ إِلَّا الْخَاطِئُونَ ﴿٣٧﴾

38. Kaya talagang Ako ay sumusumpa sa anumang nakikita ninyo

فَلَا أُقْسِمُ بِمَا تُبْصَرُونَ ﴿٣٨﴾

39. at anumang hindi ninyo nakikita.

وَمَا لَا تُبْصَرُونَ ﴿٣٩﴾

40. Tunay na [ang Qur'ān na] ito ay talagang sinabi ng isang Sugong marangal.

إِنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ ﴿٤٠﴾

41. Ito ay hindi sinabi ng isang manunula. Kaunti ang sinasampalatayanan ninyo!

وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَاعِرٍ قَلِيلًا مَّا
تُؤْمِنُونَ ﴿٤١﴾

42. Hindi [ito] sinabi ng isang manghuhula. Kaunti ang isinasaalaala ninyo!

وَلَا يَقُولُ كَاهِنٍ قَلِيلًا مَّا
تَدَّكَّرُونَ ﴿٤٢﴾

43. Isang pagbababa [ito] mula sa Panginoon ng mga nilalang.

تَنْزِيلٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٣﴾

44. Kung sakaling nagsabi-sabi siya laban sa Amin ng ilang mga sabi-sabi,

وَلَوْ تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضُ
الْأَقَاوِيلِ ﴿٤٤﴾

45. talaga sanang dumaklot Kami sa kanya sa pamamagitan ng kanang kamay,

لَأَخَذْنَا مِنْهُ بِالْيَمِينِ ﴿٤٥﴾

46. pagkatapos talaga sanang pumutol Kami mula sa kanya ng ugat sa puso.

ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ الْوَتِينَ ﴿٤٦﴾

47. Kaya walang kabilang sa inyo na isa man na para sa kanya ay mga tagahadlang.

فَمَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ عَنْهُ
حَلْزِيمٍ ﴿٤٧﴾

48. Tunay na [ang Qur'ān na] ito ay talagang isang pagpapaalaala para sa mga tagapangilag magkasala.

وَإِنَّهُ لَتَذِكْرٌ لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٨﴾

49. Tunay na Kami ay talagang nakaalam na mayroon sa inyo na mga tagapagpasinungaling.

وَإِنَّا لَنَعْلَمُ أَنَّ مِنْكُمْ
مُكَذِّبِينَ ﴿٤٩﴾

50. Tunay na ito ay talagang isang panghihinayang sa mga tagatangging sumampalataya.

وَإِنَّهُ لَحَسْرَةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٥٠﴾

51. Tunay na [ang Qur'ān na] ito ay talagang ang katotohanan ng katiyakan.

وَإِنَّهُ لَحَقُّ الْبَقِيَّةِ ﴿٥١﴾

52. Kaya magluwalhati ka sa ngalan ng Panginoon mo, ang Sukdulan.

فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿٥٢﴾

Сураи Маъорич المعارج

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Дархосткунандае [ба тамасхур]
тақозои азоберо кард, ки вукуаш [дар
қиёмат] ҳатмӣ аст

2. [Ин азоб] Барои кофирон аст [ва]
ҳеч дафъкунандае надорад

3. Аз сӯйи Аллоҳ таоло [ба вукуъ
мепаивандад, ки] соҳиби маротиб ва
дараҷоти волост

4. Фариштагон ва Рӯҳ [Ҷабраил] ба
сӯйи ӯ уруҷ мекунад, дар рӯзе, ки
миқдораш [дар миқёси башарӣ]
панҷоҳ ҳазор сол аст

5. Пас, ту [эй паёмбар, дар баробари
тамасхури эшон] сабри наку пеша кун

6. Бе гумон, онҳо он [рӯз]-ро дур
мебинанд

7. Ва Мо онро наздик мебинем

8. [Ҷамон] Рӯзе, ки осмон чун миси
гудохта шавад

9. Ва кӯҳҳо монанди пашми рангин
[муталашӣ ва пароканда] шавад

10. Ва ҳеч дӯсти самимӣ [ва
хешованде] аз [ҳоли] дӯсти самимӣ [ва
хешовандаш] намеपुरсад

سَأَلْ سَائِلٌ بِعَذَابٍ وَاقِعٍ ①

لِلْكَافِرِينَ لَيْسَ لَهُ دَافِعٌ ②

مِنَ اللَّهِ ذِي الْمَعَارِجِ ③

تَعْرُجُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ إِلَيْهِ فِي
يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ خَمْسِينَ أَلْفَ
سَنَةٍ ④

فَأَصْبِرْ صَبْرًا جَمِيلًا ⑤

إِنَّهُمْ يَرَوْنَهُ بَعِيدًا ⑥

وَنَرَنَاهُ قَرِيبًا ⑦

يَوْمَ تَكُونُ السَّمَاءُ كَالْمُهْلِ ⑧

وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ ⑨

وَلَا يَسْأَلُ حَمِيمٌ حَمِيمًا ⑩

11. [Дар ҳоле ки] Онон ба якдигар нишон дода мешаванд, гунаҳгор [дӯст дорад ва] орзу мекунад, ки фарзандони худро дар баробари [раҳой аз] азоби он рӯз бидиҳад

يُصَرُّوهُمْ^{١١} يَوْمَ الْمُجْرِمِ لَوْ يَفْتَدِي

مِنْ عَذَابِ يَوْمِئِذٍ بَيْنِيهِ^{١١}

12. Ва [ҳамчунин] ҳамсару бародарашро

وَصَحْبَتِهِ وَأَخِيهِ^{١٢}

13. ва қабилаашро, ки [ҳамеша] ба ӯ чо ва паноҳ меод

وَفَصِيلَتِهِ الَّتِي تُنْفِيهِ^{١٣}

14. Ва [ҳамчунин] ҳамаи онҳоро, ки рӯйи замин ҳастанд, [фидо кунад] то начот ёбад

وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ

يُنْجِيهِ^{١٤}

15. [Аммо] Ҳаргиз чунин нест! Бе гумон, он шуълаҳои [оташи] сӯзон аст

كَلَّا إِنَّهَا لَلظَى^{١٥}

16. [Ки] пӯст аз сар бармеканад

نَزَاعًا لِّلشَّوَى^{١٦}

17. Касонеро, ки [ба фармони Аллоҳ таоло] пушт карданд ва [аз ҳақ] рӯй гардониданд, [ба сӯи худ] фаро мехонад

تَدْعُوا مِنْ أَدْبَرٍ وَتَوَلَّى^{١٧}

18. Ва [низ касонеро, ки] амволро чамъоварӣ ва захира карданд [ва ҳаққи онро напардохтанд]

وَجَمَعَ فَأَوْعَى^{١٨}

19. Яқинан, инсон камтоқат [-у ҳарис] офарида шудааст

*إِنَّ الْإِنْسَانَ خُلِقَ هَلُوعًا^{١٩}

20. Ҳар гоҳ бадӣ [ва мусибате] ба ӯ расад, бетобӣ мекунад

إِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ جَزُوعًا^{٢٠}

21. Ва ҳар гоҳ хубӣ ба ӯ расад, боздоранда [ва бахил] мегардад

وَإِذَا مَسَّهُ الْخَيْرُ مَنُوعًا^{٢١}

22. Магар намозгузoron

إِلَّا الْمُصَلِّينَ^{٢٢}

23. Ҳамон касоне, ки бар
намозхояшон ҳамеша пойдорӣ
мекунанд.

وَالَّذِينَ هُمْ عَلَى صَلَاتِهِمْ دَائِمُونَ ﴿٢٣﴾

24. Ва касоне, ки дар амволашон
ҳаққи [муайяну] маълуме ҳаст

وَالَّذِينَ فِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ مَّعْلُومٌ ﴿٢٤﴾

25. Барои мустааманд ва маҳрум

لِلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ ﴿٢٥﴾

26. Ва [ҳамон] касоне, ки рӯзи ҷазоро
тасдиқ мекунанд

وَالَّذِينَ يُصَدِّقُونَ بِيَوْمِ الدِّينِ ﴿٢٦﴾

27. Ва касоне, ки аз азоби
Парвардигорашон метарсанд

وَالَّذِينَ هُمْ مِنَ عَذَابِ رَبِّهِمْ
مُشْفِقُونَ ﴿٢٧﴾

28. [Чаро ки] Бе гумон, аз азоби
Парвардигорашон дар амон
натавонанд буд

إِنَّ عَذَابَ رَبِّهِمْ غَيْرُ مَا يُمُونُ ﴿٢٨﴾

29. Ва касоне, ки шармгоҳхояшонро
нигаҳ медоранд

وَالَّذِينَ هُمْ لِغُرُوحِهِمْ حَافِظُونَ ﴿٢٩﴾

30. Магар бо ҳамсарону канизоне, ки
молики онҳо ҳастанд, ки [дар ин сурат]
сарзанише бар онҳо нест

إِلَّا عَلَىٰ أَرْوَاحِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ
أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ ﴿٣٠﴾

31. Пас, ҳар кас фаротар аз инҳоро
бихоҳад, онон мутаҷовизон ҳастанд

فَمَنْ أَبْتَغَىٰ وَرَاءَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ
الْعَادُونَ ﴿٣١﴾

32. Ва касоне, ки амонатҳо ва
паймонхояшонро риоя мекунанд

وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمْتِنَتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ
رَاعُونَ ﴿٣٢﴾

33. Ва касоне, ки ба шаҳодатҳои худ
мутааҳҳиданд

وَالَّذِينَ هُمْ بِشَهَادَاتِهِمْ قَائِمُونَ ﴿٣٣﴾

34. Ва касоне, ки бар намозашон
пойдорӣ мекунанд

وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ
يُحَافِظُونَ ﴿٣٤﴾

35. Инон дар боғҳо [-и биҳишт] гиromй дошта мешаванд

أُولَئِكَ فِي جَنَّاتٍ مُّكْرَمُونَ ﴿٣٥﴾

36. Пас, [эй паёмбар] кофиронро чи шудааст, ки ба сӯйи ту мешитобанд?

فَمَالِ الَّذِينَ كَفَرُوا قِبَلَكَ

مُهْطِعِينَ ﴿٣٦﴾

37. [Ва] Аз рости чап гурӯҳ-гурӯҳ [ҳучум меоваранд?]

عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ

عِزِينَ ﴿٣٧﴾

38. Оё ҳар кадом аз онҳо [бо он аъмоли нописандашон] тамаъ доранд, ки дар биҳишти пурнеъмат [-и илоҳӣ] дароварда шаванд?

أَيَظْمَعُ كُلُّ أَمْرِيٍّ مِنْهُمْ أَنْ يَدْخُلَ

جَنَّةَ نَعِيمٍ ﴿٣٨﴾

39. Ҳаргиз чунин нест! Бе гумон, Мо онҳоро аз он чи [худ] медонанд, офаридаем

كَلَّا إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِمَّا يَعْلَمُونَ ﴿٣٩﴾

40. Пас, ба Парвардигори машриқҳо ва мағрибҳо савганд меҳӯрам, ки Мо яқинан қодирем

فَلَا أَقْسِمُ بِرَبِّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ

إِنَّا لَقَدِيرُونَ ﴿٤٠﴾

41. Бар ин ки [касони дигаре] беҳтар аз эшонро ҷойгузин кунем ва Мо [барои анҷоми ин кор] дармонда ва нотавон нестем

عَلَى أَنْ تُبَدِّلَ خَيْرًا مِنْهُمْ وَمَا نَحْنُ

بِمَسْبُوقِينَ ﴿٤١﴾

42. Пас, [эй паёмбар] ононро ба ҳоли худ вогузор, то дар ботили худ фуру раванд ва бозӣ кунанд, то ба рӯзе бирасанд, ки бад-эшон ваъда дода шудааст

فَدَرَهُمْ يَخُوضُوا وَيَلْعَبُوا حَتَّى يُلَاقُوا

يَوْمَهُمُ الَّذِي يُوعَدُونَ ﴿٤٢﴾

43. [Ҳамон] Рӯзе, ки шитобон аз қабрҳо хориҷ мешаванд, гӯй ба сӯйи бутҳо медаванд

يَوْمَ يَخْرُجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ سِرَاعًا

كَأَنَّهُمْ إِلَىٰ نُصَبٍ يُوْفَضُونَ ﴿٤٣﴾

44. [Дар ҳоле ки] Чашмҳояшон [аз шарму ваҳшат] ба зер афтода ва зиллат [-у хорӣ] ононро пӯшидааст. Ин ҳамон рӯзест, ки ба эшон ваъда дода мешавад

خَدِيعَةً أَبْصَرُهُمْ تَرَهِقُهُمْ ذَلِيلًا

ذَلِكَ الْيَوْمِ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿٤٤﴾

Сураи Нӯҳ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Бе гумон, Мо Нухро ба сӯи қавмаш
фиристодем [ва гуфтем]: «Қавми
худро – пеш аз он ки азоби дарднок
ба суроғашон ояд – хушдор деҳ [ва
битарсон]

2. [Нух] Гуфт: «Эй қавм, ман барои
шумо бимдиҳандае ошкор ҳастам

3. Ки Аллоҳро бипарастед ва аз ӯ
парво намоед ва мутеи [дастурҳои]
ман бошед

4. [Пас, агар чунин кардед, Аллоҳ
таоло] гуноҳони шуморо меомурзад
ва шуморо то замони муайяне муҳлат
медиҳад, зеро ҳангоме ки аҷали
илоҳӣ фаро расад, таъхир нахоҳад
дошт, агар медонистед»

5. Ва Нух [пас аз насиҳату даъват]
гуфт: «Парвардигоро, ба ростӣ, ки
ман қавми худро шабу рӯз [ба имон]
даъват кардам

6. Вале даъвати ман чуз ба гурезашон
[аз ҳақ] наафзуд

إِنَّا أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ أَنْ أَنْذِرْ
قَوْمَكَ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَهُمْ عَذَابٌ
أَلِيمٌ ﴿١﴾

قَالَ يَقَوْمِ إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿٢﴾

أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ وَأَتَّقُوهُ
وَأَطِيعُونَ ﴿٣﴾

يَغْفِرْ لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ
وَيُؤَخِّرْكُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى إِنَّ أَجَلَ
اللَّهِ إِذَا جَاءَ لَا يُؤَخَّرُ لَوْ كُنْتُمْ
تَعْلَمُونَ ﴿٤﴾

قَالَ رَبِّ إِنِّي دَعَوْتُ قَوْمِي لَيْلًا
وَنَهَارًا ﴿٥﴾

فَلَمْ يَزِدْهُمْ دُعَائِي إِلَّا فِرَارًا ﴿٦﴾

7. Ва ман ҳар чи даъваташон кардам,
то саранчоми ононро биёмурзӣ,
ангуштони худро дар гӯшҳояшон фуру
карданд ва либосҳояшонро [ба худ]
печиданд ва [дар муҳолифат] исрор [-
у пофишорӣ] карданд ва ба шиддат
гарданкашӣ ва такаббур намуданд

وَإِنِّي كُلَّمَا دَعَوْتُهُمْ لِتَغْفِرَ لَهُمْ
جَعَلُوا أَصْصِعُهُمْ فِي آءَادَانِهِمْ
وَأَسْتَعْصُوا ثِيَابَهُمْ وَأَصْرُوا
وَأَسْتَكْبَرُوا أَسْتَكْبَارًا ﴿٧﴾

8. Он гоҳ онҳоро бо садои баланд [ва
ошкор] даъват кардам

ثُمَّ إِنِّي دَعَوْتُهُمْ جِهَارًا ﴿٨﴾

9. Он гоҳ ошкоро барояшон гуфтам ва
дар ниҳон барои [ҳар кадом аз] онон
баён кардам

ثُمَّ إِنِّي أَعْلَنْتُ لَهُمْ وَأَسْرَرْتُ لَهُمْ
إِسْرَارًا ﴿٩﴾

10. Пас, гуфтам: «Аз Парвардигори
хеш омурзиш бихоҳед [ки] бе гумон, Ё
бисёр омурзанда аст

فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ
عَفَّارًا ﴿١٠﴾

11. То аз осмон [борони] паёпай бар
шумо бифиристанд

يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا ﴿١١﴾

12. Ва шуморо бо амволу фарзандони
бисёр ёрӣ кунад, ба шумо боғҳои
[сарсабз] бидиҳад ва бароятон
чӯйборҳо[-и чорӣ] қарор диҳад

وَيُمِدُّكُمْ بِأَمْوَالٍ وَنَبِينٍ وَيَجْعَلُ
لَكُمْ جَنَّاتٍ وَيَجْعَلُ لَكُمْ
أَنْهَارًا ﴿١٢﴾

13. Шуморо чи шудааст, ки барои
Аллоҳ таоло азамат [-у шукӯҳ] қоил
нестед?

مَا لَكُمْ لَا تَرْجُونَ لِلَّهِ وَقَارًا ﴿١٣﴾

14. Дар ҳоле ки шуморо дар мароҳили
гуногун офарид

وَقَدْ خَلَقْنَاكُمْ أَطْوَارًا ﴿١٤﴾

15. Оё намебинед, чи гуна Аллоҳ
таоло ҳафт осмонро бар фарози
якдигар офарид?

أَلَمْ تَرَوْا كَيْفَ خَلَقَ اللَّهُ سَبْعَ
سَمَوَاتٍ طِبَاقًا ﴿١٥﴾

16. Ва моҳро дар миёни осмонҳо мояи
рӯшноӣ қарор дод ва хуршедро чароғи
[фуруzone] гардонид?

وَجَعَلَ الْقَمَرَ فِيهِنَّ نُورًا وَجَعَلَ
الشَّمْسَ سِرَاجًا ﴿١٦﴾

17. Ва Аллоҳ таоло шуморо ҳамчун гиёҳе аз замин рӯёнид

وَاللّٰهُ أَنْتَبَتَكُمْ مِّنَ الْأَرْضِ نَبَاتًا ﴿١٧﴾

18. Сипас шуморо ба он [замин] бозмегардонад ва бори дигар шуморо берун меоварад

ثُمَّ يُعِيدُكُمْ فِيهَا وَيُخْرِجُكُمْ إِخْرَاجًا ﴿١٨﴾

19. Ва Аллоҳ таоло заминро барои шумо густурда сохт

وَاللّٰهُ جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ بِسَاطًا ﴿١٩﴾

20. То аз роҳҳои паҳновари он [ба сӯйи мақсади худ] рафтуомад кунед»

لِتَسْلُكُوا مِنْهَا سُبُلًا فِجَاجًا ﴿٢٠﴾

21. Нуҳ гуфт: «Парвардигоро, онҳо аз ман нофармонӣ намуданд ва аз касе пайравӣ карданд, ки молу фарзандаш чизе ҷуз зиёнкорӣ бар ӯ наафзудааст

قَالَ نُوحٌ رَبِّ إِنَّهُمْ عَصَوْنِي وَأَتَّبَعُوا مَن لَّمْ يَزِدْهُ مَالَهُ وَوَلَدَهُ إِلَّا خَسَارًا ﴿٢١﴾

22. Ва [он пешвоёни гумроҳ] найранги бузурге ба қор бурданд

وَمَكَرُوا مَكْرًا كَبِيرًا ﴿٢٢﴾

23. Ва гуфтанд: «Маъбудони худро раҳо накумед ва [ба хусус] «Вадда» ва «Сувоъ» ва «Яғус» ва «Яъуқ» ва «Наср»-ро [раҳо накумед]

وَقَالُوا لَا تَدْرُنَّ ءَالِهَتَكُمْ وَلَا تَدْرُنَّ وِدًّا وَلَا سُوعَا وَلَا يَعُوثُ وَيَعُوقُ وَنَسْرًا ﴿٢٣﴾

24. Ба ростӣ, онҳо бисёреро гумроҳ карданд ва [ту эй Парвардигор] ситамгорноро ҷуз гумроҳӣ маафзой»

وَقَدْ أَضَلُّوا كَثِيرًا وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا ضَلَالًا ﴿٢٤﴾

25. [Саранҷом онон] Ба кайфари гуноҳонашон [ҳамагӣ] ғарқ шуданд, пас, дар оташ [-и дузах] дароварда шуданд ва дар баробари [азоби] илоҳӣ ёвар [-у мададгоре] барои худ наёфтанд

مِمَّا حَطَبَتِ عَلَيْهِمْ أُعْرِفُوا فَادْخُلُوا نَارًا فَلَمْ يَجِدُوا لَهُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ أَنْصَارًا ﴿٢٥﴾

26. Нуҳ гуфт: «Парвардигоро, ҳеч як аз кофиронро бар рӯйи замин боқӣ магузор

وَقَالَ نُوحٌ رَبِّ لَا تَذَرْنِي عَلَى الْأَرْضِ
مِنَ الْكَافِرِينَ دَيَّارًا ﴿٦٦﴾

27. Чаро ки агар онҳоро боқӣ гузорӣ, бандагонатро гумроҳ мекунанд ва ҷуз [насле] бадкор ва кофир ба вучуд намеоваранд

إِنَّكَ إِن تَذَرَهُمْ يَضِلُّوا عِبَادَكَ وَلَا
يَلِدُوا إِلَّا فَاجِرًا كَفَّارًا ﴿٦٧﴾

28. Парвардигоро, маро ва падару модарам ва ҳар он касеро, ки бо имон вориди хонаи ман мешавад ва [тамоми] мардони муъмин ва занони муъминро биёмурз ва ситамгонро ҷуз ҳалокат [ва нобудӣ] маафзо»

رَبِّ أَعْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِمَن دَخَلَ
بَيْتِي مُؤْمِنًا وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ
وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا تَبَارًا ﴿٦٨﴾

Сураи Чин الجن

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Sabihin mo: "Ikinasi sa akin na may nakinig na isang pangkat ng jinn at nagsabi sila: 'Tunay na kami ay nakarinig ng isang pagbigkas na kahanga-hanga.

2. Nagpapatnubay ito sa pagkagabay kaya sumampalataya kami rito at hindi kami magtatambal sa Panginoon namin ng isa man.

3. Na Siya – pagkataas-taas ang kabunyian ng Panginoon namin – ay hindi nagkaroon ng asawa ni anak.

4. Na laging nagsasabi ang hunghang namin laban kay Allāh ng isang pagkalayu-layo [sa katotohanan].

5. Na kami ay nagpalagay na hindi magsasabi ang tao at ang jinn laban kay Allāh ng isang kasinungalingan.

6. Na noon ay may mga lalaki ng tao na nagpapakupkop sa mga lalaki ng jinn, kaya dumagdag ang mga ito sa kanila ng isang kabigatan.

7. Na sila ay nagpalagay gaya ng ipinagpalagay ninyo na hindi magbubuhay si Allāh ng isa man.

قُلْ أَوْحَىٰ إِلَيَّ أَنَّهُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِّنَ
الْجِنِّ فَقَالُوا إِنَّا سَمِعْنَا قُرْءَانًا
عَجَبًا ﴿١﴾

يَهْدِي إِلَى الرُّشْدِ فَآمَنَّا بِهِ وَلَنْ
نُشْرِكَ بِرَبِّنَا أَحَدًا ﴿٢﴾

وَأَنَّهُ تَعَالَىٰ جَدُّ رَبِّنَا مَا اتَّخَذَ
صَلْبَةً وَلَا وَلَدًا ﴿٣﴾

وَأَنَّهُ كَانَ يَفُولُ سَفِيهُنَا عَلَى اللَّهِ
شَطَطًا ﴿٤﴾

وَأَنَّا ظَنَنَّا أَن لَّن نَقُولَ الْإِنسَ
وَالْجِنُّ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ﴿٥﴾

وَأَنَّهُ كَانَ رِجَالٌ مِّنَ الْإِنسِ
يَعُودُونَ بِرِجَالٍ مِّنَ الْجِنِّ فَزَادُوهُمْ
رَهَقًا ﴿٦﴾

وَأَنَّهُمْ ظَنُّوا كَمَا ظَنَنْتُمْ أَن لَّن
يَبْعَثَ اللَّهُ أَحَدًا ﴿٧﴾

8. Na kami ay nagtangkang umabot sa langit ngunit natagpuan namin na iyon ay pinuno ng mga tanod na matindi at mga bulalakaw.

وَأَنَّا لَمَسْنَا السَّمَاءَ فَوَجَدْنَا فِيهَا

مُلَكِّتًا حَرَسَاتًا شَدِيدَاتٍ وَشُهَبَاتًا ﴿٨﴾

9. Na kami dati ay umuupo mula roon sa mga mauupuan para sa pakikinig ngunit ang sinumang makikinig ngayon ay makakatagpo para sa kanya ng isang bulalakaw na nakatambang.

وَأَنَّا كُنَّا نَقْعُدُ مِنْهَا مَقْعِدًا لِلسَّمْعِ ۖ

فَمَنْ يَسْتَمِعِ الْآنَ يَجِدْ لَهُ شِهَابًا

رَّصَدًا ﴿٩﴾

10. Na kami ay hindi nakababatid kung may isang kasamaan ba na ninais sa mga nasa lupa o nagnais sa kanila ang Panginoon nila ng isang pagkagabay.

وَأَنَّا لَا نَدْرِي أَشَرٌّ أُرِيدُ بِمَنْ فِي

الْأَرْضِ أَمْ أَرَادَ بِهِمْ رَبُّهُمْ رَشَدًا ﴿١٠﴾

11. Na Kami ay kabilang sa amin ang mga maayos at kabilang sa amin ay mababa pa roon; kami dati ay mga pangkating magkakaiba.

وَأَنَّا مِنَّا الصَّالِحُونَ وَمِنَّا دُونَ

ذَلِكَ ۖ كُنَّا ظُرَاقًا ۖ فِدَاكَ ﴿١١﴾

12. Na kami ay nakatiyak na hindi kami makapagpapawalang-kakayahan kay Allāh sa lupa at hindi kami makapagpapawalang-kakayahan sa Kanya sa isang pagtakas.

وَأَنَّا ظَنَنَّا أَن لَنْ نُعْجِزَ اللَّهَ فِي

الْأَرْضِ وَلَنْ نُعْجِزَهُ هَرَبًا ﴿١٢﴾

13. Na kami, noong nakarinig kami sa patnubay, ay sumampalataya rito; saka ang sinumang sumasampalataya sa Panginoon niya ay hindi mangangamba sa isang pagpapakulang ni isang kabigatan.

وَأَنَّا لَمَّا سَمِعْنَا الْهُدَىٰ ءَامَنَّا بِهِ ۗ

فَمَنْ يُؤْمِنُ بِرَبِّهِ ۖ فَلَا يَخَافُ بَخْسًا

وَلَا رَهَقًا ﴿١٣﴾

14. Na kami, kabilang sa amin ang mga tagapagpasakop at kabilang sa amin ang mga tagalihis; saka ang sinumang nagpasakop, ang mga iyon ay sumadya sa isang paggabay.

وَأَنَّا مِنَّا الْمُسْلِمُونَ وَمِنَّا

الْقَاسِطُونَ ۖ فَمَنْ أَسْلَمَ فَأُولَٰئِكَ

نَحْرُورًا ۖ رَشَدًا ﴿١٤﴾

15. Tungkol naman sa mga tagalihis, sila para sa Impiyerno ay magiging mga panggatong.'

وَأَمَّا الْفَاسِقُونَ فَكَأَنَّهُمْ لِيَتْلُو حَظْبًا ﴿١٥﴾

16. Na kung sakaling nagpakatuwid sila sa daan ay talaga sanang nagpatubig Kami sa kanila ng isang tubig na masagana

وَأَلِّوْا أَسْقَمُوا عَلَى الطَّرِيقَةِ
لَأَسْقَيْنَهُمْ مَاءً عَذَقًا ﴿١٦﴾

17. upang sumubok Kami sa kanila dito. Ang sinumang aayaw sa paalaala ng Panginoon nito ay magsisingit Siya rito sa isang pagdurusang paakyat.

لَيَنْفَتِنَهُمْ فِيهِ وَمَنْ يُعْرِضْ عَنْ
ذِكْرِ رَبِّهِ يَسْلُكْهُ عَذَابًا
صَعْدًا ﴿١٧﴾

18. Na ang mga masjid ay ukol kay Allāh, kaya huwag kayong manalangin kasama kay Allāh sa isa man.

وَأَنَّ الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ
اللَّهِ أَحَدًا ﴿١٨﴾

19. Na noong tumindig ang lingkod ni Allāh habang dumadalangin sa Kanya, halos sila sa kanya ay nagiging patung-patong."

وَأَنَّهُ لَمَّا قَامَ عَبْدُ اللَّهِ يَدْعُوهُ
كَادُوا يُكُونُونَ عَلَيْهِ لِبَدًا ﴿١٩﴾

20. Sabihin mo: "Dumadalangin ako sa Panginoon ko lamang at hindi ako nagtatambal sa Kanya ng isa man."

قُلْ إِنَّمَا أَدْعُوا رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِهِ
أَحَدًا ﴿٢٠﴾

21. Sabihin mo: "Tunay na ako ay hindi nakapagdudulot sa inyo ng isang pinsala ni isang paggabay."

قُلْ إِنِّي لَأَؤْتِيكُمْ لَكُم صَرًّا وَلَا
رَشْدًا ﴿٢١﴾

22. Sabihin mo: "Tunay na ako ay hindi kakalingain laban kay Allāh ng isa man at hindi makatatagpo bukod pa sa Kanya ng isang madadaupan,

قُلْ إِنِّي لَنْ يُجِيرَنِي مِنَ اللَّهِ أَحَدٌ
وَلَنْ أَجِدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحَدًا ﴿٢٢﴾

23. ngunit [makapagdudulot ako] ng isang pagpapaabot mula kay Allāh at mga pasugo Niya." Ang mga sumusuway kay Allāh at sa Sugo Niya ay tunay na ukol sa kanila ang Apoy ng Impiyerno bilang mga mananatili roon magpakailanman.

24. Hanggang sa kapag nakita nila ang ipinangako sa kanila ay makaaalam sila kung sino ang higit na mahina sa tagapag-adya at higit na kaunti sa bilang.

25. Sabihin mo: "Hindi ako nakababatid kung malapit ba ang ipinangako sa inyo o maglalagay para rito ang Panginoon ko ng isang [mahabang] yugto."

26. [Siya] ang Nakaaalam sa Lingid, saka hindi Siya naghahayag sa Lingid Niya sa isa man,

27. maliban sa sinumang kinalugdan Niya na isang sugo sapagkat tunay na Siya ay nagpapatahak mula sa harapan nito at mula sa likuran nito ng [mga anghel na nakatambang

28. upang makaalam ito na nagpaabot nga sila ng mga pasugo ng Panginoon nila. Sumaklaw Siya sa anumang taglay nila at nag-isa-isa Siya sa bawat bagay sa bilang.

إِلَّا بَلَّغًا مِّنَ اللَّهِ وَرِسَالَتِهِۦٓ وَمَن
يَعِصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُۥ فِإِنَّ لَهُۥ نَارًا
جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ﴿٢٣﴾

حَتَّىٰ إِذَا رَأَوْا مَا يُوعَدُونَ
فَسَيَعْلَمُونَ مَن أَضْعَفُ نَاصِرًا
وَأَقْلَ عَدَدًا ﴿٢٤﴾

قُلْ إِن أَدْرِيٓ أَقْرَبُٓ مَا تُوعَدُونَ
أَمْ يَجْعَلُ لَهُۥ رَبِّيٓ أَمَدًا ﴿٢٥﴾

عَلِمَ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَىٰ غَيْبِهِۦٓ
أَحَدًا ﴿٢٦﴾

إِلَّا مَن أَرْتَضَىٰ مِّن رَّسُولٍ فَإِنَّهُۥ
يَسْأَلُكَ مِّن بَيْن يَدَيْهِۥ وَمِمَّن خَلْفَيْهِۥ
رَاصِدًا ﴿٢٧﴾

لَيَعْلَمَنَّ أَن قَدْ أَبْلَغُوا رِسَالَتِ رَبِّهِمْ
وَأَحَاطَ بِمَا لَدَيْهِمْ وَأَحْصَىٰ كُلَّ
شَيْءٍ عَدَدًا ﴿٢٨﴾

Сураи Музаммил المزمل

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Эй чомабахудпечида!	يَا أَيُّهَا الْمَزْمَلُ ﴿١﴾
2. Шабро – чуз андаке – ба по хез [ва ибодат кун]	قُمْ اللَّيْلَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٢﴾
3. Нимае аз онро ё андаке аз он кам кун	يَصْفَهُ أَوْ أَنْقُصْ مِنْهُ قَلِيلًا ﴿٣﴾
4. Ё андаке бар [нисфи] он биафзо ва Қуръонро бо тартил [-у тааммул] бихон	أَوْ زِدْ عَلَيْهِ وَرَتِّلِ الْقُرْآنَ تَرْتِيلًا ﴿٤﴾
5. Яқинан Мо ба зудӣ сухане сангин бар ту нозил хоҳем кард	إِنَّا سَنُلْقِي عَلَيْكَ قَوْلًا ثَقِيلًا ﴿٥﴾
6. Бе гумон, шабзиндадорӣ [бар нафс] душвор аст ва барои гуфтор [ва ниёиш] муносибтар ва устувортар аст	إِنَّ نَاشِئَةَ اللَّيْلِ هِيَ أَشَدُّ وَطْأًا وَأَقْوَمُ قِيلًا ﴿٦﴾
7. Ва яқинан ту дар рӯз машғулияти бисёр дорӣ	إِنَّ لَكَ فِي النَّهَارِ سَبْحًا طَوِيلًا ﴿٧﴾
8. Ва номи Парвардигоратро ёд кун ва танҳо ба Ӯ дил бибанд	وَأذْكُرْ اسْمَ رَبِّكَ وَتَنبَلْ إِلَيْهِ تَنبِيلًا ﴿٨﴾
9. [Ҳамон] Парвардигори машрику мағриб, ки маъбуде [ба ҳақ] чуз Ӯ нест. Пас, Ӯро корсоз [-у ниғаҳбони худ] баргузин	رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَاتَّخِذْهُ وَكِيلًا ﴿٩﴾
10. Ва бар он чи [мушрикон] мегӯянд, шикебо бош ва ба шеваи наку [ва шоиста] аз онон дурӣ кун	وَأَصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَاهْجُرْهُمْ هَجْرًا جَمِيلًا ﴿١٠﴾

11. Ва маро бо ин такзибкунандагони бархурдор аз неъмат вогузор ва ба онон каме муҳлат деҳ

وَذَرْنِي وَالْمُكَذِّبِينَ أُولِي النَّعْمَةِ
وَمَهْلُهُمْ قَلِيلًا ﴿١١﴾

12. Бе гумон, назди Мо қайд [-у бандҳо]-и сангин ва [оташи] дузах аст

إِنَّ لَدَيْنَا أَنْكَالًا وَجَحِيمًا ﴿١٢﴾

13. Ва таоме гулугир ва азобе дарднок

وَطَعَامًا ذَا غُصَّةٍ وَعَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٣﴾

14. Рӯзе, ки замину кӯҳҳо ба ларза дарояд ва кӯҳҳо [муталошӣ шаванд ва] ҳамчун тӯдаи реги нарм [равон] гарданд

يَوْمَ تَرُجُّفُ الْأَرْضُ وَالْجِبَالُ وَكَانَتْ
الْجِبَالُ كَنَيْبًا مَّهْيَلًا ﴿١٤﴾

15. Яқинан, Мо паёмбаре ба сӯйи шумо фиристодем, ки бар шумо шоҳид [ва гувоҳ] аст, ҳамон гуна ки ба сӯйи Фиръавн паёмбаре фиристодем

إِنَّا أَرْسَلْنَا إِلَيْكُمْ رَسُولًا شَاهِدًا
عَلَيْكُمْ كَمَا أَرْسَلْنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ
رَسُولًا ﴿١٥﴾

16. Он гоҳ Фиръавн аз он паёмбар нофармонӣ [ва бо ӯ мухолифат] кард ва Мо ӯро ба сахтӣ муҷозот кардем

فَعَصَىٰ فِرْعَوْنُ الرَّسُولَ فَأَخَذْنَاهُ
أَحْذًا وَيَسِيلًا ﴿١٦﴾

17. Пас, агар кофир шавед, чи гуна худро [аз азоб] дар амон медоред, [дар] рӯзе, ки кӯдакнро пир мекунад?

فَكَيْفَ تَتَّقُونَ إِن كَفَرْتُمْ يَوْمًا
يَجْعَلُ الْوِلْدَانَ شِيبًا ﴿١٧﴾

18. [Дар он рӯз] Осмон шикфота мешавад [ва] ваъдаи ӯ, ҳатман, ба вуқӯъ мепайвандад.

السَّمَاءُ مُنْفِطِرَةٌ بِهِ ءَ كَانَ وَعْدُهُ
مَفْعُولًا ﴿١٨﴾

19. Бе гумон, ин [оёт] панд [-у хушдоре] аст, то ҳар ки бихоҳад, ба сӯи Парвардигори худ роҳе дар пеш гирад

إِنَّ هَذِهِ تَذْكِرَةٌ فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذَ
إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ﴿١٩﴾

20. [Эй паёмбар] Яқинан Парвардигорат медонад, ки ту ва гурӯҳе аз онҳо, ки бо ту ҳастанд, наздики ду савуми шаб [аз се ду

*إِنَّ رَبَّكَ يَعْلَمُ أَنَّكَ تَقُومُ أَدْنَىٰ
مِن ثُلُثِي اللَّيْلِ وَنِصْفَهُ وَثُلُثَهُ

ҳиссаи шаб] ва [ё] нисф [ё] як савум [сеяк]-и онро ба [намоз] бармеҳезед. Ва Аллоҳ таоло шабу рӯзро андозагирӣ мекунад. [Ҷ] Медонад, ки шумо наметавонед шумориши онро [дақиқ] муҳосиба кунед, пас, шуморо бахшид. Пас, акнун ҳар чи [барои шумо] муяссар бошад, аз Қуръон бихонед. [Аллоҳ таоло] Медонад, ки бархе аз шумо бемор хоҳанд шуд ва гурӯҳе [дигар] барои ба даст овардани фазлу неъмат Аллоҳ таоло дар замин сафар мекунанд ва гурӯҳе [низ] дар роҳи Аллоҳ таоло чиҳод мекунанд, пас, он чи муяссар бошад, аз он бихонед ва намоз барпо доред ва закот диҳед ва ба Аллоҳ таоло қарзи наку диҳед ва [бидонед, ки] он чи аз корҳои хайр пешопеш барои худ мефиристед, [онро] назди Аллоҳ таоло ба беҳтарин вачҳ ва бузургтарин подош хоҳед ёфт ва аз Аллоҳ таоло омуриши бихоҳед, ки ҳамона Аллоҳ таоло омуриши меҳрубон аст

وَطَافَةٌ مِنَ الَّذِينَ مَعَكَ وَاللَّهُ
يُقَدِّرُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ عَلِيمٌ أَنْ لَنْ
تُخْصُوهُ فَتَابَ عَلَيْكُمْ فَاقْرَءُوا مَا
تَيَسَّرَ مِنَ الْقُرْآنِ عَلِيمٌ أَنْ
سَيَكُونُ مِنْكُمْ مَرْضَىٰ وَعَاخِرُونَ
يَصْرَبُونَ فِي الْأَرْضِ يَبْتَغُونَ مِنْ
فَضْلِ اللَّهِ وَعَاخِرُونَ يَقْتَلُونَ فِي
سَبِيلِ اللَّهِ فَاقْرَءُوا مَا تَيَسَّرَ مِنْهُ
وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ
وَأَقْرِضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا وَمَا
تُقَدِّمُوا لِأَنْفُسِكُمْ مِنْ خَيْرٍ نَجِدُوهُ
عِنْدَ اللَّهِ هُوَ خَيْرًا وَأَعْظَمَ أَجْرًا
وَأَسْتَغْفِرُوا لِلَّهِ إِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ
رَحِيمٌ ﴿٥٠﴾

المدرثر موداسسیر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Эй чомабарсаркашида!

يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ ﴿١﴾

2. Бархез ва бим деҳ!

قُمْ فَأَنْذِرْ ﴿٢﴾

3. Ва Парвардигоратро бузург шумор!

وَرَبَّكَ فَكَبِّرْ ﴿٣﴾

4. Ва чомаро покиза бидор!

وَنِيَابِكَ فَطَهِّرْ ﴿٤﴾

5. Ва аз палидӣ дурӣ кун!

وَالرُّجْزَ فَاهْجُرْ ﴿٥﴾

6. Барои ин базлу бахшиш макун, ки афзунталабӣ кунӣ

وَلَا تَمُنْ بِتَسَكُّرٍ ﴿٦﴾

7. Ва барои [хушнудии] Парвардигорат шикебо бош

وَلِرَبِّكَ فَاصْبِرْ ﴿٧﴾

8. Пас, ҳангоме ки дар «сур» дамида шавад

فَإِذَا نُفِرَ فِي النَّاقُورِ ﴿٨﴾

9. Он рӯз рӯзи сахт [ва душворе] аст

فَذَلِكَ يَوْمٌ عَسِيرٌ ﴿٩﴾

10. Бар кофирон осон нест

عَلَى الْكَافِرِينَ عَئِزٌّ

يَسِيرٌ ﴿١٠﴾

11. [Эй паёмбар] Маро бо касе, ки ўро танҳо [ва бидуни амволу авлод] офаридаам, вогузор

ذَرْنِي وَمَنْ خَلَقْتُ

وَحِيدًا ﴿١١﴾

12. [Ҳамон касе, ки] моли фаровоне барояш қарор додам

وَجَعَلْتُ لَهُ مَالًا

مَمْدُودًا ﴿١٢﴾

13. Ва фарзандоне, ки ҳамеша [дар хидмати ў ва] бо ў ҳастанд

وَبَيْنَ شُهُودًا ﴿١٣﴾

14. Ва ҳамаи васоил [ва имконоти] зиндагиро дар ихтиёраш қарор додам

وَمَهَّدْتُ لَهُ تَمْهِيدًا ﴿١٤﴾

15. Боз [ҳам] тамаъ дорад, ки [бар он] биафзоям

ثُمَّ يَظْمَعُ أَنْ أُزِيدَ ﴿١٥﴾

16. Ҳаргиз [чунин нахоҳад шуд]! Бе гумон, ў нисбат ба оёти Мо душманӣ дорад

كَلَّا إِنَّهُ كَانَ لِإِيْتِنَا

عَنِيدًا ﴿١٦﴾

17. Ва ба зудӣ ўро ба машаққату сахтӣ меандозам

سَارُهُمْهُ صَعُودًا ﴿١٧﴾

18. Зеро ў [барои мубориза бо Қуръон] андешид ва муҳосиба кард

إِنَّهُ فَكَّرَ وَقَدَّرَ ﴿١٨﴾

19. Пас, марг бар ў бод! Чи гуна андоза [ва муҳосиба] кард?

فَقْتِلَ كَيْفَ قَدَرَ ﴿١٩﴾

20. Боз [ҳам] марг бар ў бод! Чи гуна андоза [ва муҳосиба] кард?

ثُمَّ قَتِلَ كَيْفَ قَدَرَ ﴿٢٠﴾

21. Сипас назар афканд

ثُمَّ نَظَرَ ﴿٢١﴾

22. Он гоҳ чеҳра дар ҳам кашид ва рӯ турш кард

ثُمَّ عَبَسَ وَبَسَرَ ﴿٢٢﴾

23. Сипас [ба ҳақ] пушт намуд ва
такаббур варзид

ثُمَّ أَدْبَرَ وَاسْتَكْبَرَ ﴿٢٣﴾

24. Он гоҳ гуфт: «Ин [Қуръон] чизе чуз
ҷодуе, ки [аз дигарон] омӯхта шуда,
нест

فَقَالَ إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ

يُؤْتَرُ ﴿٢٤﴾

25. Ва ин [чизе] чуз гуфтори башар
нест»

إِنَّ هَذَا إِلَّا قَوْلُ الْبَشَرِ ﴿٢٥﴾

26. Ба зудӣ ўро ба дузах дархоҳам
овард

سَأُصَلِّيهِ سَقَرٌ ﴿٢٦﴾

27. Ва ту чи донӣ, ки дузах чи гуна
аст?

وَمَا أَدْرَاكَ مَا سَقَرٌ ﴿٢٧﴾

28. [Оташи сўзонест, ки] На [чизеро]
боқӣ мегузорад ва на [чизеро] раҳо
мекунад

لَا تُبْقِي وَلَا تَذَرُ ﴿٢٨﴾

29. Пустро [дигаргун карда] месўзонад

لَوَاحَةٌ لِّلْبَشَرِ ﴿٢٩﴾

30. Бар он [оташ] нуздаҳ [фаришта]
гуморида шудааст.

عَلَيْهَا تِسْعَةَ عَشَرَ ﴿٣٠﴾

31. Мо маъмурони дузахро фақат аз фариштагон қарор додем ва шумори онҳоро танҳо барои озмоиши кофирон муайян кардаем, то аҳли китоб яқин кунанд ва касоне, ки имон овардаанд, бар имони худ бияфзоянд ва аҳли китоб ва муъминон гирифтори шақку тардид нашавад ва то касоне, ки дар дилҳояшон мараз аст ва [низ] кофирон бигӯянд: «Аллоҳ таоло аз ин масал [ва тавсиф] чи хостааст?». Бад-ин гуна, Аллоҳ таоло ҳар касро бихоҳад, гумроҳ месозад ва ҳар касро бихоҳад, ҳидоят мекунад ва [шумори] лашкариёни Парвардигоратро [касе] чуз ӯ намедонад ва ин чуз панду андарзе барои инсонҳо нест

وَمَا جَعَلْنَا أَصْحَابَ النَّارِ
إِلَّا مَلَائِكَةً ط وَمَا جَعَلْنَا
عِدَّتَهُمْ إِلَّا فِتْنَةً لِلَّذِينَ
كَفَرُوا لِيَسْتَيَقِنَ الَّذِينَ
أُوتُوا الْكِتَابَ وَيَزِدَّادَ
الَّذِينَ ءَامَنُوا إِيْمَانًا وَلَا
يِرْتَابَ الَّذِينَ أُوتُوا
الْكِتَابَ وَالْمُؤْمِنُونَ
وَلِيَقُولَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ
مَرَضٌ وَالْكَافِرُونَ مَاذَا
أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا كَذَلِكَ
يُضِلُّ اللَّهُ مَنْ يَشَاءُ
وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَمَا يَعْلَمُ
جُنُودَ رَبِّكَ إِلَّا هُوَ وَمَا هِيَ
إِلَّا ذِكْرٌ لِلْبَشَرِ ﴿٣١﴾

32. Оре, савганд ба моҳ [ки ҳаргиз чунин нест, ки онон тасаввур мекунанд]

كَلَّا وَالْقَمَرِ ﴿٣٢﴾

33. Ва [савганд ба] шаб ҳангоме ки пушт кунад

وَاللَّيْلِ إِذْ أَدْبَرَ ﴿٣٣﴾

34. Ва ба субҳ ҳангоме ки равшан шавад

وَالصُّبْحِ إِذَا أَسْفَرَ ﴿٣٤﴾

35. Ки он [оташи дузах] яке аз [азобҳои] бузург [ва ҳавлноқ] аст

إِنَّهَا لِأَحَدَى الْكَبِيرِ ﴿٣٥﴾

36. Барои инсон бимдиҳанда аст

نَذِيرًا لِلْبَشَرِ ﴿٣٦﴾

37. Барои касе аз шумо, ки бихоҳад [бо корҳои наку] пеш афтад, ё [бо гуноҳ кардан] ақиб бимонад

لِمَنْ شَاءَ مِنْكُمْ أَنْ يَتَقَدَّمَ

أَوْ يَتَأَخَّرَ ﴿٣٧﴾

38. Ҳар кас дар гарави аъмоли хеш аст

كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ

رَهِينَةٌ ﴿٣٨﴾

39. Магар асҳоби ямин [муъминон]

إِلَّا أَصْحَابَ الْيَمِينِ ﴿٣٩﴾

40. Ки дар боғҳо [-и биҳишт] ҳастанд ва мепурсанд

فِي جَنَّاتٍ يَنْسَاءُ لُونَ ﴿٤٠﴾

41. аз гунаҳгорон:

عَنِ الْمُجْرِمِينَ ﴿٤١﴾

42. «Чӣ чиз шуморо ба дузах даровард?

مَا سَلَكَكُمْ فِي سَقَرٍ ﴿٤٢﴾

43. [Дузахиён] Мегӯянд: «Мо аз намозгузoron набудем

قَالُوا لَمْ نَكُ مِنْ

الْمُصَلِّينَ ﴿٤٣﴾

44. Ва бенаво[-ён]-ро итҳом намекардем

وَأَمْ نَكُ نُطْعِمُ

الْمَسْكِينِ ﴿٤٤﴾

45. Ва пайваста ҳамроҳи ёвагӯён [ва аҳли ботил] ҳамсадо мешудем

وَكُنَّا نَحُوضُ مَعَ

الْحَاطِضِينَ ﴿٤٥﴾

46. Ва ҳамвора рӯзи ҷазоро тақзиб мекардем

وَكُنَّا نُكَذِّبُ بِيَوْمِ

الدِّينِ ﴿٤٦﴾

47. То замоне, ки марг ба суроғамон омад

حَتَّىٰ أَتَانَا الْيَقِينُ ﴿٤٧﴾

48. Пас, шафоати шафоаткунандагон ба онҳо суде намебахшад

فَمَا تَنْفَعُهُمْ شَفَاعَةُ

الشَّافِعِينَ ﴿٤٨﴾

49. Пас, онҳоро чи шудааст, ки аз панд [-у тазаккур] рӯй гардондаанд?

فَمَا لَهُمْ عَنِ التَّذْكَرَةِ

مُعْرِضِينَ ﴿٤٩﴾

50. Гӯй, ки гӯрхароне рамидаанд

كَأَنَّهُمْ حُمُرٌ مُّسْتَنْفِرَةٌ ﴿٥٠﴾

51. Ки аз [муқобили] шер гурехтаанд

فَرَّتْ مِنْ قَسْوَرَةٍ ﴿٥١﴾

52. Балки ҳар кадом аз онҳо [таваққуъ дорад ва] меҳоҳад, ки [ба ӯ] номае кушода [ва ҷудоғона аз сӯйи Аллоҳ таоло] дода шавад

بَلْ يُرِيدُ كُلُّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ

أَنْ يُؤْتَىٰ صُحُفًا مُّنْشَرَةً ﴿٥٢﴾

53. Ҳаргиз, чунин нест [ки онон мепиндоранд]! Балки онҳо аз [азоби] охират наметарсанд

كَلَّا بَلْ لَا يَخَافُونَ

الْآخِرَةَ ﴿٥٣﴾

54. На, чунин нест, ки онҳо мегӯянд, он [Қуръон] як тазаккур ва ёдоварӣ аст

كَلَّا إِنَّهُ تَذْكِرَةٌ ﴿٥٤﴾

55. Пас, ҳар касе, ки бихоҳад аз он панд гирад

56. Ва ёд намекунад [ва панд намегирад], магар ин ки Аллоҳ таоло бихоҳад. Ёст, ки сазовори парво кардан ва омурзидан аст.

فَمَنْ شَاءَ ذَكَرْهُ ﴿٥٥﴾

وَمَا يَذْكُرُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ
اللَّهُ هُوَ أَهْلُ التَّقْوَى وَأَهْلُ

الْمَعْفِرَةِ ﴿٥٦﴾

Сураи Қиёмат القيامة

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Ба рӯзи қиёмат савганд меҳӯрам

لَا أَقْسِمُ بِيَوْمِ الْقِيَامَةِ ①

2. Ва ба нафси маломатгар савганд меҳӯрам

وَلَا أَقْسِمُ بِالنَّفْسِ اللّٰوَامَةِ ②

3. Оё инсон мепиндорад, ки [пас аз марг] ҳаргиз устухонҳояшро ҷамъ нахоҳем кард?

أَيَحْسَبُ الْإِنْسَانُ أَنْ نَجْمَعُ عِظَامَهُ ③

4. Оре, Мо қодирем, ки [ҳатто хутути сари] ангуштонашро яксонун мураттаб кунем.

بَلَىٰ قَدْرِينٌ عَلَيَّ أَنْ تُسَوِّىَ بِنَانِهِ ④

5. Балки инсон меҳоҳад, ки [озодона ва бидуни тарс аз охират] дар гуноҳу бадкорӣ мудовимат кунад

بَلْ يُرِيدُ الْإِنْسَانُ لِيَفْجُرَ أَمَامَهُ ⑤

6. [Аз ин рӯ] Мепурсад: «Рӯзи қиёмат кай хоҳад буд?»

يَسْأَلُ أَيَّانَ يَوْمِ الْقِيَامَةِ ⑥

7. Пас, ҳангоме ки чашм хира шавад

فَإِذَا بَرَقَ الْبَصَرُ ⑦

8. Ва моҳ тира [ва бе нур] гардад

وَحَسَفَ الْقَمَرُ ⑧

9. Ва хуршеду моҳ як ҷо ҷамъ шаванд

وَجُمِعَ الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ ⑨

10. Он рӯз инсон мегӯяд: «Роҳи гурез кучост?»

يَقُولُ الْإِنْسَانُ يَوْمَئِذٍ أَيْنَ الْمَفْرُ ⑩

11. Ҳаргиз! Ҳеҷ гурезгоҳе нест

كَلَّا لَا وَزَرَ ⑪

12. Он рӯз қароргоҳ [-и ниҳоне] ба сӯйи Парвардигори туст

إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ الْمُسْتَقَرُّ ⑫

13. Ва дар он рӯз инсонро аз тамоми корҳое, ки аз пеш ӯ пас фиристода, огоҳ мекунанд

يُنَبِّئُ الْإِنْسَانَ يَوْمَئِذٍ بِمَا قَدَّمَ
وَأَخَّرَ ﴿١٣﴾

14. Балки инсон ба хубӣ бар хештан огоҳ аст

بَلِ الْإِنْسَانُ عَلَىٰ نَفْسِهِ بَصِيرَةٌ ﴿١٤﴾

15. Агарчи [дар дифоъ аз худ] узрхояшро дар миён оварад

وَلَوْ أَلْقَىٰ مَعَاذِيرَهُ ﴿١٥﴾

16. [Эй паёмбар, ҳангоми нузули Қуръон] забонатро барои [такрор ва хондани] он шитобзада ҳаракат мадеҳ

لَا تَحْرِكْ بِهِ لِسَانَكَ لِتَعْجَلَ
بِهِ ﴿١٦﴾

17. Мусалламан, ҷамъоварӣ ва хондани он бар [ухдаи] Мост

إِنَّ عَلَيْنَا جَمْعَهُ وَقُرْآنَهُ ﴿١٧﴾

18. Пас, ҳар гоҳ [тавассути Ҷабраил] онро [бар ту] хондем, аз хондани ӯ пайравӣ кун

فَإِذَا قَرَأْنَاهُ فَاتَّبِعْ قُرْآنَهُ ﴿١٨﴾

19. Сипас баён карданаш бар [ухдаи] Мост

ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا بَيَانَهُ ﴿١٩﴾

20. Ҳаргиз чунин нест [ки шумо мушрикони мепиндоред]! Балки дунё [-и зудгузар]-ро дӯст медоред

كَلَّا بَلْ تُحِبُّونَ الْعَاجِلَةَ ﴿٢٠﴾

21. Ва охиратро раҳо мекунед

وَتَذَرُونَ الْآخِرَةَ ﴿٢١﴾

22. Он рӯз чеҳраҳое тоза [ва шодоб] аст

وُجُوهٌُ يَوْمَئِذٍ نَّاصِرَةٌ ﴿٢٢﴾

23. Ба сӯи Парвардигораш менигарад

إِلَىٰ رَبِّهَا نَاظِرَةٌ ﴿٢٣﴾

24. Ва дар он рӯз чеҳраҳое абус [ва дарҳамкашида] аст

وُجُوهٌُ يَوْمَئِذٍ بِاسِرَةٍ ﴿٢٤﴾

25. Яқин дорад, ки осебе камаршикан ба ӯ мерасад

تَنْظُرُونَ أَن يُفْعَلَٰ بِهَا فَاغْرَةٌ ﴿٢٥﴾

26. Оре, чун [чон] ба гулугоҳаш бирасад

كَلَّا إِذَا بَلَغَتِ التَّرَاقِيَ ﴿٢٦﴾

27. Ва гуфта шавад: «Чи касест, ки афсун бихонад? [Ва ўро наҷот диҳад]

وَقِيلَ مَنْ رَاقٍ ﴿٢٧﴾

28. Ва яқин кунад, ки замони чудой [аз дунё] аст.

وَوَظَنَّ أَنَّهُ الْفِرَاقُ ﴿٢٨﴾

29. Ва [қор боло гирад ва] соқҳо[-и] пояш аз саҳтии ҷон додан] ба ҳам печад.

وَأَلْتَفَّتْ السَّاقُ بِالسَّاقِ ﴿٢٩﴾

30. Дар он рӯз масири ҳама ба сӯйи Парвардигорат хоҳад буд

إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ الْمَسَاقُ ﴿٣٠﴾

31. Пас, [мункири меод] на тасдиқ карда ва на намоз гузоридааст

فَلَا صَدَقَ وَلَا صَلَّىٰ ﴿٣١﴾

32. Балки [Қуръонро] такзиб кард ва [аз имон] рӯ гардонд

وَلَكِن كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿٣٢﴾

33. Сипас хиромон ба сӯйи хонаводааш бозгашт

ثُمَّ دَهَبَ إِلَىٰ أَهْلِهِ يَمْتَطِئُ ﴿٣٣﴾

34. Вой бар ту! Пас, вой бар ту!

أَوَّلَىٰ لَكَ فَأَوْلَىٰ ﴿٣٤﴾

35. Боз ҳам вой бар ту! Пас, вой бар ту!

ثُمَّ أَوْلَىٰ لَكَ فَأَوْلَىٰ ﴿٣٥﴾

36. Оё инсон гумон мекунад, ки [бе ҳадаф ва бидуни ҳисоб ва ҷазо] ба худ раҳо мешавад?

أَيَحْسَبُ الْإِنْسَانُ أَن يُتْرَكَ سُدًى ﴿٣٦﴾

37. Оё [ӯ] нутфае аз манӣ набуд, ки [дар раҳим] рехта мешавад?

أَلَمْ يَكُ نُطْفَةً مِن مَّنِيٍّ يُمْنَىٰ ﴿٣٧﴾

38. Он гоҳ ба сурати хуни баста даромад ва [Аллоҳ таоло ўро] офарид ва дурусту устувор сохт

ثُمَّ كَانَ عِلْقَةً فَخَلَقَ فَسَوَّىٰ ﴿٣٨﴾

39. Сипас аз ӯ ду завҷи нару мода паид овард

فَجَعَلَ مِنْهُ الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ ﴿٣٩﴾

40. Оё [чунин Офаридгоре] қодир
нест, ки мурдагонро [дубора] зинда
кунад?

أَلَيْسَ ذَلِكَ بِقَدِيرٍ عَلَيَّ أَنْ يُحْيِيَ
الْمَوْتَى ﴿٤٠﴾

Сураи Инсон الانسان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Яқинан, замони тӯлони бар инсон гузашт, ки чизе [муҳимму] қобили зикр набуд

هَلْ أُنِى عَلَى الْإِنْسَنِ حِينٌ مِّنَ

الدَّهْرِ لَمْ يَكُنْ شَيْئًا مَّذْكَورًا ﴿١﴾

2. Ба ростӣ, Мо инсонро аз нутфаи мухталит [омехта]-е офаридем, ӯро меозмоем. Пас, ӯро шунавову бино қарор додем

إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ نُّطْفَةٍ

أَمْشَاجٍ نَّبْتَلِيهِ فَجَعَلْنَاهُ سَمِيعًا

بَصِيرًا ﴿٢﴾

3. Ҳамоно Мо роҳро ба ӯ нишон додем, хоҳ сипосгузор бошад ё носипос

إِنَّا هَدَيْنَاهُ السَّبِيلَ إِمَّا شَاكِرًا وَإِمَّا

كُفُورًا ﴿٣﴾

4. Ба ростӣ, Мо барои кофирон занҷирҳо ва бандҳо ва оташи сӯзон муҳайё кардаем

إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَلَاسِلًا

وَأَغْلَالًا وَسَعِيرًا ﴿٤﴾

5. Бе гумон, накукорон [дар биҳишт] аз ҷоме менӯшанд, ки омехта ба кофур аст

إِنَّ الْأَبْرَارَ يَشْرَبُونَ مِنْ كَأْسٍ كَانَ

مِرَاجُهَا كَافُورًا ﴿٥﴾

6. [Аз] Чашмае, ки бандагони [хоси] Аллоҳ таоло аз он менӯшанд, [ҳар вақту] ҳар ҷо бихоҳанд он [чашма]-ро ҷорӣ месозанд

عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا عِبَادُ اللَّهِ

يُفَجِّرُونَهَا تَفْجِيرًا ﴿٦﴾

7. [Бандагони накукор] Ба назр вафо мекунанд ва аз рӯзе метарсанд, ки [азобу] шарри он фарогир аст

يُوفُونَ بِالنَّذْرِ وَيَخَافُونَ يَوْمًا كَانَ

شَرُّهُ مُسْتَطِيرًا ﴿٧﴾

8. Ва ғизоро бо ин ки [ниёз ва] дӯст доранд, ба мустаманду ятим ва асир мебахшанд

وَيُطْعَمُونَ الصَّغَامَ عَلَىٰ حَبِّهِ

مِسْكِينًا وَيَتِيمًا وَأَسِيرًا ﴿٨﴾

9. [Ва дар дил мегӯянд] «Мо фақат ба хотири Аллоҳ таоло ба шумо ғизо медиҳем, на аз шумо подоше мехоҳем ва на сипосе

إِنَّمَا نُنْظِعُكُمْ لَوَجْهِ اللَّهِ لَا نُرِيدُ مِنْكُمْ جَزَاءً وَلَا شُكُورًا ﴿٩﴾

10. Ҳамонро мо аз Парвардигорамон метарсем, [аз азоби] рӯзе, ки туршрӯ ва душвор аст»

إِنَّا نَخَافُ مِنْ رَبِّنَا يَوْمًا عَبُوسًا قَمْطَرِيرًا ﴿١٠﴾

11. Пас, Аллоҳ таоло ононро аз [сахтӣ ва] шарри он рӯз ниғаҳ дошт ва ба эшон хуррамӣ ва шодмонӣ бахшид

فَوْقَهُمْ اللَّهُ شَرَّ ذَلِكَ الْيَوْمِ وَلَقَّاهُمْ نَضْرَةً وَسُرُورًا ﴿١١﴾

12. Ва ба [шукронаи] сабре, ки карданд, биҳишт ва [либосҳои] ҳарир [-и биҳишти] ба эшон подош дод

وَجَزَلْنَاهُمْ بِمَا صَبَرُوا جَنَّةً وَحَرِيرًا ﴿١٢﴾

13. Дар он ҷо бар тахтҳо [-и зебо] тақя кардаанд, на [ҳарорати] офтобе дар он ҷо мебинед ва на [сӯзи] сармое

مُتَّكِنِينَ فِيهَا عَلَى الْأَرَائِكِ لَا يَرَوْنَ فِيهَا شَمْسًا وَلَا زَمْهَرِيرًا ﴿١٣﴾

14. Ва сояҳояш бар онон фуру афтода ва меваҳояш [барои чидан] дар дастрас аст

وَدَانِيَةً عَلَيْهِمْ ظِلُّهَا وَذُلَّتْ قُطُوفُهَا تَذْلِيلًا ﴿١٤﴾

15. Ва дар гирдогирди эшон зарфҳои симин [-и ғизо] ва косаҳои булурин [-и нӯшидани] гардонида мешавад

وَيُطَافُ عَلَيْهِمْ بِآنِيَةٍ مِّن فِضَّةٍ وَأَكْوَابٍ كَانَتْ قَوَارِيرًا ﴿١٥﴾

16. [Косаҳои] Булурине аз нуқра, ки онҳоро ба андозаи муносиб [лабрез ва] омода кардаанд

قَوَارِيرًا مِّن فِضَّةٍ قَدَّرُوهَا تَقْدِيرًا ﴿١٦﴾

17. Ва дар он ҷо ҷомҳои сероб мешаванд, ки омезааш занҷабил аст

وَيُسْقَوْنَ فِيهَا كَأْسًا كَانَ مِزَاجُهَا زَنْجَبِيلًا ﴿١٧﴾

18. [Ин ҷомҳо аз] Чашмае пур мегардад, ки дар он ҷо Салсабил номида мешавад

عَيْنًا فِيهَا تُسَمَّى سَلْسَبِيلًا ﴿١٨﴾

19. Ва ҳамвора навҷавононе ҷовидона бар гирдашон мечарханд, ки ҳар гоҳ онҳоро бубинӣ, гумон мекуни, ки марвориди пароканда ҳастанд

*وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُونَ
إِذَا رَأَيْتَهُمْ حَسِبْتَهُمْ لُؤْلُؤًا
مَّنثُورًا ﴿١١﴾

20. Ва чун [ба ҳар самте] бингарӣ, он ҷо неъматӣ бисёр ва фармонравиӣ азиме мебинӣ

وَإِذَا رَأَيْتَ نَمَّ رَأَيْتَ نَعِيمًا وَمُلْكًا
كَبِيرًا ﴿٥﴾

21. Бар онон [биҳиштиён] либосҳои сабзранг аз дебои нозук ва дебои захим [пӯшонида шуда]- аст ва бо дастбандҳои аз нуқра ороста шудаанд ва Парвардигорашон шароби пок ба эшон менӯшонад

عَلَيْهِمْ ثِيَابٌ سُنْدُسٍ خُضْرٌ
وَإِسْتَبْرَقٌ وَحُلُوعٌ أَسْوَدٌ مِنْ فِضَّةٍ
وَسَقَنَهُمْ رَبُّهُمْ شَرَابًا طَهُورًا ﴿١١﴾

22. [Ва ба онҳо гуфта мешавад] «Ин [неъматҳо] подоши шумост ва [бидонед, ки] аз саъю кӯшиши шумо қадрдонӣ шудааст»

إِنَّ هَذَا كَانَ لَكُمْ جَزَاءً وَكَانَ
سَعْيُكُمْ مَشْكُورًا ﴿٢٢﴾

23. [Эй паёмбар] Яқинан, Мо Қуръонро бар ту тадричан нозил кардем

إِنَّا نُنزِّلُ الْكُرْآنَ
تَنْزِيلًا ﴿١٢﴾

24. Пас, бар ҳукми Парвардигорат шикебо бош ва аз ҳеҷ кадом аз гунаҳгорон ва бединонашон фармон мабар

فَأَصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تُطِعْ
مِنْهُمْ ءَأَتَمُّوا أَوْ كَفُورًا ﴿٢١﴾

25. Ва субҳу шом номи Парвардигоратро ёд кун

وَأذْكُرِ اسْمَ رَبِّكَ بُكْرَةً
وَأَصِيلًا ﴿٢٥﴾

26. Ва [низ] баҳше аз шаб барояш сачда кун [ва намоз бигузор] ва дар баҳши баланде аз шаб [қисмати дарози шаб, ки ҳама дар хобанд] ӯро тасбеҳ гӯӣ

وَمِنَ اللَّيْلِ فَاسْجُدْ لَهُ وَسَبِّحْهُ لَيْلًا
طَوِيلًا ﴿٢٦﴾

27. Бе гумон, инон [кофирон] дунёи зудгузарро дӯст медоранд ва рӯзи саҳте [-ро, ки дар пеш доранд] пушти сари худ раҳо мекунанд [ва ба он аҳамият намедиҳанд]

إِنَّ هَؤُلَاءِ يُجِبُونَ الْعَاجِلَةَ

وَيَذَرُونَ وَرَاءَهُمْ يَوْمًا ثَقِيلًا ﴿٧٧﴾

28. Мо онҳоро офаридем ва пайванди вучодашонро муҳкам кардем ва ҳар замон, ки бихоҳем, ҷойи ононро ба [гурӯҳи дигаре] монандашон медиҳем

نَحْنُ خَلَقْنَاهُمْ وَشَدَدْنَا أَسْرَهُمْ وَإِذَا

شِئْنَا بَدَّلْنَا أَمْثَلَهُمْ تَبْدِيلًا ﴿٧٨﴾

29. Бе гумон, ин ёдоварӣ [ва панд] аст, пас, ҳар кас, ки бихоҳад, роҳе ба сӯйи Парвардигораш баргузинад

إِنَّ هَذِهِ تَذَكُّرٌ فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذْ

إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ﴿٧٩﴾

30. Ва шумо чизеро намехоҳед, магар ин ки Аллоҳ таоло бихоҳад. Бе гумон, Аллоҳ таоло донои ҳақим аст

وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ إِنَّ

اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٨٠﴾

31. Ҳар касро, ки бихоҳад, дар раҳмати худ ворид мекунад ва барои ситамгорон азоби дардноке омода кардааст

يُدْخِلُ مَنْ يَشَاءُ فِي رَحْمَتِهِ

وَالظَّالِمِينَ أَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٨١﴾

المرسلات Сураи Мурсалот

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Савганд ба фариштагоне, ки паёпай фиристорада мешаванд

وَأَلْمُرْسَلَاتِ عُرْفًا ①

2. Ҳамчун тундбод мераванд

فَالْعَصْفَاتِ عَصْفًا ②

3. Ва савганд ба фариштагоне, ки [абрҳоро] пароканда мекунанд

وَالنَّشْرَاتِ نَشْرًا ③

4. Ва савганд ба фариштагоне, ки ҷудокунандаи [ҳақ аз ботил] ҳастанд

فَالْفَرِيقَاتِ فَرَقًا ④

5. Ва савганд ба фариштагоне, ки ваҳй [-и илоҳӣ]-ро [ба паёмбарон] илқо мекунанд

فَالْمَلْقَيْتِ ذِكْرًا ⑤

6. Барои итмоми ҳуҷҷат, барои бим ва ҳушдор

عُدْرًا أَوْ نُذْرًا ⑥

7. Бе гумон, он чи ба шумо ваъда дода мешавад, воқеъ хоҳад шуд

إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَوَاقِعٌ ⑦

8. Пас, он гоҳ ки ситорагон тира [ва маҳв] шавад

فَإِذَا التَّجُومُ طُمِسَتْ ⑧

9. Ва он гоҳ ки осмон шикофта шавад

وَإِذَا السَّمَاءُ فُرِجَتْ ⑨

10. Ва он гоҳ ки кӯҳҳо [аз чо
канда ва] пароканда шавад

وَإِذَا الْجِبَالُ نُسِفَتْ ﴿١٠﴾

11. Ва он гоҳ ки барои
паёмбарон [чиҳати гувоҳӣ
додан дар мавриди умматҳо]
вақт таъйин шавад

وَإِذَا الرُّسُلُ أُقِتَتْ ﴿١١﴾

12. Ин [амр] барои чи рӯзе ба
таъхир афтадааст?

لِأَيِّ يَوْمٍ أُجِّلَتْ ﴿١٢﴾

13. Барои рӯзи ҷудой [ва
доварӣ]

لِيَوْمِ الْفَصْلِ ﴿١٣﴾

14. Ва ту чи донӣ, ки рӯзи ҷудой
[ва доварӣ] чист?

وَمَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمٌ

الْفَصْلِ ﴿١٤﴾

15. Дар он рӯз [қиёмат] вой бар
такзибкунандагон!

وَيَلُّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿١٥﴾

16. Оё мо пешиниён[-и мучрим]-
ро нобуд накардем?

أَلَمْ نُهْلِكِ الْأَوَّلِينَ ﴿١٦﴾

17. Сипас дигаронро дар пайи
онҳо хоҳем овард

ثُمَّ نَتَّبِعُهُمُ الْآخِرِينَ ﴿١٧﴾

18. Ин чунин бо гунаҳгорон
рафтор мекунем

كَذَلِكَ نَفْعَلُ

بِالْمُجْرِمِينَ ﴿١٨﴾

19. Дар он рӯз вой бар
такзибкунандагон!

وَيَلُّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿١٩﴾

20. Оё шуморо аз обе паст [-у
ночиз] наофаридем?

أَلَمْ نَخْلُقْكُمْ مِّنْ مَّاءٍ

مَّهِينٍ ﴿٦٠﴾

21. Ки сипас онро дар
қароргоҳе махфуз [раҳим] қарор
додем

فَجَعَلْنَاهُ فِي قَرَارٍ مَّكِينٍ ﴿٦١﴾

22. То замоне муайян

إِلَىٰ قَدَرٍ مَّعْلُومٍ ﴿٦٢﴾

23. Пас, мо [бар ин кор] тавоно
будем ва чи нек тавоно [ва
қудратманд] ҳастем

فَقَدَرْنَا فَنِعْمَ الْقَدِيرُونَ ﴿٦٣﴾

24. Дар он рӯз вой бар
такзибкунандагон!

وَيَلُّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٦٤﴾

25. Оё заминро ҷойгоҳи
[таҷаммуи мардум] қарор
надодем?

أَلَمْ نَجْعَلِ الْأَرْضَ كِفَاتًا ﴿٦٥﴾

26. Ҳам дар ҳоли ҳаёт ва ҳам
маргашон?

أَحْيَاءَ وَأَمْوَاتًا ﴿٦٦﴾

27. Ва дар он кӯҳҳои бисёр
баланд [ва устувор] қарор
додем ва обе ширин [ва гуворо]
ба шумо нӯшонидем

وَجَعَلْنَا فِيهَا رَوَاسِيَّ

شَلْخِنَاتٍ وَأَسْقَيْنَكُم مَّاءً

فُرَاتًا ﴿٦٧﴾

28. Дар он рӯз вой бар
такзибкунандагон!

وَيَلُّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٦٨﴾

29. [Ба онҳо гуфта мешавад]
«Ба сӯйи ҳамон чизе биравед,
ки пайваста такзибаш
мекардед.

أَنْظِلُّوهُ إِلَىٰ مَا كُنْتُمْ بِهِ

تُكْذِبُونَ ﴿٢٩﴾

30. Биравед ба сӯйи сояи
[дудҳои оташи] сешоха

أَنْظِلُّوهُ إِلَىٰ ظِلِّ ذِي ثُلُثِ

شُعْبٍ ﴿٣٠﴾

31. На сояфкан [ва хуноқ] аст
ва на аз [гармии] шуълаҳои
оташ чилавгирӣ мекунад»

لَا ظَلِيلٍ وَلَا يُغْنِي مِنَ

اللَّهَبِ ﴿٣١﴾

32. Ҳамоно он [дузах]
шарораҳое чун кохе [баланд]
меафканад.

إِنَّهَا تَرْمِي بِشَرَرٍ

كَالْقَصْرِ ﴿٣٢﴾

33. Гӯй, ки он [шарораҳо]
шутурони зардранг ҳастанд

كَأَنَّهُ جِمَلَتٌ صُفْرٌ ﴿٣٣﴾

34. Дар он рӯз вой бар
такзибкунандагон!

وَيَلُّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٤﴾

35. Ин [ҳамон] рӯзест, ки сухан
намегуянд

هَذَا يَوْمٌ لَا يَنْطِقُونَ ﴿٣٥﴾

36. Ва ба онҳо иҷозат дода
намешавад, то узрҳои кунанд

وَلَا يُؤْذَنُ لَهُمْ

فَيَعْتَذِرُونَ ﴿٣٦﴾

37. Дар он рӯз, вой бар
такзибкунандагон!

وَيَلُّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٧﴾

38. Ин [ҳамон] рӯзи чудой [ва доварӣ] аст, ки шумо ва гузаштагонро гирд овардаем

هَذَا يَوْمُ الْفَصْلِ ط
جَمَعْنَاكُمْ وَالْأَوَّلِينَ ﴿٣٨﴾

39. Пас, агар [ҳила ва] найранге доред, онро дар ҳаққи ман ба кор гиред

فَإِنْ كَانَ لَكُمْ كَيْدٌ
فَكِيدُونِ ﴿٣٩﴾

40. Дар он рӯз вой бар такзибкунандагон!

وَيُلِّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٠﴾

41. Ба ростӣ, ки [дар он рӯз] парҳезкорон дар сояҳо ва [канори] чашмаҳо қарор доранд

إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي ظِلِّ
وَعُيُونِ ﴿٤١﴾

42. Ва меваҳое, ки майл дошта бошанд

وَفَوَاكِهَ مِمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٤٢﴾

43. [Ба онҳо гуфта мешавад] «Ба подоши он чи мекардед, гуворо бихӯред ва биёшомед»

كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا
كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾

44. Мо ин гуна накукоронро подош медиҳем»

إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي
الْمُحْسِنِينَ ﴿٤٤﴾

45. Дар он рӯз вой бар такзибкунандагон!

وَيُلِّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٥﴾

46. «[Эй кофирон, дар ин дунё] андаке бихӯред ва баҳра гиред, зеро шумо гунаҳгоред»

كُلُوا وَتَمَتَّعُوا قَلِيلًا إِنَّكُمْ
مُجْرِمُونَ ﴿٤٦﴾

47. Дар он рӯз вой бар
такзибкунандагон!

وَيَلُّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٧﴾

48. Ва ҳангоме ки ба онҳо гуфта
шавад: «[Намоз бигузored ва]
рукуъ кунед, [намоз
намегузоранд ва] рукуъ
намекунанд

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ارْكَعُوا لَا

يَرْكَعُونَ ﴿٤٨﴾

49. Дар он рӯз вой бар
такзибкунандагон!

وَيَلُّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٩﴾

50. [Агар мардум ба ин Қуръон
имон намеоваранд] Пас, баъд
аз он ба кадом сухан имон
меоваранд?

فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعَدَهُ

يُؤْمِنُونَ ﴿٥٠﴾

Сураи Наба النبى

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. [Кофирон] Дар бораи чи чиз аз якдигар суол мекунад?	عَمَّ يَتَسَاءَلُونَ ﴿١﴾
2. Аз хабаре бузург	عَنِ النَّبِيِّ الْعَظِيمِ ﴿٢﴾
3. Ҳамон [хабаре] ки онҳо дар он ихтилоф доранд	الَّذِي هُمْ فِيهِ مُخْتَلِفُونَ ﴿٣﴾
4. Чунин нест [ки онҳо меандешанд] ба зудӣ хоҳанд донист	كَلَّا سَيَعْلَمُونَ ﴿٤﴾
5. Боз ҳам чунин нест; ба зудӣ хоҳанд донист	ثُمَّ كَلَّا سَيَعْلَمُونَ ﴿٥﴾
6. Оё заминро бистаре [барои осоиши шумо] қарор надодем?	أَلَمْ نَجْعَلِ الْأَرْضَ مِهْدًا ﴿٦﴾
7. Ва кӯҳхоро мехҳо [-и он] қарор надодем?	وَالْحِبَالَ أَوْتَادًا ﴿٧﴾
8. Ва шуморо чуфт [нару мода] офаридем.	وَوَحَلَقْنَاهُمْ أَزْوَاجًا ﴿٨﴾
9. Ва хоби шуморо [мояи] оромишатон қарор додем	وَجَعَلْنَا نَوْمَكُمْ سُبَاتًا ﴿٩﴾
10. Ва шабро пӯшише [бароятон] қарор додем	وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ لِيَاسًا ﴿١٠﴾
11. Ва рӯзро [василаи] зиндагӣ ва [қасби маош] қарор додем	وَجَعَلْنَا النَّهَارَ مَعَاشًا ﴿١١﴾
12. Ва бар фарози шумо ҳафт [осмон] муҳкам бино кардем	وَبَنَيْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعًا سِدَادًا ﴿١٢﴾
13. Ва [хуршедро] чароғе дурахшон офаридем	وَجَعَلْنَا سِرَاجًا وَهَاجًا ﴿١٣﴾

14. Ва аз абрҳои боронзо обе фаровон
фуру фиристодем

وَأَنْزَلْنَا مِنَ الْمُعْصِرَاتِ مَاءً

نَجَّاجًا ﴿١٤﴾

15. То бад-он дона ва гиёҳ бисёр
бирӯёнем

لِنُخْرِجَ بِهِ حَبًّا وَنَبَاتًا ﴿١٥﴾

16. Ва боғҳое пурдарахт [бо он
парвариш диҳем]

وَحَدَّيْتُ الْأَفَّاا ﴿١٦﴾

17. Бе гумон, рӯзи доварӣ ваъдагоҳ [-и
Мо бо шумо] аст

إِنَّ يَوْمَ الْفُضْلِ كَانَ مِيقَاتِنَا ﴿١٧﴾

18. Рӯзе, ки дар «сур» дамида
мешавад ва шумо гурӯҳ-гурӯҳ [ба
маҳшар] меоед

يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ فَمَأْتُونَ

أَفْوَاجًا ﴿١٨﴾

19. Ва осмон кушуда мешавад ва ба
сурати дарҳои мутааддид дармеояд

وَتُفْتِحُ السَّمَاءُ فَكَانَتْ أَبْوَابًا ﴿١٩﴾

20. Ва кӯҳҳо ба ҳаракат дармеояд ва
ба сурати саробе мешавад

وَسُيِّرَتِ الْجِبَالُ فَكَانَتْ سَرَابًا ﴿٢٠﴾

21. Ва бе гумон, ҷаҳаннам камингоҳест

إِنَّ جَهَنَّمَ كَانَتْ مِرْصَادًا ﴿٢١﴾

22. Ва маҳалли бозгаште барои
туғёнгарон

لِلظَّالِمِينَ مَبَاا ﴿٢٢﴾

23. Муддати замоне дароз дар он ҷо
бимонанд

لِلَّذِينَ فِيهَا أَحْقَابًا ﴿٢٣﴾

24. Дар он ҷо [чизи] хунуке
намечашанд ва на ошомиданӣ [-и
гуворое хоҳанд дошт]

لَا يَذُوقُونَ فِيهَا بَرْدًا وَلَا

شَرَابًا ﴿٢٤﴾

25. Ҷуз обе сӯзон ва [моёе, ки] чирку
хун [аст]

إِلَّا حَمِيمًا وَعَسَاقًا ﴿٢٥﴾

26. [Ин] Кайфарест аст муносиб ва
дархӯр [-и аъмолашон]

جَزَاءً وَفَاًا ﴿٢٦﴾

27. Чаро ки онҳо ҳеҷ умеде ба [рӯзи]
ҳисоб надоштанд

إِنَّهُمْ كَانُوا لَا يَرْجُونَ حِسَابًا ﴿٢٧﴾

28. Ва оёти Моро ба шиддат тақзиб карданд

وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كِذَابًا ﴿٢٨﴾

29. Ва Мо ҳама чизро [дар Лавҳи маҳфуз] шуморишу сабт кардаем

وَكُلُّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ كِتَابًا ﴿٢٩﴾

30. Пас, [кайфари аъмоли худро] бичашед, ки чизе ҷуз азоб бар шумо намеафзоем

فَقُودُوا فَلَنْ نَزِيدَكُمْ إِلَّا عَذَابًا ﴿٣٠﴾

31. Бе гумон, барои парҳезкорон комёбӣ [-и бузурге] аст

إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ مَفَازًا ﴿٣١﴾

32. Боғҳои [мева] ва тоқзорҳо

حَدَائِقَ وَأَعْنَابًا ﴿٣٢﴾

33. Ва ҳуроне ҷавон ва ҳамсиннусол

وَكَوَاعِبَ أُنثَرَاءَ ﴿٣٣﴾

34. Ва ҷомҳои лабрез ва паёпай [аз шароби покизаи биҳишт]

وَكَأْسًا دِهَاقًا ﴿٣٤﴾

35. Дар он ҷо на сухани беҳудае мешунаванд ва на дурӯғе

لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا كِذْبًا ﴿٣٥﴾

36. [Ин] Подош аз ҷониби Парвардигори туст ва атое аз рӯйи ҳисоб

جَزَاءً مِّن رَّبِّكَ عَطَاءً حِسَابًا ﴿٣٦﴾

37. [Ҳамон] Парвардигори осмонҳо ва замин ва он чи дар миёни онҳост; [ҳамон Аллоҳи] Раҳмон [ки] ҳеч кас [дар он рӯз] ёрои сухан гуфтан бо ўро надорад

رَبِّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الرَّحْمٰنُ لَا يَمْلِكُوْنَ مِنْهُ خِطَابًا ﴿٣٧﴾

38. Рӯзе, ки рӯҳ [Ҷабраил] ва фариштагон ба саф биистанд, ҳеч кас сухан нагӯяд, ҷуз касе, ки Аллоҳи раҳмон ба ў иҷозат дода бошад ва [ӯ] сухани дуруст [ва савоб] гӯяд

يَوْمَ يَقُومُ الرُّوْحُ وَالْمَلٰٓئِكَةُ صَفًّا لَا يَتَكَلَّمُوْنَ اِلَّا مَن اٰذِنَ لَهُ الرَّحْمٰنُ وَقَالَ صَوَابًا ﴿٣٨﴾

39. Он [рӯз] рӯзи ҳақ аст; пас, ҳар ки хоҳад, роҳи бозгаште ба сӯи Парвардигори худ бичӯяд

40. Ба ростӣ, Мо шуморо аз азобе наздик бим додем: рӯзе, ки инсон он чиро аз қабл бо дастҳои худ фиристодааст, мебинад ва кофир мегӯяд: «Эй кош, ман хок будам [ва барои ҳисоб барангехта намешудам!]

ذَٰلِكَ الْيَوْمُ الْحَقُّ ۖ مَن شَاءَ اتَّخَذْ
إِلَىٰ رَبِّهِ مَآبًا ﴿٣٩﴾

إِنَّا أَنْذَرْنَاكُمْ عَذَابًا قَرِيبًا يَوْمَ
يَنْظُرُ الْمَرْءُ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ وَيَقُولُ
الْكَافِرُ يَلْبَسُنِي كُنْتُ تُرَابًا ﴿٤٠﴾

Сураи Нозиъот النازعات

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Савганд ба фариштагоне, ки чон [-и кофирон]-ро ба шиддат берун мекашанд

وَالنَّازِعَاتِ غَرْقًا ①

2. Ва савганд ба фариштагоне, ки чон [-и муъминон]-ро ба нармӣ ва осонӣ мегиранд

وَالنَّاشِطَاتِ نَشْطًا ②

3. Ва савганд ба фариштагоне, ки [ба амри Аллоҳ таоло аз осмон ба сӯи замин] шиноваранд

وَالسَّيِّحَاتِ سَبْحًا ③

4. Ва савганд ба фариштагоне, ки [дар иҷрои авомири илоҳӣ] бар якдигар сабқат мегиранд

فَالسَّيِّدَاتِ سَبَقًا ④

5. Ва савганд ба фариштагоне [ки ба амри илоҳӣ] корҳоро тадбир мекунанд

فَالْمُدَبِّرَاتِ أَمْرًا ⑤

6. Рӯзе, ки [пас аз аввалин дамидан дар сур] замин [ва кӯҳҳо ва ҳама чиз] ба ларза дарояд

يَوْمَ تَرْجُفُ الرَّاجِفَةُ ⑥

7. [Ва] Дар пайи он [дамидани дувуми ҳашр] биёяд

تَتَّبِعَهَا الرّادِفَةُ ⑦

8. Дар он рӯз дилҳое сахт музтариб [ва тарсон] аст

قُلُوبٌ يَوْمَئِذٍ وَاجِفَةٌ ⑧

9. Ва чашмҳои онон [аз тарсу шармсорӣ] фуру афтадааст

أَبْصَرُهَا خَشِيعَةٌ ⑨

10. [Кофирон дар дунё] Меғӯянд: «Оё мо [пас аз марг дубора] ба ҳоли аввали худ бозгардонда мешавем?

يَقُولُونَ أَيَّنَا لَمَرْدُودُونَ فِي

الْحَافِرَةِ ⑩

11. Оё ҳангоме ки устухонҳои пӯсида шудем [ва ба хок табдил гаштем, боз ҳам зинда мешавем]?»
 أَعْدَا كُنَّا عِظْمًا نَحْرَةً ﴿١١﴾
12. Гӯянд: «[Агар чунин ваъдае дуруст бошад] он гоҳ он бозгаште зиёнбор аст»
 قَالُوا تَبْلُكَ إِذَا كَرَّةٌ حَاسِرَةٌ ﴿١٢﴾
13. Пас он [бозгашт] танҳо бо як бонги боҳайбат аст
 فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ ﴿١٣﴾
14. Ва ногаҳон ҳамагӣ бар арсаи замин [-и маҳшар] зоҳир] мешаванд
 فَإِذَا هُمْ بِالسَّاهِرَةِ ﴿١٤﴾
15. [Эй Паёмбар] Оё достони Мӯсо ба ту расидааст?
 هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَىٰ ﴿١٥﴾
16. Он гоҳ ки Парвардигораш ўро дар сарзамини муқаддаси «Туво» нидо дод [ва фармуд]
 إِذْ نَادَاهُ رَبُّهُ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى ﴿١٦﴾
17. «Ба сӯи Фиръавн бирав, ки ў туғён кардааст
 أَذْهَبَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ ﴿١٧﴾
18. Ва ба ў бигӯ: «Оё меҳоҳӣ [аз куфру гуноҳ] пок шавӣ?
 فَقُلْ هَلْ لَكَ إِلَٰهٌ إِلَّا أَن تَرْكَىٰ ﴿١٨﴾
19. Ва ман туро ба сӯи Парвардигорат ҳидоят кунам, то [аз Ў] битарсӣ [ва фармонбардор шавӣ]?
 وَأَهْدِيكَ إِلَىٰ رَبِّكَ فَتَخْشَىٰ ﴿١٩﴾
20. Пас, [Мӯсо] муъҷизаи бузургро ба ў нишон дод
 فَأَرَاهُ الْآيَةَ الْكُبْرَىٰ ﴿٢٠﴾
21. Аммо ў такзибу саркашӣ қард
 فَكَذَّبَ وَعَصَىٰ ﴿٢١﴾
22. Сипас пушт қард ва ба кӯшишу талаш [алайҳи ў] пардохт
 ثُمَّ أَذْبَرَ يَمْعَىٰ ﴿٢٢﴾
23. Пас, [қавмашро] чамъ қарду нидо дод
 فَحَشَرَ فَنَادَىٰ ﴿٢٣﴾
24. Ва гуфт: «Ман Парвардигори бартари шумо ҳастам»
 فَقَالَ أَنَا رَبُّكُمُ الْأَعْلَىٰ ﴿٢٤﴾

25. Пас, Аллоҳ таоло ўро ба азоби охират ва дунё гирифтор кард

فَأَخَذَهُ اللَّهُ نَكَالَ الْآخِرَةِ

وَالْأُولَى ﴿٢٥﴾

26. Бе гумон, дар ин [воқеа] барои ҳар кас, ки [аз Аллоҳ таоло] метарсад, ибрате ҳаст

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةً لِّمَن يَخْشَى ﴿٢٦﴾

27. Оё офариниши шумо [баъд аз марг] саҳттар аст ё осмоне, ки [Аллоҳ таоло] онро бино кард?

ءَأَنْتُمْ أَشَدُّ خَلْقًا أَمْ السَّمَاءُ

بَدَّلَهَا ﴿٢٧﴾

28. Сақфи онро барафрошту ба он шаклу назм дод

رَفَعَ سَمَكَهَا فَسَوَّيْنَاهَا ﴿٢٨﴾

29. Ва шабашро торик ва рӯзашро равшан гардонид

وَأَغْطَشَ لَيْلَهَا وَأَخْرَجَ ضُحَاهَا ﴿٢٩﴾

30. Ва заминро баъд аз он густаронид

وَالْأَرْضَ بَعْدَ ذَلِكَ دَحَاهَا ﴿٣٠﴾

31. Ва аз он об [чашмаҳо ва чоҳҳо ва] чарогоҳашро берун овард

أَخْرَجَ مِنْهَا مَاءَهَا وَمَرْعَاهَا ﴿٣١﴾

32. Ва кӯҳхоро муҳкам ва устувор [бар рӯйи замин] қарор дод

وَالْجِبَالَ أَرْسَاهَا ﴿٣٢﴾

33. [Ҳамаи инҳо] барои баҳрагирии шумо ва чаҳорпоёнатон аст

مَتَنَعًا لَّكُمْ وَلِأَنْعِمِ عَلَيْكُمْ ﴿٣٣﴾

34. Пас, ҳангоме ки [он] ҳодисаи бузург [-и қиёмат] фаро расад

فَإِذَا جَاءَتِ الطَّامَةُ الْكُبْرَى ﴿٣٤﴾

35. Дар он рӯз инсон [тамоми аъмолу] талашҳои худро ба ёд меоварад

يَوْمَ يَتَذَكَّرُ الْإِنْسَانُ مَا سَعَى ﴿٣٥﴾

36. Ва қаҳаннам барои ҳар бинандае ошкор мешавад

وَيُبْرِزَتِ الْجَحِيمِ لِمَن يَرَى ﴿٣٦﴾

37. Пас, он кас, ки тугён [ва саркашӣ] карда бошад

فَأَمَّا مَنْ طَغَى ﴿٣٧﴾

38. Ва зиндагии дунёро [бар охират] тарчеҳ дода бошад

وَوَآثَرَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ﴿٣٨﴾

39. Бе тардид, қаҳаннам чойгоҳи ўст

40. Ва аммо касе, ки аз истодан дар
ҳузури Парвардигораш бимнок буда
ва нафсро аз ҳаво [ва ҳавас]
боздошта бошад

41. Ҳатман, биҳишт чойгоҳи ўст

42. [Эй Паёмбар] Дар бораи қиёмат аз
ту мепурсанд, ки дар чи замоне воқеъ
мешавад?

43. Туро бо ёдоварии ин суҳан чи кор
аст?

44. [Саранҷом ва] Мунтаҳои [илми] он
назди Парвардигори туст

45. Ту, ҳатман, бимдиҳандаи касоне
ҳастӣ, ки аз он метарсанд

46. Рӯзе, ки [кофирон қиёматро]
бубинанд, [чунин эҳсос мекунанд, ки]
гӯй [дар дунё] чуз як шомгоҳ ё бомдод
ба сар набурдаанд

فَإِنَّ الْجَحِيمَ هِيَ الْمَأْوَىٰ ﴿٣٩﴾

وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَنَهَىٰ

النَّفْسَ عَنِ الْهَوَىٰ ﴿٤٠﴾

فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَىٰ ﴿٤١﴾

يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ

مُرْسَلَهَا ﴿٤٢﴾

فِيمَ أَنْتَ مِنْ ذِكْرِهَا ﴿٤٣﴾

إِلَىٰ رَبِّكَ مُنْتَهَىٰ ﴿٤٤﴾

إِنَّمَا أَنْتَ مُنذِرٌ مَّن يَخْشَاهَا ﴿٤٥﴾

كَأَنَّهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَهَا لَمْ يَلْبُثُوا إِلَّا

عَشِيَّةً أَوْ ضُحًى ﴿٤٦﴾

Сураи Абаса عبس

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. [Паёмбар] чеҳра дар ҳам кашид ва рӯй баргардонд	عَبَسَ وَتَوَلَّى ①
2. Аз ин ки он нобино [Абдуллоҳ ибни Умми Мактум] наздаш омад	أَنْ جَاءَهُ الْأَعْمَى ②
3. Ва [эй Паёмбар] ту чи медонӣ? Чи басо ӯ [аз гуноҳонаш] пок шавад	وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّهُ يَزَّكَّى ③
4. Ё панд гирад ва ин панд ба судаш бошад	أَوْ يَذَّكَّرُ فَتَنْفَعَهُ الْذِّكْرَى ④
5. Аммо он ки [аз имон] бениёзӣ меварзад	أَمَّا مَنِ اسْتَغْنَى ⑤
6. Пас, ту ба ӯ рӯ меоварӣ	فَأَنْتَ لَهُ تَصَدَّى ⑥
7. Дар ҳоле ки агар ӯ худро [аз куфр] пок насозад, эроде бар ту нест	وَمَا عَلَيْكَ أَلَّا يَزَّكَّى ⑦
8. Аммо касе, ки шитобон ба суроғи ту меояд	وَأَمَّا مَنْ جَاءَكَ يَسْعَى ⑧
9. Ва [аз Аллоҳ таоло] метарсад	وَهُوَ يَخْشَى ⑨
10. Пас, ту аз ӯ ғофил мешавӣ [ва ба дигарон мепардозӣ]	فَأَنْتَ عَنْهُ تَلَهَّى ⑩
11. Ҳаргиз чунин нест; бе гумон, ин [оёт барои] тазаккур ва ёдоварӣ аст	كَلَّا إِنَّهَا تَذْكِرَةٌ ⑪
12. Пас, ҳар ки бихоҳад, аз он панд гирад	فَمَنْ شَاءَ ذَكُرْهُ ⑫
13. Дар саҳифаҳои арҷманде [сабт] аст	فِي صُحُفٍ مُّكْرَمَةٍ ⑬

14. [Дар ҷойгоҳе] Баландпоя ва покиза
[аз палидӣ] مَرْفُوعَةٍ مُّطَهَّرَةٍ ﴿١٤﴾
15. Дар дасти сафирон [-и ваҳй] аст بِأَيْدِي سَفَرَةٍ ﴿١٥﴾
16. [Ки] бузургвору накукоранд كِرَامٍ بَرَرَةٍ ﴿١٦﴾
17. Марг бар инсон [-и кофир, ки] чи
қадар носипос аст! قُتِلَ الْإِنْسَانُ مَا أَكْفَرَهُ ﴿١٧﴾
18. [Аллоҳ таоло] Ёро аз чи чиз
офаридааст? مِنْ أَيِّ شَيْءٍ خَلَقَهُ ﴿١٨﴾
19. Ёро аз нутфа [-и ночизе] офарид
ва сипас мавзунаш сохт مِنْ نُطْفَةٍ خَلَقَهُ فَقَدَرَهُ ﴿١٩﴾
20. Он гоҳ роҳро барояш осон намуд ثُمَّ السَّبِيلَ يَسَّرَهُ ﴿٢٠﴾
21. Он гоҳ [пас аз поёни умр] ёро
миронд ва дар қабр [пинҳон] намуд ثُمَّ أَمَاتَهُ فَأَقْبَرَهُ ﴿٢١﴾
22. Сипас ҳар гоҳ бихоҳад, ёро [зинда
мекунад ва] бармеангезад ثُمَّ إِذَا شَاءَ أَنْشَرَهُ ﴿٢٢﴾
23. Ҳаргиз чунин нест [ки ў
мепиндорад]. Ў ҳанӯз он чиро, ки
[Аллоҳ таоло] фармон дода, ба ҷой
наовардааст كَلَّا لَمَّا يَقْضِ مَا أَمَرَهُ ﴿٢٣﴾
24. Пас, инсон бояд ба ғизои хеш [ва
офариниши он] бингарад فَلْيَنْظُرِ الْإِنْسَانُ إِلَى طَعَامِهِ ﴿٢٤﴾
25. Мо оби фаровон [аз осмон] фуру
реҳтем أَنَا صَبَبْنَا الْمَاءَ صَبًّا ﴿٢٥﴾
26. Сипас заминро аз ҳам шикофтем ثُمَّ شَقَقْنَا الْأَرْضَ شَقًّا ﴿٢٦﴾
27. Он гоҳ дар он дона [-ҳои фаровон]
рӯёнидем فَأَنْبَتْنَا فِيهَا حَبًّا ﴿٢٧﴾
28. Ва ангуру сабзӣ [хӯрокии бисёр] وَعَبَبْنَا وَقَصَبًا ﴿٢٨﴾

29. Ва зайтуну нахл	وَرَيْتُونَا وَنَخْلًا ﴿٢٩﴾
30. Ва боғҳое [анбуҳ ва] пурдарахт	وَحَدَائِقَ غُلْبًا ﴿٣٠﴾
31. Ва [анвои] мева ва алаф [падид овардем]	وَفِكَهَّةَ وَأَبَا ﴿٣١﴾
32. [Ҳамаи инҳо] Барои баҳрагирии шумо ва чаҳорпоёнатон аст	مَتَاعًا لَّكُمْ وَلَا نَعِيمًا ﴿٣٢﴾
33. Пас, ҳангоме ки [он] садои боҳайбати [-и қиёмат] фаро расад	فَإِذَا جَاءَتِ الصَّاحَّةُ ﴿٣٣﴾
34. Рӯзе, ки инсон аз бародараш мегурезад	يَوْمَ يَفِرُّ الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ ﴿٣٤﴾
35. Ва аз модараш ва аз падараш	وَأُمِّهِ وَأَبِيهِ ﴿٣٥﴾
36. Ва аз занаш ва писаронаш [низ мегурезад]	وَصَحْبَتِيهِ وَوَيْبِيهِ ﴿٣٦﴾
37. Дар он рӯз ҳар касро корест, ки ўро ба худ машғул медорад	لِكُلِّ أَمْرٍ مِنْهُمْ يَوْمَئِذٍ شَأْنٌ يُغْنِيهِ ﴿٣٧﴾
38. Чехраҳое дар он рӯз кушода ва равшан аст	وُجُوهُ يَوْمَئِذٍ مُّسْفِرَةٌ ﴿٣٨﴾
39. [Ба хотири неъмату раҳмати Аллоҳ таоло] хандону шод аст	صَاحِكَةٌ مُّسْتَبْشِرَةٌ ﴿٣٩﴾
40. Ва чехраҳое дар он рӯз ғуборолуд аст	وَوُجُوهُ يَوْمَئِذٍ عَلَيْهِمْ غَبْرَةٌ ﴿٤٠﴾
41. Сиёҳӣ [ва торикӣ] онҳоро пӯшонидааст	تَرَاهُمْهَا قَتَرَةٌ ﴿٤١﴾
42. Инон ҳамон кофирони бадкирдоранд	أُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرَةُ الْفَجْرَةُ ﴿٤٢﴾

Сураи Таквир التكویر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Он гоҳ ки хуршед дар ҳам печида
[ва торик] гардад

وَإِذَا الشَّمْسُ كَوَّرَتْ ①

2. Ва он гоҳ ки ситорагон бефурӯғ
шаванд

وَإِذَا النُّجُومُ انْكَدَرَتْ ②

3. Ва он гоҳ ки кӯҳҳо ба ҳаракат
дароянд

وَإِذَا الْجِبَالُ سُيِّرَتْ ③

4. ва он гоҳ ки модашутурони бордор
раҳо шаванд

وَإِذَا الْعِشَارُ عُطِّلَتْ ④

5. Ва он гоҳ ки ҳайвоноти ваҳшӣ [дар
канори инсон] гирд оварда шаванд

وَإِذَا الْوُحُوشُ حُشِرَتْ ⑤

6. Ва он гоҳ ки дарёҳо [чӯшону]
барафрӯхта шаванд

وَإِذَا الْبِحَارُ سُجِّرَتْ ⑥

7. Ва он гоҳ ки ҳар кас бо ҳамсони худ
қарин гардад

وَإِذَا النُّفُوسُ زُوِّجَتْ ⑦

8. Ва он гоҳ ки аз духтари
зиндабагуршуда пурсида шавад

وَإِذَا الْمَوْءُودَةُ سُئِلَتْ ⑧

9. [Ки] Ба кадомин гуноҳ кушта
шудааст

بِأَيِّ ذَنْبٍ قُتِلَتْ ⑨

10. Ва он гоҳ ки номаҳо [-и аъмол]
кушода шавад

وَإِذَا الصُّحُفُ نُشِرَتْ ⑩

11. Ва он гоҳ ки парда аз рӯи осмон
баргирифта шавад

وَإِذَا السَّمَاءُ كُشِطَتْ ⑪

12. Ва он гоҳ ки дузах афрӯхта [ва
шуълавар] гардад

وَإِذَا الْجَحِيمُ سُعِّرَتْ ⑫

13. Ва он гоҳ ки биҳишт [барои
парҳезкорон] наздик оварда шавад

وَإِذَا الْجَنَّةُ أُزْلِفَتْ ⑬

14. [Дар он ҳангом] Ҳар кас хоҳад донист, ки чи чизе [барои охирати худ] омода кардааст

عَلِمَتْ نَفْسٌ مَّا أَحْضَرَتْ ﴿١٤﴾

15. Пас, савганд ба ситорагоне, ки [ба чойгоҳи худ] бозмегарданд

فَلَا أَفْسِمُ بِالْخُنُوسِ ﴿١٥﴾

16. [Шитобон] Ҳаракат мекунанд [ва аз назар] пинҳон мешаванд

الْجَوَارِ الْكُنُوسِ ﴿١٦﴾

17. Ва савганд ба шаб, ҳангоме ки [торикиаш коста шавад ва] пушт кунад

وَاللَّيْلِ إِذَا عَسْعَسَ ﴿١٧﴾

18. Ва савганд ба субҳ, ҳангоме ки бидамад

وَالصُّبْحِ إِذَا تَنَفَّسَ ﴿١٨﴾

19. Бе тардид, ин [Қуръон сухани Аллоҳ таоло аст, ки иблагаш ба Паёмбар ба уҳдаи] фиристодаи бузургвор [Ҷабраил] аст

إِنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ ﴿١٩﴾

20. [Ҳамон фариштае] Ки [муқтадир ва] неруманд аст ва назди [Аллоҳи] соҳиби Арш мақоми волое дорад

ذِي قُوَّةٍ عِنْدَ ذِي الْعَرْشِ

مَكِينٍ ﴿٢٠﴾

21. [Дар малакути аъло ва олами фариштагон] Аз ӯ фармон мебаранд ва амин [-и ваҳй] аст

مُطَاعٍ ثَمَّ أَمِينٍ ﴿٢١﴾

22. [Эй мардум] Ҳамнишини шумо [Муҳаммад] девона нест

وَمَا صَاحِبُكُمْ بِمَجْنُونٍ ﴿٢٢﴾

23. Ва бе тардид, [Муҳаммад] ӯ [Ҷабраил]-ро дар уфуқи равшан дидааст

وَلَقَدْ رَآهُ بِالْأُفُقِ الْمُبِينِ ﴿٢٣﴾

24. Ва ӯ бар [иблоғи он чи аз тариқи] ғайб [ба вай ваҳй мегардад] бахил нест

وَمَا هُوَ عَلَى الْعَيْبِ بِضَينٍ ﴿٢٤﴾

25. Ва ин [Қуръон] гуфтаи шайтони рондашуда нест

وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَيْطَانٍ رَجِيمٍ ﴿٢٥﴾

26. Пас, ба кучо меравед?

فَأَيَّنَ تُذْهِبُونَ ﴿٢٦﴾

27. Ин [Қуръон] чуз панд барои
чаҳониён [инсон ва чин] нест

28. Барои ҳар як аз шумо, ки бихоҳад
роҳи рости [ҳақро] дар пеш гирад

29. Ва шумо [чизеро] намехоҳед,
магар он ки Парвардигори чаҳониён
[ирода кунад ва] бихоҳад

إِنَّ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعَالَمِينَ ﴿٢٧﴾

لِمَن شَاءَ مِنْكُمْ أَن يَسْتَقِيمَ ﴿٢٨﴾

وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَن يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّ

الْعَالَمِينَ ﴿٢٩﴾

Сураи Инфитор الإنفطار

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Он гоҳ ки осмон шикофта шавад	إِذَا السَّمَاءُ أَنْفَطَرَتْ ①
2. Он гоҳ ки ситорагон пароканда шаванд [ва фуру резанд]	وَإِذَا الْكَوَاكِبُ انْتَفَرَتْ ②
3. Ва он гоҳ ки дарёҳо [ба ҳам омеződанд ва] равон гарданд	وَإِذَا الْبِحَارُ فُجِرَتْ ③
4. Ва он гоҳ ки қабрҳо зеру рӯ шавад	وَإِذَا الْقُبُورُ بُعْثِرَتْ ④
5. [Дар он ҳангом] Ҳар кас медонад, чи чизҳоеро пешопеш фиристода ва чи чизҳоеро вопас ниҳода [ва бар ҷой гузоштааст]	عَلِمَتْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ
وَأَخَّرَتْ ⑤
6. Эй инсон, чи чизе туро [нисбат] ба Парвардигори каримат мағрур сохтааст?	يَا أَيُّهَا الْإِنْسَانُ مَا غَرَّكَ بِرَبِّكَ
الْكَرِيمِ ⑥
7. Он [Парвардигоре], ки туро офарид ва сипас сару сомнат дод ва он гоҳ мутаодил ва муносибат кардааст	الَّذِي خَلَقَكَ فَسَوَّلَكَ فَعَدَلَكَ ⑦
8. Ва ба ҳар шакле [ва сурате], ки хост, туро таркиб намуд	فِي أَيِّ صُورَةٍ مَّا شَاءَ رَكَّبَكَ ⑧
9. Ҳаргиз чунин нест [ки шумо гумон мекунед]; балки шумо рӯзи чазоро такзиб мекунед	كَلَّا بَلْ تُكَذِّبُونَ بِالَّذِينَ ⑨
10. Ва бе гумон, нигоҳбононе [аз фариштагон] бар шумо гуморида шудаанд	وَأِنَّ عَلَيْكُمْ لَحَافِظِينَ ⑩
11. Ки нависандагоне бузургворанд	كِرَامًا كَاتِبِينَ ⑪

12. Он чиро анчом медиҳед, медонанд
[ва аъмоли неку бади шуморо сабт
мекунанд]

يَعْلَمُونَ مَا تَفْعَلُونَ ﴿١٢﴾

13. Мусалламан, накукорон дар
неъмат [-ҳои биҳишт] ҳастанд

إِنَّ الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ ﴿١٣﴾

14. Ва яқинан бадкорон дар [оташи]
чаҳаннаманд

وَأِنَّ الْفُجَّارَ لَفِي جَحِيمٍ ﴿١٤﴾

15. Рӯзи ҷазо ба он дароянд [ва
бисӯзанд]

يَصْلَوْنَهَا يَوْمَ الدِّينِ ﴿١٥﴾

16. Ва ҳаргиз онон аз он ҷо ба дур ва
[дар амон] набошанд

وَمَا هُمْ عَنْهَا بِغَائِبِينَ ﴿١٦﴾

17. Ва ту чи донӣ, ки рӯзи ҷазо чист?

وَمَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمَ الدِّينِ ﴿١٧﴾

18. Боз ту чи медонӣ, ки рӯзи ҷазо
чист?

كُلَّمَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمَ الدِّينِ ﴿١٨﴾

19. Рӯзе, ки ҳеҷ кас қодир ба анҷоми
коре барои дигаре нест; ва дар он
рӯзи ҳукм [ва фармон] аз они Аллоҳ
таоло аст

يَوْمَ لَا تَمْلِكُ نَفْسٌ لِنَفْسٍ شَيْئًا
وَالْأَمْرُ يَوْمَئِذٍ لِلَّهِ ﴿١٩﴾

المطففين Сураи Мутаффифин

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Вой бар камфурӯшон!

وَيْلٌ لِّلْمُطَفِّفِينَ ﴿١﴾

2. Касоне, ки чун [барои худ] аз мардум паймона мекунад, ҳаққи худро комил мегиранд

الَّذِينَ إِذَا أَكْتَالُوا عَلَى النَّاسِ

يَسْتَوْفُونَ ﴿٢﴾

3. Ва ҳангоме ки [меҳоҳанд] барои онон паймона ё вазн кунанд, кам мегузоранд

وَإِذَا كَالُوهُمْ أَوْ وَزَنُوهُمْ يُخْسِرُونَ ﴿٣﴾

4. Оё онҳо гумон намекунанд, ки [қиёмат фаро мерасад ва аз қабрҳо] барангехта мешаванд

أَلَا يَظُنُّ أُولَٰئِكَ أَنَّهُمْ مَبْعُوثُونَ ﴿٤﴾

5. Дар рӯзе бузург?

لِيَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٥﴾

6. [Ҳамон] Рӯзе, ки мардум дар пешгоҳи Парвардигори ҷаҳониён меистанд

يَوْمَ يَقُومُ النَّاسُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦﴾

7. Ҳаргиз чунин нест [ки кофирон пиндоштаанд]! Ба ростӣ, ки номаи [аъмоли] бадкорон дар сиччин аст

كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْفُجَارِ لَفِي

سِجِّينٍ ﴿٧﴾

8. Ва ту чи донӣ, ки сиччин чист?

وَمَا أَدْرَاكَ مَا سِجِّينٌ ﴿٨﴾

9. Китобест, ки [аъмоли бадкорон дар он] навишта шудааст

كِتَابٌ مَّرْقُومٌ ﴿٩﴾

10. Дар он рӯз вой бар тақзибкунандагон!

وَيْلٌ لِّلْمُكْذِبِينَ ﴿١٠﴾

11. Онон, ки рӯзи ҷазоро [инкор ва] тақзиб мекунанд

الَّذِينَ يُكَذِّبُونَ بِيَوْمِ الدِّينِ ﴿١١﴾

12. Ва чуз ситамкорони гунаҳқор
[касе] он [рӯз]-ро такзиб намекунад

وَمَا يُكَذِّبُ بِهِ إِلَّا كُلُّ مُعْتَدٍ
أَثِيمٍ ﴿١٢﴾

13. Ҳангоме ки оёти Мо бар ӯ тиловат
шавад, гӯяд: «[Ин] Афсонаҳои
гузаштагон аст»

إِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِ آيَاتُنَا قَالَ أَسْطِيفُ
الْأَوْلِيَيْنِ ﴿١٣﴾

14. Ҳаргиз чунин нест [ки онҳо гумон
мекунад]; балки [ба сабаби] он чӣ
кардаанд, бар дилхояшон зангор
бастааст

كَلَّا بَلْ رَانَ عَلَى قُلُوبِهِمْ مَا كَانُوا
يَكْسِبُونَ ﴿١٤﴾

15. Ҳаргиз чунин нест [ки онҳо
мепиндоранд]. Бе гумон, онон дар он
рӯз аз [дидори] Парвардигорашон
маҳруманд

كَلَّا إِنَّهُمْ عَنْ رَبِّهِمْ يَوْمَئِذٍ
لَمَحْجُوبُونَ ﴿١٥﴾

16. Ва [баъд аз ҳисоб] мусалламан
вориди дузах мешаванд

ثُمَّ إِنَّهُمْ لَصَالُوا الْجَحِيمِ ﴿١٦﴾

17. Онгоҳ ба эшон гуфта мешавад:
«Ин [оташ] ҳамон чизест, ки онро
такзиб мекардед»

ثُمَّ يُقَالُ هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِء
تُكَذِّبُونَ ﴿١٧﴾

18. Ҳаргиз чунин нест [ки онҳо
мепиндоранд]; бе гумон, номаи
[аъмоли] накукорон дар «илийин»
аст

كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْأَبْرَارِ لَفِي
عِلِّيِّينَ ﴿١٨﴾

19. Ва ту чи донӣ, ки «илийин» чист?

وَمَا أَدْرَاكَ مَا عِلِّيُّونَ ﴿١٩﴾

20. Китобест, ки [аъмоли бадкорон
дар он] навишта шудааст

كِتَابٌ مَرْقُومٌ ﴿٢٠﴾

21. Ки муқаррабони [даргоҳи илоҳӣ]
бар он ҳозир шаванд [ва гувоҳӣ
диҳанд]

يَشْهَدُهُ الْمَقَرَّبُونَ ﴿٢١﴾

22. Ҳамона накукорон дар неъмат [-
ҳои биҳишт] ҳастанд

إِنَّ الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ ﴿٢٢﴾

23. Бар тахтҳо [такия зада ва] менигаранд

عَلَى الْأَرَائِكِ يَنْظُرُونَ ﴿٢٣﴾

24. Хуррамай ва нишоти неъматро дар чеҳраҳояшон [мебинӣ ва] мешиносӣ

تَعْرِفُ فِي وُجُوهِهِمْ نَضْرَةَ النَّعِيمِ ﴿٢٤﴾

25. Онҳо аз шароби ноби муҳршуда [нӯшонида ва] сероб мешаванд

يُسْقَوْنَ مِنْ رَحِيقٍ مَخْمُومٍ ﴿٢٥﴾

26. Муҳре, ки бар он ниҳодашуда аз мушк аст ва дар ин [шароб ва дигар неъматҳои бихиштии] муштоқон [-и раҳмат] бояд бар якдигар пешӣ гиранд

خِتَمُهُمْ مِسْكًَ وَفِي ذَلِكَ فَلَيْتَنَافَسِ
الْمُتَنَفِسُونَ ﴿٢٦﴾

27. Ва омезааш аз тасним аст

وَمَزَاجُهُمْ مِنْ تَسْنِيمٍ ﴿٢٧﴾

28. [Ҳамон] чашмае, ки муқаррабон [-и даргоҳи илоҳӣ] аз он менӯшанд

عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا الْمُقَرَّبُونَ ﴿٢٨﴾

29. Ҳамоно касоне, ки чурму гуноҳ карданд, пайваста [дар дунё] бар касоне, ки имон оварда буданд, меҳандиданд

إِنَّ الَّذِينَ أَجْرَمُوا كَانُوا مِنَ الَّذِينَ
ءَامَنُوا يَضْحَكُونَ ﴿٢٩﴾

30. Ва ҳар гоҳ [муъминон] аз канорашон мегузаштанд, бо чашму абру ба ҳам ишора мекарданд [ва ононро ба сухрия мегирифтанд]

وَإِذَا مَرُّوا بِهِمْ يَتَغَامَزُونَ ﴿٣٠﴾

31. Ва чун ба сӯйи хонаводаи худ бозмегаштанд, [ба хотири тамасхури муъминон] шодмонӣ хандон буданд

وَإِذَا انْقَلَبُوا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ انْقَلَبُوا
فَكَهِينٍ ﴿٣١﴾

32. Ва ҳангоме ки муъминонро мидиданд, мегуфтанд: «Бе гумон, инон гумроҳонанд»

وَإِذَا رَأَوْهُمْ قَالُوا إِنَّ هَٰؤُلَاءِ
لَضَالُّونَ ﴿٣٢﴾

33. Дар ҳоле ки онон барои муроқибат [ва ниғаҳбонӣ] бар муъминон фиристода нашуда буданд

وَمَا أَرْسَلُوا عَلَيْهِمْ حَفِظِينَ ﴿٣٣﴾

34. Вале имрӯз касоне, ки имон овардаанд, ба кофирон меҳанданд

فَالْيَوْمَ الَّذِينَ آمَنُوا مِنَ الْكُفَّارِ

يَصْحَكُونَ ﴿٣٤﴾

35. Бар тахтҳо [-и ораста нишаста ва ба неъматҳои илоҳӣ] менигаранд

عَلَى الْأَرْيَافِ يَنْظُرُونَ ﴿٣٥﴾

36. Оё кофирон [бо чашидани азоб] ҷазои он чиро, ки мекарданд, дарёфт намудаанд?

هَلْ تُؤِيبُ الْكُفَّارَ مَا كَانُوا

يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾

الإنشقاق سوراи Иншиқоқ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Он гоҳ ки осмон шикофта шавад	إِذَا السَّمَاءُ أَنْشَقَّتْ ①
2. Ва ба [фармони] Парвардигораш
гӯш фаро диҳад [ва таслим шавад]; ва
сазovor аст [ки чунин кунад]	وَأَذْنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ②
3. Ва он гоҳ ки замин густурда [ва
ҳамвор] шавад	وَإِذَا الْأَرْضُ مُدَّتْ ③
4. Ва ҳар чиро даруни худ дорад,
берун резад ва тиҳй гардад	وَأَلْقَتْ مَا فِيهَا وَتَخَلَّتْ ④
5. Ва ба [фармони] Парвардигораш
гӯш фаро диҳад [ва таслим шавад]; ва
сазovor аст [ки чунин кунад]	وَأَذْنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ⑤
6. Эй инсон, бе гумон, ту дар роҳи
[расидан ба] Парвардигорат саҳт
талoшу кӯшиш мекунӣ; пас, Ӯро
мулоқот хоҳӣ кард	يَا أَيُّهَا الْإِنْسَانُ إِنَّكَ كَادِحٌ إِلَى
رَبِّكَ كَدْحًا فَمُلِّقِيهِ ⑥
7. Ва аммо касе, ки нома [-и аъмолаш]
ба дасти росташ дода шавад	فَأَمَّا مَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ ⑦
8. Ба зудӣ ба ҳисобе осон муҳосиба
мешавад	فَسَوْفَ يُحَاسَبُ حِسَابًا يَسِيرًا ⑧
9. Ва шодмон ба сӯйи хонаводааш
бозмегардад	وَيَنْقَلِبُ إِلَىٰ أَهْلِهِ مَسْرُورًا ⑨
10. Ва аммо касе, ки номаи [аъмолаш]
аз пушти сараш ба ӯ дода шавад	وَأَمَّا مَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُ وَرَاءَ
ظَهْرِهِ ⑩
11. Пас, ҳалоки худро хоҳад талабид	فَسَوْفَ يَدْعُوا ثُبُورًا ⑪

12. Ва ба [оташи] чаҳаннами
шуълавар хоҳад даромад

وَيَصَلَىٰ سَعِيرًا ﴿١٢﴾

13. Бе гумон, ў дар [дунё ба хотири
гуноҳонаш] миёни хонаводаи худ
шодмон буд

إِنَّهُ كَانَ فِي أَهْلِهِ مَسْرُورًا ﴿١٣﴾

14. Ў гумон мекард, ки ҳаргиз [ба
назди Аллоҳ таоло] бознахоҳад гашт

إِنَّهُ ظَنَّ أَنْ لَنْ يُّجُورَ ﴿١٤﴾

15. Оре, ҳамоно Парвардигораш аз
ҳоли вай огоҳ буд

بَلَىٰ إِنَّ رَبَّهُ كَانَ بِهِ بَصِيرًا ﴿١٥﴾

16. Пас, ба шафақ савганд меҳўрам

فَلَا أَفْسِمُ بِالْشفقِ ﴿١٦﴾

17. Ва савганд ба шаб ва он чиро
фуру мепўшад

وَاللَّيْلِ وَمَا وَسَقَ ﴿١٧﴾

18. Ва савганд ба моҳ чун [фурўғаш]
комил шавад

وَالْقَمَرِ إِذَا اتَّسَقَ ﴿١٨﴾

19. Ҳатман, маротибу ҳолоти
мухталиферо яке пас аз дигаре [дар
масири зиндагии дунявӣ] тай хоҳед
кард

لَتَرْكَبُنَّ طَبَقًا عَن طَبَقٍ ﴿١٩﴾

20. Пас, ононро чи шуда, ки имон
намеоваранд?

فَمَا لَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠﴾

21. Ва [чаро] ҳангоме ки Қуръон бар
онон тиловат шавад, сачда
намекунанд?

وَإِذَا قُرِئَ عَلَيْهِمُ الْقُرْءَانُ لَا
يَسْمَعُونَ ﴿٢١﴾

22. Балки касоне, ки кофир шуданд,
пайваста [оёти илоҳиро] такзиб
мекунанд

بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا يَكْذِبُونَ ﴿٢٢﴾

23. Ва Аллоҳ таоло ба он чи дар дил
пинҳон медоранд, донотар аст

وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يُوعُونَ ﴿٢٣﴾

24. Пас, [эй паёмбар] ононро ба азоби
дардноке башорат деҳ

فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢٤﴾

25. Магар касоне, ки имон овардаанд
ва корҳои шоиста анҷом додаанд, ки
барои онон подоше беминнат ва
пайваста аст

إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ
مَمْنُونٍ ﴿٢٥﴾

Сураи Буруҷ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Савганд ба осмон, ки дорандаи бурҷҳост

وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْبُرُوجِ ﴿١﴾

2. Ва савганд ба рӯзи мавҷуд [қиёмат]

وَالْيَوْمِ الْمَوْعُودِ ﴿٢﴾

3. Ва савганд ба ҳар ки гувоҳӣ диҳад ва ба ҳар ки мавриди гувоҳӣ қарор гирад

وَشَاهِدٍ وَمَشْهُودٍ ﴿٣﴾

4. Марг бар одамсӯзони хандақ!

فَقِيلَ أَضْحَبُ الْأَخْدُودِ ﴿٤﴾

5. [Ҳамон оташи] Афрӯхта аз ҳезумҳои бисёр [ки муъминонро дар он месӯзонданд];

النَّارِ ذَاتِ الْوُفُودِ ﴿٥﴾

6. ҳангоме ки бар [қанораи] он нишаста буданд

إِذْ هُمْ عَلَيْهَا قُعُودٌ ﴿٦﴾

7. Ва он чиро бо муъминон анҷом медоданд, тамошо мекарданд

وَهُمْ عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ بِالْمُؤْمِنِينَ

شُهُودٌ ﴿٧﴾

8. Ва ҳеҷ эроде аз онон нагирифтанд, ҷуз ин ки ба Аллоҳи пирӯзманди сутуда имон оварда буданд

وَمَا نَقَمُوا مِنْهُمْ إِلَّا أَن يُؤْمِنُوا بِاللَّهِ

الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ﴿٨﴾

9. [Ҳамон] Касе, ки фармонравоии осмонҳо ва замин аз онӣ Ёст; ва Аллоҳ таоло бар ҳама чиз гувоҳ аст

الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ

وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٩﴾

10. Ба ростӣ, касоне, ки мардону
зانونи муъминро шиканча [ва озор]
доданд ва пас [аз анҷоми он кор]
тавба накарданд, пас, барои эшон
азоби ҷаҳаннам [муҳайё] аст ва азоби
оташ [дар пеш доранд]

إِنَّ الَّذِينَ فَتَنُوا الْمُؤْمِنِينَ
وَالْمُؤْمِنَاتِ لَمْ يَتُوبُوا فَلَهُمْ
عَذَابٌ جَهَنَّمَ وَلَهُمْ عَذَابٌ
الْحَرِيقِ ﴿١٠﴾

11. Ҳамону барои касоне, ки имон
оварданд ва корҳои шоиста карданд,
боғҳое [аз биҳишт] аст, ки ҷӯйборҳо
зери [драхтони] он қорӣ аст; ва ин
аст комёбии бузург

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرَى مِنْ
تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ذَلِكَ الْفَوْزُ
الْكَبِيرُ ﴿١١﴾

12. Бе гумон, [мучозоту] саҳтгирии
Парвардигорат бисёр шадид аст

إِنَّ بَطْشَ رَبِّكَ لَشَدِيدٌ ﴿١٢﴾

13. Дар ҳақиқат, Ёст, ки [офаринишро]
оғоз мекунад ва дубора [баъд аз марг]
бозмегардонад

إِنَّهُ هُوَ يُبْدِئُ وَيُعِيدُ ﴿١٣﴾

14. Ва ҳам Ё омурзанда [ва] дӯстор [-и
муъминон] аст

وَهُوَ الْعَفْوَُّرُ الْوَدُودُ ﴿١٤﴾

15. [Ё Аллоҳ таоло] Соҳиби Арш, [ва]
баландмартаба [ва шукӯҳманд] аст

ذُو الْعَرْشِ الْمَجِيدُ ﴿١٥﴾

16. [Ва] Он чиро бихоҳад, анҷом
медихад

فَعَالٌ لِّمَا يُرِيدُ ﴿١٦﴾

17. [Эй Паёмбар] Оё достони
лашқариён [-и ҳақситез] ба ту
расидааст?

هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ الْجُنُودِ ﴿١٧﴾

18. [Лашқари] Фиръавн ва [қавми]
Самуд

فِرْعَوْنَ وَثَمُودَ ﴿١٨﴾

19. Балки касоне, ки кофир шуданд,
пайваста дар такзиб [-и ҳақ] ҳастанд

بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي تَكْذِيبٍ ﴿١٩﴾

20. Ва Аллоҳ таоло аз ҳар сӯ бар онон
иҳота дорад

وَاللَّهُ مِنْ وَرَائِهِمْ مُحِيطٌ ﴿٢٠﴾

21. Оре, ин [оёт шеъру сеҳр нест,
балки] Қуръони шукӯҳманд аст

بَلْ هُوَ قُرْءَانٌ مَّجِيدٌ ﴿٢١﴾

22. Дар Лавҳи маҳфуз [аз ҳар гуна
тахрифу табдил дар амон] аст

فِي لَوْحٍ مَّحْفُوظٍ ﴿٢٢﴾

Сураи Ториқ الطارق

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Савганд ба осмон ва савганд ба ситораи шабгард

وَالسَّمَاءِ وَالطَّارِقِ ﴿١﴾

2. Ва чи медонӣ, ки ситораи шабгард чист?

وَمَا أَدْرَاكَ مَا الطَّارِقُ ﴿٢﴾

3. [Ҳамон] Ситораи фурузон аст

النَّجْمِ الثَّاقِبِ ﴿٣﴾

4. Ҳеҷ кас нест магар он ки бар ӯ ниғаҳбоне [аз фариштагон гумошта шуда] аст

إِنْ كُلِّ نَفْسٍ لَّمَّا عَلَيْهَا حَافِظٌ ﴿٤﴾

5. Инсон бояд бинграад, ки аз чӣ чиз офарида шудааст

فَلْيَنْظُرِ الْإِنْسَانُ مِمَّ خُلِقَ ﴿٥﴾

6. Аз як оби чаҳанда офарида шудааст

خُلِقَ مِنْ مَّاءٍ دَافِقٍ ﴿٦﴾

7. Ки аз миёни [устухони] пушт [-и мард] ва сина [-и зан] берун меояд

يَخْرُجُ مِنْ بَيْنِ الصُّلْبِ

وَالتَّرَائِبِ ﴿٧﴾

8. Бе гумон, Аллоҳ таоло бар бозгардондани ӯ [пас аз марг] тавоност

إِنَّهُ عَلَى رَجْعِهِ لَقَادِرٌ ﴿٨﴾

9. Рӯзе, ки розҳо ошкор гардад

يَوْمَ تُبْلَى السَّرَائِرُ ﴿٩﴾

10. [Дар он рӯз] Инсон ҳеҷ тавону ёваре надорад

فَمَا لَهُ مِنْ قُوَّةٍ وَلَا نَاصِرٍ ﴿١٠﴾

11. Савганд ба осмони пурборон

وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الرَّجْعِ ﴿١١﴾

12. Ва савганд ба замини пуршикоф [ки гиёҳон аз он сар бармеоваранд]

وَالْأَرْضِ ذَاتِ الصَّدْعِ ﴿١٢﴾

13. Бе гумон, ин Қуръон сухани
чудокунандаи ҳақ аз ботил аст

إِنَّهُ لَقَوْلٌ فَصْلٌ ﴿١٣﴾

14. Ва [сухани] ҳазлу беҳуда нест

وَمَا هُوَ بِالْهَزْلِ ﴿١٤﴾

15. Онон [кофирон] пайваста ҳила ва
найранг мекунанд

إِنَّهُمْ يَكِيدُونَ كَيْدًا ﴿١٥﴾

16. Ва ман [низ] ҳила [ва тадбир]
мекунам

وَأَكِيدُ كَيْدًا ﴿١٦﴾

17. Пас, кофиронро муҳлат деҳ, [ва]
андаке раҳояшон кун [то ғарқи гуноҳ
бошанд]

فَمَهْلُ الْكَافِرِينَ أَمْهَلُهُمْ رُوبِدًا ﴿١٧﴾

Сураи Аъло الأعلى

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Номи Парвардигори
баландмартабаатро ба покӣ ёд кун

سَبِّحْ اسْمَ رَبِّكَ الْأَعْلَى ①

2. [Ҳамон] ки [инсонро] офарид ва
ҳамоҳанг ва мутаодил сохт

الَّذِي خَلَقَ فَسَوَّى ②

3. Ва [ҳамон] касе, ки андозагирӣ кард
ва [ба шоистагӣ офарид] ва сипас
ҳидоят намуд

وَالَّذِي قَدَّرَ فَهَدَى ③

4. Ва [он] касе, ки чарогоҳро [барои
тағзияи ҷондорон] рӯёнид

وَالَّذِي أَخْرَجَ الْمَرْعَى ④

5. Сипас онро хушку сиёҳ гардонид

فَجَعَلَهُ غُثَاءً أَحْوَى ⑤

6. Мо ба зудӣ [Қуръонро] бар ту
меҳонем; пас, ту ҳаргиз [онро]
фаромӯш нахоҳӣ кард

سَنُقْرِئُكَ فَلَا تَنْسَى ⑥

7. Магар он чиро, ки Аллоҳ таоло
бихоҳад; ҳамоно Ё ошқору ниҳонро
медонад

إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ إِنَّهُ يَعْلَمُ الْجَهْرَ

وَمَا يَخْفَى ⑦

8. Ва барои ту осонтарин [роҳ]-ро
фароҳам мегардонем

وَنُيَسِّرُكَ لِلْيُسْرَى ⑧

9. Пас, агар панди муфид бошад,
[мардумро бо оёти Қуръон] панд дех

فَذَكِّرْ إِنْ نَفَعَتِ الذِّكْرَى ⑨

10. Ба зудӣ, касе, ки [аз Аллоҳ таоло]
метарсад, панд мепазирад

سَيَذَكَّرُ مَنْ يَخْشَى ⑩

11. Ва бадбахттарин [-и мардум] аз он
дурӣ мегузинад

وَيَتَجَنَّبُهَا الْأَشْقَى ⑪

12. [Ҳамон] Касе, ки дар оташи бузург
[-и ҷаҳаннам] дархоҳад омад

الَّذِي يَصِلَى النَّارَ الْكُبْرَى ⑫

13. Ва дар он [оташ] на мемирад ва на зинда мемонад

ثُمَّ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَى ﴿١٣﴾

14. Яқинан, касе, ки худро [аз куфру гуноҳ] пок кунад, растагор хоҳад шуд

قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى ﴿١٤﴾

15. Ва [низ касе, ки] номи Парвардигорашро ёд кунад ва намоз бигузорад

وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ فَصَلَّى ﴿١٥﴾

16. Вале шумо [мардум] зиндагии дунёро [бар охират] тарчеҳ медиҳед

بَلْ تُؤْثِرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴿١٦﴾

17. Дар ҳоле ки охират беҳтар ва пояндатар аст

وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ وَأَبْقَى ﴿١٧﴾

18. Ба ростӣ, ин [пандҳо] дар китобҳои осмони пешин [низ] буд

إِنَّ هَذَا لَفِي الصُّحُفِ الْأُولَى ﴿١٨﴾

19. Китобҳои Иброҳим ва Мӯсо

صُحُفِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى ﴿١٩﴾

Сураи Ғошия الغاشية

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. [Эй Паёмбар] Оё хабари қиёмати ҳавлноки фарогир ба ту расидааст?

هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ الْغَاشِيَةِ ①

2. Дар он рӯз чехраҳое хору залил хоҳанд буд

وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ خَشِيعَةٌ ②

3. [Дар дунё] Пайваста талаш карда [ва] ҳаста шуда [ва чун дар роҳи ҳақ набуда, натиҷае надидаанд]

عَامِلَةٌ نَّاصِبَةٌ ③

4. Дар оташи сӯзон дармеоянд

تَضَلَّى نَارًا حَامِيَةً ④

5. Аз чашмаи бисёр гарм ба онҳо нӯшонда мешаванд

تُسْقَى مِنْ عَيْنٍ عَائِنَةٍ ⑤

6. Ғизое ҷуз хори хушқу талх надоранд

لَيْسَ لَهُمْ طَعَامٌ إِلَّا مِنْ ضَرِيحٍ ⑥

7. Ки на [ононро] фарбеҳ кунад ва на гуруснагиرو дафъ менамояд

لَا يُسْمِنُ وَلَا يُغْنِي مِنْ جُوعٍ ⑦

8. Дар он рӯз чехраҳое шодобу тоза ҳастанд

وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ نَّاعِمَةٌ ⑧

9. Ва аз саъй [-ю талаш]-и худ хушнуданд

لَسَعِيهَا رَاضِيَةٌ ⑨

10. Дар биҳишти барин ҳастанд

فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ⑩

11. Дар он ҷо ҳеч сухани беҳудае намешунаванд

لَا تَسْمَعُ فِيهَا لَغِيَةً ⑪

12. Дар он чашма [-ҳои об] равон бошад

فِيهَا عَيْنٌ جَارِيَةٌ ⑫

13. Дар он тахтҳои [зебои] баланд [поя] аст

فِيهَا سُرُرٌ مَرْفُوعَةٌ ⑬

14. Ва чомҳое [ки дар канори
чашмаҳо] ниҳода шуда

وَأَكْوَابٌ مَّوْضُوعَةٌ ﴿١٤﴾

15. Ва болиштҳои [муназзам]
чидашуда

وَنَمَارِقُ مَصْفُوفَةٌ ﴿١٥﴾

16. Ва [низ] фаршҳои гаронбаҳо
густурда шудааст

وَزَرَائِي مَبْتُوثَةٌ ﴿١٦﴾

17. Оё [кофирон] ба шутур
наменигаранд, ки чи гуна офарида
шудааст?

أَفَلَا يَنْظُرُونَ إِلَى الْإِبِلِ كَيْفَ
خُلِقَتْ ﴿١٧﴾

18. Ва ба осмон [наменигаранд], ки чи
гуна барафрошта шудааст?

وَالِى السَّمَاءِ كَيْفَ رُفِعَتْ ﴿١٨﴾

19. Ва ба кӯҳҳо [наменигаранд], ки чи
гуна [муҳкам бар замин] насб
шудааст?

وَالِى الْجِبَالِ كَيْفَ نُصِبَتْ ﴿١٩﴾

20. Ва ба замин [наменигаранд], ки чи
гуна густурда шудааст?

وَالِى الْأَرْضِ كَيْفَ سُطِحَتْ ﴿٢٠﴾

21. Пас, [эй Паёмбар] панд бидеҳ, ки
ту танҳо панддиҳандай

فَذَكِّرْ إِنَّمَا أَنْتَ مُذَكِّرٌ ﴿٢١﴾

22. Ту бар онон мусаллат [-у чира]
нести [ки бар имон водорашон кунӣ]

لَسْتَ عَلَيْهِمْ بِمُصَيِّرٍ ﴿٢٢﴾

23. Аммо касе, ки рӯй бигардонад ва
кофир шавад

إِلَّا مَنْ تَوَلَّى وَكَفَرَ ﴿٢٣﴾

24. Сипас Аллоҳ таоло ўро бо
бузургтарин азоб муқозот мекунад

فَيَعَذِّبُهُ اللَّهُ الْعَذَابَ الْأَكْبَرَ ﴿٢٤﴾

25. Ҳамон бозгашти онҳо ба сӯйи
Мост

إِنَّ إِلَيْنَا إِيَابَهُمْ ﴿٢٥﴾

26. Сипас бе гумон, ҳисобашон [низ]
бо Мост

ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُمْ ﴿٢٦﴾

Сураи Фаҷр

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Савганд ба субҳ	وَالْفَجْرِ ①
2. Ва ба шабҳои даҳгона [-и оғози зулҳиҷча]	وَالْيَالِ عَشْرِ ②
3. Ва ба завҷ ва фард [-и ашӯ]	وَالشَّفْعِ وَالْوَتْرِ ③
4. Ва савганд ба шаб, ҳангоме ки [ҳаракат мекунад ва] меравад	وَاللَّيْلِ إِذَا يَسْرِ ④
5. Оё дар ин [чизҳо] савганде барои соҳибхирад нест [ки ўро қонеъ намояд]?	هَلْ فِي ذَلِكَ قَسَمٌ لِّذِي حِجْرِ ⑤
6. [Эй Паёмбар] Оё надидӣ, ки Парвардигорат бо [қавми] Од чи кард?	أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِعَادٍ ⑥
7. [Ҳамон қabilaи] Ирам, ки дорои [қохҳои бо] сутунҳои баланд буданд	إِرمَ ذَاتِ الْعِمَادِ ⑦
8. Ки ҳаммонанди он дар шаҳрҳо офарида нашуда буд?	الَّتِي لَمْ يَخْلُقْ مِثْلَهَا فِي الْبِلَدِ ⑧
9. Ва [низ қавми] Самуд, онҳое, ки саҳраҳои сахтро аз [канори] водӣ метарошиданд [ва барои худ хона месохтанд]?	وَمُودَ الَّذِينَ جَابُوا الصَّخْرَ
بِالْوَادِ ⑨
10. Ва Фиръавн соҳиби сипоҳи [бузург ва қудратманд]	وَفِرْعَوْنَ ذِي الْأَوْتَادِ ⑩
11. [Ҳамон] Касоне, ки дар шаҳрҳо туғён [ва саркашӣ] карданд	الَّذِينَ طَغَوْا فِي الْبِلَدِ ⑪
12. Ва дар онҳо фасоди бисёр ба бор оварданд	فَاكْتَرُوا فِيهَا الْفُسَادَ ⑫

13. Он гоҳ Парвардигорат тозиёнаи азобро бар онон фуруд овард

فَصَبَّ عَلَيْهِمْ رَبُّكَ سَوِّطَ
عَذَابٍ ﴿١٣﴾

14. Яқинан Парвардигори ту дар камингоҳ аст

إِنَّ رَبَّكَ لَبِالْمِرْصَادِ ﴿١٤﴾

15. Ва аммо инсон ҳангоме ки Парвардигораш ўро биозмояд ва гиromий дорад ва ба ў неъмат бахшад, [мағрур мегардад ва] мегўяд: «Парвардигорам маро гиromий доштааст»

فَأَمَّا الْإِنْسَانُ إِذَا مَا ابْتَدَأَهُ رَبُّهُ
فَأَكْرَمَهُ وَنَعَّمَهُ فَيَقُولُ رَبِّي
أَكْرَمَنِي ﴿١٥﴾

16. Ва аммо ҳангоме ки ўро биозмояд ва рўзиашро бар ў танг гирад, [дилсард шуда] мегўяд: «Парвардигорам маро хор кардааст»

وَأَمَّا إِذَا مَا ابْتَدَأَهُ فَقَدَرَ عَلَيْهِ
رِزْقَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَهَانَنِ ﴿١٦﴾

17. Ҳаргиз чунин нест [ки шумо мепиндоред]; балки шумо ятимро гиromий намедоред

كَلَّا بَلْ لَا تَكْفُرُونَ الْيَتِيمَ ﴿١٧﴾

18. Ва якдигарро бар итўоми мустамадон тарғиб намекунед

وَلَا تَحْضُونَهُ عَلَىٰ طَعَامِ
الْيَتِيمِينَ ﴿١٨﴾

19. Ва меросро ҳарисона мехўред [ва ҳаққи заифонро намедиҳед]

وَتَأْكُلُونَ التَّرَاتِ أَكْلًا لَّمَّا ﴿١٩﴾

20. Ва молу сарват [-и дунё]-ро бисёр дўст медоред

وَتُحِبُّونَ الْمَالَ حُبًّا جَمًّا ﴿٢٠﴾

21. Ҳаргиз чунин нест [ки шумо гумон мекунед]; ҳангоме ки замин саҳт дарҳам кўбида шавад [ва ҳамвор гардад]

كَلَّا إِذَا دُكَّتِ الْأَرْضُ دَكًّا
دَكًّا ﴿٢١﴾

22. Ва Парвардигорат [барои додрасӣ] биёяд ва [низ] фариштагон саф дар саф [биистанд]

وَجَاءَ رَبُّكَ وَالْمَلَكُ صَفًّا صَفًّا ﴿٢٢﴾

23. Ва дар он рӯз ҷаҳаннам оварда шавад, дар он рӯз инсони [кофир] панд мегирад [ва тавба мекунад]; ва [аммо] ин панд гирифтани ҷаҳаннам барояш дорад?

وَجَاءَ يَوْمَئِذٍ يَوْمَئِذٍ بِجَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ
يَتَذَكَّرُ الْإِنْسَانُ وَأَنَّى لَهُ
الذِّكْرَى ﴿١٣﴾

24. Вай меғӯяд: «Эй кош, [дар дунё] барои [ин] зиндагиам [чизе аз] пеш фиристода будам!

يَقُولُ يَلَيْتَنِي قَدَّمْتُ لِحَيَاتِي ﴿١٤﴾

25. Пас, дар он рӯз ҳеҷ кас ҳаммонанди азоби Ў [Аллоҳ таоло] азоб намекунад

فَيَوْمَئِذٍ لَا يُعَذِّبُ عَذَابَهُ أَحَدٌ ﴿١٥﴾

26. Ва ҳеҷ кас ҳамчун банди кашидани Ў [Аллоҳ таоло] касеро ба банд намекашад

وَلَا يُوثِقُ وَثَاقَهُ أَحَدٌ ﴿١٦﴾

27. [Аммо ба муъмин нидо мешавад] «Эй рӯҳи оромёфта!

يَا أَيُّهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ ﴿١٧﴾

28. Ба сӯйи Парвардигорат бозгард, дар ҳоле ки ту [аз подоши Аллоҳ таоло] хушнудӣ ва Ў аз [аъмоли] ту хушнуд аст

أَرْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةً مَّرْضِيَّةً ﴿١٨﴾

29. Пас, дар зумраи бандағони [хосси] Ман даро

فَادْخُلِي فِي عِبَادِي ﴿١٩﴾

30. Ва ба биҳишти Ман ворид шав»

وَادْخُلِي جَنَّتِي ﴿٢٠﴾

البلد سراи Балад

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Савганд ба ин шаҳр [Макка]	لَا أَسْمُ بِهِذَا أَلْبَدِ ①
2. Ва ту дар ин шаҳр сокинӣ [ва ҷанг дар ин шаҳр барои ту ҳалол аст]	وَأَنْتَ جَلُّ بِهِذَا أَلْبَدِ ②
3. Ва савганд ба падар [Одам] ва фарзандонаш	وَوَالِدٍ وَمَا وَلَدٌ ③
4. Яқинан, инсонро дар ранҷ офаридем	لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي كَبَدٍ ④
5. Оё ӯ гумон мекунад, ҳеҷ кас бар [муҷозоти] вай тавоно нест?	أَيَحْسَبُ أَنْ لَنْ يَقْدِرَ عَلَيْهِ أَحَدٌ ⑤
6. Мегӯяд: «[Ба хотири инфоқ] Моли зиёдеро табоҳ кардаам»	يَقُولُ أَهْلَكْتُ مَالًا لُبَدًا ⑥
7. Оё мепиндорад, ки ҳеҷ кас ӯро надидааст?	أَيَحْسَبُ أَنْ لَمْ يَرَهُ أَحَدٌ ⑦
8. Оё барои ӯ ду чашм қарор надодем?	أَلَمْ نَجْعَلْ لَهُ عَيْنَيْنِ ⑧
9. Ва як забон ва ду лаб?	وَلِسَانًا وَشَفَتَيْنِ ⑨
10. Ва ӯро ба ду роҳ [хайр ва шар] роҳнамой кардем	وَهَدَيْنَاهُ النَّجْدَيْنِ ⑩
11. Пас, ба гардана [и сахт] қадам нагузошт [ва наомад]	فَلَا أَفْتَحَمُ الْعُقَبَةَ ⑪

12. Ва ту чи медонӣ, ки гардана [-и саҳт] чист?

وَمَا أَذْرَنَّاكَ مَا الْعَقَبَةُ ﴿١٢﴾

13. Озод кардани барда аст

فَلَكُ رَقَبَةٍ ﴿١٣﴾

14. Итъом дар рӯзи қаҳтӣ [ва гуруснагӣ]

أَوْ إِطْعَمٌ فِي يَوْمٍ ذِي مَسْعَبَةٍ ﴿١٤﴾

15. [Ҳоҳ] Ятиме аз хешовандон [бошад]

يَتِيمًا ذَا مَقْرَبَةٍ ﴿١٥﴾

16. Ё мустаманде хокнишин

أَوْ مَسْكِينًا ذَا مَتْرَبَةٍ ﴿١٦﴾

17. Он гоҳ аз касоне бошад, ки имон овардаанд ва яқдигарро ба сабр [бар ибодат ва дурӣ аз гуноҳ] ва меҳрубонӣ [бо бандагон] тавсия намудаанд

ثُمَّ كَانَ مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَتَوَّصُوا بِالصَّبْرِ وَتَوَّصُوا بِالْمَرْحَمَةِ ﴿١٧﴾

18. Инон аҳли саодатанд [ки номаи аъмол ба дасти росташон дода мешавад ва аҳли биҳиштанд]

أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ ﴿١٨﴾

19. Аммо касоне, ки ба оёти Мо куфр варзиданд, онон аҳли шақоватанд [ки номаи аъмол ба дасти чапашон дода мешавад ва ба дузах мераванд]

وَالَّذِينَ كَفَرُوا يَأْتِيَنَا هُمْ أَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ ﴿١٩﴾

20. Бар онон [аз ҳар сӯ] оташи сарпӯшидае аст [ки роҳи фирор надоранд]

عَلَيْهِمْ نَارٌ مُّؤَصَّدَةٌ ﴿٢٠﴾

Сураи Шамс الشمس

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Савганд ба хуршед ва равшании он [ба ҳангоми бомдод]	وَالشَّمْسِ وَضُحَاهَا ﴿١﴾
2. Ва савганд ба моҳ, ҳангоме ки баъд аз он барояд	وَالْقَمَرِ إِذَا تَلَّهَا ﴿٢﴾
3. Ва савганд ба рӯз, ҳангоме ки он [хуршед]-ро равшан [ва чилвагар] кунад	وَالنَّهَارِ إِذَا جَلَّلَهَا ﴿٣﴾
4. Ва савганд ба шаб, ҳангоме ки онро бипӯшонад	وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَاهَا ﴿٤﴾
5. Ва савганд ба осмон ва ба он ки онро бино кард	وَالسَّمَاءِ وَمَا بَنَاهَا ﴿٥﴾
6. Ва савганд ба замин ва ба он ки онро густиронид	وَالْأَرْضِ وَمَا طَحَاهَا ﴿٦﴾
7. Ва савганд ба ҷон [-и инсон] ва он ки онро [офарид ва] наку гардонид	وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا ﴿٧﴾
8. Сипас нофармонӣ ва парҳезгориашро [ба ӯ] илҳом кард	فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا ﴿٨﴾
9. Бе тардид, ҳар ки нафси худро [аз гуноҳон] пок кард, растагор шуд	فَدَفَّحَتْ مِنْ رُكْبَتِهَا ﴿٩﴾
10. Ва ҳар ки онро [бо гуноҳ] олууда сохт, яқинан, зиёнкор шуд	وَقَدَّ حَابَ مَنْ دَسَلَهَا ﴿١٠﴾

11. [Қавми] Самуд аз рӯи саркашӣ
[паёмбарашонро] такзиб карданд

كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِطَغْوَاهَا ﴿١١﴾

12. Он гоҳ ки бадкортарини эшон
[барои иқдом ба ҷиноят] бархост

إِذِ انبَعَثَ أَشْقَاهَا ﴿١٢﴾

13. Пас, паёмбари Аллоҳ таоло
[Солеҳ] ба онон гуфт: «Модашутури
Аллоҳ таоло ва [навбати]
обхӯрданаширо [ҳурмат ниҳед]»

فَقَالَ لَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ نَاقَةَ اللَّهِ

وَسُقْيَاهَا ﴿١٣﴾

14. [Вале онон] ўро такзиб карданд
ва он [модашутур]-ро куштанд; пас,
Парвардигорашон ба сабаби
гуноҳонашон бар сарашон азоб
овард ва ҳамагии ононро бо хок
яксон кард

فَكَذَّبُوهُ فَعَقَرُوهَا فَدَمْدَمَ عَلَيْهِمْ

رَبُّهُمْ يَذُنِّيهِمْ فَسَوَّاهَا ﴿١٤﴾

15. Ва [Аллоҳ таоло] аз саранҷоми
он [кор] бим надорад

وَلَا يَخَافُ عُقْبَاهَا ﴿١٥﴾

Сураи Лайл الليل

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Савганд ба шаб, ҳангоме ки [ҳама чизро] бипӯшонад	وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَى ﴿١﴾
2. Ва савганд ба рӯз, ҳангоме ки ошкор шавад	وَالنَّهَارِ إِذَا تَجَافَى ﴿٢﴾
3. Ва савганд ба он ки нару модаро офарид	وَمَا خَلَقَ الذَّكَرَ وَالْأُنثَى ﴿٣﴾
4. Ки, яқинан, саъй [-ю талош]-и шумо мухталиф [ва неку бад] аст	إِنَّ سَعْيَكُمْ لَشَتَى ﴿٤﴾
5. Ва аммо касе, ки [дар роҳи Аллоҳ таоло] бахшид ва парҳезкорӣ кард	فَأَمَّا مَنْ أَعْطَى وَاتَّقَى ﴿٥﴾
6. Ва [ваъдаи Аллоҳ таоло ва суханони] некро тасдиқ кард	وَوَصَدَّقَ بِالْحُسْنَى ﴿٦﴾
7. Пас, Мо [анҷоми аъмоли наку ва инфоқ дар роҳи Аллоҳро] барояш осон месозем	فَسَتُيَسِّرُهُ لِلْيُسْرَى ﴿٧﴾
8. Ва аммо касе, ки бухл варзид ва бениёзи талабид	وَأَمَّا مَنْ بَخِلَ وَاسْتَغْنَى ﴿٨﴾
9. Ва [ваъдаи Аллоҳ таоло ва суханони] некро такзиб кард	وَكَذَّبَ بِالْحُسْنَى ﴿٩﴾
10. Пас, Мо [анҷоми аъмоли шарру палидро] барояш осон месозем	فَسَتُيَسِّرُهُ لِلْعُسْرَى ﴿١٠﴾
11. Ва дар ҳангом [-и марғу] вуруд ба дузах дороияш ба ҳоли ӯ суде нахоҳад дошт	وَمَا يُغْنِي عَنْهُ مَالُهُ إِذَا تَرَدَّى ﴿١١﴾
12. Мусалламан, ҳидоят [-и бандагон] бар [ухдаи] Мост	إِنَّ عَلَيْنَا لَلْهُدَى ﴿١٢﴾

13. Ва қатъан охират ва дунё [низ] аз
они Мост

وَأَنَّ لَنَا لِلْآخِرَةِ وَالْأُولَى ۝١٣

14. Пас, ман шуморо аз оташе
шуълавар бим додам

فَأَنْذَرْتُكُمْ نَارًا تَلَظَّى ۝١٤

15. Ки чуз бадбахттарин [-и мардум]
дар он наафтад

لَا يَصْلَهَا إِلَّا الْأَشْقَى ۝١٥

16. [Ҳамон] Касе, ки [оёти Моро]
такзиб қард ва рӯ гардонид

الَّذِي كَذَّبَ وَتَوَلَّى ۝١٦

17. Ва ба зудӣ парҳезкортарин [-и
мардум] аз он дур ниғаҳ дошта
мешавад

وَسَيُجَنَّبُهَا الْأَتْقَى ۝١٧

18. [Ҳамон] Касе, ки моли худро [дар
роҳи Аллоҳ таоло] мебахшад, то [аз
гуноҳ] пок шавад

الَّذِي يُؤْتِي مَالَهُ يَتَزَكَّى ۝١٨

19. Ва ҳеҷ касро ба қасди подош
ёфтани неъмат намебахшад

وَمَا لِأَحَدٍ عِنْدَهُ مِنْ نِعْمَةٍ

تُجْزَى ۝١٩

20. Магар [барои] касби ризо [ва
хушнудии] Парвардигори бартараш

إِلَّا أَنْبَغَاءَ وَجْهِ رَبِّهِ الْأَعْلَى ۝٢٠

21. Ва ба ростӣ, ки [бо подоши Аллоҳ
таоло] хушнуд хоҳад шуд

وَلَسَوْفَ يَرْضَى ۝٢١

Сураи Зуҳо الضحى

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Савганд ба оғози рӯз	وَالضُّحَىٰ ﴿١﴾
2. Ва савганд ба шаб, ҳангоме ки ором гирад	وَاللَّيْلِ إِذَا سَجَىٰ ﴿٢﴾
3. [Ки] Парвардигорат туро во нагузошта ва [бар ту] хашм нагирифтааст	مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلَىٰ ﴿٣﴾
4. Ва мусалламан охират барои ту аз дунё беҳтар аст	وَلَلْآخِرَةُ خَيْرٌ لَّكَ مِنَ الْأُولَىٰ ﴿٤﴾
5. Ва ба зудӣ Парвардигорат ба ту [ва уммати ту он қадр] ато хоҳад кард, ки хушнуд гардӣ	وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَىٰ ﴿٥﴾
6. Оё туро ятим наёфт, пас, паноҳ дод?	أَلَمْ يَجِدْكَ يَتِيمًا فَآوَىٰ ﴿٦﴾
7. Ва туро [гумроҳ ва] саргашта ёфт, пас, ҳидоят кард	وَوَجَدَكَ ضَالًّا فَهَدَىٰ ﴿٧﴾
8. Ва туро фақир ёфт, пас, бениёз намуд	وَوَجَدَكَ عَائِلًا فَأَغْنَىٰ ﴿٨﴾
9. Пас, [ту низ] ятимро маёзор	فَأَمَّا الْيَتِيمَ فَلَا تَقْهَرْ ﴿٩﴾
10. Ва [мустаманди] ниёзхоҳро марон [ва бо ӯ дурушти макун]	وَأَمَّا السَّائِلَ فَلَا تَنْهَرْ ﴿١٠﴾
11. Ва неъматҳои Парвардигоратро бозгӯ кун [ва сипос гузор]	وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ ﴿١١﴾

الشرح Шарҳ Сураи

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. [Эй паёмбар] Оё Мо синаатро [барои нузули ваҳй] бароят накушудем?

أَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ ①

2. Ва сангини [-и бори гуноҳ ва душвории рисолат]-ро аз [дӯши] ту барнадоштем?

وَوَضَعْنَا عَنكَ وِزْرَكَ ②

3. Ҳамон [боре], ки бар пуштат сангини мекард

الَّذِي أَنْقَضَ ظَهْرَكَ ③

4. Ва [ному] овозаи туро баланд сохтем

وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ ④

5. Пас, мусалламан, бо [ҳар] душворӣ осонӣ аст

فَإِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا ⑤

6. [Оре] Мусалламан, бо [ҳар] душворӣ осонӣ аст

إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا ⑥

7. Пас, ҳангоме ки [аз қору умури дунё] фориғ шудӣ, [ба ибодати Парвардигорат] бикӯш

فَإِذَا فَرَغْتَ فَانصَبْ ⑦

8. Ва ба сӯи Парвардигорат роғиб [ва муштоқ] шав

وَالْإِلَىٰ رَبِّكَ فَأَرْعَبْ ⑧

Сураи Тин التين

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Савганд ба анҷир ва зайтун [ва ба Фаластин сарзамини рӯиши онҳо]

وَالتِّينِ وَالزَّيْتُونِ ﴿١﴾

2. Ва савганд ба Тӯри Сино

وَطُورِ سِينِينَ ﴿٢﴾

3. Ва савганд ба ин шаҳри амн [Макка]

وَهَذَا الْبَلَدِ الْأَمِينِ ﴿٣﴾

4. [Ки] Яқинан, Мо инсонро дар беҳтарин сурат [ва бо фитрати пок] офаридем

لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ ﴿٤﴾

5. Сипас ўро [ки инҳироф ёфт] ба пасттарин [мароҳили] пастӣ баргардонидем.

ثُمَّ رَدَدْنَاهُ أَسْفَلَ سَافِلِينَ ﴿٥﴾

6. Магар касоне, ки имон оварданд ва корҳои шоиста анҷом доданд; пас, барои онон подоше пайдор [дар пеш] аст

إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ﴿٦﴾

7. Пас, [эй инсон] чи чизе баъд [аз ин ҳама далоили равшан] туро ба тақзиби [рӯзи] чазо во медорад?

فَمَا يَكْذِبُكَ بَعْدُ بِالذِّينِ ﴿٧﴾

8. Оё Аглоҳ таоло беҳтарин довар [ва ҳокими мутлақ] нест?

أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَحْكَمَ الْحَاكِمِينَ ﴿٨﴾

Сураи Алақ العلق

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. [Эй Паёмбар] Бихон ба номи Парвардигорат, ки [ҳастиро] офарид
2. [Ҳамон Парвардигоре, ки] Инсонро аз хуни баста офарид
3. Бихон ва Парвардигорат [аз ҳама] бузургворатр аст
4. [Ҳамон] Касе, ки ба василаи қалам [навиштан] омӯхт
5. Ба инсон он чиро, ки намедонист, омӯхт
6. Чунин нест [ки шумо мепиндоред]; ҳаққо, ки инсон туғён [ва саркашӣ] мекунад
7. [Баъд] Аз ин ки худро бениёз [ва тавонгар] бубинад
8. Яқинан, бозгашт [-и ҳама] ба сӯйи Парвардигори туст
9. [Эй Паёмбар] Оё дидаи он касе, ки [аз ибодати Аллоҳ таоло] бозмедорад
10. Бандаеро, ҳангоме ки намоз мехонад
11. Ба ман хабар бидеҳ, агар ин [банда] бар [роҳи] ҳидоят бошад
12. [Мардумро] Ба парҳезкорӣ фармон диҳад [пас, сазои касе, ки чунин бандаеро биёзорад чист?]

أَقْرَأُ بِأَسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ ①

خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ ②

أَقْرَأُ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ ③

الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ ④

عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ ⑤

كَلَّا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَيَطْغَى ⑥

أَن رَّءَاهُ أَسْفَى ⑦

إِنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ الرُّجْعَى ⑧

أَرَأَيْتَ الَّذِي يَنْهَى ⑨

عَبْدًا إِذَا صَلَّى ⑩

أَرَأَيْتَ إِنْ كَانَ عَلَىٰ الْهُدَىٰ ⑪

أَوْ أَمَرَ بِالتَّقْوَىٰ ⑫

13. Ба ман хабар деҳ, агар ин [шахси саркаш ҳақро] такзиб кард ва рӯйгардон шуд [оё сазовори азоб нест?]

أَرَأَيْتَ إِنْ كَذَّبَ وَتَوَلَّى ﴿١٣﴾

14. Оё намедонад, ки бе тардид, Аллоҳ таоло [ҳама аъмолашро] мебинад?

أَلَمْ يَعْلَم بِأَنَّ اللَّهَ يَرَى ﴿١٤﴾

15. Чунин нест [ки ӯ гумон мекунад]; агар боз наояд [ва даст аз шарорат барнадорад], ҳатман, мӯйи пешониашро ба сахтӣ хоҳем гирифт [ва ба сӯйи дузах хоҳем кашонид]

كَلَّا لَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ لَنَسْفَعًا
بِالنَّاصِيَةِ ﴿١٥﴾

16. Мӯйи пешони [ҳамон] дурӯғгӯи хатокорро

نَاصِيَةٍ كَذِبَةٍ خَاطِئَةٍ ﴿١٦﴾

17. Пас, бояд ҳаммачлисонашро [ба кумак] бихонад

فَلْيَدْعُ نَادِيَهُ ﴿١٧﴾

18. Мо [низ] оташбонони [дузах]-ро фаро хоҳем хонд

سَنَدْعُ الزَّبَانِيَةَ ﴿١٨﴾

19. Чунин нест [ки ӯ мепиндорад]; ҳаргиз ӯро итоат макун ва сачда кун ва [ба Аллоҳ таоло] тақарруб чӯй

كَلَّا لَا تُطَعُّهُ وَاسْجُدْ وَاقْتَرِبْ ﴿١٩﴾

Сураи Қадр القدر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Ҳамону Мо он [Қуръон]-ро дар шаби қадр нозил кардем

إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ ﴿١﴾

2. Ва ту чи донӣ шаби қадр чист?

وَمَا أَدْرَاكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ ﴿٢﴾

3. Шаби қадр беҳтар аз ҳазор моҳ аст

لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ

شَهْرٍ ﴿٣﴾

4. Фариштагон ва Рӯҳ [Ҷабраил] дар он [шаб] ба фармони Парвардигорашон барои [анҷоми] ҳар коре нозил мешаванд

تَنْزِيلُ الْمَلَائِكَةِ وَالرُّوحِ فِيهَا بِإِذْنِ

رَبِّهِمْ مِنْ كُلِّ أَمْرِ ﴿٤﴾

5. [Он шаб] То тулуи фаҷр саломат [ва раҳмат] бошад

سَلَامٌ هِيَ حَتَّىٰ مَطَلَعِ الْفَجْرِ ﴿٥﴾

Сураи Байина البينة

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Касоне аз аҳли китоб ва мушрикони, ки кофир шуданд, [аз оини куфр] даст барнамедоранд, то ин ки барои онон далели равшане биёяд

2. Паёмбаре аз сӯи Аллоҳ таоло [биёяд], ки саҳифаҳои покро бихонад

3. Ва дар он [саҳифаҳо] навиштаҳои устувор [ва дуруст] аст

4. Ва касоне, ки ба онон китоб дода шуд, [аз ҷумлаи яҳудиён ва масеҳиён] пароканда нашуданд, [ва ихтилоф накарданд] магар баъд аз он ки далели равшан барои онон омад

5. Ва эшон фармон наёфтанд, ҷуз ин ки Аллоҳро бипарастанд, дар ҳоле ки дини худро барои ӯ холис гардонанд [ва аз ширку бутпарастӣ] ба тавҳид рӯ оваранд; ва намоз барпо доранд ва закот бипардозанд; ва ин аст оини ростин ва мустақим

6. Бе гумон, касоне аз аҳли китоб ва мушрикони, ки кофир шуданд, ҷовидона дар оташи ҷаҳаннам хоҳанд монд. Онон бадтарин офаридагон ҳастанд

لَمْ يَكُنِ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ
الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ مُنْفَكِينَ حَتَّى
تَأْتِيَهُمُ الْبَيِّنَةُ ①

رَسُولٌ مِنَ اللَّهِ يَتْلُو صُحُفًا
مُطَهَّرَةً ②

فِيهَا كُتُبٌ قَيِّمَةٌ ③

وَمَا تَفَرَّقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ إِلَّا
مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَةُ ④

وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ
لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ
وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ وَذَلِكَ دِينُ
الْقَيِّمَةِ ⑤

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ
الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ فِي نَارِ جَهَنَّمَ
خَالِدِينَ فِيهَا أُولَئِكَ هُمْ شَرُّ
الْبَرِيَّةِ ⑥

7. Ҳамоно касоне, ки имон оварданд
ва корҳои шоиста анҷом доданд, онон
беҳтарини офаридагон ҳастанд

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ هُمْ خَيْرُ
الْبَرِيَّةِ ﴿٧﴾

8. Подоши эшон назди
Парвардигорашон боғҳои [биҳишти]
ҷовидон аст, ки ҷӯйборҳо аз зери
[дарахтони] он ҷорист; ҳамеша дар он
хоҳанд монд; Аллоҳ таоло аз [аъмоли]
онҳо хушнуд аст ва онон [низ] аз
[подоши] Ӯ хушнуданд; ва ин [мақом
ва подош] барои касест, ки аз
Парвардигораш битарсад

جَزَاءُ لَهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتُ عَدْنٍ
تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ
فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا
عَنْهُ ذَلِكَ لِمَنْ خَشِيَ رَبَّهُ ﴿٨﴾

Сураи Залзала الزَّلْزَلَةُ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Ҳангоме ки замин бо шадидтарин
таконҳои ба ларза дарояд

إِذَا زُلْزِلَتِ الْأَرْضُ زِلْزَالَهَا ①

2. Ва замин борҳои сангинашро берун
резад

وَأُخْرِجَتِ الْأَرْضُ أَثْقَالَهَا ②

3. Ва инсон мегӯяд: «Он [замин]-ро чӣ
шудааст?»

وَقَالَ الْإِنْسَانُ مَا لَهَا ③

4. Дар он рӯз [замин] тамоми
хабарҳои бозгӯ мекунад

يَوْمَئِذٍ تُحَدِّثُ أَخْبَارَهَا ④

5. Зеро Парвардигорат ба ӯ [чунин]
ваҳй [ва ҳукм] кардааст

بِأَنَّ رَبَّكَ أَوْحَى لَهَا ⑤

6. Дар он рӯз мардум гурӯҳ-гурӯҳ
бозмегарданд, то [натичаи]
аъмолашон ба онон нишон дода
шавад

يَوْمَئِذٍ يَصْدُرُ النَّاسُ أَشْتَاتًا لِيُرَوْا
أَعْمَلَهُمْ ⑥

7. Пас, ҳар кас ба андозаи заррае кори
нек анҷом дода бошад, [подоши] онро
мебинад

فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا
يَرَهُ ⑦

8. Ва ҳар кас ба андозаи заррае кори
бад карда бошад, [кайфари] онро
мебинад

وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا
يَرَهُ ⑧

العاديات Сураи Одиёт

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Савганд ба аспҳои даванда, ки нафасзанон [ба сӯи майдони чиҳод] пеш мерафтанд

وَأَلْعَدِيَّتِ صُبْحًا ①

2. Ва савганд ба аспҳое, ки [бо бархӯрди сумҳояшон ба сангҳо] шарораи [оташ] эҷод карданд

فَأَلْمُورِيَّتِ قَدْحًا ②

3. Боз савганд ба аспҳое, ки дар субҳгоҳон [бар душман] юриш баранд

فَأَلْمُغِيرَتِ صُبْحًا ③

4. Пас, дар он ҳангом гарду ғубор барангезанд

فَأَثَرَنَ بِهِ نَفْعًا ④

5. Он гоҳ ба миёни [сипоҳи душман] дароянд

فَوَسَطْنَ بِهِ جَمْعًا ⑤

6. Яқинан, инсон дар баробари [неъматҳои] Парвардигораш бисёр носипос аст

إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنُودٌ ⑥

7. Ва бе гумон, ӯ бар ин [носипосӣ] гувоҳ аст

وَإِنَّهُ عَلَىٰ ذَٰلِكَ لَشَهِيدٌ ⑦

8. Ва ҳамоно ӯ алоқаи фаровоне ба мол [-и дунё] дорад

وَإِنَّهُ لِحُبِّ الْخَيْرِ لَشَدِيدٌ ⑧

9. Оё ӯ намедонад, ки дар он рӯз он чи дар гурҳост, [ҳама зинда ва] барангехта шаванд?

﴿أَفَلَا يَعْلَمُ إِذَا بُعْثِرَ مَا فِي

الْقُبُورِ ⑨﴾

10. Ва он чи дар синаҳост, [ҳама]
ошкор гардад

وَحُصِّلَ مَا فِي الصُّدُورِ ﴿١٠﴾

11. Яқинан, дар он рӯз
Парвардигорашон ба [вазъу ҳоли]
эшон комилан огоҳ аст

إِنَّ رَبَّهُمْ بِهِمْ يَوْمَئِذٍ خَبِيرٌ ﴿١١﴾

Сураи Қориъа қарعة

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. [Он] Фурукӯбанда	① الْقَارِعَةُ
2. [Он] Фурукӯбанда чист?	② مَا الْقَارِعَةُ
3. Ва ту чи донӣ, ки [он] фурукӯбанда чист?	③ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْقَارِعَةُ
4. Рӯзе, ки мардум монанди парвонаҳои пароканда [ҳайрону саргардон] хоҳанд буд	يَوْمَ يَكُونُ النَّاسُ كَالْفَرَاشِ الْمَبْثُوثِ ④
5. Ва кӯҳҳо монанди пашми рангини ҳаллоҷишуда (задашуда) хоҳанд шуд	وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ الْمَنْفُوشِ ⑤
6. Ва аммо ҳар касе, ки [дар он рӯз] паллаи мизонаш сангин бошад	فَأَمَّا مَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ ⑥
7. [Дар биҳишт] Дар зиндагии роҳатбахш хоҳад буд	فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَاضِيَةٍ ⑦
8. Ва аммо ҳар кас, ки паллаи мизонаш сабуқ бошад	وَأَمَّا مَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ ⑧
9. Пас, [маскану] паноҳгоҳаш «ҳовия» аст	فَأُمُّهُرْ هَاوِيَةٌ ⑨
10. Ва ту чи донӣ, ки он [ҳовия] чист?	وَمَا أَدْرَاكَ مَا هِيَ ⑩
11. Оташе аст сӯзон [ва шуълавар]	نَارٌ حَامِيَةٌ ⑪

Сураи Такосур التكاثر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Зиёдахоҳӣ шуморо ба худ машғул
[ва аз ёди Парвардигор ғофил] сохт

أَلْهَكُمُ التَّكَاثُرُ ﴿١﴾

2. То [поёни] коратон ба гуристон
расид

حَتَّىٰ زُرْتُمُ الْمَقَابِرَ ﴿٢﴾

3. Ҳаргиз чунин нест [ки шумо
мепиндоред]; ба зудӣ хоҳед донист

كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣﴾

4. Боз [ҳам] чунин нест; ба зудӣ хоҳед
донист

ثُمَّ كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٤﴾

5. Чунин нест [ки шумо гумон
мекунед]; агар ба дониши яқинӣ [ва
тардиднопазир ҳақиқати қиёматро]
медонистед, [аз зиёдахоҳӣ ва
ифтихор ба амволу фарзандонатон
даст бармедоштед]

كَلَّا لَوْ تَعْلَمُونَ عِلْمَ الْيَقِينِ ﴿٥﴾

6. Савганд, ки дузахро хоҳед дид

لَتَرُونَ الْجَحِيمَ ﴿٦﴾

7. Боз ҳам савганд, ки онро бо чашми
яқин хоҳед дид

ثُمَّ لَتَرُونَهَا عَيْنَ الْيَقِينِ ﴿٧﴾

8. Он гоҳ, ҳатман, дар рӯзи қиёмат аз
[тамоми] неъматҳо бозхост хоҳед шуд

ثُمَّ لَتَسْأَلَنَّ يَوْمَئِذٍ عَنِ النَّعِيمِ ﴿٨﴾

Сураи Аср العصر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Савганд ба аср

وَالْعَصْرِ ﴿١﴾

2. Ки инсон дар зиён аст

إِنَّ الْإِنْسَانَ لِفِي خُسْرٍ ﴿٢﴾

3. Магар муъминони накукоре, ки
яқдигарро ба ҳақ супориш намудаанд
ва ба шикебой тавсия кардаанд

إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ
وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ ﴿٣﴾

الهمزة: Сураи Ҳуммаза

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Вой бар ҳар ғайбаткунанда [ва] айбчӯе!	وَيْلٌ لِّكُلِّ هُمَزَةٍ لُّمَزَةٍ ﴿١﴾
2. [Ҳамон] Касе, ки моли фаровоне гирд овард ва онро шумориш кард	الَّذِي جَمَعَ مَالًا وَعَدَّدَهُ ﴿٢﴾
3. Гумон мекунад, ки молаш ўро ҷовидона месозад	يَحْسَبُ أَنَّ مَالَهُ أَخْلَدَهُ ﴿٣﴾
4. Ҳаргиз чунин нест [ки ў гумон мекунад]; ҳатман, дар оташи дарҳамкӯбанда андохта хоҳад шуд	كَلَّا لَيُنْبَذَنَّ فِي الْأُخْطَةِ ﴿٤﴾
5. Ва [эй Паёмбар] ту чӣ медонӣ, ки оташи дарҳамкӯбанда чист?	وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْأُخْطَةُ ﴿٥﴾
6. Оташи барафрӯхтаи илоҳӣ аст	نَارُ اللَّهِ الْمَوْقُودَةُ ﴿٦﴾
7. [Оташе] Ки бар дилҳо чира мегардад [ва месўзонад]	الَّتِي تَطَّلِعُ عَلَى الْأَفْئِدَةِ ﴿٧﴾
8. Бе гумон, он [оташ] бар онон фурубаства [ва аз ҳар сў муҳосирашон карда] аст	إِنَّهَا عَلَيْهِمْ مُّوَصَّدَةٌ ﴿٨﴾
9. [Афрӯхта] Дар сутунҳои баланд аст	فِي عَمَدٍ مُمَدَّدَةٍ ﴿٩﴾

Сураи Фил фил

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. [Эй Паёмбар] Оё надидӣ
Парвардигорат бо асҳоби фил чӣ
кард?
2. Оё [фиребу] нақшаи ононро дар
табоҳӣ қарор надод?
3. Ва парандагоне гурӯҳ-гурӯҳ бар
[сари] онон фиристод
4. [Ки] Бо сангил [ки дар минқору
чангол доштанд] ононро сангборон
мекарданд
5. Пас, онҳоро ҳамчун коҳи
ҷавидашуда сохт

أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِأَصْحَابِ

الْفِيلِ ﴿١﴾

أَلَمْ يَجْعَلْ كَيْدَهُمْ فِي تَضْلِيلٍ ﴿٢﴾

وَأَرْسَلَ عَلَيْهِمْ طَيْرًا أَبَابِيلَ ﴿٣﴾

تَرْمِيهِمْ بِحِجَارَةٍ مِّن سِجِّيلٍ ﴿٤﴾

فَجَعَلَهُمْ كَعَصْفٍ مَّأْكُولٍ ﴿٥﴾

Сураи Қурайш قریش

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Барои [сипосгузори аз] ҳамбастагӣ ва унси Қурайш

لَا يَلْفُفُ قُرَيْشٌ ۝١

2. [Ҳамон] Ҳамбастагӣ ва унси онон дар сафарҳои зимистонӣ [ба Яман] ва тобистонӣ [ба Шом]

إِلَيْهِمْ رِحْلَةَ الْبَيْتَاءِ وَالصَّيْفِ ۝٢

3. Бояд Парвардигори хонаи Каъбаро бипарастанд

فَلْيَعْبُدُوا رَبَّ هَذَا الْبَيْتِ ۝٣

4. Ҳамон [Парвардигоре], ки ононро аз гуруснагӣ [раҳонид, ба эшон] хӯрок дод ва аз ваҳшату тарс эмин намуд

الَّذِي أَطْعَمَهُمْ مِنْ جُوعٍ وَآمَنَهُمْ

مِنْ خَوْفٍ ۝٤

Сураи Моъун الماعون

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. [Эй Паёмбар] Оё касе, ки рӯзи
чазоро дурӯғ меангорад, дидаи?

أَرَأَيْتَ الَّذِي يُكَذِّبُ بِالدِّينِ ﴿١﴾

2. Пас ӯ [ҳамон] касест, ки ятимро [бо
дурушти аз худ] меронад

فَذَلِكَ الَّذِي يَدْعُ الْيَتِيمَ ﴿٢﴾

3. Ва [дигаронро] ба итёми тихидаст
ташвиқ намекунад

وَلَا يَحْضُ عَلَى طَعَامِ الْمَسْكِينِ ﴿٣﴾

4. Пас, вой бар намозгузoron!

فَوَيْلٌ لِلْمُصَلِّينَ ﴿٤﴾

5. Ҳамон касоне, ки аз намозашон
гофиланд

الَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ ﴿٥﴾

6. Касоне, ки худнамой мекунад

الَّذِينَ هُمْ يُرَاءُونَ ﴿٦﴾

7. Ва [аз амонат додани] васоили
зарурии зиндагӣ дарег меварзанд

وَيَمْنَعُونَ الْمَاعُونَ ﴿٧﴾

Сураи Кавсар الكوثر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. [Эй Паёмбар] Ба ростӣ, ки Мо ба ту хайри бениҳоят ато кардем

إِنَّا أَعْطَيْنَكَ الْكَوْثَرَ ﴿١﴾

2. Пас, барои Парвардигорат намоз бихон ва қурбонӣ кун

فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَأَنْحَرْ ﴿٢﴾

3. Бе тардид, душманат [аз ҳамаи хайроту баракот бебаҳра ва] бурида аст

إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْأَبْتَرُ ﴿٣﴾

Сураи Кофирун الكافرون

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. [Эй Паёмбар] Бигу: «Эй кофирон!

قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ ﴿١﴾

2. Он чиро шумо мепарастед, ман
нампарастам

لَا أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ ﴿٢﴾

3. Ва он чиро, ки ман мепарастам,
[низ] шумо нампарастед

وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ ﴿٣﴾

4. Ва на ман парастигари он чи
шумо парастигари кардаед, хоҳам буд

وَلَا أَنَا عَابِدٌ مَّا عَبَدْتُمْ ﴿٤﴾

5. Ва на шумо парастигари он чи
ман мепарастам, хоҳед буд

وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ ﴿٥﴾

6. [Бинобар ин] Оини шумо барои
худатон ва оини ман барои худам»

لَكُمْ دِينُكُمْ وَلِيَ دِينِ ﴿٦﴾

Сураи Наср النصر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. [Эй Паёмбар] Ҳангоме ки ёри
Аллоҳ таоло ва пирӯзӣ фаро расад

2. Ва мардумро бубинӣ, ки гурӯҳ-гурӯҳ
дар дини Аллоҳ таоло дохил
мешаванд

3. Пас, ба ситоиши Парвардигорат
тасбеҳ гӯй ва аз Ё омуриши бихоҳ;
ҳамонро Ё бисёр тавбапазир аст

إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ ﴿١﴾

وَرَأَيْتِ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ
اللَّهِ أَفْوَاجًا ﴿٢﴾

فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَأَسْتَغْفِرْهُ إِنَّهُ
كَانَ تَوَّابًا ﴿٣﴾

Сураи Масад المسد

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. Бурида бод ҳар ду дасти Абулаҳаб
ва ҳалок бод!

تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ ①

2. Молу сарваташ ва он чӣ ба даст
оварда буд, ба ӯ суде набахшид

مَا أَغْنَىٰ عَنْهُ مَالُهُ وَمَا كَسَبَ ②

3. Ба зудӣ ба оташи шуълавар хоҳад
даромад

سَيَصْلَىٰ نَارًا ذَاتَ لَهَبٍ ③

4. Ва ҳамсараш [Умми Ҷамил, он]
ҳезумкаш [низ вориди оташ мешавад]

وَأَمْرَأَتُهُ حَمَّالَةَ الْحَطَبِ ④

5. Бар гарданаш танобе аз лифи
хурмост

فِي جِيدِهَا حَبْلٌ مِّن مَّسَدٍ ⑤

Сураи Ихлос الإخلاص

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Ў Аллоҳ таоло
якҷост

قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ①

2. Аллоҳ таоло бениёз аст [ва ҳама
ниёзманди Ӯ ҳастанд]

اللَّهُ الصَّمَدُ ②

3. На [фарзанде] зода ва на зода
шудааст

لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ ③

4. Ва ҳеҷ кас ҳаммонанди ва ҳамтои Ӯ
набуда ва нест»

وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ ④

Сураи Фалақ الفلق

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. [Эй Паёмбар] Бигу: «Ба
Парвардигори сапедадам паноҳ
мебарам

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ﴿١﴾

2. Аз шарри тамоми он чи офаридааст

مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ ﴿٢﴾

3. Ва аз шарри торикии шаб он гоҳ ки
ҳама ҷоро фаро гирад

وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ ﴿٣﴾

4. Ва аз шар [-и занони ҷодугар], ки бо
афсун дар гиреҳҳо медаманд

وَمِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ ﴿٤﴾

5. Ва аз шарри ҳасуд он гоҳ ки ҳасад
варзад»

وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ ﴿٥﴾

Сураи Нос الناس

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

1. [Эй Паёмбар] Бигу: «Ба
Парвардигори мардум паноҳ мебарам

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ ١

2. Фармонравои мардум

مَلِكِ النَّاسِ ٢

3. Маъбуди мардум

إِلَهِ النَّاسِ ٣

4. Аз шарри [шайтони] васвасагар, ки
[ба ҳангоми зикри Аллоҳ таоло] пинҳон
мегардад

مِن شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ ٤

5. Ҳамоне, ки дар дилҳои мардум
васваса мекунад

الَّذِي يُوسْوِسُ فِي صُدُورِ

النَّاسِ ٥

6. Аз чинниён [бошад] ва [ё аз]
одамиён»

مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ ٦

Индекси сураҳо

Сураи Фотиҳа الفاتحة.....	1
Сураи Бақара البقرة.....	2
Сураи Оли Имрон آل عمران.....	79
Сураи Нисо النساء.....	129
Сураи Моида المائدة.....	183
Сураи Анъом الأنعام.....	220
Сураи Аъроф الأعراف.....	261
Сураи Анфол الأنفال.....	310
Сураи Тавба التوبة.....	328
Сураи Юнус يونس.....	361
Сураи Худ هود.....	386
Сураи Юсуф يوسف.....	411
Сураи Раъд الرعد.....	433
Сураи Иброҳим ابراهيم.....	444
Сураи Ҳиҷр الحجر.....	456
Сураи Наҳл النحل.....	467
Сураи Исро الإسراء.....	492
Сураи Каҳф الكهف.....	513
Сураи Марям مريم.....	534
Сураи Тоҳо طه.....	548
Сураи Анбиё الأنبياء.....	567
Сураи Ҳаҷ الحج.....	583
Сураи Муъминун المؤمنون.....	600

Сураи Нур النور.....	616
Сураи Фурқон الفرقان	634
Сураи Шуъаро الشعراء.....	646
Сураи Намл النمل	667
Сураи Қасас القصص.....	683
Сураи Анкабут العنكبوت.....	701
Сураи Рум الروم.....	714
Сураи Луқмон لقمان.....	726
Сураи Саҷда السجدة.....	734
Сураи Аҳзоб الأحزاب.....	739
Сураи Сабаъ سبأ.....	758
Сураи Фотир فاطر.....	770
Сураи Ёсин يس.....	780
Сураи Соффот الصافات.....	791
Сураи Сод ص.....	808
Сураи Зумар الزمر.....	819
Сураи Ғофир غافر.....	834
Сураи Фуссилат فصلت.....	850
Сураи Шуро الشورى.....	861
Сураи Зухруф الزخرف.....	872
Сураи Духон الدخان.....	885
Сураи Ҷосия الحائية.....	891
Сураи Аҳқоф الأحقاف.....	898
Сураи Муҳаммад محمد.....	907
Сураи Фатҳ الفتح.....	915

Сураи Ҳуҷурот الحجرات.....	923
Сураи Қоф ق.....	928
Сураи Зориёт الزاريات.....	934
Сураи Тур الطور.....	941
Сураи Наҷм النجم.....	947
Сураи Қамар القمر.....	954
Сураи Раҳмон الرحمن.....	960
Сураи Воқиъа الواقعة.....	967
Сураи Ҳадид الحديد.....	975
Сураи Муҷодала المجادلة.....	983
Сураи Ҳашр الحشر.....	989
Сураи Мумтаҳана الممتحنة.....	995
Сураи Сафф الصف.....	999
Сураи Ҷумъа الجمعة.....	1002
Сураи Мунофиқун المنافقون.....	1005
Сураи Тағабун التغابن.....	1008
Сураи Талоқ الطلاق.....	1012
Сураи Таҳрим التحريم.....	1016
Сураи Мулк الملك.....	1020
Сураи Қалам القلم.....	1025
Сураи Ҳоққа الحاقة.....	1031
Сураи Маъориҷ المعارج.....	1036
Сураи Нӯҳ نوح.....	1041
Сураи Ҷин الجن.....	1045
Сураи Музаммил المزمل.....	1049

Сураи Мудассир المدثر.....	1052
Сураи Қиёмат القيامة.....	1059
Сураи Инсон الانسان.....	1063
Сураи Мурсалот المرسلات.....	1067
Сураи Наба النبأ.....	1073
Сураи Нозиёт النازعات.....	1077
Сураи Абаса عبس.....	1081
Сураи Таквир التكوير.....	1084
Сураи Инфитор الإنفطار.....	1087
Сураи Мутаффифин المطففين.....	1089
Сураи Иншиқоқ الإنشقاق.....	1093
Сураи Буруҷ البروج.....	1096
Сураи Ториқ الطارق.....	1099
Сураи Аъло الأعلى.....	1101
Сураи Ғошия الغاشية.....	1103
Сураи Фаҷр الفجر.....	1105
Сураи Балад البلد.....	1108
Сураи Шамс الشمس.....	1110
Сураи Лайл الليل.....	1112
Сураи Зуҳо الضحى.....	1114
Сураи Шарҳ الشرح.....	1115
Сураи Тин التين.....	1116
Сураи Алақ العلق.....	1117
Сураи Қадр القدر.....	1119
Сураи Байина البينة.....	1120

Сураи Залзала الزلزلة	1122
Сураи Одиёт العاديات	1123
Сураи Қориъа القارعة	1125
Сураи Такосур التكاثر	1126
Сураи Аср العصر.....	1127
Сураи Ҳуммаза الهمزة	1128
Сураи Фил الفيل.....	1129
Сураи Қурайш قريش.....	1130
Сураи Моъун الماعون	1131
Сураи Кавсар الكوثر.....	1132
Сураи Кофирун الكافرون.....	1133
Сураи Наср النصر.....	1134
Сураи Масад المسد.....	1135
Сураи Ихлос الإخلاص.....	1136
Сураи Фалақ الفلق	1137
Сураи Нос الناس.....	1138